

Ấu Niên Ký Sự Bộ

Contents

Ấu Niên Ký Sự Bộ	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	4
3. Q.1 - Chương 3	7
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	15
7. Q.1 - Chương 7	17
8. Q.1 - Chương 8	19
9. Q.2 - Chương 1	21
10. Q.2 - Chương 2	23
11. Q.2 - Chương 3	26
12. Q.2 - Chương 4	29
13. Q.2 - Chương 5	32
14. Q.2 - Chương 6	36
15. Q.2 - Chương 7	40
16. Q.2 - Chương 8	49
17. Q.2 - Chương 9	54
18. Q.2 - Chương 10	58
19. Q.2 - Chương 11	63
20. Q.2 - Chương 12	66
21. Q.2 - Chương 13	69
22. Q.2 - Chương 14	73
23. Q.2 - Chương 15	77
24. Q.2 - Chương 16	81
25. Q.3 - Chương 1	83
26. Q.3 - Chương 2	86
27. Q.3 - Chương 3	89
28. Q.3 - Chương 4	95
29. Q.3 - Chương 5	99
30. Q.3 - Chương 6	105
31. Q.3 - Chương 7	107
32. Q.3 - Chương 8	111
33. Q.3 - Chương 9	115
34. Q.3 - Chương 10	118
35. Q.3 - Chương 11	120
36. Q.3 - Chương 12	123
37. Q.3 - Chương 13	132
38. Q.3 - Chương 14	145
39. Q.3 - Chương 15: Phiên Ngoại Kỳ Tú Minh	152
40. Q.3 - Chương 16	153
41. Q.4 - Chương 1	158

42. Q.4 - Chương 2	165
43. Q.4 - Chương 3	173
44. Q.4 - Chương 4	181
45. Q.4 - Chương 5	190
46. Q.4 - Chương 6	199
47. Q.4 - Chương 7	204
48. Q.4 - Chương 8: Yêu Chi Phiên Ngoại	211
49. Q.4 - Chương 9	215
50. Q.4 - Chương 10	221
51. Q.4 - Chương 11	231
52. Q.4 - Chương 12	241
53. Q.4 - Chương 13	252
54. Q.4 - Chương 14	261
55. Q.4 - Chương 15: Bạch Lạc Hề Phiên Ngoại	267
56. Q.4 - Chương 16: Đại Kết Cục	269
57. Q.4 - Chương 17: Phiên Ngoại 1: Dã Cục Cưng Dụ Đỗ Bạch Lạc Hề Đêm Đầu Tiên!	276
58. Q.4 - Chương 18: Phiên Ngoại 2 — Ngày Cá Tháng Tư	279

Ấu Niên Ký Sự Bộ

Giới thiệu

Theo như mẹ nói, khuynh hướng tình dục của anh có vấn đề rồi, con trai chỉ có thể nắm tay con trai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-nien-ky-su-bo>

1. Q.1 - Chương 1

Mẹ em nói... tình dục hướng của anh có vấn đề rồi... anh không thể nắm tay con gái, con trai thì phải nắm tay con trai.” Một cô bé khoảng chừng ba bốn tuổi non nớt nói, khuôn mặt bầu bĩnh ngẩng lên, gương đôi mắt to trong suốt lấp lánh như thủy tinh nhìn ca ca xinh đẹp ước chừng bảy tuổi ở trước mắt, đôi mi dày cong vút khẽ run. Cậu bé thì cứ đứng ngây ra nhìn cô bé còn đáng yêu hơn cả công chúa Bạch Tuyết trước mặt, đôi tay trắng nõn bụ bẫm của cô bé đang giật giật góc áo sơ mi trắng của cậu.

Oa, ca ca này thật là... Chảy nước miếng-ING, hắc còn xinh đẹp hơn cả cha nhỏ nữa. Nhưng mà người ta đang đi qua đường mà, hắc tự nhiên chạy tới nắm tay người ta, không được, ta muốn đem hắc về nhà ẹ xem! Ta phải dụ ca ca xinh đẹp về so với mẹ vì đã khoe khoang cha nhỏ xinh đẹp!

Thế là thành tích bất lương của ta đã ghi lại ta vào lúc ba tuổi đã dụ dỗ thành công ca ca xinh đẹp về nhà.

Ta, ba tuổi rưỡi.

Gọi là Dã Dã, mẹ luôn gọi ta là Dã cục cưng.

Đúng rồi, mẹ nói ở bên ngoài không thể kêu mẹ là mẹ mà phải gọi là chị.

Ta còn có một cha lớn, một cha nhỏ.

Cha nhỏ rất xinh đẹp, trình độ làm nũng còn siêu hơn cả Dã Dã nữa, thường xuyên quần quýt lấy cha lớn phải dứt cha nhỏ ăn sáng, còn là miệng đối miệng nữa. Có một lần Dã Dã muốn cha lớn dứt cho Dã Dã giống như thế, nhưng cha lớn lại nói, lúc cha lớn bằng với Dã cục cưng, cha lớn tự ăn, cho nên những năm qua Dã Dã đều phải tự mình ăn không thể gây phiền toái cho cha.

Nhưng cha nhỏ vì sao lại có thể...

A, Dã cục cưng biết rồi, bởi vì lúc cha nhỏ còn nhỏ vẫn chưa có gặp cha lớn, cho nên hiện giờ cha lớn mới bù đắp cho cha nhỏ.

Cũng có mấy lần, cha nhỏ ánh mắt ủy khuất lương tâm trời dậy... không đúng... mẹ nói đó là lang tâm (tâm sói) trời dậy... hảo tâm dứt Dã Dã ăn mì ống, cộng mì còn chưa miệng đối miệng thì cha nhỏ đã bị mẹ cho ăn một cái tát, nửa đầu bàn tay in đậm trên mặt cha nhỏ... Vì cái gì chỉ có nửa đầu, bởi vì mẹ nói nếu thật sự đánh cha nhỏ không chỉ có mẹ đau lòng mà cha lớn cũng đau lòng, cho nên chỉ đánh nửa cái để ột mình cha lớn đau lòng thôi...

Cha nhỏ ngồi chồm hồm trên ghế sofa, mắt ngập nước hờn dỗi liếc liếc mẹ, lúc đó làm cho ta nghĩ tới con chó đã mất của nhà chúng ta Vồng Thái.

Kỳ thật thì Vồng Thái chính là Vượng Tài, nhưng mẹ là nhà văn cho nên muốn gọi như vậy để cho nó có vẻ học vấn một chút, mẹ thật sự rất lợi hại có phải không!

Cha nhỏ cứ ngồi xồm như thế trên ghế sofa, miệng mím lại ủy khuất, ánh mắt chớp chớp chừng mười lần, trong nháy mắt liền đem lang tâm của mẹ... lại không đúng, mẹ nói lần này thì kêu là lương tâm... đem kéo trở lại.

Ta cùng với cha lớn ngồi trước bàn ăn nhìn mẹ sờ soạng một bên mặt bị để lại dấu sưng đỏ của cha nhỏ, bộ dạng của mẹ giống y chang như bà mẹ chồng của nữ nhân vật chính bi thống hồi hận tôi tâm đoạn trường trong phim truyền hình của Quỳnh Dao, mà kỹ xảo kia, tư thế kia lại giống như cảnh lão gia háo sắc đang đùa giỡn tiểu nương tử trong phim thường xuyên diễn .

Cái này là do cha lớn đang ngồi trước bàn ăn theo dõi kịch truyền hình trực tiếp phân tích cho ta nghe.

Mà này... Cha... đùa giỡn là ý gì vậy...

Nhưng đến cuối cùng ta cũng không biết đùa giỡn là ý gì, bởi vì lúc đó cha lớn nhìn thấy cha nhỏ cả người run rẩy không ngừng cùng vẻ mặt dâm loạn của mẹ, mặt mày đều xanh mét.

Hiện tại mọi người đều đã biết, ta, Dã cục cưng, ba tuổi rưỡi, sống trong một gia đình khỏe mạnh và hạnh phúc.

Mẹ ta là nhà văn internet, sức mạnh vô địch.

Cha lớn thì cực kỳ đẹp trai nha bị ông nội trục xuất ra khỏi nhà, mặc dù vậy cha lớn vẫn rất giỏi nha, hiện giờ đã là đại cổ đông trong một tập đoàn lớn, có việc không việc đều mang dép lê đi loang quanh trong nhà.

Bởi vì cha nói kiếm tiền là chuyện nhỏ, tiêu tiền mới là chuyện hao tâm tổn trí.

Cha nhỏ vẫn còn là sinh viên, bất quá sau này có thể trở thành kiến trúc sư, hoặc là nhà tâm lý học, hoặc cũng có thể là triết học gia, chỉ có bác sĩ là cha nhỏ không thể làm được, bởi vì cha nhỏ ngẫu nhiên thấy máu là bị choáng váng... Bất quá mẹ nói, cha nhỏ không thể cứ ở trong nhà ăn bám, mau chút đi kiếm tiền tiêu vặt về cho gia đình.

Kỳ thật, ở trong nhà người ăn bám mới chính là mẹ, bởi vì tiền tiêu vặt mà cha lớn cha nhỏ kiếm về còn cao hơn cả tiền lương chính thức của mẹ nữa.

Mẹ nói, hiện giờ thế nhân cũng không còn bình thường, đàn ông yêu đàn ông mới chính là vương đạo.

Tốt lắm, hôm nay chỉ viết đến đây thôi, dép lê của mẹ lại biến mất nữa rồi.

Ách, cô giáo có nói viết mở đầu rất dễ, kết thúc mới là khó, cho nên ta muốn viết cho tới khi kết thúc.
Gãi đầu,... nói tóm lại chúng ta một nhà tứ khẩu hạnh phúc, khỏe mạnh.

2. Q.1 - Chương 2

Ô....

Luống cuống, cái bụng nhỏ đang trưởng thành.

Dã cục cứng nằm thẳng đẽ lên chiếc gối mềm mại trên giường, tứ chi banh ra thành hình chữ “Đại” ().

Ô, mẹ ơi....

Cha nhỏ ơi, cha lớn ơi....

Dã cục cứng buồn ngủ quá. Có ai đi toilet thuận tiện mang cục cứng đi tiểu....

Bốn bề lặng ngắt.

Hai tay nhỏ bé mềm mại cuộn lại thành nắm tay, nhu nhu cặp mắt đang mơ mơ màng màng, vẽ mặt mông lung buồn ngủ, cô nhóc nhin nửa ngày, xem thấy chẳng có ai thềm quan tâm, liền hấp hấp cái mũi, có vẻ như cực kỳ ủy khuất đứng dậy.

“Bịch” một tiếng, đôi dép lê bông xù hình thỏ con rớt xuống sàn gỗ. Cặp chân trần trắng nõn đung đưa từ trên giường trượt xuống, chuẩn xác đáp ngay lên đôi dép. Toát mồ hôi! Nhóc này thật sự là ôm dép đi ngủ nha... Thật không biết là di truyền từ ai....

Bốn bề tối đen như mực.

Ngoài cửa sổ gió nhẹ nhàng thổi, màn cửa bằng lụa trắng khẽ lay động... Ánh trăng dịu dàng trút một tầng sáng như dát bạc xuống mặt đất.

Nhưng khung cảnh tuyệt đẹp đó ánh vào mắt Dã cục cứng chỉ khiến cho bé càng thêm muốn đi tè... Cô nhóc hấp hấp cái mũi, nhăn nhó mặt mày, khép hai chân lấy một tư thế đặc biệt xoay người hướng toilet chạy tới.

“Không có cha thương, không có mẹ yêu, cục cứng phải một mình đi tiểu.

Không có cha thương, không có mẹ yêu....”

ẦM! ẦM! ĐỪNG! ĐỪNG! CẠCH! XOẢNG!!!!.

Dã cục cứng vừa lắc lắc đầu vừa ư ử ca, toàn thân trên dưới đều ướt sũng từ toilet chạy ra, bộ ngực nhỏ ưỡn lên cao.

“Cục cứng sao lại chạy ra đây?” Giọng nói thật dịu dàng của một phụ nữ vang lên, dịu dàng tới mức chỉ nghe thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy đau lòng, tâm cũng bất giác run lên... nếu bỏ qua cái tư thế đang quỳ rạp trên mặt đất, sẽ khiến người khác cho rằng đây là một tiểu mỹ nhân nhu nhược, mảnh khảnh.

“Mẹ đang làm gì trong này vậy?” Dã cục cứng nghiêng đầu hình dáng đang quỳ rạp trên mặt đất, đầu ép vào tấm ván cửa phòng ngủ, lỗ tai thì đang vểnh lên nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Hiện tại là mười hai giờ đêm.

Bình thường vào lúc này mẹ đều đang ở thư phòng, gội đầu viết bản thảo.... Nhưng vì cái gì lại đang quỳ rạp ở bên ngoài phòng của cha lớn chứ... Chẳng lẽ cha lớn với cha nhỏ lại đang đánh nhau? !

“A a a....”

“Ần....”

Từng đợt rên rỉ truyền ra từ bên trong.

Dã cục cứng giậ mình, lập tức ngồi xổm xuống, bắt chước dáng điệu của mẹ, nhanh nhẹn bò tới gần.

“Suýt!” Mẹ giơ một ngón tay lên đặt trên môi.

Dã cục cứng nâng tay lên, ngón tay nhỏ núc ních làm bộ che miệng, gật gật đầu.

Hai mẹ con hiểu ý mỉm cười, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra một khe hở.

“... Các người đang làm cái gì?” Một thanh âm trầm thấp không cẩu không giận vang lên trên đỉnh đầu, một người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng đang cố nén cảm xúc, ngón tay trắng nõn đang khép lại vạt áo.... Lộ ra bên trong những vết xanh đỏ ái muội....

Cánh cửa đột nhiên mở toang, làm ẹ đang tì cả người vào cửa bất ngờ không kịp phòng bị ngã nhào xuống mặt đất, mẹ lập tức đứng dậy, vuốt vuốt tóc, làm bộ như không có việc gì, chỉ có thân mình là không tự giác thụt lùi về sau, ánh mắt lảo liên.

“Cha lớn, cục cứng là đi toilet.”

“Ngoan.”

Cha lớn, sao sắc mặt hôm nay của cha lớn xấu vậy, cũng không khích lệ người ta. Nếu bình thường nhất định sẽ nói cục cứng thật là ngoan.... Buổi tối biết tự mình đi toilet rồi. Nhưng là.... Nhưng là.... Hôm nay....

Dã cục cứng vừa nghĩ liền cảm thấy ủy khuất, buồn bực cúi đầu túm lấy vạt áo, vò vò.

“Cục cứng, lại đây.” Xa xa, cha nhỏ đang nằm trên giường, cười tủm tỉm vẫy tay gọi cục cứng.

Hừ, thối thật to thật to thật to cha lớn, Dã cục cứng không thèm để ý tới người nữa, vẫn là cha nhỏ đối với người ta tốt nhất.

Dã cục cứng loạng choạng từ dưới đất đứng lên, ngoe nguẩy hướng phía giường ngủ chạy tới.

Ai da....

Góc áo bị túm.... Chạy không được....

Ngoảnh đầu lại, xem xét.

Mẹ đang ngồi chồm hồm giường đôi mắt tội nghiệp nhìn bé, ánh mắt tựa hồ như nói, ngày thường đối đãi với người không tệ, có đồ ăn ngon cho người ăn, có gì vui cũng cho người chơi, có gì đáng xem ta đều cùng nhau xem... tại vạ đến nơi, liền bỏ chạy để lại một mình mẹ người.

Dã cục cứng run rẩy, sợ hãi liếc cha lớn, cha lớn vẻ mặt đang đen ngòm, thế là đành phải đại nghĩa diệt thân, nghiêm nghị chính khí đi tìm nơi nương tựa trong vòng tay ôm ấp của cha nhỏ.

Ô, cha nhỏ trên người không có mặc quần áo.... Trơn trơn nha....

Lấy tay chọc chọc.

“Cục cứng, sao cả người đều ướt hết vậy.” Cha nhỏ đem cả thân mình khóa trong chăn, chỉ để lộ ra hai cánh tay, lấy áo sơ mi bị quăng ở một góc của mình giúp cục cứng lau tóc.

“Dã cục cứng buổi tối mắc tè, đi toilet.” Cô nhóc bộ ngực lại ưỡn lên thật cao.

Cha nhỏ cười, chớp mắt, vươn tay khẽ vuốt chóp mũi cục cứng. “... Giỏi quá.”

Nhẹ nhàng, tựa như lông chim lướt qua, Dã cục cứng thoải mái khép hờ mắt.

“Cha nhỏ, cha cùng cha lớn vừa mới cởi quần áo để đánh nhau hả?”

“A?”

“... Cha nhỏ vừa mới kêu thật lớn tiếng.”

Mặt bị nhéo....

Cổ sống cổ chết vung tay vung chân, Dã cục cứng tức giận nhìn khi dễ bé cha nhỏ.

“Dã cục cứng lúc nào thì học được chiêu giường đông kích tây rồi.... Nói mau.... Sao mình mảy lại ướt nhẹp vậy?” Cha nhỏ thu hồi nụ cười, cầm lấy chăn bao lấy cục cứng.

“Ách....”

“Đừng sợ, ngoan nói cho cha biết.”

“Đi toilet.... nhìn thấy một con gián.... cho nên xả nước, xem nó làm sao bơi lội.... kết quả nó chạy trốn mau quá, thế là liền.... đuổi theo.... vòi nước bị rút.... bồn rửa tay bị đọng nghiêng.... xà bông bị rút vào bồn cầu.... bàn chải đánh răng thì....”

Dã cục cứng mặt nhăn mày nhỏ, vắn vẹo ngón tay, trong lòng nghĩ thầm, xong đời rồi.

“Vậy con gián đâu?”

Dã cục cứng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ cố nhớ lại sau một lúc lâu thì lắc đầu nói, “.... Trượt chân ngã xuống bồn cầu, chết rồi.”

“.... Oa, cục cứng giỏi quá, có thể giúp cha diệt gián.” Cha nhỏ sủng nịch kéo Dã cục cứng vào lòng.

A.....

A a a a.....

Nếu cha nhỏ mà biết, cùng bồi chung với con gián còn có bàn chải đánh răng của cha, rồi khăn mặt, dao cạo râu, sữa rửa mặt thì....

Ô không dám nghĩ tiếp.

Không dám nghĩ, vẫn là không cần nói cha biết.

Dã cục cứng thoải mái vui mình trong lòng cha nhỏ, lặng lẽ nhô đầu, nhìn về hướng cha lớn và mẹ.

Cha lớn đang khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn vào cái kẻ đang trốn trốn tránh tránh hận không thể giả chết nằm ngay đơ là mẹ kia.

“Hức.... Hàng, em thật ra là đang viết bản thảo....” Cô gái nhỏ meo méo nói.

“Ừ.”

“Ý tưởng bị tắt nghẽn.... Ha ha.... Kỳ thật thì cũng không gì to tát, anh cũng biết em viết đam mê tiểu thuyết lâu thế, cái gì cũng viết qua.... Chỉ là.... Đây.... Nam nam H.... còn....”

“....”

“Ông xã.... Nhớ ngày đó em gả cho anh, em rất khoan dung.... trong nhà người khác chỉ có một người đàn ông, còn nhà chúng ta có tới hai....”

“....”

“Em ngày thường giải trí một chút là.... viết chút văn.... Anh cũng không ủng hộ.... Dù sao thì ngày thường hai người làm chuyện này cũng không có giấu giếm.... Ô ô.... Nước phù sa thì không nên chảy vào ruộng của người ngoài.... Cho em nhìn một chút không phải tốt sao.... Ô....”

Cha lớn có chút kích động, rút ra khăn tay đưa ẹ.

Oa, mẹ thật lợi hại nha, nói hươu nói vượn một hồi lại có thể dọa được cha, thật là siêu nha.

Dã cục cứng ôm chặt lấy cha nhỏ, nhô cái đầu nhỏ hai mắt phát sáng bắn về phía hai người lớn đang đứng ở đằng kia.

Mẹ nghiêng đầu, vụng trộm hướng về phía Dã cục cứng nhếch miệng cười.

“Vậy Dã cục cứng làm gì ở đây?” Cha lớn tư thế đã muốn có chút thả lỏng, lơ đãng liếc mắt về phía Dã cục cứng, trấn tĩnh một lát mới hỏi, “.... Bộ cục cứng cũng muốn viết đam mê tiểu thuyết nữa hả?”

Khuôn mặt của mẹ biến thành trái khổ qua, khẽ cắn cắn môi, trốn tránh cha lớn, hung hăng trừng Dã cục cứng một cái, tựa hồ như đang khiếu nại không thành tiếng, nhóc con chết tiệt không hỗ trợ thì thôi ngay lúc quan trọng lại vượn cái đầu nhỏ ra cho đủ số, nếu đêm nay ta qua không được cửa này, hai cái bánh donut của người cũng đừng mong có.

Dã cục cứng cúi đầu không nói.

Khóe miệng giật giật.

Cánh tay nhỏ ghì chặt lấy tấm chăn mà cha nhỏ khoác trên người.

Bả vai run run lên.

Chuẩn bị, chuẩn bị....

“Oa....”

Tiếng khóc kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu của Dã cục cứng vang lên, len lỏi tới mọi góc ngách của khu biệt thự ở vùng ngoại ô, kéo dài lâu thật lâu không ngừng....

“Cục cứng.... Ngoan....”

“Không khóc không khóc, cha nhỏ thương.”

“Mau, lấy khăn tay lại đây.”

Trong nhất thời trong phòng một mảnh hỗn loạn, một cái nữ nhân, hai cái đại nam nhân luống cuống tay chân lau lau nước mắt trên mặt của Dã cục cứng.... Tiếp tục dỗ dành.... Cố gắng làm cho tiểu bảo bảo đang khóc thảm thiết ngừng lại. Hai đại nam nhân luống cuống hết cả chân tay, không hiểu làm sao mà Dã cục cứng lại đột nhiên khóc rống lên, làm cha lớn cũng quên mất việc tiếp tục truy hỏi mẹ.

Dã cục cứng khóc.

Dã cục cứng tiếp tục bán mạng khóc.

Hai cái bánh donut....

Bĩu môi, run rẩy, tiếp tục gào khan cả tiếng, vung vẩy hai cánh tay nhỏ, đá đá hai cái đùi, nín chặt lấy chân của cha nhỏ khóc đứt ruột đứt gan, tê tâm phế liệt....

Cha lớn, cha nhỏ đau lòng kéo kéo.

Không chút nào hay biết, trong lòng nhóc này lại đang nghĩ,

Hai cái bánh donut.... Ô.... Mẹ, tốt không.... Cục cứng có thể nghỉ được chưa....

Dã cục cứng còn phải khóc bao lâu mới có đủ ba cái.... bánh.... donut.

3. Q.1 - Chương 3

Trình độ Anh ngữ của Dã cục cứng rất kém cỏi....

Kỳ thật Dã cục cứng vẫn còn bé, chỉ cần học tốt quốc ngữ là được, không cần thiết phải sớm học Anh ngữ.... Nhưng điều làm cho ba vị phụ huynh xấu hổ chính bởi vì sự hứng thú của Dã cục cứng đối với nghề nghiệp của mẹ cũng quá ư là mạnh mẽ, vì thế trình độ quốc ngữ của Dã cục cứng giỏi tới mức khiến cho người ta không cách nào có thể nhẫn nhục chịu đựng được nữa....

Tất cả mọi người trong nhà đều nhất trí cho rằng, chẳng thà tình nguyện làm cho cục cứng nói tiếng Anh, cũng không thể từ miệng của bé nghe được cái thứ “Đồng ngôn” khiến cho người ta hết hồn tởm vía kia....

Chuyện này cũng phải kể từ....

Một ngày, cha lớn cố ý mua một cây kem thật lớn đến nhà trẻ để đón cục cứng về nhà.

Nhà trẻ thật to, có rất nhiều đồ chơi, có nệm nhún, xe đạp, xích đu.... Nhiều đến nỗi cha lớn phải dừng lại nghỉ chân cảm thán một hồi lâu, nếu mình sinh trẻ vài năm, có thể hưởng thụ được phúc lợi như thế thì thật tốt biết bao....

Gió nhẹ mơn man, mang theo một bầu không khí thật tươi mát.

Nhưng, kỳ quái là cả khu trò chơi to như thế lại hoàn toàn yên ắng.... Chỉ duy nhất ở một góc đang tụ tập rất nhiều cái đầu nhỏ, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh “A.... whoa....” cảm thán.

Quái, ngày thường cả đám nhóc này đều rất ồn ào náo nhiệt, hôm nay sao tự nhiên lại im ắng như thế.

Cha lớn cầm kem lạnh trong tay, hướng phía đám nhóc đi tới, không có một nhóc nào chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

“Cho các người đoán lại... nghe cho rõ nha.” Giọng nói non nớt của một cô bé vang lên, nghe sao quen quen ta.... A... chẳng phải là giọng nói của Dã cực cưng sao.

Một đám đầu nhỏ gật gật,

Cha lớn vẽ mặt kiêu ngạo nhìn bảo bối nữ nhi của mình, trong lòng mừng thầm, Dã cực cưng trưởng thành rồi.... Thế là cũng lạng lẽ nhích tới gần, chăm chú lắng nghe.

“Cho các người đoán tên của một phim hoạt hình....” Dã cực cưng nghiêng đầu, bĩu môi nói, “Một người phụ nữ trẻ té xỉu, bị bảy người đàn ông khỏe mạnh kéo vào rừng rậm....”

“....”

Mấy cái đầu nhỏ tùm lại cùng một chỗ, rầm rầm rì rì thảo luận.

Trong đó có một cậu bé siêu đẹp trai mặc áo sơ mi trắng đứng ra, khuôn mặt đỏ bừng, co quắp nói, “Dã cực cưng, em.... em không thể nói chuyện ‘sắc’ như thế, dì sẽ phạt em.”

Dã cực cưng nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt mờ sương, cực kỳ đáng yêu, hỏi, “Ca ca xinh đẹp, ‘sắc’ là ý gì vậy?”

“Em.... Em....” Khuôn mặt của cậu bé xinh đẹp mặc áo sơ mi trắng càng lúc càng đỏ, thanh âm càng lúc càng nhẹ giống như tiếng muỗi kêu.

Dã cực cưng chống tay lên eo, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, ưỡn ngực nói, “Đoán không ra rồi phải không? Đáp án chính là.... Công chúa Bạch Tuyết.”

Cha lớn vẽ mặt đen xì.

“Đoán nữa nha.... Một dì xinh đẹp cùng với bảy vị mãnh thú thú trải qua một trận gió to sóng lớn (kinh đào hải lãng).”

“Bát Tiên quá hải.”

Vẽ mặt của cha lớn càng thêm âm trầm, không rên lên một tiếng.

“Bảy thanh niên xông vào nhà của một đôi vợ chồng trẻ ân ái, giết chết người chồng, cuối cùng thay phiên nhau chinh phục vị thiếu phụ.”

“.... Cái này mà cũng không biết, là hồ lô oa!”

Cha lớn thân hình lão đảo, xem chút đứng không vững.

“Cha! Cha lớn ôm một cái....” Dã cực cưng cuối cùng cũng nhìn thấy cha lớn mười phần soái khí đang đứng trong đám người, một đường vọt thẳng tới, mở ra hai cánh tay bụ bẫm trắng nõn muốn ôm.

Cha lớn vẽ mặt có chút hoảng hốt ôm lấy cô con gái ngoan, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn bé đang liếm mút cây kem, “Cực cưng.... ‘Kinh đào hải lãng’, ‘thay phiên nhau’, ‘chinh phục’, mấy thứ này con học được ở đâu....”

Dã cực cưng đầu lười liếm liếm cây kem, đôi mắt long lanh tràn đầy hạnh phúc nheo lại, sau một lúc mới hồi phục tinh thần, “Nhìn thấy trong từ điển của mẹ.”

Vậy người cũng không thể cứ dùng bảy dùng bạ được a.... Cha lớn nắm chặt hai tay, nghiêng đầu, trong lòng thì đang khóc rống, “Cực cưng có biết những từ đó có nghĩa gì không?”

“Biết.”

“Vậy sao cục cưng có thể.... có thể sử dụng như thế.”

“Ồ....” Dã cục cưng liếm hết cây kem, hai bàn tay nhóp nhép không biết hướng chỗ nào để lau, “Nhưng mà.... Mẹ nói Dã cục cưng tạo ra được những câu này thật sự là kỳ tài mà.”

Cha lớn lấy ra khăn tay, cẩn thận giúp bé lau tay.

“Cha lớn....” Cô nhóc hai mắt nước mắt lưng tròng, cực ủy khuất, “Có phải Dã cục cưng nói sai rồi phải không....”

Cha lớn nhìn thấy tình thế có vẻ không ổn, vội vàng dỗ ngọt, “Cục cưng ngoan, cục cưng của cha là thông minh nhất.” Đúng vậy.... quá thông minh luôn.... Đổ mồ hôi, đem phim hoạt hình kinh điển thuyết minh vô cùng nhuần nhuyễn....

Dã cục cưng thừa dịp cha lớn ôm bé, quay đầu, đem cái miệng nhỏ dính đầy kem hướng về phía chiếc áo sơ mi đắt tiền của cha lớn cọ.... hồn nhiên đến quên cả trời đất.

Quả nhiên là,

Có mẹ nào thì tất cũng sẽ có con gái nấy, chuyện này nên làm thế nào cho phải đây.

Nghiệp chướng, thật sự là nghiệp chướng.

Story 1 Dì Lan tự thuật. Ta là bạn thời đại học của mẹ Dã cục cưng, gọi ta là dì Lan cũng được.

Này không phải trọng điểm.... Trọng điểm chính là, có một việc ta phải làm sáng tỏ, vì hạnh phúc của con ta, ta phải rưng rưng nước mắt học theo mệnh mẫu tam thiên (*).

Mong muốn của ta kỳ thật rất đơn giản, ta chỉ muốn an an ổn ổn sống ở thành thị một năm rưỡi là đủ lắm rồi, nhưng.... Nguyên vọng nhỏ nhoi này lại chưa bao giờ thực hiện được.

Chuyện phải kể từ....

Ta có một gia đình hạnh phúc, có một đứa con thật ngoan (đừng có hỏi chồng ta ở đâu....), nhưng cả đời ta phạm phải rất nhiều sai lầm, trong đó bao gồm việc gặp được Dã Cổ Giai, cùng với nàng qua bốn năm đại học, nhưng tội này cũng không đáng chết.... Chuyện làm người ta đau lòng nhất chính là cư nhiên trong lúc còn sống lại gặp được nàng.

Ngẫu nhiên trong một dịp tình cờ từ bạn học cũ ta biết được nàng đột nhiên kết hôn chớp nhoáng, không tổ chức hôn lễ, bất quá ngay cả chú rể tròn méo thế nào cũng không ai biết. Dù sao thì cũng ở cùng một thành phố, thế nào cũng có cơ hội chạm mặt nhau.... nhưng ta thế nào cũng không ngờ tới chúng ta lại có thể chạm mặt trong hoàn cảnh như thế....

Một ngày ta đến nhà trẻ để đón con mình tan học, nhưng cô giáo lại nói cho ta biết con ta đã bị một tiểu cô nương dẫn đi rồi.... Hai người tay trong tay dường như rất thân thiết.

Thế là ta dùng lời ngay lẽ phải ngăn lại những lời bịa đặt của cô giáo nhà trẻ, con ta không có khuynh hướng yêu sớm đâu nha, hẳn thật sự rất thuần khiết, giống với cha hẳn không có năng khiếu trong lĩnh vực đó.

Cứ thế là tranh chấp cho đến tối, chúng ta song phương mới nhất trí đi tới kết luận, đó chính là con ta bị cái cô bé gần tuổi dự dõ chạy mất rồi....

Ta đau lòng muốn chết, ta sinh nó ra từ phân với nước tiểu, một tháng tốn mấy ngàn tiền sữa bột nuôi hẳn lớn tới như thế, cư nhiên nói mất là cứ thế biến mất. Ở cục cảnh sát báo án, ba ngày sau mới có tin tức, muốn ta đi đến một nhà để dẫn người về.

Nhà của người nọ là một ngôi biệt thự rất lớn và sang trọng.

Nữ chủ nhân ta quen.... || chính là.... Dã.... Cổ.... Giai....

Con ta đang ngồi ở sofa chơi trò gia đình với con gái của nàng.

Toát mồ hôi, nhìn thấy mẹ hẳn, cũng không chào một tiếng, chỉ cùng với cô con gái của nàng chơi vui vẻ tới quên cả trời đất, ngốc tử chết bầm vụng trộm trốn nhà đi vui vậy sao.

Bất quá, nói đến con gái của nàng....

Ngoan ngoan này, xinh đẹp này.... Trông có vẻ thuần khiết như công chúa Bạch Tuyết....

Nhưng, đây chỉ là bề ngoài thôi, trên đời này có cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Dưới đây chính là đoạn đối thoại để chứng minh: (Vì để bảo đảm tính chân thực của ghi chép, tái hiện lại lịch sử, SO xin lấy ngôi thứ ba để tường thuật)

Dì Lan: “Dã cục cưng.... thực là ngoan.... để dì ôm một cái, cha con đâu?”

Dã cục cưng: “Dì hỏi cha lớn hay là cha nhỏ?”

Ờ ra, dì Lan hồ nghi thăm dò, liếc mắt nhìn sang mẹ Dã đang trong nhà bếp chuẩn bị bánh ngọt, lắc lắc đầu tiếp tục hỏi: “Cục cưng có tới hai người cha?”

Dã cục cưng ưỡn ngực: “Ừ!”

Dì Lan do dự một chút, nuốt vào rồi hỏi tiếp: “.... Cái kia.... Cả hai cha của Dã cục cưng đều biết đối phương tồn tại hả?”

Dã cục cưng, gãi đầu, ngửa mặt nói: “Vì sao lại không biết.... bọn họ đều cùng sống chung với mẹ và cục cưng mà.”

Dì Lan hoàn toàn dờ ra, thăm nghĩ nhà này cũng quá OPEN đi. “Này.... Này....”

Dã cục cưng: “Tình cờ mẹ nói, lúc trước nếu không vì đúng lúc thấy được cha lớn hôn cha nhỏ, mẹ mới không thêm theo đuổi.... theo đuổi.... cha lớn đâu. Đúng rồi, dì ơi.... vì sao lại gọi là “theo đuổi” vậy....”

Dì Lan đầu có chút ngốc nhìn Dã cục cưng, nhất thời không thốt được tiếng nào.

Dã cục cưng tóm lấy vạt áo của dì Lan lắc lắc, “Dì....”

Cậu con đang chơi đùa trong góc, cũng hứng thú đứng lên, vội vội vàng vàng chạy tới để nghe.

Dì Lan xấu hổ ho khan một tiếng, nói lảng sang chuyện khác, “Trong nhà ai lớn nhất.... mẹ con có sợ cha con không?”

Dã cục cưng gãi đầu, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới trả lời: “Mẹ lớn nhất.”

Dì Lan tò mò hỏi: “Dã cục cưng vì cái gì lại nói thế?”

“Bởi vì....” Dã cục cưng ngoảnh đầu thăm dò bóng dáng của mẹ đang chuyển động trong bếp, che miệng cười trộm nói, “Bởi vì mẹ đem túi tiền của cha lớn và cha nhỏ vét sạch hết.... Mẹ nói, ai chộc mẹ giận mỗi tháng sẽ không phát tiền tiêu vặt cho người đó.”

Lợi hại, Dã Cố Giai thủ đoạn cầm phu quả nhiên không giống người thường, dì Lan nhìn dáng vẻ buồn ngủ mơ màng của Dã cục cưng, cười tủm tỉm hỏi: “Cục cưng ngáp, bộ đêm qua ngủ không ngon sao?”

Dã cục cưng ưỡn ngực nói: “Đêm qua cùng ngủ với ca ca xinh đẹp, bởi vì mẹ phải viết bản thảo....”

Đồ mờ hồ rờn rờn.... Tuy biết là hai đứa nhỏ không thể làm ra được cái gì, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên, “Cục cưng sao lại không ngủ cùng với cha?”

Dã cục cưng liếc mắt một cái, dùng vẻ mặt khinh thường ý bảo người thực không có kiến thức thông thường, nói, “Dã cục cưng không có ngủ cùng cha, bởi vì cha lớn ngủ cùng với cha nhỏ.... Hơn nữa buổi tối rất ồn ào, ép tới ép lui, làm ồn cục cưng không ngủ được.”

Dì Lan thạch hóa hoàn toàn.

Thế là ta mang theo đứa con bảo bối của mình chạy trốn chết ra khỏi nhà các nàng, chuyện này quả cực kỳ bí hiểm, thủ đoạn đầu độc mầm non cũng quá ư độc ác....

Nhưng.... những ngày yên lành cũng trôi qua không được bao lâu.

Một ngày kia, khi ta đi nhà trẻ để đón con, vừa vặn nhìn thấy Dã cục cưng cùng với mấy đứa nhỏ tụ tập lại đang thầm thì to nhỏ gì đó.... Cụ thể là cái gì thì ta cũng không có nghe được, bởi vì cô bé đã được một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái đón đi rồi, người kia nhìn có vẻ rất quen mặt.... Hình như có nhìn thấy qua trên một tạp chí doanh nghiệp, con trai độc nhất của một tập đoàn xí nghiệp nào đó, toát mồ hôi.... Có khả năng chính là cha của Dã cục cưng.

Lúc ta tới đón con ta, nhìn thấy mặt của người kia đỏ như trứng tôm luộc, ta cứ thế kinh ngạc sững sờ dõi theo hướng Dã cục cưng rời đi.

Về đến nhà, ngay lúc ta đang thái rau củ, cái kia bảo bối thuần khiết của ta cứ liên miên nói, “Mẹ.... ẹ đoán nha, là tên của phim hoạt hình.”

“Một dì xinh đẹp cùng với bảy vị mãnh thú thức trái qua một trận gió to sóng lớn (kinh đào hải lãng).”

.....

“Bảy thanh niên xông vào nhà của một đôi vợ chồng trẻ ân ái, giết chết người chồng, cuối cùng thay phiên nhau chinh phục vị thiếu phụ.”

Dao chặt thịt rớt.....

“Một người phụ nữ trẻ té xỉu, bị bảy người đàn ông khỏe mạnh kéo vào rừng rậm....

Ta không thể nhìn được nữa, ta mạnh mẽ vọt tới che lại cái miệng của hắn, hai cánh tay trắng nõn của hắn vùng vẫy, giãy dụa, đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhìn ta, ủy khuất chớp chớp, tựa hồ không rõ vì cái gì lại không cho hắn nói tiếp.

Con ơi là con....

Người học gì không học, học cái xấu lại mau như thế.

“Ai dạy cho con....”

“Dã.... Dã cục cưng....”

Tốt tốt tốt, ta không thể trêu vào người.... chỉ đành phải trốn thôi....

Thế là, cả đời này ta đã làm được một việc đúng đắn, đó chính là học theo “Mạnh mẫu tam thiên”

Nhưng.... lau nước mắt.... ông trời ơi đến khi nào thì ngài mới có được cái đầu đây.... Vì cái gì thay đổi bao nhiêu chỗ đều để cho con ta gặp được nàng.... Mà đó là chuyện của sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ông trời ơi, yêu cầu của ta rất đơn giản, ta chỉ muốn được an an ổn ổn sống ở thành thị một năm rưỡi thôi mà.

(*) Mạnh mẫu tam thiên

1. (Nghĩa đen) Mạnh mẫu dọn nhà ba lần để chọn lán giềng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ hai, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).2. (Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

4. Q.1 - Chương 4

Hôm nay là ngày đầu tiên Dã cục cưng tham gia lớp học bổ túc Anh ngữ.

Chỉ có điều hình như là bé đi nhầm chỗ rồi....

Hay phải nói là cha nhỏ đăng ký nhầm ban cho bé rồi.

Cả phòng học đang ầm ĩ, ngay giây phút Dã cục cưng bước vào bỗng trở nên yên tĩnh dọa người.

Cả một phòng học rộng lớn hơn ba trăm người tất cả đều là mười tám mười chín tuổi, mà chỉ độc nhất mình Dã cục cưng là mới ba tuổi rưỡi....

Cha nhỏ lại trêu đùa người ta rồi.

Dã cực cứng hấp hấp cái mũi, đôi mắt ngập đầy hơi nước mông lung nhìn quét qua khắp các chú nhỏ, thím nhỏ, hai nắm tay nhỏ bé ướt đầm mồ hôi nắm lại, ủy khuất nhếch miệng nghĩ tính khóc....

“Oa, đáng yêu quá!”

“Tránh ra, cho ta sờ một chút.”

“Lăn qua một bên đi, em gái nhỏ, cho anh ôm một cái.”

Trong một lúc, cả phòng học, hộp bút, bút máy, tập sách bay loạn xạ, Dã cực cứng bị các chú nhỏ, thím nhỏ, ánh mắt giống như hai luồng sáng chói rục đối khát, bu xung quanh Dã cực cứng chặt như nêm cối.

Khuôn mặt bị sờ soạng, bộ ngực nhỏ bị sờ soạng, cái mông nhỏ cũng bị sờ soạng.

Hai cánh tay nhỏ bé quờ quạng lung tung, cào cấu khuôn mặt của người khác.

“Ai ô ô.... Thật là thoải mái, mạnh tay nữa lên, anh không đau.”

Toát mồ hôi.

Mười phút tiếp theo, Dã cực cứng bị ôm cứng ngắt, cọ cọ vào bộ ngực của người nào đó.

Năm phút tiếp theo, Dã cực cứng bị ôm vô tình cọ vào mông của người nào đó.

Ba phút tiếp theo, Dã cực cứng bị các thím nhỏ hôn tới nước miếng đầy mặt.

Một phút tiếp theo, cứu tinh đến....

“Các học trò ngoan, hoan nghênh đã đến với trường ‘Tân phương Tây’.... Tôi là thầy Sue giáo viên bộ môn của các bạn.” Một người đàn ông trẻ ăn mặc lố lăng đang đứng trước bục giảng, ước chừng hai mươi mấy tuổi, đôi mắt ánh lên vẻ đào hoa, phong lưu nhưng vẫn không đủ để che lấp sự thông minh, còn ẩn hàm một tia ngạo ý.

Hắn chính là danh bài số một của trường học ‘Tân phương Tây’, có thể đoán chính xác bất luận là đề thi Anh ngữ nào trong cả nước, còn có một tuyệt kỹ nổi tiếng trong toàn ban bổ túc, chính là khiêu vũ cực điệu nghệ.... và tiết mục khai giảng cho tân ban chính là khiêu vũ .

Thế là cả phòng học sôi trào náo nhiệt hẳn lên, một vị nhân sĩ đã sờ soạng Dã cực cứng một lúc lâu có hảo tâm, lặng lẽ mang cô nhóc đã bị chà đạp không ra hình dạng để xuống chỗ ngồi.

Vị trí này quá thấp, bất quá trước mặt Dã cực cứng còn có một cái TV, cô nhóc lười biếng tựa người vào ghế, nhìn vào màn hình TV tất cả đều đang đồng bộ chiếu hình ảnh của Sue.

Mà Sue lại nhìn không tới Dã cực cứng, bởi vì có hơn ba trăm học sinh, mấy chục cái TV.... Cả một mảnh đầu đông nghìn nghịt, đối với hắn mà nói, vị trí của Dã cực cứng nhiều nhất cũng chỉ là trong đông nghìn nghịt cái đầu đó bị lún xuống một cái hố mà thôi, đông tới hoa cả mắt a....

Bởi thế cho nên hắn đời này, hối hận nhất một việc,

Chính là khiêu vũ trước một cô nhóc vị thành niên.

Bục giảng đã bị các nam sinh khiêng đi....

Âm nhạc vang lên, Sue trước đông đảo những ánh mắt say mê, sùng bái, xoay eo, lắc mông....

Có rất nhiều giáo viên của ‘Tân phương Tây’ hay nói đùa rằng, lớp học bổ túc Anh ngữ của ‘Tân phương Tây’ là chỗ khiến cho phụ nữ biến thành đàn ông, còn đàn ông thì hạ cấp xuống làm gia súc.

Ví dụ như Sue, hãy nhìn xem một giáo viên phong lưu đẹp trai như thế a, các giáo viên khác thì chỉ dùng miệng để dạy học, còn hắn dạy học không chỉ dùng miệng mà lại còn muốn dùng tới nửa thân dưới, như thế chính là bán đứng thân thể.... thật quá dễ dãi mà....

Âm nhạc càng lúc càng say lòng, đôi mắt hoa đào của Sue quyến rũ, câu dẫn hồn người, chỉ một cái nháy mắt đủ khiến cho cả không gian tràn ngập tiếng thét chói tai....

Thế là, hần ngẫu hứng đột nhiên dâng trào, nhảy lên trên dây bàn thứ nhất vũ động, động tác ái muội... lực công phá đủ để phun máu mũi...

Đổ mồ hôi, chỉ còn thiếu một cái cột nữa thôi (ý nói giống mấy cô nàng múa cột ấy).

Dã cục cứng giang hai tay hai chân nằm ưỡn ra trên ghế, nhìn chăm chăm vào màn hình TV trên đỉnh đầu.

Bốn phía đều là tiếng hoan hô, la hét chói tai.

Bàn tay nhỏ dụi dụi mắt, đôi mắt ngập nước.... nghi hoặc khó hiểu nhìn trên bàn đang nhảy rất vui vẻ Sue. Gì chứ, cha nhỏ chẳng phải đăng ký cho cục cưng học lớp Anh ngữ bổ túc sao, vì cái gì người này lại giống như là đang huấn luyện lớp vũ đạo vậy....

Vật nhỏ run run vươn một chân, chạm đất, xiêu vẹo từ trên ghế tụt xuống.

Ư....

Ra không được, những chỗ có thể đứng được đều bị các chú nhỏ thím nhỏ này chiếm cứ hết rồi.

Suy nghĩ một chút, lại xiêu vẹo bò trở lại trên ghế.

Gì chứ, mắt của chú này bộ bị đau sao.... Tại sao một bên cứ nhấp nháy không ngừng vậy,

[Đồng bộ giải thích: Cục cưng ngu ngốc, cái đó người ta gọi là vút mị nhãn, phóng điện đó.]

[Mổ cục cưng: Gì chứ.... Nhưng mà cha nhỏ cũng ngẫu nhiên làm thế với cha lớn, mẹ nói đó là bị chuột rút.]

[Đồng bộ giải thích:.....]

Này này, cái chú này trên người bộ bị ngứa hả.... sao cứ sờ tới sờ lui không ngừng vậy,

[Đồng bộ giải thích kèm theo dụ dỗ: Mẹ người dạy cho người trong “Mười tám chiêu sờ soạng” chiêu thức thứ nhất là chiêu gì?]

[Mổ cục cưng bưng tỉnh đại ngộ: Tự sờ!]

[Mọi người:.....]

Này này này, tò mò thật kỳ quái à, cái mũi nóng nóng, giống như có cái gì đang chảy xuống....

Dùng tay áo chà lung xung.

Cúi đầu xuống vừa lúc nhìn thấy, cánh tay áo đỏ đỏ, ngửi ngửi, nóng hằm hập, vươn đầu lưỡi liếm liếm, ngọt ngọt tanh tanh nha.

||.... Máu mũi....

Lặng im.

Một mình lặng im.

Hai vai nhỏ run lên, hai nắm tay mập mập nắm chặt lại thành nắm đấm, ngứa đầu, meo meo ‘Oa’ một tiếng, tiếng khóc thứ nhất đã bị nghẹn thật lâu từ lúc bắt đầu bước vào lớp học bổ túc bắt đầu bùng phát.

Cha nhỏ là người xấu, mang người ta đến lớp học bổ túc, cha nhỏ không cần cục cưng nữa rồi.... tủi thân khóc....

Các chú nhỏ thím nhỏ này đều là người xấu, ăn đậu hủ của cục cưng.... điên cuồng gào khóc....

Thầy Sue là người xấu, mũi.... máu mũi.... đá ghế đá bàn, hai nắm tay vung vẩy lung tung, tủi thân tăng âm lượng điên cuồng khóc....

Thế là,

Một điệu vũ hoàn mỹ, được kết thúc trong tiếng kêu gào than khóc của Dã cục cưng.

Sue cũng thành công nhận thức được sai lầm của chính mình, nhìn thấy khuôn mặt lem luốc đầy máu của Dã cục cưng....

Từ đó về sau trong nước mắt cùng với sự hối hận của chúng fan đã đặt dấu chấm cuối cùng cho tiết mục khiêu vũ khai giảng tân ban, và cũng từ đó về sau chỉ cần nhìn thấy một vật thể hình cầu mập mạp nào có dính máu là Sue lại nhớ tới ngày đó tháng đó năm đó trên bục giảng nhìn thấy cả khuôn mặt dính đầy máu cùng với đôi mắt to trong suốt, ngây thơ, ngập nước mắt của Dã cục cưng.

5. Q.1 - Chương 5

Sue cực kỳ phong lưu, đôi lông mày cong ôm lấy đôi mắt làm cho lòng người say đắm, đuôi lông mày điểm nhẹ, mũi hoặc đến tận xương tủy. Đương nhiên đó chỉ là bộ dạng sau khi buổi học kết thúc, hần đi dạy học có một quy củ, chính là không thể ngủ gật, nhưng thật ra nam sinh thì có thể ngoại lệ.... Bởi vì ngày thường đi học cũng đã rất mệt mỏi rồi, ngẫu nhiên trong lúc học bù, một hai tiết học, nằm úp mặt một chút cũng không cần phải nặng nề phê bình.

Nhưng trong lớp của hần dạy nếu nữ sinh mà ngủ gật, hần liền cảm thấy đó chính là sự sỉ nhục, một sự sỉ nhục đến tận xương đối với mũi lực bản thân của Sue....

Nếu vẫn có người nào đó không hiểu phong tình thế thái, vẫn gục mặt ngủ ngon lành, tỷ như Dã cục cưng đây....

Sue cất nhẹ bước chân, khuôn mặt bày ra ý cười dụ hoặc đến say lòng người, chậm rãi đi đến trước mặt mỡ tiểu trư vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp, ngón tay thon dài duyên dáng nhẹ xuống mặt bàn, cặp móng chậm rãi nâng lên ngồi ghé trên mặt bàn, trong tiếng la hét chói tai của nữ sinh, tao nhã cúi đầu, dịu dàng kê vào tai của Dã cục cưng nói, “Bảo bối, muốn ta ngủ cùng em không?”

Nếu là một nữ sinh bình thường, điển hình như cô nàng Thúy Hoa ngồi phía trước Dã cục cưng, sẽ đột nhiên bừng tỉnh, sau đó ngồi thẳng người, gục khuôn mặt nóng bừng xuống, trong tầm phóng tầm điện cao thế của Sue, xấu hổ cố hết sức đột phá trình độ English của mình, từ đó về sau không bao giờ dám ngủ gật trong giờ học của hần thầy giáo của ‘Tân phương Tây’.

Nếu là nam sinh bình thường, điển hình như anh chàng Vĩ Ca ngồi bên cạnh Dã cục cưng, sẽ nổi da gà hết cả mình, thân mình bị lệch sang một góc bốn mươi lăm độ, tránh xa khỏi Sue, rồi mới thành thành thật thật nghe giảng bài, bởi vì hần biết câu ‘Bảo noãn tư thâm dục’(hễ ăn no mặc ấm rồi là nghĩ tới chuyện thâm dục).... Hần no rồi ấm rồi, mệt rồi rồi, Sue sẽ đối với hần nảy lên ý đồ thâm dục.

Nhưng bây giờ người đang ngủ đây là Dã cục cưng, cô nhóc xoa xoa hai nắm tay mềm mại, đầu lắc lư một chút, cặp mắt buồn ngủ mông lung, cái miệng nhỏ dán vào đôi môi của Sue, hôn một cái, hươu bàn tay nhỏ lung tung chỉ về hướng của Vĩ Ca, than thở mở miệng nói, “Cha nhỏ, đừng ồn, hần [ý chỉ cha lớn] đang ở đằng kia chờ cha kia, cục cưng ngủ một mình là được rồi, tuyệt đối không quấy rầy các người.... Cha rên rĩ [thanh âm] đừng có lớn quá nha.... Ngủ ngon....”

Cục cưng thật là ngoan nha,

Biết quan tâm như thế, biết nghĩ tới người khác như thế, cứ như thế....

Nhưng khuôn mặt của Sue lúc này đã xám ngắt rồi.

Thế là Dã cục cưng liền bị phát đứng lên ghép câu.

Cục cưng mới có ba tuổi rưỡi,

Ngẫu nhiên lại bị các vị cha mẹ tặng tận lương tâm kia nhét vào một ban học toàn là người trưởng thành, thân hình nhỏ nhỏ đang quỳ ở trên bàn, nhìn vào sách luận văn dùng để thi vào trường cao đẳng....

Cúi xuống dòm....

Im lặng-Im

Cô nhóc lật đến một hình vẽ sinh động vui mắt trong sách.

Dã cực cứng chớp chớp đôi mắt như vàng trắng khuyết lướt qua toàn bộ hình vẽ, xem xong.... Hình vẽ miêu tả một tai nạn xe cộ....

Sue đẹp trai nhìn cô bé đáng yêu trước mắt, hơi do dự, trong lòng một lần sóng triu mến chợt gợn lên, âm thầm nghĩ, đứa nhỏ này vẫn còn quá nhỏ.... Ta khi đó cũng chỉ biết đọc thuộc lòng thơ Đường, như thế.... có phải có chút quá tay.

Dã cực cứng lão đảo chống tay xuống bàn duyên dáng đứng dậy, ưỡn bộ ngực nhỏ lên, lạnh lạnh đọc thuộc lòng, “one.car.go, two.car.e; three.car.peng.peng [‘Bang bang’, từ ghép tượng thanh]” sau đó bĩu môi, bày ra một bộ mặt cực kỳ bi thương, chậm rãi nói, “.....one.car.die.”

Phòng học yên tĩnh không một tiếng động,

Dã cực cứng vươn thẳng eo, vô cùng dũng cảm quét mắt một chút đảo quanh các chú nhỏ, thím nhỏ trong phòng học. Rồi sau đó mới run rẩy xiêu vẹo úp mặt xuống bàn, túm lấy tay của chú nhỏ Vĩ Ca, nắm lấy cánh tay áo kia lung tung chà lau một chút dấu chân bẩn để lại trên bàn, ngoe đầu, tiếp tục bổ miên.

Lưu lại toàn phòng học mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, che miệng cười đến nhe răng trợn mắt, cả một đám học sinh cả nam lẫn nữ nghiêng trước ngã sau dùng tay áo che miệng, cười đến đến suýt chết vì thiếu không khí, vì sao.... Sợ đánh thức Dã cực cứng.

Sue hoảng thần nhìn Dã cực cứng, nheo mắt, nâng khuôn mặt của bé lên tỉ mỉ sẫm soi một lần, suy nghĩ hình là xác nhận cái gì đó...

Đôi lông mày thanh tú càng lúc càng nhăn chặt lại, hần đột nhiên xoay người, bỏ lại cả phòng học đầy học sinh liên vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Bánh xe vận mệnh của Dã cực cứng cũng bắt đầu luân chuyển, nửa đời sau của nàng cũng vì vậy mà thay đổi.

6. Q.1 - Chương 6

“Cha lớn....” Dã cực cứng ngẩng đầu, bộ ngực nhỏ thẳng tắp, “Cực cứng không cần đi học bổ túc.”

Cha lớn đang đứng trước giá sách thật lớn, cúi đầu hết sức chuyên chú đọc sách, ngón tay thon dài trắng nõn đang lật giở từng trang sách.

“Cha.... lớn.....” Dã cực cứng rên lên giống như tiếng mèo kêu, bắt đầu tuyệt chiêu làm nũng.

Cha lớn thân hình rõ ràng cứng đờ, lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

Và thế là từ phòng ngủ đi ra mẹ nhìn thấy được một màn như thế này: Một người đàn ông to lớn đang di chuyển rất khó khăn, lách từng bước một, một bên ống quần tây thẳng thớm đang bị hai cánh tay béo mũm mĩm của Dã cực cứng ôm chặt lấy, cái mông nhỏ đặc ý chiếm chế trên dép lê hình thú của người đàn ông kia, Dã cực cứng hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt răng, bộ dạng giống y như liệt sĩ anh dũng hy sinh.

Đại soái nam vẻ mặt phức tạp, cầm lấy quyển sách, cẩn thận kéo lê từng bước chân sợ làm bị thương cực cứng.

“Ông xã, cực cứng chào buổi sáng.” Mẹ từ tủ lạnh lấy ra một hộp sữa, lắc lắc, cào cào mái tóc bởi vì thức đêm viết bản thảo mà rối tinh rối mù, không chút để ý tới hình tượng mỹ nhân tùy tiện ngứa cổ lên tu sữa.

Cha lớn không nói gì, chỉ liếc mắt một cái về phía cô vợ nhỏ, ý bảo nàng hỗ trợ.

“Cực cứng xảy ra chuyện gì rồi.... Cha lớn khi dễ con hả?” Mẹ tu xong ly sữa, cuối cùng lấy lại tinh thần, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Dã cực cứng đang quần chặt lấy ống quần tây giống y như con bạch tuộc kia.

Dã cực cứng lập tức buông ống quần tây ra nhảy xuống, vũng vàng đứng dậy, chớp chớp đôi mắt to ngây thơ ngập nước, ánh mắt khiến người ta nhìn thấy là cảm thấy đau lòng, “Ô.... Mẹ, Dã Dã không muốn đi học lớp bổ túc.”

Mẹ xinh đẹp, dịu dàng như nước ngồi xổm xuống, ôm cục cưng vào trong ngực, hít vào một hơi, “Cục cưng ngoan.... vì cái gì không đi học lớp bổ túc?”

“Bởi vì....” Dã cục cưng tủi thân hấp hấp cái mũi, tràn trề hy vọng nhìn mẹ xinh đẹp, “Bởi vì thầy Sue rất kì quái, luôn sờ tới sờ lui mặt Dã Dã, bộ dạng còn xinh đẹp hơn cả cha lớn nữa, là lạ.”

Cha lớn khuôn mặt đen xì: Con gái ngoan.... Cha người người ta gọi là đẹp trai, không phải xinh đẹp.... Bất quá, nghe cục cưng nói như thế tên Sue này quả thật có chút không đúng đắn, thế là chậm rãi mở miệng nói, “Được, nếu như vậy thì không....”

“Cục cưng ngoan, nếu như vậy thì không đi là không được rồi!” Mẹ ngồi xổm xuống, hai tay ấn lấy bả vai của cục cưng lắc liên tục, vẻ mặt hưng phấn nói, “Sue đó so với cha nhỏ thì như thế nào?”

“Ừm....” Dã cũng cứng ngắc đầu, dùng mắt quét một chút hình dáng của cha nhỏ đang đi từ trên lầu đi xuống, cân nhắc một lúc lâu, mới bấu môi nói, “So với cha nhỏ xinh đẹp....” Nhưng không có vẻ đẹp trai của cha nhỏ.

“Tốt lắm!” Vẻ mặt của mẹ kích động, chụp hai tay lên vai của Dã cục cưng, “Đi.... Mẹ đưa con đi đến trường.”

Dã cục cưng vẻ mặt cảnh giác thụt lùi về phía sau,

Một bước, hai bước....

Hai chân loạng choạng, chạy lên cầu thang, bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn cha nhỏ.... Kêu khóc....

“Cục cưng, đừng khóc đừng khóc.... Các người sao lại làm cho cô nhóc đáng thương thành như vậy.” Cha nhỏ vẻ mặt đau lòng, ôm lấy cục cưng.

A a a a a

Cha nhỏ trên người thơm quá à, thật là mượt....

Dã cục cưng ngẩng đầu, hai cánh tay nhỏ bé mũm mĩm bấu chặt lấy làn da trắng nõn của cha nhỏ, một bên khóc lóc thương tâm muốn chết, một bên đem khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi hướng trên người cha nhỏ cọ cọ.... hé mắt, vụng trộm hít vào một hơi mùi hương....

“Oa.... Người ta không muốn học bổ túc.” Cha nhỏ trên người trơn trơn nha....

“Ô ô ô ô, người ta không muốn gặp Sue.” Vẫn là cha nhỏ so với hần tốt hơn.... So với hần đẹp trai hơn....

“Được được được, không đi không đi.” Cha nhỏ tâm đã đau tới mức xoắn lại.

“Thật vậy hả? Nhưng mà mẹ....” Dã cục cưng run run nắm lấy tay áo của cha nhỏ, lau mặt, bộ ngực nhỏ phập phồng.... thân hình run rẩy co lại.

“Đúng.... Mọi việc đã có cha, không phải chỉ là tiếng Anh thôi sao, cha nhỏ sẽ dạy.” Cha nhỏ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc lên, hôn một cái.

Dã cục cưng ưỡn ngực, kiêu ngạo ôm lấy cổ cha nhỏ, ánh mắt gian tà ngạo nghễ nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy oán niệm của mẹ ở dưới lầu.

Con nhóc quỷ này....

Ai dạy cho người.

* * * Một chiếc xe hơi siêu cấp xa hoa, im lặng đậu ngay phía sân ngoài của ngôi biệt thự.

Một đôi con người cực đẹp nhìn xuyên thấu qua cánh cửa sổ trong suốt bằng thủy tinh của tòa biệt thự, chuyên chú nhìn hết thấy mọi việc, đó là một đôi mắt cực kỳ ôn nhu, trầm lặng như suối, lóe lên một thứ ánh sáng nhu hòa, chói lọi.

“Thiếu gia.... Xin ra chỉ thị.”

Hàng mi thật dày và dài run rẩy, che khuất đôi con ngươi cực đẹp, đuôi lông mày có chút mỗi một, khuôn mặt non nớt tinh xảo tú nhả, nhưng nét mặt lại quá mức thành thực, “Cùng xuống xe.... Theo giúp ta đón tiểu thư về nhà.”

“Vâng.”

Cửa xe chậm rãi mở ra, vài người đàn ông cao lớn mặc áo khoác đen im lặng đứng ở một bên, một cậu thiếu niên đứng lặng yên trong gió, ánh mắt trời âm áp chiếu sáng trên người hắn, mang đến một cảm giác huyền hoặc không nói nên lời....

Khóe miệng hắn bắt giác mỉm cười, ánh mắt chăm chú nhìn vào ngôi biệt thự xa xa, dõi theo hình ảnh của Dã cực cứng đang làm nũng trong lòng người khác, trong mắt hắn ý cười càng đậm.

“Chi Nhược, ca ca đến đón em đây.”

7. Q.1 - Chương 7

Chuông cửa vang lên.

Cả tòa biệt thự chìm trong yên lặng, bầu không khí căng thẳng dịu đi rất nhiều.

“Cực cứng, ngoan.... ra mở cửa đi.” Mẹ cười tủm tỉm nói, dịu dàng có chút cổ quái.

“Không muốn.” Dã cực cứng nghiêng đầu, ôm cổ cha nhỏ, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm dùng sức vươn lên tóm lấy đôi lông mày thanh tú đang nhả lại của cha nhỏ, hắn cố chịu đau, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cực cứng, khẽ dỗ ngọt bé, “Ngোন, đi giúp mẹ mở cửa.”

“Không muốn....” Dã cực cứng ủy khuất mím môi, đôi mắt tràn ngập sương mù, “Người ta mà ra mở cửa, mẹ sẽ đá người ta ra.... tóm lấy cổ áo cực cứng lôi đến trường.”

Đổ mồ hôi....

Là thật hả? Cha nhỏ có chút hồ nghi nhìn về phía mẹ, lại liếc mắt một cái đảo về phía cha lớn.

Cha lớn thân hình lão đạo, cúi đầu làm bộ như xem báo, chỉ có điều.... tờ báo để ngược.

Mẹ đứng lặng yên trong chốc lát, ngơ ngác, tựa hồ như chịu đả kích, chậm rãi đi tới mở cửa, vẻ mặt hoảng hốt miệng thì đang thì thào tự nói.

“Cực cứng, không thể nói thế với mẹ con....” Cha nhỏ có chút không đành lòng.

Cha lớn ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua cha nhỏ thuần khiết, thở dài một hơi, tờ báo đang cầm trong tay khẽ run, cầm lấy tiếp tục xem. Chỉ có điều cái tiếng thở dài này, ở khoảng không gian yên tĩnh của ngôi biệt thự, đặc biệt.... khiến cho người ta phải nghiêng ngẫm sâu xa.

“Xuýt!”

Dã cực cứng ghé mặt lại gần cha nhỏ, rơm rớm nước mắt nói, “Cha nhỏ, cực cứng ngoan mà.... bằng không.... Cha nghe....”

Chỉ nhìn thấy hình ảnh của mẹ đi ra mở cửa, hình dáng yêu kiều của nàng bị bao phủ trong ánh mặt trời rực rỡ, gợi nhắc đến hình ảnh của thiên sứ.... chỉ có điều vị thiên sứ xinh đẹp này đột nhiên động tác cực kỳ bất nhã gãi đầu, lẩm bẩm một mình, “Bà nó.... Con bé làm thế nào biết lão nương tính nhân cơ hội đập nó ra ngoài rồi kéo nó tới trường, thật đáng tiếc thầy Sue lão nương không nhìn thấy được rồi.... Cực cứng này càng lúc càng tinh quái rồi.... Cũng không biết là giống ai nữa. [tính lược 100 từ]”

Một mảnh yên tĩnh.

Cha lớn cúi đầu xem báo, khóe miệng hắn nhếch lên.... Tờ báo run run....

Dã cực cứng ngẩng đầu lên, kiêu ngạo, tà nghệ liếc cha nhỏ một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói, thấy chưa.... Cực cứng đâu có nói sai.... Mẹ là kẻ đại xấu xa.

Cha nhỏ

Lúc này,

Đã hoàn toàn xơ cứng rồi....

Tuy nhiên chuông cửa lúc này đã im bật.

Cửa mở, mẹ đứng che ở cửa, vẻ mặt có chút kỳ cục.

Dã cục cứng ôm cha nhỏ, tò mò nhìn.

Bảy tám người đàn ông to khỏe mặc áo đen dường như là bảo vệ xông vào, xếp thành hàng đứng thẳng tắp.... cái này gọi là đã được huấn luyện chuyên nghiệp....

Mẹ đứng che ở cửa, thân hình rõ ràng có chút cứng đờ, sau một lúc lâu, nàng mới nghiêng người, ánh mắt phức tạp liếc về phía chồng, “Này, ông xã.... Anh lại ở bên ngoài trêu chọc cái gì tiểu mỹ nam này rồi?”

“Phụt!” Cha lớn đang uống cà phê đột ngột phun ra, hai vai run rẩy, liên tục ho khan.

Dã cục cứng hưng phấn túm chặt lấy áo của cha nhỏ, hai mắt phát sáng. Vươn cái đầu nhỏ nhìn ngó xung quanh, hồn nhiên không hề phát hiện ra cha nhỏ đã tức giận tới mức môi run rẩy.

“Nói cái gì vậy, anh làm gì có thời gian rồi.” Cha lớn điềm nhiên, một bộ chính nhân quân tử, buông trong tay tờ báo, có chút bất an liếc cha nhỏ một cái, giống như để bảo đảm, “Ta trừ đối với nhà của ta ra người bên ngoài không có hứng thú.”

“Đúng! Cha lớn chỉ đối với Dã cục cứng cảm thấy hứng thú thôi.” Dã cục cứng ưỡn ngực, ôm lấy cổ cha nhỏ, thanh âm non nớt của trẻ con dội vang khắp không gian.

Đổ mồ hôi....

Con nhóc này, vuốt đuôi cũng quá nhanh đi.

Chỉ là, nhóc có biết cái từ “cảm thấy hứng thú” là ý gì không.

Rét lạnh toàn gia.

Cha nhỏ, vuốt nhẹ lưng của Dã cục cứng, hướng về phía mẹ nói, “Cố Giai, khách đã đến thì mời hấn vào nhà ngồi đi.”

Một cậu thiếu niên trầm lặng đứng ngay cửa, cực kỳ tao nhã nở nụ cười, vẻ mặt lại rấy lạnh nhạt. Gió từ từ thổi, cuốn theo những chiếc lá vàng lác đác lượn lơ trong không trung như đang nhảy múa, một người đàn ông cao lớn mang kính đen cẩn thận che chắn cho hấn khỏi những chiếc lá rụng đang bay tán loạn bên ngoài, thái độ rất cung kính.

Hấn phát tay, người đàn ông cao lớn kia lập tức cúi người xuống, hấn ghé vào tai của người đàn ông kia khẽ thì thầm gì đó.

Anh chàng cao lớn kia lập tức đứng thẳng dậy, chậm rãi nhìn lướt qua người trong ngôi biệt thự, lạnh nhạt nói, “Thiếu gia nhà ta muốn tìm người có thể làm chủ.”

Tách cà phê nhẹ nhàng được đặt xuống, cha lớn nheo mắt, quan sát hai người chủ tớ kia không nói lời nào.

Dã cục cứng ôm chặt lấy cha nhỏ, xoay người, thúc cha nhỏ tiến về phía trước.

..... Anh đẹp trai.

Cha nhỏ ổn định lại thân hình, nhẹ giọng dỗ dành cục cứng, cúi đầu tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt có chút quái dị.

“Nói đi, ta, Dã Cố Giai chính là nữ chủ nhân nơi này.” Mẹ quét mắt về phía hai người đàn ông đang ở trong phòng, thờ dãi nhẹ nhõm, “Nên đến chung quy cũng sẽ đến. Nói đi.... Có chuyện gì.”

Mỹ thiếu niên rảo bước tiến vào biệt thự, ngồi vào ghế sofa, đầu gối lên hai tay, động tác cực đẹp, bình thường như thể hấn sinh ra là đã có khí chất cao quý như thế, miệng hấn bất giác mang ý cười, quét mắt đảo qua khắp một lượt ba người đang đứng cứng ngắc ở trong phòng kia, lạnh lùng nói, “Ta.... Ta đến để đón xá muội (em gái ruột).”

8. Q.1 - Chương 8

“Ta.... Ta đến để đón xá muội.”

Biệt thự im lặng như tờ, tiếng hút không khí không biết đến từ ai, không khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Chỉ thấy mẹ, cúi người xuống, thở dài một hơi, đột nhiên đưa tay bóp bóp nặn nặn khuôn mặt của mỹ thiếu niên kia, thuận thế kéo giãn hai má của hắn ra hai bên, cười tủm tỉm nói, “Ta khi nào thì sinh được tiểu quý nhà ngươi vậy.”

Hai mắt Dã cực cứng bắn ra thứ ánh sáng giống như đạo tặc, vũng vầy lung tung, ý bảo cha nhỏ nhích tới trước, ầm ỉ, vươn hai cánh tay bé nhỏ tròn ửng ra.... anh đẹp trai.... Dã Dã cũng muốn véo.... Véo..., kết quả bị cha nhỏ ôm chặt, nhóc con rút cuộc hết cách, khí lực dùng hết, tê liệt ngã xuống trong lòng cha nhỏ, đành phải chuyển dời mục tiêu chuyển sang cầu véo khuôn mặt cha nhỏ.

Cha nhỏ hoàn toàn ngây người....

Nha đầu quý này, năng lực học tập đúng là quá mức cường đại đi.

Mẹ cười đến hai mắt híp lại, động tác của hai mẹ con nhất trí, quả là tâm thần hợp nhất.

Ba, thanh âm thanh thúy vang lên.

Thiếu niên hất tay mẹ ra, hần hừ lạnh một tiếng, “Đúng là cần thiết phải kiểm tra quan hệ ruột thịt, bất quả người cần phải kiểm tra chính là em gái ta và cô kia.”

Khuôn mặt mẹ tái nhợt.

Dã cực cứng thấy mẹ bị đánh vào tay, hai hàng chân mày dựng thẳng lên.... Quắc mắt nhìn trừng trừng vào kẻ đầu sỏ gây nên, không lưu ý tới lực đạo trên tay càng lúc càng mạnh, cha nhỏ đau tới mức nhe răng trợn mắt, trên khuôn mặt trắng nõn hần lên rõ ràng năm dấu ngón tay đỏ chót.

Mỹ thiếu niên bật ngón tay cái tách, anh chàng vệ sĩ áo đen đứng bên cạnh cung kính hé ra danh thiếp đưa cho cha lớn, danh thiếp màu đen thiếp vàng, mặt trên danh thiếp chỉ in duy nhất hai chữ rồng bay phượng múa, “Hành thị”.

Cha lớn thân hình cứng ngắc, đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng quái dị.

Vòng tay của cha nhỏ ôm quanh cực cứng càng chặt.

“Hai năm trước, song thân ta đã qua đời trong một vụ nổ máy bay, em gái duy nhất của ta mất tích, bây giờ cuối cùng cũng đã tìm được, ta muốn mang cô bé về.”

“Không đời nào.” Mẹ kiên quyết, mặc dù mẹ đang mỉm cười nhưng đôi mắt lại giá lạnh, “Tôi được người ta nhờ cậy, không thể đi ngược lại ý nguyện của họ.”

“Tiểu thư là người thừa kế duy nhất, bà không thể thay cô ấy làm chủ được.” Người đàn ông cao lớn mang kính nói, khuôn mặt nghiêm nghị biểu lộ vẻ mặt thực tế không thể thương lượng. Trong khi mỹ thiếu niên lại nhàn nhã ngồi ở ghế sofa như thể chẳng có việc gì.

Nhưng lúc này toàn bộ gia đình đều đang choáng váng.

Người thừa kế?!!!

Mẹ sững sờ một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn, chỉ có cha lớn là điềm tĩnh băng ngang phòng khách đi tới bàn nhật lên tờ báo, im lặng rà soát mặt báo, một tiêu đề thật lớn chiếm cứ toàn bộ mặt báo, nhân vật đứng đầu Hành thị, đã qua đời vào giữa đêm.

Kể thống lĩnh mạch máu kinh tế của các tổ chức tài chính toàn Châu Á, chỉ cần ắt xì một tiếng cũng đủ khiến cho kinh tế toàn cầu rung chuyển, tập đoàn Hành thị.

Chỉ chỉ chỉ chỉ, cái kẻ không hiểu rõ tình huống, vẻ mặt si mê nhìn mỹ thiếu niên trước mắt kia.... Khuôn mặt nhỏ đang liên tục cọ cọ vào cổ của cha nhỏ, cánh tay nhỏ thì không yên phận, gập lại quần quanh cổ cha nhỏ, Dĩ cục cứng chính là người thừa kế nhỏ của tập đoàn Hành thị?!

Choáng váng!!!!!!

Cha lớn đứng lên, ôm lấy mẹ, nhẹ nhàng vỗ vào vai mẹ, lo lắng nói, “Thân thể của em yếu ớt, mau đi nghỉ một chút đi.”

Mẹ ngẩng đầu, mỉm cười yếu ớt, “Không trở ngại.”

Vẻ mặt mẹ rối rắm, liếc nhìn Dĩ cục cứng, một lúc lâu mới phục hồi lại vẻ điềm tĩnh, “Xin mời cậu trở về đi, tôi đã hứa với cha mẹ cô bé là sẽ không để cô bé quay trở về, cô bé vẫn còn quá nhỏ, đợi đến khi cô bé trưởng thành, chúng tôi sẽ để cho cô bé lựa chọn.”

Khóe miệng của mỹ thiếu niên nhếch lên thành một nụ cười, “Em ấy hiện tại đã sắp năm tuổi, không còn nhỏ nữa đâu.”

Năm tuổi?!!

Không phải mới ba tuổi hả....

Dĩ cục cứng vẻ mặt hồ nghi nhìn mẹ mình, mẹ cả người chấn động, ánh mắt có chút trống rỗng, trong lòng thì đang mặc niệm, bảo bối đừng có oán mẹ.... vừa nhớ được người lúc đó, người cũng không thể nhớ gì hết.... mẹ nhìn thấy thân hình bé tẹo của người, ước chừng khoảng một tuổi, nuôi người cũng được hai năm, coi như người được ba tuổi rồi....

Đại khái trái tim nhỏ bé của Dĩ cục cứng cũng đã nhận ra được sự thật phũ phàng này, vẻ mặt giống như vừa bị đâm một đấm đang chôn ở trong lòng cha nhỏ, nhắm mắt, nhu thuận, không làm ầm ĩ. Khuôn mặt nhỏ nhắn vô hồn, khiến cha nhỏ nhìn thấy mà đau lòng, vì thế hần thấp giọng thì thầm sát vào tai của nhóc nói, “Cục cứng, đừng giận mẹ con, ngày mai cho con mua một cái bánh sinh nhật thật to.... để bù lại cho con nha.”

Nhắm chặt hai mắt, hơi hơi thả lỏng, hai hàng lông mày cũng đã không còn nhíu chặt lại như trước.

Cha nhỏ đột nhiên bình tĩnh, cúi đầu không ngừng cố gắng ở bên tai của Dĩ cục cứng, tiếp tục dụ dỗ, “Một cái bánh sinh nhật to thì sao đủ, chúng ta sẽ mua hai cái.... ngày mai chúc mừng, ngày kế tiếp cũng tổ chức chúc mừng, đem tất cả bánh sinh nhật ngon lành bù lại cho Dĩ cục cứng nha!”

“Móc góc tay.”

“Móc góc.”

Mỹ thiếu niên từ nãy đến giờ đều im lặng nhìn Dĩ cục cứng, ánh mắt phức tạp nhưng cực kỳ ôn nhu.

Hần hừ một tiếng rồi ngoảnh đầu sang bên, khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười, ngữ khí lại lạnh tới mức cực điểm, “Một cái gia đình được kết hợp từ một đồng lõa xôn, bữa bãi có thể giáo dục tốt cho em gái ta sao? Sử Vũ Hiền, một hào môn đại thiếu gia nghèo túng đã bị gia đình từ bỏ; Dĩ Cố Giai, một nữ nhân bản cùng chuyên viết đam mỹ tiểu thuyết; Trần Sở, một sinh viên còn chưa tốt nghiệp.”

Hào môn đại thiếu gia nghèo túng hả?! Nghèo túng.... Cái rắm, mỗi ngày kiếm tiền xài còn không hết.... dùng hai chữ nghèo túng để hình dung sao.... Hần mà xúng hểnh.

Nữ nhân bản cùng.... Ta thừa nhận, cái này tạm thời khoan đề cập tới.... nhưng mà FANS của nàng.... Mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng đủ dìm chết người rồi.

Sinh viên chưa tốt nghiệp.... Hần học cùng một lúc tâm lý học, kiến trúc sư, triết học, y học, cho nên tạm thời quá bận rộn nên mới chưa tốt nghiệp thôi.

Công tử nhỏ này, miệng cũng quá không tích phúc đi.

Hần từ tốn mở miệng, đôi mắt giá lạnh nhưng cũng hàm chứa ý châm biếm, “Ta thật ra đã quên mất, cách đây bốn năm ở phế tích của vùng ngoại ô....”

Bàn tay của cha nhỏ đang ôm Dã cực cứng khẽ run, đôi môi mỏng tái nhợt.

Mỹ thiếu niên kia nheo mắt liếc cha nhỏ một cái, cười khẽ, “Ta cũng chỉ ngẫu nhiên biết, Trần Sở, người nói đi.”

“.... Đủ rồi.” Sự giận dữ dâng trào trong đôi mắt mẹ, nàng khép mắt liếc nhìn về phía mỹ thiếu niên kia, ngữ khí của hắn nhẹ nhàng nhưng vẫn không che lấp được vẻ ngạo mạn trên khuôn mặt hắn, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói, “Mang Dã cực cứng đi đi.”

(EnD ACT 8)

P.S: Vậy là đã kết thúc quyển 1. Quyển 2 là bắt đầu cuộc sống mới của Dã cực cứng với anh trai. Mọi người chờ xem nha. Ai da, nói sao đây ta, vị “ca ca” này của Dã cực cứng, mới xuất hiện, ấn tượng hơi bị tệ ha (nhưng mà ta thích, ^__^).

Còn về vấn đề “xá muội”, xin chờ vị bằng hữu đường nóng, cứ coi tiếp, bí mật rồi cũng sẽ đến lúc “bật mí”, spoil trước mất vui, ^__^.

9. Q.2 - Chương 1

Trong không gian rộng lớn của chiếc limousine, một thân hình nho nhỏ cuộn người lại, ngồi chồm hổm đưa lưng về phía thiếu niên xinh đẹp, Dã cực cứng năm tuổi đang tức giận thở phì phì, bàn tay nhỏ đang lặng lẽ cầu xé tấm đệm da tinh xảo đắt tiền.

Anh đẹp trai.... Người xấu.

Làm ẹ và các cha không cần cực cứng nữa rồi.... Đại xấu xa....

Cô nhóc cổ kim nén cơn giận, đôi lông mày thanh tú dựng thẳng lên, ngồi chồm hổm, vùi đầu giường nanh múa vuốt, tự gặm nhấm nỗi đau quên hết mọi thứ xung quanh.

Mồ hôi lạnh....

Coi bộ, là đang đem tấm nệm cao cấp này coi như thiếu niên xinh đẹp kia dùng sức.... cầu xé....

Thiếu niên xinh đẹp khẽ nghiêng cặp chân thon dài, gõ gõ vào quyển sổ ghi chép, trông có vẻ rất nhàn nhã.

Dã cực cứng cầu xé một hồi, thấy mệt, bắt đầu chuyển sang dòm ngó lung tung, liếc mắt nhìn hắn một cái, rốt cuộc mệt mỏi, đặt mông ngồi xuống tấm đệm mới vừa bị nhóc chà đạp không thương tiếc, nhích trái nhích phải, bộ dáng không chút an phận, lắc lư cặp chân phục phịch, chà cho đến khi tấm đệm lấm đầy vết bẩn.

Thiếu niên xinh đẹp ngẩng đầu liếc mắt về phía cái kẻ đang sửa từ tư thế ngồi chồm hổm sang tư thế ngồi “đúng đắn” Dã cực cứng, ánh mắt ôn nhu hàm chứa ý cười, hắn khép sổ ghi chép lại, đưa tay lên ra hiệu cho tài xế Khánh Dương đang ngồi phía trước.

Tài xế ngồi thẳng dậy, điều chỉnh lại kính chiếu hậu, hướng với Dã cực cứng cung kính nói, “Tiểu thư đã ngồi ngay ngắn rồi, vậy tôi sẽ cho xe chạy.”

Dã cực cứng mếu máo, không thèm để ý tới hắn, nhìn phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ, bắt chước dáng điệu của người trưởng thành.

“Chi Nhược.”

“....”

“Chi Nhược, nói chuyện với ca ca một lát, em không thích anh hả?”

“Dã cực cứng.”

“Em gọi là Chi Nhược, Hành Chi Nhược. Không thể lại tự xưng mình là Dã cực cứng.”

Dã cực cứng xoay mặt lại, đôi mày thanh tú nhíu lại, hai nắm tay nhỏ bé nắm chặt, nhìn trừng trừng vào thiếu niên xinh đẹp, vẻ mặt hung ác duy trì không được đến ba giây, rồi thì biểu tình thay đổi, chuyển sang

chán nản, cái miệng đáng yêu của cô nhóc méo mào, một lớp sương mù ẩm ướt phủ lên đôi mắt của nhóc, bộ dạng đáng thương làm cho ai nhìn thấy trái tim bất giác cũng đau theo, nhóc tuyệt vọng vịn xoắn tay áo, run rẩy thì thào, “... Vẫn gọi là Dã cục cưng đi mà.”

Bàn tay của thiếu niên xinh đẹp đặt trên tay đệm, ngón tay khẽ run, khuôn mặt tuấn tú vẫn điềm tĩnh như trước, luồng mắt từ trên người cục cưng chậm rãi trượt qua khung cảnh trước mắt, hần trầm tĩnh nói, “Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ em gọi là Hành Chi Nhược, anh là Hành Chi Thiên, là người thân duy nhất của em.”

Hừ

Dã cục cưng lập tức thu hồi bộ dạng đáng thương của mình lại, ngồi ngay ngắn, hai bàn tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, quạt cường xoay đầu nhìn khung cảnh đang lướt nhanh bên ngoài cửa sổ.

Cha nhỏ.... Cục cưng thật nhớ cha.

Hai tay nhỏ bé của nhóc đang xoắn chặt lấy vạt áo. Đôi mắt của bé sáng rực, làm gì có một tia sương mù nào, cứ như thể cái hình ảnh đáng thương ngập tràn nước mắt ấy chỉ là ảo giác, ngoại trừ khuôn mặt nhỏ bé đang cực kỳ tức giận.

Ngày thường chỉ cần cục cưng khóc, cha nhỏ sẽ lập tức dỗ dành, cha lớn cũng đau lòng, ngay cả mẹ cũng sẽ cố gắng dỗ dành nhóc bánh ngọt vòng donut mà nhóc thích nhất.

Nhưng....

Hần lại đứng đưng, không thèm quan tâm, thẳng nhóc xấu xa.

Quả nhiên là mẹ nói đúng, đàn ông càng đẹp, càng vô tình.

Dã cục cưng trong lòng một bên nghĩ, một bên gật đầu khẳng định.

Xem phong cảnh một hồi, Dã cục cưng nhàm chán rồi.

Nhóc cúi đầu, học theo bộ dạng của Hành Chi Thiên đặt tay lên tay đệm, động tác cực ngốc, thanh âm non nớt của trẻ con lúng búng vang lên, “Chi Thiên, anh sẽ cho em thường xuyên gặp mẹ với các cha được không?”

“Nếu Chi Nhược nghe lời, ca ca sẽ chấp thuận.”

“Nhưng anh đã đáp ứng mẹ, nói là cho cục cưng về thăm họ mà.”

“Một năm thăm một lần, hai năm, ba năm, cũng.... Có lẽ là mười năm thăm một lần.” (Dã man!! >_<)

Đôi chân mày thanh tú của Dã cục cưng lại một lần nữa dựng thẳng lên, đôi mắt đăm lẹ đáng thương nhìn hần, hình như sắp khóc, nhưng nghẹn ngào cố nén trở lại, trực giác của trẻ con nói cho nhóc biết, chiêu này dùng với vị ca ca đẹp trai xấu xa kia là vô dụng, nhưng mà.... rất ủy khuất rồi....

Mẹ, cha lớn, cha nhỏ đem bán Dã cục cưng mất rồi.

“Ngoan, không khóc....” Vòng tay ấm áp ôm lấy Dã cục cưng vào lòng, mùi hương thanh nhã, tươi mát, cảm giác thật ấm áp.... Dịu dàng nỉ non vào tai nhóc, “Chi Nhược, em sợ anh như thế sao, không muốn ở cùng anh sao, anh là anh trai của em.”

Anh là anh trai của em....

Anh trai....

Dã cục cưng buông tha cho đấu tranh giai cấp, vùi mình vào trong lòng hần, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt nước mũi tèm lem ở trên áo sơ mi của hần cọ tới cọ lui, bận rộn hưởng thụ niềm vui của bản thân đến quên hết mọi thứ xung quanh.

Nước mũi.... chà nè....

Còn có hai hàng nước mắt, chà nè chà nè.

Hành Chi Thiên ôm chặt lấy nhóc. Mặc kệ cái đầu nhỏ không an phận kia đang ở chiếc áo sơ mi mới tinh của hần tô vẽ loạn xạ.

Cậu trai nhỏ, cúi đầu ngẩng nhìn thân ảnh xinh xắn trong lòng, đôi mắt sáng ngời lần đầu tiên lộ ra biểu cảm ngây ngô cùng vui sướng, đúng với tuổi của hắn.

Em gái,

Lần này thì nhóc không giãy dụa.

Hắn ôm em gái của mình.

Tài xế xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy đôi mắt ngập tràn hạnh phúc cùng với khóe miệng hàm chứa ý cười của thiếu niên xinh đẹp kia, trong một lúc cảm thấy choáng váng, thiếu gia đã bao lâu không cười vui vẻ như thế.... Nhớ ngày đó, cậu ấy vẫn được lão gia bồi dưỡng với như là người nối nghiệp, giỏi giang lão thành không phù hợp với tuổi của một cậu bé, lúc này có thể giống như những đứa trẻ hàng xóm cười đến không hề tâm cơ.

Chiếc xe rung lắc một chút, dừng lại trước một tòa kiến trúc nguy nga, tráng lệ.

Tài xế cung kính bước xuống mở cửa xe.

Hành Chi Thiên tao nhã xuống xe, đưa một tay cẩn thận đỡ lấy Dã cực cương.

Dã cực cương lúng túng nghiêng đầu sang một bên, chụp lấy tay của hắn, đánh ‘chát’ một cái thanh âm thanh thúy vang lên, làm cho tài xế nhất thời lão đảo, chân mềm nhũn thiếu chút nữa là ngã sấp xuống đất.

Hành Chi Thiên cũng không tức giận, chỉ là yên lặng xoa xoa mu bàn tay đã bị đánh đến đỏ hồng, lui về sau mấy bước, do dự, có chút lo lắng nhìn Dã cực cương.

Dã cực cương một mình đứng bên trong xe limousine, nhón chân cúi đầu thăm dò khoảng cách từ xe đến mặt đất, vẻ mặt đen xì.

Leo xuống....

Có vẻ không được hứa hẹn.

Biến đi....

Nhóc liếc mắt về phía độ cao, khoảng cách này.... Tâm lạnh lẽo, lăn xuống thế nào cũng ngã chết, không cẩn thận có thể tay nhỏ chân nhỏ còn bị nửa tàn phế à.

Mẹ nói, cô gái nhỏ phải học trở thành thực nữ.

Cha nhỏ nói, hãy biết khoan dung và độ lượng, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

Dã cực cương ưỡn ngực, vẻ mặt thấy chết không sờn. Nhóc ngẩng mặt lên, nở một nụ cười cực kỳ đáng yêu, bắt chước bộ dạng của cún con giơ hai tay lên.... Hướng về phía Hành Chi Thiên.... Nghiêng người về trước, ôm.... Ôm một cái....

Lời thuyết minh: Mồ hôi lạnh.... Nhóc con này nhà ai nuôi vậy.... thật chẳng có nguyên tắc.

Hành Chi Thiên: Ta thích.

10. Q.2 - Chương 2

“Tiểu thiếu gia, cuối cùng cậu cũng đã trở về.” Một người đàn ông trung niên mặc âu phục phẳng phiu cung kính cúi đầu, lễ độ đứng ngay cánh cửa sắt to lớn, xa hoa đang mở rộng.

Hành Chi Thiên ôm Dã cực cương, gật đầu.

Một tấm thảm đỏ rực như lửa trải dài trên mặt cỏ, Dã cực cương duỗi cánh tay nhỏ bé ôm lấy thiếu niên xinh đẹp, bị cảnh tượng trước mắt chấn động, cái miệng nhỏ há hốc ra.

Trời ạ....

Cha nhỏ mẹ cha lớn phù hộ (bộ lên thiên đàng hết rồi hay sao mà phù hộ được trời ^_^), Dã cực cứng giờ hai nắm tay nhỏ bé lên cổ gồng dụi dụi mắt.... Trời ạ, một tòa thành rộng lớn, xa hoa, lộng lẫy tới mức chỉ có thể nhìn thấy ở trên màn ảnh, chắc chắn! (nuốt nước miếng), nhà này rất có tiền nha.

“Sau này, đây là nhà của cả hai chúng ta.”

Trợn mắt há hốc mồm một hồi, Dã cực cứng cũng khép miệng lại.

Cô nhóc khinh thường hất đầu, cố gắng không nhìn về phía người đàn ông trung niên điệu bộ nịnh nọt như con chó vẫy đuôi kia, “Người ta vẫn thích sống cùng với cha mẹ, ở chỗ này có quá nhiều người.”

“Còn đứng đó làm gì, các người mau lui xuống hết đi,” Hành Chi Thiên lạnh lùng ra lệnh.

Hai hàng người đang sắp thành hàng dài hai bên thảm đỏ, động tác chỉnh tề cúi đầu, trăm miệng một lời, nói, “Vâng.”

Thanh âm to lớn, khí thế của bọn người hầu trong chốc lát làm cho Dã cực cứng hoảng hết cả hồn vía, nhóc bị Hành Chi Thiên ôm trong ngực, theo đà tụt xuống dưới, cô nhóc giật mình tỉnh lại, tay chân run rẩy quơ quào cùng một lúc, sử dụng tất cả khí lực có được nhờ uống sữa trèo lên, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ của Hành Chi Thiên, hai cẳng chân nhỏ cũng không quên quấn chặt lấy eo của hắn, giống như con thằn lằn bám chặt lấy Hành Chi Thiên, cùng lúc chớp chớp đôi mắt ngập nước, đáng thương nhìn Hành Chi Thiên, giống như đang cảm lạnh chỉ trích, người là đồ bại hoại!

Hành Chi Thiên khước miệng hàm trứ ý cười, đôi mắt sáng rực nhìn cô nhóc đang ở trong lòng mình.

Ngoan ngoan, đã lớn như thế mà còn nhát gan.

Em gái, bắt đầu từ bây giờ nơi này sẽ không còn là toàn thành nữa mà là nhà của chúng ta.

Bên trong biệt thự.

Dã cực cứng nheo mắt, trông có vẻ hưng phấn.... Những bức tranh thời Trung Cổ, những dụng cụ bằng bạc tinh xảo.... Một bóng người đang khom người xuống đột nhiên xuất hiện trước mắt nhóc, đó là một ông già tóc bạc, đầu tóc được chải vuốt chỉnh tề.

“Quần gia, nhìn xem ta đem ai trở về này?”

Lão nhân ngẩng đầu, vẻ mặt là sự pha trộn giữa khiếp hãi cùng vui sướng, đôi mắt vẫn đục lờ những xúc cảm chân thật của hắn, hắn giơ một tay lên, khoa tay múa chân như đang ra hiệu gì đó, cánh tay duỗi ra tựa hồ như muốn ôm....

Dã cực cứng lập tức rụt đầu lại nép sát vào lòng của Hành Chi Thiên.

Hành Chi Thiên phất tay, bật cười nói, “Ta mệt rồi, giúp ta chuẩn bị phòng, sau này ta sẽ ngủ cùng với em gái ta.”

Lão nhân càng khoa tay múa chân kịch liệt hơn nữa, chỉ về một góc ở hướng tây nam, miệng nhấp nháy bi bi bô bô, mơ hồ lẩm bẩm gì đó.

Hành Chi Thiên mỉm cười, thêm vào một câu, “Sau này, sa thải bớt những kẻ dư thừa đi, không có sự cho phép của ta không được để cho bất kỳ người nào tùy tiện ra vào tòa thành, nhiều người hỗn tạp....” Hắn ôn nhu, liếc nhìn một cái cô nhóc đang mềm mại ở trong lòng, đang hết nhìn đông tới nhìn tây, rồi mới nói tiếp, “Chi Nhược không thích nhiều người.”

“Chi Thiên.”

Hành Chi Thiên cúi đầu xuống, cô nhóc không chịu an phận vịn vẹo lưng tung trong lòng hắn, dùng đầu ngón út không ngừng chọc chọc vào cổ áo sơ mi của hắn, nhóc liếc nhanh về phía vị lão nhân vẻ mặt đang rất phức tạp kia, ôm lấy cổ của thiếu niên xinh đẹp, cất tiếng hỏi bằng giọng non nớt của trẻ con, “.... Ông ta không thể nói chuyện hả?”

“Ông ấy là quần gia của anh, Bác Cầm.”

“Tại sao ông ta lại cứ chỉ vào chỗ đó?”

Lão nhân lại chỉ về phía tây nam thật lâu, Hành Chi Thiên lại làm bộ như không nhìn thấy, nhìn chăm chú vào Dã cục cưng.

“Nói mau, Chi Thiên đang giấu giếm cục cưng, cục cưng tức giận.” Dã cục cưng bày ra điệu bộ của bé ngoan, cọ cọ vào áo sơ mi của Hành Chi Thiên, ngây ngô nói, bộ dạng cực kỳ hồn nhiên, nhưng thật ra trong cái đầu nhỏ lại đang tràn đầy những ý tưởng xấu xa.

Hắc hắc, mẹ có nói qua, nếu một người làm bộ như không nhìn hay nghe thấy cử chỉ hay lời nói của người khác, như vậy trong đó nhất định che giấu bí mật không muốn cho người khác biết.

Chẳng hạn như, trước kia mẹ thường xuyên nửa đêm nằm sấp trước phòng của cha lớn với cha nhỏ, nghe ngóng động tĩnh.

Bởi vậy, dần dà lâu ngày, Dã cục cưng cũng dưỡng thành thói quen nửa đêm rời giường, đêm hôm khuya khoắt, nhóc theo đuôi mẹ, mắt lóe sáng như kẻ trộm chớp nháy, mẹ thường giả bộ hồ đồ, hoặc làm lơ sự tồn tại của cô nhóc ở đó.

Cho đến một ngày.... Mới biết được, nguyên lai cha lớn cùng với cha nhỏ có một bí mật, chính là buổi tối thích đánh nhau, còn xé toạt quần áo, cắn rồi tấp. (sao giống cầu quá à ^__^)

Kết quả, mẹ vì chặn miệng của Dã cục cưng lại, lần đầu tiên phá lệ đút lót cho nhóc mười cái bánh ngọt donut, làm Dã cục cưng ăn tới mức hư luôn hai cái răng sữa vừa mới nhú.

Lại chẳng hạn như, cha nhỏ luôn thích giấu nửa người dưới giường, sau đó bị cha lớn bắt gặp, cả hai lại thì thầm to nhỏ với nhau, tiếp theo cha lớn cũng nằm ở dưới giường chơi đùa với cha nhỏ. (đoán thử coi hai người đó chơi cái gì ở dưới giường vậy ta?!!! ^__^)

Rầm rầm rì rì, hai người bị Dã cục cưng bắt gặp tại trận, chết cũng không chịu thừa nhận, còn xấu xa đến mức không thèm nhìn đến sự tồn tại của Dã cục cưng.

Thậm chí sau này mới biết được là, hai người thông đồng với nhau giấu giếm mẹ trừ tiền riêng, thế là.... Bao nhiêu tiền riêng dưới giường đều bị Dã cục cưng tha đi ra ngoài, cả một thùng giấy đó nha! Cô nhóc vội vội vàng vàng kéo tới giao ẹ, còn bị thưởng cho ba cái bánh ngọt donut.

[Lời thuyết minh: hai cha ôm đầu khóc ròng: người đúng là chết tiệt không có lương tâm, con nhóc ham ăn, nếu chịu kể với hai cha.... Cái thùng giấy tiền riêng đó đủ mua bánh ngọt donut cho người ăn cả đời, chỉ có ba cái.... liền đem chúng ta đi bán....]

Trở lại chuyện chính.

Cho nên sự thật chứng minh, cái điều mà bị mỹ thiếu niên ca ca cố ý làm lơ kia.... Dã cục cưng nhướn cổ, lắc lư hai cái chân nhỏ đang treo lủng lẳng trên cánh tay của Hành Chi Thiên, dòm về hướng tây nam.... Hình như là một cánh cửa....

Nhất định là trong đó đang cất giấu thứ có thể đổi được rất nhiều cái bánh ngọt donut. (Bó tay>__<)

Nhất định phải đào nó ra.... có thể dùng tới biện pháp hăm dọa, vợ vét của cải, phát tài phát tài (o_O).

Hai cái tiểu móng vuốt nhẹ nhàng co lại một tí, oh yeah!

“Chi Nhược ngoan, gian phòng đó cũng không có gì, thực ra nó vốn là phòng ngủ của em, đã lâu rồi không có người ở, rất bẩn cũng rất lộn xộn nữa. Cho nên sau này cứ ở cùng với ca ca.”

Thì ra là chỉ đơn giản như thế....

Hùng tâm tráng khí bị xẹp xuống.

Nhắc cái đầu nhỏ lên, chán nản.

Lời mẹ nói không thể tin hoàn toàn.

“Quản gia, phân phó với kẻ dưới chuẩn bị vài món cho bữa tối, ta muốn tắm rửa, ông có thể đi được rồi. “Hành Chi Thiên dụ dàng sờ vào tóc của Dã cục cưng, cô nhóc vẫn còn có chút hoảng sợ, “Chi Nhược, em có muốn tắm rửa cho sạch sẽ không?”

Dã cực cứng ngay lập tức dùng vẻ mặt cừu hận nhìn hấn, thân hình nhỏ bé dựng thẳng tắp, hai tay dùng sức đẩy hấn ra, bộ ngực nhỏ cách xa hấn, đẩy một hồi hết khí lực, kết quả bởi vì hai chân nhỏ vẫn còn bị hấn ôm, cho nên, không còn cách nào khác.... Vô lực, tê liệt ngã xuống trong lòng hấn.

Tắm rửa....

Ôi, chết cũng không cần.

Sẽ bị chết đuối.

Sẽ bị chết đuối, sẽ bị chết đuối.

Nhớ lần cuối cùng, mẹ giúp cho ta tắm, quên tắt nước.... báo hại ta ở trong bồn tắm đập nước suốt một giờ, lúc bị cha nhỏ moi lên, người ta đã muốn uống đầy bụng nước, thiếu là chút nữa hết hơi đi đời.

Bây giờ.... Lại tắm....

Cha nhỏ lại không có bên người Dã cực cứng, nếu mỹ nam ca ca này mà có cùng phẩm hạnh với mẹ, chính là cái tính đãng trí đó.... Vậy chẳng phải cái mạng nhỏ của ta phải ở trong nước bơi cả đời sao ? !

“Quản gia, còn đứng ngẩn ra ở chỗ này làm gì, còn không mau một chút.” Hành Chi Thiên ôm Dã cực cứng bước từng bước lên cầu thang, cuối cùng còn không quên gật đầu một cái hướng về phía quản gia cầm điếu, mỉm cười pha lẫn ôn nhu, “Còn phải cảm ơn con của ông, Sue, nếu không có sự giúp đỡ của hấn, ta quả thực vẫn còn chưa tìm được Dã cực cứng.”

Sue ? !

Cái gã thầy giáo thích khiêu vũ át chủ bài của ‘Tân phương Tây’ ? !

Dã cực cứng cả người chấn động, đầu óc trở nên minh mẫn, đầu rũ xuống gối lên vai của Hành Chi Thiên, nhìn quản gia đang đứng dưới lầu, vẻ mặt phức tạp xen lẫn với khiếp hãi, cô nhóc vươn hai nắm tay mũm mĩm xoa xoa mắt, mím môi, ngáp một cái.

11. Q.2 - Chương 3

Trong tâm linh non nớt của Dã cực cứng không có quan niệm về sự chênh lệch giữa giàu và nghèo.... Nhóc chỉ phân biệt được sự khác nhau giữa một cái bánh ngọt donut với ba cái bánh ngọt donut.

Bây giờ.... Thì nhóc đã hiểu.

Trong ngôi biệt thự của cha lớn, cha nhỏ với mẹ có một bồn tắm Châu Âu thật lớn, chứa được cả ba người cùng tắm còn có thể thêm cả nhóc cực cứng nữa.

Còn cái này thì.... Thật khổng lồ nha.... Dã cực cứng túm chặt lấy áo sơ mi của Hành Chi Thiên, neho mắt liếc xéo một cái, chỉ nhìn thấy sương mù đang lượn lờ, trong bể từng đợt sóng trong veo lẫn lẫn gợn sóng, cái này nếu mà dùng để uống thì.... Nước trong bể này uống cả đời cũng không hết đâu nha.

Trong nhất thời cảm giác tự ti nhỏ bé đột nhiên nảy sinh.

Nhóc từng nghĩ đến nhà của chính mình là ba cái bánh ngọt donut.

Nhưng là, mới đến nơi này có một ngày, liền phát hiện.... Nguyên lai nhà của mình chỉ có thể so với một cái bánh ngọt donut, mà nơi này.... Là nguyên cả một hộp bánh ngọt donut = =

[Lời thuyết minh: Dã Cổ Giai: Mồ hôi lạnh, con nhóc không phải là có bệnh hả, lấy bánh ngọt donut để làm giá trị cân đo đong đếm.]

[Lời thuyết minh: Cha lớn: Còn không phải là do cô dạy sao.]

[Lời thuyết minh: Cha nhỏ: Whoa, bảo bố của ta thật thông minh, còn phân biệt rõ được sự khác nhau của một cái bánh ngọt donut so với ba cái bánh ngọt donut, bây giờ còn thẳng cấp lên có thể phân biệt được sự khác nhau của một cái so với nguyên một hộp nha.]

[Dã Cổ Giai:.....]

[Cha lớn:.....]

Trong lúc Dã cục cứng vùi đầu cân nhắc quan điểm giá trị dựa theo những cái bánh ngọt donut thì một trận lạnh lẽo đột nhiên ập tới, thân hình bé nhỏ cứ như thể bị lột sạch hết. Hành Chi Thiên ôm lấy Dã cục cứng vẫn còn ra vẻ như đang đắm chìm trong suy tư, trượt vào trong bồn tắm.

Nhóc con kia ngay lúc chạm vào mặt nước thì đột nhiên bừng tỉnh, tay chân luống cuống quẩn chặt lấy người của Hành Chi Thiên.

Hành Chi Thiên bật cười, nâng khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh của nhóc lên, “Chi Nhược, nhắm mắt lại.... Ngoan....”

Dòng nước mát lạnh từ từ ngấm vào mái tóc bù xù rối tung của nhóc, cô nhóc cả kinh, người run lên bần bật.

“Đừng trợn mắt lên, xà phòng sẽ vào mắt.” Một thanh âm mềm mại vang lên, Hành Chi Thiên ôm lấy Dã cục cứng, nâng lên một tay nhẹ nhàng gội đầu cho nhóc, mái tóc mềm mượt dán sát vào lòng bàn tay của hắn, bọt xà phòng luồn theo khe hở từ những ngón tay của hắn chảy xuống.

Dã cục cứng ngoan ngoan nghe lời, nhắm chặt hai mắt, chôn ở trong lòng hắn không làm âm ỉ.

Hành Chi Thiên nhìn cô nhóc đang vùi trong lòng mình, sự sùng nịch tràn ngập trong đôi mắt hắn, trong lòng có một thanh âm đang nói với hắn, đây là em gái.... Là cô em gái mà hắn đã tìm rất nhiều, rất nhiều năm.

“Chi Thiên, đau.... đau, đau, đau.”

Hành Chi Thiên giảm bớt lực, nhìn đỉnh đầu của cô nhóc đầy bọt xà phòng lúc ẩn lúc hiện trước ngực, tròn tròn tròn, mũm mĩm, nhất thời tâm tình trở nên cực tốt, khoe miệng nhếch lên, múc một gáo nước, hướng Dã cục cứng đổ ập xuống, trong chốc lát làm cho cô nhóc cả người từ đầu tới chân giống y như con chim bị rớt vô nỗi súp.

“Người người người người, bại hoại!” Nhóc con kia tức giận tới mức cả người run lên bần bật, gương mặt múa vuốt cào vào ngực hắn.

Còn chưa kịp cào cho đã, hai cánh tay bụ bẫm đã bị tóm, Hành Chi Thiên thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói, “Đừng làm ồn.”

Dã cục cứng eo nhỏ bị hắn ôm, hai móng vuốt lại bị hắn tóm lấy, mái tóc mềm mại ướt sũng dính sát vào mặt, nước từng giọt từng giọt nhều xuống.... Mím môi, hấp mũi, bộ dạng giống như sắp khóc tới nơi.

Bộ dạng này giống như đã phải chịu rất nhiều ủy khuất vậy, ah....

Cha nhỏ chưa bao giờ hung dữ với nhóc như thế, cái đồ bại hoại này còn lấy nước dội lên người cục cứng, mẹ cũng chưa bao giờ làm thế.... Cha lớn, mau tới cứu cứu cục cứng đi, bé yêu của cha có thể chịu đựng được người ta khi dễ.

Cái mũi nhỏ bị hắn捏 một cái.

Dã cục cứng sững sốt, ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng đông đầy nước mắt nhìn về phía Hành Chi Thiên một tay ôm nhóc vẫn còn ngâm mình trong nước, nhóc tức giận nheo hai mắt lại, cái mũi nhỏ lại bị hắn捏 một cái, bộ dạng còn trông có vẻ rất thích thú.

Cô nhóc rớt cuộc núi lửa bạo phát, hai cái chân nhỏ tròn ửng đỏ đá loạn xạ, đạp nè đá nè đạp đạp nè ! ! !

Một nhỏ một lớn ngâm ở trong bể tắm, tựa hồ như sợ Dã cục cứng rơi xuống nước, Hành Chi Thiên ôm nhóc càng chặt, tóm chặt hai cái tiểu móng vuốt của nhóc, nhưng vì thế hai cái chân nhỏ lại không có người quẩn, đạp đá loạn xạ, đụng vào cái gì, mềm mềm giống như vải ướt, thế là chân của nhóc dùng một chút lực, đạp lên nó dùng làm bệ phóng.

Cái khăn tắm đang quấn quanh thắt lưng của Hành Chi Thiên rớt ra, nổi lênh bênh trên mặt nước.... Chiếc khăn tắm trắng như tuyết, ẩm ẩm, mềm mại, theo dòng nước trôi giạt đi.

Hành Chi Thiên cả người cứng đờ.

Dã cực cứng ôm cổ hần, tò mò cúi đầu nhìn xuống dưới mặt nước.... Tà tà liếc mắt nhìn một cái, nước trong bồn rõ ràng trong vắt.... trong tới mức nhìn thấy rõ rành rành....

Hành Chi Thiên nhìn cái đầu nhỏ trước ngực trong chốc lát bỗng nhiên im bật, vẻ mặt hần đen xì.

Theo lý mà nói, Dã cực cứng vẫn còn quá nhỏ, vẫn còn chưa ý thức được cái gì gọi là nam nữ hữu biệt.

Nhưng, đây mà là phản ứng của một cô nhóc năm tuổi bình thường sao.... Cần phải đánh giá lại Dã cực cứng.

Hành Chi Thiên thân hình cứng đờ, không dám lộn xộn.

Dã cực cứng vẫn tiếp tục mút ngón tay nhỏ, hất hất đầu, không ngừng xem xét, xem xét, xem xét.

= = Không thể nhẫn thêm được nữa, Hành Chi Thiên không chịu nổi tầm mắt trắng trợn của Dã cực cứng quấy rối, vội vã đứng dậy, muốn chộp lại cái khăn tắm đang trôi dạt phía xa xa kia.... Đột nhiên, hần mới khắc sâu được cảm nhận, nguyên lai mọi thứ ở trong tòa thành này đều không phải càng lớn thì càng tốt.... Chẳng hạn như, cái nhà tắm này không nên lớn như vậy.

Dã cực cứng cẩn thận chọc nhẹ vào khuỷu tay của Hành Chi Thiên, làm như sợ kinh động đến hần.

“Chi Thiên....”

Hành Chi Thiên cúi đầu nhìn vẻ mặt vô tội của Dã cực cứng, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải, có trời biết cô nhóc định hỏi vấn đề gì.

Tuy vậy Dã cực cứng lại bày ra một bộ mặt thật đáng thương nhìn hần, tay nhỏ nhẹ nhàng sờ vào mặt hần, “.... Chi Nhược về sau sẽ không chọc giận anh nữa, sẽ thật ngoan ngoãn.”

Hành Chi Thiên ngây người....

Nhóc, vừa nói cái gì, nhóc tự gọi mình là Chi Nhược, cũng giống như trước đây khoảng thời gian mà nhóc bập bẹ học nói, cũng tự kêu mình là Chi Nhược giống vậy.... Trước lúc tắm rửa, từ lúc đặt chân vào tòa thành vẫn còn cố ý gọi mình là Dã cực cứng.

“.... Đáng thương.”

Đáng thương....

Đáng thương ? !

Nhóc nói ta đáng thương ? !

Hành Chi Thiên mặt đen như lọ nồi, Dã cực cứng chỉ vào nửa người bên dưới của hần nói tiếp, “Mẹ nói, anh như vậy thật đáng thương....”

Hành Chi Thiên hoàn toàn sụp đổ.

Dã cực cứng nhớ lại – phân cách tuyến.

Trong bồn tắm lớn,

Một phụ nữ cùng với một em bé đang lăn lộn đùa nghịch với nhau, cười khúc khích chà người cho nhau.

“Mẹ, tại sao cha nhỏ mỗi lúc tắm đều lấy một cái khăn quấn quanh người vậy?”

Bàn tay của phụ nữ đang cầm khăn mặt run lên, thầm nghĩ: mồ hôi lạnh, còn không phải là sợ người nhìn đến sao, cái đầu nhỏ của nhóc quý này lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện tình quái.

Vì thế ho khan một tiếng, “Cha nhỏ quấn khăn là để che lại vết sẹo bị lỗi ra trên người, hần sợ con nhìn thấy sẽ chê cười hần....”

“A.... lỗi ra, sao lại không cắt phứt đi?” (o_O, sặc, hỏi hay!)

Cắt phứt ? Bảo bố, người cũng quá nhẫn tâm đi, uống công cha nhỏ người đối với người tốt như thế, để cho hần nghe được còn không phải là thương tâm chết sao, con gái người lại muốn cho người đi làm thái giám kia. (hắc, hắc, cười muốn tắc thở!)

Phụ nữ cố nhin cười, xoay thân hình mũm mĩm của Dã cục cứng lại, véo cái mũi nhỏ của nhóc. “Cục cứng, nếu mà cắt phứt đi, cha nhỏ của con sẽ sống không bằng chết.”

Sống không bằng chết....

Sống không bằng chết, sống không bằng chết....

Dã cục cứng vẻ mặt đáng thương, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ, hai nắm tay nhỏ siết chặt lại thành nắm đấm, “Nói vậy cha nhỏ bị bệnh à, vậy cha sẽ chết sao.... Vậy sau này con nhất định sẽ đối xử tốt hơn với cha nhỏ.”

Dã cục cứng ngàn nghĩ vạn nghĩ.

Té ra....

Tiểu ca ca này cũng mắc bệnh giống như cha nhỏ, thật đáng thương. (Hành Chi Thiên mà biết trong lòng cô nhóc đang nghĩ gì chắc hộc máu mà chết quá !!!)

Trong lòng hần nhất định rất khó chịu, Dã cục cứng không thể làm cho hần tức giận, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Cái đầu nhỏ gật gật đầu hứa hẹn lời thề son sắt.

Nhóc cẩn thận chậm rãi trèo ra khỏi bể tắm, trần trùng trục mở cửa, run lấy bầy chuồn ra khỏi nhà tắm....

Trong bồn tắm chỉ còn lại một mình Hành Chi Thiên, hần ngâm mình trong nước, vẻ mặt đại ra, vẫn còn chưa từ trong sự khiếp hãi lúc nãy hoàn lại hồn....

Xem ra, về sau, những chuyện như thế này hần còn phải chịu dài dài.

12. Q.2 - Chương 4

“Tiểu thiếu gia, cậu có khách đến thăm.” Sương mù tràn ngập trong bồn tắm, trần nhà xây theo kiểu cung điện được chạm trổ hoa văn mẫu đơn chạm rãi mở ra một khe hở, một cái màn hình siêu lớn từ từ hạ xuống. Một giọng nữ duyên dáng phát ra từ máy tính lại vang lên lần nữa, “Bác Cầm đã mời khách vào phòng khách, thiếu gia.”

Khủy tay của Hành Chi Thiên chống tại thành bể, nhìn vào màn hình lớn, ý cười lóe lên trong đôi mắt hần, hần đứng dậy tùy tay cầm lấy một cái áo choàng tắm, khoác lên mình, đồng thời thông thả buộc lại dây lưng, suy nghĩ trong chốc lát, lại xoay người nhặt lấy một cái áo choàng trắng bé xíu rồi đi vào ngoài.

Cánh cửa phòng tắm không tiếng động đóng lại.

Sương mù lượn lơ phía trên bể tắm, trên màn hình kia đang hiện ra mười mấy cái màn ảnh nhỏ, trong đó màn ảnh lớn nằm ngay chính giữa là hình ảnh của một bé gái trần trùng trục, đang lén lút chuồn ra bên ngoài, có vẻ như đang đùa rất vui vẻ.... Mỗi chỗ cô nhóc đi qua dưới chân đều lưu những vệt nước ướt sũng, những vệt nước này còn kéo dài ra đến tận phòng khách....

“A, cô bé này từ đâu đến đây?”

Một thanh âm trong trẻo, ôn hòa đột ngột vang lên, Dã cục cứng ngẩng đầu, nhìn cậu thiếu niên đang đứng trước mắt, mái tóc ánh lên thứ sắc vàng rực rỡ như ánh mặt trời, một bên tai còn mang một đinh tai màu đỏ rất diễm lệ, nụ cười của hần rực rỡ đến chói mắt.

Dã cục cứng hoàn toàn ngây dại, thân hình nhỏ bé ưỡn lên thẳng tắp, ngơ ngác đứng ở đấy, nhìn vị thiếu niên tuấn mỹ trước mắt mà ngây ngẩn cả người.

“Sue.” Tiểu thiếu niên tuấn mỹ cúi đầu nhìn Dã cục cứng cả người ướt sũng, nước nhỏ giọt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, khẽ nhướn đôi mi thanh tú, hất đầu về phía phòng khách gọi, “.... Lấy một cái khăn mặt lại đây.”

Hần ngồi xuống, cúi đầu một tay ôm lấy chân, một tay nhẹ nhàng dậm dậm vào người Dã cục cứng, “Vừa mới tắm xong sao.... Như thế nào lại không lau mình, mặc quần lót vào rồi mới đi ra ngoài. Em gái nhỏ em

là ai tên gì cùng với Hành Chi Thiên là thế nào quan hệ đúng rồi em có lạnh không hát một bài cho anh nghe đi.”

Người này dung tích phổi cũng quá là lớn đi, đúng rồi, Dã cực cứng có lạnh không cùng với hát một bài cho người nghe thì có cái gì quan hệ hả?

Vị tiểu ca ca tuần mỹ này thật đúng là....

Dã cực cứng nhìn nụ cười như ánh mặt trời chói lọi của hắn, ác hàn, hắt mặt qua một bên, khinh thường nhìn chăm chăm xuống sàn nhà một lúc, kế tiếp thay thành một vẻ mặt rất là đáng thương, “Người ta.... Người ta bị bắt cóc.”

Tiểu thiếu niên tuần mỹ ngây ra như phỗng.

Dã cực cứng túm lấy tay áo hắn, nhẹ nhàng lôi kéo, “Bị bắt cóc.... Không phải không mặc quần áo mà không có quần áo mặc, anh ơi, em ở tại H phố BL đường 3P nhà....”

Nắc cụt, tiểu thiếu niên tuần mỹ hoàn toàn á khẩu.

Một cái áo choàng nhỏ mềm mại, ấm áp và thơm ngát bất thành linh trùm lên đầu của Dã cực cứng, cô nhóc kia tay chân luống cuống, bận bịu kéo cái áo xuống, một cánh tay nhỏ mũm mĩm còn không quên thò ra, túm chặt lấy áo của tiểu ca ca tuần mỹ kia, “Mang em.... Về nhà.”

Tiểu thiếu niên tuần mỹ tóc vàng bị Dã cực cứng túm chặt, thân hình hắn lảo đảo nhắm thẳng phía trước ngã sấp xuống, ánh mắt đại ra nhìn Dã cực cứng ở phía sau, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nói bậy cái gì.... Nèn phạt.” Thanh âm tức giận lại có chút buồn cười vang lên.

Dã cực cứng chỉ cảm thấy cả người nhẹ hẫng, cô nhóc kia hét lớn lên một tiếng, đã bị cái kẻ đang ôm phía sau trừng phạt, hung hăng chà xát một chút mái tóc đang ướt sũng của nhóc, “Chi Nhược, em lại không ngoan nữa rồi, tắm cũng không tắm xong liền chạy ra ngoài.”

“Chi Thiên....” Dã cực cứng sợ hãi gọi to, hai cánh tay ngăn ngụt đuổi ra muốn ôm, bắt quá là muốn tiểu thiếu niên tuần mỹ tóc vàng ôm, “Ôm một cái, hơi sợ.... sợ.”

“Hành Chi Thiên, cô nhóc này từ nơi nào đến, là người nuôi sao?” Tiểu thiếu niên tóc vàng ngoác miệng cười đến thoải mái, đột nhiên nhìn tới cái kẻ trước mắt đang cấu thả phủ tấm áo choàng lên vai cho cô nhóc, thiếu niên toàn bộ lời nói dường như bị mắc nghẹn, tay run rẩy chỉ vào Dã cực cứng, rồi lại chỉ về phía Hành Chi Thiên, vẻ mặt khiếp hãi, “Người người người các người cùng nhau tắm....”

“Có cái gì không đúng sao, Hành Chi Nhược là em gái của ta.” Hành Chi Thiên ôm Dã cực cứng, thẳng hướng phòng khách, không thèm để ý tới thiếu niên tuần mỹ tóc vàng đang bị dờ ra kia.

Hành Chi Thiên nhìn lướt qua Sue đang cầm một cái khăn lông thật lớn.

Dã cực cứng ghé vào trên vai Hành Chi Thiên, nhìn Sue, mở thật to hai mắt.... Đây, chẳng phải là thầy dạy tiếng Anh khoái khiêu vũ....

“Hành thiếu gia,” Sue cung kính cúi chào.

“Sue, người nói mặt trời có phải mọc lên từ phía tây rồi hay không, Hành Chi Thiên, cư nhiên lại cùng ngâm mình tắm rửa với một người ở trong ao, hắn bị bệnh nghiện sạch sẽ liền ngay cả ta cũng được đụng được vào một ngón tay của hắn, hắn....”

“Kỳ Tú Minh thiếu gia, cô ấy chính là cô em gái thân sinh mà Hành thiếu gia luôn tìm kiếm.”

“A a a a a, quả thật là em gái của hắn ? ! Ta phải nhìn xem.... ” Kỳ Tú Minh rõ ràng rất kích động, đôi mắt xinh đẹp giống như mắt mèo híp lại, ghé sát người vào Hành Chi Thiên, tình tứ đánh giá Dã cực cứng đang nằm trong lòng hắn, “Cô nhóc này cùng với ảnh chụp mà người lúc nào cũng bày trong phòng có chút giống nha.... Ngoan ngoãn, thật đáng yêu.” Nói xong, hắn duỗi tay định sờ vào mặt của Dã cực cứng.

Oa, tay của hắn lảng lướt trắng nõn như bạch ngọc, ngón tay thon dài hữu lực....

Tiểu ca ca tuần mỹ, sờ sờ sờ. (Cesia: Bản tính sắc lang vẫn không bỏ, thấy đẹp trai là lại muốn sờ, Áaaaa!!! Ta cũng muốn sờ!!!)

Dã cục cứng ngửa đầu, híp mắt lại, nhu thuận để cho hấn vuốt, thoải mái thoải mái.

PIA

Chát, một tiếng

Dã cục cứng bị thanh âm vang lên bất thành linh, sợ tới mức kinh hoảng mở choàng mắt.

Kỳ Tú Minh cúi đầu xoa xoa mu bàn tay bị đánh sưng đỏ, vẻ mặt cực kỳ ủy khuất, “Làm gì dữ vậy.... Chỉ sờ có một chút.” Hấn bày ra một vẻ mặt nghiêm túc, thở dài một hơi.

“Về sau cách em gái ta xa một chút.”

“Rồi,” hấn ngồi xổm xuống (nhấn nhục), mặt đối mặt với Dã cục cứng đang ở trong lòng của Hành Chi Thiên, “Em gái nhỏ, nhớ kỹ, anh gọi là Kỳ Tú Minh.” Hấn liếc xéo Hành Chi Thiên một cái, rồi quay lại nói với Dã cục cứng, “Hấn nếu khi dễ em, đừng ngại cứ chạy tới chỗ anh, anh sẽ nuôi em.” Hấn nửa đùa nửa thật nói, ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc, chiếc bông tai trên tai hấn lóe lên thứ ánh sáng đỏ rực như lửa, khoe miệng căng ra cười rất vui vẻ.

“Lời người nói quá dư thừa đó.” Hành Chi Thiên hừ lạnh một tiếng, kiễng chân ngồi xuống chiếc ghế sofa sang trọng, Dã cục cứng tỉnh tỉnh mê mê tựa vào người hấn, nhìn ngó xem xét Chi Thiên rồi lại nhìn sang Kỳ Tú Minh, cúi đầu chơi đùa với ngón tay út của mình.

Hành Chi Thiên nhón lấy một miếng bánh ngọt được làm rất đẹp mắt đặt trên bàn trà, đút vào miệng của Dã cục cứng, cũng không ngẩng đầu lên, hướng Sue nói, “Ta đã tìm em ấy rất nhiều năm.... Nếu không nhờ người, ta sợ là hai anh em chúng ta cũng không thể gặp lại nhau, Sue cảm ơn người.”

“Đây là điều tôi phải làm, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi liền cảm thấy rất quen mắt.... Dạy vài lần, tôi càng lúc càng cảm thấy giống, đặc biệt vết sẹo trên trán cô ấy....” Sue dừng lại, rồi không nói tiếp nữa.

“Vết sẹo? Trên mặt của cô nhóc kia làm gì có thứ đó.” Kỳ Tú Minh khép lại đôi đồng tử giống như mắt mèo, tìm một miếng khô mực, nhón lấy cười tủm tỉm bỏ vào trong miệng.

“Kỳ Tú Minh thiếu gia, bởi vì ngài bị cận thị rất nặng à.” Sue cố nhịn cười hớp một ngụm trà.

Hai người bắt đầu cãi nhau, đầu vô mồm.

Hành Chi Thiên, vén mái tóc ngắn đã muốn khô của Dã cục cứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve cái trán trơn bóng của cô bé.... Dã cục cứng ngửa đầu, tò mò nhìn lại hấn, miệng còn ngậm một miếng bánh socola, nguyên cả cái cầm đều dính đầy dầu, sữa và vụn bánh.

Trên trán của cô bé, nếu không nhìn kỹ sẽ nhìn không thấy một vết sẹo bé tí màu trắng đã phai nhạt.

“Thực sự xin lỗi, Chi Nhược....” Ngón tay hấn khẽ lướt qua vết sẹo đã mờ đi, đầu ngón tay khẽ run, “Về sau ca ca sẽ không thương tổn đến em nữa,” Khuôn mặt của Hành Chi Thiên ánh lên vẻ bi thương, gất gao ôm chặt lấy cô nhóc trong lòng.

Cái áo choàng trắng sạch sẽ thơm mát bị khuôn mặt lấm lem cùng với bàn tay dơ hầy của cô nhóc chà cho đen thui, mà hấn cũng hoàn toàn không hay biết, Dã cục cứng đang chôn trong lòng của hấn, đôi mắt nhấp nháy, lóe sáng giống như tên trộm.

Ba giờ sau

“Hành Chi Thiên.... Ta nói nè,” Kỳ Tú Minh cân nhắc lựa chọn từ ngữ, thần bí ái muội nói, “Em gái người có phải coi trọng ta rồi hay không.... Như thế nào này giờ cứ nhìn cả hai chúng ta?”

Mồ hôi lạnh....

Người cũng biết nói là nhìn cả hai chúng ta, như thế nào mà người lại dám xác định là cô nhóc coi trọng người.

Hành Chi Thiên ôm lấy Dã cực cứng, cẩn thận đút cho cô bé ăn bánh donut, trong lòng thì không ngừng suy nghĩ, sao lại thế này....

Từ lúc tắm xong cho tới bây giờ, nhóc này miệng cũng chưa bao giờ ngừng ăn, sẽ không ăn tới mức đau bụng đi, cô bé ở nhà kia hay là không được cho ăn no.

Tay hắn cầm miếng bánh ngọt đút vào miệng của Dã cực cứng, chỉ cần định di sang hướng khác một chút, cái răng cửa bé xíu của Dã cực cứng sẽ lập tức chinh tề liễu chết cạp lấy ngón tay của hắn, khí lực này, quyết tâm này,... Chắc chắn là ôm quyết tâm liễu chết ăn cho tới hơi thở cuối cùng mà.

Khả quỷ dị chính là....

Dã cực cứng ăn thì cứ ăn, đôi con người trong vắt như sóng nước mùa thu kia vẫn cứ đảo qua đảo lại giữa hai bọn họ.

Rét lạnh.

Hành Chi Thiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lên, rốt cuộc nhìn không được hỏi, “Chi Nhược, em đang nhìn cái gì....”

Dã cực cứng giãy bàn tay của Hành Chi Thiên ra, duỗi hai cánh tay nhỏ, kiễng chân lên, không ngừng ra hiệu muốn Kỳ Tú Minh ôm, “Ôm.... Ôm một cái....”

Kỳ Tú Minh cực kỳ hưng phấn, ah một tiếng, sung sướng ôm lấy Dã cực cứng, “Ta đã nói mà, em gái người là coi trọng ta.” Hắn đưa tay lên điểm nhẹ một chút vào chóp mũi của Dã cực cứng, “Nói đi, là thích anh đúng không?”

Dã cực cứng ngây ngô nói, “Thích !”

Kỳ Tú Minh tà nghệ liếc xéo Hành Chi Thiên một cái, càng thêm vênh váo đắc ý, ôm Dã cực cứng càng chặt, tiếp tục hỏi, “Em thích cái gì ở anh....”

Dã cực cứng hươ hươ tay nhỏ, vui vẻ ôm cổ hắn, thanh âm du dương trầm bổng, nghiêm trang nói, “Bởi vì anh với Chi Thiên rất xứng đôi, anh sẽ gả vào nhà này sao.... Ca ca anh là công hay là thợ vậy....” (o_O)

Kỳ Tú Minh cả người run rẩy, hoàn toàn bị thạch đá.

Hành Chi Thiên khước miệng nhếch lên, dở cười dở khóc.

[Cha lớn: Em xem đi, ngày thường làm mẹ như thế nào dạy cho cực cứng, bị em làm hỏng mất rồi....]

[Cha nhỏ về mặt xúc động: Người không biết, vấn đề này ta đã bị bảo bối nhà chúng ta hỏi vô số lần rồi, dạy thế nào như thế nào mà dạy hử.]

[Dã Cố Giai một bên uống trà, ngồi xem kịch vui: Rất tốt, rất tốt. Ta lại cảm thấy rất tốt.... Bé con này, về sau sẽ không bị khi dễ, thật tốt.]

13. Q.2 - Chương 5

Một cái trứng (chim).

Một cái trứng (chim) đã được luộc chín.

Một cái trứng (chim) đã được luộc chín và bóc vỏ trơn nhẵn....

Dã cực cứng cúi đầu xuống, yên lặng nhìn chăm chú vào cái mâm bằng bạc tạo hình tinh xảo.... Cái trứng chim đang lăn qua lăn lại trông rất vui mắt kìa, cô nhóc vẻ mặt trang trọng, run rẩy nhắc bộ dao nĩa bằng bạc rất nặng lên, gương mặt nhìn mỹ vị ngon lành được bày trí rất đẹp trên bàn.

Lại ngó trở lại bộ dao nĩa được lẳng lẳng xếp bên cạnh cái trứng (chim) đã luộc chín.

Đổ mồ hôi lạnh....

Dã cực cứng hít sâu vào một hơi, ưỡn bộ ngực nhỏ ra, vẻ mặt ủy khuất, chọc chọc vào cái đĩa bạc, chơi đùa với món đồ ăn không chịu an phận vẫn còn đang lẩn qua lẩn lại kia.

“Tiểu thư, dao nĩa là phải cầm như thế này....” Một người đẹp tóc vàng đang cầm dao nĩa cực kỳ thuần thực cắt đôi cái trứng (chim) trơn nhẵn, động tác lưu loát, trầm tĩnh và cực kỳ ưu nhã, đôi bàn tay mềm mại mảnh khảnh khiến cho người xem cảm thấy nhìn thế nào cũng thật đẹp mắt, “Hành Thiếu gia đã dặn dò tôi dạy cô lễ nghi dùng cơm, tôi đã suy nghĩ kỹ liền quyết định chọn món trứng (chim), dùng nó để luyện tập độ mạnh yếu cùng với độ ổn định là tốt nhất, cô cảm thấy thế nào?”

Cô nhóc hờ hững không quan tâm, đôi mi thanh tú nhúu chặt, tựa hồ như nghe hiểu, lại tựa hồ như không có nghe. Bàn tay nhỏ mũm mĩm bóc lấy cái trứng (chim) luộc, hướng trong miệng, nhét.

“Tiểu thư, đó không phải là hành động mà thực nữ nên có.”

Dã cực cứng được ăn, chớp chớp đôi mắt ngây thơ, làm như thật sự hiểu, gật gật đầu, người đẹp tóc vàng vừa mới thở hắt ra nhẹ nhõm, lại nhìn thấy cô nhóc kia bỏ cái trứng chim đã bị bóp nát ở trong lòng bàn tay xuống, thuận tay chồm tới trước chộp lấy một miếng bánh kem dâu.

Người đẹp tóc vàng thanh âm có chút run rẩy, “....Tiểu thư, không thể ăn như thế.”

Dã cực cứng có chút không nỡ buông, do dự trong chốc lát, im lặng nhìn chằm chằm vào bộ dao nĩa bằng bạc trước mắt, chậm rãi với tay còn trống ra.... Người đẹp tóc vàng vừa nhìn thấy, cái này phải gọi là vui đến phát khóc đó nha, rốt cuộc cũng thông suốt rồi cuộc cũng thông suốt rồi.

Kết quả lại thấy bàn tay của Dã cực cứng lướt qua bộ đồ ăn.... Chộp lấy con tôm hùm, vùi đầu tấn công vào mỹ vị ở trên bàn, ăn đến mắc nghẹn ho sặc sặc.... Hai bàn tay nhỏ bé bận bịu đến mức quên hết mọi thứ xung quanh.

Vẻ mặt của người đẹp tóc vàng trong nhất thời trở nên đen ngòm.

“Tiểu thư, tôi đã biết mà.... cô lại trêu chọc tôi.”

Một giờ sau,

Thân hình nho nhỏ của Dã cực cứng an tọa trên cái ghế to lớn, hai cẳng chân không an phận cứ đánh tới đánh lui.

“Tiểu thư, chính là đơn giản như vậy, đây là toàn bộ lễ nghi dùng cơm.” Người đẹp tóc vàng chậm rãi cầm khăn ướt lên, mỗi động tác đều cực mang phong phạm của một thực nữ, nàng khẽ nhoẻn miệng, hé mở đôi môi mọng đỏ, “Như vậy đó, xin mời tiểu thư lặp lại một lần.”

Bốn bề vắng lặng.

Người đâu rồi....

Bàn ăn dùng cho giới quý tộc cung đình rất dài, được bày một hàng dài những giá nến bằng bạc tinh xảo.

Cánh hoa hồng được trải dài đến tận đầu bên kia, không chút động tĩnh, Dã cực cứng ngồi ở vị trí bên đó cũng biến mất tăm.

Cô giáo xinh đẹp dạy lễ nghi cực kỳ hoảng loạn, tìm kiếm xung quanh....

Cả một tòa thành to như thế, vắng lặng.

Ba tiếng sau.

Bác Cầm khoa tay múa chân đứng ở một bên, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, “Tiểu thiếu gia, nên làm cái gì bây giờ, đã tìm khắp cả tòa thành vẫn không thấy bóng dáng của tiểu thư đâu, hay là báo cảnh sát?” Cô giáo mỹ nhân tóc vàng bị một đám vệ sĩ áo đen vây quanh, thấp giọng nức nở khóc.

Hành Chi Thiên vẻ mặt bình tĩnh ném cho nàng một cái liếc mắt.

Phía trước bàn ăn mơ hồ truyền đến vài tiếng sột soạt. Hành Chi Thiên nhúu mày, ngăn hành động của mọi người lại, hẩn ngồi xuống, nghiêng tai lắng nghe một lúc.

Hai bàn tay trắng nõn thon dài vén lên tấm khăn trải bàn thanh nhã.

Bên dưới tấm khăn trải bàn rườm rà, rủ xuống mặt đất, một thân ảnh nhỏ xinh tro tro ngồi bên dưới bàn ăn, đưa lưng về phía bọn họ, trong bóng tối bận bịu đến quên hết mọi thứ xung quanh.

“Chi Nhược....”

Thân hình nhỏ xíu chần động, cái mông nhỏ ngồi dưới đất xê dịch cố che dấu vết tích phía trước.

“Chi Nhược, lại đây cho anh.”

Hành Chi Thiên, ngón tay nắm chặt lấy khăn trải bàn, tức giận đến mức cả thân hình đều run rẩy.

Dã cực cứng ngẫu nhiên liếc mắt về phía bọn họ, đôi mắt trong bóng tối lóe sáng như kẻ trộm.

Mồ hôi lạnh.... Bé con này trốn ở dưới bàn đang làm cái gì?

Hành Chi Thiên phớt lờ ánh mắt lóe sáng quỷ dị trong bóng tối của Dã cực cứng, ra hiệu cho người hầu lau dọn sạch sẽ hiện trường.

Cả bàn thức ăn phong phú đều bị dọn sạch.

Khăn trải bàn bị vén lên....

Cả cái bàn dài cũng bị khiêng đi.

Thân hình nhỏ nhỏ của Dã cực cứng bị phơi bày ra ánh sáng, cô nhóc kia thất kinh tay lập tức quơ lấy một đồng lớn đồ, đem đi giấu....

Hành Chi Thiên nắm chặt lấy vai nhỏ xoay cô nhóc lại, trong lúc nhất thời bị giật mình đến ngây người.

Chóp mũi của cô nhóc dính đầy sữa, hai móng vuốt của tiểu trư thì đen thui, hình như là socola.... Một cái đuôi tôm đang thò ra từ cái miệng căng phồng của cô nhóc.

Cái mông nhỏ vểnh lên, hai tay thì đang liều chết ôm lấy một đồng hăm bà lằng gì đó, ánh mắt lúc này lộ ra vẻ đề phòng, đột nhiên một miếng bánh đã bị cắn mất một miếng vẫn còn lưu lại dấu răng từ trong lòng nhóc rút xuống, lẩn lờng lỏn trên sàn.

Dã cực cứng ngây người.

Hành Chi Thiên hoàn toàn sửng sốt.

Dã cực cứng tay chân luống cuống ngồi xổm xuống, chạy theo nhặt lại.... Vừa bước được một bước, cả đồng thức ăn hổ lớn đang ôm trong ngực lại rút xuống, loạn xạ nhặt lấy, càng nhặt càng rút càng nhiều....

Hành Chi Thiên đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, nhìn hình ảnh của Dã cực cứng đang bận tới đến tới tấm mặt mũi kia.

Đột nhiên cô nhóc im lìm.... Thân hình nhỏ lằng lằng đứng thẳng dậy, dưới chân vẫn còn sót lại một bãi thức ăn ngổn ngang, lông lỏn, cánh tay nhỏ mũm mĩm đang nắm chặt một cái hạt dẻ bọc đường, trong lòng còn sót lại một ít vụn bánh ngọt.... Cô nhóc mím môi, gương đôi mắt vô tội nhìn Hành Chi Thiên.

Đôi mắt bị sương mù che phủ, nhưng lại quật cường không khóc.

Mồ hôi lạnh....

Ta nói, bé con, cái hành động theo tiềm thức đó, có thể lí giải là vì,

Định tồn trữ tiền riêng hử = =

Bất quá coi hử lúc trước dùng bánh ngọt donut để làm thước đo tiền tệ thì....

Chuyện này không thể không có khả năng....

“Chi Nhược, vì sao không ngồi ngay ngắn ở trên bàn mà ăn.... Lại muốn trốn ở dưới bàn?”

“....” Dã cực cứng mím mím cái miệng dính đầy thức ăn, ủy khuất chôn ở giữa hai chân hử, cọ cọ.

Nhìn xem đi Hành Chi Thiên cái này gọi là nhìn một cái đau lòng đó, hần vội vàng ôm lấy cô nhóc, nhẹ giọng nói, “Chi Nhược, những thứ trong tòa thành đều là của Chi Nhược, cả bánh ngọt cũng vậy.... Nói cho ca ca biết, vì sao lại muốn trốn ở dưới bàn ăn?”

“Cô ta là người xấu,” Dã cực cứng ngón trở run run chỉ hướng mỹ nữ tóc vàng, “Cô ta không cho Chi Nhược hảo hảo ăn cơm.... Đói.... Người ta muốn một mình hảo hảo ăn cơm.”

Nguyên vọng này thật nhỏ bé làm sao.

Hành Chi Thiên bỗng nhiên giống như trông thấy trong tòa thành hình ảnh của công chúa nhỏ bị mẹ kế ngược đãi.... Cô gái nhỏ thật đáng thương biết bao....

Về mặt hần trở nên lạnh lùng, bảo Bác Cầm đem đuổi cổ mỹ nữ tóc vàng ra ngoài.

“Bác Cầm, thay ta xin phép với hiệu trưởng trường, chiều nay ta muốn ở cùng với em gái.”

Và thế là khóa học lễ nghi dùng cơm của Dã cực cứng liền bị Hành Chi Thiên tiếp nhận.

Và cũng vì thế cơn ác mộng của hai anh em bắt đầu....

Buổi trưa, trên bàn ăn.

Dã cực cứng cúi đầu, yên lặng nhìn vô số dao lớn, dao nhỏ, thìa, đĩa ăn được xếp đặt chỉnh tề trên bàn.... Thân hình nhỏ ngồi thẳng tắp, tay nhỏ quy củ đặt ở trên đầu gối.

“Chi Nhược, hãy cầm lấy dao ăn, giống như thế này....”

Dã cực cứng cúi đầu lâm vào trạng thái trầm tư.

“Chi Nhược, hãy học theo bộ dáng thầy giáo, cầm....” Thanh âm của chủ nhân có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn kiên định như cũ, cố hết sức giữ ôn hòa.

Dã cực cứng ngẩng đầu, ngây ngô hỏi, “Hôm nay là học lễ nghi sao?”

Hành Chi Thiên gật đầu, “Phải.”

Dã cực cứng ngón tay út dẹt một chút vào một cái dao ăn bằng bạc trơn bóng, vùi đầu không lên tiếng, qua một hồi lâu một thanh âm non nớt nhuộm đầy sợ hãi vang lên, vô cùng ủy khuất, âm cuối run run, tựa hồ như sắp khóc tới nơi, “Vậy thì trước khi ăn cơm.... Vì sao còn muốn học giải phẫu.”

Giải phẫu ? !

Hành Chi Thiên nhìn cảnh tượng trên bàn cơm trước mặt Dã cực cứng, một đĩa bít tết năm phần chín, trên mặt còn ẩn ẩn tơ máu, cùng với nĩa dao bạc, nĩa bạc, xiên bạc được xếp đặt chỉnh tề xung quanh....

Mồ hôi lạnh, không thể không nói.... Quả thật rất giống à.

Hành Chi Thiên, mặt đen xì.

Dã cực cứng run rẩy, kiễng chân lên, tụt xuống khỏi ghế.

Vội vàng chạy đến bên người Hành Chi Thiên, ngửa mặt lên.... Ghé vào đầu gối hần, đôi mắt như trắng lười liềm cười đến híp lại, “Chi Nhược, không học có được không?”

“....”

“Chi Thiên, Chi Thiên, em không học, về sau Chi Thiên dứt em ăn được không?”

Hành Chi Thiên sửng sốt.

Cô nhóc kia nhảy cẫng lên trong tư thế muốn ôm, đá chân nhỏ cười đến vô cùng vui vẻ, hai cánh tay nhỏ mũm mĩm duỗi ra, “Ôm.... Ôm một cái.” (Dễ thương quá à!!!!)

Hành Chi Thiên ôm lấy nhóc, ôm thật chặt, ánh mặt cực kỳ sùng nịch, “Anh phải bắt em làm sao bây giờ....”

=====

Nhật ký của Dã cục cưng

Ngày 11 tháng 11 năm tuổi, trời quang.

Hôm nay ôm thiết nhiều đồ ăn, Mẹ có nói đồ ăn ngon thì cần phải đem giấu, cha nhỏ nói tiền cũng giống thế. Nhưng Dã cục cưng phát hiện tiền mùi vị thật khó ăn, cho nên quyết định bắt đầu cất giấu đồ ăn.... Nhưng lại bị ca ca phát hiện.

Buổi sáng học dao X tiên, bà già xấu xa bắt ta bữa trứng (chim), ta không thích bà ta.

Ca ca hôm nay bế ta, ta muốn làm cho hần vui vẻ, nhưng trên người hần có cái gì chọc ta rất đau.

Bất quá, như thế ta mới có thể được gặp mặt các cha cùng mẹ....

Cục cưng cần nhẫn nại.

Ký tên đóng dấu, một dấu móng vuốt đen thùi, ngửi ngửi.... còn có nồng đậm mùi hương của socola sữa....

14. Q.2 - Chương 6

Một chiếc giường khổng lồ, trên tấm nệm trắng như tuyết bày bừa đủ thứ loại đồ chơi, một khối tròn tròn trông rất khả nghi đang nhúc nhích bên dưới tấm chăn, nhích qua nhích lại.

Hành Chi Thiên bưng một khay đồ ngọt, im lặng nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

“Chi Nhược.”

Cái khối khả nghi kia rõ ràng ngập ngừng một chút, lặng im trong chốc lát, sau đó ở bên dưới chăn nhích tới nhích lui càng thêm vui vẻ.... tựa hồ không có ý định dừng lại.

Tấm chăn màu trắng trượt xuống, tấm drap trải giường cầu kỳ bị vướng lại nơi mép giường, đồ chơi cũng bị rơi xuống đất không ít.

Hành Chi Thiên cau mày, đi nhón chân, không để lộ dấu vết dè một góc chăn xuống.

Cô nhóc kia bị dè, nhúc nhích cố hết sức hợp không khí, một trận âm thanh sột soạt nổ ra, một cái đầu nhỏ từ trong chăn thò ra, đây rõ ràng là một cái đầu rối nùi.... Tất cả những sợi tóc mềm mại đều chia lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi đỏ rực, cái mũi nhỏ nhắn lại, nhẹ nhàng khịt khịt, nhìn cái mâm bạc chất đầy đồ ăn trong tay Hành Chi Thiên, tràn đầy hưng phấn.

Hành Chi Thiên cầm lấy một cái bánh donut, nhét vào cái miệng đang mở ra của cô nhóc.

Cô nhóc kia nhai chóp chép một cách ngon lành, cái đuôi cũng nhanh vểnh lên.... Không đợi đến hần dứt cái thứ hai, toàn bộ thân hình nhỏ xíu đã bổ nhào về trước.

Đừng có nhìn cô nhóc ngày thường không thích bám dính vào người lớn, chỉ cần có bánh donut ăn, liền sẽ dính chặt vào người khác như keo dán.

Hành Chi Thiên ôm lấy cô bé, xem ra rất cao hứng, véo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, bẻ cái bánh ngọt donut ra, từng miếng từng miếng dứt cho cô bé ăn.

Dù sao cuối cùng cũng đã dứt no.

Dã cục cưng tùy tiện, mở hai tay hai chân ra nằm ở trên giường.

Hành Chi Thiên cũng ngã xuống cạnh nhóc, thanh âm êm dịu, “Chi Nhược, mới vừa rồi ở trong chăn chơi cái gì?”

“....” Cô nhóc kia ăn no xong liền quên mất ân nhân, ngoảnh đầu đi chỗ khác không thèm để ý.

Hành Chi Thiên cũng không tức giận, đứng dậy, không nóng không lạnh nói, “Nhà bếp vẫn còn có mấy cái bánh ngọt donut, để cho Bác Cầm lấy đem cho chó ăn đi.”

Một khối gì đó mềm mềm ầm ầm nhích tới gần, hai cánh tay mũm mĩm ôm chặt lấy eo của hần.

Hành Chi Thiên bắt động thanh sắc nhìn cô bé.

Dã cục cứng giương đôi mắt to ngây thơ nhìn hấn, cười tủm tỉm, ngây ngô nói, “Đừng cho chó ăn.... Cho cục cứng ăn.”

[Dã Cổ Giai: Đổ mồ hôi lạnh.... Con của ta, người làm ơn có chút khí khái có được không, người ta đem cho chó ăn, người đến xin xỏ làm cái gì.]

[Cha nhỏ: Gì cho chó ăn hả.... Có con chó nào ăn bánh donut sao, mỹ thiếu niên này rõ ràng là cố tình khi dễ cục cứng của ta tham ăn mà, nói gì thì nói bánh donut hương vị cũng không tồi, đem cho chó ăn thật đáng tiếc à.]

[Cha lớn: ngồi xem diễn.]

Hành Chi Thiên nhìn thấy vẻ mặt chân chó của Dã cục cứng, lặng thinh không nói.

Dã cục cứng chọc một cái vào cánh tay hấn, thân hình nhỏ ngồi chồm hổm ở trên tấm nệm trắng, vùi đầu bện rộn, đưa mắt liếc xéo Hành Chi Thiên một cái, cười đến phải gọi là quỷ dị, “Ca ca, cùng nhau chơi đi.”

Mồ hôi lạnh....

Cô nhóc quỷ này, mỗi khi cười rộ lên như thế nhất định là chẳng có chuyện gì tốt.

Mồ hôi ròng ròng.

Tay của Hành Chi Thiên lại bị đâm một cái, lúc này lực đạo mạnh hơn một chút, hai cái móng vuốt nhỏ bắt đầu giương nanh múa vuốt làm loạn, tựa hồ như nếu không để ý tới nhóc sẽ bị nhóc vặn đứt tay.

“Cùng chơi với Chi Nhược đi....”

“Em không phải đã nói sẽ không cho anh chơi cùng sao?”

“....” Dã cục cứng cúi đầu, bộ dạng cực kỳ ủy khuất, không ngừng ấn ấn hai ngón trở vào nhau.

Mồ hôi lạnh, bé con này đủ thành thực nha, không nói lời nào.... Đây.... Xem như là đã thừa nhận sao.

Hành Chi Thiên, mặt đen kịt.

“Chúng ta cùng chơi đi.... Nếu Chi Nhược thắng sẽ đem đồ cho chó, đem cho người ta. Nếu thua....” Dã cục cứng nâng cái cằm nhỏ lên, khuôn mặt lộ vẻ xúc động, tư thế của một vị anh hùng vì nghĩa hy sinh, mím môi đáng thương nói, “Vậy cứ đem cho khuyến khuyến đi.”

Mồ hôi lạnh.... Bé con, nói tới nói lui thì cũng đều là người giành ăn với cậu.

Hành Chi Thiên cố nhịn cười, ngồi nghiêm chỉnh, đưa mắt liếc nhìn Dã cục cứng đang ôm trong ngực những mẫu xếp gỗ đủ màu sắc, gật đầu, “Được rồi.”

Ánh mắt Dã cục cứng lập tức lóe lên một tia giảo hoạt, tiếp tục thêm vào một câu, “Thắng còn muốn được gặp mẹ và các cha.”

Chỉ là chơi xếp gỗ....

Dễ ợt, làm thế nào có thể thua một đứa trẻ mới năm tuổi được.

“Được rồi.” Lúc này Hành Chi Thiên đáp càng sáng khoái.

Dã cục cứng mút ngón tay, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, ngồi chồm hổm trên nệm, cái mông vểnh lên, hai cánh tay nhỏ mũm mĩm trải ra trên giường, bắt tay ào ào làm.

Cô bé đang xếp cái gì....

Là một căn phòng, hay là một khu vườn?

Hành Chi Thiên ngón trở quét qua những mảnh gỗ xếp rải rác trên nệm, không hoảng cũng không rối, cục kỳ thông dong, ánh mắt lại không kìm được cứ liếc về phía Dã cục cứng.

Cô nhóc kia thân hình run run, hướng hấn liếc xéo một cái, trái tim nhỏ bé nảy lên, trực tiếp đưa lưng về phía hấn, động tác sạch sẽ lưu loát, cái này chính là gọi phòng bị....

Ba giây sau,

Cánh tay nhỏ của Dã cục cứng mở ra, bàn chân che lại một mô hình gỗ được sắp xếp ngay ngắn, chỉnh tề, chính là một khối hình vuông....

Cô nhóc kia nhướn cổ lên, ngó về phía những mảnh gỗ xếp trên tay Hành Chi Thiên, làm ra vẻ như lắc đầu, vẻ mặt khinh thường.

Hành Chi Thiên khó hiểu.

Ánh mắt của Dã cục cứng hướng Hành Chi Thiên giả tạo liếc một cái.

Tiếp theo đó, hai bàn tay nhỏ mũm mĩm đẩy về phía trước, mô hình xếp trước mặt cô nhóc đồng loại ngã xuống giường cái rầm.

Âm thanh non nớt trầm bổng của cô nhóc vang lên, “Ồ !”

Rét lạnh căm căm....

Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra cô nhóc kia đem xếp gỗ để làm mặt chược đánh.

Hành Chi Thiên đột nhiên đứng dậy, thu dọn sạch sẽ những mảnh xếp gỗ vương vãi hỗn độn trên giường, quyết tâm không bao giờ cho phép Dã cục cứng chạm vô mấy thứ đồ chơi được gọi là rèn luyện trí óc cho trẻ con nữa.

Cô nhóc kia quần chặt lấy cánh tay hấn như hồ dán, vẻ mặt lấy lòng nói, “Người ta thắng rồi, mang người ta đi gặp mẹ và các cha đi.”

Hành Chi Thiên giọng nói có chút bất ổn, “Những thứ này là học từ ai?”

“Người ta cùng với mẹ đều chơi đùa như vậy.”

Được được được, người thật biết chơi....

Bị bồi dưỡng thành như vậy mà ta còn có thể cho người đi gặp mẹ với các cha người, trừ phi ta chết.

Áo ngủ bị siết,

Dã cục cứng ngẩng đầu, ngón tay siết chặt lại đến tái nhợt, cô nhóc hoảng sợ hỏi, “.... Chi Thiên nói chuyện không giữ lời sao.”

“Còn phải xem là nói cái gì,” Hành Chi Thiên đứng dậy, mang dép vào, nhìn Dã cục cứng vẻ mặt phức tạp, “Dù sao cũng đừng nhắc tới cha và mẹ của em nữa, nhớ kỹ từ nay về sau anh mới là người thân của em.”

Dã cục cứng lôi kéo quần áo của Hành Chi Thiên, túm chặt, “Ca... Ca...”

Hành Chi Thiên cả người cứng lại, thanh âm phập phồng thấp giọng, “Mau ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

Thanh âm của hấn mặc dù lạnh lùng, nhưng khi hấn vịn hai bàn tay của Dã cục cứng đang túm chặt lấy quần áo của hấn ra, động tác lại rất nhẹ nhàng.

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

Dã cục cứng sững sờ ngồi trên ổ nệm vẫn còn bày bừa những mảnh xếp gỗ đủ màu sắc xung quanh, nhìn căn phòng trống rỗng, đột nhiên nảy nính cái cảm giác bị vứt bỏ, thật sự rất tủi thân mà....

Mím mím môi, cô nhóc kia dùng tay áo mãnh liệt dụi mắt, xốc lên chăn, thân hình run rẩy chui vào trong chăn, cuộn tròn người lại bất động....

Cha, mẹ,

Các người không phải không cần cục cứng....

Cô nhóc này đang tủi thân nè, cần lấy chăn, lệ dâng đầy trong đôi mắt.

Ba phút sau,

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến.

Cánh cửa im lặng mở ra, hơi ẩm lan tỏa khắp phòng, đèn được tắt.

Dã cục cứng cả người run lên, cô nhóc kia kinh hoàng nhắm chặt hai mắt lại.... Hai nắm tay nhỏ nắm chặt, cả người cuộn tròn lại thành một quả bóng.

Sợ.... sợ hãi....

Dã cục cứng ngay từ nhỏ đã sợ bóng tối, nếu tắt đèn thì nhất định phải có người ngủ cùng.

Chấn bị xóc lên, một thân hình ấm áp mềm mại chui vào, cô nhóc kia giật mình một cái, tay nhỏ che lấy lỗ tai, không ngừng nhích ra phía ngoài....

Cánh tay nhỏ bị tóm lấy,

Eo nhỏ bị ôm,

Không động dậy được.... Những giọt nước mắt tràn ra muốn dừng cũng không được....

Một tiếng thở dài nhẹ vang lên, trong khoảng không gian rộng lớn của căn phòng nghe vô cùng quen thuộc.

“Chi Nhược, là anh.”

Hai tay còn vỗ nhẹ trên lưng cô bé, giúp cô bé dễ thở, “Thực xin lỗi, đã làm em sợ.”

Dã cục cứng lung tung quệt nước mắt lấm bấn trên mặt, liền nghĩ muốn dựa, rụt người chui vào trong lòng của hắn, đột nhiên nhiệt huyết về lập trường cách mạng thức tỉnh ý chí nhỏ bé còn sót lại, nghẹn ngào, lại mang theo đáng thương, run rẩy nói, “Chi Thiên xấu xa, nói chuyện không giữ lời, bỏ lại cục cứng không thêm để ý tới.”

“Ca ca đến nhà bếp giúp em lấy bánh ngọt donut.”

Trong bóng tối không biết từ chỗ nào lấy ra một cái bánh ngọt donut, nhét vào cái miệng nhỏ của cô bé.

Cô nhóc kia nức nở, mím môi cắn một miếng bánh donut, vùi trong lòng hắn khóc, thút thút khóc.... Cái này phải gọi là một đứa trẻ đáng thương, Hành Chi Thiên dỗ dành, ôm thân hình nhỏ bé mềm nhũn kia vào trong lòng, ôm thật chặt.

Khóc mệt, Dã cục cứng cúi đầu, khóa trong ổ chấn chấn.... giống như sóc cạp hạt dẻ, quên mất tiêu chuyện Hành Chi Thiên còn không đáp ứng cho cô bé thăm mẹ và các cha.

Mồ hôi lạnh, bé con này....

Thật sự là, khóc đủ liền quên mất chuyện chính.

Hành Chi Thiên nhìn cô bé, híp mắt cười.

Ngón tay trắng nõn thon dài lướt qua hai má của Dã cục cứng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo, đầu ngón tay dính lại một chút mảnh vụn của bánh ngọt, hắn trong bóng tối cúi đầu nhìn cô nhóc đang nhai chóp chép kia, hình như là suy nghĩ một chút ngón giữa đưa lên miệng mình, mút mút, lông mày cau lại, “Quái ngọt, lại thích mấy thứ này....”

[Lời thuyết minh:]

[Dã Cố Giai: Ông xã, sao ta cứ cảm thấy hai anh em bọn họ có gì đó là lạ ?]

[Cha lớn:]

[Cha nhỏ gương nanh múa vuốt : Không được, cướp về.... Cục cứng là của ta!]

15. Q.2 - Chương 7

Những tia sáng ấm áp của mặt trời buổi sáng chiếu rọi trên tấm nệm trắng như tuyết.... thật ấm áp....

Cô nhóc kia duỗi hai cánh tay mập mập lên dụi mắt, quỳ gối xóc chăn lên, vênh cái mông, lắc qua lắc lại rồi mới đứng lên.

Có gì đó không đúng....

Nhóc duỗi cánh tay nhìn xuống áo ngủ của chính mình, cái đầu nhỏ vẫn không nhúc nhích, đứng ngậy ra một lúc thật lâu.

Đêm qua đầu phải mặc cái này, cái áo ngủ màu kem sữa kia đầu mất rồi, ánh mắt của cô nhóc lạnh lẽo ngó đông một cái rồi lại nhìn tây một cái, gối nằm bên kia, trống rỗng, đã sớm không có bóng người.

Cúi đầu xuống xem xét lần nữa,

Một cái ngủ màu trắng mềm mại kiểu công chúa được viền hoa, ưỡn bộ ngực nhỏ lên.... Phía trước mặt áo được đính những chiếc nơ bướm bằng lụa mềm mượt, dây thắt lưng buộc lỏng lẻo trên đó còn được thêu đều là hình phim hoạt họa cùng với bánh donut.

....

Cô nhóc kia cười đến híp cả mắt lại, ôm cái gối nằm của nhóc có hình bánh donut lăn qua lăn lại ở trên nệm....

Mồ hôi lạnh, ta nói bé con nhà người,

Người ngủ bị người ta lột quần áo mà còn cười đến như vậy vui vẻ.... Thật sự là....

Một tiếng ho khan thật nhỏ.

Bác Cẩm quần gia quy củ đang cầm trên tay một khay bạc đựng đồ ăn, đứng thẳng người.

“Buổi sáng có bánh pudding không....” Non nớt hỏi.

Quần gia gật đầu.

“Sữa ngọt?”

Lại gật đầu.

“Màn thầu kiều mạch?”

Quần gia lắc đầu, sau đó mở cái nắp bạc ra, bên trong là bánh nướng vàng óng, được tạo thành hình bánh donut, trên mặt còn phủ một lớp mứt trái cây.

Oa....

Thật hạnh phúc nha, Dã cục cứng mắt lóe tặc quang, giống như ác lang lao thẳng tới, triệu hồi ra được sức mạnh man rợ, bưng lấy cái mâm đồ ăn bằng bạc khổng lồ áp vào bộ ngực nhỏ, ráng sức nhấc nó lên.... Run run đặt nó lên trên tấm nệm trắng, cục lực ăn.

Mồ hôi lạnh,

Tiểu thiếu gia không phải rất thích sạch sẽ sao, tiểu thư lại ở trên giường của hắn ăn như vậy, sẽ không có việc gì đi.

Bác Cẩm quần gia rút ra khăn tay, cố sống chà lau mồ hôi ở trên mặt, lại nhìn thấy trên gối nằm của bọn họ vẫn còn sót lại vụn bánh donut.... Mồ hôi lạnh, tối hôm qua chẳng lẽ hai vị tiểu chủ cùng nhau chui ở trong chăn dùng bữa khuya sao.... Như thế nào lại....

Tiểu thiếu gia, ngài bị ô nhiễm rồi.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ non mềm tóm lấy cánh tay hắn, Bác Cẩm lấp bắp kinh hãi, khi hồi phục lại tinh thần thì đã nhìn thấy Dã cục cứng nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng hắn lại không

chú ý tới những vết sữa dính đầy trên mặt của Dã cục cưng. (Cesia: một khuôn mặt dính đầy sữa và nước mắt, tưởng tượng..... o_O)

Không lẽ tiểu thư ăn không đủ sao, chê ít ?

Nhưng.... đây đã là suất ăn dành cho hai đứa trẻ bình thường, trước khi đi học tiểu thiếu gia còn cố ý phân phó chuẩn bị nhiều một chút.

Nhưng mà, biểu tình của tiểu thư,

Mồ hôi lạnh, tốt nhất là cứ đi chuẩn bị thêm một phần.

Bàn tay nhỏ túm chặt lấy áo hắn không chịu buông, thân hình nhỏ của Dã cục cưng cọ qua cọ lại trên người hắn, làm nũng....

“Quản gia.”

Thanh âm non nớt của trẻ con a, Bác Cầm nhất thời hoảng hốt, tiểu thư đang gọi hắn.... Bao nhiêu hoài niệm, năm đó nàng cũng chỉ mới một tuổi, vừa biết bò.

“Quản gia, ta muốn gặp mẹ và các cha.”

Bác Cầm cả người run run, nhìn vào khuôn mặt cô bé, thần sắc có chút phức tạp.

Thân hình nhỏ của cô nhóc kia lúc này đã dán dính lên người của hắn rồi, khuôn mặt nhỏ dúi dúi lại, sắp khóc rồi đây, cô nhóc kia đưa mắt liếc nhìn hắn một cái, xem ra hắn vẫn còn đang dè dặt, vì thế dứt khoát đứng thẳng dậy, dậm chân, vứt bỏ cái thìa, kéo căng cổ họng gào lên.

Bất quá.... Là gào khan....

Đối phó với ca ca phải sử dụng chiêu ủy khuất,

Đối phó với quản gia phải dùng phương pháp cường ngạnh hơn một chút, nắm tay nhỏ nắm lại thật chặt, lấy hơi gào lên.

Chỉ có tiếng, không có nước mắt,

Giống như chỉ có sấm mà không có mưa....

Cô nhóc kia rặn nửa ngày cũng không vắt ra được một giọt lệ, hết hơi, mặt đỏ hết cả lên, sắp bị nghẹn thở.

Quản gia dao động, nhìn cái này gọi là đau lòng nè.

Chết thì chết....

Dù sao tiểu thiếu gia lúc này cũng không có ở nhà.

Bác Cầm uốn thẳng ngực, dáng điệu tôn quý, nghiêng người một chút, hào hoa phong nhã nắm lấy tay của Chi Nhược, lê bước xuống hành lang, Dã cục cưng lập tức thu hồi lại tiếng khóc cực kỳ bi thảm của mình, dùng tay áo lau mặt, hết nhìn đông tới nhìn tây, vô cùng hưng phấn, không ngừng nắm lấy tay của quản gia hướng đại môn xông tới.

Này....

Dùng sức kéo,

Kéo không đi.... Thân hình nhỏ sử dụng sức mạnh có được từ uống sữa ra sức kéo, khuôn mặt nhỏ bị nghẹn khí, nóng hầm hập đỏ bừng, lão đảo một cái, bị Bác Cầm rất thành thạo vác lên, mang đến trước cửa một căn phòng.

Đây là căn phòng nằm ở hướng tây nam.

Cô nhóc kia ủy khuất, mím môi, ngây ngô nói, “Muốn gặp cha mẹ....”

Người ta phải về nhà....

Quần gia gật đầu thật mạnh, khoa tay làm dấu, ý tứ này đại khái chính là, cha mẹ cô ở bên trong, ngay tại gian phòng này.

Bất quá, Dĩ cục cứng chỉ mới mấy tuổi đầu nhìn làm sao mà hiểu.

Ách, đừng có hỏi ta làm sao mà giải thích được ý tứ của hắc khoa tay múa chân lung tung như thế.

Bởi vì,

Ta là tác giả, ta không hiểu thì ai hiểu

Dĩ cục cứng vẫn còn đang vắn vẹo ngón tay, bực bội.

Quần gia nhìn xung quanh, không ngừng nhìn đồng hồ, sốt ruột lau mồ hôi, liền đẩy mạnh Dĩ cục cứng vào trong căn phòng ở tây nam.

Đây là một gian phòng.

Có lẽ đã lâu không có người ở, được bày trí rất thanh lịch và tao nhã, bầu không khí sang trọng bao trùm khắp phòng.

Trên tủ âm tường cùng với bàn trà, khắp nơi đều được bày trí những bức ảnh chụp.... Ngay giữa trung tâm căn phòng treo một bức họa thật lớn. Bức tranh họa một người phụ nữ ngồi trên ghế quý phi, đang ôm một đứa bé cười rất hạnh, bên cạnh ghế là một người đàn ông anh tuấn mê người, vẻ mặt tràn đầy yêu thương nhìn chăm chú vào đứa bé kia, không cần nói cũng biết đó là vẻ mặt của một người cha đang rất dỗi tự hào. Ở một góc bức tranh là một thiếu niên áo trắng đang đứng, khuôn mặt còn non nớt, tuy nhiên không thể nghi ngờ đó chính là Hành Chi Thiên.

Dĩ cục cứng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào bức tranh một lúc lâu.

Không có hứng thú....

Trái lại quần gia đang im lặng nhìn cô nhóc kia, rồi lại quay sang nhìn bức tranh treo trên tường, trong phút chốc trở nên thương cảm, những giọt lệ già nua ứa ra từ khóe mắt hắc.

Một bàn tay nhỏ véo lấy ống quần của hắc, sợ hãi kéo kéo.

“Bác Cầm....” Cô nhóc kia có cảm giác như mình đang bị trêu chọc, “Cha mẹ ở đâu, ta muốn về nhà.”

Thanh âm non nớt trộn lẫn với ủy khuất, nói không nên lời, âm cuối kéo dài mang theo run rẩy.

Bác Cầm nghe được mà đau lòng, quyết định quăng bỏ quan hệ chủ tớ, gấp gấp kéo theo cô bé chạy ra ngoài, ôi tiểu thư thật đáng thương.... Cứ tiếp tục ở lại chỗ này sớm muộn gì cũng bị phá hủy.

Đáng tiếc phu nhân cùng với thiếu gia chết sớm, cả lão gia cũng qua đời.

Nếu như.... Không được, tiểu thư muốn thế nào thì cứ làm thế nấy đi, mau chóng đem nàng thoát khỏi chỗ này.

Một lão già nắm lấy tay một cô bé, một kẻ thì chí khí ngút trời, một kẻ thì hăng hái bùng bùng.

Hai người trong đầu giống như được một tiếng trống trận thổi bùng lên ngọn lửa hăng hái, hướng phía bên ngoài tòa thành thẳng tiến.

Một chiếc xe mang theo một bầu không khí áp bức mãnh liệt dừng ngay trước mặt họ, cửa xe mở ra.

“Quả gia, hai người là muốn đi đâu....” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, Hành Chi Thiên im lặng đứng ở đó, trên mặt không có bất kỳ một tia cảm xúc.

“Quần gia, hai người muốn đi đâu....” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, Hành Chi Thiên im lặng đứng ở đó, trên mặt không có bất kỳ một tia cảm xúc nào, tuy vậy có thể cảm giác được hắc đang rất tức giận.

Cả hai người một lớn một nhỏ toàn thân đều phát run.

Cảm giác như là ăn trộm bị bắt quả tang ngay tại trận.

Này, bồn hoa trong tòa thành này cũng thật mê người nha.... Màu sắc thật rực rỡ, chói lọi à! Nhìn xem.... Những đóa hoa tử la lan nở rộ sắc sỡ, ô, còn có cỏ dại nữa này, những cọng cỏ bé xíu,

....

Trong bồn hoa còn có cỏ dại.

Quản gia thân hình cứng ngắc, run run lấy khăn tay ra lau mặt, sát mồ hôi....

Dã cục cứng, đá đá mũi chân, tư thế đứng rõ là không được tự nhiên, cúi đầu, ánh mắt không ngừng nhìn xéo xuống lớp bụi đất bị cô bé con dùng chân hất lên.

Mồ hôi lạnh, bé con này, tới thời điểm cầu xin người ta thì mới bày ra bộ dạng đáng thương.

Tới lúc bị tóm thì thủ đoạn phủi sạch mọi thứ cũng thật rõ ràng à.

“Đừng nói với ta là ông muốn mang Chi Nhược ra khỏi tòa thành.”

Đương nhiên là không phải, chỉ là theo lệ thường đi kiểm tra bọn người hầu có làm biếng trốn việc hay không thôi mà.... Đúng rồi, trong bồn hoa không phải có cỏ dại sao, phải đi thăm người làm vườn. Ta cũng không phải muốn dẫn tiểu thư đi ra ngoài, là ta không nói chuyện được mà, liền cứ tiếp tục làm câm điếc đi.

Quản gia vội vàng khoa tay múa chân, không ngừng giải thích.

Hành Chi Thiên cười, cười đến ôn hòa, khiến cho người khác phải suy nghĩ xa xa, “Là vậy à, Bác Cầm. Tâm tư quả thật là vẫn không hồ đồ. Trong tòa thành này có kẻ nhàn rỗi trốn việc hay không, chỉ có ông là quan tâm, cũng thật mệt cho ông. Về sau thỉnh thoảng ta nhất định sẽ cho ông đi nghỉ phép dài hạn.”

Cô nhóc kia nắm lấy tay Bác Cầm, khẽ giật, đầu gục xuống.

Tiểu thư....

Là đang lo lắng cho hấn.

Quản gia trong phút chốc trái tim có cảm giác như bị vật gì đó bóp nghẹn, cay đắng ngọt bùi ngũ vị đều có.

Chính là không giúp được cho tiểu thư rồi.

“Bác Cầm, mang Chi Nhược trở về phòng đi.”

Quản gia ưỡn ngực ra cử chỉ tôn quý, nắm lấy bàn tay nhỏ của Dã cục cứng, xoay người đi trở về.

“Còn có....” Giọng nói của Hành Chi Thiên vang lên, thanh âm có chút ngập ngừng, “Căn phòng ở hướng Tây Nam đã lâu không có người ở, về sau khóa nó lại.”

Thiếu gia không phải vừa mới về tòa thành sao,

Làm thế nào biết được....

Quản gia cả người phát run, nhìn về phía Hành Chi Thiên vẻ mặt trong nháy mắt tràn ngập khiếp hãi, hấn không tiếng động nắm lấy tay của Dã cục cứng, cúi đầu nhìn cô bé hồn nhiên, không hiểu chuyện, trong đôi mắt ngập tràn thương xót.

Cửa gần trong gang tấc, nhưng vẫn không thể tiến đến cánh cửa lớn của tòa thành.

Mắt nhìn thấy có thể chạy trốn được, vậy mà rốt cuộc lại bị tóm.... Dã cục cứng tức tối, đeo dính lấy chân của Bác Cầm, hai cánh tay ngấn ngừ bám chặt lấy ống quần của hấn, giữa khuôn mặt tràn đầy ai oán lên, trông thật đáng thương, mặc kệ có kéo thế nào cũng không kéo được cô nhóc dịch chuyển dù chỉ một phân....

Không muốn....

Người ta không muốn, thật vất vả mới tới được cửa, ô, cục cứng phải về nhà.

“Chi Nhược, có chuyện gì đến đây với ca ca,” Hành Chi Thiên ngồi xổm xuống, mở rộng hai cánh tay hướng về phía cô nhóc kia, cười đến cực kỳ ôn nhu, “Nói cho ca ca biết....”

Tuy rằng không có gió, như thế nào vẫn cảm thấy gió lạnh đang thổi vù vù.

Dã cục cứng liều chết bám trụ vào ống quần của quần gia, đôi lông mày thanh mảnh nhú chặt lại, cô nhóc phun ra một chữ ngắn gọn mà tinh lọc, “Không !”

Người mới là xấu nhất, đại xấu xa....

Thua xếp gỗ rồi chơi xấu, không cho người ta về nhà,

Bác Cẩm đã đồng ý mang cục cứng về nhà, người lại đi ra ngăn cản.... Thối ca ca, kẻ xấu xa chính là người....

“Suy nghĩ cả nửa ngày, em vẫn muốn ra khỏi tòa thành, trở về cái nhà kia.”

Hành Chi Thiên thu hồi lại nụ cười, làm như không có việc gì vượt lại nếp nhăn trên quần áo, miễn cưỡng nói, “Chi Nhược, em thật muốn trở về sao.”

Quần gia vẻ mặt căng thẳng nhìn hướng Dã cục cứng, trên khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

Tiểu thư, cô cần phải suy nghĩ thật kỹ rồi mới nói nha,

Đây chính là điềm báo phát hỏa của tiểu thiếu gia....

Dã cục cứng giắt lại bàn tay nhỏ bị Bác Cẩm nắm, không nói gì nhìn Hành Chi Thiên đang nhìn chăm chăm vào mình, hai bàn tay nhỏ vặn xoắn góc áo.... Dúm dó, thân hình nhỏ cực kỳ bất an, khuôn mặt nhỏ dúm dó lại gần như sắp biến thành dưa muối rồi, sau một lúc lâu cô nhóc mới cực không tình nguyện nhả ra một câu, “Không.... Muốn....”

Cái chữ “Không” nói phải gọi là cực nhẹ à, giống như tiếng mèo kêu.

Còn chữ “Muốn” phun ra thì thật tình thâm ý thiết, âm cuối còn được kéo thật dài....

Cô nhóc kia thật sự là một kẻ biết xoay chuyển hiểm có.

“Em học được biết nói dối rồi,” Hành Chi Thiên hừ một tiếng, rõ ràng đang tức giận, “Bác Cẩm, ngày mai hủy bỏ phần bánh donut của Chi Nhược.”

A a a a a a a a a a a a a a a

Cô nhóc kia lên cơn điên, phùng man trợn má đứng, gần như là gào rú lên, “Người ta phải về chỗ của cha mẹ, muốn về nhà!”

Hành Chi Thiên gục gặc đầu, nụ cười thấp thoáng như có như không, “Em quả thật là muốn trở về, em đã quên đây mới là nhà của em sao.... Bác Cẩm, không cần chuẩn bị bữa tối cho Chi Nhược.”

Hắn cười đến thoải mái, nhìn về phía Dã cục cứng sớm đã đại ra, cuối cùng còn bổ thêm một câu, “Anh không thích lời nói thật của em, phạt em không được ăn bữa tối.”

Nói dối, phạt không cho ăn bánh donut.

Nói thật, phạt không cho ăn cơm tối....

Nói đi nói lại, đều là không cho ăn.

Dã cục cứng rất tủi thân a, rất khó chịu a.... Cảm giác như có vô số tay nhỏ bé trong lòng đang cào cào.... Rất hối hận a, trong tâm khảm nhỏ nhỏ của cô bé rốt cuộc đã hiểu được tại sao quần gia lại là người cảm....

Bởi vì,

Cẩm không nói được vĩnh viễn sẽ không nói sai.

Vĩnh viễn sẽ không chọc cho Hành Chi Thiên tức giận, vĩnh viễn đều có bánh donut cùng bữa tối để ăn....

Năm giờ,

Ô,

Cái bụng nhỏ rất đói.... Bên trong tấm chăn màu trắng, cô nhóc kia tứ chi vô lực mở banh ra, muốn chết không muốn sống.

Tiếng gõ cửa vang lên cộc cộc,

Bác Cẩm bưng một khay đồ ăn bằng bạc, chậm rãi bước vào phòng.

“Ta không muốn ăn,” Hành Chi Thiên ngồi ở ghế dựa, nhắm lại hai mắt, chớp mắt một chút.

Nhưng mà ta đói....

Thân hình nhỏ bé tròn tròn của Dã cực cứng chui ra khỏi chăn, lăn qua lăn lại ở trên giường, muốn khiến cho Hành Chi Thiên chú ý tới.

“Mang đi, ta không muốn ăn.”

Dã cực cứng đặt mông ngồi ở trên tấm nệm lúc này đã nhăm nhúm lại, vò vò cái chăn, động tác giống như đang muối rau cải.

Người ta đang trong thời kỳ phát dục....

Mẹ nói, trẻ con phát dục phải ăn nhiều một chút, chính là bánh ngọt donut. (0_O)

[Dã Cố Giai: Mồ hôi lạnh.... Ta nói này cái câu cuối là do người tự ý thêm vào nha.]

Dã cực cứng ở trên nệm lăn một hồi hết sức, tứ chi lại mở banh ra một lúc.... Nhìn lên trần nhà, tủi thân mím môi, chui lại vào trong cái chăn đã lộn xộn thành một đống.... nhìn giống như bánh bao nha, nhắm chặt hai mắt, ngủ ngủ, ẹp....

Này,

ẹp không được.

Cô nhóc kia mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ của Hành Chi Thiên có chút dăm chiêu, đang nhìn nhóc.

Cả thân hình nhỏ nhắn bị hấn ôm ra khỏi chăn,

Than nhẹ một tiếng, mang theo chút ưu thương. Ngón tay thon dài của Hành Chi Thiên lướt qua đôi má của cô bé, nhẹ nhàng vuốt ve, “Chi Nhược, về sau không được lại cố chạy trốn khỏi anh có được không....”

Dã cực cứng sinh hờ dỗi, đoạt lấy chăn, che đầu.

Chăn bị hấn dùng sức kéo ra, thân hình mềm mại nhích lại gần, ôm lấy Dã cực cứng.

Thân hình nhỏ nho cuộn tròn lại, đập cho hấn một cước, quẩn người trong cái chăn nhỏ, ngồi dậy, điên cuồng nói: “Chăn là của ta, của ta!”

Nổi giận....

Hành Chi Thiên nhịn đau, ngồi thẳng dậy, không nói lời nào nhìn cô nhóc, sau đó chậm rãi đứng dậy, rung chuông, “Quản gia, mang thức ăn vào đây.”

Tai của Dã cực cứng dựng thẳng lên, nhanh chóng ngồi dậy, làm bé ngoan.

Hành Chi Thiên mang khay đồ ăn, cách xa cô nhóc....

Tiếng lanh canh thật khê của dao nĩa va chạm nhau.

Dã cực cứng nuốt.... nước miếng.

Động tác của hấn tao nhã, chậm rãi ăn, hấn cứ tiếp tục cắt miếng bít tết ra thành nhiều miếng nhỏ, suy nghĩ lại không hoàn toàn để ở thức ăn.

Dã cực cứng lăm bằm, cái mông nhỏ nhích lại từng chút từng chút một, đáng thương nhìn chằm chằm, lệ dâng đầy trong đôi mắt, rất sáng rất lấp lánh.

“Muốn ăn sao?”

....

“Ngoan ngoan ở lại bên cạnh ca ca, không được rời khỏi anh.”

Cô nhóc kia nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu, cái mông nhỏ hướng về phía đồ ăn nhích thêm một tấc, cực kỳ nhu thuận và đáng yêu.

“Không cho phép nghĩ tới cha mẹ trước kia, ngoan ngoan ở trong tòa thành này không được ra ngoài.”

Hừ, cô nhóc kia khinh thường quay đầu đi chỗ khác, lại nhịn không được quay đầu lại nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò đang xiên trên cái nĩa bạc kia.... Đây là mấy phần chín, hít hít, tám phần.... Thực là thơm. (Cesia: Lỗ mũi trư có khác hít hít vài cái là biết mấy phần chín rồi, tại hạ cam bái hạ phong.)

Hành Chi Thiên vẻ mặt trở nên tối tăm.

Cô nhóc kia không thèm để ý tới hấn, lại ngẩng đầu, đáng thương nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò, cái nĩa nhích sang trái đầu của nhóc cũng nhích sang trái, cái nĩa nhích sang phải đầu của nhóc cũng đi theo sang phải.

Hành Chi Thiên ăn không vô, gọi người dọn dẹp.

Nhìn thấy cô nhóc đã thu hồ về mặt ủy khuất, bắt chước điệu bộ của người lớn, xốc chân lên, lại chui trở lại vào trong tấm chăn ấm áp, nhìn giống như không hề phát sinh chuyện gì.

Mồ hôi lạnh, ta nói này bé con, ngày thường chẳng phải ngươi thích nhất là ăn sao, như thế nào đến thời điểm mẩu chốt, cái miệng nhỏ của ngươi lại cứng như vậy.

Thật sự là....

Thật sự là, ngay cả ta cũng phải chịu đói cùng.

Ánh trăng mờ ảo xuyên thấu qua tấm lụa trắng, rải lên trên chiếc giường lớn một dải sáng màu bạc.

Tiếng sột soạt không ngừng vang lên trong chăn.

Một thiếu niên đang say ngủ trong tấm chăn trắng như tuyết, quần áo hỗn loạn, trong lòng ôm chặt một cô nhóc. Hấn nhắm mắt, hơi thở đều đều, ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hấn mang đến một vẻ hết sức nhu hòa.

Mỹ thiếu niên ngủ say.

Nhưng cô nhóc kia.... Sôi sùng sục....

Nhóc chớp chớp mắt, không chịu nằm yên hết nhìn đông lại nhìn tây, đôi mắt như ăn trộm không ngừng lóe sáng trong đêm tối.

....

Đã trễ thế này, cũng không phải ăn trộm, nhóc con này sao lại phấn khích như thế ? !

Một cánh tay vất ngang thân hình nho nhỏ của nhóc, cô nhóc sử dụng tất cả sức mạnh có được nhờ uống sữa, cố gắng đẩy cái tay đó ra, vội vàng vàng xuống giường, mái tóc ngắn của nhóc rối bù.

Cô nhóc kia mang dép vào, lặng lẽ nhích từng bước từng bước nhỏ.

Ở đầu giường bên kia, tuấn mỹ thiếu niên bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt phải nói là dịu dàng như nước, không có một chút vẻ buồn ngủ nào, hấn nhìn thân ảnh nho nhỏ kiên quyết của cô bé kia, khóe miệng câu lên thành một nụ cười, tay thay đổi tư thế, chống lấy đầu, thích thú theo dõi cô em gái bảo bối đáng yêu của mình.

Dã cực cương hồn nhiên không hề hay biết, len lén ra khỏi phòng ngủ.

Tòa thành rất lớn, dọc theo hành lang đèn được thiết kế theo phong cách cung đình thời xưa, ánh sáng mờ ảo, chiếu rọi lên trên người mang lại một giác ấm áp.

Bốn bề đều im ắng, bên trong tòa thành khổng lồ này ngày thường chỉ có một mình quản gia chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của cả hai anh em, lúc trước có không ít người hầu, từ lúc Dã cực cương đến đây Hành Chi Thiên đều cho sa thải tất cả bọn họ, bình thường cũng chỉ có vào thời điểm dọn dẹp mới có nhiều người

bận rộn, vì thế cho nên.... Đêm hôm khuya khoắt, cả tòa thành đều trống rỗng.... yên tĩnh đến mức khiến cho trong đầu người ta có cảm giác.... Ách, suy nghĩ lung tung. (Cesia: sao giống truyện kinh dị thế.)

Bên ngoài tòa thành truyền đến âm thanh của người gác đêm cùng với tiếng chó sủa.

Âm thanh này lọt vào tai.

Dã cực cứng rùng mình một cái, co lại cổ, thân hình nhỏ dán chặt vào tường, nghiêng đầu nhìn quanh.

Này, phòng cơm....

Đại khái nó nằm trên tầng gác ở sườn phía tây.

|| Nghĩ cả nửa ngày, thì ra cô nhóc này quả thật là muốn đi làm trộm....

Tiếng bước chân thật nhẹ vang lên trên hành lang, dường như là thanh âm của tiếng giày da đập trên mặt thảm.

Kẹt, một tiếng động vang lên, hình như là tiếng mở cửa.

Dã cực cứng sợ tới mức linh hồn nhỏ bé xém một chút là lia khỏi xác, thất kinh dòm hướng phòng ngủ liếc một cái, này.... Cửa phòng ngủ của mình vẫn còn đang đóng chặt mả.

Không phải ca ca.

Ánh nến chập chờn, lay động.

Ở một chỗ khác trên hành lang, quản gia đang cầm một giá nến bằng bạc, im lặng đứng thẳng người, nhìn thấy thân nho nhỏ đang núp ở góc tường, ho khan một tiếng, trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt, tao nhã xoay người, thấp sáng tất cả nến trong phòng ăn, đương nhiên là cũng lơ đãng quên không đóng cửa phòng ăn lại.

Cô nhóc kia cười đến híp hai mắt.

Quản gia xoay người sang hướng khác, đưa lưng về phía Dã cực cứng, tựa hồ như không hề phát hiện cô nhóc.

Dã cực cứng ưỡn bộ ngực nhỏ lên, mười phần ngạo khí, học theo bộ dạng của Hành Chi Thiên, chậm rãi khoan thai bước vào phòng ăn.

Ô....

Một cái tủ lạnh thật bự, thân hình nho nhỏ dựng thẳng dậy, ngửa đầu nhìn.

Cổ súc mở cửa tủ lạnh,

Thịt bò.... Salad trái cây ướp lạnh, canh bào ngư tuyệt hảo được bao lại bằng ny lông để giữ cho tươi sống....

Mà này,

Bánh ngọt donut đâu....

Một cái đĩa lạnh yên không tiếng động được chuyển vào trong qua khe hở của cánh cửa phòng ăn, vàng óng, giòn xốp, nhất là nóng hôi hổi mới ra lò.... Bánh donut ! ! !

Thật hạnh phúc nha,

Dã cực cứng hai cánh tay hợp lại trước ngực, đôi mắt bắn ra ánh sáng chói lòa.

Mồ hôi lạnh.... Nhóc con này, đói bụng lại còn đùa giỡn được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng sột soạt.

“Bác Cầm, đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?” Một thanh âm mang theo nghi vấn cùng với ý cười, thanh thúy rất dễ nghe.

Cách một tầng cửa gỗ, Dã cực cứng cũng biết chủ nhân của thanh âm đó là ai.

Mỗi lần ca ca xuất hiện đều đúng ngay thời điểm mấu chốt.... làm cho cô nhóc kia gần phát cuồng lên.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tựa hồ như có thể nghe được tiếng cánh cửa phòng ăn mở ra.

Dã cực cương phát huy trí thông minh, chui vào trong tủ lạnh.

Dã mỗ hung tợn làm một cái phân cách tuyến.

[Lời thuyết minh:]

[“Mồ hôi lạnh, ta nói nhóc con này, người sao lại sợ hấn tới như thế? Chỗ nào không phải chỗ tốt để trốn, vậy mà lại chui vô trong tủ lạnh trốn.... Cho nên ta mới nói....” Dã Cổ Giai ném một cái liếc mắt đầy ý nghĩa về phía hai vị lớn nhỏ ông xã, “Tử bất giáo phụ chi quá (*).”

(Ý nghĩa là: Không dạy dỗ con cái là lỗi của cha.)

[Cha lớn nhần nhện, khoe miệng co rúm, uống một ngụm trà, tiêu bớt áp lực.]

[Cha nhỏ tức giận đến mức lật tung cái bàn lên ngay tại chỗ, “Lúc trước ta cùng với cực cương chơi trốn tìm, là ai đã xúi con bé trốn trong tủ lạnh.”]

[Cha lớn lúc này toàn bộ trà trong miệng đều phun ra hết, ném cho Dã Cổ Giai một ánh mắt gọi là chỉ trích.]

[Dã Cổ Giai:]

Hành Chi Thiên chỉ mặc một cái áo sơ mi phong phanh, đứng trước đồng lộn xộn trong phòng ăn.

Ánh nền lung linh, bốn phía lại một mảnh vắng lặng.

Không có thân ảnh nhỏ quen thuộc, chỉ nghe thấy từ trong tủ lạnh khổng lồ phát ra tiếng sột soạt, quỵ dị.

Mồ hôi lạnh....

Hành Chi Thiên vẽ mặt đen ngòm.

Hắn chậm rãi bước lại gần, một tay đặt trên tay nắm tủ lạnh, chán nản dựa người vào, tay dùng sức một cái, cửa tủ lạnh bị mở ra.

Dã cực cương cuộn tròn ở trong góc, trong miệng còn nhét một miếng thịt bò. (Cesia: Má ơi, chết cười.....)

Một bàn tay phóng qua đỉnh đầu của cô nhóc, cầm lấy một hộp đồ uống,

Dã cực cương nhắm chặt hai mắt, miệng còn không quên nhai miếng thịt bò thơm ngon, tuân thủ theo nguyên tắc ta nhìn không thấy người, người cũng nhìn không thấy ta, nhóp nhép nhóp nhép cực lực nhai.

Thịt bò trong tay nhóc càng lúc càng thiếu bớt vài miếng.

Đầu ngón tay của Hành Chi Thiên quẹt lên trên nước sốt thịt bò, hớp một ngụm đồ uống đang cầm trong tay, lưỡi nhát duỗi thẳng eo, xoay người rời đi.

Trước khi đi Hành Chi Thiên còn liếc xéo nhóc một cái, bày ra một vẻ mặt như ta đây thật sự nhìn không thấy người, hạ tay xuống cầm lấy đồ uống mà cái miệng nhỏ vừa uống, cẩn thận đặt nó xuống đất, đương nhiên Hành Chi Thiên đã quên đóng cửa tủ lạnh lại, ra khỏi phòng bếp.

Dã cực cương nhét vào trong miệng mấy hạt dẻ, rồi vội vã ra khỏi tủ lạnh.

Hếch mũi lên, hít nhẹ một cái....

Nước trái cây vị cam sành....

Phát cuồng bỏ nhào tới.... Thật khát nước nha....

Cô nhóc ngồi bệt xuống đất, một muống kem, thịt bò, hạt dẻ, hết thấy đều tọng vào trong miệng, nhai đến cực kỳ ngon miệng, cuối cùng còn không quên uống một ngụm nước trái cây.

Náo loạn hết nửa giờ,
Rốt cuộc gặp báo ứng.
Cô nhóc kia cảm thấy không thoải mái, ngồi bệch trên mặt đất, nhe răng trợn mắt, mặt trắng bệch.
Phòng ngủ, nửa đêm hai giờ.
“Tham ăn là xấu, người muốn dọa chết ca ca sao, ăn vụng lung tung rốt cuộc để đau thành như vậy.”
Dã cục cứng gương đôi mắt đáng thương nhìn, “Ói.... Chi Nhược muốn ói.”
Hành Chi Thiên than nhẹ một tiếng, đau lòng ôm cô nhóc vào trong ngực, “Sớm biết như vậy sẽ không nên mặc kệ cho em muốn ăn gì thì ăn.”
“Không!” Dã cục cứng lòng tràn đầy căm phẫn, gằn từng tiếng, ứa máu khiêu nại, “Là không nên phạt cục cứng, lần sau không được nói không cho cục cứng ăn bánh donut, không cho cục cứng ăn cơm tối...”
Ê, này cái máy thu thanh nhỏ kia, đau tới vậy mà vẫn còn có sức để chỉ trích người khác.
Vò rối tung mái tóc ngắn của cô nhóc.
Dã cục cứng tựa vào trong lòng Hành Chi Thiên, cọ cọ hai má, đôi mày thanh nhả nhú chặt, “Chi Nhược, khó chịu.”
Tay hấn búng nhẹ lên chóp mũi của cô nhóc, trong đôi mắt tràn đầy sủng ái và mệt mỏi, “Tiểu ngu ngốc, không biết là thịt không thể ăn cùng với hạt dẻ sao.... Ói ra hết, đáng đời.”
Hấn tuy nói đáng đời, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào những điểm hồng hồng đỏ đỏ trên cổ tay của Dã cục cứng, đó là dấu vết kim tiêm mà bác sĩ tư đã tiêm cho cô nhóc, trên cổ tay nhỏ nhắn, mũm mĩm, trắng nõn.... Nổi bật lên những đốm đỏ, trông vô cùng thê thảm, nhìn mà đau lòng.
“Nên sớm đổi một bác sĩ khác, cũng không biết nhẹ tay một chút.” Tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve, có vẻ đang độc thoại, “Đổi ai mới tốt đây...”
Dã cục cứng nghe tới cái này lập tức có tinh thần, đặt móng ngồi dậy, ngây ngô nói, “Đổi một ca ca bác sĩ xinh đẹp đi.”
“Không đổi!” Cuối cùng như là sợ Dã cục cứng tủi thân, bồi thêm một câu, “Này rất tốt, hài lòng.”
Mồ hôi lạnh....
Là người hài lòng về y thuật,
Vẫn là bộ dạng khiến cho người yên tâm, cho nên mới hài lòng.
Thật sự là, một gia đình kỳ quặc.

16. Q.2 - Chương 8

Nhật ký của Dã cục cứng.
Sáu tuổi, trời đầy mây.
Nhà chúng ta không có tiền rồi, cục cứng muốn đi lưu lạc xin ăn.
Năm nay ta tròn sáu tuổi, đã đến tuổi phải đến trường, nhưng ca ca không cho ta đi. Ta khóc, ca ca lại dùng ánh mắt thật ưu thương nhìn ta.
[Dã Cố Giai đứng chống nạnh, xắn tay áo, chỉ chỉ chỉ: “Mồ hồ lạnh, con mắt của nhóc con nhà người nhìn thế nào mà lại nhìn ra được ánh mắt hấn gọi là ưu thương hả, ta xem ra còn không kém so với hổ so với sói đâu, ca ca người là hồ ly tinh hóa thân đó.... Bảo bố ới.” Mồ Dã nhập vai người đàn bà chanh chua, bị nhị vị tướng công tha đi rồi.]
Vì thế, nên ta biết nhà chúng ta không có tiền rồi.

Quản gia nói cho ta biết, trước kia trong tòa thành này có rất nhiều người, nhưng từ ngày ta đến đây, ca ca đều đuổi hết bọn họ đi. Nhất định là do ngày thường Dã cục cưng ăn rất nhiều bánh donut, cho nên ca ca mới nuôi không nổi bọn họ.

Dã cục cưng đã lâu lắm rồi không được ra khỏi cửa, ngày hôm qua muốn quản gia mang ta đi công viên trò chơi chơi, mới ra khỏi cửa đã bị người ta ngăn lại, ca ca sau khi trở về liền phát hỏa, muốn đuổi quản gia đi. Ta lại khóc, nhà chúng ta ngay cả tiền để cho cục cưng đi công viên trò chơi cũng không có, ngay cả quản gia duy nhất cũng nuôi không nổi nữa....

Ta phải trở về nhà trước kia.

Các cha và mẹ có thể nuôi nổi cục cưng.

Ca ca lại dùng ánh mắt thật ưu thương nhìn ta.

Ta rốt cuộc đã biết được, cái gì gọi là tự tôn, ca ca chắc chắn là cảm thấy bị tổn thương tự tôn rồi....

Cho nên, cục cưng quyết định, sau này sẽ ăn ít bánh donut lại, không nhắc tới việc trở về nhà nữa. Không có tiền phải đi xin ăn, cầu xin các cha và mẹ để bọn họ thu nhận cục cưng cùng với ca ca, như vậy cả nhà chúng ta đều có thể ở cùng một chỗ, như vậy cục cưng sẽ không phải tiếp tục học trong tòa thành này nữa, có thể đi đến trường cùng chơi đùa với các ca ca xinh đẹp (Cesia: ta nói nhóc con nhà người đến trường chỉ vì mục đích đó thôi hả?)

Cuối cùng, ở chỗ đóng dấu ký tên vẽ một cái vòng tròn bánh donut, còn có vài giọt nước bị thấm, hình như là nước miếng.

=====

ACT 8

Những tia sáng mặt trời ấm áp xuyên thấu qua ô cửa kính, trông giống như một dải thác đang trút xuống rồi tản mát ra trên tấm thảm lông. Bên ngoài những đóa hoa bách hợp đang khoe sắc, khẽ lay động theo từng cơn gió, đẹp đến hấp hồn người.

Vào giờ này trong tòa thành, mọi vật đều chìm vào im lặng.

Nếu có thể không chú ý tới.... một chỗ nào đó, tiếng loạt xoạt phát ra từ chỗ cô nhóc luôn không chịu an phận kia.

“Chi Nhược, em lại đang bận bịu làm cái gì?”

Hành Chi Thiên lười biếng ngồi trên ghế xích đu, tựa hồ như mệt gần chết, vẻ mặt mỗi mệt, tay áo xắn lên thật cao, lộ ra đường cong tuyệt mỹ ở khuỷu tay, một bàn tay đặt ở trên trán để che khuất tầm mắt khỏi ánh sáng mặt trời từ bên ngoài rọi vào, khóe miệng của hắn giãn ra thành một nụ cười, “Ca ca chỉ mới ngủ được một lúc, em đã đánh thức anh dậy.”

Ở một góc sáng sủa, tiếng động ngừng lại.

Nhìn khắp bốn phía cũng không nhìn thấy bóng dáng của Dã cục cưng, chỉ nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương, gấp gáp của quản gia cùng với một bình hoa hết nghiêng sang trái rồi ngã sang phải.

Bình hoa này,

Nhìn có vẻ quen mắt.

Trên bình hoa họa hình một thuyền rồng chuẩn bị cập bến, nguyên là trân phẩm trong cung vua Càn Long, hiện tại được bày trí ở một chỗ trong phòng sách.

Chính là.... Vì sao lại ở chỗ này.

Hơn nữa, cái bình hoa to như thế cứ lắc qua lắc lại tựa hồ như tự nó có thể đi được.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Kỳ thật rất đơn giản....

Ở mặt bên kia, cô nhóc kia đang ôm cái bình hoa khổng lồ nếu đem so sánh với thân hình của cô nhóc, nhích từng bước nghiêng qua nghiêng lại.... Khuôn mặt đỏ bừng, cái đầu nhỏ ngửa ra sau, hao phí sức chín trâu hai hổ, chân ngấn nhích từng bước một, cắn chặt răng quật cường ôm cái bình cổ danh quý.

Cô nhóc kia muốn làm cái gì....

Hành Chi Thiên bỗng đứng dậy, bước nhanh tới, ánh mắt hướng về phía quản gia.

Quản gia ngượng ngùng cười, vừa định giải thích, ánh mắt lại liếc nhìn về phía cô nhóc kia, đúng lúc nhìn thấy cô nhóc bước hụt một chân, lão đảo một cái, lão nhân sốt ruột, eo già cúi xuống đi theo ở phía sau, không nỡ ngăn trở, luống cuống ra dấu, đại khái chính là nói, tiểu thư.... Mau buông ra, cái này giá trị cũng không có bao nhiêu tiền, đừng để cho nó dè ngă làm bị thương cô.

Nhưng Dã cục cưng chỉ lưu lại cho hắc bóng lưng nho nhỏ quật cường.

Quản gia run rẩy đi theo ở phía sau, còn không quên lấy ra khăn tay lau mặt.... mồ hôi này.

Ở trong tòa thành này, ngoại trừ quản gia sốt ruột.

Còn có một người so với hắc còn nôm nóng hơn.

Bình hoa bị đoạt.

Dã cục cưng còn chưa kịp phản ứng lại, hai tay vẫn còn cương lại ở trước ngực nhỏ duy trì tư thế ngốc sững, mái tóc ngắn rối bù, mặt bị nghẹn đỏ, đáng yêu tới mức khiến cho người ta chỉ muốn ôm cô bé vào trong lòng, chà đạp một phen.

“Chi Nhược, em đang làm cái gì?”

Thân hình nhỏ cứng ngắc từ từ nhúc nhích trở lại. Cô nhóc kia bỏ nhào về phía trước, ôm lấy ca ca.... Cô nhóc ghé vào giữa hai chân hắc, ngửa khuôn mặt đáng thương lên nhìn Hành Chi Thiên.

“Bán....” Cô nhóc ôm lấy chân hắc, liếc mắt một cái nhìn cái bình hoa đời nhà Thanh bị hắc dễ dàng nhấc lên, vẻ mặt sợ hãi nói, “Đem bán lấy tiền cho cục cưng đến trường.”

Mồ hôi lạnh....

Tập đoàn Hành thị thống lĩnh mạch máu kinh tế của toàn Châu Á, cư nhiên lại phải đi bán đồ cổ để lấy tiền cho người thừa kế nhỏ đến trường.

Nói ra ai thêm tin.

Hành Chi Thiên chìa tay ra, vò rối tung mái tóc ngắn của cô nhóc, “Nói bậy bạ gì đó, không phải mỗi ngày đều có thầy đến dạy cho em sao?”

“... Nhưng là người ta muốn cùng với Chi Thiên giống nhau, ra bên ngoài học.”

Nhất định là trong nhà chỉ có đủ tiền để nuôi một người đi học.

Cho nên cục cưng mới phải học ở nhà.

Dã cục cưng mím môi, rất tủi thân.

“Chờ em trưởng thành sẽ cho em ra bên ngoài.”

“Chi Nhược sáu tuổi rồi.”

Ngón tay thon dài véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc một cái, Hành Chi Thiên ngồi xuống đất, cười đến híp mắt, dỗ ngọt, “A.... há miệng ra.”

Nhóc con, nhe răng trợn mắt, “A....”

“Xem này, răng sữa còn thiếu, răng mới vẫn còn chưa mọc dài chắc, cục cưng vẫn còn rất nhỏ.”

“Chi Nhược lớn lên, thật sự có thể ra khỏi tòa thành?”

Trong nhà có tiền, vậy cho cục cưng đi đến trường.... câu dẫn ca ca xinh đẹp?

Hành Chi Thiên không nói lời nào, chỉ là nhìn cục cưng cười đến ôn nhu, ôm cô nhóc vỗ nhẹ, “Mau một chút, cô giáo đang ở phòng khách chờ.”

“Vâng!” Đáp lại một tiếng thật lớn, cô nhóc kia trong lòng tràn đầy vui sướng, chạy đi.

Mồ hôi lạnh....

Nha đầu kia, hẳn còn không có đáp ứng với người đâu.

Thật sự là, thật sự là dễ dàng bị lừa gạt mà.

Phòng khách.

Một người phụ nữ tao nhã đang ngồi bên cạnh bàn trà, chỉ tay vào tờ giấy, tay cầm một cây viết đưa cho cô nhóc kia, nhỏ nhẹ giải thích gì đó.

Cô nhóc kia lơ đãng, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Hành Chi Thiên gõ cửa,

Nữ nhân bỗng chốc đứng thẳng dậy, mỉm cười ngây ngô như trẻ con, vẻ mặt xinh đẹp như một đóa hoa vừa chớm nở.

Hừ, trâu già mà muốn gặm cỏ non....

Dã cục cưng mím môi, nhìn vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt của đại nữ nhân kia, cô nhóc chơi đùa với cây bút trong tay, rên hừ hừ bực tức.

Ca ca phải cười ca ca xinh đẹp tóc vàng,

Mới không thèm để ý tới nhà người, hừ.... hừ ! !

Hành Chi Thiên cười đáp lại cho có lệ, không để ý tới nữ nhân đang lải nhải liên miên kia, ánh mắt chỉ hướng về phía cái kẻ đang úp mặt trên bàn trà không có tinh thần Dã cục cưng, không biết trong đầu của nhóc con này đang nghĩ bậy nghĩ bạ cái gì.

“Người ra ngoài đi.”

Nữ nhân tựa hồ còn muốn nói cái gì.

“Ra ngoài.”

Cửa bị khép lại.

Hành Chi Thiên nhìn dáng vẻ giận dữ của cô nhóc kia tâm tình tựa hồ rất tốt, bế cô nhóc lên để cô nhóc ngồi trên đùi của hắn, nhẹ nâng cằm nhỏ lên, “Không thích cô ta?”

“Ừ!”

Cục cưng là đang ghen....

Hành Chi Thiên mỉm cười, âu yếm ôm sát cô nhóc vào lòng, động tác thật nhẹ nhàng, “Vây lần sau để Bác Cẩm đổi một giáo viên khác cho em.”

Ngày kế.

“Ca ca, tay người thật trơn nha.” Thanh âm non nớt của trẻ con, ngọt lịm như đường, chỉ có điều lời thoại lại khiến cho người ta liên tưởng tới một tên tiểu ác bá đang chòng ghẹo dân nữ ở góc đường.

“....”

“Dùng gì để tắm vậy...” Thanh âm của trẻ con từng chữ lọt vào tai, tiếp tục truy hỏi.

“Điều bài.” Giọng nam mang theo vẻ khiếp đảm, thanh âm mang lại cho người ta cảm giác khoan khoái, rất êm tai.

“...” Điều bài chẳng phải là bột giặt quần áo sao, bột giặt cũng có thể dùng để tắm hả.

Bác Cầm đã mời cái gã nào đến dạy học vậy.

Hành Chi Thiên đang nghe lén ở ngoài cửa, nhin không được áp sát thân mình vào cánh cửa, dựng thẳng lỗ tai lên tiếp tục nghe.

“Ca ca xinh đẹp, thật là thơm nha.”

Cửa bị đẩy ra một khe hở, thấp thoáng có thể nhìn thấy Dã cục cứng đang dựa sát vào người của một cậu trai lúc này đang đỏ mặt tía tai, cái đầu nhỏ không ngừng cọ, làm nũng.

Hóa ra, là hần.

Cậu bé thiên tài, hàn vi, nổi tiếng trong giới vật lý thế giới.

“Tiểu thư, hàng đẳng thức này còn nhiều công dụng.... xin hãy cẩn thận lắng nghe....” Cậu trai ôm cũng không phải, mà bé cũng không phải, thân hình cứng ngắc, vẫn còn cầm trong tay cây bút, ngón tay có chút run rẩy.

“Ôm một cái, ca ca ôm một cái.”

Không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa....

Cửa, phịch một tiếng bị đá văng ra.

“Đi ra ngoài!”

Hần cố kìm nén cơn kích động của mình, nắm lấy tay của Dã cục cứng lôi ra ngoài, đối với Bác Cầm đang đứng cứng ngắc ở bên ngoài thư phòng, nói, “Lần sau cấm tiết động vật giống đực lọt vào đây.... Đúng rồi, còn có ta sẽ tự chọn giáo viên cho Chi Nhược.” (Cesia: Vậy cấm tiết cả người lẫn thú luôn hả bé Thiên?)

Ngày thứ ba

“Đối với phản ứng hóa học này.”

“....”

“Tiểu thư, cô có chần chú lắng nghe không?”

“....”

“Thật ra chính là....”

“Thầy, cho thầy kẹo ăn nè.” Giọng nói ngoan ngoãn của một bé gái.

Âm thanh sột soạt của tiếng lột giấy kẹo, hai người dựa vào, nhai chóp chép.

Chỉ một chốc sau, vị giáo sư kia tay chân luống cuống, ly nước ở trên cái bàn dài rớt xuống đất, bể tan tành. Cô nhóc cúi người xuống che miệng, tay còn lại không ngừng hươ hươ.

Cô nhóc kia ngoan ngoãn ngồi, cười hắc hắc, vẻ mặt có phần quỷ quyết, “Kẹo này thật dính răng đúng không?”

“Quản gia ghét nhất là ăn loại kẹo này, sẽ làm cho răng giả dính lại.”

“Thầy, thầy thật sự đoạt được giải Nobel sao?”

“Nếp nhăn của thầy của thật nhiều nha.... Thầy còn già hơn so với Bác Cầm hả? Mà nè, cái răng giả này là nhân hiệu gì vậy?”

“....”

Lời cuối sách:

Thật lâu thật lâu về sau, rất nhiều học giả nổi tiếng của thế giới khi hồi tưởng lại khoảng thời gian dạy học trong phòng sách của Hành thị, tất cả đều nhin không được rung mình một cái.... Bởi vì bọn họ đều cảm thấy dạy một đứa con nít, còn tổn hại cơ não của bọn họ nhiều hơn cả nghiên cứu ra phát minh công hiến cho khoa học, đó là một đoạn hồi ức ngẫm lại mà kinh hoàng.

17. Q.2 - Chương 9

Một cái lỗ.

Ổ chó? Không giống lắm.

Nó được tu chỉnh rất tốt, cái lỗ được chủ nhân tỉ mỉ quét sạch tro bụi, còn được quét sơn vàng để tô điểm. Cửa lỗ dùng chậu hoa che lại.

Ổ người?

|| Có cửa không đi, ai lại đi chui lỗ, huống chi nó nhỏ như vậy, người lớn tuyệt đối không chui lọt.

.... Như vậy.

Trong bụi cỏ truyền ra một trận âm ỉ, cười run cả người. Chậu hoa loạng choạng, ngã.

Chậu sứ ngã xuống đất, bể tan tành.

Tiếng loảng xoảng vang lên khiến cho người làm vườn đang tỉa cành gần đó giật mình hoảng hốt, cây kéo trong tay rớt xuống đất, hụt chân, anh chàng làm vườn nhìn chăm chăm vào “hiện trường vụ án” tán loạn đang phả đất chui lên kia.

Lột xột loạt xoạt,

Một cái đầu nhỏ từ trong lỗ lộ ra, mái tóc ngắn rối bù, trên mặt lấm lem đất bẩn, tay nhỏ chân nhỏ thò ra, đôi mắt chớp chớp rất có linh khí, tự hướng thụ nhìn xung quanh.

Người làm vườn cả người hóa đá, chờ nhìn thấy rõ ràng ngọn nguồn của tiếng ồn, hần mới xoay người nhặt cây kéo lên, tiếp tục hí hoáy với hoa và cỏ. Chàng trai trẻ lắc đầu, bộ dạng thấy chuyện quái dị không hề hoảng sợ, vẻ mặt của kẻ luyện riết thành thói quen.

Cô nhóc kia lắc lắc giữ giữ người rồi đứng dậy, cúi đầu xuống rất có dáng vẻ phúi phúi bụi bặm ở trên người, cô nhóc lại quên mất móng vuốt của mình do này giờ đào đất mà đen thùi lù, này mỗi cái phúi, nguyên bản cái áo ngủ trẻ em có thêu hình bánh donut bị cái móng vuốt đen thùi kia vẽ bậy vẽ bạ khiến cho người khác nhìn mà dở khóc dở cười.

Cô nhóc kia mím môi, nhìn bộ đồ ngủ bị chà đạp đến không ra hình dạng, bộ dạng muốn khóc nhưng không nói nên lời, thật sự là....

Thật sự là, đáng yêu tới mức khiến người ta muốn ôm lấy cô nhóc, hảo hảo yêu thương một phen.

Đang ở một bên cắt tỉa cành cây người làm vườn miệng cười cười, không nhin được liên tục đưa mắt về phía cô nhóc xem xét.

“Đã xảy ra chuyện gì, gây ra tiếng âm ỉ lớn như vậy?” Một thiếu niên dắt theo một chú chó chặn cừu Xcốt-len, há miệng ngáp, vuốt lại mái tóc rối tung màu vàng kim lấp lánh từ trong biệt thự đi ra.

Cô nhóc kia đứng thẳng người dậy, tập trung tinh thần nhìn mỹ thiếu niên, ánh mắt phải gọi là thèm khát, giống như đi ra không phải là một thiếu niên mà là một cái bánh donut di động thơm ngào ngạt, được nướng vàng rục, xốp giòn.

“Thưa thiếu gia, lại có một đứa bé theo “chỗ” của cậu chui vào.” Quản gia vội vàng chạy tới, liếc mắt một cái về phía người làm vườn cùng với cô nhóc đang ngây ra như phỗng kia, rồi sau đó cung kính nói.

||Cái gì mà gọi là “chỗ” của cậu, “chỗ” là “chỗ nào”, nghe qua vô cùng ái muội nha.

Mồ hôi lạnh....

Hần ừ một tiếng, nhẹ giọng nói, “Hỏi rõ ràng cô bé từ chỗ nào đến, rồi đưa cô bé về nhà.” Nhanh chóng liếc mắt một cái về phía đồng lõa xộn tàn tích còn lại của chậu hoa trang trí cùng với cửa lỗ trống rỗng, suy nghĩ một chút, “Chuyển vài cái chậu khác tới, che cái lỗ lại, đừng cho ông già nhìn thấy, bằng không ta lại không trốn ra ngoài được.”

“Thiếu gia, cậu lại muốn ra ngoài luyện ghi-ta điện sao? Lão gia nói ngài mà còn đi ra ngoài ca hát lần nữa liền.... liền...” Quấn gia cúi đầu, lau mồ hôi.... Chữ “liền” ngậm ở trên miệng nửa ngày cũng không phun ra được chữ tiếp theo.

Có thể đoán được đoạn tiếp theo đơn giản là, “Đánh gãy chân của người.” Đại loại là lời thoại ác độc tương tự vậy.

Thiếu niên tóc vàng đứng đứng, trên tai của hắn đeo một cái hồng đình chói mắt, cười đến dụ hoặc, nho mắt nhìn cái lỗ ở vách tường, tự nói với bản thân, “Hôm nào phải nói cái lỗ này lớn ra một chút, thân mình lại dài ra rồi, chui vào chỉ sợ là chật quá không chui ra được.”

Cái lỗ chó này quả thật là chuẩn bị cho hấn, rùng mình một cái.

Hoa viên ở một góc sáng sủa nào đó.

Quần gia cùng với người làm vườn đang vây quanh cô nhóc kia, che kín đến không có chỗ chui, hai người du dỗi.

“Cô bé, bé mấy tuổi rồi?”

“Bé con, em tên là gì?”

Cô nhóc nhăn nhó một lúc, rồi mới thấp giọng nói, “Hành Chi Nhược.”

À, Hành Chi NƯỚC.

A a a a a a a a a a a a a a a a a Hành Chi Nước ? !

Thiếu niên tóc vàng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn với hưng phấn, dùng sức túm chặt lấy bộ lông của chú chó chăn cừu Xcốt-len, chú chó bị đau không ngừng nức nở, rất đáng thương.

Bộ xương già của quần gia run lên bần bật như lá rụng trong gió thu, hần cười ngượng ngập, cấp tốc thu hồi lại bàn tay đang khoắc lên vai của cô nhóc.

Đôi mắt già nua của hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô nhóc cả người đang lấm lem bẩn thỉu kia.

Ông trời của ta, cô bé này chính là cô em gái Hành Chi Nhược mà người thừa kế tập đoàn Hành thị Hành Chi thiên mới sáng tinh mơ đã phát động cơ quan tình báo toàn cầu cùng với cảnh sát quốc tế, kinh động toàn bộ địa cầu, khiến cho Châu Á biến thành gà bay chó chạy, lòng người hoang mang, muốn tìm đây sao ?

Quản gia tay run run, cầm lấy di động định đánh điện.

“Không cho phép đánh,” Hai người trăm miệng một lời.

Thiếu niên tóc vàng sững sốt, bước vài bước đi đến trước mặt cô nhóc kia, ngồi xổm xuống, bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc, mở rộng hai cánh tay ôm cô nhóc vào trong lòng.

Cô nhóc kia đứng thẳng người, miêng cười tủm tủm.

“Tú Minh.... Kỳ Tú Minh ca ca, em đến để thăm anh.”

Mồ hôi lạnh, này bé con.... Rõ ràng là đánh bậy đánh bạ mới vào được đây, nói cứ như thể là cố ý vào đây để gặp người ta.... Thật sự nhóc quỷ hồ ly tinh tinh quái mà.

Trên ghế sofa

Một lớn một nhỏ hai người tum lại một chỗ, thoải mái ngồi nhai khoai tây chiên.

Hai người vùi đầu miệt mài cấn, y như sóc gặm hạt dẻ, mảnh vụn rơi lả tả dưới đất, trên tấm thảm lông cừu màu trắng hoa văn sắc sỡ dính đầy mỡ cùng với mảnh vụn.

Bon người hầu tước giân mà không dám lên tiếng, quỳ gối trên mặt đất, dùng tay lược mảnh vun.

Cô nhóc kia nhìn mấy tỷ tỷ hầu gái xinh đẹp, ngừng nhai, ném khoai tây chiên đi, co người lại trên ghế sofa không hé răng.

“Chi Nhước... làm sao vậy?”

Hắn cầm lấy khăn tay, nâng cằm nhỏ của cô nhóc lên, cẩn thận lau, miệng hắn bất giác nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười ấm áp.

Bọn người hầu nhìn đến ngây dại, hai mắt nhìn nhau, bọn họ chưa bao giờ biết là thiếu gia của mình lại có thể đối xử dịu dàng với một cô bé như thế.

Cô nhóc kia giương cặp mắt đáng thương nhìn, “Nhà các người thật sự có tiền nha, có thật nhiều người hầu.... Em....”

Cô nhóc ủy khuất, mím môi, vô lực dựa vào người của Kỳ Tú Minh, cái đầu nhỏ ở trên người hắn cọ cọ.

“Hiện tại trong tòa thành không có người hầu sao?”

“Ừ.”

“Một người cũng không có?”

“Chỉ có Bác Cầm.”

Kỳ Tú Minh ôm cô nhóc, có chút trầm tư, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô nhóc, đắn đo một lúc lựa chọn từ rồi mới nói, “Chi Nhược đi học dọn vào ký túc xá ở đi, đừng trở về tòa thành.”

Dã cực cứng ngửa mặt lên, tay nhỏ tóm chặt lấy tay áo hắn, dường như muốn òa khóc, khuôn mặt của cô nhóc kia nhăn lại gần giống như củ cải muối, không cần phải nói trong lòng đang chứa rất nhiều ủy khuất, “Nhưng Chi Thiên không cho cực cứng đi đến trường, cửa cũng không cho ra.”

“Có lẽ....” Kỳ Tú Minh mặt tái nhợt, hắn cố nặn ra một chút tươi cười, “Chi Thiên rất yêu thương em, em có biết trong hai năm em mất tích, hắn đều không có cười.”

“Chi Nhược, em....”

Ngáp nhẹ một cái.

Cô nhóc kia đóng lại hai mắt, tựa hồ như đang nghe, lại như không có nghe. Nhu thuận ghé vào trên đầu gối hắn, hô hấp đều đều, hơi thở chậm rãi.

Cô nhóc e là đã mệt rồi,

Có thể trốn được cả đám người đang truy tìm, cũng đã rất không đơn giản.

Kỳ Tú Minh xoa nhẹ mái tóc ngắn rối tung của cô nhóc, thở dài một hơi, hạ thấp giọng khẽ nói, “Quên đi, chờ em lớn hơn chút nữa rồi nói sau.” Hắn ôm cô nhóc, giống như đang ôm lấy báu vật, động tác cứ như vậy quý trọng mà thật cẩn thận, “Chi Nhược, nếu xảy ra chuyện gì nhất định phải đến tìm anh.”

Dã cực cứng ngử thật an ổn, chìm vào mộng đẹp.

Giữa trưa.

Trong phòng ngủ của chủ nhân, Dã cực cứng bị mỗ mỗ nam tóc vàng cưỡng chế ôm chặt đến mức tỉnh ngủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng có hai dấu tay nhỏ nhìn rất chướng mắt.

Cô nhóc mơ mơ màng màng, vươn hai cánh tay nhỏ bé ra, liền ôm lấy người tới cầu hôn hôn một cái.

Lại bị cái kẻ họ Kỳ nào đó sau khi hưng hăng hôn một phen, chỉ vào cái mũi nhỏ, đậm đậm đậm, đậm tỉnh.

“Chi Nhược trưởng thành, không thể cùng với ca ca chơi trò hôn hôn nha.”

“Chi Nhược trưởng thành, không thể cùng tắm với ca ca.”

“Chi Nhược trưởng thành, nhớ kỹ, không thể cùng ngủ chung với ca ca.”

Giọng trẻ con sợ hãi, hỗn loạn thắc mắc, “Vậy sao em lại phải muốn cùng ngủ với anh?”

Mỗ thiếu niên tóc vàng nghiêng trang đáp, “Bởi vì anh không xem em là em gái.”

Mồ hôi lạnh....

Đây là câu trả lời cái quỷ gì vậy trời, đúng là làm hại đến nhân phẩm của mầm non mà.

Dã cục cứng ngồi thẳng dậy, ánh mắt có phần khinh bỉ.

Kỳ Tú Minh bị đá kích, tóm lấy cô nhóc kia bắt đầu thọc lét.

Hai người một lớn một nhỏ nằm trên tấm nệm mềm mại đùa giỡn ầm ĩ, lấy gối nằm ném vào nhau, lông ngỗng bay đầy giường, trên đầu của cô nhóc kia phủ đầy những cọng lông trắng như tuyết mượt như nhung, hắt xì một cái thật lớn, liền mặc kệ.... tứ chi mở ra thành hình chữ đại, tùy tiện ngã người xuống đồng hồ độn trên xuống, Kỳ Tú Minh cười tít mắt ôm lấy cô nhóc, cuộc sống hạnh phúc không kéo dài được bao lâu, hai người đã bị tróc gian tại giường.

Cửa bị đá ra, một đám người xông vào đều là người của cơ quan tình báo hoàn cầu cùng với cảnh sát quốc tế tất cả đều được trang bị vũ trang hạng nặng....

Dã cục cứng trợn đôi mắt ngây thơ lên, chớp chớp.

Kỳ Tú Minh nằm nghiêng người, tay chống đầu, đùa nghịch với mái tóc ngắn của cô nhóc.

Hành Chi Thiên vẽ mặt trầm tĩnh âm u, đi nhanh tới, tóm lấy cái kẻ đang nằm trên giường kia, toàn thân đều dính đầy lông ngỗng trắng như tuyết, dựng dậy, hung hăng đánh một cái vào mông.

Hành Chi Thiên đang rất tức giận, hậu quả thật sự nghiêm trọng....

Cô nhóc kia tự biết đuối lý, mím môi, kiên cường đem nước mắt đang ngập lên trong mắt kia ghen ngào nuốt trở về.

Kỳ Tú Minh nhìn thấy đau lòng, từ trên giường đứng dậy, tay đã vươn ra được một nửa.

Một tiếng chất cục kỳ chói tai bất thành linh vang lên.

“Về sau đừng có bắt cóc em gái của ta.”

“Hành Chi Thiên, người đang sợ hãi.” Kỳ Tú Minh xoa xoa mu bàn tay sưng đỏ, cười đến yếu dã, hồng đình trên lỗ tai của hắn lóe lên đỏ rực như ánh lửa. “Người không nên như vậy đối với nàng, chính người trong lòng hiểu rõ.”

“Kẻ không rõ chính là người, nàng là của ta.”

“.... Các người chính là anh em.”

“Thật không?” Hành Chi Thiên ôm Dã cục cứng, đi đến cửa phòng, khoe miệng của hắn bất giác mỉm cười, không nói nhiều lời.

Chỉ bỏ lại,

Vẽ mặt thất bại của Kỳ Tú Minh.

Cô nhóc kia lần bỏ trốn này hành động thất bại.

Sau đó kết cuộc chính là....

Trong bể tắm của toàn thành.

Một thùng nước lớn dội từ trên xuống, nóng hằm hập.

Cô nhóc kia bị xối nước ướt nhẹp như con chim bị vừa bị rớt vào nồi canh, nhóc ủy khuất.... Túm chặt lấy quần áo không cho Hành Chi Thiên cởi ra.

“Người cư nhiên lại tùy tiện để cho người ta ôm ngủ, người có biết giường của nhà bọn họ có bao nhiêu bẩn không.” Hành Chi Thiên tựa như nổi điên, tóm lấy tay của cô nhóc kia, kéo cả người của nàng vào trong lòng hắn. Ôm thật chặt.

Quần áo ướt đầm, phong phanh, cả thân hình yếu ớt run rẩy, không cần nói nhất định là đang ôm rất nhiều ủy khuất, ôm lấy cái mông nhỏ không ngừng thụt lùi về sau.

Ánh mắt của Hành Chi Thiên trở nên âm đạm, ôm cô nhóc vào trong ngực. “Chi Nhược, em có biết sáng sớm thức dậy không nhìn thấy em anh đã sợ muốn chết.... Anh lại nghĩ đến....”

Nghĩ đến em lại không thấy,
Tựa như bốn năm trước giống nhau....

“Ca ca....”

“....”

“Ca ca, em không muốn cùng ngủ một chỗ với anh.”

“Người hầu người hầu người hầu.... người ta không muốn ca ca xinh đẹp mệt mỏi....” Nàng đưa mắt liếc nhìn Hành Chi Thiên một cái, thanh âm càng lúc càng nhỏ, “Nhà của Kỳ Tú Minh có rất nhiều người hầu, người ta cũng muốn người hầu xinh đẹp tỷ tỷ.”

Mồ hôi lạnh, lúc này lại đổi thành người hầu xinh đẹp tỷ tỷ, bé con này thật sự là tự giác à.

Mấy ngày sau,

Cả tòa thành náo nhiệt hẳn lên, Bác Cầm trên mặt có nét tươi cười, nhưng những ngày khiến cho người ta lo lắng vẫn còn tiếp tục, bởi vì hẳn biết, cả hai vị chủ nhân này đều không khiến cho người khác bớt lo.

=====

Nhật ký của Dã cục cưng.

Bảy tuổi ánh mặt trời chói chang.

Hôm nay cục cưng thật cao hứng, bởi vì có được phòng riêng của chính mình, giường nhỏ của chính mình.... Phòng của ca ca ở ngay sát vách phòng ta, hơn nữa trong tòa thành còn chuyển vào rất nhiều người hầu.

Tuy rằng lời nói của ca ca làm ta sợ, muốn có nhiều người hầu tỉ tỉ xinh đẹp sẽ trừ bớt bánh donut của cục cưng.

Nhưng, một tuần lễ rồi, bánh donut không bị thiếu đi cái nào, còn được thêm hai cái!

Bác Cầm nói cho ta biết, cái này gọi là “Quý nhân hay quên chuyện.”

Ca ca nhất định là quên mất rồi....

Nhưng mà ta biết, những kẻ mới tới nhất định là không biết số học, phát sai số lượng rồi.

Sớm biết như thế, sẽ vùi ca ca thưởng cho ta một người hầu ca ca xinh đẹp rồi.

[Mồ hôi lạnh.... Bé con này người thật đúng là biết tưởng đó....]

Nhưng, cục cưng có chút hối hận rồi, cục cưng mới có bảy tuổi, thật muốn ngủ một mình sao, trời thật là tối.... hơi sợ....

Ký tên, vẽ một cái mặt nhỏ khổ qua.

18. Q.2 - Chương 10

Nhật ký của Dã cục cưng.

Chín tuổi thời tiết không âm không dương.

Kỳ Tú Minh ca ca lên lút thành lập ban nhạc, còn ra đĩa hát. Sau đó bị ông già nhà hẳn biết, liền cầm cây ba-toong đánh gãy chân hẳn.

[Dã Cổ Giai: Rét lạnh căm căm.... Ông già ông già, đó là cha của hẳn, hẳn gọi như vậy người cũng bắt chức gọi theo.... Thật sự là, thật sự là đồ cục cưng không biết lớn nhỏ mà, còn có “Cầm cây ba-toong đánh gãy chân hẳn” người nha con mắt nào của nhà người nhìn thấy hẳn, nói cứ thể người đích thân tới hiện trường, đứng ngay tại chỗ quan sát vậy, người đó, coi chừng lớn lên biến thành tiểu bà tám đó.]

Sau đó Kỳ Tú Minh ca ca xách hành lý tới tòa thành của ta cùng với ca ca, xin ở nhờ, ca ca liếc ta một cái, liền đóng cửa bỏ mặc hẳn ở ngoài.

Ca ca nói, nhà của tiểu Kỳ còn có rất nhiều biệt thự riêng, không đáng phải sống chen chúc cùng với chúng ta.

Chen chúc?

Chỗ nào chen chúc hả.... Tòa thành không phải còn rất nhiều phòng trống sao.

Huống chi, chỉ có một mình Chi Nhược ở trong tòa thành này cũng rất tịch mịch.

Bất quá, đây chuyện của vợ chồng son bọn họ,

Chi Nhược cũng không xen vào.

Đúng rồi, Bác Cầm hôm nay thay đổi một loại thủ ngữ phức tạp để cùng ta trao đổi.

Hắn nói, loại thủ ngữ này ca ca cũng nhìn không hiểu, muốn ta từ từ quen thuộc, chờ ta học xong hắn sẽ dùng nó để kể chuyện xưa cho ta nghe.

Chuyện xưa....

Mẹ trước kia cũng thường hay kể chuyện xưa cho Dã cực cứng nghe, nhưng đã bốn năm rồi ta không được gặp bọn họ.

Bác Cầm nói cho ta biết, các cha và mẹ đều có đến tìm ta, nhưng bị ca ca đuổi đi.

Ca ca rất xấu....

Đúng hay không, hắn thật sự lộ ra bản chất xấu xa.

PS: gần nhất phát hiện, nửa đêm trên tivi trình chiếu một chương trình, đây hình như là chương trình mẹ rất thích xem.... Mẹ từng nói chờ cực cứng trưởng thành có thể xem, cực cứng hiện tại chín tuổi ! Đã lớn rồi ! !

Dù sao ta vẫn cảm thấy, cùng với mẹ, cùng một buổi tối, cùng một thời gian, xem cùng một tiết mục, cho ta cảm giác thật gần gũi.... Tựa như mẹ đang ở bên người ta, tuy rằng nội dung của chương trình này có chút là lạ | |

Ký tên, một dấu chân nhỏ đen thùi lơ hầy.

=====

ACT 10

Hành Chi Thiên khom người, nhặt lên một quyển vở nhỏ màu hồng nhạt.

Quyển vở vốn được mở ra, trên mặt giấy chi chít những chữ viết nguệch ngoạc, còn có nửa dấu chân rất là bắt mắt in trên đó.

Ngay giây phút hắn nhặt quyển vở kia lên, từ trong quyển vở rơi xuống rất nhiều mảnh vụn, còn mơ hồ dính dầu mỡ trơn bóng.

Mảnh vụn,

.... Là vụn bánh mì + vụn bánh donut.

Rải rác trên mặt giấy là những hình vẽ đủ màu sắc được vẽ bằng màu sáp, nhìn kỹ bức tranh là một khuôn mặt người méo mó cùng với cái mũi méo xẹo, một mũi tên màu đỏ chỉ hướng một hàng chữ nhỏ, “Hành Chi Thiên là đồ cà chớn.”

Rét lạnh....

Hành Chi Thiên cả người cứng ngắc, tay đang cầm quyển vở muốn quăng cũng không phải, mà cầm lấy cũng không xong.

Đầu ngón tay run rẩy.

Cũng là, đối với một kẻ bị mắc bệnh nghiện sạch sẽ mà nói, cái quan trọng chính là nội dung “phong phú” này thật đúng là làm cho hắn chịu kích thích không nhỏ.

Sau một lúc lâu, hắn nhũu mày, thổi ra một hơi, vỗ nhẹ lên đầu chân đáng yêu in trên trang giấy.

Hắn liếc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc đang nằm ở giữa giường kia, cúi đầu buông rũ mi mắt, không chút nào chột dạ lật xem từng trang từng trang giấy chỉ chút những chữ viết nguệch ngoạc.

Những sợi tóc cực kỳ mềm mại và mượt mà lòa xòa trước trán che khuất ánh mắt của hắn, đôi con ngươi xinh đẹp hết sức chuyên chú vào từng hàng từng hàng chữ nhỏ kia.

Khuôn mặt tuấn tú cũng theo đó chuyển từ trắng sang hồng sang đen rồi lại trở sang trắng.

Bảng pha màu còn không có được sắc thái phong phú như sắc mặt của hắn nữa.

Hắn gấp lại quyển vở, cổ kiềm chế khao khát muốn đánh người, chậm rãi đến ngồi trên chiếc giường mềm mại.

Nghiêng người tắt đi đèn ở đầu giường, hắn ngồi lặng ra đó ngắm nhìn thân hình nhỏ bé không nhúc nhích ở trên giường một lúc thật lâu.

Thở dài một hơi, Hành Chi Thiên sửa lại chăn, vỗ nhẹ nhẹ.

Vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên khác thường, bàn tay thăm dò tiến vào trong chăn sờ soạng.

Kỳ quái, như thế nào....

Ngay tức khắc vẻ mặt đại biến, hắn đột nhiên đứng thẳng người dậy, lật tung chăn lên.

Bên dưới tấm chăn được bọc cẩn thận, nằm hai con gấu bông.

Một con được cẩn thận mặc vào cái áo nhỏ in hình bánh donut, còn một con thì được mặc vào một cái quần nhỏ cũng được trang trí hình bánh donut, hai bé gấu đáng yêu đang ôm chặt lấy nhau nằm cùng một chỗ, không cần phải nói trông vô cùng ấm cúng.

Chỉ có điều....

Nguyên bản nên ngủ ở chỗ này cái cô nhóc kia chạy đi đằng nào rồi?

Trên tường, kim đồng hồ kêu tích tắc điểm vào con số một giờ sáng.

Một giờ,

Đã là một giờ sáng.

Cô nhóc kia thật sự thích làm khổ người khác mà.

Bất quá, Hành Chi Thiên này cũng không phải là một vị chủ nhân khiến cho người ta bất lo, đã một giờ sáng còn chạy vào phòng ngủ của em gái.

Thật sự người nhà này hành vi đều quái dị như nhau.

Cả tòa thành đều được bao trùm trong sự tĩnh lặng.

Thư phòng, phòng dành cho khách đều trống rỗng, chính là từ phòng ăn thậm chí các gian phòng xung quanh cầu thang đều rải rác một ít vụn bánh bích quy.

Hành Chi Thiên ngẩng đầu lên, phía trên là một gác xép nhỏ, ánh đèn vàng tù mù theo khe hở của cánh cửa lọt ra ngoài.

Cầu thang dẫn lên gác xép nhỏ, có chút lung lay, âm thanh kéo kẹt của tiếng bước chân đạp lên trên bậc thang, tiếng động giống như âm thanh của tiếng gõ mộc đã lâu không được tu sửa.

Hành Chi Thiên không khỏi nắm chặt lấy tay vịn.

Dính dính....

Dừng bước, nghi hoặc đưa tay lên trước mắt, thông qua ánh sáng đèn mờ nhạt nhìn.... Sền sệt, dính dính, màu trắng, lạnh lạnh, là kem....

Là kẻ chết tiệt nào dám lấy kem trét ở tay vịn.

Thật sự là bản muốn chết, bản muốn chết đi được.

Hiện tại có thể trăm phần trăm khẳng định, Hàn Chi Nhược đang ngay ở phía trên.

Rùng mình một cái.

Cô nhóc con này quả thật là bảo vật cá biệt nha,

Ngày thường ngủ đều để đèn sáng trưng, tối om một chút, liền ngứa đầu, cổ sống cổ chết gào khóc.

Vậy mà đêm hôm khuya khoắt, lại dám một mình ở trong tòa thành mờ tối gác xếp ở trên lầu.

Thật sự không biết bé con này là gan lớn hay là nhát gan nữa.

Xa xa ở phía trước cánh cửa của căn gác xếp.

Vẫn còn chưa đến gần....

Chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng động quái dị.

Âm thanh nặng nề của tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ.

Cái gì, rên rỉ....

Rên rỉ ? !

Hàn Chi Thiên vẻ mặt hắc ám, bước nhanh tới trước, tông cả người vào cánh cửa, cánh cửa đang khép hờ vì vậy mở toang.

Hắn lao đảo một lúc, đứng không vững.

Kế tiếp lại bị âm thanh sấn vào tai, chấn động khiến cho cả màng nhĩ đều đau nhức, còn đầu óc thì choáng váng.

Tiếng rên rỉ của một người đàn ông, “A.... A a.”

Một người đàn ông khác đang cười, thanh âm hỗn loạn đứt quãng, xen lẫn với tiếng thở dốc nặng nề, “Bảo bối, kẹp chặt một chút.... ah....”

Còn có tiếng chóp chép nhai khoai tây chiên.

Sao lại thế này?

Bên trong gác xếp chứa rất nhiều đồ vật, chồng chất lên nhau, tuy có chút hỗn loạn nhưng vẫn coi như sạch sẽ....

Không gian cũng rất nhỏ,

Nhìn quanh bốn phía, mọi thứ đều có thể thu hết vào tầm mắt.

Ngọn đèn mặc dù có chút tù mù, nhưng vẫn có thể coi như thích ứng được.

Một cái TV màn hình tinh thể lỏng siêu mỏng, siêu phẳng và siêu lớn được đặt ngay giữa trung tâm, lấp lóe phản chiếu ra thứ ánh sáng quỷ dị.

Một thân ảnh nho nhỏ ngồi ở vị trí cách đó không xa.

Sống lưng thẳng tắp, cả người chồm về trước, có vẻ như đang tập trung tinh thần xem cái gì đó.

Xung quanh cô nhóc kia tàng trữ rất nhiều đồ ăn vặt, ba bao khoai tây chiên đã được xé ra, còn có một ly kem dâu nằm trên mặt đất, bàn tay nhỏ của cô nhóc đang trên mặt đất sờ soạng, chính xác mà nói chính là lượn qua một đồng rác, chui vào một hộp bánh trứng, cũng không thèm nhìn một cái, bóc lấy một miếng nhét vào trong miệng.

Cuối cùng còn không quên móc ra di động, đánh điện thoại nói, “Xin chào, là ta, ngày mai giúp ta liên hệ với ai đó, hủy bỏ tiết mục chương trình giữa đêm khuya kia, tùy người tìm ai cũng được, đừng để cho ta nhìn thấy nó lần nữa.”

Rét lạnh, thật sự là một bá đạo thiếu gia.

19. Q.2 - Chương 11

Nhật ký của Dã cực cưng.

Mười tuổi trời quang.

Hôm nay vì sao lại là ngày lễ tình nhân? Vì sao trên thế gian này lại có ngày lễ tình nhân.... Chi Nhược trưởng thành, suy ngẫm tự hỏi vấn đề sâu xa như thế.

[Dã Cố Giai: Mồ hôi lạnh.... Bé con này càng ngày càng không cứu chữa được, hỏi vấn đề này còn không bằng hỏi “Hôm nay vì sao muốn ăn cơm? Vì sao thế nhân lại muốn ăn cơm....” Cái đầu nhỏ này cũng không biết cả ngày nghĩ vớ vấn cái gì, nói trắng ra đây chính là điển hình của kẻ ăn no rừng mõ.]

Hôm nay có một tỷ tỷ nhỏ đến tòa thành, nàng nhất định là đặc biệt đến để tặng sôcôla cho Chi Thiên, năm ngoái Kỳ Tú ca cũng tặng cho ta rất nhiều rất nhiều sôcôla... Đến bây giờ vẫn còn ăn chưa hết, bất quá năm nay hẳn sẽ không đến tặng, hẳn đã làm Đại minh tinh rồi, còn là tam cư, đang đi lưu diễn khắp thế giới. Nhưng tam cư là cái gì? Ca ca nói thần lẫn chính là động vật lưỡng cư, hẳn so với thần lẫn còn cao cấp hơn.

Nhưng mà, Kỳ Tú ca xinh đẹp như vậy, như thế nào lại so với thần lẫn cao cấp hơn, nghĩ không ra, vấn đề này so với ta mà nói là quá mức cao thâm.

[Dã Cố Giai: Đúng, không sai biệt lắm.... Bé con nhà người vẫn là không cần suy nghĩ.]

[Cha lớn cha nhỏ đều không nói lời nào, tha mỡ Dã đi.]

Ký tên, chữ viết nắn nót tinh tế: Chi Nhược.

=====

ACT 11

Chi Nhược cúi đầu đứng bên cạnh bàn ăn, đang chơi đùa với mấy ngón tay của mình, dáng vẻ không được tự nhiên, Bác Cẩm đẩy cô bé vài lần, cô bé cũng không chịu bước tới trước.

Nguyên nhân rất đơn giản....

Bởi vì vị tỷ tỷ đến làm khách kia đã cướp mất ngai vàng của cô bé.

Vị trí này vốn là bên tay trái của Hành Chi Thiên, trên ghế còn được lót nệm rất êm ái, ngồi xuống không cần phải nói là vô cùng thoải mái, hơn nữa những món bánh ngọt ngày thường đều được đặt ở góc bên kia, cánh tay nhỏ có thể với tới được.

Nhưng là....

Lúc này, cô bé đưa mắt liếc một cái về phía vị tỷ tỷ xinh đẹp như hoa kia, tiểu mỹ nhân hai tay đặt trên đầu gối, ngồi ở đằng kia, cười đến phải gọi là sáng lạn.

Đôi giày nhỏ của cô bé đang cạ qua cạ lại trên mặt đất,

Cực kỳ không được tự nhiên.

Món súp thịt bò nóng hổi đã được dọn lên.

Bác Cẩm ra dấu, tiểu thư, mau chút tới đây ăn đi, sáng sớm hôm nay cô thức dậy trễ chỉ uống có một ly sữa, nên chắc chắn là đói bụng lắm rồi.

Chi Nhược, lắc đầu, lỗ mũi hừ hừ một tiếng.

“Chi Nhược lại đây, ngồi ở chỗ này.” Hành Chi Thiên bỏ khăn ăn xuống, nhẹ mỉm cười, hướng về phía cô bé đang ra sức bĩu môi kia.

Ý của hần chính là....

Ngồi ở trên đùi của hần hả ?

Cô bé kia do dự trong chốc lát, nhướn cổ nhìn lên trên bàn ăn, nỗ lực xem xét.

Súp thịt bò được đặt ngay chính giữa trong tầm với của Hành Chi Thiên, ách, như vậy bánh ngọt cũng sẽ được đặt ở chỗ kia, món salad thì ở bên trái của Hành Chi Thiên.

Còn bên tay phải chính là.... Tôm hùm, tôm hùm cũng nằm bên trái ! ! !

Thực khó nghĩ mà,

Bất quá thật rõ ràng, vị trí không có người ngồi bên cạnh hần đều không có những món ăn mà cô bé kia thích.

Chi Nhược lê từng bước nhỏ, tràn đầy oán hận chậm rãi đi đến trước mặt Hành Chi Thiên, duỗi cánh tay nhỏ ra để cho hần ôm lấy.

Cuối cùng, còn cực kỳ ủy khuất liếc tiểu mỹ nhân một cái.

Cái liếc này phải gọi là rất có tiêu chuẩn nha.

Trong ánh mắt là sự trộn lẫn giữa chua xót, ủy khuất, lên án cộng thêm vẻ mặt dường như sắp khóc tới nơi, cho dù là ai cũng đều cảm thấy bị ánh mắt như vậy nhìn một cái, ruột gan đều cảm thấy đau.

Tiểu mỹ nhân ho khan một tiếng, mỉm cười ngượng ngập, ánh mắt mơ hồ trượt qua Dĩ cục cứng, nhìn về phía Hành Chi Thiên, đôi con ngươi cực đẹp gọn sóng như nước hồ thu, “Học trưởng, cô bé này là....”

“Em gái của ta.” Ba chữ, đơn giản sáng tỏ.

Tiểu mỹ nhân kinh ngạc, “Hần cũng sáu bảy tuổi rồi, thật là đáng yêu.... Cô bé đã đi học ở học viện Hoàng Gia chưa? Sao ngày thường vẫn chưa gặp qua cô bé?”

Dứt lời, liền vươn tay ra muốn vuốt ve.

Chi Nhược, đã mười tuổi rồi....

Mới không phải sáu bảy tuổi, đáng ghét.

Chi Nhược, muốn đi đến trường ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Ca ca xấu xa, cứ nhốt người ta ở nhà.

Cả hai người đều đáng ghét như nhau ! ! ! ! !

Rốt cuộc có thể tưởng tượng, Chi Nhược bộ dạng giống như bị thiên đại đả kích, nghiêng đầu ngã vào trong lòng Hành Chi Thiên, một mình phát giận.

Bàn tay của tiểu mỹ nhân cương lại ở giữa không trung, sững sốt một lúc lâu, rồi mới ngượng ngừng cười, rụt tay trở về.

Hành Chi Thiên lạnh lùng liếc tiểu mỹ nhân một cái, sắc mặt cũng rất khó coi.

Bọn người hầu cố gắng nhẹ tay nhẹ chân xếp đặt thức ăn, cũng không dám gây ra tiếng vang quá lớn.

Bầu không khí im lặng quỷ dị bao trùm cả phòng ăn.

Hành Chi Nhược cả tay nhỏ và chân nhỏ đều duỗi thẳng ra, tùy tiện ngã vào trong lòng của ca ca,

Nhìn chằm chằm vào con tôm hùm hần đang lột vỏ, tôm được bóc hết vỏ chỉ còn lại phần thịt, cô bé há to miệng ra.... ngoan ngoan....

Hành Chi Thiên mỉm cười, đem con tôm xiên trên nĩa vốn là đưa tới miệng hần, thật cẩn thận đút vào miệng của cô bé kia.

Cô bé kia nhai nhóp nhép.

Có vẻ như rất ngon miệng....

Tiểu mỹ nhân nuốt nước miếng, ra hiệu cho người hầu cũng đưa qua một con tôm hùm, nhưng nàng vốn là một thực nữ.... Cái kiểu cách ăn dã man như thế có vẻ không được hợp với lễ nghi cho lắm.

Nàng nâng mắt lên, chính là nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hành Chi Thiên đang giúp em gái của hắn lau bơ trên miệng, trên áo sơ mi trắng như tuyết của hắn cũng dính một chút bơ, nhưng hắn vẫn như cũ vươn ngón tay thon dài, khẳng khái phải lau cho hết vết bẩn dính trên mặt của em gái hắn, bức tranh ấm áp của hai huynh muội thật khiến cho người khác hâm mộ chết người, “Học trưởng, người đối xử với em gái thật tốt.”

Hành Chi Thiên gạt đầu, mỉm cười không để ý tới.

Tiểu mỹ nhân mắt hứng, cúi đầu từ phục vụ chính mình, dùng nĩa xiên vào đĩa salad ở trước mặt.

Đột nhiên một người hầu, cử chỉ tao nhã cầm lấy đĩa salad ở trước mặt nàng mang đi, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hành Chi Thiên gạt đầu với người hầu kia một cái, đĩa salad được đặt ngay ngắn trước mặt cô bé kia, Hành Chi Thiên lấy ỉnh một phần nhỏ, cúi đầu, từng chút từng chút một dứt cho cô bé.

Cô bé kia ăn đến cái đuôi đều phải vểnh lên.

Cả hai người thật sự là tình cảm nha....

Bọn họ có thật là huynh muội không vậy?

Mỗi lần ăn cơm đều ôm ấp như vậy sao.

“Tỷ tỷ, hôm nay chị đến đây để làm gì vậy?” Sau khi ăn xong, cô bé kia no nê ợ ra một tiếng, ánh mắt đặc biệt chân thành nhìn tiểu mỹ nhân, “Là đến tặng sôcôla cho ca ca sao?”

“À.... uh....” Tiểu mỹ nhân xấu hổ đỏ mặt, run run đưa lên một hộp hình trái tim được gói rất đẹp, “Học trưởng, đã ở nhà của học trưởng quấy rầy lâu như vậy, đây là quà tạ lễ.”

Quấy rầy thật lâu rồi sao ?

Không phải thời gian cũng chỉ mới ăn có một chút cơm thôi hả, vị tiểu mỹ nhân này cũng thật kỳ quái.

Cô bé kia mím môi.

“Ta không ăn đồ ngọt.” Hành Chi Thiên điềm tĩnh từ chối.

Vốn là thế....

Tay áo của Hành Chi Thiên bị nín chặt, cô bé kia ngửa mặt lên, nhìn hắn bằng cặp mắt đói khát.... Mồ hôi lạnh, cô bé không phải vừa mới ăn rồi sao.

Ánh mắt của cô bé lang thang ở hộp sôcôla trên bàn.

Cái này là bánh riết không tha....

Cái này là thẻ chết cũng phải truy tới cùng.

Quả nhiên, Hành Chi Thiên thỏa hiệp, “Ta nhận.... cảm ơn.”

Tiểu mỹ nhân vui sướng đến phát khóc, vạn phần kích động, vội vàng nói xong lời cảm ơn liền tung cửa xông ra ngoài.

Đầu năm nay, người đi tặng lễ còn kích động hơn so với người thu lễ.

Thế giới của người lớn thật khó hiểu....

Hành Chi Nhược ra vẻ lắc đầu, vươn hai cánh tay, lao tới gói quà xinh đẹp ở trên bàn, ào ào xé mở gói quà ra, một khối sôcôla màu trắng bóng lạng lộ ra, mút một cái quả là thơm ngọt vô cùng....

“Chi Nhược, đã lớn như vậy còn thích ăn đồ ngọt.”

“Bởi vì người ta nói, sôcôla có thể trị đau.”

“Trị đau...” Hành Chi Thiên thu hồi nụ cười, siết chặt hai tay, ôm cô bé, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Em cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

Cô bé kia nhíu mày, có vẻ như thật sự không thoải mái.

Vòng tay của Hành Chi Thiên lại càng siết chặt hơn nữa, vùi đầu nhẹ giọng dỗ dành, “Ngoan, nói cho ca ca biết.”

“Đau.... anh ôm em ở chỗ này đau.”

Hành Chi Thiên đại ra, cúi đầu nhìn xuống bàn tay của chính mình đang vòng qua bộ ngực bằng phẳng của cô bé kia.

Này....

Cô bé kia dường như còn sợ cho thiên hạ bất loạn, đứng ở trên ghế, đối diện với Hành Chi Thiên, vén cái váy dài của mình lên, “Ca, em bị bệnh rồi, chỗ này bị sưng lên, đau muốn chết.”

“Không tin.... Anh sờ thử xem.”

“Anh xem xem...”

Một bàn tay quả thật là ở trên bộ ngực nhỏ sờ soạng.

Mồ hôi lạnh, thật sự là hết chỗ nói.

“Có chút sưng, sờ giống như.... một khối hơi cứng cứng.”

Cái tay kia tiếp tục thám hiểm.

Sau một lúc lâu, hắn có vẻ như lĩnh ngộ ra điều gì, vội vàng giũ tay ra khỏi váy của cô bé, vuốt nhẹ vào nếp nhăn trên mặt váy.

Bồng cô bé lên, cau mày trấn an.

“Bác Cầm, mau gọi bác sĩ tư đến đây, tiểu thư sinh bệnh.” Sinh bệnh.... Trăm ngàn đừng có nói cái kia vớ gọi là cái gì ung thư nha....

Choáng váng, còn tưởng là người đã lĩnh ngộ,

Nguyên lai lại càng thêm hồ đồ.

Một cơ thể phát dục lại bị hấn kết luận thành ung thư vú.

Thật sự là.... điên cuồng choáng váng mà.

Chuyện này đã kinh động cả tòa thành.

Vị bác sĩ tư đến rồi lại đi.... Trước khi đi còn tặng cho Hành Chi Thiên một cái liếc mắt đầy ý nghĩa, lắc đầu, vẻ mặt không nói nên lời.

Trước kia chưa bao giờ biết, một người anh trai chăm sóc một cô em gái nhỏ hơn mình bảy tuổi là gian nan đến cỡ nào.

Bất quá, hiện tại hắn đã hiểu.

Chỉ sợ là, sau này những ngày thống khổ vẫn còn rất dài....

20. Q.2 - Chương 12

Ầm ầm, âm thanh của tiếng sấm hỗn loạn rền vang trong không trung.

Trong phòng ngủ, cô bé kia đang cuộn tròn cả người trong chăn, run lên bần bật.

Cửa sổ tuy được làm bằng kính cách âm, nhưng vẫn bị chấn động đến kêu ong ong, bóng tối trùm lên khắp mọi góc ngách trong căn phòng.... Một cánh tay của trẻ con thò ra từ trong chăn, sờ soạng một hồi chạm được.... công tắc đèn bàn.

Kết một tiếng, thanh âm vang lên trong căn phòng tối đen nghe càng có vẻ quỷ dị.

Cửa mở,

Cô bé kia tay rút trở về một cái vò, cuộn chăn đem chính mình bao lại giống như bánh bao.

Một tiếng thở dài vang lên,

Áng sáng đèn mờ nhạt, lơ mơ hắt bóng trên chiếc nệm trắng như tuyết.

“Chi Nhược....”

Cổ kiềm nén không hé răng, trong chăn không khí nhanh chóng trở nên ngột ngạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Chi Nhược, đã ngủ rồi sao?”

“Ừ ừ ừ, ngủ say.” Giọng trẻ con vang lên.

Rùng mình một cái, bé con này biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi không hả.

Một bàn tay dùng sức kéo cái chăn kia hé ra một khe hở, bất cứ giá nào cũng phải để cho có chút không khí đi vào, miễn cho cô bé kia bị ngộp chết. Bàn tay của cô bé kia vẫn túm chặt lấy chăn, thỉnh thoảng còn đưa mắt liếc nhìn về phía Hành Chi Thiên, lại vô tình bắt gặp được ý cười tràn đầy trong đôi mắt hắc. Lóe một cái, ở bức rèm cửa bất thành linh lóe một tia chớp như ẩn như hiện, cô bé kia sợ tới mức đóng chặt hai mắt, đôi mắt của Hành Chi Thiên cố nén lại ý cười, “Quả nhiên là ngủ say, thật sự là sâu lười nhỏ ham ngủ.”

Im lặng ôm lấy cô bé, khẽ vỗ nhẹ vào lưng nàng, vỗ về.

Thân hình nhỏ bé của cô bé khẽ run, hắc cũng như không biết, không lên tiếng trấn an.

Có người ở cùng, tựa hồ cũng không còn sợ hãi nhiều nữa.

Hành Chi Thiên vỗ mệ, nghỉ tay.

Cô bé kia còn không cam tâm, cũng không giả bộ ngủ, kèm với tiếng sấm vang lên không ngừng cọ cả người vào người hắc, làm nũng, ôm lấy cổ của ca ca, ôm thật chặt.

Bên ngoài đông tố nổi lên, nhưng bên trong phòng lại là cảnh huynh muội tình thâm.

Tiếng gõ cửa rất khẽ.

“Thiếu gia, bác sĩ tư đã tới.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Hành Chi Thiên dùng ngón trỏ điểm nhẹ vào cái mũi xinh xắn của cô bé, ánh mắt vô cùng ôn nhu. “Anh có việc phải đi, anh sẽ gọi người hầu đến đây với em, em cứ ngủ trước một lúc đi.”

Túm chặt lấy tay áo của hắc, Chi Nhược hoảng hốt lắc đầu, giống như cái trống bỏi, “Không muốn người hầu.”

Ý cười trong mắt Hành Chi Thiên càng đậm, “Được rồi, anh sẽ lập tức trở lại.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

Một bàn tay khác đột ngột nắm lấy tay nắm cửa, đẩy cánh cửa mở rộng ra, bả vai của Hành Chi Thiên bị người nào đó tóm lấy, hắc liếc mắt, bàn tay đang ỏ đặt trên vai hắc, ngón tay thon dài tinh tế, nơi giao nhau giữa ngón trái cùng ngón trỏ còn có một hình xăm hoa hồng đen.

Người nọ sắp đầu lại gần, cợt nhả nói, “Người đang nằm ở bên trong chính là cô em gái bảo bối mà người đã nhắc tới trong e-mail đó hử?”

Hành Chi Thiên thu hồi nụ cười, vẻ mặt lãnh đạm, gạt tay hất ra.

Người kia cũng không tức giận, thẳng người dậy, vén đuôi tóc đen đang lòa xòa ở phía trước sang bên, cười đến vô cùng hứng thú, “Trước khi ta đi du học cũng không nghe người đề cập chút nào tới nàng, ảnh chụp đều giấu trong phòng ngủ, như thế nào bây giờ lại cam lòng để cho ta nhìn thấy nàng?”

Hành Chi Thiên dùng thân hình ngăn trở ở cửa phòng, nhìn hấn mỉm cười, đôi con ngươi không nóng cũng không lạnh.

Coi như là đang chào đón vị thiếu niên kia, đôi mắt hấn có màu xanh biếc như ngọc bích, sâu thăm thẳm khiến người ta có cảm giác như đang nhìn vào trong một hồ nước, tóc của hấn dài đến thắt lưng, khuôn mặt nhu mỹ hầu như không thể phân biệt được giới tính, thanh âm cũng cực kỳ từ tính, tràn ngập mỉa mai hoặc, khiến cho người nghe có cảm giác bị trầm luân.

Trầm luân....

Tên nhóc này lại không an phận !

Hành Chi Thiên hồi thần, xoay người khép cửa lại, ho khan một tiếng, “Đừng nghĩ thôi miên ta.”

Đôi con ngươi màu lục bích tuyệt đẹp của hấn âm đi, tựa hồ có chút không cam lòng. “Người thật mau thức tỉnh, lần nào cũng chỉ còn kém một chút, cuối cùng lại bị người thoát được.”

Hành Chi Thiên cười, “Ở cùng với người, dù thế nào cũng cần phải đề phòng.”

“Năng lực tự chủ của người lúc nào cũng cao như thế, không nói nhiều, không xem nhiều tất cũng sẽ không dễ dàng mắc sai lầm.” Người nọ cười, tự nói với mình, “Bất quá tính cách quả thật chán ngấy, không biết cô em gái bảo bối của người như thế nào chịu đựng được người.”

“Chịu được hay không chịu được là chuyện riêng của hai người chúng ta. Yêu Chi, chuyện này không có liên quan tới người.”

“Chuyện riêng của hai người chúng ta.... chỉ sợ là chuyện có chút áy náy à nha,” khoe môi hấn cong lên thành một nụ cười, ánh sáng lóe lên dao động trong đôi bích đồng của hấn, “Trước kia ta đã nói là tâm lý của người có vấn đề, bây giờ bệnh luyến muội luyến đồng cảm kị, người e là đã ném trái rồi, theo như ta thấy người phải trị liệu không phải nàng.... mà là người.”

Hành Chi Thiên mỉm cười có chút trào phúng, “Từ nước Mỹ xa xôi mời người về đây, cũng không phải là muốn nghe người nói nhảm.”

“Vậy thì,” Yêu Chi vuốt tóc, ánh mắt sắc bén, có vẻ như hiểu rõ, hứng thú cười, “Có trò vui như vậy để chơi, dĩ nhiên là không thể thiếu phần ta.”

Hành Chi Thiên liếc nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt, thông thả bước xuống cầu thang.

Cho giải tán hết người hầu, Hành Chi Thiên rót ỉnh một ly rượu, chất lỏng màu đỏ tươi chảy xuống chiếc ly thủy tinh, hấn nâng ly lên còn chưa kịp uống, ly rượu đã bị Yêu Chi cướp mất, cướp thì cướp, kẻ kia còn cười đến vô tâm không phé.

“Người cho tới bây giờ cũng không biết đạo đãi khách.”

“Người chẳng phải vẫn thích cướp đồ của người khác sao?”

“Người quả là hiểu rõ ta.” Yêu Chi ngửa đầu, nốc vào một ngụm rượu mạnh, đôi môi cũng đỏ rực như lửa, “Muốn từ ta biết cái gì?”

“Lúc trước Chi Nhược cũng không có sợ bóng tối như bây giờ, ta muốn biết trước kia đã xảy ra chuyện gì.”

Một ngụm rượu bị phun ra,

Y phục bị dẫm rượu, từng giọt tí tách nhiều xuống, ẩm ướt, Yêu Chi lau miệng, tròng mắt thật to, vẻ mặt rất “dữ tợn”. “Chỉ vì một việc nhỏ nhặt như thế, từ xa như vậy lôi ta trở về ? Tùy tiện tìm một bác sĩ tâm lý không phải là dễ dàng hơn sao.” Hấn vừa sắc vừa nói, những chữ cuối cùng gần như là rít lên.

“Người chẳng phải là bác sĩ tâm lý sao?”

“Năm tuổi ta đã theo lão cha của ta học tâm lý, mười một tuổi lấy được bằng thạc sĩ về tâm lý học, bây giờ đang ở viện nghiên cứu ở nước Mỹ bận tới sức đầu mẻ trán, trên thế giới nếu so về thuật thôi miên không có người nào có thể thắng được ta, người lại lôi ta trở về đây để nghiên cứu xem vì sao em gái người lại sợ tối ?”

“Ta đã mua lại viện nghiên cứu của người ở nước Mỹ rồi, muốn người về đây làm bác sĩ điều trị riêng cho Chi Nhược, hợp đồng có lẽ không bao lâu nữa sẽ được cấp trên của người ở bên Mỹ gửi qua đây cho người ký, ký cũng phải ký, mà không ký cũng phải ký.”

“Thực sự.... đã mua?”

“Phải.”

Yêu Chi liếc mắt nhìn chăm chú vào hắn một lúc lâu, tiếp đó cười rất ư thoải mái, “Nói sớm một chút, không uống là anh em tốt, ta đang bị cả đồng chuyện rắc rối ở bên kia vướng tay vướng chân, đang nghĩ có nên tìm người nhà ra mặt hủy bỏ hợp đồng không, không đoán được là người lại giúp ta thoát ly khổ ải. Ký.... dĩ nhiên là ký, dù không ký thì sớm hay muộn cũng phải ký.” Hắn bốc lấy hạt dưa trên bàn trà, từng mảnh nhỏ rơi lả tả xuống đất, “Người có thể sánh với lão cha của ta lợi hại, tóm lấy ta một năm cũng chỉ may mắn tóm được bóng của ta, ngược lại còn phải khen người! Móng vuốt chộp một cái, liền tóm được ta.”

Móng vuốt chộp một cái....

Mồ hôi lạnh,

Coi người ta cùng đẳng cấp với mèo à.

Hành Chi Thiên đưa mắt liếc xéo hắn đang phun hạt dưa lả tả trên mặt đất, nhú mày.

Tên này bao nhiêu năm vẫn còn nhếch nhác như vậy.

Có thể tranh cúp ở dơ với cô nhóc kia được rồi.

“Ta nghĩ bệnh sợ bóng tối của em gái yêu dấu của người e là có quan hệ rất lớn đến vụ tai nạn máy bay của bác trai và bác gái.”

“Nói rõ hơn nữa?”

“Ừ, vậy ta nói đơn giản, ta nhớ mang máng là lần đó đại khái thời tiết xấu không thích hợp để máy bay cất cánh, vì vậy có rất nhiều chuyến bay bị hủy bỏ, nhưng cha mẹ người lại kiên trì mang theo cục cưng lên máy bay riêng, ngày máy bay bị rơi cũng là ngày sấm chớp rất dữ dội, có khả năng là cô bé có lẽ là bị kích thích, mất trí nhớ, dẫn đến chứng sợ bóng tối.”

Mất trí nhớ....

Cô bé quả thật đã quên rất nhiều chuyện.

“Việc này cũng chỉ là do ta suy đoán, ta cũng không thể nắm chắc, trước tiên cứ thôi miên thử xem, có lẽ sẽ thu được kết quả không tưởng. Bất quá....” Thanh âm của Yêu Chi kéo thật dài, ái muội, êm ái, xen lẫn thích thú, “Sấm chớp ở bên ngoài có vẻ như càng lúc càng lớn rồi, em gái của người một mình ở trong phòng.... Người không cần trở về với cô bé sao?”

Hành Chi Thiên lập tức đứng dậy.

21. Q.2 - Chương 13

Ánh sáng ảm đạm, mờ nhạt hắt ra từ ngọn đèn, trong căn phòng ngủ vắng lặng cũng không hề yên tĩnh, trên chiếc giường trắng như tuyết cô bé kia đang bận bịu đến quên hết mọi thứ.

Mùi hương thoang thoảng toát ra từ tấm chăn đang trùm lên cái đầu nhỏ của cô bé, cả thân hình cuộn tròn lại, tùy tiện bò trườn, túm chặt lấy tấm khăn trải giường mềm mại.

Trên mặt chăn trắng thướt do bị chà đạp lúc này đã xuất hiện vô số những nếp nhăn.

Ánh chớp lóe lên như ẩn như hiện bên ngoài cửa sổ, cô bé kia giật nảy mình, luống cuống tay chân nằm sấp ở trên giường, bàn tay còn ấn chặt gối nằm lên trên đầu, bịt kín lấy hai lỗ tai.

Cửa sổ bị chấn động đến ong ong, khẽ lắc lư, rồi lại chìm vào yên tĩnh.

Dù vậy cô bé kia vẫn còn duy trì tư thế nằm sấp, không hề động đậy.

Hành Chi Thiên nhìn mà cảm thấy đau xót, hẩn tỳ người vào cánh cửa, ánh mắt nhìn thoáng qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh gần mặt đất, xem ra.... không thể sử dụng kính cách âm, ngày mai phải gọi người tới đem toàn bộ kính trong tòa thành đổi thành loại cách âm chống sóc chống run.

[Dã Cổ Giai: cách âm chống sóc chống run.

Cách âm chống sóc chống run.... kính....

Rùng mình một cái, bộ không sợ buồn chết sao.

Cha nhỏ có chút không hỗn loạn nhìn về phía cha lớn, ánh mắt của hai vị soái ca trao đổi lẫn nhau, có vẻ như đang trưng cầu ý kiến.

Cha lớn xoa xoa huyệt thái dương, vô lực vung tay lên, ý tứ vô cùng đơn giản rõ ràng, cái gì cũng đừng nói.... Chỉ ba chữ, tha nàng đi!]

Hành Chi Thiên hồi phục lại tinh thần, lại nhìn thấy Hành Chi Nhược đang nằm sấp ở trên giường, đầu gối lên trên nệm, ánh mắt đang nhìn trừng trừng vào chỗ nào đó, nhìn kỹ một chút thì....

Ánh mắt này phải gọi là hung hãn,

Giống như có thâm cừu đại hận gì đó.

Hành Chi Thiên kinh ngạc, nhẹ nhàng chậm rãi đi tới gần thì nhìn thấy.

Trên tấm khăn trải giường trắng như tuyết, tầm mắt của cô bé kia đang hạ xuống, một vệt đỏ sẫm rất chướng mắt, giống vết tích của một đóa huyết hoa tàn lụi, héo rũ.

Này, đây là cái gì....

Màu sắc này, hay là.

Hành Chi Thiên ghé sát mắt vào nhìn, hẩn xoa nhẹ lên đầu của cô bé kia, hết sức ôn nhu nói, “Chi Nhược.... Em lại không ngoan rồi, sao lại có thể đem sốt cà chua ăn ở trên giường, thật sự rất bẩn.”

Sốt cà chua ?

Cô bé kia nhăn mày, cái mũi hít nhẹ một cái,

Hôm nay, đâu có ăn món gì có sốt cà chua đâu....

Mùi có vẻ là lạ,

Cô bé kia chần chờ một chút, vươn đầu lưỡi ra, nghĩ định liếm.

Gần, gần,

Cái miệng vênh lên, cái chân nhỏ trượt trên tấm nệm, dịch tới trước.

Hành Chi Thiên sửng sốt cả người.

Không phải nhìn lầm chứ,

Chắc chắn là không lầm.

Cái áo ngủ bánh donut theo miệng của cô bé vênh lên, vạt áo bị kéo lên vòng quanh eo, từng giọt màu đỏ ẩm ướt theo vạt áo nhều xuống, thấp thoáng lộ ra cái quần lót màu trắng ướt đẫm từng giọt đỏ thắm.

Đó là....

Hành Chi Thiên hoảng hồn bước tới trước, che lại đầu lưỡi đang vươn ra chuẩn bị liếm của cô bé kia.

Ngoan ngoãn....

Này bé con, cái miệng sao lại tham ăn như thế.

Này, này đây là máu đó.

Như thế nào có thể liếm bậy liếm bạ, cho dù có là sốt cà chua thì.... cũng không thể.... có biết chữ bản viết thế nào không hả !

“Ca ca,” cô bé kia bị che lại cái miệng, chỉ lộ ra đôi con ngươi tinh quái như tiểu quỷ, cô bé hỏn hển cố gắng hút không khí, tiếng nói bị bóp nghẹt, “Vì sao trên giường lại có máu vậy. Là do người hầu bị thương sao?”

Bọn họ nếu dám nằm trên giường của người, chân đều sẽ bị đánh gãy hết ! (Cesia: o__O. Không có lời nào để nói.)

“Ca ca....” Một bàn tay của cô bé kia nắm lấy bàn tay đang che miệng nàng kia, tay còn lại chỉ vào vạt áo của mình sờ sờ, dường như cực kỳ không thoải mái, “Dính dính, dính lại, nóng nóng, giống như có cái gì đó thoát ra.”

Hành Chi Thiên vội vã thu hồi tay, ôm lấy cô bé, khuôn mặt tuần tú lần đầu tiên ửng đỏ, hít vào một hơi, “Lại đây, ca ca giúp em cởi quần áo, thay một cái áo ngủ khác, đem quần.... quần lót để ở chỗ nào.”

Hắn đứng dậy, đột ngột xoay người, đi chưa được mấy bước lại bị vấp phải tấm chăn rút dưới giường trượt té, hần phúi phúi bụi đứng dậy, làm bộ như không có việc gì, lục lọi tủ quần áo.

Một trận ầm ầm ùng ùng....

Thứ gì đó bị rút xuống đất, lăn một vòng.

Phịch sặc.... Ai ui....

Bây giờ thì âm thanh nghe rất quen thuộc, là tiếng của giá áo bằng kim loại rút xuống đất, phía sau chính là tiếng kêu rên của người nào đó bị giá áo kim loại đè lên chân.

Lục tung cả phòng, dường như là muốn tháo dỡ cả căn phòng....

Sau một lúc cô bé cuối cùng cũng tắm rửa sạch sẽ mặc vào áo choàng tắm.

Hắn vừa quay đầu lại, lại đứng sững ra.

Cô bé kia đang ngây người ngồi ngẩn ra ở trên giường, có vẻ đã bị hóa đá. Một lúc lâu mới hồi phục lại được tinh thần, cô bé kia mím môi, tìm kiếm những vết đỏ hồng dính trên áo, cúi đầu nhìn vết máu thấm đẫm trên chiếc quần lót giữa hai chân, sương mù dâng lên trong mắt, lại hấp cái mũi, tình hình này có vẻ....

Hồng rồi, hồng rồi.

“Chi Nhược, không khóc, không khóc.”

Vội vàng giúp cô bé cởi quần áo đã bị lấm bẩn ở trên người, lại giúp cô bé thay một cái áo mới, hần ôm lấy nàng, ôm thật chặt, thấp giọng dỗ dành, “Ngoan nào, ca ca thương, không khóc.”

“Chi Nhược có phải sắp chết rồi không, chảy máu, thật nhiều thật nhiều máu.”

Mồ hôi lạnh....

Đương nhiên là không phải.

“Muội muội đã trưởng thành, đã trở thành một cô gái nhỏ rồi.”

“Người ta vẫn luôn là cô gái.” Cô bé kia mím môi, lại tủi thân.

Đương nhiên, đương nhiên.... Này, chỉ là đổi cách nói thôi.

“Đây là hiện tượng tự nhiên, một tháng sẽ đến một lần, là hiện tượng bình thường.” Không biết nói như vậy có được không, hần là có thể nghe hiểu được đi.

“Vây vì sao ca ca với Bác Cầm không bị chảy máu.... máu....” Cô bé kia nhin không được lườm hần một cái, gào khóc, “Chi Thiên, gạt người.”

Cái này....

Cái này ta là đàn ông con trai, như thế nào mà chảy được thứ đó hả.

Thật sự là, điên rồi, muốn điên rồi.

Bị bức phải phát điên mà.

Cô bé kia chôn ở trong lòng hần nhe răng múa vuốt, khóc đến độ phải gọi là giống như mắc chứng cuồng loạn.

Thử hỏi một kẻ sắp chết, có kẻ nào lại giống như cô bé có tinh thần, có khí lực tới như thế ?!

Khóc đến độ thiếu đường khí....

“Chi Nhược, cái ấy.... rất đau sao?”

Gì chứ,

Cô bé kia ngẩng đầu lên, lệ ướt đầm trên đôi mắt mơ hồ, dùng sức dụi dụi, “Không đau.”

Không đau,

Không đau, vậy người khóc tới chết đi sống lại như vậy để làm chi.

Xong, sau một lúc lâu cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ở trên giường, một thiếu niên đang giảng giải ột cô gái nhỏ một khóa học sinh động phổ biến về sinh lý.

|| Đừng có nghĩ lệch lạc nha, chỉ là hai huynh muội nói chuyện thôi.

“Cái này gọi là kinh nguyệt, con gái đến tuổi phát dục mỗi tháng đều sẽ đến một lần.”

“Kinh nguyệt.” Ngoan ngoan lặp lại một câu.

“Cũng còn gọi là nguyệt sự, đại dì mụ. Thời xưa người ta gọi là quỳ thủy.”

“Vì sao lại không gọi là dì nhỏ?”

“Anh làm thế nào biết được...”

“Vây....” Cô bé kia nhăn nhó một lúc lâu, mới ngửa đầu lên, tha thiết chân thành hỏi, “Vây ca ca mỗi tháng lại đến kỳ thì gọi là cái gì?”

“Anh không có mỗi tháng lại đến ! ! ! !” Trong giọng nói có vẻ như đang cực lực ản nhần cái gì đó.

“Vây thì mỗi khi ca ca phát dục là cái dạng gì?” Cô bé kia cực kỳ tò mò.

“Chi Nhược đừng có loạn xoắn quần áo của anh.... tay.... mu bàn tay úp ra sau lưng, ngoan ngoan ngồi yên.” Thanh âm có chút cuồng loạn.

“Ca ca, vì sao bụng lại trướng trướng. Khó chịu.... Con gái vì sao mỗi tháng lại có kinh nguyệt? Các nàng là như thế nào sinh em bé? Các nàng....”

“Không biết.... em hỏi anh anh đi hỏi ai đây ! ! ! !” Thanh âm đến cuối cùng là gào thét.

Lần này xảy ra vấn đề cực kỳ nghiêm trọng giữa hai huynh muội, một kẻ điềm tĩnh, lâm nguy không hoảng như Hành Chi Thiên rất cuộc cũng phải bùng nổ, gấp gáp kết thúc khóa học tư vấn về sinh lý kia bằng một loạt dấu chấm than. Xét trình độ nghiêm trọng của vấn đề rất cuộc làm cho Hành Chi Thiên hiểu được, bảo bối Chi Nhược của hần không thể cứ tiếp tục nhốt trong tòa thành, phải để cho cô bé tiếp xúc với thế giới bên ngoài.... để cho cô bé đi đến trường, đương nhiên đó là chuyện của sau này, bởi vì mọi chuyện hết thấy cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

22. Q.2 - Chương 14

Thật vất vả mới dỗ được cô bé ngủ, Hành Chi Thiên hoàn toàn quên bém chuyện phải quay lại với Yêu Chi.

Hành Chi Thiên ngồi nghiêng người ở trước giường, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm vào cô gái hô hấp đều đều đang chìm sâu vào giấc ngủ an ổn, miệng hắn bất giác mỉm cười, lấy tay khẽ vuốt mái tóc của nàng, chậm rãi trượt dần xuống đôi má nàng vuốt ve, “Chi Nhược.... em đã lớn rồi.”

“Có ai đó nói qua với người ánh mắt của người nhìn nàng không chỉ đơn thuần là huynh muội, mà giống như người yêu.” Một thanh âm mang theo trêu tức vang lên, Yêu Chi mặc một cái áo ngủ kiểu Nhật, lười biếng tựa người vào tường, tay gãi gãi đầu, khủy tay dùng sức đẩy cánh cửa đang khép phân nửa mở ra hoàn toàn.

Hành Chi Thiên sững sốt, bàn tay đang vuốt ve cô bé cũng không hề rời đi, vẫn duy trì cái tư thế kia, “Ai cho phép người vào.... Người đã đứng nghe bao lâu?”

Hắn đưa tay vuốt tóc, bật cười, đôi bích mâu lay động, lóe sáng, “Ta phải hiểu rõ tình trạng của bệnh nhân được yêu cầu trị liệu, như vậy mới có thể hết đúng thuốc.”

“Đã bao nhiêu năm, tính tình của người vẫn không đổi, luôn e sợ cho thiên hạ bất loạn.” Hành Chi Thiên hừ một tiếng.

Yêu Chi ngược lại không muốn cùng với hắn cãi nhau, thích thú ra vẻ hiểu rõ, đi tới trước vài bước, tới trước giường, âm thanh lộc cộc của tiếng guốc gỗ đập trên mặt sàn vang lên từng trận, mái tóc đen được buộc lỏng lẻo rũ xuống tới thắt lưng, vài sợi tóc cũng theo đó lẫn vào vạt áo mở bung ra phía trước ngực, da thịt trắng như tuyết làm nổi bật mái tóc đen cùng đôi con ngươi màu ngọc bích tràn ngập mỉa mai hoặc, một vẻ đẹp không phân biệt giới tính.

Chi sợ cô bé kia mà bị đánh thức, thế nào cũng lại gọi hắn là ca ca xinh đẹp.... hoặc là tỉ tỉ xinh đẹp cũng nên.

Hành Chi Thiên bất động thanh sắc ôm lấy cô bé kia vào trong ngực, bảo vệ.

Yêu Chi mỉm cười, “Như thế nào, không định thôi miên sao?”

“Chi Nhược mệt mỏi, ta muốn mang cô bé đi ngủ.”

“Mệt mỏi....” Giọng nói của Yêu Chi kéo dài ái muội, hắn nheo mắt liếc nhìn về phía vệt đỏ trên khăn trải giường, “Đúng là phải mệt rồi, lần đầu tiên cũng khó tránh khỏi. Được rồi, ta cũng đi nghỉ ngơi đây.”

Hắn....

Bốc khói, tên yêu nghiệt này trong đầu đang nghĩ cái gì. Đứng bên ngoài đã nghe được rõ ràng từ đầu tới đuôi, còn cố ý nói ra những câu khiến cho người nghe phải hiểu lầm, đỏ mặt.

Hành Chi Thiên cả người cứng ngắc, nhẫn nhẹn.

“Người rất ít đỏ mặt. Ta chỉ nói nàng là lần thứ nhất....” Yêu Chi đưa mắt liếc xéo về phía cô bé đang nằm trong lòng hắn, cố ý dừng lại một lúc, không nhanh không chậm nói, “Lần đầu tiên đến thánh, xem đó, là người tự hiểu sai nha.”

Nói xong, còn tặng kèm một cái lắc đầu, vui vẻ tựa thân hình dài ngoẵng ở cửa, vẫy tay rồi mới chịu bỏ đi.

Thật sự là....

Yêu nghiệt !

Hành Chi Thiên cố kìm nén cơn xúc động muốn lột giày ra đánh người.

Cửa phòng phi thường thức thời im lặng khép chặt lại.

Hành Chi Thiên nghiêng đầu liếc nhìn tấm chăn giường lấm bẩn cùng với cái áo ngủ nhiễm huyết bị vứt sang một bên, hắn cúi đầu ôn nhu xoay gương mặt của cô bé kia về phía hắn, sủng nịnh ngăm nhìn về mặt

ngủ say của cô bé, không nhin được bật cười.... Cô bé kia ngủ thật đúng là thoải mái, chỉ có điều e là đêm nay cô bé không thể tiếp tục ngủ lại ở căn phòng này rồi.

Hắn chậm rãi đi tới trước tủ quần áo, lấy tay nhấn vào một chỗ nào đó, dùng sức ấn một cái.

Tủ quần áo khổng lồ lặng lẽ chuyển động, để lộ ra một cánh cửa được chạm trổ hoa văn nằm ngay mặt sau tủ, Hành Chi Thiên không chậm cũng không vội móc ra một cái chìa khóa để mở cửa.

Thật cẩn thận ôm cô bé trong lòng chui vào trong.

Thân ảnh của bọn họ biến mất sau cánh cửa.

Cánh cửa đóng lại, tủ quần áo giống như có linh tính, chậm rãi dịch chuyển trở về vị trí cũ.

Một gian phòng.

Bày trí cực kỳ tao nhã, chủ nhân của căn phòng này phải phi thường có khiếu thẩm mỹ.

Nhưng có vài chỗ được bố trí thật khiến cho người ta sờ không được ý nghĩ.

Một màn hình tinh thể lỏng cơ hồ chiếm toàn bộ vách tường, phía trên của vách tường bên trái được sơn thành màu đen, bao quanh bức tường là một con rồng thiếp vàng chói lọi, gương nanh múa vuốt, kim long đang trong tư thế chồm lên, tràn đầy khí thế, chính giữa chỉ có duy nhất hai chữ được viết theo lối chữ thảo, “Hành thị.”

Bên dưới móng trái của kim long treo một bức tranh sơn thủy Trung Quốc.

Bút phong thanh nhã, hành vân lưu thủy. (mây bay nước chảy lưu loát sinh động)

Có vẻ như cùng với khí thế bức người của kim long cuồng vũ là không hợp, nhưng vẫn làm cho người ta ngắm nhìn thật lâu, cấu tứ cùng với phối hợp kỳ diệu, làm người ta có cảm giác vô cùng hứng thú.

Đột nhiên, bức tranh sơn thủy thật lớn đang yên vị trên tường bỗng nhiên chấn động, ong ong kêu lên.

Một góc của bức tranh bị người vén lên, một thân ảnh nghiêng người bước ra khỏi bức tường, trong lòng còn đang ôm một cô bé.

Này....

Hai người này chẳng phải là Hành Chi Thiên cùng với ham ăn ham ngủ Hành Chi Nhược sao ?

||

Như vậy, gian phòng này chính là của Hành Chi Thiên.

Phòng của hắn khi nào thì trang hoàng lại thành cái dạng này rồi ? Thời điểm Hành Chi Nhược la hét đòi ngủ một mình lúc đó nàng bảy tuổi, tính tới nay cũng chỉ mới có bốn năm mà thôi.

Mồ hôi lạnh.... Nguyên lai là đã muốn bốn năm.

Bất quá theo lý thuyết mà nói, cách vách phòng của Hành Chi Thiên chính là phòng của Hành Chi Nhược.

Hai gian phòng của bọn họ là thông nhau hả ? !

Không phải là đổi phòng khác sao, có cần thiết phải xây thêm một cái mật đạo không ?

Thật sự là....

Kể có tiền quả là khéo nghĩ biện pháp để tiêu tiền.

Hành Chi Thiên thật cẩn thận đem cô bé đang nằm trong lòng đặt lên trên giường, giường rất êm, chăn và đệm đều thuần một màu đen, trên mặt trang trí hoa văn hình rồng thêu kim tuyến bằng thủ công, hoa lệ nhưng vẫn không kém phần thoải mái.

Cô bé kia chạm vào mặt chăn, lăm bằm lăm bằm, cọ qua cọ lại một hồi mới chịu yên tĩnh.

Tỉ mỉ đắp chăn lên cho cô bé, Hành Chi Thiên chần chờ một lúc mới cởi ra áo khoác, nhấc chăn lên rồi cũng chui vào nằm. Cánh tay thật cẩn thận vòng quanh người cô bé kéo nàng áp sát vào người mình, ánh mắt thật ôn nhu.

Lớn cũng thật nhanh....

Mười một tuổi, chớp mắt một cái đã cao tới chừng này rồi, nhưng vẫn luôn xem nàng là một cô nhóc không lớn nổi.

Nhẹ nhàng xoa lên mái tóc ngắn của cô bé, véo nhẹ vào hai má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Ngủ mê nói mơ một tiếng.

Hành Chi Nhược giầy chân đạp một cái, hần khe bật cười, ôm nàng sát vào trong lòng.

Ánh trăng xuyên thấu qua ô cửa sổ, nghiêng mình rải lên mặt đất một quầng sáng bạc, trên tấm nệm êm ái cũng bao phủ một tầng nguyệt quang ấm áp, huynh muội hai người nằm tựa sát vào nhau.

Bóng đêm càng dày đặc, ánh trăng càng sáng rõ.

Sáng sớm, Bác Cầm theo lệ thường đến gọi thiếu gia rời giường, nhưng hần lại nhìn thấy trong phòng ngủ của Hành Chi Thiên hình ảnh.... hai người người trong tư thế cực kỳ ái muội nằm ở trong chăn, hai bàn tay đang bưng khay đồ ăn của hần run lên.

Trong chăn động dậy, cô bé kia tựa hồ cảm thấy nóng, đạp vào tấm chăn một cái, đôi chân trắng nõn lộ ra từ trong tấm chăn, tương phản đến chói mắt giữa chiếc giường được bao phủ bởi thuần một màu đen, giây tiếp theo Hành Chi Thiên nghiêng người, trong vô thức dịch sang bên thuận thế kéo cô bé kia ôm vào trong lòng.

Yêu Chi nheo mắt liếc xéo một cái, vỗ vào vai Bác Cầm, cười vô cùng thoải mái, “Bác Cầm, chào buổi sáng. Tình cảm hai anh em bọn họ quả là tốt ha.”

Vẻ mặt của lão nhân gia nghiêm nghị, khóe miệng mím chặt.

Bữa sáng được đặt trên bàn,

Lão nhân ưỡn thẳng lưng, xoay người rời đi, thần khí giống như một quý tộc cao quý.

Không đúng, như là một quý tộc cao quý đang tức giận.

Hương thơm mê người.

Trong chăn có tiếng động.

Thân hình nhỏ nhắn từ trong chăn chui ra, chợt nghiêng đầu, cái mũi xinh xắn nhẹ nhàng hít hít, vẻ mặt nghi hoặc, a lên một tiếng, cúi đầu, tầm mắt quét qua tấm khăn trải giường, thân hình cứng ngắc bất động.

Hành Chi Thiên nghi hoặc chống người ngồi dậy, khủy tay chống ở trên mặt giường mềm mại, nhú mày, cũng không nói tiếng nào.

Hần xóc chăn lên.

Trên mặt của tấm chăn cùng với drap trải giường thuần đen thêu hoa văn kim long là một bức tranh nghệ thuật trừu tượng rất khí thế, nếu mà đặt tên, sửa lại là gọi là mới đúng: phong cách huyết nhiễm.

Chiếm cứ toàn bộ trên mặt kim long, trừ bỏ phần vẩy được thêu bằng chỉ vàng rực rỡ, đều bị một mảng huyết lớn nhuộm đỏ.

Hành Chi Thiên đột nhiên cảm thấy giữa hai chân âm ẩm, than lên một tiếng không tốt, cô bé kia cũng ngửa đầu lên, vô tội nhìn hần,

Cả hai người đều cúi đầu xuống nhìn.

Khá lấm nhóc, quần ngủ của Hành Chi Thiên cũng ướt sũng, nhìn kỹ, vẫn vện từng đạo vết máu nhuộm đỏ cả quần của hần.

Cô bé kia đang ngồi ngay ngắn ở trên đó.

Cô bé này, lượng máu như thế nào lại nhiều như vậy hả.

Hành Chi Thiên gọi người hầu vào, đem chăn đệm, khăn trải giường toàn bộ thay mới.

Nữ người hầu đỏ mặt vì đầu bận rộn làm việc, bàn tay đang cầm khăn trải giường loang lổ vết máu co quắp lại, cô ta nhìn Hành Chi Thiên, trong lòng có chút không biết phải làm sao giống cô bé kia, nữ người hầu có vẻ xúc động muốn nói cái gì.... lại nhìn thoáng qua kẻ đang đứng phía sau Hành Chi Thiên, liền cúi đầu chán nản chậm rãi đi ra ngoài.

“Các người cứ như vậy ngủ cả đêm?” Đôi bích mâu của Yêu Chi khép hờ, lại cười đến không có hảo ý.

“....”

“Người thế nào lại....” Yêu Chi cố ý đảo mắt về phía chiếc áo ngủ nhiễm máu của Hành Chi Thiên.

“Không cần người xen vào.” Hành Chi Thiên lãnh đạm, mắt liếc nhanh qua hần một cái.

“Phải, phải phải, nhưng lại lãng phí mất một tấm khăn trải giường tốt thêu hắc để kim long, nhớ ngày đó ta muốn mua cũng mua không được.”

“Ta nguyện ý.”

“Người cũng không cho....”

Hành Chi Thiên lui về sau từng bước, tay chống lên cánh cửa, cảm giác rõ ràng là muốn tổng khứ kẻ đang đứng ngoài cửa, “Còn có chuyện gì sao?”

Yêu Chi cười khế, đảo mắt quan sát cái cô bé đang nhìn hần đến xuất thần kia, ghé sát vào tai của Hành Chi Thiên thì thầm, “Ta muốn nói, tuy là ôm ngủ quả thật rất thoải mái, nhưng người cũng không biết đưa cho cô bé đồ mà các cô gái thường hay dùng sao? Người đảm nhận vai trò anh trai quả là thích hợp, chu đáo, làm đến hạnh phúc, vui vẻ như vậy.”

Đồ mà các cô gái thường hay dùng,

Đồ mà các cô gái thường hay dùng.... Băng vệ sinh ? !

Hành Chi Thiên cả người cứng đờ, liếc nhìn về phía cái kẻ đang nhìn Yêu Chi đến si ngốc kia.

Cô bé kia cũng không ngờ lại bị bắt gặp đúng lúc, giật mình sửng sốt, cúi đầu, cẩn thận nghiền cứu tấm chăn giường sạch sẽ vừa mới thay, cô bé nhồm mông lên, vui vẻ trườn qua trườn lại, vì thế tấm drap trải giường trắng như tuyết vừa mới thay lại bị nhuộm đỏ từng đạo vết máu.

Mồ hôi lạnh....

“Bác Cầm....” Giọng của Hành Chi Thiên có chút run, “Gọi Bác Cầm mua cho ta cái kia mang lại đây.”

.... Băng vệ sinh,

Kêu Bác Cầm đi mua, thật là mua cho người hả.

Yêu Chi nhếch miệng, cổ nhin cười.

Trên giường, cô bé kia đang quỳ gối ở trên đệm, lập tức đứng thẳng dậy, hai lỗ tai dựng thẳng lên, đôi mắt sáng lấp lánh, phun ra một loạt những từ ngữ mơ hồ, nếu chăm chú lắng nghe, chính là đang nói, “Người ta muốn người ta muốn người ta muốn người ta muốn.”

“Em muốn cái gì....”

Cô bé hít sâu một hơi, học theo lời thoại quảng cáo trên TV, “Băng vệ sinh ba chiều bằng cotton siêu mềm mại dùng cho đêm ngủ say 40.5 cm”

Tiếng cười nổ ra.

Yêu Chi lại thu hồi nụ cười, nhìn Hành Chi Nhược, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén.

Một đôi bích mâu, có chút đăm chiêu.

23. Q.2 - Chương 15

Guốc gỗ đập trên mặt sàn, tiếng vang thanh thúy, cực kỳ có tiết tấu.

Không nhanh không chậm, từng trận lọt vào tai, giống như đang thôi miên, khiến cho lòng người hỗn loạn.

Hành Chi Thiên ngồi ở ghế dựa, xoa xoa huyết thái dương, bỏ tờ báo trên tay xuống, đứng dậy, hướng phía phòng sách đi tới.

“Yêu Chi, đem ném cái đôi guốc gỗ đáng ghét của người cho ta, âm thanh nghe thật chói tai.”

Cửa bị Hành Chi Thiên đẩy ra,

Tiếng guốc gỗ bị cắt đứt,

Mặt bên kia, Yêu Chi đang quỳ một gối trên đất, vạt áo kimono xanh thẫm của hắn bị cô bé kia giẫm trên mặt đất, Yêu Chi ôm cô bé, đôi bích mâu lóe lên thứ ánh sáng tà nịnh cùng yêu mị.

Rét lạnh một cái,

Yêu Chi bình thường yêu quý y bào của hắn như mạng, nếu bình thường làm thế nào lại cho phép cô bé giẫm lên như thế, chính là.... Bọn họ vì sao lại ôm chặt như vậy hả?

“Chi Nhược.” Hành Chi Thiên vẻ mặt rất không tốt, “Lại đây.”

Yêu Chi vươn ngón trở lên đặt trên môi, nhẹ nhàng ra dấu “Suýt”.

Cô bé kia có vẻ như không hề nghe thấy, chỉ lặng im ngây người trong lòng của hắn.

Hành Chi Thiên nhíu mày, hơi nheo mắt liếc về phía Yêu Chi, nghi hoặc bước tới gần.

Cô bé kia chôn ở trong lòng của hắn, giống như không có phát hiện đến sự hiện diện của Hành Chi Thiên, ánh mắt đờ đẫn, không có tiêu cự.

Tình trạng này.... giống như là bị thôi miên.

Yêu Chi trầm tư, “Hành Chi Thiên, ta đã phát hiện ra một món đồ chơi rất vui.”

Hành Chi Thiên nắm lấy tay của cô bé kia, muốn ôm nàng vào trong lòng, “Có ý gì.”

“Tiểu Chi Nhược của người không hề đơn giản.” Yêu Chi miệng hàm chứa ý cười, ngón tay giật giật, cô bé kia chau mày, giẫy khỏi Hành Chi Thiên, xoay qua ôm lấy cổ của Yêu Chi, cọ cọ, Yêu Chi vươn tay vỗ về lưng của cô bé trấn an, nàng mới chịu an tĩnh trở lại.

“Yêu Chi, ta mời người đến để trị bệnh sợ tối và sấm sét của cô bé, cũng không phải để cho người thôi miên rồi biến nàng thành con rối để chơi.” Hành Chi Thiên vẻ mặt nghiêm nghị, cực kỳ lãnh đạm.

“Điều đó là đương nhiên.” Yêu Chi gật đầu, cười giống như là yêu nghiệt, vòng tay đang ôm cô bé siết chặt một chút, “Cô bé tuy rằng đã quên rất nhiều chuyện, nhưng trong trí nhớ của nàng vẫn còn lưu giữ hình ảnh cái ngày đông bão mà tai nạn máy bay xảy ra, cha mẹ chết thảm, đau đớn cùng với sợ hãi, tuy rằng chỉ còn lại chút vụn vặt, nhưng đối với cô bé cũng là đã kích rất lớn, cho nên trong tiềm thức mới nảy sinh ra chứng sợ bóng tối cùng với sấm chớp, chỉ cần đem toàn bộ những thứ đó tiêu trừ...”

“Tai nạn máy bay, nàng còn nhớ rõ sao?” Hành Chi Thiên thần sắc có chút hoảng hốt, không chắc chắn nhìn về phía cô bé, ánh mắt có chút quái dị, “Nhưng cô bé chưa bao giờ đề cập với ta.”

Hành Chi Thiên, nếu hết thấy mọi việc người đều nắm trong lòng bàn tay, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa. Yêu Chi buông rũ mi mắt, hàng lông mi dày và dài che khuất vẻ thích thú chột lóe lên rồi biến mất nơi đáy mắt của hắn, khóe môi cong lên, vẻ mặt hơi có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Nghe rõ này, cô bé chính là đã chịu đủ kích cộng thêm não bị chấn động nhẹ, mới khiến cho trí nhớ bị gián đoạn.” Yêu Chi ôm cô bé kia đứng dậy, cười cười, chống lại ánh mắt ngờ vực vô căn cứ của Hành Chi Thiên,

“Không cần hoài nghi ta vì sao biết nhiều như vậy.... Ta chỉ dựa theo sách y học giúp cô bé chẩn bệnh thôi, bất quá....” Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn chậm rãi vuốt lại nếp nhăn trên áo kimono, xoa nhẹ cổ, ý cười trong đôi bích mâu của hắn hàm chứa thâm ý, “Mất trí nhớ gián đoạn không thể so với mất trí nhớ vĩnh viễn, một ngày nào đó dù sao vẫn có thể khôi phục lại.”

Đương nhiên, em gái người khi đó cũng chỉ mới ba tuổi, một đứa bé ba tuổi có thể trông chờ nàng nhớ kỹ điều gì nào.

Chỉ có điều, Hành Chi Thiên biểu tình của người lại làm cho ta cảm thấy gấp bội hứng thú, chẳng lẽ trước kia người quả thật đã làm gì nàng.... Người khi đó cũng chỉ mới mười tuổi, có thể làm được cái gì ?

Cho dù có khôi phục trí nhớ, một đứa bé ba tuổi có thể nhớ ra cái gì.

Người muốn cho nàng quên đi hay vẫn là.... vĩnh viễn nhớ kỹ.

Chỉ sợ là chính người cũng không hiểu rõ.

“Ta đang chờ câu trả lời thuyết phục của người, ta là bác sỹ tâm lý đúng vậy, nhưng thuật thôi miên của ta cũng là số một. Người sẽ cần đến ta....”

Khóe miệng của Yêu Chi gợi lên nụ cười khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Hành Chi Thiên cả người cứng lại.

Yêu Chi ngạo mạn ưỡn thẳng lưng lên, ánh mắt hai người xẹt qua nhau, thanh âm của hắn không lớn lại cố tình pha vẻ thần bí, “Trí nhớ của bảo bối của người có thể khôi phục lại mấy phần, chúng ta tạm thời không nói đến, tuy nhiên trong đầu của cô bé kia giấu giếm cũng không ít bí mật đâu, đối với một kẻ làm anh như người, nàng quả thật dễ phòng người, người.... thật sự là thất bại.”

Hành Chi Thiên môi mím chặt, không làm gì đáp lại.

Yêu Chi lắc đầu, cười mà không nói gì.

Hành Chi Thiên ơi là Hành Chi Thiên, người cho sa thải hết thấy những kẻ chướng mắt, một mình nuôi dưỡng em gái người, không cho nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, người thực nghĩ cứ như vậy nàng sẽ lấy người làm trung tâm thế giới sao.... Nàng cũng không phải là cô dâu nhỏ nuôi từ bé của người, nàng là em gái của người.

Một cô gái mười một tuổi cũng không phải là kẻ ngốc, nàng chỉ là giả ngốc.

Giờ đây cái cảm giác bị cô em gái bảo bối trăm phương nghìn kế muốn thoát ly khỏi lòng bàn tay người, mùi vị như thế nào?

Nếu không biết, ta sẽ làm cho người biết.

Như vậy hai huynh muội các người, thật đúng là vô cùng thú vị.

Những bí mật được che giấu trong tòa thành này quả thật không ít....

Đúng rồi, còn có một người.

Yêu Chi đùa nghịch với cô bé đang dị thường im lặng trong lòng hắn, ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười nhìn Hành Chi Thiên, cái liếc mắt đặc biệt có thâm ý, hắn duỗi một cánh tay ra, chậm rãi kéo cánh cửa mở ra, lại cực bất cẩn va vào một người.

Bác Cầm lão đảo một chút rồi mới đứng vững, thẳng người, kính cẩn cúi đầu, trên tay cầm một mâm đồ ăn ngọt. Xem ra tình hình này là vội vã mang món bánh ngọt tới cho cô bé kia ăn giữa trưa.

Yêu Chi thật cẩn thận ôm cô bé, cô bé rất ngoan, ánh mắt vô thần.

Bác Cầm gương mặt nhìn, tựa hồ phát hiện ra có điều gì đó không thích hợp, đưa tay ra hiệu muốn đi đến ôm lấy tiểu thư.

“Cô bé rất khỏe, không có chuyện gì đâu.” Yêu Chi nheo mắt liếc xéo một cái, áp sát người vào Bác Cầm, theo đó thuận thế ghé vào tai hắn thấp giọng rù rì, “Ngược lại là chính là ông, hãy để cho thân thể thả lỏng.

Dứt bỏ hết thầy phiên nào...” Thanh âm của hắn kéo dài, ôn nhu như nước, giống như mặt nước hồ gợn sóng, tạm dừng lại một lát, Yêu Chi đột nhiên hô lớn, “Một, hai, ba, ngã?”

Tiếp theo sau từ “ngã” được hét lên, Bác Cầm hai chân mềm nhũn, cả người giống như bùn nhão xụi lơ trên mặt đất.

“Yêu Chi, ngươi lại đang làm cái gì.” Hành Chi Thiên thanh âm rõ ràng đang kiềm nén bất mãn, hắn đứng dậy, cúi xuống lão quần gia đang nằm trên mặt đất, tựa như muốn đỡ, nhưng lại nhúu mày không có thực hiện bước tiếp theo.

“Đừng nóng vội, trò hay sắp đến rồi.” Yêu Chi bế cô bé kia, buông lỏng hai bàn tay vốn đang che lấy hai tai của cô bé, động tác thật cẩn thận giống như sợ quấy nhiễu nàng, ánh mắt thật ôn nhu, tiếp theo đó nhìn về phía quần gia.

“Bác Cầm, nói cho ta biết, ngươi đến chỗ này được bao nhiêu năm rồi.”

Lão quần gia an ổn nhắm mắt, giống như là đang ngủ, lại cố gắng nâng tay lên ra dấu, động tác chậm chạp.

“Vì sao không chính miệng nói cho ta biết.” Yêu Chi nói bằng ngữ điệu thật êm ái, ý tứ thôi miên rõ ràng.

“Quá đáng, đừng quên ông ta bị cầm điếc.”

Yêu Chi ngồi xổm xuống (nhấn nhện), ánh mắt chuyên chú nhìn Bác Cầm, “Mở mắt ra, nhìn ta.... mở miệng.... nói cho ta biết, ngươi đã ở đây được bao nhiêu năm.”

Lão quần gia nghe thấy, mở đôi mắt vẫn đục ra, giống như bị mê hoặc, cả người run lên, ánh mắt của hắn không có tiêu cự nhìn Yêu Chi, vẻ mặt thờ ơ, trong cổ họng lại phát ra những tiếng “rì rầm”, sau một lúc lâu.... thanh âm khàn khàn giống như bị xé rách, chậm rãi khó khăn thốt ra ba chữ không hoàn chỉnh,

Tuy rằng cổ họng có chút khàn, phát âm cũng mơ hồ, tuy vậy bốn chữ kia lại cực rõ ràng, chính là “Suốt cả một đời.”

Cầm điếc là tuyệt đối sẽ không mở miệng.

Mở miệng rồi thì tuyệt đối không phải là cầm điếc.

Hành Chi Thiên vẻ mặt phải gọi là kinh hoàng, ánh mắt của hắn phức tạp nhìn lão quần gia.

Lão quần gia ánh mắt vô thần, lại còn không ngừng nói gì đó, như là đang lầm bầm, “Tôi đã chăm sóc cho lão gia, thiếu gia phu nhân, sau đó là tối thiểu thiếu gia, tiểu thư.... Tôi muốn chăm sóc cho bọn họ cả đời.”

“Vì sao phải làm bộ như cầm điếc?”

“Lão gia nói không sai, ngôn đa tất thất (*).... Mấy năm gần đây không thể nói chuyện đó chính là phúc khí, ít gây ra chuyện, tôi vẫn muốn ở lại tòa thành này chăm sóc cho tiểu thiếu gia, tiểu thư.”

(*): nói nhiều tất sẽ sai lầm.

“Trong tòa thành này có chuyện gì không thể nói cho người ngoài sao?”

“Lúc trước....” Lão quần gia mày nhăn càng chặt, giống như đang cực lực ẩn nhẫn cái gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không thể chống lại lực thôi miên, hắn nói đông dài, thanh âm dề tháp không nhanh không chậm, “Thiếu gia phu nhân cùng với lão gia cãi nhau một trận, kỳ thật thì bọn họ sẽ không chết, nếu không đáp chuyến bay đó.... Bọn họ mang theo tiểu thư không phải là đi du lịch, mà là muốn chạy trốn.”

“Bọn họ vì sao muốn chạy trốn?”

“Bởi vì.... do.... năm ấy tiểu thư ba tuổi,” thanh âm phát ra từ cổ họng của lão quần gia mơ hồ không rõ, “Tiểu thiếu....”

“Đủ rồi !” Hành Chi Thiên hét lớn, tiếng trách cứ đã khiến cho lão quần gia tỉnh lại, lão nhân ngây ngốc mở mắt ra, cả người mềm nhũn, trợn mắt, lại lâm vào mê man.

Yêu Chi cau miệng cười, tiếp sau đó lại ôm lấy cô bé kia, đứng dậy, “Đừng sợ hãi....”

Cô bé kia nghiêng đầu ngã vào lòng hắn, vẫn rất an tĩnh.

Hành Chi Thiên vẻ mặt bình tĩnh, nhẩn nhẩn, gọi người hầu khiêng lão quản gia ra ngoài, thanh âm cực lãnh, nói, “Quản gia trong người mang bệnh, cả đời hầu hạ từ già tới trẻ người trong gia tộc Hành thị cũng không dễ dàng gì, đưa ông ấy phí cấp dưỡng, để ông ấy về nhà dưỡng bệnh.”

Cả đời,

Muốn cả đời ở lại Hành thị, chỉ sợ là không được.

Ngôn đa tất thất, hay cho câu ngôn đa tất thất.

Yêu Chi khước miệng cong lên, vẻ mặt nhẩn nhẩn nhìn Hành Chi Thiên có chút đăm chiêu, lại nhìn về phía Bác Cầm đang tê liệt vô tri vô giác nằm dưới đất, trong đôi bích mâu của hắn tràn ngập ý cười.

Trong tòa thành này một kẻ thì chứng chạc nghiêm nghị; một kẻ thì giả vờ giả vịt; một kẻ thì giả bộ căm điếc.

Xác thực là cực kỳ thú vị.

Yêu Chi cúi đầu, cong một ngón tay lại, nhẹ nhàng chơi đùa, “Bé con, ta biết ngươi có chuyện giấu giếm không cho ca ca ngươi biết, nhưng không giấu được ta đâu.... Ta thật đối với ngươi rất có hứng thú.”

Cô bé kia nghiêng người, ngoan ngoãn gồng đầu lên vai hắn, con người vẫn đục như nước ao tù, cực kỳ an tĩnh, giống như đang chìm đắm trong ký ức của chính mình. Bàn tay đang nắm lấy vạt áo kimono của Yêu Chi lại khẽ dùng sức, đầu ngón tay tái nhợt.

Đôi bích đồng của Yêu Chi se lại, khước miệng cong lên thành nụ cười, cô bé đang có ý đồ kháng cự lại à.... Thật đáng yêu. (Cesia: định nghĩa đáng yêu của bé này cũng thật đúng quái chiêu.)

Cô bé kia bị nhiễu loạn, đôi mày thanh tú cau chặt lại, hai mắt nhắm nghiền.

Yêu Chi cúi đầu liếc mắt nhìn người đang nằm trong lòng hắn, nhẩn nhẩn không được ngoái đầu lại quét mắt về phía Hành Chi Thiên, âm thanh thôi miên của tiếng guốc gỗ vang lên theo quy luật cũng làm mê loạn tâm trí của Hành Chi Thiên, Hành Chi Thiên vất vả lắm mới thu hồi lại thần, không tán đồng trừng mắt liếc hắn một cái, Yêu Chi khước miệng lại cong lên, trong mắt ý cười càng sâu, chậm rãi rảo bước, tiếng guốc gỗ dưới chân kèm theo một tiếng rít chói tai rồi sau đó im bặt, hắn dừng lại, sau đó cúi đầu xuống cực kỳ chuyên chú dán mắt vào cô bé ở trong lòng.

Thân hình nhỏ nhắn mà hắn đang ôm ghì trong lòng run lên, nàng xoa xoa mắt, ngẩng đầu, sương mù trong đôi mắt chậm rãi tan đi, phục hồi lại tiêu cự, giống như mới tỉnh ngủ, ngây ngốc, rất đáng yêu.

Yêu Chi nâng bàn tay còn rảnh lên, điểm điểm vào cái mũi xinh xắn của cô bé, cười đến phải gọi là tai họa, “Nhận thức ta không?”

“....” Cô bé kia nheo mắt.

“Phải nhớ kỹ, ta gọi là Yêu Chi.”

Cô bé kia vẫn không nói gì.

“Vô luận ngươi có che giấu bao nhiêu, ta đều có thể moi ra được, đừng quên ta là một chuyên gia thôi miên.”

Cô bé kia mày nhíu lại, hắt đầu sang hướng khác, hừ một tiếng, giống như không chịu bị mua chuộc.

Hành Chi Thiên, từ xa nhìn thấy biểu tình của nàng, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

Yêu Chi ngoái đầu nhìn lại Hành Chi Thiên, đôi bích mâu thích thú vẻ như hiểu rõ, ánh sáng dao động lấp lánh trong mắt hắn.

Hành Chi Thiên, ta chưa bao giờ nhìn thấy ngươi quá nghiêm túc như thế.

Nếu ngươi cùng với em gái của ngươi thật sự có huyết thống, e là sẽ chơi rất vui đây. (Cesia: ta nói bé thật sự biến thái mà.)

Cô bé kia, tuổi còn nhỏ như vậy lại học được cách ngụy trang, nàng học làm một cô em gái ngoan ngoãn của người.

Đã lâu rồi ta không gặp được chuyện thú vị như vậy.
Ta nếu cũng có một cô em gái như vậy, nhất định cũng sẽ giống người “Yêu Thương” nàng.
Hành Chi Thiên....
Nếu ta nói cho người, ta thật sự đã nhìn trộm vào nội tâm.... ta thật sự đã biết rõ hết thấy.
Người làm ca ca như người sẽ làm thế như thế nào đây ?
Thật sự là mỗi mắt trông chờ.

24. Q.2 - Chương 16

Sổ ghi chép của Dã cục cứng.
Ngày 14 tháng 12, đông bão.
Mấy ngày nay mưa dầm kéo dài, luôn có sấm sét, trời tối đen.... thực khiến cho người ta sợ hãi....
Không thích mùa này, không muốn ngủ một mình.
Mỗi khi đêm kéo dài trời mưa lại có sấm chớp, ca ca đều lặng yên canh giữ ở bên giường của ta.
Sao lại có thể như vậy....
Hắn vào bằng cách nào.
Từ năm mười tuổi sau khi cùng ca ca chơi trò sờ soạng (o_o), Bác Cầm sau mỗi lần đưa bữa ăn khuya đều cẩn thận khóa cửa phòng của ta lại. Ông ấy ra đầu nói với ta, tiểu thư đã lớn, không thể không kiêng kị việc nam nữ khác biệt, ban đêm đi ngủ nhớ phải khóa cửa phòng lại.
Nhưng là....
Chi Thiên, là ca ca ruột của ta mà.
Nhưng tuy rằng như thế, Chi Nhược mỗi khi sợ hãi ca ca đều ở bên cạnh ta.
Tuy rằng, ta vẫn luôn cuộn mình ở trong chăn, phát run.
Nhưng ta biết ca ca đang ở ngay trong phòng của ta, ta nghe được tiếng hít thở rất nhỏ, trầm ỉn của hắn, cùng với tiếng bước chân cố đè nén thanh âm. Bên ngoài sấm sét cùng với ánh chớp, ca ca sẽ giúp ta đóng cửa sổ lại, kéo màn che xuống cho nên....
Trong phòng thật tối,
Cũng thật im lặng.
Hắn cũng không bật đèn, thỉnh thoảng cũng sẽ chui vào trong chăn, ôm lấy ta cùng chìm vào giấc ngủ, nhưng phần lớn thời gian hắn đều ngồi ở bên giường, không nói tiếng nào nhìn ta.
Hừng đông, khi người hầu vào phòng để đưa điểm tâm, ca ca sẽ luôn không thấy bóng dáng.
Nhưng khi ta chạm vào trong chăn, ta có thể cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể hắn, còn có mùi hương thoang thoang nhẹ nhàng tươi mát.
Về sau, ta rốt cuộc phát hiện được bí mật của hắn.
Một bí mật.... chỉ thuộc về hai huynh muội chúng ta.
Thì ra, phòng của ca ca cùng với phòng ngủ của ta có một mật thất có thể thông nhau.
Gần đây trong tòa thành lại xuất hiện một vị bác sĩ tư, chuyên khoa về tâm lý.
Ca ca đặc biệt mời hắn từ nước Mỹ về đây, hắn là con lai, đồng tử có màu xanh biếc, mang theo hơi thở xanh thẳm của biển sâu. Tiếng guốc gỗ của hắn thật vang, ta không thích hắn lắm....

Bởi vì, ánh mắt của hắn cùng với.... guốc gỗ.

Hắn luôn bảo ta nhìn vào mắt hắn, ta thừa nhận tuy rằng nó rất đẹp.... nhưng lại làm cho ta cả người mệt rũ rời, luôn ngủ gà ngủ gật.

Sau khi tỉnh lại cái gì cũng đều quên hết, vết sẹo mờ nhạt trên trán lại âm ỉ đau.

Ca ca nói mời hắn đến là để điều trị cho ta.

Nhưng mà ta không có bệnh.... chỉ là sợ tối, sợ sấm chớp....

Vì sao lại muốn chữa bệnh.

Hay là, ca ca đã phát hiện ra điều gì rồi.

Kỳ thật,

Trong tòa thành này có rất nhiều bí mật....

Mỗi người đều cẩn thận bảo hộ nó, không vạch trần.... Ví dụ như căn phòng ở sườn phía tây nam bị khóa lại trong tòa thành; ví dụ như Bác Cẩm cố ý dạy cho ta hiểu một loại thủ ngữ phức tạp, rất rắc rối, ngay cả ca ca cũng xem không hiểu, nhưng Bác Cẩm lại chỉ dùng nó để kể chuyện xưa cho ta, chuyện xưa này là....

Quên đi, không nói cũng được.

Gần đây có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ lắm,

Ta sợ ta sẽ quên....

Ta cũng viết nhật ký, nhưng quyển nhật ký đó là viết để cho ca ca xem. Quyển nhật ký màu hồng nhạt có in hình bánh donut, sợ là ca ca mỗi đêm đều lục xem nó.

Hắn bắt đầu từ khi nào thì xem trộm nhật ký của ta ?

Mỗi trang nhật ký đều có lẫn rất nhiều vụn bánh mì, một sợi tóc ngắn của ta cũng không thấy tăm hơi.

Hắn hôm nay nhất định là lại xem rồi.

Bất quá, tùy ý hắn.

Nguyên bản quyển nhật ký đó viết là để cho hắn xem, bằng không ta cũng không tội gì dùng một quyển vở, một cuốn sổ tay nhật ký.

Chỉ có điều, bao nhiêu năm nay hắn vẫn kiên trì không ngừng xem trộm nhật ký của ta, cũng không cảm thấy mệt sao ?

Mẹ nói, hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô (*), mọi việc vẫn cứ giấu kỹ là tốt nhất.

(*) Không được có lòng hại người, nhưng không thể không có lòng phòng bị người.

Mẹ đã từng nói qua cái chết của cha mẹ ruột ta vì tai nạn máy bay rất kỳ lạ, tiếp đó ngay sau ngày đầu tiên ông nội mất, ca ca ruột lại tìm được ta, muốn đón ta trở về tòa thành.

Thời gian vừa khớp, không sớm cũng không muộn, đúng ngay thời điểm thừa kế di sản.

Có kẻ nào lại ngay thời điểm thừa kế di sản, đón một người thừa kế nhỏ đã mất tích nhiều năm trở về để cướp đoạt di sản của chính mình chứ ?

Cho dù là em gái ruột đi chăng nữa, mất tích năm ấy, ta mới ba tuổi, mà ca ca cũng chỉ mới mười tuổi, lúc nhỏ cùng sống chung ở tòa thành này cũng chỉ có ba năm mà thôi, theo lý thuyết mà nói cũng sẽ không có được bao nhiêu mãnh liệt huynh muội tình thâm.

Mẹ còn nói, ai lại dùng một kẻ căm ghét làm quản gia.

Một tiểu thiếu gia sống an nhàn sung sướng luôn có kẻ hầu người hạ, vì sao sau khi đón em gái về lại cho sa thải hết người hầu trong nhà chỉ lưu lại duy nhất một quản gia câm điếc để chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho hai người.

Mẹ nói thật có lý,

Nhưng mà ta cũng không muốn tin lời của mẹ nói, ca ca đối với ta là có mưu mô.

Ca ca rất yêu thương ta....

Ta vẫn cố xem nhẹ việc hấn trối buộc tự do của ta, không cho ta ra khỏi tòa thành.... không cho ta đi đến trường học.... không cho ta gặp gỡ mẹ và các cha....

Ngay cả chút liên hệ giữa ta và mẹ, đều phải thông qua Bác Cầm lên lút gửi thư mới miễn cưỡng duy trì.

Bác Cầm dùng thủ ngữ phức tạp nói cho ta biết, chờ khi ta mười tám tuổi, luật sư sẽ tuyên bố phần di chúc thứ hai, đó là của ông nội tự tay viết cho ta....

Nhưng ta còn có thể đợi đến ngày đó sao ?

Bác Cầm đã không thấy rồi, tìm hết cả tòa thành này rồi cuộc cũng tìm không được bóng dáng của ông ấy.

Nhưng ta cũng không dám đi hỏi ca ca, bác sĩ tư có đôi bích đồng kia nhìn ta cười, lại làm cho ta không hiểu sao cảm thấy sợ hãi, ánh mắt của hắn sắc bén như vậy, giống như có thể nhìn thấu hết mọi thứ.

Ca ca mỗi tuần đều yêu cầu bác sĩ tâm lý kia kiểm tra cho ta....

Theo thường lệ mỗi lần sau khi kiểm tra, đầu của ta đều thật choáng váng, đầu óc mơ hồ, chuyện nhớ được càng lúc càng ít, quên mất lại càng lúc càng nhiều.

Ta sợ cho đến thời điểm kia ta sẽ càng quên nhiều hơn nữa....

Quên cả chuyện quan trọng nhất.

Quyển ký sự tuổi thơ này.... sợ là sớm hay muộn cũng sẽ bị ca ca tìm được, giống như quyển nhật ký gốc, bị hắn lật ra xem.

Không thể viết thêm nữa, ta phải đem nó giấu thật kỹ.

Nếu về sau có quên hết thấy, ít nhất vẫn còn có nó có thể nhắc nhở ta, tìm về những ký ức bị quên lãng.

Phải giấu thật kỹ nó,

Ta cần phải tiếp tục đóng giả cô nhóc nhu thuận, mãi không lớn nổi, mê đồ ngọt, lại ăn thế nào cũng không đủ no của ca ca.

Ca ca, em cũng thích anh.

Chỉ có điều.... ca ca, đừng tới đây.

Đừng chạm vào em.

25. Q.3 - Chương 1

Bốn năm sau.

Trong ổ chăn mềm mại và áp áp làm cho người ta không nhận được ca thán một tiếng, hương thơm tươi mát lẫn quất trong bầu không khí trong lành mùi bạc hà, còn đượm thêm mùi xạ hương nam tính.... cảm giác này...

||

Sao lại quen thuộc như vậy.

Hành Chi Nhược đột ngột mở choàng mắt, một cánh tay trần vắt ngang trước mặt, đang ôm lấy nàng mang theo cảm giác chiếm hữu rất mạnh mẽ, ôm chặt đến như thế....

Màn cửa sổ bị gió thổi khẽ lay động, lụa trắng phất phơ trong gió, mặt trời nghiêng mình trút xuống giường từng dải nắng ấm áp.

Lộ ra khuôn mặt anh tuấn, từng đường nét rõ ràng đẹp như một bức tượng điêu khắc,

Một nam tử đang ngủ rất an ổn, khóe miệng của hắn khẽ động gợi lên ý cười. Mi mắt nhắm lại, lông mi thật dài, lại không dừng được run nhẹ.

Y như rằng,

Lại là hắn....

“Ca! Anh cứ nhiên lại nửa đêm chạy đến giường em.” Hành Chi Nhược hoảng hồn tới mức giật nảy mình, ngồi thẳng dậy, nhìn mỹ nam tử đang nhắm mắt, ngủ cực kỳ an ổn.

Nếu không tính tới việc lông mi của hắn đang run dữ dội như thế, thì có lẽ độ tin cậy sẽ cao hơn một chút.

“Anh đừng có làm bộ nữa.... em biết anh đã tỉnh rồi.”

Kể họ vẫn tiếp tục không thêm nhúc nhích, bất cứ giá nào cũng bám trụ trên giường.

Hành Chi Nhược âm u gào lên từng chữ, “Em.... muốn.... thay.... áo.... ngủ !”

“Thì thay đi.” (o_O)

Ách.... ? !

“Thay đi.” Hành Chi Thiên miễn cưỡng chống tay xuống giường, nghiêng người nằm nửa bên sườn, ánh mắt cực kỳ chuyên chú nhìn nàng. “Dù sao thân hình của em cũng chẳng tăng thêm được cái gì, lớn như vậy rồi cũng không thấy phát dục....”

Hiếm lắm mới thấy được hình ảnh nguyên một cái gối nằm mềm mại bay thẳng vô khuôn đẹp trai của soái ca.

Lông ngỗng rơi từ trong ruột ra, bay tứ tung.

Sĩ khả nhẫn thực bất khả nhẫn (*).

(*): Chuyện gì cũng có thể nhẫn chứ chuyện này tuyệt không thể nhẫn.

Đối phó với loại người này, không cần khách khí, không cần mềm lòng !

Hành Chi Nhược đang cố bình ổn lại hơi thở, liếc xéo hắn một cái, thở phì phò khoanh chân ngồi ở trên giường, với tay cầm lấy cây lược đặt ở đầu giường, tùy tiện sửa sang lại mái tóc bù xù của mình.

Áo ngủ cũng lười thay, đừng để cho người nào đó chiếm tiện nghi.

Này tóc....

Thật đúng là rối bù mà, vừa mới ngủ dậy, tóc đều dựng thẳng cả lên, rối thành một nùi.

Đau....

Chải một cái liền đau đến nhe răng trợn mắt.

Một bàn tay tiếp lấy cây lược, một bàn tay ấm áp khác giữ lấy đầu của nàng, cực kỳ cẩn thận và nhẹ nhàng giúp nàng chải tóc.

“Lúc nào cũng vậy không có tính kiên nhẫn, là tóc của mình chứ có phải của người khác đâu, cứ tùy tiện qua loa như vậy, nếu không có anh, em về sau như thế nào mà sống hả.”

“Này chẳng phải còn có người hầu sao, hướng chỉ sau này còn có ông xã. Ca, không cần quan tâm !”

Ui.... đau đau đau, Hành Chi Nhược nhăn mày, than thở, còn nói là kỹ thuật chải đầu của mình kém, chỉ sợ hắn cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, chải như thế này rõ ràng là mưu sát mà.

“”

Lực tay cuối cùng cũng giảm bớt.

Bật ra một tiếng thở dài mang theo chút ý tứ khác thường, lại làm cho người ta sờ không được ý nghĩ, “Thân thể của em cho dù lúc khỏe hay lúc không khỏe cũng vậy, đều tìm biện pháp chọc giận anh.”

Chọc giận hần ?

Cũng là, hần cũng đã sắp hai mươi hai tuổi rồi, lại chưa từng thấy hần mang bạn gái về nhà.

Bây giờ ta nói muốn tìm chồng, quả thật là ai cũng sẽ chịu không nổi.

Bất quá Hành Chi Thiên, tướng mạo tuần lãng, gia tài đồ sộ, như thế nào lại tìm không được một người bạn gái chứ.... Có thể hay không là hần.... có mặt nào đó gặp trục trặc ?

Hành Chi Nhược trộm liếc hần một cái, che miệng, cười rất ư vui vẻ.

Nếu đem suy nghĩ ở trong lòng nói ra, tóc đang ở trong tay hần chỉ sợ là bị hần nhổ không còn cọng nào.

Ta cũng không muốn bị biến thành mỹ nữ trọc đầu đâu.

“Em không biết là mình tối hôm qua lại mơ thấy ác mộng à, lặn qua lặn lại thật lâu mới chịu ngủ,” Hần chậm rãi chải, cầm trong tay những lọn tóc mềm mại, tựa hồ có chút do dự nói, “Em thật sự không có cảm giác sao ?”

Thì ra là thế, cho nên hần mới đến giường của ta, ôm ta ngủ cả đêm ? !

Hành Chi Nhược khép mắt lại giấu đi cảm xúc ở trong mắt, thành thật trả lời, “Không có ấn tượng, nhưng mà ngày hôm qua quả thật là ngủ không được an ổn, giống như có thứ gì đó muốn trồi lên.... lại có.... đầu rất đau.”

Hai má của nàng bị hai bàn tay hần cường chế ôm lấy, không thể động đậy, ánh mắt của hần sáng quắc nhìn xoáy vào mắt nàng, “Có một số việc đã quên rồi thì cứ cho nó quên đi, không cần cố ý tìm lại, bốn năm, em còn muốn nhớ rõ cái gì.”

Hành động của ca ca, ngữ khí có chút nghiêm túc.

Nhưng....

Hành Chi Thiên hai tay ôm lấy mặt nàng, trong tay còn có cây lược, khẩu khí lại nghiêm túc như vậy, thật đúng là làm cho người ta có chút buồn cười.

“Em còn có chút không cam lòng, mọi người nói bốn năm qua em đã mắc phải một căn bệnh nặng, nằm mê man rất lâu, nhưng vì sao em lại không có chút trí nhớ nào, toàn bộ những chuyện trong bốn năm qua.... tất cả đều quên sạch hết. Em thậm chí còn không nhớ rõ là mình có mắc bệnh nữa.”

“Anh kể cho em nghe là được.”

“....”

Thật đúng là vất vả cho người, loại sự tình này còn phải làm phiền tới người kể cho ta.

Hành Chi Nhược khước miệng co rúm, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía tấm gương lớn trước giường.

Phản chiếu trong gương là hình ảnh của một cô gái có chút miến cưỡng đang mím môi, ngồi trên chiếc giường mềm mại.

Sau lưng nàng là một nam tử anh tuấn, lưng thẳng tắp, tư thế giống như đang quỳ gối ở trên giường, đầu ngón tay khẽ khàng nâng từng sợi tóc của nàng lên, vẽ mặt hần thư thái, cực ôn nhu, động tác lại rất nhẹ nhàng, tỉ mỉ. (Cesia: Má ơi, sao giống cảnh vợ chồng sau đêm tân hôn thế)

Thật cẩn thận, ôn nhu như thế chải tóc cho nàng, giống như đối đãi với một bệnh nhân.

Nàng đột nhiên có cảm giác gấp gáp, chuyển tầm mắt sang hướng khác, cúi đầu nhìn xuống từng sợi tóc buông xõa trước ngực.

Khóe miệng cong lên thành nụ cười, nói không kịp suy nghĩ, trong giọng nói lại tràn đầy nũng nịu, “Ca ca, cũng chỉ có anh mới có thể chăm sóc tốt cho chúng, ngày thường bọn người hầu mỗi lần giúp em chải đầu đều phiền toái chết đi được.”

“Tất nhiên rồi,” Hấn cười khê, tay từ từ trượt xuống phía dưới, vòng lấy eo của nàng, thuận thế kéo nàng ôm sát vào người hấn, thân mật nói, “Không có ai hiểu rõ em hơn anh.... em là của anh.... em gái.”

Hai tiếng em gái được thốt ra cực nhẹ, giống như bị nuốt mất trong tiếng hô hấp dồn dập của hấn.

Hành Chi Nhược sững người ra, bất động.

Hơi thở nóng bỏng và cuồng dã của hấn tiếp tục dán sát vào mái tóc mềm mại, lạnh lạnh của nàng, thì thào, “Tóc của em là thứ mềm mại nhất trên đời, dựa vào như thế.... anh nguyện ý dùng thời gian cả đời để quan tâm, chăm sóc cho nó.”

Thân hình của hấn dán sát vào người nàng.

Hấn, hấn hấn hấn hấn hấn muốn làm gì.

26. Q.3 - Chương 2

Hành Chi Nhược cả người đông cứng, gần như hành động theo phản xạ muốn né người tránh thoát, nhưng hấn ôm nàng rất chặt, cho dù dùng hết cả sức lực vẫn không thể đẩy ra được hai cánh tay đang ghì chặt lấy nàng.... Hơi thở ấm áp của hấn phả lên người nàng, hơi ẩm thấm qua lớp vải tỏa ra từ cánh tay đang ôm lấy eo nàng cực nóng, lực đạo rất mạnh.

“Chi Nhược, đừng trốn tránh anh có được không....”

Hơi thở dồn dập của hấn phớt nhẹ qua tai nàng, khiến cho nhịp đập của tim trở nên gấp gáp đồng thời lại cảm thấy lạnh lẽo đến vô vọng.

Trong nháy mắt, cảm giác đe dọa bỗng nhiên ùn ùn thổi quét tới.

Tại sao lại có thể như thế,

Cảm giác rất quen thuộc, sợ hãi đến tê tâm phế liệt.... Thần kinh căng ra thật chặt, giống như sợi dây đàn bị kéo căng đến sắp đứt, tim đập thật nhanh, tâm trí cực kỳ hỗn loạn, đến cả hít thở cũng không thông.... Vách tường ở bốn phía có cảm giác như đang ép lại, trước mắt nhất thời tối đen, giống như bị nhấn chìm trong vô tận hắc ám cùng sợ hãi.

Lỗ tai của nàng kêu lên ong ong, cả cơ thể mềm nhũn ra cứ như thể chúng không thuộc về chính mình, dựa lưng vào tường, cả người mệt mỏi vô lực trượt ngã xuống nệm, cuộn cả người lại thành một khối tròn.

“Chi Nhược, em sao vậy.... không cần làm anh sợ.” Thanh âm của Hành Chi Thiên gấp đến độ có chút run rẩy, cũng không dám chạm vào nàng, động tác hoảng loạn.

Ca, đừng chạm vào em,

Đừng chạm vào em....

Đáy lòng có một giọng nói đang gào thét.

Không biết sức lực từ đâu đến, Hành Chi Nhược dùng sức muốn đẩy nam tử ở trước mắt ra.

Lại, đẩy không ra....

Luôn luôn có một bàn tay túm chặt lấy nàng, không chịu khuất phục, thế chết không buông.

Cơ thể của nàng không thể ngừng run rẩy.

Trong đầu giống như có cái gì đó muốn chui ra, lại bị giọng nói của ai đó cản lại, không cần.... không cần.... nhớ tới nó.

Không nghĩ....

Không cần nhớ tới ngày đó.

Trong đôi mắt của Hành Chi Thiên ẩn sâu vẻ thống khổ, cuối cùng hắn buông tay ra không dám chạm vào nàng, cười nói, “Còn gạt anh nói là hôm qua không có mơ thấy ác mộng, sáng nay thức dậy lại như thế, không đùa với em nữa, chúng ta không giỡn chơi nữa.”

Hắn cười có chút miễn cưỡng, ánh mắt rõ ràng là đau lòng cùng vạn phần ảo não.

Bàn tay của Hành Chi Thiên tựa hồ như muốn sờ lên tóc nàng để trấn an,

Nhưng cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng dừng lại giữa không trung, ngưng ngừng thu hồi trở về.

Nàng vui đùa trong chăn, cuộn tròn người lại, cơ hồ như đang cách hắn rất xa....

Đôi mắt của Hành Chi Thiên âm đạm, lặng lẽ cầm lấy chăn phủ lên người nàng, ngón tay siết chặt, cẩn thận để không chạm đến nàng.

Trong lòng có một giọng nói đang âm thầm nhắc nhở hắn,

Không chạm vào nàng....

Tự thuyết phục mình không nên chạm vào nàng, nhưng như thế nào lại dọa đến nàng.

Sau một lúc lâu,

Hành Chi Thiên một người ngồi ở trên giường, ngoảnh đầu nhìn muội muội đang co người trong chăn, ánh mắt của hắn phức tạp, rối rắm.

Hành Chi Thiên rút lại bàn tay đang vỗ về ở trên chăn, nhẹ thở dài một hơi, “Tốt lắm lại phát bệnh.... Xem ra anh phải gọi Yêu Chi từ Mỹ trở về.”

Trong chăn nhúc nhích một chút, giọng nói sợ hãi từ trong chăn truyền ra, thanh âm nhỏ như tiếng mèo kêu.

“Không....” Nàng nhúu chặt mào, cuộn mình ở trong chăn, thấp giọng phản đối, “Đừng gọi hắn.”

Vẻ quật cường mang theo hoảng loạn khắc vào trên khuôn mặt.

Vô ngữ tổ cáo, những câu nói khóc ra máu,

Chính là....

Cái tên có cặp bích đồng yêu nghiệt kia,

Chẳng phải là người tốt.

Hành Chi Thiên sửng sốt, tử mĩ đánh giá nàng, ánh mắt sắc bén như thể muốn nhìn xuyên thấu qua người nàng, chỉ chốc lát sau khuôn mặt tuấn tú khôi phục lại màu sắc, hắn đột nhiên bật cười.

Nàng rút người lại, ủy khuất liếc hắn một cái.

Hành Chi Thiên phục hồi lại tinh thần, khoe miệng cong lên, tâm chậm rãi thả lỏng, vỗ nhẹ vào nàng một cái, “Còn ở đó giả bộ, ngồi dậy mau, hôm nay đã đồng ý đưa em đến trường.”

Cái kẻ nguyên bản đang chui ở trong chăn kia, cả người cứng ngắc, lỗ tai dựng thẳng lên.

Đến trường ? !

Nàng cặp mắt hí lại, bộ dạng này có chỗ nào giống với bộ dạng cực kỳ hoảng sợ vừa dọa cho người ta khiếp đảm lúc này hử.

“Mau đi rửa mặt súc miệng đi.”

Hắn đứng dậy đem quần áo sạch sẽ đã được xếp lại ngay ngắn đặt ở trên giường.

Hành Chi Thiên đứng lên, tay đặt trên cửa đưa lưng về phía nàng, ở khoảnh khắc trước khi khép cửa lại, hắn không hề hồi đầu, lại nhẹ nhàng thêm vào một câu, “Anh đã nghĩ em thật sự phát bệnh, về sau.... đừng làm anh sợ như thế nữa.”

Trong phòng vệ sinh

Một cái bàn chải đánh răng màu hồng nhạt đã trét kem đặt phía trên ly nước súc miệng.

Nước ấm để rửa mặt cũng được pha xong. (Cesia: bé Thiên chăm sóc cho bé Nhược từng li từng tí, hàm mộ)

“Cám ơn ca.”

Hành Chi Thiên gật đầu, xem như đáp lại nàng.

Hành Chi Nhược có chút ngượng ngùng, hình như là buổi sáng đùa hơi quá trớn, bắt quá quả thực lúc đó cả người có một lúc đã không kiềm được cơn run rẩy.... cái cảm giác sợ hãi mãnh liệt như thế, giống như bản thân đã từng thể nghiệm qua. Bây giờ nhớ lại tâm vẫn còn chút kinh sợ, có lẽ.... đây chính là “bệnh” mà bọn họ nói.

Hành Chi Nhược sờ sờ mũi, nghe răng trợn mắt chải răng, bọt kem đánh răng quệt lung tung ở trên miệng.

Ở bên kia, Hành Chi Thiên buông rũ mi mắt tự bận việc của mình, hẳn làm việc lúc nào cũng thông thả ung dung như thế, không vội không nóng, ngay cả động tác xắn tay áo, rửa mặt cũng đều có thể tao nhã như vậy.

Nàng nheo mắt liếc xéo hẳn một cái,

Thật sự là....

Người so với người quả thật tức chết mà.

“Ca, sao bây giờ lại nghĩ thông suốt, cho em đến trường ?” Phun.... bị sặc đầy miệng bọt kem đánh răng.

“Vốn đã sớm đáp ứng em, chính là thân thể em yếu ớt, lại trải qua một cơn bệnh nặng quên hết mọi thứ, cho nên mới kéo dài tới bây giờ.” Hành Chi Thiên mỉm cười không nói, khum lấy mặt nàng, dùng ngón tay lau bọt kem dính ở khóa miệng của nàng, “Mau lên một chút để cho người hầu giúp em sửa soạn, ngày đầu tiên đến trường phải xinh đẹp một chút.”

“Ừ !”

Ăn mặc xinh đẹp, chuyện đó là đương nhiên.

Chỉ có điều đừng bảo bọn họ đem một đoàn xe xa hoa hộ tống ta đến trường là được, ầm ĩ như vậy.... nghĩ mà rùng mình.

Còn có....

Nàng nhăn mặt, sau một lúc mới thốt ra, “Ca.... nói Trần thẩm đừng làm mấy món đồ ngọt nữa, đặc biệt là bánh donut.”

Hành Chi Thiên nhướn mày, điểm nhẹ vào trán nàng, “Không phải trước đây em rất thích ăn sao. Bắt quá quả thật là tay nghề của bà ấy không bằng, hồi đó Bác Cẩm....”

Hắn nuốt nửa câu nói còn lại vào trong cổ họng, ánh mắt có mà như không có liếc về phía nàng, thần sắc có chút phức tạp, “Hồi đó, ông ấy là quản gia của chúng ta, em.... còn nhớ không ?”

Bác Cẩm....

Hình như có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra.

Hắn giống như thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười cầm lấy khăn, giúp nàng lau mặt, “Đó là chuyện cũng đã lâu, lúc ấy em quả thật rất thích món ăn do ông ấy làm, đáng tiếc là đã sớm từ chức.” (Cesia: chứ không phải bị người đuổi hả ? !)

Hắn vỗ vỗ vào lưng nàng, ánh mắt cực kỳ sùng nịnh, “Tài xế đang ở dưới nhà chờ, để người hầu giúp em sửa soạn đồ, ăn sáng xong, chúng ta sẽ đến trường.”

A a a a a a a a

Chúng ta ?

Ta và người....

Cùng một trường ?

Hành Chi Nhược vẽ mặt phải gọi là kinh dị.

Vậy không phải là....

Học viện Hoàng Gia ? !

Nhưng.... Tuổi tác của chúng ta chênh lệch nhiều như vậy a, nhất định là theo không kịp khóa rồi.... không được không được.

Nàng hươ tay rất khí thế, giống như muốn hươ cho gãy luôn tay rồi mới chịu dừng lại.

Hành Chi Thiên phì cười, “Anh hiểu rõ cân lượng của em.... Anh ở cấp đại học, em....” Ánh mắt của hắn cái này phải gọi là khinh thường, “Cùng lắm thì chỉ leo lên được tới cao trung thôi.”

Tức giận....

Đem ném cái khăn mặt chạy lấy người.

Cánh cửa đóng sầm một cái.

Hành Chi Thiên thu hồi nụ cười, nắm chặt lấy cái khăn ném ở trên người hắn, nhẹ nhàng áp nó lên mặt.... Trong phút chốc biểu cảm nghiêm túc tan rã, ánh mắt êm dịu như suối chảy, vẽ mặt ôn nhu, giống như một nam tử sa vào bể tình si.

Cuối cùng, hắn dùng nước lạnh tạt vào mặt.

Cầm lấy bàn chải đánh răng.

Nhưng cái bàn chải hắn đang ngậm ở trong miệng kia, trong ánh sáng phản chiếu có màu hồng, rõ ràng là của em gái yêu dấu của hắn.

27. Q.3 - Chương 3

“Chi Nhược, đến trường đừng tùy tiện nói chuyện với người khác, đặc biệt là những người không quen biết.... Đúng rồi,” Hành Chi Thiên nâng mắt lên, siết lấy tay nàng đặt ở trên đùi hắn, trịnh trọng nói, “Nếu là nam sinh đến tìm em nói chuyện, tuyệt đối không cần để ý tới.”

“...Vì sao ?” Hành Chi Nhược có chút phấn khích ngẩng nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe, xe chạy rất êm, phong cảnh ở hai bên đường thật đẹp, tim đập thình thịch, nàng lập tức sẽ được đến trường, trời trong xanh, không khí thật trong lành, tươi mát.

Cả kinh, cảm giác ầm ập đột nhiên ủa tới, khiến nàng phải hồi lại thần.... Mặt của nàng bị ôm lấy, đầu bị giữ chặt không thể nhúc nhích, bị ép nhìn vào đôi mắt sáng quắc của Hành Chi Thiên, ngón tay thon dài trắng nõn của hắn đang vuốt ve hai má nàng, chậm rãi nói, “Những lời ca ca dạy em, phải nhớ thật kỹ. Hành thị của chúng ta gia thế hùng hậu, chỉ sợ có một số kẻ sẽ thừa cơ lợi dụng, em lại đơn thuần như thế.”

Đơn thuần....

Ừ.

Hành Chi Nhược cúi thấp đầu, cười vô cùng gian tà, giống y bộ dạng mèo con trộm thịt.

Hành Chi Thiên vẽ mặt phức tạp liếc nhìn nàng một cái, thoáng ngừng lại một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, mày nhíu lại, nhấc tay lên vỗ nhẹ vào vai của tài xế, “Vẫn là nên quay xe trở về, tiểu thư hôm nay sẽ không đến trường.”

A

A a a a a ?

Hành Chi Nhược giật mình, lập tức thanh tỉnh, ôm lấy cánh tay của ca ca làm nũng, “Ca.... cũng đã ra khỏi nhà rồi, anh đã đáp ứng cho người ta đi học mà.”

“Nhưng anh sợ em bị lừa.” Đặc biệt.... là bị nam sinh lừa, vất vả nuôi người nhiều năm như vậy lại bị nam nhân khác bắt cóc thì.... tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Bị lừa....

Không có khả năng, chỉ có ta lừa người ta thì có.

Hành Chi Nhược cúi đầu, ánh mắt lóe sáng, nhìn thấy tài xế quả thật đang cho xe quay lại hồi gia, lập tức càng cuồng cuồng hơn nữa.

“Ca ca....” Cả người dính sát vào hắn, cầm gối lên vai hắn, tầm mắt nàng ngược hướng với tầm mắt nóng rực của hắn.

“Em gái của anh, một không có tư sắc, hai không có dáng người, ngay cả chút tiền cũng là ca ca cho.” Hành Chi Nhược dựa vào người hắn làm nũng, cọ cọ thân mình, ánh mắt đảo sang bên một chút để đánh giá vẻ mặt của ca ca, bàn tay cũng đã buông cánh tay của hắn ra, sửa lại ôm lấy cổ hắn, ôm phải gọi là chặt, “Ca ca....”

Một không có tư sắc,

Hai không có dáng người....

Hành Chi Thiên quét mắt từ trên xuống dưới người nàng đánh giá một phen, có chút nói không ra lời, nha đầu kia cái gì cũng tốt, chính là thiếu một chút cái gọi là tự mình biết mình.

Hô hấp của Hành Chi Thiên trở nên dồn dập, hắn đẩy nàng ra để tránh cho nàng cọ loạn một hồi làm cho váy bị nhăn, sủng nịnh vò vò tóc nàng, “Hiểu rõ, nếu là bị khi dễ, nhớ phải tới tìm anh. Ách.... Đúng rồi, có lẽ anh nên gọi điện thoại thông báo một tiếng với hiệu trưởng học viện.”

“Ca....”

“Ừ?” Hành Chi Thiên sững sốt một chút, có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Em không muốn để cho những người khác biết em là em gái của anh, Hành Chi Nhược.”

“Làm em gái của anh không tốt sao....” Hành Chi Thiên nhú mày, vẻ mặt không đổi, tuy nhiên mười ngón tay vốn đang đan vào tay nàng siết càng chặt.

“Đau....” Hành Chi Nhược khê kêu lên một tiếng, cực kỳ ủy khuất buông lỏng người hơi nghiêng về một bên, miễn cưỡng tựa vào vai hắn, “Người thừa kế gia sản của tập đoàn Hành thị cả hai huynh muội đều cùng đến học ở học viện Hoàng Gia, tin tức này mà lan ra không biết sẽ gây ra bao nhiêu chấn động nữa.... Ca, em không giống với anh từ nhỏ đã được dạy dỗ để trở thành người thừa kế, em cái gì cũng không biết.... chỉ muốn cùng với ca ca đến trường, em không muốn bị người khác nhận ra, ngày đầu tiên đến trường, em chỉ muốn làm một người bình thường, bớt trêu chọc chút phiền toái.”

“Em nói.... em chỉ muốn cùng ca ca đến trường sao ?”

Ách ?

Hắn như thế nào chỉ nghe được lời này mà không nghe trọng điểm hả.

“Em là nói chỉ nghĩ muốn làm một người bình thường, anh giúp em giấu bọn họ....”

Tay hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng, tuy là hắn cắt ngang lời của nàng nói, nhưng ngữ khí lại rất nhu hòa, “Nhưng em vừa nói chỉ muốn cùng ca ca đến trường là thật.”

“Thật.”

Tóc lại bị vò rối tung.

Chỉ có điều lần này động tác lại ôn nhu tới mức khiến cho người ta tâm cũng phải run lên.

“Được rồi, nghe theo em.” Hành Chi Thiên khoe miệng nhướn lên cười.

A ?

Liền đơn giản như vậy ? !

Không có khả năng, tính tình của hấn cũng không phải thuộc loại dễ dàng chịu đáp ứng người khác.

“Cái kia...” Hành Chi Thiên ngẩng đầu lên, hướng về phía tài xế gọi một tiếng, “Đợi chút nữa dừng xe ở phía trước, để tiểu thư xuống xe.”

Xuống xe ? !

Này này.... Vì sao không thể cùng vào chứ, người ta vẫn là lần đầu tiên đến trường mà !

“Chi Nhược...” Hành Chi Thiên ánh mắt ôn nhu, ngữ khí cũng rất dịu dàng, gần từng tiếng nói, “Nếu không muốn trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường, nếu không muốn để cho người khác biết em là Hành Chi Nhược, là em gái của anh.... em nhất định phải xuống xe.”

Vì sao.

“Em có từng thấy qua ca ca mang bạn gái về nhà hay là đi đến trường không ?”

Căn bản là người đâu có bạn gái.

“Những thứ thuộc về sở hữu của Hành gia khắp nơi đều được dán huy hiệu của Hành thị, em cùng anh ngồi chung một chiếc xe, nếu không phải là bạn gái thì đó là người của Hành gia. Cho nên...”

Cho nên cho dù ta muốn người xuống xe để mình tài xế đưa ta đến trường cũng không được.

Rối rắm....

Điều này có nghĩa là, phải tự mình tìm phòng học, tự mình báo danh, tự mình....

Hành Chi Nhược mày nhăn càng chặt.

Xe đỗ lại.

Nàng bị Hành Chi Thiên nhẹ nhàng ôm lấy, hấn thở dài, thanh âm hơi thấp, “Đừng giở bản tính hờn dỗi ra, để cho ca ca ở trường học chiều cổ em không tốt sao.”

Hơi thở ấm áp của hấn phả nhẹ lên gáy nàng.

Nàng giật mình một cái, lưng cứng đờ, thân hình hơi né tránh hấn, Hành Chi Thiên môi khê hé ra, lướt nhẹ qua mặt nàng, rồi mới miễn cưỡng cười, “Xem như đây là nụ hôn tạm biệt, anh biết nhóc con người một khi đã hạ quyết tâm làm chuyện gì, không có người nào có thể ngăn cản.”

Hành Chi Nhược cúi đầu lấy lại tinh thần, tiếp đó nâng mắt lên nhìn hấn cười rất ư thoải mái, “Cám ơn ca.”

Học viện Hoàng Gia,

Không hổ là học viện Hoàng Gia nha....

|| Tựa hồ có thể sánh kịp với tòa thành của Hành thị về độ huy hoàng tráng lệ, cung vàng điện ngọc, xa hoa đến tận cùng.

Hành Chi Nhược phủi phủi bụi ở trên người, từ dưới đất đứng lên.

Đúng vậy, nàng còn chưa có tới được cổng chính của trường học, đã té một cái phịch.... ôi chao.

Nguyên nhân rất đơn giản....

Ở phía trên đầu cuồn phong nổi sóng, thổi trúng váy của nàng khiến nó bay tán loạn, ngoảnh đầu nhìn lại.... lại quên mất gió đến từ phía trên.... còn chưa kịp ô lên một tiếng, đơn giản đã đặt mông ngồi dưới đất.

Tiếng gầm rú đình tai, càng lúc càng lớn.

Ngửa mặt lên,

Dại ra.

Thế nào, người có từng nhìn thấy một cái phi cơ trực thăng đáp xuống trường học chưa ?

Sao có thể hả....

Nói cho người, hiện tại quả thực là đại khai nhãn giới.

Một thân ảnh cao lớn từ thang leo của máy bay trực thăng nhảy xuống, tao nhả xoay người tiếp lấy một nữ sinh xinh đẹp từ bên trong bước ra.

Không phải chứ,

Chỉ là đi học thôi mà.... Có nhất thiết phải biến thành giống như là tổng thống phu nhân đến phỏng vấn không vậy.

Thật sự là.... xấu hổ.

Sớm biết như thế, nên bảo với ca ca từ bộ quốc phòng điều tới mười chiếc xe tăng, cộng thêm một tá người hầu tuấn nam với mỹ nữ, phi cơ trực thăng hả.... ta cũng không thèm leo ra từ thứ nhỏ xíu như thế, trực tiếp leo ra từ một khoang máy bay siêu xa hoa, nghĩ đến đây, Hành Chi Nhược nhin không được.... khóe miệng giật giật, tự mình cảm thấy buồn nôn, nổi hết cả da gà.

“Đồng học, làm người bị thương hả ?”

Gì....

Một mỹ nữ ngồi xổm xuống nhìn Hành Chi Nhược, mái tóc xoăn uốn lộn, mềm mại, khuôn mặt trắng ngần trơn bóng như bạch ngọc, đôi má phớt hồng mịn màng như lụa.

Giống như nàng công chúa trong truyện đồng thoại.

“Thành thật xin lỗi, hôm nay là lần đầu tiên ta đến trường. Ta đã nói với bọn họ là không cần phải lo lắng đưa ta đi học bằng phương tiện đó nhưng bọn họ lại không chịu nghe.... Nếu làm cho người bị thương, ta sẽ bồi thường tiền thuốc men.”

Nàng xoay người, quệt một tiếng, cũng không biết là quệt vào chỗ nào trên người của vị quý tộc người hầu kia, tiện tay lau chùi, cứ thế công khai chà tay ở trên người hắn.... Ách, lấy từ trong người ra một chiếc ví tinh xảo bằng ren.

Bằng ren....

Dáng người cùng diện mạo của nàng e là cũng đã mười tám.

Kết quả, còn chưa kịp bình luận gì về tuổi nhập học của nàng,

Đã bị xấp tiền cùng với những cái thẻ golden card vàng chói hấp dẫn.... từng xấp tiền giấy cùng với hàng đống card được nhét bừa bãi lộn xộn ở trong bao, xét về độ dày của nó chỉ có thể nói.... khiến cho người ta nhìn thấy mà.... rét lạnh.

Kỳ thực gia thế của Hành Chi Nhược ở Châu Á nếu xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Chỉ có điều....

Nàng lại chưa bao giờ nắm giữ tiền ở trong tay.

Đến cả một cái golden card để có thể tùy tiện quét, nàng một cái cũng không có.

Ca ca nói, tiền rất bẩn, còn card thì tục khí, đừng để cho những thứ đó nhiễm bẩn tay của em, muốn cái gì, xuất môn cứ để cho quần gia chi trả.

Quần gia.... Đó chính là Trần thẩm trực tiếp chăm lo cuộc sống hằng ngày của hai anh em.

Nhưng, mặc dù nói là nói vậy, Hành Chi Nhược ngay cả một lần xuất môn cũng không thể.

Bởi vì, cơ thể yếu ớt,

Càng bởi vì.... bản thân sinh bệnh, hơn nữa bệnh một cái liền bệnh tới bốn năm.

Đột nhiên cái cảm giác gọi là tự ti tự nhiên nảy sinh, Hành Chi Nhược liếc mắt một cái về phía xấp tiền cùng với những cái card vàng óng nằm lộn xộn ở trong chiếc ví ren, đầu cúi càng thấp.

“Người....” Mỹ nữ nhìn thấy phản ứng của nàng dường như muốn nói cái gì, lại không thể nói tiếp, chỉ có điều ánh mắt kia rõ ràng là thương hại, lại tựa như muốn nói, chưa thấy qua nhiều tiền như vậy sao.... người thật đáng thương.

Mỹ nữ túm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng đứng dậy, cười đến hai mắt híp lại, lộ ra cái răng khểnh cực kỳ đáng yêu, rút một xấp tiền ở trong bao ra, xoạt một tiếng, “Đến đây, cứ tùy tiền rút đại bao nhiêu cũng được.”

A....

Nhiều tiền như vậy, có thể nào không biết ngượng mà rút đại hả.

Hành Chi Nhược cúi đầu, hai tay đang vụng vơ xoắn muốn rách bươm cả váy, nhịn không được mắt lại cứ không ngừng liếc về phía xấp tiền kia.... đếm đếm.... Ô, đến mấy chục tờ, nhiều như thế thật khó mà rút, thật là phiền mà.... oa oa.

“Công....”

Quý tộc người hầu từng bước đi tới, giật giật cánh tay của mỹ nữ, bị nàng trừng mắt một cái, liền luống cuống sửa mồm lại, “Tiểu thư, đây hình như không đúng phép tắc, cô lần đầu tiên đến trường, có vài người.... thói đời hiểm ác.”

Đúng đúng đúng.

Đúng thế, quần gia cùng với ca ca của ta cũng nói vậy.

Hành Chi Nhược khẳng định gật đầu một cái.

“Nói vậy,” mỹ nữ ôm lấy cánh tay Hành Chi Nhược, cười rất ư ngọt ngào, “Nàng là người đầu tiên ta chạm mặt khi đến trường, là bạn của ta, ta đừng phải nàng, ta phải bồi thường. Không phải chỉ là đưa một chút tiền thôi sao.... cần tới người quản.” Nàng nheo mắt liếc xéo hắn một cái, đầu ngón tay chọc vào áo sơ mi được ủi rất thẳng thớm của người kia, “Ta muốn thế nào thì cứ cứ thế ấy....”

Tư thế này, thủ pháp này.

Nhìn thế nào cũng giống như là đang chùi tay....

Ô, chợt cũng thật chuẩn nha, từng cái từng cái một, đều chợt đúng ngay chính giữa chiếc áo sơ mi của vị thân sĩ trẻ tuổi xuyên vào trong ngực....

Hành Chi Nhược cố nén cơn xúc động muốn bắt chước, đổi tư thế làm bộ như đang nhìn trời.

Này vừa ngược lên lại trông thấy một chiếc máy bay đang bay là đà ở trên không.

Nheo mắt nhìn, hình như là máy bay trinh sát.

Này hình dạng của máy bay thật quen mắt nha, oa, phần đuôi của máy bay được sơn một chữ “Hành” màu vàng chói lọi, này chẳng phải chính là phi cơ trinh sát vẫn thường tuần tra ở trên không của tòa thành sao....

Hôm nay như thế nào lại phái tới đây ?

Nhất định là theo chỉ thị của ca ca.

Nàng trợn mắt, ném cho nó ánh mắt khinh thường, im lặng ra dấu, bảo nó nấp qua một bên.

“Người làm sao vậy ? Đang nhìn cái gì....” Mỹ nữ nghi hoặc, cũng hướng theo tầm mắt của Hành Chi Nhược nhìn lên, chỉ trông thấy một hai chú chim sẻ bay qua.

“Ái chà, đừng nhìn, chỉ là một hai con chim ghê thôi mà, trở về để ta bảo với người hầu nướng một hai con khổng tước để ăn.” Mỹ nữ đồng học dừng lại giây lát, chần chờ một chút rồi hỏi, “Người ăn qua thịt khổng tước chưa ?”

Hành Chi Nhược thành thật trả lời, “Chưa.”

Mà cho dù là có cũng chưa bao giờ hỏi qua nó là gì, dù sao thì cũng là nhỏ hết lông rồi đem hầm, đều nán như nhau (đều là chim), ăn vào miệng xong không lý do gì lại đi gọi quản lý phòng bếp tới hỏi, miễn cho ca ca tự đứng lại đi khai trừ một người vô tội.

Mỹ nữ an tâm, thờ dài một hơi, “Ta cũng chưa, trở về bảo bọn họ thử độc rồi mang đến.”

A....

Hành Chi Nhược ngón tay bị nàng ta nắm lấy, không rõ nguyên nhân run lên một chút.

Chuyện này cũng có thể sao.... Quả thật là bá phúc nàng ta.

“Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên ta chuyển đến đây học, cái gì cũng đều không biết, mong được lượng thứ.” Mỹ nữ buông tay nàng ra, cung cung kính kính cúi chào một cái.

Không biết ? !

Nếu mà đem so với ta thì chắc phải hơn rồi. Hành Chi Nhược cũng đáp trả lại bằng một cái cúi chào, ngoan ngoãn nói, “Ta cũng là lần đầu tiên đến trường.”

“Thật đúng lúc, hai chúng ta kết bạn đi.”

“Được lắm.”

Bàn tay của mỹ nữ sờ sờ, chạm vào lớp vải áo trên lưng của Hành Chi Nhược.

“Này.... Quần áo của cậu là của nhãn hiệu nào vậy, nhìn thật tốt.”

“Mình.... là người trong nhà may.” Hành Chi Nhược liếc mảy may tay của nàng ta ra, ca ca không biết từ đâu mời tới một nhóm người, chuyên môn phụ trách thiết kế trang phục riêng trong tòa thành, hình như đều là các nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới, bất quá vài nhà thiết kế kết hợp lại cùng nhau làm, thành phẩm được tạo ra quả thật là không có nhãn hiệu, thật sự là.... Ai ! ! !

“Thật đáng thương, trở về, mình cùng cậu tới vài shop hàng hiệu, chọn vài bộ quần áo.”

Ách, thật sự có chuyện tốt vậy sao ? !

Ta còn chưa bao giờ mặc qua quần áo hàng hiệu

Hành Chi Nhược tinh thần lập tức tỉnh táo, ngược đời mắt ngân ngấn nước nhìn vị ân nhân hào phóng thích cứu tế trước mắt, vui sướng một loại tình cảm không thể diễn tả bằng lời, “Được.”

“Này, mình với cậu nói chuyện thật hợp ý, trước kia cậu học ở trường nào ?”

“Mình vẫn học ở nhà, hôm nay.... là lần đầu tiên đến trường học.”

Mỹ nữ không nói tiếp, ba chữ thật đáng đương, chính là dùng đôi con ngươi như thu thủy kia quét về phía Hành Chi Nhược, ánh mắt càng lúc càng mềm mại thương xót, ánh mắt mang theo vẻ thương hại tựa hồ như.... đang nhìn một con chó nhỏ lưu lạc ở bên đường không có người thu dưỡng.

Nàng vung tay lên, “Đi, từ nay về sau mình sẽ bảo vệ cậu.”

Được người khác

Bảo vệ.... thật tốt.

Hai người các nàng, một người thì khí phách bốc lên tận trời hướng về phía trường chạy tới, một người thì giống như một nàng dâu nhỏ bị lôi kéo, vội vàng vàng chạy theo phía sau.

Ngoài ra, theo đuôi hai người còn có một vị tùy tùng bám theo sát gót.

Mỹ nữ không vui, xoay người lại, tư thế hiên ngang oai hùng. Xuất ra tuyệt chiêu nhất chột nhất chuẩn của mình.

“Nè, tiểu người hầu, người đừng có bám theo ta nữa, ta nói cô nãi nãi ta từ hôm nay trở đi không muốn quá nổi bật, không muốn quá nổi bật người hiểu không...”

“Vâng.... công.... tiểu thư.”

Mỹ nữ quả thật là mỹ nữ, giọng điệu khinh người ra, quả là có một phong cách khác.

Chỉ có điều.... tính nết của nàng,

Nếu không muốn quá nổi bật, chỉ sợ là hơi bị khó à.

Hành Chi Nhược che giấu ý cười ở trong mắt.

“Đúng rồi, mình gọi là Mạch ? Connie, cậu tên gì...”

“Chi Nhược.”

“Chi Nhược.... Ừ, hiện tại họ này cũng rất hiếm.”

Hành Chi Nhược cúi thấp đầu xuống.

Một chương chụp tới, đánh cho Hành Chi Nhược lão đảo, xem chút đứng không vững.

“Cậu cũng đừng cảm thấy tự ti, họ này cũng rất tốt, mình lúa mạch cậu hạt mè, quả là hữu duyên nha, đều ăn được, cậu nói có đúng không.” (Cesia: định nghĩa duyên phận của nàng này quả thật.... bó tay)

Hành Chi Nhược cố nhịn cười, siết lấy tay nàng càng chặt.

Bạn bè,

Lần đầu tiên có được một người bạn tốt.

Học viện Hoàng Gia....

Tất cả hy vọng của nàng đang khởi đầu thật tốt.

Ca ca, người biết không, đây mới chính là cuộc sống mà ta mong muốn....

28. Q.3 - Chương 4

Vài luồng mắt lạnh đậm, tò mò, lại đoán không ra được là đang nghĩ gì cứ sầm soi bắn về phía bên này.

Hành Chi Nhược cúi đầu qua loa điền vào đơn, thành thành thật thật ngồi ở trên ghế, cả người cứ có cảm giác như bị kim chích, cứng đờ.

Mạch ? Connie bộ dạng như chẳng hề để ý, tao nhã ngồi nghiêng người trên ghế, cẩn thận giữa giữa gọt gọt lại bộ móng tay xinh đẹp của mình, chính là đôi chân đang giấu ở dưới bàn kia, lắc lư.... nhìn rất là trên người.

“Tiểu Chi, không thể tưởng tượng nổi là chúng ta thật có duyên ha, cứ nhiên lại được phân ở cùng một ban.”
Tiểu mỹ nhân thối ra một hơi, tiếp tục độ hại bộ móng tay của mình.

“Ừ.”

Hành Chi Nhược nâng tầm mắt lên liếc xéo hai bên, lại im lặng cúi đầu xuống, hốt hoảng nhìn chằm chằm vào chữ in trong sách.

Học viện Hoàng Gia,

Nguyên lai muốn hòa hợp với những người ở đây quả thật không phải là chuyện dễ.

Học viện Hoàng Gia học viện Hoàng Gia.... nhớ kỹ phải nhớ kỹ cái tên này, còn tưởng rằng nó được đặt tên sao cho nghe có vẻ quý khí sang trọng, thì ra những kẻ có thể vào học ở đây bối cảnh gia đình quả thật không tầm thường chút nào, nếu không phải nhảy ra một cái có huyết thống hoàng tộc của một quốc gia, thì mười người cũng có một người là con của một vị quan lớn hoặc đại tài phiệt.... còn tưởng là có thể ở chỗ này trải qua một cuộc sống thường dân bình thường, đúng là khó càng thêm khó mà.

Trong phòng học cứ ba đến năm người tụ lại thành một nhóm, nhàn nhã chuyện trò với nhau, người cũng không nhiều lắm, càng lúc càng vắng vẻ, không ai để ý tới hai học sinh chuyển trường bất thành linh xuất hiện tại phòng học, đây là nơi đào tạo tinh anh, mà bản thân những kẻ tinh anh này tất nhiên đều mang trong mình bản chất kiêu kì, ngạo mạn.

Nguyên tưởng có thể cùng với bạn cùng lớp nói chuyện phiếm kết giao bằng hữu, hiện tại....

Trong phòng học tụ tập vài nam sinh, thúc cánh tay lẫn nhau, liếc mắt về phía nàng, vẻ hào hứng trong mắt càng lúc càng đậm. (Cesia: Bộ không sợ bé Thiên làm cỏ hết sao)

Bầu không khí im lặng quý di trong phòng học bỗng nhiên hỗn loạn....

Có chuyện gì xảy ra?

“A.... Đại minh tinh nha, hắc như thế nào lại có thể đến trường.”

“Em yêu anh ! Học trưởng Tú Minh ! ! ! ! ! ! ! !”

Một mảnh hỗn loạn, cửa sổ hành lang bị đèn sắp sụp tới nơi.

Hành Chi Nhượng định đứng dậy, vừa nghe tới hai chữ “Tú Minh” lại ngoan ngoãn ngồi trở xuống, nhìn cả đám nữ sinh đang điên cuồng này, nàng lắc đầu, hơi có chút buồn cười.

“Tiểu Chi.”

Hành Chi Nhược ngoan ngoãn đem lỗ tai kề sát lại, nghe thấy Mạch Connie hạ thấp giọng, nhỏ nhẹ giống như thổi thỉ thổi vào lỗ tai nàng, nhột nhột rất khó chịu, nàng ngoáy ngoáy lỗ tai muốn lùi trở về, bàn tay lại bị Mạch Connie nắm chặt, vẻ mặt của tiểu mỹ nhân cực kỳ hào hứng nói,

“Cậu biết không.... trước khi nhập học vào trường này mình có hỏi thăm qua, trường chúng ta có ba vị đại danh nhân làm sở hữu nữ sinh toàn trường đều phải điên cuồng, được xưng tụng là tam đại hoàng tử của Học viện Hoàng Gia.”

Tam hoàng tử ?

Mô típ cũ rích như vậy....

Giống y ba cái thứ tạp nham tình tiết trong ngôn tình tiểu thuyết, trong lòng của Hành Chi Nhược bỗng nảy lên một cổ ác hàn, che giấu vẻ khinh thường trong đáy mắt, thân hình càng mềm rũ vô lực, bày ra bộ dạng nhu thuận, tiếp tục lắng nghe.

Mạch Connie vẫn còn đang chìm đắm trong thế giới của chính mình, không thể tự thoát khỏi đó, có vẻ như càng nói càng hưng phấn, “Xếp cuối cùng chính là người mà các nàng lúc này vừa mới gọi là Kỳ Tú Minh học trưởng, nghe nói hần gia sản hùng hậu lại là con trai độc nhất, cậu nói thử xem, hần lại cứ khẳng khẳng không chịu an an ổn ổn kế thừa gia nghiệp, mà lại đi phát hành đĩa hát, chụp ảnh, biểu diễn làm minh tinh, thiếu chút nữa làm cho lão ba trong nhà hần tức chết, bất quá.... ngoại hình của hần quả thực yêu dã, mê người nha, tính tình lại tốt, đối đãi với người khác cũng rất thân thiện nữa.”

Ngoại hình yêu dã....

Khóe miệng của Hành Chi Nhược co rúm một chút không để lại dấu vết, cố nhịn cười, “Cậu gặp qua rồi sao ?”

Mạch Connie sửng sốt, tay cũng buông lỏng, “Gặp qua trong TV, chưa gặp qua người thật ngoài đời, cho nên mới chuyển đến trường này học để nhìn.... Hắc, quả là cơ hội tới thật đúng lúc.”

Rét lạnh.... Động cơ chuyển trường này quả thật chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, “Thuần” !

Hành Chi Nhược lẳng lẳng thu hồi lại bàn tay bị nắm chặt đến tê dại, không dự đoán được còn chưa kịp chậm rãi thở phào, tay còn lại lại bí tóm lấy, Mạch Connie siết chặt lấy tay nàng, vẻ mặt rất hưng phấn, “Đi, chúng ta xuống dưới xem, thuận tiện mình nói cho cậu biết hai vị hoàng tử còn lại là ai.”

A....

Không muốn đi, ta không đi có được hay không.

Hành Chi Nhược thụt lùi về sau, vẻ mặt méo xeo.

Bất quá, tình hình này rõ ràng là không có đường lui rồi.

Cả người nàng lão đảo bị Mạch Connie lôi kéo, phóng xuống hành lang.

Dọc theo đường đi thảnh thơi cũng có vài nữ sinh cũng đang vọt xuống dưới, Hành Chi Nhược bị xô đến đứng không vững, ngã bên này lệch bên kia, đầu óc càng lúc càng mê man.

Mạch Connie dừng bước, che chắn cho Hành Chi Nhược, chau mày, hé miệng ra tính mắng cho đám nữ sinh không biết quy củ kia một trận, bất quả tên đầu sỏ gây chuyện trong nháy mắt ngay cả bóng cũng nhìn không thấy, quả thật là....

“Một đám sắc nữ giống như khỉ quỳnh đít.” Mạch Connie oán hận nói, kéo Hành Chi Nhược, “Không có việc gì chứ có chỗ nào không thoải mái sao chúng ta mau một chút đi bằng không đến lúc đó chẳng nhìn thấy gì hết.”

Nói chuyện không cần tới dấu ngắt câu, ánh mắt gấp gáp, khẩn cấp.

Còn nói người ta, người này cũng chẳng phải đích thị là sắc nữ giống như khỉ quỳnh đít sao.

Hành Chi Nhược cố nhịn cười, nhẹ giọng nói, “Mình không sao, đi thôi.”

Leng keng thùng thùng....

Đó là tiếng giày cao gót của Mạch Connie nện trên mặt đất.

Kiến trúc của học viện Hoàng Gia thật sự là xa hoa, ngay cả sàn cũng không biết dùng vật liệu gì để lót, phải nói sáng choang đến chói mắt.... Hình bóng phản chiếu thật rõ ràng, giống như đang bước trên mặt gương, cũng không hề trơn trượt, đôi giày cao gót của Mạch Connie giẫm trên mặt sàn, chạy như bay thế kia nhưng bước chân lại rất vững vàng, cũng không hề nhìn thấy nàng trượt chân, chỉ có điều.... làn váy cứ nhẹ nhàng tung bay lên như thế, Hành Chi Nhược bị nàng lôi kéo cúi đầu chạy, vô tình nhìn xuống sàn.... lơ đãng quét mắt một cái liền nhìn thấy tiểu khổ khổ của nàng ta, a.... Nàng mặc là hồng nhạt có viền hoa.

||

Bình tĩnh đại ngộ, bởi mới nói vừa mới bước vào trường không được bao lâu, liền có người lén lút chuyển cho nàng một cái hộp, nói là do ca ca đưa đến, chết sống cũng phải bắt nàng cởi váy ra đổi lại thành quần, nguyên lai sự tình chính là như vậy.

Chỗ này thiết kế quả thật là hảo nha, mười phần nhân tính hóa.

Nhưng thật ra vẻ đẹp của nó cũng chỉ có một số ít học sinh khác phái được chiêm ngưỡng.

Hành Chi Nhược kéo kéo Mạch Connie, ánh mắt lơ đãng, quét một cái xuống sàn nhà bóng loáng như tấm gương soi kia.

Kể kia đột ngột thẳng lại, đứng thẳng người, sừng sờ một chút, đá đá mũi chân cúi đầu, im lặng ngó xuống sàn nhà một hồi lâu, do dự sửa lại váy một chút, quay đầu nghiêm trang nói, “Như thế nào.... Cậu cảm thấy màu hồng nhạt không hợp với chiếc váy này hả ? Ừ.... Trở về đổi lại màu đen viền ren, nếu không đem toàn bộ nội y đều thay đổi có được không ?”

Kỳ nhân !

Hành Chi Nhược trong nội tâm mãnh liệt dậy sóng, siết chặt lấy tay của nàng ta.

Từ hành lang được kiến trúc theo phong cách cung đình, đến cung điện rồi đến bãi cỏ ở bên ngoài học viện cũng không mất bao nhiêu thời gian, dọc theo đường đi Mạch Connie mặt tươi như hoa, thao thao bất tuyệt, thuộc lòng đường hết mọi việc cứ như trong lòng bàn tay, “Hoàng tử xếp vị trí thứ hai của học viện Hoàng Gia, đó là Bạch Lạc Hề, hẳn chính là người có huyết thống trực hệ với người kiến lập ra học viện Hoàng Gia, cũng chính là con ruột của đồng sự trưởng học viện hiện tại, nghe nói trước kia chủ tịch phụ nhân học viện dắt theo Bạch Lạc Hề rời nhà đi, cũng chỉ một hai năm trước mới tìm về được.”

Kịch tình nghe có vẻ rất quen nha....

Giống như là đã nghe qua ở đâu lại nghĩ không ra.

Về mặt của Hành Chi Nhược hốt hoảng, nhú mày còn chưa kịp nghĩ kỹ, tay bất thành linh bị siết chặt, nàng sừng sờ giật mình một chút, chỉ nhìn thấy vẻ mặt của Mạch Connie kích động chỉ về phía xa xa, “Tiểu Chi cậu nhìn xem ! Lão nương ta đã nói mà người thật so với tivi nhìn càng hoàn hảo....”

Xa xa chật ních cả người.

Những người này phần lớn đều là mỹ nữ.... bầu không khí đặc quánh mùi nước hoa.

Người thật nhìn còn đẹp hơn so với trên tivi....

Có sao ?

Người thôi mà, không phải đều có hai con mắt một cái mũi cộng thêm một cái miệng sao.

Bộ có gì rất hiếm lạ à.

Hành Chi Nhược nhón chân, nhìn.... Lẫn trong đám nữ nhân đang chen chúc cùng với ánh mặt trời chiếu rọi những tia nắng ấm áp. Một thân ảnh đặc biệt nổi bật lên giữa đám người, trên tai trái của hắn đeo một chiếc bông tai màu hồng lấp lánh cực kỳ chói mắt, đôi mắt tuyệt đẹp dao động như sóng nước, luồng mắt lơ đãng quét qua đám nữ nhân kia, khóe miệng của hắn bất giác câu lên thành một nụ cười kết hợp với ngũ quan tinh xảo thanh tú, rực rỡ đến mức khiến cho người ta phải mê muội, nụ cười cũng rất cạn, thờ ơ.

Hắn là....

Quả thật là, hần.

29. Q.3 - Chương 5

Hần là....

Kỳ Tú Minh ? !

Đôi mắt xinh đẹp tuyệt mỹ ngẫu nhiên quét qua đám nữ nhân đang vây xung quanh hần, khóe miệng ôm lấy nụ cười cho có lệ, đột nhiên hần giống như cảm ứng được điều gì, ngẩn người ra một chút, hơi nghiêng đầu, đôi mắt đẹp nheo lại nhìn xuyên qua đám nữ nhân nhắm thẳng phía bên ngoài đảo một vòng, luồng mắt của hần cực nóng, vẻ mặt xem ra rất kinh ngạc, lại nhếch miệng cười, bộ dạng cực kỳ phóng đảng.

“Tiểu Chi, có phải hần đang nhìn chúng ta không ?” Mạch Connie hết sức nghi hoặc, ánh mắt không ngừng liếc về phía Hành Chi Nhược, rồi lại nhìn sang anh chàng minh tinh với nụ cười càng phát càng sáng lạn kia.

“Như thế nào, sao có thể chứ.”

Hành Chi Nhược cúi đầu, giọng nói riu lại giống như tơ nhện, thanh âm càng lúc càng không có khí lực.

Ông trời phù hộ, ta chỉ muốn làm một người bình thường.

Đừng khiến cho ta trở nên nổi danh nha....

Hành Chi Nhược ánh mắt lơ đãng, ngẩng đầu ngắm trời, trốn trốn nấp nấp, nếu dưới đất mà có một cái lỗ.... nàng chỉ sợ là đã sớm chui xuống dưới rồi.

Toàn thân của Mạch Connie giống như bị điện giật, run rẩy bầy, không tự chủ được siết thật chặt lấy tay của Hành Chi Nhược, “Trời ơi, quả thật là cực phẩm mà.... Người xếp ở vị trí thứ ba ánh mắt đã câu hồn như vậy rồi, quả là mê đảo nữ nhân nha, thật muốn được xem thử đệ nhất hoàng tử đến tốt cùng sẽ được hoan nghênh tới trình độ nào.”

||

Không muốn biết....

Giờ khắc này, chỉ muốn tìm chỗ trốn.

“Này, này.... này, tiểu Chi cậu định đi đâu.” Giọng nói của Mạch Connie phải dùng tới từ đại, kinh động tới vô số mỹ nữ ngoài đầu lại nhìn, sau một hồi Mạch mỹ nhân tựa hồ cũng cảm thấy không ổn, khoác lên khuôn mặt mình một vẻ tươi cười đến mê người, làm ra vẻ như cảm lấy khăn lụa che miệng ho khan một tiếng, xoắn lấy cánh tay của Hành Chi Nhược phải gọi là đủ hung tợn, thấp giọng nói, “Mình đang nói chuyện với cậu.... Đừng đi a, gấp cái gì, Hành Chi Thiên lại không phải ở chỗ này.”

Hành Chi Thiên....

Hành Chi Thiên ? ! !

Chỗ nào, ở đâu ? !

Hành Chi Nhược ánh mắt kinh hoàng, giống như ăn trộm tã xem hữu xem, lại bị Mạch Connie trêu chọc đẩy một cái lão đảo, “Chết tiệt bộ dạng này, chỉ biết làm ra vẻ.”

Làm ra vẻ ? !

Làm ra vẻ cái gì....

Người, ta, cái này.... đang yên đang lành tự nhiên lại nói cái gì Hành Chi Thiên, người.... biết được bao nhiêu hử.

Hành Chi Nhược trợn trừng mắt giống như nhìn thấy quỷ, nhìn Mạch Connie.

Người kia lại còn nháy mắt ra hiệu, ôm lấy khăn che miệng nói, “Nói ình biết, làm sao mà cậu biết được Hành Chi Thiên là người đứng đầu vị trí đệ nhất hoàng tử của học viện, mình mới vừa nhắc tới hần.... cậu liền phấn khích tới như vậy.”

Phấn khích....

Phấn khích ? ! ! ! ! !

|| Người ột đao để ta hôn mê đi, con mắt người nhìn thế nào mà lại nhìn ra được là ta đang phấn khích hả, nó được viết rõ ràng rành mạch hai chữ “khủng hoảng” kìa.

Hành Chi Thiên, là hoàng tử.

Đệ nhất hoàng tử.

Hành Chi Nhược cúi đầu, vẻ mặt có chút quái dị, muốn cười lại cố nhịn.

“Chi.... Chi...”

Mạch Connie nín chặt lấy tay nàng quả thực rất đau, không phân biệt được nặng nhẹ, lực đạo càng lúc càng lớn.

Hành Chi Nhược nâng tầm mắt lên nhìn nàng, nhúu mày đau đến nhe răng trợn mắt, vốn định kêu nàng buông tay ra thì nhìn thấy Mạch Connie đang trở mặt ra nhìn trần trời về phía sau, bao nhiêu khổ tâm vất vả từ nãy tới giờ cố gắng duy trì hình tượng thực nữ đều mất sạch.

Đã xảy ra chuyện gì....

Hành Chi Nhược phản xạ theo bản năng dùng sức rút tay về, vừa mới chuẩn bị quay đầu lại nhìn, lại bị mất trọng tâm lao đảo ngã về sau, va phải một bức tường.... mềm mềm lại ẩm ẩm.... hơi thở xa lạ ẩm ướt lại nóng nóng phát nhẹ qua tai nàng dừng lại ở gáy mang tới một cảm giác nhồn nhột.

Nàng ngẩn người ra một chút, nhưng cả người lại nhất thời thả lỏng.

Còn đang nghi hoặc ở phía sau làm thế nào lại có bức tường.

Nguyên lai là một bức tường thịt.

Thở phào nhẹ nhõm.

Thần kinh đang căng thẳng thật vất vả mới có thể thả lỏng, lại bị giọng nói quen thuộc của người nọ làm sợ tới mức cả kinh, toàn thân của Hành Chi Nhược bị đẩy vào trạng thái bị vây khốn phòng bị khẩn cấp. Ngày đó thanh âm này vốn rất thích hợp để ca hát, giờ phút này lại vừa mừng vừa sợ vang lên “Hành Chi....”

Là hần....

Là hần, má ơi.

Còn không đợi cho hần gọi xong, Hành Chi Nhược tức tốc xoay người lại, cúi đầu, cung kính khom người cúi chào, “Xin chào học trưởng, em là học sinh mới chuyển trường đến, em gọi là Chi Nhược, mong được chiếu cố nhiều hơn.”

Kỳ Tú Minh giật mình sửng sốt, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt hần ngập đầy màu sắc, vẻ mặt sáng tỏ, kinh ngạc trong đôi mắt cũng hóa thành vui sướng, hần hí hóp mắt lại, cười rất ư vui vẻ, nụ cười tươi rói nở rộ ra như ánh mặt trời chói lọi vô cùng đẹp mắt, “Ừ, anh là Kỳ Tú Minh, hần là lớn hơn em vài tuổi.”

“Thành thật xin lỗi, va phải anh.”

Hành Chi Nhược ngoan ngoãn giải thích, bả vai lại Mạch Connie ôm lấy, nàng cũng nở nụ cười thật ngọt ngào nói. “Học trưởng, em là Mạch Connie, cũng là học sinh mới chuyển trường.”

Kỳ Tú Minh nhẹ nhàng đảo mắt qua nàng một cái, gật đầu, cười đến quỵn rũ, ánh mắt lại vẫn cứ chuyên chú vào Hành Chi Nhược, “.... Lại đây.”

Hành Chi Nhược gục đầu xuống, hết sức không tình nguyện, từng bước từng bước nhích lại gần.

Lại bị Mạch Connie vung tay lên, đẩy một cái, nàng không kịp đề phòng trúng chiêu, thẳng tắp hướng trên người Kỳ Tú Minh ngã xuống.

Lại vừa vịn bị ôm lấy....

“Sau này đi đường nhớ cẩn thận một chút.” Hấn khom người đỡ lấy vai của nàng, bộ dạng cực kỳ ái muội, sắp đầu lại thì thào vào tai nàng, “.... Chi Nhược, chút nữa ở bên kia bãi ngô đồng phía sau trường chờ anh.”

A....

Hành Chi Nhược ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút dần dần.

Hấn lùi về sau vài bước, nâng tay lên vịn vào hồng đình ở trên tai, cười rất thoải mái, đôi con ngươi lóe lên tinh quang chói lọi như ánh sáng ngọc, giống như đang cất giấu rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Cả đám nữ sinh đang vây quanh bốn phía trở nên điên cuồng, ánh mắt cuồng nhiệt lại vô tận si mê nhìn chăm chăm vào thần tượng trước mặt.

Hấn lại làm như không hay biết....

Chàng trai hòa nhã không một chút để ý, khoe miệng lại gợi lên một nụ cười còn chói lọi và rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Cổ nhân nói: phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương. Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương.

Cổ nhân lại nói: phượng cao tường vu thiên nhận hề, phi ngô bất tề; sĩ phục xử vu nhất phương hề, phi chủ bất y.

(Câu trên trích ra từ Kinh Thi có nghĩa là: Chim phượng chim hoàng cất tiếng, âm thanh vang trên sườn núi cao. Ngô đồng mọc lên, sum suê nắng sớm; còn câu dưới là hình như trích trong một bài hát của Khổng Minh Gia Cát Lượng)

Chính là cây ngô đồng này....

|| Mà này cây ngô đồng vốn có hình dạng như thế nào hả.

“Chút nữa ở bên kia bãi ngô đồng phía sau trường chờ anh.” Một câu chỉ có vắn vện mười ba chữ, lại ở trong đầu của Hành Chi Nhược giống như sóng cuộn thượng nhào hạ lộn, lăn qua lăn lại một hồi lâu.... Nàng mới chợt dạ liếc mắt về phía cái gọi là bãi.... nằm ở thấp thoáng phía xa xa của học viện Hoàng Gia, từng hàng đại thụ rậm rạp, san sát nhau, nhiều không đếm xuể.

Cái bãi này.... Nhón chân lên ngó một cái.... xa ngút tầm mắt nhìn không thấy được điểm tận cùng, từng mảng cây cối xanh um, muốn tìm cho ra được cây ngô đồng chỉ sợ là nan giải.

Hành Chi Nhược quét tầm mắt ra xung quanh, giẫm đạp lên lớp lá khô dẫm nước rơi rụng trên mặt đất, dọc đường tìm kiếm, những chỗ nàng đi qua dưới chân đều vang lên âm thanh sột soạt.

Nơi này giống như chốn thiên đường đã lâu không được bàn tay của con người dọn dẹp, những chiếc lá khô rải đầy khắp mọi nẻo, ẩm ướt, bầu không khí cũng cực kỳ tươi mát.

Thấp thoáng xa xa, một cây đại thụ cao ước chừng bảy tám thước, vươn thẳng lên tận trời, tràn trề sức sống, cành lá xum xuê rậm rạp, xanh um tươi tốt, làm cho cả không gian tràn ngập một màu xanh biêng biếc.

Ánh mặt trời luồn qua từng kẽ lá rải xuống mặt đất từng chùm sáng, đan dệt vào nhau làm người ta hoa cả mắt.

Âm thanh ào ào loạt xoạt không biết từ đâu vang tới, nàng gạt lùm cây che trước mặt ra, định tiến về phía trước nhưng lại khựng lại, vụng trộm giương mắt nhìn chăm chú khung cảnh trước mặt.

Bên dưới những tàng cây xanh ngát, từng chùm sáng loang lổ phản chiếu từ ánh mặt trời rắc qua kẽ lá, thân ảnh của một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, lưỡi biếng nằm dài trên đất. Những chiếc lá khô giòn tan trải thảm trên mặt đất, dệt nên một tấm thảm thiên nhiên vàng rực....

Ngoại hình ưu nhã của hắn, vẻ mặt an tường, say ngủ của hắn khiến cho người ta phải kinh thán, trên đời này không ngờ lại có một thiếu niên xinh đẹp đến mức thoát ly khỏi trần tục như thế.

Thế nhân đều nói, tài hạ ngô đồng thụ, tự hữu phượng hoàng lai.

Chỉ sợ lời nói này quả thực là không giả.

Bây giờ xem ra....

Nàng nhịn không được lại liếc mắt nhìn hắn,

Gốc cây này thật đúng là cây ngô đồng rồi.

Nhưng lại có người cố tình đến quấy nhiễu giờ khắc yên tĩnh hạnh phúc này,

Hơn nữa lại là cả một đám người.

Ba bốn nữ sinh khuôn mặt lộ vẻ thẹn thùng, người nọ đẩy người kia, trong tay rất cẩn thận ôm vật gì đó, hạ thấp giọng thì thầm ra dấu với nhau, sợ là đánh thức hắn, nhưng rốt cuộc vẫn quấy rầy đến mỹ nam đang say ngủ.

Hắn tỉnh giấc, có vẻ thất thần trong chốc lát, lại tựa hồ như không chú ý tới những cô gái vô thố đang đứng trước mặt, chậm rãi đứng dậy, nét mặt hồ hững, nhanh chóng muốn rời đi.

“Học trưởng...” Một cô gái dung mạo thanh tú sốt ruột lại lúng ta lúng túng, khuôn mặt ửng hồng, cẩn thận đưa ra hộp đồ đang ôm trong tay, “Đây là do em làm.... cơm hộp, nếu anh còn chưa ăn cơm trưa xin mời nếm thử.”

Thiếu niên phun ra hai chữ, “Ăn rồi.”

Thanh âm ôn hòa mềm nhẹ, giống như ngọn gió xuân ấm áp khiến cho lòng người mê mẩn.

Chỉ có điều ý tứ của lời nói lại vô cùng lạnh nhạt.

Choáng, cự tuyệt cũng thật dứt khoát nha.

Vậy còn những lời bông lơn mà trong phim truyền hình thường hay diễn đâu, nhân vật chính mà lời thoại ít như vậy quả là không thường thấy.

Chỉ có điều đem chữ “cơm hộp” (tiện đương) nói lắp thành tiện.... tiện (nước tiểu, phân) || người như vậy quả thực cũng rất hiếm à.

Một cô gái khác có khuôn mặt rất xinh đẹp, dáng người lại quyến rũ, vẻ mặt nàng ta có chút vui sướng, lôi kéo cô gái vừa vội lại vừa xấu hổ sắp khóc kia, đứng chắn trước lối đi của mỹ nam say ngủ, nàng chậm rãi lấy từ trong túi ra một cái hộp rất đẹp, “Bạch học trưởng, đây là do em mời một nhóm đầu bếp cao cấp làm món tráng miệng đồ ngọt, xin hãy nhận lấy.”

Ánh mắt của hắn lại trôi dạt về phía xa xa, vẻ mặt giống như lưỡi quan tâm, hắn cúi đầu môi khẽ giật gật, giống như nói gì đó, hoặc là gì cũng chưa nói, đứng cách xa quá nghe không rõ lắm. Hắn vuốt lại nếp nhăn trên áo sơ mi trắng, làm xong, gấp một cái liền quay người bỏ đi, mỹ nữ nôn nóng, ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng, “Bạch học trưởng, người ta thật vất vả mới làm được, ăn một chút đi mà.”

Mồ hôi lạnh....

Cô gái này, mới vừa rồi không phải nói là do đầu bếp làm sao, như thế nào kẻ vất vả lại là nàng ta hả ?

Hành Chi Nhược đang núp ở trong bụi rậm, âm thầm phỉ nhổ nàng ta một phen, bất quá.... phỉ nhổ thì phỉ nhổ, bộ dạng của cô gái này quả thật khiến cho người ta khó có thể cự tuyệt, đặc biệt là cái bộ dạng uốn éo nũng nịu kia, quả thật rất kêu gọi.

“Ta không ăn đồ ngọt.”

Lại gần gọn có năm chữ, đôi mày thanh tú của hắn nhú lại, thụt lùi về sau, rút lại cánh tay đang bị nàng ta ôm.

Có vẻ như chưa từng bị cự tuyệt quá, tức tối, bản tính đại tiểu thư bị đụng chạm, nàng lại túm lấy cánh tay hắn, hai người cứ thế giằng co một hồi. Một tiếng thét vang lên, hai người giằng co trái lại đụng phải cô gái đang đứng ở phía sau, làm cho nàng ta ngã nhào xuống đất.

“Học trưởng thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

“Bạch học trưởng.... em....”

“Bạch học trưởng chúng ta đi trước.... đi mau.”

Một đám các cô gái thất kinh chạy trốn chết, giống như bầy chim thú bị kinh hách chạy tán loạn.

Một vật gì đó lăn về hướng bên này, ngừng lại ngay sát mũi giày của Hành Chi Nhược, vẫn còn bốc khói, dính chút mảnh vụn, bị lấm bẩn, nhìn hình dạng này.... có chút giống với bánh donut.

Đáng tiếc....

Hành Chi Nhược nâng tầm mắt lên, vịn nhánh cây ra tiếp tục nhìn, mấy cô nàng kia có vẻ như đều đã chạy biến hết, chỉ còn lại mỹ nam say ngủ một mình đứng ở đó, hắn gục đầu xuống, sờ sờ, đôi mắt như đang tập trung nhìn chăm chăm vào nơi nào đó. Trên chiếc áo sơ mi trắng toát không tì vết giờ đây bị dính bẩn, hình như là lúc hộp thức ăn bị đổ đã dính vào, hắn có vẻ không hề để ở trong lòng, ngồi xổm xuống đất, im lặng nhìn hộp thức ăn bị rơi dưới đất kia.

Hắn muốn làm gì....

Chỉ nhìn thấy hắn đưa tay ra, những ngón tay trắng nõn thon dài có chút do dự, cầm lấy một miếng bánh có hình dạng giống như bánh donut, hắn cúi đầu tỉ mỉ quan sát, hít nhẹ, sau đó định cho vào miệng mình.

Không phải chứ ! ! ! ! !

Người khác đưa, không ăn.

Đồ ngọt, không ăn.

Bây giờ tự nhiên lại đi lượm đồ đã rơi dưới đất định cho vào miệng.... Hắn hần hần hần hần hần hần.

Hành Chi Nhược kích động, đứng nhồm dậy, vốn định nhìn cho rõ, kết quả không để ý tới dưới chân, đạp lên cái bánh donut, nhắm thẳng bên ngoài lăn xuống.

Một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm.

Má ơi, lại có một con chó ăn bùn.

Ô a ui,

Nhất định bất tự không hợp với cái trường này rồi, hết bị đâm đụng rồi giờ lại lăn.

Âm thanh sột soạt vang lên,

Nàng đau tới mức đi cũng không đủ sức....

Một đôi giày sạch sẽ xuất hiện ngay chớp mũi của Hành Chi Nhược, cỡ giày này, chắc chắn là của nam sinh không cần nghi ngờ.

Khủy tay bất thành linh bị kéo căng, mang nàng từ dưới đất kéo lên, lực đạo nhẹ nhàng mang đến cho người ta cảm giác an toàn, nàng hít nhẹ một hơi, toàn thân không chỗ nào là không cảm thấy đau.

“Có sao không.” Thanh âm cực êm tai.

Nàng trở mắt ra ngẩng đầu lên, lại trông thấy một đôi mắt, một đôi mắt trong vắt như nước suối, lồng ngực của nàng đột nhiên có cảm giác bị tắc nghẽn, giống như bị hút vào trong đó.... làm cho người ta, làm cho người ta bị đắm chìm mà quên mất cõi phàm tục.

Ánh sáng tỏa ra trong đôi đồng tử tuyệt mỹ....

Trong đầu giống như có gì đó muốn ồ ạt tuôn ra, nhưng dù giấy giụa thế nào vẫn bị nhấn chìm trong hắc ám.... Một cơn đau buốt bỗng nhiên xuyên thấu qua người nàng, đau đến tê tâm phách liệt.... đau đến mức muốn chết.

Hỗn độn tựa hồ như có ai đó đang cấp thiết thì thào bên tai nàng, bàn tay bị ngăn trở, thân hình ngã xuống, lại đụng phải vật gì đó....

Tóm lại,

Tóm lại ngay thời điểm thanh tỉnh lại, nàng liền phát hiện ra mình đang nằm sấp ở trên người của thiếu niên tuổi trẻ kia, miệng hắn còn đang mỉm cười, chống tay nằm nghiêng trên mặt đất.

A a a a a a

A a a a a a a a a a a a a a a a

Đây là chuyện gì ? ! !

Nàng luống cuống cả tay chân, vừa định ngồi dậy, do hốt hoảng, cả người mềm nhũn lại trượt chân ngồi phịch ở trên người hắn.

Đôi môi mềm mại in lên....

Góc miệng của hắn.

Lòng ngực của thiếu niên phập phồng có vẻ tức giận, hơi thở cực nóng mang theo một loại hương vị độc hữu phát qua mái tóc buông rơi tán loạn của nàng.

Như thế này, sao lại thế này.

Chỉ có thể dùng một câu, tâm loạn như ma.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Hành Chi Nhược cúi đầu xuống đứng dậy, tay lại chạm phải lớp áo sơ mi trắng trước ngực của hắn, rút tay về, hai má lại cọ vào môi hắn.

Quả thật là.... hả lòng hả dạ nha.

Không không không, phải dùng từ quần bách.... quần bách mới đúng.

Nàng cúi đầu, phải bụi cùng với những chiếc lá rụng đang bám trên người. Hắn cũng thuận thế đứng dậy, chăm chú quan sát nàng từ đầu tới chân, trong ánh mắt của hắn lúc này đã mất đi vẻ bối rối lúc ban đầu, đôi con ngươi trong suốt như nước hồ thu, cực kỳ chuyên chú nhìn nàng, khóe miệng câu cười, cảm giác này có vẻ như phóng túng cùng với ung dung.

Đầu óc nàng vẫn còn đang mê man không thể suy nghĩ, nụ cười của hắn có cảm giác rất quen thuộc.... chính xác giống như đang gọi lại một hồi ức nào đó.

Một bàn tay đột nhiên vươn tới, nhẹ nhàng vén mái tóc trên trán nàng lên, nàng cả kinh, thân hình hơi hơi thụt lùi về sau, lại tránh không kịp.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, mềm mại vuốt nhẹ trên trán nàng, ngay ở vị trí mà nàng biết có thể tìm được một vết sẹo nhỏ mờ nhạt.

Hắn.... đang làm gì.

Cái tên này, giờ trò lưu manh trên ghẹo con gái nhà lành sao.

Cánh tay bị hắn siết càng lúc càng chặt, đôi con ngươi của hắn gọn sóng giống như mặt nước hồ bị lay động, trong đôi mắt lạnh nhạt pha lẫn với ôn nhu lóe lên thứ ánh sáng rạng rỡ như ánh trăng, hắn cứ như thế nắm chặt tay nàng.

Cả không gian giống như bị ai đó vận tất tiếng, mọi âm thanh trong phút chốc trở nên im lặng, hắn cứ như vậy im lặng đứng trước mặt nàng, tà áo sơ mi trắng khẽ phất phơ, đôi con ngươi trong suốt sáng rõ xa xăm, dưới tàng cây ngô đồng từng ánh mặt trời len lỏi qua kẽ lá rải xuống mặt đất từng đốm nắng loang lổ, hắn

đột nhiên bật cười thành tiếng, tiếng cười thật ôn hòa sạch sẽ tới mức có cảm giác như không hề nhiễm chút bụi trần.

Nàng thất thần trong chốc lát....

Hắn nói, “Anh đã chờ em rất lâu, tìm kiếm em cũng rất lâu.”

A ?

Đây là tình huống gì.... Bị mỹ nam tìm quả thật là.... bội phần vinh hạnh nha.

Bất quá, ca ca nói, không thể cùng người khác phái nói chuyện.

Ừ, cứ tẩu trước là tốt nhất, kẻ này tuy đẹp đến mức thanh nhã thoát tục, bất quá.... Có chút quái quái.

Trên lưng đột nhiên có cảm giác căng thẳng, hai cánh tay của hắn vòng lấy ôm nàng thật chặt, nàng bị hắn ôm đầu có cảm giác càng lúc càng mê man.

Nè, nhìn người phẳng phất như tiên nhân bị lạc xuống trần gian, như thế nào lại giở trò lưu manh trên ghẹo con gái nhà lành hử.... rõ ràng là bị vậy bản mất rồi....

Phi, đang nói cái gì.

Kết quả hắn bật cười thành tiếng, hơi thở ấm áp của hắn phả lên gáy nàng, ngấn ngủ vài chữ lại giống như dùng hết cả tuổi xuân, hắn nói, “Em vẫn không hề thay đổi, Dĩ cục cưng.... Dĩ cục cưng của anh.”

Hành Chi Nhược cứng người lại, đáp trả lại ánh mắt của hắn, vẻ mặt nghi hoặc, “Dĩ.... cục cưng. Là ai ?”

30. Q.3 - Chương 6

“Dừng nổi nóng, em thật sự đã quên rồi sao.” Hắn ôm lấy hai má của Hành Chi Nhược, nhìn chăm chú vào mắt nàng, gần từng tiếng nói.

“Hồi nhỏ em đã bắt cóc anh, em nói anh là ca ca xinh đẹp, còn nói muốn kết hôn với anh, anh vẫn còn nhớ rất rõ.”

Tay hắn dịu dàng xoa nhẹ lên bàn tay của Hành Chi Nhược, mười ngón tay của hắn chậm rãi đan vào tay nàng, khép chặt lại, “Em làm sao có thể quên được, em không nên quên.”

A a a a,

Không thể nào, làm sao lại có chuyện này.... như thế nào một chút ấn tượng đều không có.

Hành Chi Nhược vô cùng chân thành tha thiết nhìn hắn, trên mặt rõ ràng đang nói, người nhận nhầm người rồi.

Ánh mắt của hắn mang theo một tia sầu não, đậm nhạt, kiên định nói, “Không sao hết, em đã quên.... anh sẽ làm cho em nhớ lại.”

Hắn nhích một bước tới trước,

Nàng cả kinh sợ tới mức thụt lùi về sau ba bước.

Hắn hần hần hần hần, hần muốn làm gì....

Hắn mím môi, kết quả cái gì cũng không làm, chỉ là kéo nàng về phía hắn, nhẹ nhàng vuốt ve từng thớ thịt trên bàn tay nàng, ánh sáng lóe lên trong đôi con ngươi của hắn lấp lánh như mặt nước, giống như đang xác nhận điều gì, cuối cùng hắn buông rũ mi mắt, hàng lông mi thật dài che khuất thần sắc trong đôi mắt, vẻ mặt cô đơn, “Anh bị mẹ đưa đi rất nhiều nơi, nhưng lại chưa bao giờ quên em, mấy năm trước anh trở về có đi tìm em, nhưng mẹ cùng với các cha của em nói em đã bị Hành gia mang đi.... Em là em gái của Hành Chi Thiên sao? Vì sao ngay cả việc em từng được gọi là Dĩ cục cưng cũng đều quên mất.... không nên, không nên như thế.”

Đôi lông mày thanh tú tuyệt mỹ của hắn nhú chặt lại, môi cử động, “... Anh gọi là Bạch Lạc Hề, nhớ kỹ không được quên.”

Nhìn hình ảnh thương tâm đau khổ của mỹ thiếu niên quả là một chuyện rất thống khổ.

Nhìn một nam tử tuấn mỹ phảng phất như tiên nhân cô độc ưu thương, lại làm cho người ta đau đến mức trái tim có cảm giác như bị bóp nghẹt.

Vẻ mặt của hắn như đang nói, bị lãng quên cuối cùng vẫn là bị lãng quên, trong lòng em trước sau vẫn không có chỗ dành cho anh.

Vì thế... Hành Chi Nhược lộ vẻ xúc động, công khai chẳng kiêng nể gì ôm lấy hắn, bàn tay không tự chủ được phủ lên lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ về.

Hắn sững sốt,

Nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn rúc mặt vào gáy nàng, tay chậm rãi nâng lên ôm lấy nàng, ôm rất chặt, trên khuôn mặt của hắn từ từ bừng lên nụ cười ôn nhu rạng rỡ, nhu hòa giống như một làn nước mát, thanh âm của hắn bỗng trở nên êm dịu đến không thể tin nổi, hắn nói, “Em rốt cuộc vẫn là luyện tiếc anh, anh biết mà...”

Đây là, rốt cuộc sao lại ra thế này...

Này, đây là... hiểu lầm, hiểu lầm.

Nhưng vòng ôm của hắn thật sự rất ấm, ấm đến mức làm cho người chỉ muốn chớp mắt ngủ, cảm giác ấm áp từ ngực truyền thẳng đến trái tim, làm cho trái tim đang đập dồn dập phút chốc trở nên an tĩnh.

“Các người đang làm cái gì.” Một giọng nói bất thành linh vang lên, mềm mại lại cực kỳ êm tai.

Vòng ôm quả thật rất ấm áp muốn...

Chủ nhân của giọng nói kia có vẻ như phát cáu, một bàn tay vươn tới lôi hai kẻ đang ôm rất vui vẻ kia tách ra.

“Kỳ Tú Minh...” Hành Chi Nhược sững sốt, cười đến hai mắt híp lại, bước tới ôm lấy cánh tay của hắn.

Bạch Lạc Hề đứng sững ra, vẻ kinh ngạc rạng lên trong đôi mắt, nhìn Hành Chi Nhược rồi lại chậm rãi quay sang nhìn Kỳ Tú Minh, đáp lễ lại hắn bằng một nụ cười, ngón tay bầu chặt lấy lớp vải áo.

“Chi Nhược, em giấu giếm thân phận của mình đến học viện Hoàng Gia...” Đôi mắt cực mỹ của Kỳ Tú Minh liếc xéo thiếu niên mặc áo sơ mi trắng phong phanh kia, “là tới để ngắt hái hoa ngắt cỏ sao, cẩn thận kéo cái tên anh trai hay ghen của em mà biết.”

“Không có đâu, Bạch học trưởng chỉ là nhận lầm người thôi.” Hành Chi Nhược mỉm cười vô cùng đáng yêu, “Anh hiểu em nhất mà, sẽ không nói cho ca ca biết, đúng không.”

Đúng là chưa thấy kẻ nào nhận sai người mà còn ôm chặt tới như vậy.

Kỳ Tú Minh che giấu vẻ tức giận trong mắt, sừng nịnh thỏm mạnh vào chóp mũi của nàng, cười đến sáng lạn, “Lần sau nhớ phải kêu là Tú Minh ca, mới mấy năm không gặp thật là càng lúc càng không biết lớn nhỏ.”

Hành Chi Nhược chỉ cười cười, không kìm được lắc lắc đầu, “Đại minh tinh không hổ là đại minh tinh nha, không chỉ lấy lớn ăn hiếp nhỏ mà còn học được công phu tự cao tự đại nữa.”

Nói xong còn làm bộ ôm lấy ngực, thở dài một hơi, vẻ mặt vô cùng thương tâm.

“Em... thật tức chết anh, biết rõ là anh không có ý này... lại đây, em lại đây cho anh, quả là miệng lưỡi.” Kỳ Tú Minh duỗi tay ôm lấy cổ nàng, cười hì hì kéo nàng tiến về phía bóng râm của cây đại thụ.

Kẻ kia vùng vẫy muốn chạy trốn, cười đến vô tâm không phé.

Hai người cứ thế đùa giỡn qua lại, tựa hồ rất vui vẻ.

Đắm chìm trong thế giới riêng của hai người...

Bạch Lạc Hề vẫn đứng xa xa dõi theo bọn họ, vẻ mặt cô đơn, nhìn thấy bóng dáng của hai người dần mất hút khỏi tầm mắt, hần vội vã bước tới trước một bước, gọi lớn, “Dã...”

Kỳ Tú Minh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt phức tạp, cúi đầu hỏi Hành Chi Nhược, thanh âm cực kỳ trầm tĩnh, “Hần gọi em là gì ?”

“Dã cực cưng.” Hành Chi Nhược nhìn Kỳ Tú Minh, bình thần nở nụ cười, lại quay mặt về phía Bạch Lạc Hề cất tiếng nói, “Ta là em gái của Hành Chi Thiên, Hành Chi Nhược. Cũng không phải cái gì Dã cực cưng... Bạch học trưởng, lần tới hãy nhớ kỹ, đừng gọi sai lần nữa.”

Kỳ Tú Minh vẫn im lặng không nói, tựa hồ như đang suy ngẫm, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay nàng kia, rất chặt. Hần kéo nàng đi, lại nhìn không được ngoảnh đầu nhìn lại....

Dưới tàng cây ngô đồng, những chiếc lá vàng óng rơi đầy trên mặt đất, phảng phất có thể nghe thấy mùi hương hoa thanh nhã lẫn quất trong không khí.

Dưới tàng cây kia một thân ảnh cao gầy mặc áo sơ mi trắng, dưới ánh mặt trời ấm áp đang chiếu rọi vẫn không thể xua tan đi vẻ cô tịch như ẩn như hiện bao quanh thân hắn, Bạch Lạc Hề nhìn nàng mỉm cười, trong nháy mắt phảng phất như tất cả các loài hoa trên thế gian đều bừng lên khoe sắc, “Anh sẽ làm cho em nhớ lại, mà anh.... sẽ dùng thời gian cả đời để nhớ kỹ em.”

Tưởng niệm quả thật bi ai....

Trốn một người lại đến một người, hiện tại mới là bi ai nè ||

Ánh mắt của Hành Chi Nhược mơ hồ, nhìn trời nhìn thế gian.... chỉ là không chịu nhìn khuôn mặt tuần mỹ đang bày ra trước mắt kia.

“Chi Nhược, em khi nào thì lại đi trêu chọc Bạch Lạc Hề.” Kỳ Tú Minh vuốt lại kiểu tóc lộn xộn được cắt tỉa hoàn hảo kia, nghiêng người dựa vào gốc cây đại thụ, tư thế quả là tao nhã đẹp mắt.

Trêu chọc.... dùng từ cũng cực diệu à.

Bất quá là dùng sai đối tượng rồi, lời này phải nói với Bạch Lạc Hề mới đúng.

Kỳ Tú Minh nhũn mày, chồm người tới trước, hai cổ tay ôm lấy hai bên cổ của nàng, hần nheo mắt kẻ sát đầu lại gần, tư thế rất ái muội....

Nàng cứng người lại, hôm nay kích thích cũng thật quá lớn nha.

Né hay là không né đây ?

Này mỹ nam giữa đường, vận đào hoa mặc ý khai....

31. Q.3 - Chương 7

Đầu của hắn kẻ sát lại, cách nàng rất gần, hơi thở ấm áp khêu gợi của hắn vờn nhẹ trên môi nàng, mắt nhìn thấy nụ hôn càng lúc càng gần, lông mi của hắn thật dài, trong đôi mắt ẩn chứa ý cười, khóe miệng cong lên, mang theo vẻ thản nhiên bất cần....

Hôn xuống, hôn xuống đi.

||

Nàng định lại thần, ánh mắt vẫn còn mê loạn, quả nhiên là mỹ sắc trước mặt, sức chống cự bị chết non.

Hắn lại nở nụ cười, nghiêng mặt đi, ôm nàng vào trong ngực, môi giống như vô ý sượt qua vành tai nàng, khẽ khàng nói, “Anh đã đưa cho em vật đính ước, sao không thấy em đeo ?”

A a a a, vật đính ước ?

Bộ có sao ?

Đến tột cùng là nó dài ngắn tròn dẹt thế nào....

Một ngón tay lạnh lạnh lướt qua vành tai của nàng, nàng không ngờ là hắn lại có hành động này, cả kinh giật người lùi về sau nhưng đầu lại bị hắn giữ chặt, ngón tay của hắn thật tỉ mỉ vuốt ve lỗ tai của nàng, “Em đã xin một chiếc đinh tai của anh, không nhớ à ?”

A ?

Không phải chỉ là một cái.... đinh tai thôi sao.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, liếc xéo hắn một cái, trên tai trái của hắn đang đeo một chiếc hồng chui lóa mắt, đẹp đến đáng khao khát, bên tai phải lại trống rỗng, tuy là có cảm giác khiếm khuyết, nhưng sự khiếm khuyết này lại càng làm cho người ta cảm thấy tăng thêm phần cảm dỗ cùng nhu mỹ.

Này.... có lẽ chính là do ánh sáng đỏ rực như máu phát ra chiếc đinh tai, màu sắc khiến cho lòng người mê đảo, chắc là có thể bán được không ít tiền đây.

|| A, nghĩ quá lố rồi.

“Lúc còn nhỏ em vẫn thường hay nói là muốn anh gả vào Hành gia, còn cưỡng ép đòi lấy chiếc đinh tai của anh, nhưng sau đó lại tránh anh suốt hai ba năm.”

Có chuyện đó sao....

Nói dối, sao ta một chút ấn tượng cũng không có.

“Em còn nhớ rõ anh đúng không.”

Ngoan ngoãn gật đầu.

“Ba năm trước em ở trước mặt Hành Chi Thiên đòi lấy đinh tai của anh, em nói cho dù anh có trở nên nổi tiếng cũng phải ngoan ngoãn gả vào Hành gia, em quên rồi sao ?”

Hành Chi Nhược nhíu mày, hoảng thần trong chớp lát lại lắc đầu.

“Anh còn nhớ rõ có một ngày em gọi điện cho anh, hình như đang khóc, em nói muốn anh đến đưa em đi, nhưng điện thoại lại bị cúp ngang, anh có chạy đến tìm em.... Trần thẩm nói em đang ngủ, anh cũng nhìn thấy Hành Chi Thiên đang dỗ em ngủ, hắn nói em chính là đã cãi nhau một trận với hắn nên mới giận dỗi, nhưng.... từ sau lúc đó anh không thể gặp cũng không nhận được tin tức gì của em.”

“Tú Minh ca, đó là chuyện khi nào ?”

“Khoảng hai ba năm trước.”

“Thật sao....” Hành Chi Nhược khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười rất lạnh đậm, nhẹ giọng nói, “Ca ca nói em bị bệnh trong bốn năm, hết thấy mọi chuyện đều quên hết.”

“Bị bệnh....” Kỳ Tú Minh cả người bị chấn động, không có phản ứng lại.

“Bọn họ nói em bị bệnh, em chỉ biết là có một khoảng thời gian.... tất cả những đồ vật bằng thủy tinh đặt ở trên tủ hay đầu giường như ly tách đều được thay bằng giấy hết, những người hầu nói em dễ dàng lên cơn kích động, nổi nóng, họ sợ những mảnh vỡ thủy tinh sẽ làm cho em bị thương. Nhưng trong bốn năm đó em cái gì không nhớ.”

“Chi Nhược.... có phải hay không,” thần sắc của hắn tái nhợt, tựa hồ như muốn nói lại không biết như thế nào mở miệng, “Có phải ca ca em đã làm cái gì đối với em rồi không ?”

“Làm cái gì ?” Hành Chi Nhược ngửa mặt lên, trong mắt mang theo tia nghi hoặc cùng chất vấn, thanh âm mềm nhẹ, “Ca của em đối xử với em tốt lắm.... ca ca ruột của em có thể đối với em làm cái gì.”

Kỳ Tú Minh nhíu mày, chuyên chú nhìn nàng, vẻ mặt phức tạp, như là muốn từ trên nét mặt của nàng tìm ra điều gì.

Nhưng nàng vẫn chỉ mỉm cười, mắt híp lại như vàng trắng khuyết, cực kỳ giống với cô nhóc tròn xoe trước đây, đi khắp nơi đòi ăn bánh donut, ngày thơ đơn thuần không hề có tâm cơ.

Hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, những tưởng tượng vô căn cứ dấy lên trong lòng hắn rốt cuộc cũng được trút bỏ.

Không có gì thì tốt....

Chỉ có điều căn bệnh này, quả thật kỳ quái.

Chi Nhược, sau lúc đó anh vẫn luôn hồi hận, nếu năm đó ngay thời điểm em khóc lóc tìm anh, anh có thể bảo vệ được cho em.... thì có lẽ em đã không biến mất, bốn năm, ký ức mà em đã đánh mất có thật là chỉ có bốn năm thôi sao.

Anh sẽ thực hiện lời hứa đó, cho dù em không cần đến anh.... anh cũng muốn chăm sóc cho em, không để em bị sợ hãi tổn thương, anh có thời gian của cả đời.

“Thứ nhất tốt nhất là không gặp nhau, như thế cũng sẽ không phải lòng nhau.”

“Thứ hai tốt nhất không cần kết bạn, như thế cũng sẽ không thiếu nợ nhau.”

Mạch Connie cầm quyển sách, dựa cả thân người vào cánh cửa sổ ộp kính, ánh mắt mơ màng.... về mặt này, đích thị là bộ dạng của cô gái nhỏ động xuân tâm.

Hành Chi Nhược vốn đang lười nhác nằm úp mặt trên bàn, bị thanh âm trầm bổng tràn ngập tình yêu cùng với nỗi khổ tương tư của nàng, nhịn không được giật mình một cái ngồi thẳng dậy, liều mạng xoa xoa cả người, trong khoảnh khắc toàn thân đều cảm thấy rét lạnh, phảng phất có cảm giác như sương giá của tháng chạp đang kéo tới.

Cánh cửa phòng học bịch một tiếng bị đẩy ra, hai ba nữ sinh đang nói cười vui vẻ bước vào.

“Nè, nghe nói gì chưa, nghe đồn là trong trường học của chúng ta có một công chúa đó.”

Mạch Connie sững sốt, vênh hai lỗ tai lên lắng nghe....

“Thật hả.... tin tức truyền đi thật đúng là nhanh.”

“Nói vậy cậu cũng đã nghe thấy ?”

“Nghe nói chính miệng của tam hoàng tử tuyên bố, buổi biểu diễn lần này không chỉ thay đổi nơi biểu diễn mà còn rầm rộ huy động rất nhiều nhân lực, chuyển đến tổ chức tại học viện Hoàng Gia của chúng ta, hẳn còn tuyên bố buổi biểu diễn lần này là đặc biệt muốn dành tặng cho nàng ấy.”

“Cậu đoán thử xem sẽ là ai.... là ai.”

“Dù sao cũng sẽ không phải là người.”

“Đáng ghét, đi mau.”

Mạch Connie mím môi, uể oải ngồi bên cạnh Hành Chi Nhược, chỉ vào đám nữ sinh đang tít ta tít tít, cãi nhau ầm ĩ nói, “Nhìn coi, một đám tiểu bà tám, sau này đừng có học theo bộ dạng của các nàng.”

“Tiểu Chi, nói cho cậu biết một chuyện.” Mạch Connie có chút thần bí, ghé sát vào tai nàng nói, “Nếu như mình nói.... cái đó.... mình chính là công chúa cậu tin không ?”

Hành Chi Nhược khóe miệng co quắp, giật lấy quyển sách nàng ta đang ôm trong lòng, tỉ mỉ lật từng trang, nghiêm nghị nói, “Kỳ thật mình cũng có chuyện giấu giếm cậu.... Mình không phải gọi là tiểu Chi.” Nàng dừng lại một chút, trầm tư, giống như là đã hạ rất lớn quyết tâm, tha thiết chân thành đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Mạch Connie nói, “Mình có một đứa con gái, nàng gọi là Bạch Tuyết.”

“Cậu thôi đi cậu....” Ánh mắt của Mạch Connie phải gọi là muốn khóc không được mà muốn cười cũng không xong.

“Được rồi, vậy mình nói thật, mình không gọi là tiểu Chi, mình là Hành Chi Nhược, là em gái của Hành Chi Thiên.”

Mạch Connie thả cuốn sách rơi xuống bàn, dứt khoát ôm lấy vai của nàng, nâng cằm nàng lên, đuôi lông mày run lên nhẹ nhàng giống như đang cố nén cười, “Cậu thật đúng là đừng nói nữa.... cái bộ dạng mặt dày mày dạn của cậu, quả thật rất có phong độ tuổi trẻ của mình.”

||

Nói thật người lại không tin, tùy người.

Cuộc sống trong học viện quả nhàm chán, có người lại càng muốn làm những chuyện nhàm chán, tỷ như kẻ này.... Được được, sắp đến giờ tan học, lại muốn trèo tường trốn ra ngoài, nói là muốn mua cái gì gọi là bánh của người bình dân ăn, kết quả nói lý lẽ khuyên can một hồi, hai người mới thống nhất cuối tiết thứ nhất, xuống tạm nhà ăn được xây theo phong cách Châu Âu, trang hoàng cực kỳ hoa lệ, phí tiền của học viện mua một chút điểm tâm bánh ngọt, sau đó trải một tấm vải bông bèo nhèo ở trên bãi cỏ ngồi ăn.

Tiền....

Dĩ nhiên từ cái golden card của Mạch Connie.

Về phần.... tấm vải bông bèo nhèo, đồ mờ hôi lạnh, cũng không biết là nàng moi từ đâu ra.... nhìn quen quen nha, giống với chất liệu của chiếc váy mà mình mới vừa thay ra chẳng được bao lâu.

Hành Chi Nhược nhìn không được lại liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn là lựa chọn làm thính, im lặng gặm bánh ngọt.

“Tiểu Chi, cậu nói nếu mình yêu cầu Kỳ Tú Minh trở thành phò mã thì thế nào.”

Khụ khụ khụ....

Bị mắc nghẹn, luống cuống.

Hành Chi Nhược cúi đầu xuống vừa ho vừa cười, nước mắt cũng chảy ra, cố hết sức nói, “Không tồi, diện mạo của hân quả thật rất không tồi.”

“Ừ, mình cũng cảm thấy như vậy.”

Bộ dạng của Mạch Connie lúc này quả thật đúng tiêu chuẩn của một thực nữ, cắn nhẹ một miếng bánh ngọt có bơ, giống như sợ mình nói chưa đủ rõ, lại tiếp tục bổ sung, “Mình lớn như vậy chưa bao giờ thấy qua một người.... đẹp trai như vậy...”

Cái từ “đẹp trai” phát ra từ phế phủ, âm còn chưa phun ra hết lại bị nuốt trở vô, trong lúc nhất thời nàng giống như là bị nấc cụt, chỉ trố mắt ra phía sau của Hành Chi Nhược, vẻ mặt đại ra.

Thần sắc của Hành Chi Nhược lập tức trở nên khấn trương, thân hình phải gọi là cứng ngắc.

Nói như vậy xuất hiện loại hiện tượng này.... chỉ có thể có hai loại tình huống.

Một, sau lưng của Hành Chi Nhược nhất định có quái thú....

Hai, sau lưng Hành Chi Nhược có soái ca....

Mà cả hai loại này, không có loại nào nàng muốn gặp phải.

“Là Lạc Hề học trưởng....”

“Nhị hoàng tử Lạc Hề, trời ạ anh ấy cư nhiên lại cúp tiết !”

Từng trận tiếng ồn ào huyền não kéo tới, tất cả phòng học ở dãy lầu trên đang im lặng trong khoảnh khắc đều bị âm thanh của tiếng mở cửa sổ làm náo loạn, mỗ Bạch lên sân khấu làm dậy lên một trận gió to sóng lớn.

Quả nhiên....

Một nữ nhân có thể làm ột quốc gia diệt vong, tỷ như Bao Tự.

Một nam nhân có thể làm ột đám nữ nhân điên cuồng, tỷ như Bạch Lạc Hề.

Hành Chi Nhược xoay người, ngoảnh đầu lại nhìn kẻ kia.

Hắn đang đứng ở thân cây phía xa xa, vẫn là áo sơ mi trắng, quần áo của hắn phát phơ lay động theo gió, dáng người cao gầy thật làm cho người ta đắm chìm trong cảnh mộng.

Chính là thoáng kia trong nháy mắt, Hành Chi Nhược có chút hoảng hốt, hô hấp nhanh chóng bị tắt nghẽn, trái tim cũng nện thành thịch.

Bạch Lạc Hề đáp trả lại tầm mắt của nàng, khóe miệng phảng phất cười.

Hắn có chút do dự, liếc nhìn Mạch Connie đang ngồi bên cạnh Hành Chi Nhược, vẻ mặt tựa hồ như đang cân nhắc xem có nên đến chỗ của nàng hay không.

Không phải chứ,

Ở chỗ này người đông thế mạnh.... Lộn, công chúng đang nhìn trừng trừng, hắn cứ như vậy mà bị bắt tại trận, khoan nói tới hội fan club của họ Bạch, nếu mà truyền đến tai của Hành Chi Thiên.... chỉ sợ ngay cả việc bảo toàn tính mạng để nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai e là cũng....

Đại gia, người tha cho tiểu nhân đi.

||

Ánh mắt của Hành Chi Nhược phải gọi là rét lạnh, cực kỳ hung tợn, cuối cùng dùng đến ánh mắt giết người để giành được thắng lợi quyết định.

Bạch Lạc Hề vô cùng đơn giản quét mắt qua các món bánh ngọt đang bày trên mặt cỏ trước mặt các nàng, đây đưa một hồi rồi lại nhìn Hành Chi Nhược, nhếch miệng cười rồi mới rời đi.

Thoát chết trong gang tấc,

Thần kinh của Hành Chi Nhược rốt cuộc cũng được thả lỏng, thở hắt ra một hơi, mệt đến độ toàn thân đều tê liệt.

Nàng cúi gằm mặt cẩn thận nhai bánh mì, ngẩng đầu liếc mắt về phía cái kẻ vẫn còn đang bị sắc đẹp mê hoặc họ Mạch kia, nghĩ xem phải giải thích như thế nào....

Kết quả, một bình trà đá đặt xuống cạnh nàng.

Một dáng người cao gầy cũng theo đó ngồi xuống ngay bên cạnh, hắn nghiêng người cắn vào miếng bánh nàng vẫn còn đang ăn dở trên tay, một mùi hương thoang thoang phớt qua, cực kỳ dễ chịu.

Hắn nhìn Hành Chi Nhược im lặng mỉm cười.

Hắn hắn hắn như thế nào lại....

Má ơi....

Vậy phải nên nói tiếng chúc mừng cho cuộc sống tràn ngập màu sắc của ta từ nay về sau.

32. Q.3 - Chương 8

Kỳ thực, chưa bao giờ biết được trên đời lại có loại người thích đùa dai tới trình độ này.

Hành Chi Nhược bước tới trước ba trước, hắn liền lập tức theo sát ở phía sau; nàng lùi về sau, hắn lại cười đến híp cả hai mắt, vói tay muốn nắm lấy tay của nàng.

Một kẻ mang dáng dấp của tiên nhân, nguyên lai tính cách lại có thể giống như hồ dán, đuổi thế nào cũng không chịu đi.

Hôm nay cuối cùng cũng có thể mở rộng tầm mắt – |

“Ta nói...” Hành Chi Nhược dừng lại, liếc trộm chung quanh một chút, xác định bốn bề đều vắng lặng, mới đường đường chính chính ưỡn thẳng lưng lên, một tay chống nạnh một tay chọc vào áo sơ mi của hắn, dáng điệu tuy rằng rất hùng hổ nhưng lòng thì lại không nở, xuất ra khí lực cũng không được lớn cho lắm, “Người còn muốn đi theo ta bao lâu nữa, cắn trộm bánh của ta còn chưa tính, rốt cuộc là có chuyện gì.... Hiện tại

đã tan học, ta muốn về nhà ! Còn muốn ta nói thêm bao nhiêu lần.... Đừng có đi theo ta, ta không phải là Dã cục cứng ! !”

Bạch Lạc Hề bị nàng đâm một cái, thân hình lùi về sau, trên mặt lại lộ ra một nụ cười rất trầm tĩnh, nhếch miệng lên nhẹ giọng nói, “Chính là em, không cần phải phủ nhận, không cần làm bộ như không nhận ra anh.” Hắn nói xong lại có chút tủi thân, cúi đầu nắm chặt lấy tay của nàng, lôi kéo, “Anh là lo lắng cho em.... muốn đưa em về nhà.”

Trời xanh ơi, cái tên này làm sao lại có thể đối với một kẻ vừa mới nhận thức chưa được bao lâu, nói là lo lắng, muốn đưa người ta về nhà.... Rét lạnh, hắn không phải nhân cơ hội muốn lưu lại qua đêm chứ.

Ánh mắt của hắn rõ ràng là chân thành tha thiết như thế, thuần khiết đến độ vô dục vô cầu, không chút tạp niệm.

Nhất định là nhầm lẫn ở chỗ nào rồi....

Trong đầu của Hành Chi Nhược lập tức hiện một dòng tí thật to, vô cùng bắt mắt trên mặt báo: Tin chấn động! Nhị hoàng tử cùng với mỹ nữ tay trong tay dạo chơi trong Hoàng Gia học viện, có khả năng phát hiện một đoạn luyến tình vừa mới hé lộ ra ánh sáng !

Cả người nàng lập tức giống như bị điện giật, giấy bàn tay đang bị hắn nắm ra.

Chuyện cười, hiện tại nàng có thể tưởng tượng được ánh mắt cừu thị của nữ sinh toàn trường nhìn nàng bằng cặp mắt hình viên đạn cùng với.... Mạch Connie....

Ngẫm lại mới vừa rồi cùng nàng tạm biệt, ánh mắt u oán xen lẫn với hưng phấn của Mạch Connie nhìn nàng.... Hành Chi Nhược nhận không được cả người đều phát run, bây giờ cái kẻ gây tai họa kia mà biết được Bạch Lạc Hề bị nàng hấp dẫn không biết chừng sẽ còn làm phiền nàng tới mức độ nào nữa.

Ánh chiều tà ngả về tây, ở phía xa xa tựa hồ có một chiếc xe hơi đang nép mình dưới những tàng cây râm mát xanh um.

Hành Chi Nhược nhú mày, liếc nhanh về hướng đó, thở dài, “Người nhà của ta đã tới đón, ta đi trước đây.”

“Nhưng....” Ánh mắt của Bạch Lạc Hề rối rắm xen lẫn với đáng thương, vẻ mặt kia tựa hồ như muốn nói, anh vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói với em, ở cùng với anh thêm một chút có được không.

Ai nói là đệ nhị hoàng tử Bạch Lạc Hề vốn là một kẻ lãnh đạm, không quan tâm đến chuyện của người khác, thanh nhã lại thoát tục như tiên nhân.

Báo cho người biết, hắn rõ ràng là một viên kẹo đường thích vùi vĩnh.... một thiếu niên vừa thích vùi vĩnh lại vừa thích làm nũng.

Thật sự là.... đáng yêu a....

Muốn ôm vào lòng, hảo hảo yêu thương.

Đầu thì nghĩ như thế, tay chân cũng lập tức hành động theo.

Hành Chi Nhược nhón chân lên, khép hờ mắt, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn, mềm mại.... lại ầm ập, cảm giác thật tuyệt vời.

Bạch Lạc Hề sửng sốt tới mức đần người ra.

Hành Chi Nhược nhanh chóng thu hồi lại hành vi lưu manh của mình, bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói, “Đây là.... cảnh cáo, về sau đừng có quấy rối ta nữa, ca ca thường xuyên dùng biện pháp này để cảnh cáo ta, rất hữu hiệu.”

“Ca ca của em thường xuyên làm vậy với em sao ?” Hắn nhận không được hỏi một câu.

“Rất kỳ quái sao, huynh muội không phải đều như vậy à ?”

“....”

Tiếng còi xe chói tai đột ngột vang lên.

Làm nhiều loạn tầm nghiêm trọng của vấn đề mà hai kẻ đang thảo luận.

Một chiếc xe chậm rãi chạy tới, dừng lại bên cạnh Hành Chi Nhược, cửa kính xe vẫn đang đóng, không hiểu sao lại làm cho trong lòng Hành Chi Nhược sinh ra một loại cảm giác áp bách, nàng kiên trì cố đè ép cái cảm giác đó xuống, tiến vào trong xe ngồi xuống.

Quả nhiên....

Ca ca thân ái của nàng đang ngồi ở bên trong.

Bầu không khí quái dị bao trùm khắp xe, tài xế cả thân hình đều cứng ngắc, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía trước, im lặng lái xe.

Hành Chi Thiên nhắc chân lên, thân hình tao nhã thẳng tắp, ngón tay thon dài trắng nõn của hắn lúc này cực kỳ có tiết tấu gõ gõ vào tay vịn của ghế ngồi, âm thanh phát ra làm cho thần kinh của Hành Chi Nhược càng lúc càng trở nên khẩn trương.

Hành Chi Thiên liếc mắt về phía kính chiếu hậu của xe, xe đã chạy được một đoạn khá xa nhưng Bạch Lạc Hề vẫn còn đứng lại ở đó, thất thần dõi theo bóng của xe mỗi lúc một xa dần.

Hành Chi Thiên hừ nhẹ một tiếng, thanh âm trầm tĩnh không nhanh không chậm, nghe không có vẻ quá mức phập phồng, “Các người như thế nào lại ở cùng nhau.”

“Là ngẫu nhiên chạm mặt, bọn em.... không, phải nói như thế nào.”

Ca ca từng nói, không thể tùy tiện cùng người khác phái nói chuyện, cho nên có một số chuyện tốt nhất là cứ giấu nhẹm đi, không nói là hay nhất.

Hành Chi Nhược trong lòng suy tính, đầu cúi càng lúc càng thấp.

Tiết tấu của tiếng vang đột nhiên im bất, Hành Chi Thiên bất động thanh sắc nâng tay lên, Hành Chi Nhược cả kinh, rụt đầu lại, vẻ mặt cực kỳ đáng thương. Hắn sững sốt, mím môi, vươn tay xoa lên mái tóc mềm mại của nàng, ánh mắt ôn nhu, động tác lại không hề nhẹ nhàng chút nào.

“Nghe nói Kỳ Tú Minh hôm nay đến trường học ?”

“.... Thật không.” Cứ giả ngu là tốt nhất.

“Hôm nay ở trường học chơi vui chứ ?” Hành Chi Thiên nhìn nàng, ánh mắt mang theo sự bình tĩnh lại tựa hồ ẩn giấu rất nhiều cảm xúc phức tạp, “Xem ra em hôm nay so với lúc ở nhà không giống, tâm tình tựa hồ rất tốt, còn có....” Hắn kéo dài giọng, ánh mắt của hắn nhìn nàng cực kỳ có thâm ý, “Em hôm nay có vẻ như đặc biệt sợ anh.”

Có sao....

Rõ ràng tới như vậy à.

Hành Chi Nhược rõ ràng là cứng đờ hết cả người, mỉm cười gượng gạo.

Sắc mặt của Hành Chi Thiên rất khó coi, khuôn mặt trầm tĩnh, môi mím lại, lặng lẽ trượt tay ra sau lưng nàng, kéo nàng ôm vào trong lòng hắn. Tay kia lần mò kéo màn che xuống, che lại tầm nhìn của tài xế đang vụng trộm liếc nhìn hai người. Hắn cúi đầu xuống thấp giọng thì thào vào tai nàng, “Hai người các người.... mới vừa rồi làm cái gì....”

A ^

A a a a a a !

Hắn nhìn thấy được bao nhiêu ? !

Bất quá, chuyện này chẳng lẽ rất hệ trọng, Hành Chi Thiên có thể làm như vậy đối với nàng, vì sao nàng không thể cùng người khác làm thế....

Hành Chi Nhược căng thẳng đến mức bàn tay đặt ở trên đùi, ngón tay có chút run rẩy.

Ánh mắt của Hành Chi Thiên nóng rực, vô cùng phức tạp, hắn nghiêng người.

Một nụ hôn liền hạ xuống, cuồng nhiệt lại xen lẫn với ý tứ trừng phạt, mang theo hương vị tanh tanh ngọt ngọt.... Hành Chi Nhược nhú mày, cổ chịu đựng đau đớn, miệng tựa hồ như bị cắn nát.

“Ca ca....” Nàng bất an chống tay cố đẩy hắn ra, nhưng ngay sau đó hai cổ tay lại bị hắn chế trụ chặt chẽ, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không được.

Hắn hôn vẫn cứ như thế bá đạo, tuyệt đối không cho phép chống cự, vẻ tao nhã ngày thường biến mất không còn thấy tăm hơi, hắn phiến toái giựt phăng nút áo sơ mi của chính mình ra....

Tình huống này, sao lại có cảm giác quen thuộc đến như thế.

Đầu lưỡi của hắn tham lam tiến vào trong miệng nàng, vô cùng dây dưa, cần quấy.

Mang theo cảm giác giống như đang trút cảm phần.

Hắn vẫn còn không quên thì thào, “Đã quên rồi sao, chẳng phải anh đã từng nói, chỉ có anh mới có thể chạm vào em.”

Hành Chi Nhược hai mắt trợn trừng, lỗ tai ong ong, trong đầu giống như có gì đó đang ồ ạt xông ra, lại vẫn cứ một mảnh trống rỗng, cái cảm giác hắc ám quen thuộc lại thổi quét tới, khiến cho người ta có cảm giác như bị nhấn chìm trong vô tận sợ hãi cùng kinh hoàng....

Không cần, không cần.

Xe bỗng nhiên phanh lại, tài xế thận trọng cất tiếng, “Thiếu gia, tiểu thư, đã về đến tòa thành.”

Hành Chi Thiên thoáng dừng lại một chút, lãnh đạm đáp lại, “Biết rồi.”

Hành Chi Nhược cả người đều mềm nhũn, thần kinh trong phút chốc được buông lỏng, nghiêng đầu vội vàng muốn mở cửa xe bước ra ngoài.

Bàn tay vừa mới đặt trên nắm cửa xe liền bị chụp lấy.

Hành Chi Thiên ôm lấy nàng, ôm rất chặt, áp đầu vào bên tai nàng thì thầm, “Đừng tưởng anh cứ như vậy tha thứ cho em, về nhà nói sau....”

Bầu không khí căng thẳng bao trùm lên cả tòa thành.

Trên bàn ăn, ánh sáng yếu ớt mờ nhạt phát ra từ những giá nến bằng bạc theo thường lệ được bày biện trên bàn.

Người hầu tựa hồ cũng phát hiện ra bầu không khí khác lạ, dọn thức ăn ra cũng thật cẩn thận, cố hết sức để không phát ra tiếng động, ngay cả Trần thẩm ngày thường vẫn hay cần nhằn lải nhải lúc này cũng không dám hé răng nói tiếng nào.

Hành Chi Nhược tâm thần bất an, cả một bàn đầy mỹ thực nàng nuốt cũng không vô, Hành Chi Thiên vẫn như cũ cầm dao nĩa thân thiết lấy thức ăn vào trong đĩa cho nàng, sau đó ăn phần của chính mình.

Cả hai người đều không ai nói lời nói nào.

Nhưng tầm mắt của Hành Chi Thiên thỉnh thoảng lại nhìn về phía nàng, ánh mắt cứ như thế cực nóng....

Nàng cúi gằm mặt, nhai thức ăn cũng không phát ra tiếng, cảm giác giống như đang nhai sáp.

“Em ăn no rồi.” Hành Chi Nhược cầm lấy khăn tay qua quýt lau miệng, vội vàng đứng dậy, Hành Chi Thiên ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một, chỉ một cái liếc mắt của hắn cũng đủ khiến cho cả hai chân nàng mềm nhũn ra.

Nàng vội vàng quay trở về phòng mình, cẩn thận khóa cửa lại, vô lực tựa cả thân người vào cánh cửa, chậm rãi đảo mắt khắp đồ vật được bày trí trong phòng, những chiếc ly tách nguyên bản bằng giấy, plastic không dễ vỡ giờ đây đã được đổi trở lại bằng thủy tinh bình thường.

Nàng bỗng nhiên lại muốn bật cười....

Những tưởng rằng nàng có thể giống với những người bình thường có thể sống một cuộc sống bình thường, nhưng.... có thể sao ?

Âm thanh của tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Cả người của Hành Chi Nhược đột nhiên trở nên cứng đờ, theo tiềm thức dùng lưng của mình ra sức chặn cánh cửa lại.

“Chi Nhược, mở cửa ra.”

Khóa cửa có vẻ như bị dùng sức vặn mạnh.

“Nghe lời, mở cửa ra, bằng không anh thật sự sẽ tiến vào.”

— —||

Cho dù có nghe hay không người chẳng phải cũng nhất quyết tiến vào sao, này.... trừ phi ta bị đàn độn mới có thể để cho người tiến vào.

Thanh âm leng keng của tiếng chìa khóa va chạm nhau.

Cửa bị dùng sức đẩy ra, Hành Chi Nhược bị đẩy một cái cả người áp sát vào tường, nàng nhìn theo Hành Chi Thiên tay cầm chìa khóa, vẻ mặt điềm tĩnh không chút hoang mang bước vào phòng, ánh mắt của nàng tràn ngập oán giận.

Còn có cái gọi là không gian riêng tư không hả....

Tất cả chìa khóa đều bị hấn chuẩn bị thêm một bộ.

Bên ngoài phòng ngủ, người hầu đang dọn vệ sinh tò mò liếc nhìn vào trong phòng.

Hành Chi Thiên nhếch miệng, dựa lưng vào cửa, nhẹ nhàng khép cửa.... khóa lại.

Trong khoảnh khắc cánh cửa bị khóa lại,

Một cảm giác bất ổn mãnh liệt bỗng dấy lên trong lòng Hành Chi Nhược.

33. Q.3 - Chương 9

“Ca ca....” Ánh mắt của Hành Chi Nhược liếc về phía cánh cửa bị đóng chặt, “Em nóng....” Cho nên không nên đóng cửa, không khí sẽ không lưu thông được, như thế đối.... đối với thân thể sẽ không tốt.

— —|| Đây là cái lý do chó mà gì, shit.

Hành Chi Nhược dịch từng bước về phía mép tường, cúi gằm đầu xuống nhìn không được mắt lại liếc nhanh về hướng Hành Chi Thiên, tự phỉ nhổ mình một phen.

“Nóng sao ?” Hành Chi Thiên nhướn mày lên, bất động thanh sắc liếc nàng một cái, ngón tay thon dài trắng nõn của hắn trượt lên trên cổ áo, cởi ra nút áo, động tác của hắn nhàn nhã, giọng nói cũng rất điềm tĩnh, “Nghe em nói anh cũng cảm thấy có chút nóng, dù sao cửa cũng đã đóng, hai huynh muội cùng ở chung một gian phòng cũng không phải là chuyện gì hệ trọng, vậy anh đây cũng....”

Cởi.

A a a

A a a a a a a

Hắn cứ thế thật sự cởi áo khoác ngoài ra, bên trong chỉ còn mặc độc nhất chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo bị giật tung mở phanh ra....

Hành Chi Nhược không dự đoán được hắn sẽ làm như vậy, hai mắt trợn trừng, ngân ngấn nước, chớp chớp.

Nếu nói Bạch Lạp Hề mặc áo sơ mi trắng mang tới cho người ta một cảm giác thanh nhã thoát tục, không thuộc về chốn nhân gian khói lửa, tựa như tiên tử bị dọa xuống phàm gian.

Như vậy.... cái kẻ trước mắt này.

Ngày thường ôn nhu nhõa, nhưng giờ phút này, đôi mắt của hần sáng quắc, đôi môi mỏng đầy cảm dỗ đang mím lại, trái cổ nhấp nhô.... mái tóc lộn xộn, khuôn mặt tuần mỹ.... toát lên một vẻ gợi cảm đến chết người.

“Ca ca, cái kia.... trong phòng có máy điều hòa, em.... em đi mở.” Hành Chi Nhược nói chuyện có chút lấp bắp, lông mi buông xuống, che khuất đi cảm xúc trong đáy mắt, xoay người lùi về sau, tìm đại một cái cơ muốn thoát khỏi hần.

Không hiểu sao trong đầu Hành Chi Nhược bỗng nhiên hiện lên một loại điềm xấu dự cảm, nó tới rất nhanh nhưng lại nghĩ không ra, tóm cũng không được....

Giây phút kế tiếp, cánh tay của nàng liền bị giữ chặt, người nọ dùng đến khí lực rất lớn.

Hành Chi Nhược hốt hoảng nâng tầm mắt lên lại bị hần dùng sức một cái, không biết làm thế nào lưng của nàng lại bị dán dính trên tường, nàng nhăn mày.... đau, toàn bộ lưng đều có cảm giác tê rần, đầu cũng choáng váng, nặng trĩu.

“Ca, anh đang làm cái gì....” Nàng nhìn thẳng vào hần, lời nói mới được một nửa lại bị nuốt trở vào, thanh âm càng lúc càng trở nên bất an.

Hai cánh tay của Hành Chi Thiên chống ở hai bên đầu nàng, tư thế cường thế bá đạo, khuôn mặt tuần mỹ của hần cách nàng rất gần, hơi thở nóng rực lại quen thuộc phả lên hai bên má nàng, miệng hần khẽ nhếch lên, giọng nói phát ra từ cổ họng tuy có chút khàn khàn nhưng thanh âm lại rất êm dịu, “Anh không hài lòng vì em có chuyện gạt anh, điều này làm cho anh rất khó chịu, Kỳ Tú Minh cùng với Bạch Lạc Hề đều có đến tìm em đúng không.... Hôm nay mới là ngày đầu tiên em đến trường, có phải từ nay về sau sẽ lại có một đám con trai lộn xộn không biết từ đâu tìm đến tận cửa ?”

“Anh cho người giám thị em ? !” Hành Chi Nhược kinh ngạc giương mắt nhìn hần, khuôn mặt lộ rõ tức giận cùng bất mãn.

“Anh chỉ là quan tâm đến em, em gái....” Hai chữ em gái thốt ra từ miệng hần cực kỳ nhẹ, ngữ khí lại cực kỳ ái muội, êm ngọt như nhung, “Anh đã trông chừng em lớn lên, anh là ca ca của em, anh không muốn để cho kẻ khác cướp mất em.”

“Đừng như thế, anh cứ như vậy sẽ làm cho em sợ.” Nàng buông rũ mi mắt, cố làm dịu giọng mình.

“Chuyện anh sẽ làm kế tiếp, chẳng phải là.... càng khiến cho em sợ hãi sao ?” Hần cúi đầu xuống, hai ngón tay nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng, đôi mắt sáng rỡ lấp lánh như mặt nước trong đêm trăng, dập dờn lay động lại ôn nhu, khẽ khàng nói, “Anh vẫn cố chịu đựng, sợ em lại giống như bốn năm trước, sợ hãi anh trốn tránh anh.... nhưng anh đối với chuyện em giấu giếm cực kỳ tức giận, em như thế làm cho anh có cảm giác không thể nắm giữ được, anh sợ có một ngày em lại giống như trước kia biến mất ở trước mặt anh không còn thấy bóng dáng tung tích....”

Giọng nói của hần đột nhiên tăng cao, cánh tay dùng sức một chút, nâng nàng lên áp vào tường, cổ ý đè cơ thể ấm áp của hần lên người nàng, “Anh có phải nên cho em một chút giáo huấn, để em học được biết nghe lời, không cần giống như trước đây.... ở bên ngoài thì ra vẻ nhu thuận, kỳ thật bên trong lại che giấu rất nhiều chuyện nhỏ nhặt mà anh không biết.”

Hần hần hần, hần đang nói cái gì.

Cái gì giống như trước đây.... rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết.

Hành Chi Nhược dựa lưng vào tường, chậm chậm xê dịch thân hình, quay mặt đi, hô hấp không thông, cổ hết sức giảm thiểu tiếp xúc với hần.

Dáng vẻ của Hành Chi Thiên lúc này khiến cho nàng cảm thấy không biết phải đối mặt như thế nào, như vậy ca ca.... nàng không quen thuộc, xa lạ như thế làm cho người ta sợ hãi đến phát run.

Nàng chà xát người vào tường, cái cảm giác cứng ngắc lại lạnh như băng của nó làm cho nàng không thể thích ứng, ánh mắt hoang mang rối bời, tâm càng lúc càng lạnh.

Hành Chi Thiên nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn nàng, bàn tay chậm rãi hạ xuống, ôm chặt nàng vào trong ngực, vẻ mặt của hắn phức tạp nhưng động tác lại rất cẩn thận, thậm chí giọng nói của hắn cũng có chút run rẩy, “Đừng trốn tránh anh, đừng sợ anh.... Em là của anh, ai cũng không thể mang đi.”

Hành Chi Nhược bị hắn ôm chặt tới mức không thở nổi, tay chân luống cuống cổ hết sức đẩy hắn ra, gót giày lại chạm vào góc tường.... hình như có chút quái dị.... nàng lại nhẹ nhàng dùng chân huých một cái.... cả người bị chấn động.

Hành Chi Thiên tựa hồ cũng phát hiện ra sự bất ổn của nàng, cúi đầu buông nàng ra, xoa nhẹ lên khuôn mặt của nàng, ánh mắt của hắn sáng quắc.

“Ca....”

Hành Chi Nhược giật giật tay áo của hắn, cực kỳ nhu thuận vùi ở trong lòng hắn, sợ hãi nói, “Ca, em chưa bao giờ nói là sẽ rời khỏi anh, chẳng phải cả hai chúng ta đều luôn ở cùng nhau sao ? Anh như vậy làm em thật sự rất sợ....”

Tay nàng chậm rãi trượt lên ôm lấy eo của hắn, thanh âm giống như than vãn, “Ca, anh là ca ca yêu dấu nhất của em, đừng làm cho em hận anh.”

Hành Chi Thiên vừa nghe thấy thể thân hình lập tức trở nên cứng đờ, vùi đầu vào gáy nàng, dùng sức ôm chặt nàng, sau đó mới từ từ buông tay ra.

Hắn cúi người xuống, mái tóc lộn xộn che khuất ánh mắt của hắn, nhìn không rõ được biểu cảm, hắn xoay người nhặt lên áo khoác, nắm lấy tay cầm của cánh cửa, nghiêng đầu không hề nhìn nàng, nhẹ giọng nói, “Anh thất thố rồi, bất quá hãy nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay, bớt đi trêu chọc những kẻ khác, bằng không anh sẽ không cho em đến trường.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Trong khoảnh khắc, Hành Chi Nhược vô lực mềm rũ tựa người vào tường, chậm rãi tê liệt trượt ngã trên mặt đất, nàng thất thần trong chốc lát, ngẩn người ra nhìn trừng trừng vào tấm đệm trắng như tuyết.

Phòng ngủ một mảnh yên tĩnh, nàng cứ như thế ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào tường, một bàn tay lặng lẽ vói ra sờ soạn phía sau lưng.

Phòng rất lớn, nàng dựa vào tường, động tác lại cực nhẹ, cho dù nhìn ở góc độ nào cũng không thể phát hiện được hành động nàng đang che giấu phía sau.

Bức tường màu trắng vừa bóng loáng lại vừa trơn trượt, nàng tỉ mỉ rà soát, chạm được vào nơi nào đó, xúc động, tay dùng sức đẩy một cái, trên tường đột nhiên xuất hiện một cái lỗ, sờ vào bốn góc của nó, hình như là để cất giữ một quyển sổ nhỏ, nàng bất động thanh sắc lấy nó ra, lặng lẽ giấu nó sau lưng, dùng áo che lại.

Tất cả mọi động tác đều thật cẩn thận, không một ai có thể phát hiện.

Kỳ thật chính nàng cũng không hiểu tại sao mình phải làm chuyện thần kinh như vậy, căn phòng không hề có người, nàng chắc chắn là có thể quang minh chính đại làm.

Chính là.... trong tiềm thức có một giọng nói nhắc nhở cho nàng biết, không an toàn.... tựa hồ ở khắp nơi đều có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Hành Chi Nhược di chuyển có chút cứng ngắc, đóng lại cái khe bí mật ở trên tường, vươn người, làm bộ ngáp một cái, liền miễn cưỡng đá đôi dép lông ra, chui vào trong chăn, trùm đầu lại.

Thời gian cứ như thế tích tắc tích tắc trôi qua....

Nàng nằm ở trong chăn lẩn qua lẩn lại một lúc lâu, lén lút nhìn trộm về phía bức tường, bức tường vẫn một mảnh trắng tinh, dù nhìn thế nào cũng nhìn không ra vết tích của cái khe bí mật. Nếu không phải mới vừa rồi bị Hành Chi Thiên ép vào trên tường, dép lông vô tình chạm vào nơi đó, chỉ sợ là vĩnh viễn nàng cũng không thể phát hiện được cái bí mật đó.

Quả thật là....

Quý dị.

Lại lúi đầu vào trong chăn, Hành Chi Nhược phục hồi lại bình tĩnh, nhẹ nhàng lấy ra vật đang giấu ở sau lưng, tỉ mỉ vuốt lên nó, bật đèn pin lên ở trong chăn xem....

Đây là một quyển sổ, bìa rất mềm.

Quyển sổ cũng không còn nguyên vẹn, phía sau đã bị xé đi rất nhiều trang, nàng cẩn thận sờ soạn.... vết xé rất ngay ngắn, chắc chắn là do con người làm, có vẻ như phân nửa quyển vở đã bị xé đi.

Quyển vở có màu dâu tây, ngoài bìa in hình một cái bánh donut rất lớn.

Ở trên mặt của bìa trước là những chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, một hàng chữ to đề 'ký sự tuổi thơ', xem nét chữ này chắc chắn là của một đứa bé viết.

Quả nhiên....

Ký tên, là ba chữ, Dã cục cưng.

Dã cục cưng ? !

Cái tên này quái lạ tại sao lại cảm thấy quen thuộc như thế....

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

34. Q.3 - Chương 10

Ngày 1 tháng 4, trời quang

Hôm nay Dã cục cưng thay Hành Chi Thiên cầu hôn với Kỳ Tú Minh ca ca.

Hắn thật sự rất xinh đẹp, cười rộ lên làm cho cả hai mắt đều híp lại, đôi nhĩ đỉnh đỏ rực như lửa, cục cưng muốn lấy nó đưa cho cha nhỏ. Nhưng Tú Minh ca lại nói đây là vật gia truyền, sau này chỉ có thể đem tặng nó cho người yêu làm vật đính ước, lúc hắn nói còn kín đáo chân thành tha thiết nhìn ta, vì thế ta biết, ta nghĩ là hắn nhất định rất thích ca ca, nếu không cũng không nói nhiều với ta như vậy, hắn là.... hắn là hắn muốn ta giúp hắn nói nhiều lời tốt đẹp ở trước mặt ca ca.

Nhớ tới cũng thật là, Chi Thiên cùng với Kỳ Tú Minh ca ca cẩu gấu với nhau cũng đã lâu, hôm ngày lễ tình nhân, Tú Minh ca ca mang đến cho ta rất nhiều sôcôla, ta nghĩ a.... nhất định là hắn xấu hổ muốn dùng phương pháp uyển chuyển này để tặng sôcôla cho Chi Thiên. Nhưng cục cưng thật xấu, lén lút ăn vụng sôcôla một mình....

Ăn hơn phân nửa, sau đó bị đau răng, Chi Thiên biết được, ở trước mặt cục cưng đem toàn bộ sôcôla vứt bỏ hết, hắn hình như rất giận dữ còn căn dặn Bác Cầm từ nay về sau không cho Tú Minh gặp cục cưng.

Đêm đó, hắn nói, em thích cái tên kia phải không?

Ta muốn nói, ca ca thích thì em cũng thích, bắt quá những từ này dài quá, ta lại lười, cho nên gật đầu qua loa cho xong chuyện.

Hắn lại hỏi, so với anh em thích ai hơn?

Kỳ thật, nếu bọn họ kết hôn chẳng phải chính là người một nhà sao, còn muốn so đo với nhau làm gì? Ta nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, thực thành khẩn nói, ta thích ca ca cùng Tú Minh như nhau.

Có lẽ là do Dã cục cưng chỉ thật sự đáp qua loa cho xong chuyện, thái độ không nghiêm túc, Chi Thiên tựa hồ rất tức giận, nghiêng người, đè lên người ta, mím môi, nhìn chăm chăm vào ta....

Ánh mắt của hắn không biết nên hình dung như thế nào, giống như đang ẩn nhẫn cái gì, cuối cùng hắn vẫn là không nhìn được, đầu cúi xuống dùng miệng cắn ta, đây là lần đầu tiên hắn đối với ta như thế, giống như những tình tiết ta vẫn thường thấy trên phim truyền hình.... Sau đó có cái gì đó mềm mại dò xét tiến vào trong miệng ta, ẩm ướt lại trơn trượt.

Là đầu lưỡi, cảm giác có chút quái quái, ta lại không nói được quái ở chỗ nào.

Hắn ôm ta rất chặt,

Thanh âm của hắn không nhanh không chậm nói với ta, cho dù ở trong lòng em vị trí của anh và hắn là ngang nhau, nhưng bất quá hãy nhớ kỹ, chỉ có anh mới có thể làm thế này đối với em, chỉ có anh.

Vòng ôm của Chi Thiên thật ấm áp, làm cho người chỉ muốn chìm vào giấc ngủ.

Đây là nụ hôn của ca ca sao....

Huynh muội bình thường cũng là như vậy, hắn nói, ca ca hắn là sẽ không gạt người.

Ký tên, cũng là Hành Chi Nhược.

Hành Chi Nhược sững sốt tới mức đỡ cả người, hô hấp cũng không thông, nàng vui đầu ở trong chăn, ánh đèn pin chiếu rọi vào từng trang từng trang giấy, ánh sáng le lói mờ nhạt.

Rõ ràng là ấm áp nhưng tại sao tâm của nàng lại lạnh đến như thế.

Dã cục cưng, Hành Chi Nhược....

Quyển sổ ghi chép này chính là do thuở nhỏ nàng viết, nhưng tại sao trong trí nhớ của nàng lại không hề có một chút ấn tượng.

Tại sao lại phải giấu ở một nơi bí mật như thế, Hành Chi Thiên nói nàng bị bệnh một thời gian khiến cho toàn bộ những chuyện trong bốn năm qua đều quên hết, nhưng quyển sổ này rõ ràng ghi chép lại chuyện của trước cả khoảng thời gian bốn năm, Hành Chi Thiên, Kỳ Tú Minh. Những cái tên quen thuộc, rõ ràng nàng không hề quên.... nhưng

Vì sao những chuyện ghi trên giấy nàng một chút ấn tượng cũng không có.

Còn có trong sổ ghi chép còn nhắc tới cha lớn, cha nhỏ cùng với mẹ.... Bác Cầm....

Thật sự có tồn tại những người này sao?

Vì sao những đoạn trí nhớ về họ đều trống rỗng.

Đây có phải chính là nguyên nhân mà quyển sổ ghi chép này bị giấu kỹ, rốt cuộc có thể giải thích vì sao Bạch Lạc Hề lại gọi nàng là Dã cục cưng.

Tất cả những ký ức thuở nhỏ chỉ là chuyện ở trong tòa thành, còn khoảng ký ức trước đó toàn bộ đều là hư cấu, chưa hề xảy ra, bây giờ nghĩ đến thật sự khiến người ta khiếp hãi.

Hành Chi Nhược lật nhanh vài trang, nhìn đến một dòng chữ, dừng lại đọc.

~Ngày 7 tháng 11, trời âm u mưa dầm

Một....

Đóng giả tới đóng giả lui, thật sự mệt chết đi được.

Ban ngày ta đóng vai cô em gái đáng yêu nhu thuận của hắn, mãi mãi vẫn là một cô nhóc không lớn nổi.

Ta thật nghĩ vẫn sẽ mãi tiếp tục như thế, nhưng vì sao hắn lại muốn đem hiện trạng này hủy diệt.

Bàn tay của hắn thật ấm áp, nếu không phải luôn lần vào trong chăn vuốt ve ta, ta sẽ cho rằng hắn là đến giúp ta đắp lại chăn.

~Ngày 10 tháng 11, trời mưa

Thịt bò hầm với rượu vang đỏ, ăn thật là ngon, tuy vậy có phải rượu mạnh quá không.

Đầu có chút mơ màng....

Hôm nay nhất định lại sẽ bị ca ca ôm ngủ.

Ca thì thảo khẽ gọi tên ta vài lần, hơi thở phả ra từ môi hắn mang theo hương nồng của rượu, nóng nóng, lại nhồn nhột.

Kỳ thật ta vẫn còn đang tỉnh, chỉ là nhắm chặt mắt, không dám mở ra mà thôi....

Hắn nằm ở trên giường, chống tay nghiêng người qua ôm lấy ta, động tác hơi có chút không an phận, hắn nhẹ nhàng hôn xuống, dừng lại ở trên cổ ta, nụ hôn của hắn nóng rực như dầu nung của lửa, bàn tay đang ôm lấy eo ta cũng càng lúc càng chặt. Trong lòng ta thực sự hoảng loạn, mơ hồ cảm nhận thấy có điều gì đó sắp xảy ra, hô hấp của hắn dồn dập, hắn buông ta ra, xoay người đưa lưng về phía ta, cố kiềm chế tiếng rên rỉ, tiếng động rất lớn, hình như đang làm gì đó, chần chệm đều bị hắn cuốn chặt,

Ta nằm im ở trên giường....

Tiếng động dừng lại trong chốc lát, bốn phía cực kỳ im lặng.

Giường bỗng nhiên run lắc dữ dội.

Một lúc lâu sau, âm thanh sột soạt dừng lại, hắn hình như đang lục lọi trong ngăn tủ tìm kiếm khăn tay, ta rất sợ hắn phát hiện ra quyển nhật ký của ta.

Hắn cố sức nhẹ tay nhẹ chân, sau khi xong, hắn xoay người lại ôm ta vào trong lòng, lồng ngực hắn phập phồng dữ dội, cầm đặt trên đỉnh đầu ta, hơi thở cũng trầm ổn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc ta, động tác cực kỳ ôn nhu.

Hắn ôm ta cũng rất chặt, ta hiểu vừa rồi hắn đang làm gì ở trên giường, miệng thì thầm gọi tên ta.... Trong không khí lẫn quất mùi xạ hương cùng thối nát....

Mọi thứ đều hỗn loạn như thế,

Bất quá ta vẫn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Bác Cam ngày mai khi nhìn thấy ca ca lại ôm ta ngủ.

Ký tên: Hành Chi Nhược

Tâm loạn như ma....

Quyển vở bị khép lại.

Cuốn nhật ký bị xé rách.

Chữ viết non nớt, ghi lại những bí mật đã bị phủ bụi rất lâu.

Ngón tay của Hành Chi Nhược run rẩy, bàn tay vuốt ve quyển vở không nỡ rời đi, phân vân, do dự, đầu óc của nàng có chút mê loạn, rối rắm, không biết có nên tiếp tục xem hay không....

Chính là, chung quy đến cuối cùng dù muốn trốn tránh thế nào cũng tránh không khỏi.

35. Q.3 - Chương 11

Ả hành lang đều im phăng phắt không có một tiếng động, nhưng càng lúc lại càng làm cho người ta sợ hãi. Bên ngoài tòa thành truyền đến vài tiếng chó sủa, Hành Chi Nhược kinh hoảng trốn ở trong chăn, cả người run bần bật, khuôn mặt sợ sệt đang vùi trên nệm kia đỏ rực, nàng nằm sấp ở trên giường, ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn pin quét qua từng hàng từng hàng chữ, ánh sáng đèn le lói rọi trên quyển nhật ký, từng dòng chữ đập vào mắt mang tới cảm giác gai người, kể lại những đoạn hồi ức bị chôn giấu, làm cho người ta có cảm giác không thể hít thở.

Thời thơ ấu của nàng,

Bị chôn sống, một đoạn trí nhớ bị tẩy sạch.

Tâm thần của Hành Chi Nhược bất ổn, lật nhanh vài trang, lại nhìn thấy hai chữ quen thuộc “Yêu Chi”.... Trái tim của nàng nện thình thịch dữ dội, trong đầu giống như có gì đó nổ tung, đang muốn ồ ạt xông ra, lại thế nào cũng tìm không được sờ không thấy, một cơn đau đầu choáng váng đánh úp tới, rồi sau đó lại biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên giấy viết “Yêu Chi quả thật rất lợi hại...”

Nàng nhú mày, cúi đầu nhìn trừng trừng vào quyển nhật ký, ánh mắt ngưng tụ, hết sức cẩn thận chăm chú đọc từng câu từng chữ, bàn tay nhịn không được lại run lên.

~~Ngày 13 tháng 12

Băng vệ sinh đa chiều bằng cotton siêu mềm mại dài 40.5 cm dùng cho đêm ngủ say

— —

Ta rốt cuộc cũng nhịn không được thốt lên.

Rất lâu trước kia ta nhìn thấy mẹ thường xuyên ép cha lớn đi siêu thị mua về ẹ, cục cưng cũng rất muốn dùng cái đó.

Ca ca quả thật rất ngu ngốc, ôm ta ngủ cả đêm, làm cho cả người đều bị dính bẩn, cũng không biết bảo người đi mua băng vệ sinh về cho ta.

Đáng ghét, hần rốt cuộc là không nghĩ tới, hay là nghĩ muốn cho người ta cứ như vậy chảy suốt đêm sao.

Rét lạnh....

Yêu Chi quả thật rất lợi hại.

Ánh mắt thật sự sắc bén....

Ta biết hôm nay mình đã nói lộ miệng, rõ ràng là giả bộ cái gì cũng không hiểu, vốn ngay cả những chuyện nhỏ nhặt như nguyệt sự cũng phải nhờ tới ca ca dạy, lại vô tình nói ra câu băng vệ sinh đa chiều bằng cotton siêu mềm mại dài 40.5 cm dùng cho đêm ngủ say, thật muốn tát ình một cái.

Ca ca vì sao lại muốn mời hần đến.

~Ngày 15 tháng 12

Gần đây thái độ của ca ca đối với ta rất kỳ quái, không tùy tiện sờ tới sờ lui, cũng không tỏ vẻ rất quan tâm đến ta, nhưng lại luôn không ngừng nhìn chăm chăm vào ta, có chút dăm chiêu.

Nhất định là Yêu Chi đã nói gì với hần.

Đúng rồi,

Âm thanh phát ra từ tiếng guốc gỗ của Yêu Chi hình như có thể thôi miên....

Ta rốt cuộc cũng hiểu tại sao mỗi lần nhìn vào đôi bích đồng của hần thì lại ngáp không ngừng, đầu óc mê mang. Cứ mỗi lần ta đột nhiên tỉnh dậy, đều nhìn thấy hần đang ngồi ở bên giường của ta, chỉ cười mà không nói tiếng nào.

Hần rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Hần, thật sự rất nguy hiểm.

Bông gòn....

Ngày mai nhất định phải tìm Bác Cầm xin bông gòn bịt kín lỗ tai lại.

Mặc kệ hần có đem guốc gỗ đập nát, đập cho đến hai bàn chân sưng lên, cũng tuyệt đối không thể lại bị hần thôi miên lần nữa.

Không được rồi, buồn ngủ quá, trước cứ nằm xuống một lát đã.

~Ngày 16 tháng 12

Không tìm thấy Bác Cầm.

Bác ấy giống như biến mất trong tòa thành.

Chính xác thì.... đã ba ngày rồi không nhìn thấy bóng dáng của bác ấy.

Người hầu nói bác ấy đã về nhà tịnh dưỡng rồi, nhưng Bác Cầm sao lại có thể ra đi mà không nói tiếng nào với ta, bác ấy rất thương ta, chắc chắn sẽ không hành động như thế....

~Ngày 17 tháng 12 —

Yêu Chi nói với ta, ngươi còn muốn đóng giả tới khi nào.

Hắn nói, ta không tin ngươi không phát hiện ra ham muốn chiếm hữu của ca ca ngươi đối với ngươi.

Ta mơ mơ màng màng, đầu lại rất đau.... mê man từ trên ghế đứng dậy, tuy rằng lần này có nhét bông gòn vào lỗ tai, nhưng vẫn bị hắn thôi miên.

Yêu Chi đùa nghịch với tà áo kimono tinh xảo trên người, cười đến tự đắc, hắn nói, ngươi có biết ca ca ngươi vẫn luôn xem ngươi là cô dâu nuôi từ bé giữ ở trong nhà.... dựa theo tâm nguyện của hắn mà nuôi dưỡng ngươi, không cho ngươi ra khỏi tòa thành, không cho ngươi tiếp xúc với người khác phái, hắn tin tưởng rồi sẽ đến một ngày, ngươi lớn lên

Rốt cuộc sẽ hoàn toàn thuộc về hắn.

Mà ngươi....

Lại vẫn đang lừa dối hắn.

Ta nhìn thấy trong đôi bích đồng của hắn lóe lên vẻ vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa.

Có lẽ hắn đã nhìn ra được ta đang hoảng loạn, hắn cười càng lúc càng hăng, hắn nói, hắn sẽ không nói hết cho ca ca mọi thứ, bất quá hắn sẽ làm cho sự việc càng trở nên thú vị.

Rốt cuộc là hắn muốn làm gì....

Ta đã không còn sợ bóng tối nữa, tại sao ca ca vẫn còn ngằm đồng ý để cho hắn hết lần này đến lần khác sử dụng phương pháp thôi miên trị liệu đối với ta.

Các cha, mẹ, mọi người đang ở đâu.

Con sợ....

~Ngày 20 tháng 12

Vào lúc ăn sáng, ca ca vô duyên vô cớ lại phát giận, ôm ta chặt đến mức làm cho ta cả người đều đau đớn.

Làm sao vậy....

Ta chỉ là muốn tự mình ăn, ta lớn rồi, không muốn bị hắn ôm ở trên đùi, từng miếng từng miếng đút vào miệng.

Ta giãy giụa, ánh mắt của hắn càng lúc càng sáng rực, âm trầm không nói lời nào.

Yêu Chi nhìn cả hai chúng ta, cười rất thoải mái, hắn dùng khẩu hình nói cho ta biết, mẹ ca ca đã biết được tâm tư của em gái bảo bối của hắn rồi.

Ta muốn chạy trốn.

Hành Chi Thiên lại ôm ta rất chặt, hắn nói ta đã biến thành người mà hắn không hề nhận thức.

Hắn muốn tiểu Chi Nhược nhu thuận có có hiểu biết trước kia.

Hắn nói ta tuổi còn nhỏ như vậy trong lòng không nên cất giấu nhiều tâm sự, hắn nói những gì thuộc về hắn ai cũng không thể cướp được.... Luồng mắt của hắn cùng Yêu Chi giao nhau trong nháy mắt, khóe miệng hắn nhếch lên, cười rất có ẩn ý.

Hắn nói, có một số việc nên quên đi.

Chỉ cần, nhớ rõ hắn là đủ rồi....

Xoa xoa cặp mắt cay xè,

Hành Chi Nhược khép lại quyển vở, nhắm mắt lại.

Sổ nhật ký bị xé rách, cuối quyển sổ lưu lại một trang giấy không hoàn chỉnh, là ngày 21 tháng 12, chỉ có vồn vẹn hai chữ.... “Thôi miên”.

Ký ức thuở nhỏ của nàng bắt đầu từ tòa thành này, nàng nhớ rõ tất cả những giáo viên đã từng dạy nàng học, nhớ rõ Yêu Chi, nhớ rõ chuyện thuở nhỏ nàng len lút chui lỗ chó trốn ra ngoài vô tình xông vào nhà của Kỳ Tú Minh, nàng thậm chí còn không quên cả những chuyện nhỏ bé vụn vặt, nhưng chỉ độc nhất chuyện chính mình như thế nào bị ôm đến tòa thành này là nàng không hề biết, đối với nàng ba chữ “Dã cục cưng” cũng rất xa lạ, đối với những người trong sổ nhật ký có nhắc tới Bác Cầm.... cha lớn, cha nhỏ cùng với mẹ.... nàng lại không có chút xú ỉn ấn tượng.

Nếu những lời trong bản ghi chép này là thật,

Như vậy.... trí nhớ của nàng chính là bị tẩy xóa hoặc bị bóp méo.

Nàng không phải chỉ quên đi đoạn ký ức của bốn năm qua, thậm chí cả những ký ức khi còn bé cũng đều là nửa thật nửa giả.

Nếu, những lời trong bản ghi chép này là thật,

Vậy rốt cuộc nửa phần bị xé bỏ hiện đang ở đâu....

36. Q.3 - Chương 12

“Tối qua ngủ ngon không?” Một bàn tay dũi ra vò vò mái tóc nàng, Hành Chi Thiên thân mật ngồi xuống bên cạnh, xắn tay áo lên rút cho nàng một ly sữa.

“Ừ.”

Hành Chi Nhược đang cầm cái chén, ánh mắt mơ màng quét qua những món ăn được dọn trên bàn, những chiếc bánh ngọt kiểu Tây cầu kỳ, món canh bào ngư hải sâm nóng hổi được hầm rất mềm.... Rau cải trộn nước sốt marinate, dầu cháo quẩy vàng rộm, thậm chí còn có cả bánh donut.

Lúc trước không có chú ý tới, bất quá hiện tại nhìn lại, quả thật là....

--

Trong sổ nhật ký có nói, lúc cô nhóc vừa mới chuyển vào sống ở tòa thành bởi vì không quen ăn món Tây nên bị tiêu chảy, làm loạn hết mấy ngày, cho nên từ đó về sau thực đơn của bữa sáng được thêm vào vài món bình dân.

Nhoáng một cái thời gian cũng đã qua hơn mười năm, mọi thứ vẫn không thay đổi, thậm chí vẫn còn cả bánh donut.... Tuy là đã rất lâu không có người ăn, nhưng trong thực đơn vẫn chưa bao giờ hủy bỏ món đó.

Hành Chi Nhược chồm người tới, cầm lấy một cái bánh donut, nhìn chằm chằm một lúc lâu, rồi mới cắn nhẹ một miếng.

Hành Chi Thiên khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên kinh ngạc, “Em không phải không thích ăn loại đồ ngọt này sao?”

Đổ mồ hôi lạnh,

Biết rõ không có người ăn mà vẫn còn cho người dọn lên nhiều năm như vậy, xem ra trong nhà quả là dư thừa tiền của.

Ngọt lịm, mùi vị rất ngon, nàng nhịn không được nhai nhai, “Chỉ là đã lâu rồi chưa ăn, cho lên muốn thử lại mùi vị.”

Trong mắt Hành Chi Thiên rõ ràng hiện lên tia bất an, nhẹ nhàng nói, “Đừng miễn cưỡng.”

Hắn còn chưa nói hết câu, Hành Chi Nhược mặt đã nhăn lại giống như trái khổ qua, bỗng chốc đứng bật dậy, cầm lấy ly sữa nốc vào một hơi.

“Ca, trước đây em thật sự rất thích ăn thứ này sao?”

“Đúng vậy.” Hành Chi Thiên vỗ nhẹ vào lưng nàng, cuối cùng động tác cũng chậm lại biến thành vuốt nhẹ, “Bất quá trong bốn năm qua cũng không nhìn thấy em ăn.”

Hành Chi Nhược cứng người, ngay chỗ trái tim mà bàn tay hắn vừa chạm vào đập loạn một chút, cực kỳ hốt hoảng.

Ánh mắt của nàng tràn đầy phức tạp nhìn về phía những chiếc bánh donut vàng rực đang nằm trên bàn.

Thật không hiểu tại sao trước đây nàng lại thích ăn nó.

Lúc mới bắt đầu cắn một miếng cũng cảm thấy ngon, nhưng khi nhai từ từ...

Trong đáy lòng đột nhiên tuôn trào ra một loại cảm giác bài xích, thậm chí còn muốn nôn.

“Chi Nhược, lát nữa để tài xế đưa em đến trường, hôm nay anh bận việc rất khuya mới trở về, ngoan ngoãn nghe lời...” Ngay lúc hắn nói xong câu cuối cùng, bàn tay đang đặt trên lưng nàng vỗ mạnh một cái, ẩn ý trong hành động của hắn quá rõ ràng, Hành Chi Nhược giật nảy mình, thiếu chút nữa phun toàn bộ sữa trong miệng ra.

“Ca, em lúc nào cũng rất ngoan mà.”

Hắn cầm lấy áo khoác mắc ở trên ghế, đứng thẳng người nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, ngón tay quẹt nhẹ qua tí sữa dính trên môi nàng, ánh mắt tràn đầy chân tình, cúi đầu xuống in một nụ hôn nhẹ lên gò má của nàng, cười nói, “Em quả thật rất ngoan.... bất quá, hy vọng là vẫn luôn như thế.”

Học viện Hoàng Gia.

Mạch Connie bày ra một điệu bộ mê người, không ngừng soi gương.

Trong khi đó Hành Chi Nhược tinh thần lại hốt hoảng, trong đầu luôn hiện lên những dòng chữ trong quyển sổ nhật ký, thật muốn vứt bỏ nó ra khỏi đầu nhưng càng muốn tâm lại càng loạn.

“Tiểu Chi, mấy ngày nay cậu có nhìn thấy qua Hành Chi Thiên chưa?”

Hành Chi Nhược cả người run lập cập, lập tức ngẩng đầu lên, lưng cũng thẳng đứng.

Mạch Connie nheo mắt liếc xéo nàng một cái, hai hàng lông mi chớp chớp, cười nói, “Cậu khẩn trương cái gì.... Nhìn cậu như vậy rõ ràng chưa nhận biết hắn rồi.”

Hành Chi Nhược mặt đỏ ra một lúc, khóe miệng co quắp, chậm rãi úp mặt xuống bàn, tiếp tục nhắm mắt thả hồn đi.

“Hai vị hoàng tử mình đều đã nhìn thấy, từ lúc chuyển đến đây vẫn chưa nhìn thấy được hắn, cậu biết không.... nghe nói hắn là hội trưởng hội sinh viên đại học của học viện Hoàng Gia.”

Cái này, quả thật là chưa có nghe hắn nói qua.

Họ Mạch cúi xuống, thấp giọng nói, “Hắn hình như phải xử lý công việc hằng ngày của Hành thị nên khó có thể đến trường, mình có muốn thám tử tư đi điều tra, kết quả cậu có đoán được không có một cô gái thường xuyên ngồi trong xe chuyên dụng của hắn.... Nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ nghe thấy những vụ tai tiếng tình cảm nào của hắn, cậu nói cái cô gái kia sẽ là ai?”

“Là mình.” Hành Chi Nhược miễn cưỡng đáp một tiếng.

Mạch Connie đập nàng một cái, cười đến cả người đều run rẩy, “Cậu, cậu, cậu lúc nào cũng thích nói giỡn.”

Bi ai,

Được, cứ coi như ta nói giỡn đi.

Đầu năm nay, nói thật cũng không ai thêm tin,

Cái kẻ mà chính mình né còn không kịp, trong mắt người khác lại trở thành báu vật.

Hành Chi Nhược gối đầu trên bàn, nghiêng đầu sang một bên, lại đối diện với một đôi mắt sáng thông minh, nàng bị một tiểu nam sinh mới bảy tám tuổi đột nhiên từ đâu xuất hiện dọa cho giật nảy mình.

“Học tỷ, có người nhờ ta chuyển vật này cho chị.”

Phía trước ngực của tiểu nam sinh đeo một chiếc huy hiệu, đại khái là cấp tiểu học, hai tay trịnh trọng đưa ra một tờ giấy.

Hành Chi Nhược do dự trong chốc lát rồi mới tiếp nhận tờ giấy, mặt giấy sờ vào có cảm giác vừa trơn vừa cứng, trên mặt in hình một đóa hoa sen trắng, mở ra thì nhìn thấy một dòng chữ thanh nhã, tú lệ: anh ở trên sân thượng chờ em.

Rét lạnh toàn thân....

Cổ nhân thì hẹn ước dưới ánh trăng dưới tàng cây nguyệt quế.

Còn thời nay trong phim thần tượng học đường đều thích hẹn nhau trên sân thượng.

Nàng không kiềm được rung mình một cái, lại đối diện với nụ cười cố nén của Mạch Connie, “Thư tình hả? Là của ai đưa....”

“Không biết.”

“Vậy cậu có định đi không, muốn mình đi cùng cậu không?”

Hành Chi Nhược nhìn về mặt hăng hái của Mạch Connie bất giác bật cười, làm ra vẻ như đang cân nhắc, “Nếu cậu cùng đi, hẳn nhìn thấy cậu không thích mình ngược lại thích cậu, vậy phải làm sao?”

“Cũng đúng.” Mạch Connie gật gù tán đồng, “Cũng không biết là ai, tự cậu phải cẩn thận một chút.”

Gần đây những chuyện khiến người ta đau đầu cũng thật nhiều, tuy vậy cũng nên thử tự mình đi giải quyết.

Sân thượng....

Quả nhiên là cao vút tận trời, thang máy mà mất điện mới giạt mình cảm thấy độ cao của nó quả thật khiến người ta toát mồ hôi.

Hành Chi Nhược đẩy cửa ra, run lấy bầy gần như ngồi bệch trên mặt đất.

Nghỉ một chút để hít thở, nơi này không có đến một bóng người.

Bốn phía đều trống trải, gió cũng rất lớn, tạt vào mặt làm ắt cũng không mở ra được, không hổ là nơi cao nhất của học viện Hoàng Gia, toàn bộ các tòa kiến trúc hùng vĩ bên dưới giống như bị dẫm nát dưới lòng bàn chân, đứng từ đây nhìn xuống mang lại cho người ta cái cảm giác cao cao tại thượng, coi rẻ toàn bộ thế giới....

Hai chân có chút run rẩy....

Đầu quay cuồng,

Ách, chẳng lẽ là chứng sợ độ cao.

Gió từ phía sau đột nhiên vù vù thổi tới, một cỗ áp lực bổ nhào lên người nàng, Hành Chi Nhược còn chưa kịp quay đầu liền cảm thấy hai chân nhũn ra, mắt thấy sẽ rơi xuống dưới, một cánh tay từ đâu vươn tới ôm chặt nàng, tuy dùng sức nhưng thanh âm đang thầm thì vào tai nàng lại cực kỳ ôn nhu, “Không biết là mình sợ độ cao sao, còn dám nhìn xuống dưới.... Thật đúng là Dã cục cưng không làm cho người ta bớt lo.”

Ai đó đang vòng tay ôm nàng từ phía sau, tư thế này mang lại cho người ta cảm giác thật ấm áp, an tâm, vòng ôm cũng rất chặt, tựa như đang ôm cả thế giới trong lòng.

Bất quá có thể gọi nàng là Dã cục cưng, toàn bộ học viện Hoàng Gia cũng chỉ có một người.

Chính là....

Đối tượng mà toàn nữ sinh trong học viện đều muốn giành giật với nhau —— nhị hoàng tử, Bạch Lạc Hề.

“Anh cứ nghĩ là em sẽ để anh chờ cả ngày ở đây.” Khóe môi hắn nhếch lên tạo thành nụ cười yếu ớt, bàn tay dùng sức một chút ôm nàng đứng cách xa lan can, sau đó nắm chặt tay nàng, nhìn xung quanh tìm kiếm một chỗ sạch sẽ để cả hai ngồi xuống.

Tay hắn rất lạnh, giống như đã chờ ở trên sân thượng rất lâu.

Trên sân thượng gió thổi rất lớn, mà hần chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi trắng phong phanh, chỉ sợ là chịu không nổi, Hành Chi Nhược tự chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, ngẩng đầu lên lại chạm phải đôi mắt mang theo ý cười của hần đang chăm chú nhìn nàng, sạch sẽ đến như thế, thanh thuần đến như thế, nàng có cảm giác như thể toàn bộ những tiếng ồn ào huyền ảo cùng với tạp niệm của thế gian đều bị hần gội rửa, trở nên trong sạch, thanh khiết.

Một người như vậy, không nên xuất hiện tại chốn phồn hoa đô thị.

Thuần khiết đến độ làm cho người ta không dám làm vậy bần.

— —||

Nghĩ cái quái gì vậy,

Hành Chi Nhược chậm rãi hồi lại thần, do dự một lát rồi nói, “Anh có thể nói cho em biết chuyện trước đây của Dĩ cực chưa không?”

Ánh mắt của hần hiện lên một tia kinh ngạc xen lẫn với vui sướng, khoe miệng giương cao toé toét cười, nét mặt càng trở nên nhu hòa, “Cô bé có một người mẹ, cha lớn cùng với cha nhỏ, anh còn nhớ lúc ở nhà trẻ, câu đầu tiên mà cô bé ấy nói với anh chính là....”

Ho nhẹ, một màu đỏ ửng lan ra khắp khuôn mặt của hần, nhìn thấy luồng mắt của Hành Chi Nhược đang chiếu thẳng vào mình, đôi mắt ấm áp của hần liếc nàng một cái, tiếp tục nói, “Khuyên hướng tình dục của anh rõ là có vấn đề, mẹ nói con trai chỉ có thể nắm tay con trai.”

Gió thu xào xạt tiêu điều,

Trong khoảnh khắc Hành Chi Nhược lại có cảm giác như sự tiêu điều được nhân lên gấp bội.

Tuy rằng sau khi xem quyển ký sự tuổi thơ, tâm lý đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nghe hần kể, vẫn nhận không được bị sốc tới cả người đều lạnh run, quả là chấn động không nhỏ.

Thời thơ ấu của nàng quả thật quá dửng mẫn đi.

Hành Chi Nhược trầm ngâm một hồi rồi cuộc mới lên tiếng, “Anh có thể giúp em tìm các cha với mẹ được không?”

“Mẹ anh là bạn thời đại học của mẹ em, có lẽ có thể tìm được bọn họ, cũng đã qua nhiều năm.... anh sẽ cố hết sức, em đừng lo lắng.”

Hần trầm mặc, lặng im nhìn Hành Chi Nhược, trên mặt đang cố nén thương cảm, trong đôi mắt tràn ngập ưu thương, “Hành Chi Thiên.... có đối xử tốt với em không?”

Tốt,

Đương nhiên là tốt.

Tốt đến mức làm cho người không phân biệt rõ rốt cuộc là ca ca hay là người yêu nữa.

Có thể nói như vậy với hần sao....

Hành Chi Nhược bật cười, nhẹ giọng trả lời, “Hần đối xử với em rất tốt, chỉ có điều.... em tìm được quyển nhật ký hồi nhỏ, đọc được rất nhiều chuyện trước đây em đã quên.”

Bạch Lạc Hề chồm người tới trước, hần đưa lưng về phía mặt trời, bóng dáng ngược sáng cùng với nụ cười phảng phất trên khuôn mặt làm cho người ta trong lòng bỗng dâng lên một cổ ưu thương, hần chính là không nói lời nào chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt như hiểu thấu hết thảy, làm cho Hành Chi Nhược trong lòng bỗng cảm thấy chua xót, thậm chí còn muốn đem hết thảy ụy khuất thổ lộ với hần.

Bất quá....

Đến cuối cùng nàng vẫn cố nén lại.

“Em cảm thấy sợ hãi, mọi thứ quen thuộc bỗng chốc đều trở nên xa lạ.” Hành Chi Nhược nắm chặt lấy tay hắn giống như đang bám víu vào phao cứu sinh, thanh âm rất khẽ có phần run rẩy, “Em thậm chí còn không biết chính bản thân là ai.... Hành Chi Nhược hay là Dã cực cương.”

Bạch Lạc Hề bị nàng kéo lại gần, khuôn mặt cách nàng rất gần, mâu quang giống như làn nước cọ quét trên khuôn mặt của nàng, giọng nói tuy dịu dàng nhưng cũng rất kiên định, “Mấy năm anh bị mẹ mang đi, không có lúc nào là không nghĩ tới việc đi tìm em.”

Khuôn mặt nhìn nghiêng xinh đẹp của hắn rạng rỡ trong ánh mặt trời toát lên một vẻ ôn hòa, mang tới cái cảm giác an tâm không thể diễn tả được bằng lời, “Em đã quên chính mình cũng không sao....”

Đầu ngón tay của hắn vờn nhẹ qua hai má nàng, hơi thở ấm áp như có như không phớt nhẹ qua tai nàng, “Anh sẽ thay em nhớ thật kỹ.”

Hắn cẩn thận vén lại mái tóc bị gió thổi tán loạn của nàng,

Khoảnh khắc đó thật tốt đẹp,

Vì thế....

Hành Chi Nhược chống người chồm tới trước, làm lại một việc khiến cho nàng vừa hưng phấn vừa bức mình, chính là....

Môi của hắn,

Thực mềm, cảm giác có chút xa lạ.

Phảng phất mang theo hương vị tinh khiết của bạc hà, mềm mại đến mức khiến cho người ta phải ta hoài niệm.

Nàng chậm rãi khép lại hai mắt, ghé sát mặt lại gần, nhẹ nhàng hôn.

Bạch Lạc Hề sững sốt, nụ cười nở rộ ấm áp như ngọn gió xuân vờn nhẹ trên khuôn mặt hắn, hắn thả lỏng người, vòng tay ôm chặt lấy eo của nàng, khắc sâu thêm khoảnh khắc triền miên giữa hai người.

“Ca ca của em cũng thường xuyên đối với em như vậy sao....”

Hành Chi Nhược híp đôi mắt lại, nghiêng đầu làm lơ câu hỏi của hắn.

Bạch Lạc Hề kéo nàng ôm vào lòng, dựa lưng vào tường, vô lực nở nụ cười, cười đến cực kỳ ôn nhu nhưng đôi mắt lại chất chứa ưu thương.

Tiếng chuông điện thoại êm tai đột ngột rung lên.

Hành Chi Nhược luống cuống đẩy hắn ra, mở di động, trong phút chốc mặt trở nên trắng bệch, “Tài xế đến đón em trở về tòa thành.”

Ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn nàng, cười nói, “Em vẫn không hề thay đổi.”

“Cái gì?”

“Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên em lừa anh về nhà, buổi tối lúc đắp chăn đi ngủ cũng như vậy không nói gì lại hôn anh một cái, làm hại anh ngồi chờ ra ở trên giường cả đêm không dám ngủ.”

— —||

Nếu nói như vậy, hồi nhỏ mặc dù hành vi cử chỉ lời nói tư duy có chút quái đản, nhưng ít nhất khuynh hướng tình dục của ta vẫn giống người bình thường.

Di động lại reo lên.

Bây giờ lại phải trở về sao.... lại phải đối mặt với ca ca....

Hành Chi Nhược tắt di động, suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng hoảng loạn.

“Anh đi cùng em.”

Nàng kinh ngạc, hốt hoảng nhìn hấn.

Hấn nắm chặt tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, rất mạnh mẽ.

Trên mặt của Bạch Lạc Hà phảng phất cười, hấn nói, “Anh sẽ về cùng với em.”

Trong tòa thành rất tĩnh lặng, có rất ít người hầu.

“Trần thẩm...”

Không có ai trả lời, có vẻ như đã đi ra ngoài.

“Nhà của em thật vắng vẻ.”

Hành Chi Nhược cười cười, “Ca ca không thích thuê nhiều người hầu.... em cũng đã quen rồi, bất quá ngày thường cũng không phải ít người như vậy, cứ ngày mười lăm hằng tháng trong tòa thành đều phải dọn dẹp sắp xếp lại, người hầu mỗi người đều rất bận rộn. Em đoán Trần thẩm có lẽ là đã ra ngoài chuẩn bị bữa trưa, những món ăn của dì ấy làm rất ngon, trừ...”

Nàng đột nhiên ngẩng người ra, thanh âm tạm dừng, tầm mắt nhìn về phía xa xa, đôi mày thanh tú cau lại, vẻ mặt có chút quái dị.

Bạch Lạc Hà cũng nhận ra sự khác lạ, mắt dõi theo tầm mắt của nàng...

Đó chính là cánh cửa của căn phòng ở phía tây nam lầu một, lúc này đang khép hờ, bị gió thổi không ngừng đập vào khung cửa.

“Theo em nhớ thì căn phòng đó chưa bao giờ được mở ra.... Hôm nay như thế nào lại?” Nàng không hề lập lại, bước nhanh tới đó, đưa mắt xem xét bên trong căn phòng, hình như là không có ai, ổ khóa trên cửa loang lổ vài chỗ đã bị gỉ sét.

Ổ khóa hơi bị sút ra, có chút mục nát.

Bạch Lạc Hà khom người nhặt lên một miếng gỗ mục rớt trên sàn, “Nhiều năm không được tu sửa, chắc là bị gió quật nên bung ra.”

Hành Chi Nhược ngẫm nghĩ, cười rất thoải mái, nàng đẩy cửa mở ra, “Chi bằng chúng ta vào xem?”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Một gian phòng được bày trí thật thanh lịch tao nhã, trên bàn phủ đầy bụi, có vẻ lâu rồi không có người vào.

Rèm cửa sổ màu tím tử la lan che khuất toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài, bên trong phòng thật tối, nhưng cũng rất ấm áp.

Nơi này giống như là phòng của một đôi vợ chồng.

Giường thoạt nhìn có vẻ rất êm, gối đầu được sắp thành đôi....

Hành Chi Nhược quét mắt khắp bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên bức tường màu trắng trống rỗng.... có cảm giác chỗ này tựa hồ như....

Trong đầu bất thành linh lóe lên những hình ảnh ngất quảng, không trọn vẹn, lại rất mơ hồ, đầu có cảm giác đau buốt, như muốn nổ tung, cả người của nàng chênh vênh phải tựa vào cạnh bàn, choáng váng.

Nàng nhin không được lại liếc mắt về phía bức tường, trong đầu trống rỗng, lại có cảm giác như trên tường thiếu cái gì đó.

Gian phòng này làm cho nàng cảm thấy bất an, cả người đều không thoải mái.

“Chúng ta mau đi ra ngoài đi.” Thanh âm của Hành Chi Nhược có chút run rẩy, nàng xoay người lại, nhìn thấy Bạch Lạc Hà đang khom người không biết từ đâu nhặt lên một cái hộp màu đen, nàng cố gắng bình ổn lại cảm giác không thoải mái, khó hiểu hỏi, “Đây là gì vậy?”

“Anh cũng không biết.” Bạch Lạc Hề do dự nhìn cái hộp đen đang cầm trong tay, từ tốn mở miệng, “Thứ này giống như băng ghi hình hồi xưa.”

Băng ghi hình....

ăng ghi hình được cẩn thận đút vào máy chiếu. Màn hình TV lóe sáng một chút, hình ảnh phát ra chỉ là một trận bóng đá bình thường, khuôn mặt của những cầu thủ đang được reo hò trên sân đều rất xa lạ, có vẻ thời điểm trong cuộn băng đã là chuyện rất xưa.

“Lại suy nghĩ bậy bạ.” Bạch Lạc Hề mỉm cười, nghiêng đầu, vỗ nhẹ lên đầu nàng để trấn an, động tác cùng với dáng điệu cực kỳ giống với đang sờ lên đầu của con cẩu nha.

Hành Chi Nhược hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng có gì đáng xem, chúng ta đi thôi, ở đây một lát chắc Trần thẩm cũng đã trở lại.” Hành Chi Nhược chống tay vào đệm bật dậy, đi tới trước TV định lấy băng ghi hình ra, tay còn chưa kịp chạm vào máy....

Âm thanh huyền ảo từ trận bóng đột nhiên ngưng bật, chỉ còn những âm thanh hỗn tạp, lộn xộn. Hình ảnh biến mất thay vào đó là những đốm sáng li ti như bông tuyết.

Kỳ quái....

Sau một lúc, màn hình đột nhiên chớp sáng,

Một giọng nói đáng yêu, rất êm tai từ TV truyền ra, “Ông xã, mau đến đây, cười lên cái nào.”

Không còn là hình ảnh của trận bóng đá, tuy vậy có thể nhận ra những hình ảnh ngắt quãng ghi lại một đoạn sinh hoạt hằng ngày, một người đàn ông anh tuấn đang cầm trong tay tờ báo, hóp một ngụm cà phê, nâng mắt lên nhìn vào màn hình, “Em lại nghịch ngợm rồi.” Nhưng cuối cùng hắn vẫn nở nụ cười.

“Ông xã, anh cười rộ lên thật là đẹp, con chúng ta sau này nhất định so với anh càng đẹp trai hơn nữa.”

Màn hình chuyển cảnh, đột nhiên hiện ra khuôn mặt của một người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, “Đi nào, chúng ta đi xem thử hai bảo bối của chúng ta đang làm gì, mẹ đến quay phim cho các con đây.”

Một hàng cây tùng xanh ngắt, chiếc xích đu không ngừng đung đưa, bãi cỏ xanh mơn mớn.... Cuối cùng hình ảnh dừng lại ở hai đứa bé đang ôm lấy nhau trên mặt cỏ.

Này....

Nơi này chẳng phải bãi cỏ sau hoa viên của tòa thành đã bị bỏ hoang từ lâu sao.

Hành Chi Nhược nhìn trừng trừng vào màn hình, trái tim đang đập thình thịch.

Này,

Đoạn băng này chính là do mẹ quay sao?

Cô bé đang ngồi trên bãi cỏ cỡ chừng hai ba tuổi, trong lòng ôm một con mèo con có bộ lông trắng như tuyết, đứng phía sau cô bé là một cậu bé độ khoảng chín, mười tuổi, hắn im lặng nhìn cô bé, sau đó ngồi xổm xuống kéo nàng cùng với cả chú mèo nhỏ ôm vào trong lòng. Cô bé có vẻ đang chơi đùa rất vui vẻ với chú mèo, không thèm để ý tới hắn, không ngừng vuốt ve đầu cùng với móng vuốt nhỏ trắng như tuyết của bé mèo.

Cậu bé kia mím môi có vẻ rất tức giận, xoay khuôn mặt của nàng lại ép nàng phải nhìn vào hắn.

Hắn cứ như vậy không nhẹ không nặng ôm chặt lấy nàng, đến nỗi cô bé kia nổi cơn thịnh nộ, gương mặt múa vuốt ra.

Thanh âm đáng yêu ở bên ngoài màn hình bật cười rất ngọt ngào, “Hai huynh muội bọn họ tình cảm thật tốt đúng không, hy vọng bọn họ vẫn cứ như thế.”

Màn hình chuyển cảnh, quay hướng một tổ chim ở trên cây.

Đột nhiên, truyền đến âm thanh của tiếng mèo kêu cực kỳ thảm thiết.

Cùng với tiếng khóc tê tâm phế liệt của trẻ con.

“Chi Nhược, làm sao vậy?” Giọng nữ lo lắng hỏi.

Màn hình chớp tắt, cảnh trong màn hình đột nhiên chuyển trở lại bãi cỏ, trên mặt cỏ xanh mướt giờ đây loang lổ những vết máu, con mèo nhỏ tứ chi tê liệt nằm xụi lơ trên mặt đất, không ngừng run rẩy, trên bộ lông trắng như tuyết cơ hồ đều là máu.

Cô bé hình như đang rất sợ hãi để mặc cho cậu bé kia ôm, sau một lúc nàng mới hồi lại thần, vươn hai bàn tay mập mạp ra vùng vẫy không ngừng, gào khóc muốn đi tới ôm lấy con mèo con sắp chết, cả đám người hầu đều chạy tới, cô bé loạng chạng đứng không vững, có lẽ bị cậu bé kia đẩy, dù sao thì mọi chuyện cũng diễn ra quá nhanh cộng thêm có quá nhiều người đang vây xung quanh nên cũng không thể nhìn rõ, cô bé đập mạnh xuống đất, trán đụng vào mặt đất, ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đều lấm bẩn máu cùng nước mắt.

Cậu bé lạnh lùng đứng phía trước xác của mèo con, trên đôi giày da sáng bóng của hắn còn lưu lại vết máu, vẻ mặt của hắn khẩn trương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị thương của cô bé, cả đám người hầu vội vã chạy tới trấn an cô bé, cậu bé kia tức giận, gạt bọn họ ra vội vã ôm chặt lấy cô bé kia.

Màn hình lại chớp tắt, máy quay có vẻ đã bị rơi xuống, xung quanh đều là tiếng bước chân hỗn loạn cùng với tiếng la hét ầm ĩ.

Một giọng nói nhu nhược, run rẩy vang lên, “Chi Thiên, con đang làm cái gì vậy.... Bác Cẩm, mau đi gọi bác sĩ.”

Thanh âm im bặt, màn hình chỉ còn lại những đốm bông tuyết, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Hành Chi Nhược cả người đều mềm nhũn, ngồi phịch ở trên ghế sofa, thất thần dán mắt vào màn hình TV, suy nghĩ rối loạn, tay nàng không tự chủ sờ lên vết sẹo lở mồm ở trên trán.

Bàn tay đang nâng lên đột nhiên bị nắm lấy, nàng bình tĩnh, tầm mắt hướng về phía đôi môi muốn nói lại thôi của Bạch Lạc Hề, môi hắn hé ra rồi lại khép vào tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nghe không được.

Đầu của nàng đang căng ra, đau đớn, cái cảm giác đau đến tê tâm phế liệt, đầu như đang muốn nổ tung.

Đau đến như thế...

Lẽ ra phải khiến cho nàng nhớ thật kỹ mới đúng, vậy mà tại sao bản thân nàng một chút ấn tượng cũng không có.

Không nên như thế, là ai đã xóa sạch đoạn ký ức đó.

Hành Chi Nhược gục đầu úp mặt vào đầu gối, cả người không kiềm được, không ngừng run rẩy.

“Anh trai của em hẳn đối với em....” Bạch Lạc Hề nắm chặt lấy tay của nàng, ân cần nhìn nàng, “Chi Nhược bằng không em dọn đến cùng sống với anh đi.”

Hành Chi Nhược ngẩng phắt đầu lên, ngậy ngốc nhìn hắn.

Ánh mắt của Bạch Lạc Hề lay động, chậm rãi nói, “Anh không có ý gì khác, em cứ tiếp tục sống cùng với anh trai như thế, anh thật sự rất lo lắng.”

Anh trai...

Đúng rồi, không thể để cho Bạch Lạc Hề ở lại đây.

Tuy Hành Chi Thiên đã nói tối nay mới trở về, nhưng bảo vệ không biết khi nào lại đột nhiên xông vào.

“Anh.... đi về trước đi,” Hành Chi Nhược bỗng đứng phắt dậy, nhẹ nhàng giựt lại bàn tay đang bị hắn nắm, thanh âm rất khẽ, “Trễ rồi, anh trai của em cũng sắp trở về.”

Không thể để cho hắn biết mình đã bước vào gian phòng này.

Càng không thể để cho hắn biết, nàng còn mang theo một người con trai bước vào gian phòng đã bị phủ đầy bụi này.

Bạch Lạc Hề mặc kệ nàng dùng sao nhiêu sức cũng không chịu buông tay ra, hắn đột nhiên chồm người tới ôm lấy Hành Chi Nhược, ôm thật chặt.... Trong đôi mắt trong suốt như dòng nước tràn đầy chân tình của hắn mang theo niềm ưu thương nhưng cũng rất kiên định, “Hai người không phải là huynh muội ruột đúng không, hắn như thế nào có thể đối với em như vậy.... Anh vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, em vẫn còn muốn tiếp tục sống cùng hắn sao....”

Đúng vậy,

Không phải huynh muội ruột, nói không chừng ta chính là bị nhốt ở đâu đó, là món đồ chơi từ nhỏ của hắn.

Hành Chi Nhược cười nhạt, nhẹ nhàng đẩy Bạch Lạc Hề đi ra ngoài, khép cửa lại, “Coi như là vì em, anh cứ đi về trước đi, em muốn được yên tĩnh một mình suy nghĩ.”

Phịch một tiếng,

Cánh cửa khép lại che khuất đôi mắt sáng rõ như ánh trăng rơi xuống mặt đất mang theo một vẻ tĩnh lặng ngập đầy ưu thương của hắn.

Hắn vẫn cứ đứng đó một hồi lâu lắng nghe động tĩnh,

Do dự một lát, rốt cuộc vẫn phải xoay người rời đi.

Hành Chi Nhược bất lực tựa người vào cánh cửa, cả người đều tê liệt chậm rãi trượt xuống dưới đất, vô lực quét mắt ra xung quanh.

Bức tường màu trắng mang lại cảm giác lạnh như băng, cả căn phòng chìm trong bóng tối, ánh sáng le lói hắt ra từ màn hình.... Hết thấy mọi thứ đều mang lại cho người ta cái cảm giác ngột thở giống như đang bị vây kín trong một cái lồng sắt, nàng rất muốn trốn chạy, chỉ có điều hiện tại.... nàng không thể liên lụy Bạch Lạc Hề, Hành Chi Thiên có đủ quyền lực làm cho Bạch Lạc Hề chỉ trong một ngày mất đi tất cả, mọi việc cần phải cân nhắc thật kỹ lưỡng.

Nàng cố sức đứng dậy, tắt TV, lấy băng ghi hình ra.

Cuộn băng này.... cũng không biết là Bạch Lạc từ chỗ nào tìm ra, cứ nhét đại vào chỗ nào đó cũng được.

Có lẽ là hôm nay đã chịu đả kích quá lớn, đầu óc hơi có chút không chịu đựng nổi, Hành Chi Nhược quỳ gối trên mặt đất, thọc tay vào phía sau của chiếc tủ gỗ đàn hương, vốn tính nhét cuộn băng vào đó, không hiểu sao đầu tự nhiên cảm thấy choáng váng, cảm cũng không vững.... sau khi hồi phục lại, nàng ngạc nhiên phát hiện ra bàn tay của mình không phải đang bắt lấy chiếc tủ mà hình như là chộp vào một cái giá gỗ.

Sờ vào....

Hình như là một khung ảnh lồng kính.

Nàng dùng hết sức lực, cố gắng lôi nó ra.

-||

Quả thực là một bức tranh.

Trên bức tranh họa hình một người phụ nữ ngồi trên ghế quý phi, trên tay đang bồng một đứa bé cười rất hạnh phúc, dựa vào bên cạnh ghế là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn, khuôn mặt tràn đầy yêu thương đang nhìn chăm chú đứa trẻ, không cần phải nói đó là vẻ mặt tự hào của một người cha. Phía bên góc của bức tranh là một cậu bé đang đứng, khuôn mặt tuy còn non nớt, nhưng diện mạo này không cần phải nghi ngờ chính là đại gian đại ác Hành Chi Thiên, phải nhờ một cái trước đã!

Phải khó khăn lắm nàng mới khôi phục lại bình tĩnh.

Hành Chi Nhược bừng tỉnh ánh mắt quét từ bức tường trắng rồi tới bức họa....

Trách không được nàng tự nhiên lại có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó,

Nguyên lai bức họa đã bị nhét vào phía sau tủ đàn hương.

Này....

Kỳ quái, tại sao nàng lại quen thuộc với bố cục của căn phòng tới vậy, rõ ràng hôm nay là lần đầu tiên nàng đặt chân vào đây.

Hay là trước kia nàng đã từng ở đây?

Hành Chi Nhược đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, đầu muốn nổ tung, nàng ôm lấy đầu, rên rỉ. Ánh mắt vô tình nhìn vào bức tranh, đột nhiên bị hình ảnh trong tranh hấp dẫn, thần sắc cũng bất giác bình tĩnh trở lại.

Đây chính là ba ba nàng chưa bao giờ gặp mặt.... cùng mẹ....

Họa thật sự rất giống với người thật trong đoạn băng ghi hình, một đôi vợ chồng trẻ ân ái, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp dịu dàng.

Nàng nhịn không được, nhẹ nhàng vuốt ve bức họa, động tác rất ôn nhu, giống như đang chạm vào một vật cực kỳ trân quý.

Ba.... mẹ.... hai người, sao lại có thể bỏ con lại một mình mà đi như thế.

Để con lại cùng ca ca....

Tại sao lại không mang con đi theo cùng.

Hành Chi Nhược cô đơn ngồi đó, ôm ghì lấy khung ảnh, bàn tay vuốt ve người trong bức họa, nước mắt không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt tung tóe trên mặt bức họa.... vỡ tan.... tí tách.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu,

Vất vả khóc xong một trận, nàng lau đi nước mắt ướt đầm trên mặt, chuẩn bị lau đi nước mắt đọng trên mặt bức tranh....

Kết quả, tay của nàng vừa mới chạm vào bức tranh thì đột nhiên dừng lại.

Nàng nhú mày, hấp hấp mũi, đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào khung ảnh.

Quái lạ....

Mặt tranh bị nước ngấm vào, có vẻ không còn bằng phẳng như trước, sờ vào hình có cái gì ở bên trong.... mỏng như vậy, chắc là một mảnh giấy.

Không phải chứ,

Ông trời ơi, hôm nay đã chịu nhiều đả kích tới như thế, ông còn....

Nhịn không được lại sờ sờ,

Đây rốt cuộc là cái gì mới được.

37. Q.3 - Chương 13

Mặt sau của bức tranh bị nước thấm ướt, vì thế lớp giấy hơi mềm đi nhưng không bị phai màu, sờ vào không có cảm giác giống như sờ vào mặt gỗ cứng, cũng không quá mỏng manh như sờ vào mặt giấy, màu sắc của bức tranh giống như là trực tiếp vẽ lên một lớp keo dán.

Hành Chi Nhược nghĩ ngợi một hồi, quét mắt ra xung quanh.

Trên bàn đặt một dao gọt trái cây đã bị bám đầy bụi.

Nàng thổi lớp bụi đi, do dự một chút, cẩn thận dùng dao đâm mạnh xuống bức tranh, rọc theo bìa của khung ảnh, lớp sơn đủ màu sắc bị nứt ra, hé ra một khe hở.... bên trong lộ ra một tờ giấy trắng được gấp lại.

Run rẩy lấy nó ra....

Có vẻ như là bút tích của một phụ nữ, chữ viết thanh tú nhưng cũng rất cứng cỏi.

Cha:

Khi cha đọc được lá thư này, con cùng với Tần Lâm đã thu dọn hành lý rời khỏi tòa thành.

Chuyện này là do sai lầm của chúng con,

Lúc trước Tần Lâm không muốn kế thừa gia nghiệp của cha, cha đã đào tạo, bồi dưỡng Chi Thiên thay thế, chúng con cũng không phản đối, thậm chí còn cảm thấy có chút may mắn, năng lực lãnh hội của đứa nhỏ này thật sự rất mạnh hơn nữa cực kỳ thông minh, lại rất hiếu thuận, nhất định có thể đem Hành thị phát triển được như sở nguyện của cha.

Nhưng cha cũng không thể vì ý nguyện của mình mà tác hợp hai đứa trẻ, buộc chúng ở cùng nhau.

Chi Nhược và Chi Thiên đều còn rất nhỏ.

Trẻ con không hiểu chuyện, còn không phân biệt rõ thế nào là tình yêu, cha lại một mực dạy cho Chi Thiên, nói với hắn rằng, Chi Nhược là của hắn. Ai cũng không thể cướp, ai cũng không thể đoạt, chỉ có thể tự biến mình trở nên cường đại mới có thể bảo vệ cho em gái, mới có thể cưới nàng.

Cha, Chi Nhược vẫn còn rất nhỏ, chỉ mới ba tuổi.

Cha, Tần Lâm phải khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi sự khống chế cùng trói buộc của cha,

Chẳng lẽ cha lại muốn Chi Thiên phải đi theo con đường mà anh ấy từng đi sao....

Cứ tiếp tục như vậy sẽ phá hủy Chi Thiên.

Cha cũng đã thấy, tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính cách của hắn đã không hề phù hợp với độ tuổi, thực đáng sợ, đối với cô em gái duy nhất.... tâm lý của hắn thậm chí có chút méo mó....

Cha, con cùng với Tần Lâm đã trao đổi với nhau không thể để cho sự việc càng ngày càng xấu đi, chúng con quyết định mang theo Chi Nhược rời đi, trải qua một cuộc sống bình thường, yên ổn.

Xin hãy bảo trọng,

Chúc cho cha thân thể luôn an khang!

An Mâu.

Những dòng chữ cuối cùng hơi mờ nhạt, trang giấy có vẻ đã bị vuốt ve nhiều lần, những giọt lệ loang lổ trên giấy làm nhòe đi những chữ viết bằng bút mực, dựa vào đó có thể thấy được nó đã được người ta đọc đi đọc lại rất nhiều lần.

Hành Chi Nhược nhìn trừng trừng vào trang giấy, bàn tay không tự chủ được sờ soạng.

Bức thư được cất giấu ở trong bức tranh....

Chẳng lẽ là do ông nội đã nhét vào, vĩnh viễn được cất giữ trong bức họa gia đình, lưu giữ làm kỷ niệm.... hoặc là để thương tiếc.

Đôi mắt của nàng mờ mịt, cố kiềm nén những giọt nước mắt.

Nếu như những gì được ghi lại trong bản ký sự tuổi thơ kia là sự thật.

Nếu Bạch Lạc Hề không nói dối, như vậy, lúc trước cha mẹ cũng không có bỏ rơi nàng, mà là mang nàng cùng rời đi.... Nhưng về sau cả hai đều mất, chỉ còn lại một mình nàng được ca ca tìm được mang về tòa thành, Dã cực cưng vì lẽ đó mà một lần nữa trở lại làm là Hành Chi Nhược.

Vì sao lại chết?

Là ngoài ý muốn, hay là....

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, là tiếng của những người hầu.

Hành Chi Nhược cuống quít dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, cầm lấy bức thư cất đi. Chính là.... bức tranh sơn dầu bị cắt không thể tu sửa được nữa, nàng khom người xuống, đơn giản là nhét khung ảnh trở lại mặt sau của tủ gỗ đàn hương, làm xong hết mọi việc, nàng xem xét chung quanh một chút, bình ổn lại cái cảm giác không biết phải diễn tả thế nào đang cuộn lên trong lòng, nhẹ tay nhẹ chân khép cửa lại, đầu cũng không di động.

Căn phòng này, nàng sẽ không bao giờ bước vào lần thứ hai.

Quen thuộc....

Đến mức mang đến cho người ta cái cảm giác khiếp hãi.

Ngày cứ thế trôi qua mãi cho tới giờ ăn tối, Hành Chi Thiên mới trở về.

Cả nhà ăn to như thế lại cực kỳ im ắng, những người hầu đều biết ý rút lui hết, chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ những ngọn nến cùng với ánh đèn mờ nhạt, chập choạng trên tường.

“Nghe nói hôm nay em đã dẫn theo một đứa con trai trở về.” Giọng nói của Hành Chi Thiên rất điềm tĩnh, nghe không ra được vui hay buồn, âm thanh chói tai phát ra từ chiếc ghế dựa, hần cởi áo khoác ra, ngồi xuống.

Hành Chi Nhược cúi đầu, trộn sữa, giọng nói thều thào giống như tiếng mèo kêu, “Bạch Lạc Hề, ca ca anh cũng nhận thức... bọn em trùng hợp gặp nhau.”

Hành Chi Thiên tạo ra một nụ cười trên mặt tỏ vẻ như hiểu rõ, nhưng đôi mắt của hắn lại lạnh như băng.

“Thật à.”

Hai chữ “thật à” vô cùng đơn giản bật ra từ miệng hắn, ngữ khí tuy là rất nhẹ nhàng êm ái, nhưng lại làm cho Hành Chi Nhược không dám nói tiếng nào co rụt người lại, kiềm không được đầu hơi giật giật.

Hành Chi Thiên cũng không nói thêm lời nào, hần hơi nhòm dây, vói tay đoạt lấy ly sữa mà em gái đang cẩn thận ôm trong tay, ngửi một chút, nhìn lướt qua thuận tiện thử độ nóng, nhú mày, hướng về phía người hầu đang đứng ở ngoài cửa quát, “Sao lại như thế này, lạnh như vậy, đuổi việc quản sự hôm nay, đổi một ly sữa nóng tới đây.”

- -||

Mỗi lần tức giận chỉ biết đem những người hầu đứng gần đó ra trút giận....

Đuổi việc,

Cần phải làm tới thế sao.

Tầm mắt của Hành Chi Nhược lơ đãng quét về phía hắn, nhìn thấy ánh mắt của hắn càng lúc càng trở nên rét lạnh, nàng có tật giật mình vội vàng thu hồi tầm mắt.

Được, muốn đuổi thì cứ đuổi.

Dù cả tòa thành này đều là của người.

Hành Chi Nhược cúi mặt xuống, hai bàn tay dán chặt ở trên đầu gối, chờ đợi ly sữa nóng được mang tới.

“Ca.”

Nàng ho nhẹ một tiếng, thân hình lén lút rút về phía sau dán sát vào ghế, do dự trong chốc lát rồi mới lăm bầm nói gì đó.

“Nói rõ hơn một chút, nghe không rõ lắm.” Hành Chi Thiên nhếch miệng, bất động thanh sắc kéo ghế ngồi sát lại gần nàng, nâng mắt tiếp lấy ly sữa nóng đặt trên chiếc khăn mà người hầu cung kính đưa cho hắn.

“Ký túc xá. Em muốn được giống như mọi người dọn đến ký túc xá của học viện Hoàng Gia.”

Xoảng một tiếng,

Âm thanh của tiếng đổ vỡ, thủy tinh bị đập nát, sữa bắn tung tóe, vài giọt sữa nóng hổi văng trúng vào mặt của Hành Chi Nhược.

Không hổ là.... sữa nóng....

Độ nóng này.

Nhe răng trợn mắt, đau.

Người hầu bị dọa khiếp đảm, không biết nên làm thế nào cho phải, đứng ngây ra như phỗng.

Hành Chi Thiên trầm tĩnh đứng dậy, xô người hầu vướng tay vướng chân kia sang một bên, lực đẩy rất mạnh, nghe rõ cả tiếng thân hình bị đập vào bàn, người nọ có vẻ rất đau đớn nhưng cũng không dám rên lên một tiếng.

Có cần phải như thế không.... cũng không phải lỗi của người hầu, ai cũng đều thấy.... ly sữa nóng này rõ ràng là do chính tay người liều mạng đập xuống đất.

Hành Chi Nhược không rên tiếng nào lấy tay bịt mắt, dùng tay áo chà lau vết sữa ướt sũng, bỏng rát, chắc chắn là chỗ bị sữa bắn trúng đã đổ tấy cả lên.

“Đau sao.... để ca ca nhìn xem.” Hành Chi Thiên tựa hồ rất đau lòng, ánh mắt của hắn cẩn thận xem xét khuôn mặt nàng, hai bàn tay lại ôm nàng rất chặt, không cho nàng giãy ra.

“Không đau.”

“Thật không.” Trán của hắn đang ở ngang tầm mắt nàng, hắn nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên chỗ bị sữa bắn trúng, có vật gì đó mềm mại trắng mịn cọ lên da, nàng cả kinh giật mình một cái, đôi lông mày của hắn càng nhăn chặt lại, hai bàn tay kiềm chế nàng không cho nàng trốn, “Cần phải cho em thêm một chút đau đớn, như thế mới không nghĩ tới việc rời đi anh.” !

“Hay là....” Hắn nâng mặt nàng lên, ngón tay lướt nhẹ qua chỗ đã bị đổ ứng vì bỏng. “Em cứ như vậy không muốn sống cùng anh sao? Em gái của anh.”

“Em đã trưởng thành rồi, em muốn giống với mọi người dọn ra bên ngoài sống, muốn kết giao thêm nhiều bạn bè.” Còn muốn rời khỏi người, rời khỏi cái tòa thành trầm lặng u buồn này, càng xa càng tốt....

Đương nhiên, dù có chết nàng cũng không có can đảm nói điều đó ra miệng, đành phải cất ở trong lòng âm thầm nhắc đi nhắc lại.

Hai cánh tay hắn siết càng chặt, khuôn mặt đang bị hắn nắm, lực đạo từ không nặng không nhẹ trở nên rất đau, nàng bị ép nhìn vào đôi mắt ngập đầy cảm xúc phức tạp của hắn, những tình cảm dị dạng hòa lẫn vào nhau quay cuồng, tựa hồ như phần nộ lại tựa hồ như ấn nhẫn.

Tóm lại.... làm cho người ta bị hãm sâu vào trong đó, không lối thoát.

“Em muốn chọc giận anh có đúng không, hả?”

Hành Chi Nhược lãnh đạm nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười, vô tội.

Một tiếng ho khan đột nhiên vang lên phá vỡ khung cảnh “Thâm tình chân thành” của hai người.

“Thiếu gia, ách....” Trần thẩm có chút không biết phải xử trí thế nào, xoa xoa tay, đứng cạnh bàn ăn, lo lắng nhìn hai người, cuối cùng luồng mắt lại hướng về phía Hành Chi Nhược, “Cái kia, có muốn gọi bác sĩ tới hay không, tôi sẽ đi lấy nước đá cùng với khăn ướt mang tới.”

“Không cần, tôi không sao.” Hành Chi Nhược định đứng dậy, hướng Trần thẩm mỉm cười cảm kích, với tay định cầm lấy khăn, cả người nhất thời lảo đảo, vô lực ngã trở xuống, nàng căn bản là không thể nhúc nhích.

Bàn tay đang đặt ở trên lưng giam cầm nàng càng lúc càng buột chặt, Hành Chi Thiên trước mặt Trần thẩm ôm nàng vào trong ngực, muốn ôm nàng đứng dậy.... Nàng bị dọa khiếp hãi, theo phản xạ kháng cự lại bị hắn ép chặt ở trong lòng không thể nhúc nhích.

Làm gì....

Hắn muốn làm gì, mau buông tay ra.

“Trần thắm....” Nàng hướng ánh mắt cầu cứu về phía Trần thắm, muốn Trần thắm từ phía sau hỗ trợ, đẩy hắn ra....

“Trần thắm, Chi Nhược tinh thần không ổn định, xem ra lại muốn phát bệnh, bà kêu người sửa sang lại phòng của ta một chút, ta sẽ ngủ cùng nàng.”

Trần thắm lui về sau từng bước, chậm rãi thu hồi lại cánh tay vốn muốn dũi ra nắm lấy tay của Hành Chi Nhược, thay vào đó nắm chặt lấy vật gì đó trên khay, “Thiếu gia, thật sự không cần phải gọi bác sĩ sao?”

“Không cần,” Hành Chi Thiên vẻ mặt đe dọa, ôm thật chặt Hành Chi Nhược, nhẹ giọng nói, “Đúng rồi, mang túi chườm đá cùng đưa đến phòng ta.”

“Ca.... bỏ em xuống....”

“Em ngoan ngoãn đi.” Hành Chi Thiên nghiêng đầu, nhẹ nhàng thổi vào tai nàng, “Em gái thân ái của anh.”

Hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng....

Giống như bị chạm đến chỗ nào đó, cả người của Hành Chi Nhược đều cứng đờ, run rẩy không dám động đậy.

Trần thắm đi theo phía sau bọn họ, ánh mắt mang theo thương hại nhìn Hành Chi Nhược, bắt đắ dĩ ngoảnh mặt đi, cuối cùng là thở dài một hơi, trầm mặc không lên tiếng.

Hành Chi Thiên nghiêng người tựa vào thành giường, hai cánh tay ôm chặt lấy Hành Chi Nhược, tầm mắt lại hướng về phía ngoài cửa, nhúu mày, vẻ mặt có chút khó chịu, “Trần thắm, đem đồ để ở đầu giường là được rồi, bà đi ngoài.... nhớ rõ đóng cửa lại.”

“Thiếu gia,” Trần thắm do dự trong chốc lát, không biết là có nên nói hay không, rốt cuộc cũng không nhin được mở miệng, “Mấy năm gần đây cơ thể của tiểu thư mới tốt lên được một chút, không thể chịu đả kích quá lớn.”

Hành Chi Nhược giật mình, ngây người ngồi sững ra trên nệm, nghe hai người bọn họ đối thoại, trong lòng có chút rối rắm, nàng trông thấy Hành Chi Thiên gật đầu, Trần thắm có vẻ như thở phào nhẹ nhõm....

Cánh cửa phòng ngủ chậm rãi đóng lại.

Nhưng hai cánh tay đang ôm eo nàng lại càng lúc càng siết chặt, lực đạo rất lớn, tuy cách một lớp vải áo nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ hai bàn tay của hắn nóng rực xuyên thấu qua lớp vải áo ngấm vào da thịt, trái tim đập thành thạch dũ dội, đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng cọ xát áo của nàng, khiến cho lòng của nàng bị nhấn chìm trong cảm giác hoảng loạn cùng sợ hãi.

Nàng ngẩng đầu lên, bất thành lình chạm phải ánh mắt tươi cười lại có chút đăm chiêu của Hành Chi Thiên, hắn ôm nàng, thấp giọng nói, “Em xem Trần thắm rất lo lắng cho em, bà ấy đối xử tốt với em như vậy, em nữ lòng nào chuyển ra ngoài sống làm cho bà ấy thương tâm sao?”

- -||

Chuyện đó thì quan hệ gì tới Trần thắm,

Ta muốn chuyển ra ngoài hoàn toàn là vì....

Hành Chi Nhược liếc ca ca một cái, liền nhanh chóng cụp mắt xuống, cúi thấp đầu, trầm mặc không lên tiếng.

Hành Chi Thiên thu hồi nụ cười, trở lại với vẻ mặt nghiêm túc âm trầm, ôm Hành Chi Nhược nghiêng người với tay tới đầu giường cầm lấy cái khăn đã được ướp lạnh, hắn giống như cố ý dựa sát cả thân hình vào nàng.

.... Mùi hương của ca ca, nhiệt độ ấm áp từ cơ thể hắn, cảm giác quen thuộc làm cho tim bỗng chốc trở nên gấp gáp.... cùng khủng hoảng.

Hắn thành thạo chuẩn bị xong khăn, nâng khuôn mặt của nàng lên, nhẹ nhàng xoa vào chỗ bị bỏng, vẻ mặt vẫn âm trầm như cũ, nhưng động tác lại cực kỳ cẩn thận, “Trong nhà có gì không tốt, ăn mặc ở đều toàn là những thứ tốt nhất, còn có lái xe riêng cho em.”

“Đau à....” Thanh âm của hắn có vẻ cực kỳ hối hận, ngón tay chạm nhẹ vào chỗ đã xoa, từng chút từng chút, đôi lông mày càng lúc càng nhăn chặt lại, “Ca ca sau này sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa, chúng ta chưa bao giờ sống xa nhau, nếu em chuyển ra ngoài sống, anh sẽ.... rất cô đơn.”

Hành Chi Nhược trở mắt ra nhìn hắn, nàng không biết là một kẻ lúc bình thường luôn cường thế bá đạo như Hành Chi Thiên lại có thể lộ ra vẻ mặt cô đơn, thốt ra những lời yếu đuối như thế, trong lúc nhất thời nàng không biết phải phản ứng như thế nào.

Nàng chỉ biết là, lúc này ca ca đang cách nàng rất gần, hơi thở của hắn phả lên hai má nàng, ẩm ướt lại nóng rực....

Trái cổ của hắn nhấp nhô, cổ áo sơ mi trắng khê mở ra.

Nàng quay mặt đi, cố kiểm soát tầm mắt của mình, này.... kỳ quái, ngực sao lại có cảm giác mát mát.... Nàng cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên phát hiện bàn tay đang cầm khăn ướt của Hành Chi Thiên lại dời xuống ngực nàng.... chờ chút, bị phỏng là mặt mà, này.... chỗ này không nhớ là có bị dính sữa nha.

Hơn nữa....

Một cái nút áo không biết đã bị mở ra từ lúc nào, lớp vải áo trước ngực cũng bị khăn thấm ướt.

“Ca....”

Ca, anh đang làm gì.

Hành Chi Nhược ngơ ngác, gương đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn hắn.

Hành Chi Thiên cả người run rẩy, rút tay về, vẻ mặt của hắn phức tạp, bỏ cái khăn ướt sang một bên vòng tay ôm nàng, hai cánh tay càng lúc càng siết chặt, “Chi Nhược, em hãy nghe cho kỹ, từ nhỏ đến lớn vì em anh đã làm rất nhiều chuyện, em nếu vẫn còn muốn tiếp tục kiên trì chuyển ra ngoài sống, vậy thì học viện Hoàng Gia em cũng đừng nghĩ tới đó học, đã hiểu chưa?”

Trong lời nói của hắn rõ ràng hàm chứa uy hiếp.

Những lời này của hắn, tựa hồ muốn nói, không phải là rút học tịch của em ra khỏi học viện Hoàng Gia, mà là.... trên thế giới này sẽ không còn tồn tại học viện Hoàng Gia, bởi vì đã không còn tồn tại, cho nên.... em cũng đừng nghĩ tới việc đến đó học.

Rét lạnh cả người,

Thủ đoạn quả nhiên ngoan độc.

Hành Chi Nhược thấp giọng lầm bầm một hồi, xem như chút ít phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Hành Chi Thiên rõ ràng nói được là làm được, không cần nghi ngờ, không đáng vì một mình nàng mà hại không biết bao nhiêu học sinh phải thôi học giữa chừng, còn có.... Bạch Lạc Hề, nếu không có học viện Hoàng Gia, sản nghiệp của nhà bọn họ sợ là chẳng còn bao nhiêu.

Hành Chi Nhược cả người đều run rẩy, để cho Hành Chi Thiên giúp nàng thay áo ngủ, hắn mỉm cười, giống như trước đây ôm lấy nàng cùng nhau ngủ.

Bên trong ổ chăn thật ấm áp,

Nhưng lòng của nàng thì lại giá lạnh, nàng có cảm giác bản thân giống như một món đồ chơi, từ nhỏ cho đến lớn, chỉ thuộc về một mình Hành Chi Thiên.... một con búp bê.

Đêm đã khuya, rạng sáng ba giờ.

Từng cơn gió lạnh lùa qua cửa sổ thổi vào phòng.

“Chi Nhược, ngủ rồi sao?” Hành Chi Thiên trần trọc, nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng.

Hành Chi Nhược nhắm chặt hai mắt, cuộn mình ở trong lòng hắn, không dám nhúc nhích.

Hắn thở dài một tiếng, hơi thở ấm áp phớt qua mũi của nàng, vật gì đó mềm mại lướt qua khoe môi nàng, bàn tay hắn không an phận dịch chuyển đến khuỷu tay nàng, trượt xuống, chạm vào tay nàng.

Hắn, muốn làm gì....

Tay của hắn ướt đầm mồ hôi, hắn do dự, dừng lại trong chốc lát.

Tuy là đang nhắm nghiền mắt, nàng vẫn có thể cảm nhận được trong bóng đêm có một mắt cực nóng đang nhìn chăm chăm vào mình, luồng mắt nóng hừng hực như lửa ấy vẫn dán chặt trên khuôn mặt nàng không chịu dời đi.

Hai bàn tay của hắn cầm chặt tay nàng, dẫn đường.

Động tác rất nhẹ, chạm vào.... làm cho đầu nàng oanh một tiếng nổ tung, cả hai lỗ tai đều kêu ong ong, không kịp suy nghĩ đến gì khác.

Tiếng rên rĩ thật khẽ tràn đầy nam tính, có vẻ cực thỏa mãn lại có chút khó kiềm nén.

Nàng, cả đời này cũng không quên được cảm giác ở trên tay.

Tuy là cách một lớp vải, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được vật đang ở trong tay, cứng ngắt thẳng đứng lại cực nóng làm cho nàng muốn rút tay lại, nhưng tay lại bị bàn tay to lớn của hắn siết chặt, giam cầm không thể phản kháng.

Hành Chi Thiên ôm nàng rất chặt, bàn tay đang nắm lấy tay nàng động tác một khắc cũng không dừng lại, miệng hắn không ngừng gọi tên nàng, tràn ngập mùi vị của tình dục, hết thảy mọi thứ đều làm cho Hành Chi Nhược đang giả vờ ngủ cảm thấy lúng túng cùng chán ghét.

Hắn đang khiến cho nàng làm gì....

“Ừm.... bánh donut....” Hành Chi Nhược lật người lại, ra vẻ như đang nói mớ, ngủ cực không an ổn.

Nàng rõ ràng cảm giác được cả người hắn cứng lại, bàn tay cũng không còn nắm chặt như trước.

Hành Chi Nhược phát ra tiếng rên rĩ, rút tay về, dựa cả người vào kẻ nọ cọ cọ, ngủ mơ cũng không biết là nói gì, cánh tay trắng nõn vung lên, chát một tiếng, tiếng vang cũng thật lớn.

Cả hai người bỗng chốc đều giật mình thức tỉnh....

Hành Chi Thiên ngồi phắt dậy, bật đèn ở đầu giường lên, trên khuôn mặt trầm tĩnh của hắn có một vết cào đỏ ửng.

Hành Chi Nhược nằm trong chăn, tóc xòa tung, mở đôi mắt mơ màng ra, dụi dụi.... “Ca, anh đang làm gì, bây giờ.... mấy giờ?”

“Này....” Nàng kinh ngạc nhìn mặt hắn, con ngươi từ từ khôi phục lại vẻ tỉnh táo, dũi tay muốn sờ vào mặt hắn, “Ca, mặt anh bị sao vậy?”

Hành Chi Thiên nheo mắt, nghiêm túc quan sát vẻ mặt nàng một lúc lâu mới tức giận rời khỏi giường đồng thời cũng không quên tắt đèn, thừa dịp đêm tối bước vào phòng tắm, “Không có việc gì, em ngủ trước đi, anh đi tắm nước lạnh một cái.”

“Kỳ quái, trẻ như vậy còn đi tắm.” Hành Chi Nhược lau bầu, thanh âm cũng không nhỏ.

Rầm một tiếng, tiếng đóng cửa thật lớn.

Hành Chi Nhược không kiềm nén được ý cười trong mắt, cúi đầu nhìn vào tay của chính mình, liều mạng chà xát vào chăn, sau đó dùng tay che đầu ngã người xuống liền chìm vào giấc ngủ.

Ngày kế.

Mạch Connie ngồi ở trên bàn, xuất ra sở trường không ngừng chọc chọc vào Hành Chi Nhược đang che đầu nằm phục ở trên bàn ngủ gà ngủ gật.

“Nè, mình nói này bộ tối hôm qua cậu đi ăn trộm hả?”

Không, là đi bắt trộm.

Hành Chi Nhược giương đôi mắt gấu mèo, buồn ngủ mơ mơ màng màng lên nhìn Mạch Connie, “Nói đi, đánh thức mình dậy nhất định là có chuyện muốn nói.”

Mạch Connie vui vẻ, chống tay xuống bàn, cười đến đến phải gọi mê hoặc, “Cậu cùng với Bạch Lạc Hề đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lúc nhỏ có nhận thức.”

“Thanh mai trúc mã? !”

“Mình cùng với Hành Chi Thiên còn là anh em đó.”

“Lại nữa...” Về mặt của Mạch Connie rõ ràng là người lại đùa giỡn ta, nàng ghé đầu sát lại, thấp giọng nói, “Đúng rồi, cậu đáp ứng với mình hôm nay cùng mình đi xem buổi biểu diễn của tam hoàng tử, cần chuẩn bị một chút.”

— —||

Kỳ Tú Minh....

“Không đi.”

Mạch Connie cào vào cánh tay nàng, tràn đầy cảm phẫn nói, “Cậu sao lại có thể như thế, nói là giúp mình bây giờ lại đổi ý.... sao lại có kẻ khi dễ người quá mức như thế hả ?”

Rét lạnh....

Bộ có đáp ứng qua với nàng hả?

Không nhớ rõ à, Hành Chi Nhược hồ nghi nhìn chăm chăm vào mặt nàng tìm tòi nghiên cứu một hồi, nàng ta mặt không đổi sắc tim cũng bất loạn nhịp, giống như rõ ràng đó là chuyện thật trăm phần trăm.

Bất quá, xuất hiện ở nơi công cộng không chừng lại chạm mặt với Bạch Lạc Hề cùng với.... người mà Hành Chi Thiên phái tới giám thị nàng.

Chuyện tối hôm qua quả thực dọa người, nếu lại phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Kia chẳng phải....

“Tiểu Chi tiểu Chi tiểu Chi tiểu Chi, mình chỉ có cậu là bạn. Nếu không...” Mạch Connie chồm người tới, thần bí nói, “Mình nói cho cậu một bí mật.”

“Ừ.” Bận bịu gật đầu, Hành Chi Nhược cùng với nàng lăn lộn cũng đã lâu, đối với mấy chuyện tam cô lục bà, tám chuyện mấy cái bí mật nho nhỏ cũng.... cảm thấy hứng thú.

Mạch Connie ho khan một tiếng, chăm chú quan sát thật kỹ biểu tình trên mặt nàng, nghiêm túc nói, “Mình là con gái của Anh Mẫu Bất Luân Đa.” (Cesia: thông cảm đi ta cũng chả biết tên đó là cái gì cho nên để luôn tiếng Hán Việt vậy)

Anh Mẫu Bất Luân Đa....

Giận, Anh Mẫu Bất Luân Đa chẳng phải là quốc vương XX của vương quốc Anh sao, vậy nàng nàng nàng nàng nàng.... thật sự là một công chúa? !

Mạch Connie luống cuống lấy tay che miệng nàng lại, nhẹ thở ra một tiếng.

Không giống nha....

Hành Chi Nhược mơ hồ quét mắt khắp người nàng.

“Cho nên lần này Kỳ Tú Minh tổ chức buổi biểu diễn, nhất định là để tặng ình, cậu nhất định phải theo giúp mình.” Mạch Connie vỗ vào bả vai Hành Chi Nhược, nói phải nói là cảm động, tựa hồ nếu nàng dám không đi bả vai sẽ bị nàng ta vặn trật khớp.

— —||

Nhưng tại sao, người là công chúa thì buổi biểu diễn này nhất định là tặng cho người hả.... !

Mơ hồ, Hành Chi Nhược thật sự đem suy nghĩ ở trong lòng nói ra, lại hứng trọn nguyên cái đại mị nhãn của Mạch Connie, ách.... tạm thời cứ coi nó như một cái mị nhãn đi.

Mạch Connie ôm nàng, mang bộ mặt rõ ràng là hận là không thể rèn sắt thành thép (*), “Cậu thật là chẳng chịu lưu ý gì tới chuyện quốc gia đại sự, không xem TV thì cũng nên lưu ý tới mấy tấm áp phích được dán đầy trong trường chứ, chính miệng Kỳ Tú Minh đã tuyên bố, buổi biểu diễn lần này là để dành tặng cho công chúa.”

(*) Nguyên văn ‘hận thiết bất thành cương’ : ý là yêu cầu nghiêm khắc với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

— —|| Rùng mình một cái,

Đây mà là chuyện quốc gia đại sự hả, vị công chúa này quả thực đem mọi chuyện quốc tế hóa.

Bất qua, việc này hình như có nghe nói qua....

Hành Chi Nhược nhìn vẻ mặt hưng phấn của Mạch Connie, đột nhiên kiềm không được rùng mình một cái, chung quy vẫn có cảm giác việc này sẽ không đơn giản như vậy.

Buổi biểu diễn đông nghìn nghịt người.

Vào lúc Mạch Connie lôi kéo Hành Chi Nhược chen chúc qua biển người, Kỳ Tú Minh đang cầm microphone hát trên sân khấu khổng lồ.... Dưới khán đài đám đông say mê cuồng nhiệt, vung vẩy những chiếc gậy huỳnh quang trong tay, khí thế bùng bùng.... những cô nàng mỹ nữ bình thường mang bộ dạng thực nữ giờ phút này chỉ còn thiếu là không treo lên trên sân khấu.

Màn sương trắng mỏng ảo từ trên khán đài chậm rãi tan đi, dần dần để lộ ra một thân ảnh cao gầy.

Trong giây phút đó, Hành Chi Nhược ngây ngẩn cả người.

Trên khán đài Kỳ Tú Minh cực kỳ chói mắt, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, mái tóc đen lộn xộn đến huyền hoặc, nhuộm vài sợi đỏ rũ xuống ở bên tai, đôi lông mày của hắn hơi nhíu lại, tiếng ca êm ái, tựa như một vương tử thâm tình đang chờ đợi người yêu từ kiếp trước.

Giống như cảm giác được luồng mắt của nàng, Kỳ Tú Minh bỗng nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn nàng, chiếc đinh tai lóe lên trong ánh sáng, lấp lánh như một giọt lệ ướt át.... trước đôi mắt si mê của mọi người, hắn bỗng chốc nở nụ cười cực kỳ sáng lạn, rực rỡ như ánh mặt trời chói lọi nhất, nụ cười đó

Sao mà làm cho lòng người ngây ngất.

Tiếng ca bỗng nhiên im bật.

Dưới khán đài mọi người đều xôn xao cả lên, “Sao lại không hát nữa?”

“Này.... sao lại như thế....”

“Chẳng lẽ microphone bị hỏng?”

“Tú Minh.... Tú Minh Tú Minh em yêu anh.... A a a a.”

- -||

Hành Chi Nhược đột nhiên linh cảm có điềm xấu sắp xảy ra, vừa nghĩ liền muốn bỏ chạy, “Cái kia, Mạch.... mình có việc, đi trước.”

Chính là Mạch Connie đang cao hứng, bàn tay ướt đầm mồ hôi giống như gọng kiềm sắt, chộp lấy Hành Chi Nhược vừa tính lao đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta đỏ rực, “Như thế nào đã đến đây rồi còn muốn đi, ở lại giúp mình....”

Không không không không, ngực mới ở lại.... liều mạng giãy ra, ta quả thật phải đi.

Mạch Connie ngoảnh quanh bốn phía, lấy tay chọc nhẹ vào nàng, miệng hướng một bên chu ra, vẻ mặt không có hảo ý, cười, “Cậu còn nói có chuyện gấp phải đi, cậu xem.... bạn nhỏ thanh mai trúc mã của cậu ở bên kia kia, chẳng lẽ muốn lên lút hẹn hò với hắn?”

Bạn nhỏ thanh mai trúc mã....

Ai a? !

Hành Chi Nhược hướng mắt theo hướng nàng ta đang nhìn, vừa kịp nhìn thấy lẫn trong đám đông huyền ảo chen chúc bóng dáng của chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Lạc Hề, đôi mắt sáng của hắn đang dán chặt vào nàng, thậm chí hắn còn gạt đám người ra, hướng phía nàng đi tới.

A

A a a a

Sao lại thế này, hắn đến để xem nào nhiệt hả.

Bên này Mạch Connie lại còn uy hiếp, cười hì hì gian trá, “Nếu cậu không chịu ngoan ngoãn ở lại giúp mình, mình sẽ kêu to lên.... để ọi người nhìn xem Tiểu Chi cùng với nhị hoàng tử của học viện Hoàng Gia vụng trộm hẹn hò ở buổi biểu diễn như thế nào.”

- -||

Người độc!

Hàng ngàn những ngọn đèn khổng lồ thấp sáng trên sân khấu đột nhiên tắt ngúm, bốn phía yên lặng như tờ, mọi vật đều bị bao trùm trong bóng đêm, dưới khán đài rộn lên những âm thanh sục sục, thổn thức.

Âm nhạc chậm rãi vang lên hòa quyện với một giọng nói êm ái cực kỳ dễ nghe, “Mọi người đừng kinh hoảng, buổi dạ tiệc lần này là đặc biệt dành tặng ột người.”

“Tú Minh Tú Minh em yêu anh....”

“A a a a a”

Những tiếng la hét chói tai vang dội khắp khán đài, đám đông cuồng nhạc xôn xao hết cả lên.

“Ta luôn luôn chờ đợi một người, gặp được nàng là định mệnh của ta.... cho dù không thể ôm nàng vào lòng, ta vẫn nguyện ý cả đời này chờ đợi nàng, bởi vì, nàng là công chúa trong sinh mệnh của ta.”

Âm nhạc đột nhiên trở nên quý dị cực kỳ ái muội, nhịp điệu vang lên....

Tiếng ca du dương, ca từ tràn đầy mê đắm.

Trong khi bóng tối xâm chiếm hết mọi giác quan khác, thính giác càng trở nên mẫn cảm, thấm vào tâm làm cho lòng người xaouyến.

“Bắt đầu từ ngày anh gặp em/ anh đã không dám nghĩ tới ly biệt.

Anh đã nhìn thấy ái tình trong đôi mắt em/ có lẽ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng đó vẫn là khoảnh khắc đẹp nhất.”

Tiếng động bỗng nhiên xé tan không trung, trên bầu trời tối đen đến nghẹt thở nở rộ vô số những chùm pháo hoa, rực rỡ lóa mắt, trên sân khấu Kỳ Tú Minh mỉm cười rạng rỡ, vỗ tay một cái, những ngọn đèn khổng lồ bỗng nhiên vụt sáng, rọi sáng khắp toàn trường.

“Chờ đợi, chính là vận mệnh của anh/ anh tin vào điều đó.

Đơn giản chỉ vì anh yêu em, anh mới có dũng khí để chờ đợi....”

Hắn cầm microphone, thâm tình tha thiết hát, ánh sáng trong đôi mắt hắn bỗng bình như mặt nước, luồng mắt vẫn tập trung vào một chỗ.

Chiếc hồng đình đeo ở trên tai lấp lánh chói mắt....

Đám đông càng lúc càng trở nên cuồng nhiệt, kích động, đứng ngay ở vị trí trung tâm, lỗ tai của Hành Chi Nhược gần như bị chấn điếc.

Choáng váng.... !

Bàn tay lại bị Mạch Connie siết chặt, cơn đau truyền đi từ đầu ngón tay làm cho cả cánh tay của nàng đều tê cứng, nha đầu kia có vẻ đặc biệt kích động, vừa lắc cổ tay nàng vừa gào thét, “Xem kia xem kia.... Kỳ Tú Minh đang đi về hướng của chúng ta, a, muốn xỉu..... choáng váng...”

Hành Chi Nhược cau mày liếc mắt một cái, không phải chứ!

Được, mau trốn trước đã.

Nhưng....

Đã trễ mất một bước.

Đám đông kích động, xô đẩy nhau bỏ nhau tới trước.... Cả đám mỹ nữ người trước ngã xuống người sau liền tiến lên, chỉ còn thiếu không dám dấn mình vào Kỳ Tú Minh.

Toàn bộ lối đi đều bị lấp kín.

Mạch Connie hưng phấn đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng, e lệ giống như thiếu nữ mười tám. Ách, mà quả thật nàng cũng chỉ mới nhiều đó tuổi.

Về mặt của Hành Chi Nhược đen xì, bị cả đám đông xô đẩy chen lấn, nàng rụt đầu thấp xuống, vênh hai lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, mắt lơ đãng, hai chân dùng sức bám trụ trên mặt đất.

“Công chúa của anh....”

Một đôi tay vươn tới lọt vào tầm mắt của nàng.

Cả đám đông xung quanh đều ồ lên kinh ngạc.

Mạch Connie dùng vẻ mặt khó có thể tưởng tượng nổi nhìn nàng rồi lại nhìn trên đài Kỳ Tú Minh.

Hành Chi Nhược có cảm giác như mình đang bị hỏa thiêu bởi hàng ngàn đôi mắt “chứa đầy thâm tình”, cả người đều cứng ngắc khó chịu, nàng ai oán ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt lại là ánh sáng chói lóa phát ra từ chiếc hồng đình.

Vài lọn tóc màu rượu đỏ phớt nhẹ qua hai má nàng.

Trên đài hắn quỳ một gối xuống tư thế tuyệt đẹp giống như một hoàng tử, hắn đưa tay về phía nàng, động tác cực kỳ tao nhã, bạc môi khẽ mở, rõ ràng đang vô thanh nói: em trốn không thoát đâu, Chi Nhược của anh.

Nụ cười của hắn sáng lạn như ánh nắng lại vô cùng mỉa mai.

Bàn tay đang chìa ra cũng đã chuyển từ tư thế mời sang chủ động nắm lấy cánh tay của nàng, nhẹ nhàng kéo nàng lên đài.

A a a a a a a a

Không cần a....

Đột nhiên cánh tay còn lại cũng bị người nào đó nắm lấy.

Hành Chi Nhược ngay cả sức quay đầu lại cũng không có.

“Bạch Lạc Hề.”

“Bạch học trưởng.... hắn....”

Đám đông xung quanh lại trở nên hỗn loạn, nhốn nháo.

.... Hôm nay mệnh đào hoa của nàng cũng thật thịnh vượng nha.

Cần phải thắp hương bái Phật.

Lực đạo ở trên cánh tay giảm xuống, eo lại bị người ta ôm lấy.

Phảng phất qua khóe mắt là màu áo trắng thuần khiết, Hành Chi Nhược thở dài một hơi, trơ mắt ra để mặc cho hai người bọn họ tùy ý giành giật.... chơi kéo co thôi mà, đem nàng ra làm dây thừng, kẻ nào có thể giành chiến thắng, thế mới gọi là nhập được vai ác.

Bạch Lạc Hề mím môi, sử dụng luôn cả cánh tay còn lại, siết thật chặt lấy eo của nàng.

Dưới đài khán giả trở mắt ra nhìn, vẻ mặt khinh thị.

“Nè, nhỏ đó là ai vậy?”

“Chắc là học sinh mới chuyển trường, trước kia chưa từng thấy qua.”

“Nhỏ đó có bản lĩnh gì, dựa vào cái gì cả hai hoàng tử đều tranh giành nhau.... còn công chúa, hay chính là nhỏ đó?”

— —||

Công chúa, nào dám....

Công chúa chân chính còn đang đứng ở một bên ăn không khí kia.

Hành Chi Nhược áy náy nhìn về phía Mạch Connie, kết quả nhìn thấy nha đầu kia hai mắt sáng rực như đèn pha, hết quét về phía Kỳ Tú Minh đang ở trên đài, rồi lại đảo tới Bạch Lạc Hề ở dưới đài.

Vẻ mặt của Mạch Connie không có chút gì gọi là mất mát, ngược lại giống như đang tìm kiếm trò vui, hưng phấn không nói nên lời.

Rét lạnh....

Hôm nay vậy là xong rồi, chỉ có thể tự cứu.

Hành Chi hít sâu một hơi, bị động để mặc cho kẻ phía sau ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương ngược nhìn kẻ đang đứng ở trên đài kia, chỉ nhìn thấy Kỳ Tú Minh cả hai mắt đều nheo lại, có vẻ rất giận dữ, siết chặt cánh tay nàng dùng sức kéo, sức lực không chút buông lỏng, mà ngược lại càng lúc càng gia tăng lực kéo.

Ai ui....

Tay, cánh tay sắp đứt.

Ánh đèn flash lóe sáng không ngừng, những kẻ đang đứng ở một bên xem trò vui ra sức chụp, còn cười đến nhe răng trợn mắt, giống như trước mặt họ không phải hai người đang kéo co, mà là hai khối vàng đang chơi kéo co.

Chụp đi chụp đi,

Hành Chi Nhược hung hăng nghĩ, có chụp cũng vô ích.

Hành Chi Thiên chắc chắn có biện pháp khiến cho bọn họ đều câm miệng.

Đợi chút....

Sự kiện chấn động như vậy, mà không dẫn được kẻ nào đó xuất hiện thì thật sự không bình thường.

Hành Chi Nhược ngẩng mặt lên nhìn vào ngọn đèn khổng lồ ở trên đầu, nheo mắt....

Ánh sáng chói mắt khiến cho đầu của nàng mê mang, hy vọng mọi thứ chỉ là giấc mộng.

Cánh cửa hậu trường lặng lẽ mở ra,

Kỳ Tú Minh sững sốt, lực đạo trên tay cũng giảm bớt.

Một đám người mặc âu phục mang giày da ung dung xuất hiện trên sân khấu, hình như đều là vệ sĩ chuyên nghiệp.... bọn họ nhảy xuống sân khấu bằng tư thế rất đẹp mắt, khuôn mặt tươi cười, sơ tán đám đông đang vây chặt kín xung quanh.

Cuối cùng một chàng trai khí chất bất phàm xuất hiện, hấn nhú mày, nhìn chăm chăm vào hình ảnh cả ba người đang quần lấy nhau ở trên sân khấu.

Hành Chi Nhược giật mình sững sốt, ngây ngốc cúi gằm mặt xuống.

Rét lạnh,

Cái này gọi là, mới nhắc Tào Tháo.... Tào Tháo liền tới.

Tình hình dưới sân khấu lúc này không thể dùng tới từ ”loạn” để hình dung, thậm chí còn có vài kẻ hô hấp không thông, lăn ra té xỉu tại chỗ.

Ba vị hoàng tử của học viện Hoàng Gia cùng tề tụ trên vũ đài, chỉ vì một cô gái.

Không biết tiêu đề này có đủ chọc cười hay không.

Hành Chi Nhược trào phúng nghĩ.

Hiện giờ, sinh tử còn chưa biết.

Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

“Ca....”

Hành Chi Thiên nhìn cũng không thèm nhìn nàng, bước nhanh tới, khoe miệng nhếch lên, rất giống như đang cười, “Tú Minh, người đang gây náo loạn cái gì.”

Hành Chi Nhược khấn trương, nuốt nuốt nước miếng.

Hành Chi Thiên nhìn trừng trừng vào bàn tay vô cùng chướng mắt của Kỳ Tú Minh đang nắm cánh tay của Hành Chi Nhược, “chát” một tiếng, đập xuống, nhẹ giọng nói, “Tiểu tử, trở về sẽ tìm người tính sổ.”

Ngữ khí tuy rất nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Hành Chi Nhược nhịn không được đánh run.

Hành Chi Thiên dùng sức kéo cô em gái đang cúi gằm mặt vào trong lòng, khuôn mặt tuấn mỹ của hấn nhìn không rõ biểu tình, đôi mắt cực lạnh quét về phía Bạch Lạc Hề, không nói thêm lời nào.

Hắn cố ý nghiêng đầu, cực ái muội dán vào bên tai của Hành Chi Nhược, nhẹ giọng nói, “Đi, theo anh về nhà.”

Cứu....

Cứu mạng.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng cơn thịnh nộ của Hành Chi Thiên, hấn càng bình tĩnh đại biểu cho giông tố sắp nổi lên.

Bị ca ca ôm chặt, đôi mắt nàng khấn nài nhìn về phía hai người.

Bạch Lạc Hề thậm chí đã vươn tay ra.

Kỳ Tú Minh lại nín lấy góc áo sơ mi trắng của hấn, ra hiệu cho hấn đừng làm xằng bậy.

Ánh đèn sân khấu đã tắt hơn phân nửa.

Đám đông giải tán,

Trả lại cho sân khấu bầu không khí yên tĩnh....

Hai người vẫn lạnh lùng đứng đối diện nhau trên đài.

“Vì sao không cho ta ngăn cản hấn, ánh mắt của Chi Nhược rõ ràng...”

“Rầm” một tiếng, vật gì đó bị rớt xuống đất, âm thanh chói tai.

Kỳ Tú Minh bỗng chốc đứng dậy, hấn tóm lấy áo của Bạch Lạc Hề, vẻ mặt tràn đầy đau xót, những cảm xúc phức tạp quay cuồng trong đôi mắt hấn, hấn gần từng tiếng nói, “Người có thể làm được cái gì, cho dù có thể cứu được lúc này, sẽ chỉ làm cho Chi Nhược chịu càng nhiều thống khổ.”

Bạch Lạc Hề nhìn xoáy vào đôi mắt của hấn, hoảng thần.

Kỳ Tú Minh suy sụp buông tay ra, hấn nheo mắt, cắn răng, siết chặt lấy áo sơ mi trắng của chính mình, “Người chả hiểu gì hết.... không hiểu, người chẳng biết gì về chuyện của bọn họ.”

Chi Nhược, xin lỗi,

Em nhất định phải không có việc gì....

38. Q.3 - Chương 14

Cánh cửa sắt của tòa thành phịch một cái đóng lại, người hầu cung kính xếp hàng ngay ngắn đứng ở hai bên, thân hình run rẩy, đầu cúi gằm không dám ngó nghiêng.

Hành Chi Nhược bất an muốn giãy ra, bàn tay đang giam cầm ở bên hông nàng càng xiết chặt hơn nữa, giống như muốn đem cả người nàng khắc vào trong xương, vẻ mặt của Hành Chi Thiên tuy bình thản nhưng miệng lại đang mím chặt, dùng sức ép nàng dán sát vào trong ngực của chính mình, thanh âm rất lạnh, “Đừng lộn xộn.”

Hành Chi Nhược hoang mang quét mắt về phía đám người hầu đứng xung quanh, kết quả tất cả đều đã lặng lẽ rút lui.

Cả đại sảnh trống rỗng.... chỉ còn lại một mình Trần thẩm chân tay luống cuống đứng ở một bên, nhìn thấy hành động ái muội của hai huynh muội bọn họ, gian nan không biết thế nào mở miệng thề, “Thiếu gia, tiểu thư, sớm như vậy đã trở về....”

Hành Chi Thiên gật đầu, xem như trả lời.

Trần thẩm liếc nhanh về phía Hành Chi Nhược, nhẹ giọng nói, “Cái kia, vừa mới có điện thoại tìm....”

Hừ một tiếng, thanh âm từ đỉnh đầu của Hành Chi Nhược truyền xuống.

Hành Chi Nhược co rúm người lại trong lòng hấn.

Hành Chi Thiên cúi đầu xuống, thấp giọng trào phúng nói, “Nhanh như vậy đã có người gọi điện đến, em đoán thử coi là ai.... là Bạch học trưởng của em hay là Kỳ Tú Minh ca ca, hử?”

“Ca, anh đừng như thế.”

“Đừng như thế nào?” Thanh âm của Hành Chi Thiên bỗng nhiên tăng cao, hấn nắm chặt lấy tay của Hành Chi Nhược, kéo nàng ôm siết vào trong lòng, “Em biết rõ những việc anh không cho em làm.... em lại còn lần lượt đi thử, em chính là muốn thử sức chịu đựng của anh hử?”

“Thiếu gia, thiếu gia ngài làm bị thương tiểu thư.”

“Cút ngay!”

Đây là lần đầu tiên Hành Chi Thiên phát hỏa lớn tới thế, tiếng rống của hấn làm cho Trần thẩm phải trở mặt một lúc mới phục hồi lại được, bà nhìn về phía Hành Chi Nhược, trong đôi mắt ẩn chứa thương hại xen lẫn với bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải im lặng rút lui.

“Trần thẩm....”

Hành Chi Nhược tuyệt vọng nhìn cả đại sảnh trống rỗng, cộng thêm cứu mạng duy nhất mà nàng có thể bám víu vào cũng đã không còn.

“Chi Nhược,” cảm của nàng bị hấn nâng lên, đầu ngón tay ấm áp của hấn ái muội cọ xát vào da thịt nàng, Hành Chi Thiên cúi đầu, đôi mắt lạnh lùng của hấn nhìn xoáy vào mắt nàng, thấp giọng nói, “Em sợ anh

tới như vậy sao? Dùng ánh mắt đáng thương bất lực như thế để nhìn quần gia của chúng ta, anh chính là anh trai của em....”

Hắn cúi thấp đầu xuống, dán sát vào vành tai của nàng, dùng đôi môi vuốt ve da thịt nàng, giọng nói cực kỳ ôn nhu, “Trước đây giúp em thay tã, giúp em tắm rửa, ôm lấy em cùng nhau ngủ, dạy cho em nam nữ chi....” (Cesia: là nam nữ chi thân đó)

Hành Chi Nhược cả kinh, dùng sức đẩy hắn ra.

Hành Chi Thiên phát cáu, khuôn mặt lại tươi cười, với tay bắt lấy nàng, động tác của hắn vẫn nho nhã cẩn trọng, lực đạo trên tay vẫn rất ôn nhu.

Nàng tựa người vào vách tường, nhích từng chút một, thanh âm phát ra run rẩy, “Anh đừng giả bộ nữa, em biết chúng ta không có quan hệ huyết thống, có một người được nhận nuôi, ca.... van xin anh hãy thả em đi.”

Hành Chi Thiên thoáng dừng lại một chút, ánh mắt của hắn nhìn nàng, tổn thương, “Em nói cái gì?”

“Thả, thả cho em đi. Em muốn chuyển ra ngoài sống.” Hành Chi Nhược ngẩng đầu lên, kiên định nhìn hắn, trong đôi mắt lấp lánh ánh lệ, “Ca, em chịu đựng đủ rồi, em không muốn phải sống cùng với anh nữa.”

Hành Chi Thiên không nói lời nào, ánh mắt của hắn nhìn nàng chưa bao giờ ác liệt đến như thế, những cảm xúc quay cuồng mãnh liệt cuộn trào trong đôi mắt đó, phẫn nộ, đau xót, chiếm hữu cùng với một thứ cảm xúc khó có thể nói lên lời.... Yêu.

“Em như thế nào có thể nói thế, làm sao có thể như thế.” Hắn mở miệng, từng bước ép sát, dùng sức nâng nàng lên đặt trên tường, kẹp chặt hai bên cánh tay nàng, nhìn nàng trừng trừng, giống như muốn xé nát nàng khắc nhập vào trong xương cốt của hắn, thanh âm của hắn thật khế, nhưng lại làm cho người trần ngập cảm giác vô vọng cùng tuyệt vọng, “Anh đã đợi em lâu như thế, bây giờ em lại nói cho anh biết bởi vì chúng ta không phải anh em ruột cho nên phải rời khỏi anh?”

Hành Chi Nhược nhấp nháy mắt, trốn tránh ánh mắt của hắn.

Hắn lại dùng sức, gia tăng lực xiết trên hai cánh tay nàng, không để ý tới tiếng kêu rên của nàng.

“Ai đã nói với em chúng ta không phải anh em ruột, ai đã nói với em việc này, hả?” Hắn sáp đầu lại, sự oán hận ngập đầy trong mắt hắn, nhưng nụ hôn rơi xuống lại cực kỳ dịu dàng, hắn mỉm cười làm cho Hành Chi Nhược cả người đều bủn rủn, hắn nói, “Trước kia em cũng đã từng làm âm ỉ qua, bốn năm trước anh có biện pháp lưu em lại, hiện tại vẫn có thể.”

Hành Chi Nhược cả người cứng đờ, nàng nhìn thấy được ham muốn chiếm giữ cùng với dục vọng trần ngập trong mắt hắn, vừa hoàn hồn lại.... tay hắn đã chậm rãi vòng lấy thắt lưng của nàng, ôm nàng nhấc khỏi mặt đất.

Trong thoáng chốc cũng không biết sức lực từ đâu đến, Hành Chi Nhược liều mạng xô hắn ra, giãy giụa muốn chạy trốn.

Một cổ lực lượng từ phía sau lưng đánh úp tới, một đôi tay vươn ra ôm chặt lấy nàng, thanh âm khê khàng run rẩy mang theo sợ hãi, “Đừng nghĩ rời khỏi anh, đừng nghĩ....”

“Ca, buông ra.” Hành Chi Nhược sợ hãi, giọng nói trở nên the thé, cả người lạnh run, vẻ mặt tràn đầy bất lực.

“Em có biết....”

Hành Chi Thiên ôm nàng từ phía sau, khom người buông thõng cánh tay xuống phía dưới, xiết lấy thắt lưng của nàng, xiết thật chặt, nhúu mày, kích động nói, “Anh, vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

Rầm một tiếng,

Cánh cửa của gian phòng ngủ nằm ở phía tây nam của toà thành bị hắn dùng thân mình tông vào, mở bung ra, hắn ôm lấy nàng, nửa lời nửa ôm mang nàng vào trong phòng.

Nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vừa phục hồi lại tinh thần đã thấy mình bị đặt ở trên giường, tâm thần hoảng hốt.

Rèm cửa sổ vẫn là màu tím của hoa tử la lan, cả gian phòng đều hắc ám xâm chiếm....

Đây chính phòng của cha mẹ....

Không, không cần như vậy....

Hành Chi Nhược hoảng hốt giãy giụa, cả tấm nệm trắng như tuyết vốn thẳng thớm bị nàng vùng vẫy loạn đá trở nên nhăn nhúm không chịu được, nàng giương vẻ mặt đáng thương lên nhìn Hành Chi Thiên, trong đôi mắt mang theo khổ đau, ca, van anh....

Hành Chi Thiên động tác trên tay bỗng trở nên cứng nhắc. Vài phút trôi qua, xiết chặt lấy hai cổ tay của nàng, hấn nửa quỳ ở trên giường, khom người cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt của hấn lóe lên trong bóng tối sáng rực giống như ánh sao băng, hấn điên cuồng hôn nàng, cơ hồ như phải đem nàng khảm vào trong cơ thể của hấn.

“Chi Nhược, Chi Nhược....” tiếng than thở trầm thấp hòa lẫn với vô vọng tình yêu.

Hành Chi Nhược bị ép nằm trên giường, đôi mắt ngập lệ, lồng ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, nàng bất lực vùng vẫy hai cánh tay.... Lại bị hấn tóm lấy, giam cầm trên đỉnh đầu, không thể nhúc nhích.

Áo bị vén lên, một bàn tay cực nóng dò xét tiến vào trong, động tác rất quen thuộc, nụ hôn bỏng rát như lửa điên cuồng hạ xuống, tuy rất cẩn thận nhưng lại vô cùng bá đạo, không cho phép kháng cự.

“Ca....”

Bàn tay của hấn chậm rãi lần tìm xuống phía dưới,

Tiếng vải áo bị xé rách vang lên trong căn phòng tối nghe càng có vẻ chói tai.

Một bàn tay che miệng của nàng lại.

Hấn nghiêng người tới trước, nhúu chặt mào, động thân một cái đã thâm nhập thật sâu vào trong cơ thể nàng. !

Tiếng nước nổ vang lên, nước mắt ẩm ướt nóng hổi thấm vào bàn tay của hấn đang che trên mặt nàng.

“Ngoan.... không đau.” Hấn ôm nàng thật chặt, giống như đang ôm lấy báu vật duy nhất và trân quý nhất của chính mình, “Em là của anh, luôn luôn là của anh.”

Hấn nhẹ nhàng thăm dò, lại cuồng nhiệt xâm nhập, hô hấp dồn dập, “Đã quên rồi sao? Chuyện của bốn năm trước.... chúng ta cũng từng như vậy thân mật qua, Chi Nhược....”

Vén mái tóc ướt đầm mồ hôi trên trán của Hành Chi Nhược, hôn lên những giọt lệ trên mắt nàng, rên rỉ nói, “Đừng quên, anh yêu em.”

Hai bàn tay của Hành Chi Nhược siết chặt lấy tấm đệm, cơn đau từ đầu ngón tay truyền đến thức tỉnh cảm giác của nàng.

Một đôi bàn tay đang vuốt ve da thịt trơn bóng, lỗ ló của nàng, chậm rãi rẽ dần ra phía trước, siết chặt lấy tay của nàng, mười ngón tay đan vào nhau.

Trong đầu điên cuồng gào thét,

Bức họa lảng lạng nằm phía sau chiếc tủ bằng gỗ đàn hương, tựa như đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Cả thân hình đều mềm nhũn như nước, giống như không còn thuộc về chính mình, nàng cũng không hề cảm thấy đau như trong dự đoán, chỉ cảm thấy tê dại trải rộng toàn thân, Hành Chi Nhược hoảng hốt giương mắt nhìn kẻ đang áp chế trên người nàng, đầu óc mờ mịt, ngoại trừ cái cảm giác hoang mang xen lẫn với khoái cảm còn có thứ gì đó đang từ từ thức tỉnh, chính là cảm giác đau đớn quen thuộc giống như bị kim đâm....

“Không được.... cha mẹ đều đang nhìn chúng ta.” Tiếng rên rỉ yếu ớt đứt quãng mang theo khăn cầu bật ra từ đôi môi.

Động tác của Hành Chi Thiên chậm lại, hần thoáng dừng lại trong chốc lát, sau đó ngoảnh đầu nhìn về phía vách tường trống rỗng, khóe miệng bất giác hiện lên ý cười, tay dùng một chút lực, trong nháy mắt nàng bị ôm ngồi dậy, bên tai vang lên một trận cười khẽ, hần lại vọt vào trong thân thể nàng, rút ra rồi lại tiến vào, động tác càng lúc càng kịch liệt, áo sơ mi trắng của hần đã mở ra hết một nửa, hần thì thầm, “Cứ để bọn họ xem đi, cha mẹ nhất định đang rất hâm mộ chúng ta ân ái.”

“Ồ.... người” Hành Chi Nhược thở hổn hển, đứt quãng, đã muốn không thể nói được trọn vẹn câu nói.

Một tiếng kêu đau đớn bật ra, tựa như cực kỳ thống khổ.

Hành Chi Thiên nghiêng đầu, không ngừng vuốt ve da thịt nàng, ôm chặt nàng ở trong lòng, bàn tay của hần vuốt nhẹ trên mái tóc nàng vỗ về, nàng nhũn nhũn chắt mảy hung hăng cắn vào đầu vai của hần, máu ứa ra thấm ướt cả áo sơ mi trắng của hần.

“Cẩn đi,” dưới thân động tác cũng không hề chậm lại, càng lúc càng triền miên, vẻ mặt hần ôn nhu, vỗ về nàng, hôn nhẹ lên cổ của nàng, ngữ khí chưa bao giờ ôn hòa đến như thế, “Em càng hận anh bao nhiêu thì sẽ càng yêu anh bấy nhiêu.”

Chi Nhược, anh thích em.

Ngay từ rất nhỏ, anh đã luôn rất thích em.

hần đem lộn xộn, quần áo bị vứt bừa bãi lung tung ở dưới đất....

Cả căn phòng u ám tràn ngập mùi vị tình dục.

Gió lùa qua rèm cửa sổ, đẩy ra bức màn cửa màu tím tử la lan, từng chùm tia sáng mặt trời theo đó ồ ạt tiến vào, làm cho cả gian phòng bỗng chốc trở nên sáng bừng.

“Hiện tại mấy giờ?” Một thanh âm trầm thấp kêu gọi từ trên giường truyền ra, giọng nói kéo dài, nghe có vẻ mỗi một.

“Bẩm thiếu gia, đã gần mười giờ.”

Người hầu nhón chân cố gắng bước đi thật nhẹ, kéo rèm cửa sổ ra, cúi đầu cung kính đặt cái khay bằng bạc đựng bữa sáng bên cạnh giường.

Âm thanh sột soạt vang lên.

Hành Chi Thiên ngồi dậy, chậm rãi mặc áo sơ mi vào, đầu ngón tay lướt qua cúc áo, từng bước từng bước cài lại cúc áo. Trong chăn một cái đầu đang cọ qua cọ lại trên gối, đột nhiên một cánh tay trắng như tuyết từ trong chăn rút ra, kèm theo vài tiếng lầm bầm mớ ngủ, sau đó im bật.

Người hầu càng vui đầu thấp hơn nữa, vẻ mặt nghiêm túc, buông rũ mi mắt không dám nhìn ngó lung tung. Chỉ có điều bàn tay đang bưng khay đồ ăn kia thì đang run rẩy dữ dội.

Làm cho những cái đĩa va chạm vào nhau kêu lanh canh, ly sữa đầy cũng bị tràn ra ngoài....

Người đang nằm trong chăn nhũn nhũn chắt mảy, tựa như ngủ cực kỳ không an ổn, trở mình, lầm bầm gì đó.

Ánh mắt của Hành Chi Thiên ôn nhu như nước, hần cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tấm lưng mượt như lụa của nàng, sửa lại chăn cẩn thận che khuất người ở trong chăn, hần không hề quay đầu lại, khẩu khí không tốt nói, “Người đi ra ngoài.”

“Vâng, thiếu gia.” Người hầu cơ hồ chạy trời chết.

“Chi Nhược, rời giường.”

Hành Chi Thiên nghiêng người, cúi đầu miệng dán vào bên tai nàng thì thầm, “Nên ăn chút gì đi, đừng để bị đói.”

Nàng vẫn như trước nhắm chặt hai mắt, cả người cuộn tròn ở trong chăn không hề động đậy, im lặng... không giống với bình thường.

Hành Chi Thiên do dự nhấc tay định chạm vào trán nàng, không cẩn thận lại chạm vào gối đầu, chiếc gối đã bị những giọt nước mắt lạnh lẽo làm ướt sũng, trái tim của hắn giống như bị vật gì đó đâm vào, đau đến mức làm người ta không thở được.

Mặt nàng có chút nóng, nhưng nhiệt độ trên trán vẫn bình thường, không giống như phát sốt.

“Chi Nhược, thật xin lỗi.... ngày hôm qua không nên....” ép buộc dữ dội như vậy.

Hành Chi Thiên nhẹ nhàng ôm nàng ngồi dậy, ép buộc nàng ngồi ở trên người mình, lóng ngóng dùng chân bọc lấy người nàng, thanh âm của hắn cực nhẹ, giống như sợ làm cho nàng hoảng sợ, “Tĩnh tĩnh lại đi.... Đừng dọa anh, ăn một chút gì đi, đợi lát nữa anh sẽ gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em.”

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Hành Chi Nhược đã chậm rãi mở mắt ra, hoảng hốt, trong đôi mắt tràn ngập sương mù, làm cho người ta không nhìn thấy được rõ ràng, khó khăn lắm sương mù mới chậm rãi tan đi, con người lại trở về bình thường, không có thần thái.

“Chi Nhược.” Hành Chi Thiên sững sờ, nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, hoang mang, nhẹ nhàng hỏi, “Em có chỗ nào không khỏe, có phải người bị đau không, nói cho anh biết.”

Ánh mắt của nàng không có tiêu cự, tầm mắt lơ đãng lướt qua mặt hắn, nhẹ nhàng gục đầu xuống tựa lên vai hắn, giống như đang nhìn về phía bức tường màu trắng ở phía sau, lại tựa hồ như không phải, vẻ mặt lơ đãng.

Hành Chi Thiên cứng người, hắn cúi đầu xuống, ngón tay vuốt ve hai má nàng, thanh âm có chút run rẩy, “Em đang làm gì vậy, đừng dọa ca ca.”

Hai chữ “ca ca” vừa thốt ra khỏi môi, người đang nằm lòng hắn thân hình bắt đầu run lên, hắn cảm nhận được đầu vai ẩm ướt, những giọt lệ nóng bỏng thấm ướt vai áo hắn. Hắn buông lỏng tay, tầm mắt hạ xuống khuôn mặt nàng, nước mắt đã sớm ngập đầy trong mắt nàng, muốn dừng cũng không dừng lại được.

Trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, hắn nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng khóc, chờ em lớn một chút chúng ta sẽ đính hôn, sau đó kết hôn, anh sẽ đối xử thật tốt với em, không ai có thể đối xử tốt với em hơn anh.”

Hắn xiết chặt tay, ôm nàng vào trong ngực, nghiêng người cầm lấy một miếng bánh mì xăng quýt, xé một miếng nhỏ, đặt ở trên môi nàng, làm bộ như không có chuyện gì, gượng cười nói, “Mau ăn một chút đi.”

Ngữ khí không có vẻ gì quá yếu đuối cùng nhượng bộ, cố ý làm ra vẻ như không chút để ý nhưng lại càng làm cho người ta không nhận được trong lòng cảm thấy đau buốt.

Nhưng....

Hành Chi Nhược dường như không hề nghe thấy, miếng bánh mì đặt trên môi nàng, nàng vẫn bất động không có một chút biểu tình, không há miệng ra cũng không nhìn hắn.

Ngón tay của Hành Chi Thiên nắm chặt lấy miếng xăng quýt, tái nhợt.

Hắn thành linh bật dậy, cầm lấy điện thoại đặt ở đầu giường, gấp gấp ấn số, “Trần thẩm, thông báo cho bác sĩ tư, bảo hắn nhanh chóng lại đây.”

Hành Chi Nhược không có điểm tựa, vô lực ngã phịch xuống giường, đôi mắt nhắm nghiền lệ chợt lóe sáng nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất.

Hành Chi Thiên quỳ một gối ở trên giường, hoảng loạn cầm lấy bộ quần áo sạch sẽ mà người hầu đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị giúp nàng mặc vào.

Bàn tay vừa mới chạm vào cánh tay nàng, cả người nàng liền run bắn lên, sợ hãi thụt lùi về sau, cuộn tròn cả thân hình lại.

“Chi Nhược, ngoan.... Bác sĩ sắp tới rồi, anh giúp em mặc quần áo vào.”

Nàng tựa như không muốn nhìn thấy hắn, trùm kín đầu ở trong chăn.

Ánh mắt của Hành Chi Thiên tràn đầy đau đớn cùng hối hận, hần lặng lẽ nhích tới gần, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dỗ dành, “Đừng dọa anh, bệnh tình của em đã sớm khỏi rồi, đừng đóng giả thành bộ dạng trước kia để làm anh sợ...”

Hần thận trọng kéo nàng ra khỏi chăn, cầm lấy quần áo giúp nàng mặc vào, đang chuẩn bị cài nút áo, Hành Chi Nhược đột nhiên giãy giụa, ánh mắt hoảng loạn, nàng nức nở khóc, liều mạng nắm chặt lấy chăn phủ lên trên người, giống như đang cố che đậy thứ gì đó.... nhưng lại bất lực.

Ly sữa đặt trên giường bị đẩy ngã, sữa tràn ra thấm ướt tấm đệm, hai mắt cá chân đá loạn xạ, làm cho cả tấm drap trải giường nhăn nhúm lại.... hỗn loạn.

Hành Chi Thiên ôm chặt nàng, đôi mắt mang theo kiên nhẫn hòa lẫn với yêu đến khắc cốt ghi tâm, vẻ mặt của hắn đau xót đến cực hạn. Hắn mím môi, mặc kệ những vết thương do móng tay của nàng gây ra trên cánh tay hắn, cũng không để cho nàng làm bị thương chính mình....

“Em đang trả thù anh đúng không, là trả thù chuyện hôm qua anh đã làm với em.... Anh chiếm được thân thể của em, em lại hết một lần rồi lại một lần tổn thương trái tim của anh, nó đã vì em mà chảy máu đầm đìa....”

Nàng nức nở khóc, khóc đến ngạt thở.

Hành Chi Thiên xúc động, chạm tay vào mặt nàng, bàn tay có chút run rẩy, “Anh sẽ không buông tay, cho dù phải sống cả đời như thế này, anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Hành Chi Nhược giống như phát điên, giãy giụa càng lúc càng dữ dội, hai cánh tay vung vẩy đánh đổ tất cả những thứ có thể chạm được.

Hành Chi Thiên ôm càng lúc càng chặt, cả người đều cứng ngắc, cứ như thế bất lực mà điên cuồng ôm lấy nàng....

Có một thứ chân ái gọi là buông tay,

Nhưng một khi đã buông tay rồi, vậy làm sao có thể thiên trường địa cửu.

“Bệnh tình của em gái ta thế nào?”

“Tiểu thư bởi vì cảm xúc bị dao động quá lớn, tình huống không được lạc quan, tôi đã tiêm cho cô ấy một mũi thuốc an thần....” Vị bác sĩ trung niên một tay nâng gọng kiếng màu vàng, vẻ mặt bất đắc dĩ, thanh âm của hắn rất thấp giống như chỉ nói ột mình Hành Chi Thiên nghe, “Bệnh tình của tiểu thư tôi không dám quả quyết, nhưng tình trạng rất giống với bốn năm trước, cần phải tiến hành điều trị tâm lý.”

Vẻ mặt của Hành Chi Thiên trầm tĩnh.

“Thiếu gia, với tình trạng hiện tại của tiểu thư, tôi đề nghị ngài nên thay hết đồ trong phòng bằng những thứ khó vỡ, để tránh cho tiểu thư làm bị thương chính mình.”

Bác sĩ vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt âm tình bất định của Hành Chi Thiên, lắc đầu liền không nói thêm lời nào, thu dọn đồ đạc, thở dài một hơi, sau đó theo Trần thẩm đi ra ngoài.

Hành Chi Thiên lẳng lặng đứng ở hành lang trống rỗng, suy nghĩ rối rắm, bàn tay đang vịn vào cánh cửa có chút do dự, cuối cùng mới hạ quyết tâm, đẩy cánh cửa mở ra.

Phòng ngủ nguyên bản sạch sẽ gọn gàng, giờ phút này giống như vừa trải qua một cơn bão, mọi thứ đều nát vụn, tán loạn, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Bàn bị lật đổ, đồ vật cùng với những mảnh vỡ thủy tinh rải đầy trên đất, màn cửa sổ cũng bị kéo xuống, xé rách, chỗ duy nhất nhìn có vẻ sạch sẽ chính là trên giường.

Chăn nệm tuy có chút lộn xộn....

Nhưng mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, quan trọng chính là có một người đang im lặng nằm ngủ trên đó.

Hắn thở dài, nín thở hướng phía giường đi tới, tuy đã rất cẩn thận tránh đi những mảnh vụn, nhưng dưới chân vẫn phát ra những tiếng sột soạt. Hắn giật mình sững sốt, lập tức ngừng cước bộ, từ phía xa nhìn nàng, trong đôi mắt của hắn khắc sâu hòa trộn giữa tình yêu, đau xót, cùng với hối...

Nàng ngủ thật an bình, giống như không hề nhận thấy sự tồn tại của hắn.

“...Chi Nhược.” Tiếng thì thầm phát ra từ môi của Hành Chi Thiên, ngơ ngác giống như mất hồn, hắn bước nhanh tới trước giường, quỳ gối trên mặt đất, thì thầm gọi tên nàng.

Trên khuôn mặt nàng vẫn còn lưu lại nước mắt, hai mắt khép hờ, mày cũng giãn ra, thật sự giống như đang ngủ say, chỉ có điều có lẽ bởi vì giấy giữa quá dữ dội, mái đen dài tản mát trên gối, hỗn độn bao lấy khuôn mặt, phối hợp với những giọt nước mắt giống như lệ hoa càng tăng thêm vẻ mỹ lệ, mỹ đến làm cho lòng người ra sinh ra cảm giác yêu say đắm cùng sợ hãi... giống như nàng đã không hề lưu luyến bất cứ thứ gì của thế gian, đã sớm.... sớm....

Hành Chi Thiên hốt hoảng, hắn thẳng người dậy, ngón trở hơi cong lại, run rẩy dò thử hơi thở của nàng.

Hơi thở rất yếu nhưng ổn định.

Hắn thả lỏng người, thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Chi Nhược,” hắn nhẹ nhàng đặt tay lên trán nàng, giúp nàng vén lại tóc, động tác cực kỳ dịu dàng, mang lại cho người ta cảm giác dịu êm, tim loạn nhịp, “Đã lớn như vậy mà vẫn còn ngang bướng như thế, trước đây em cũng thích đập bẻ đồ vật, bất quả chỉ chọn những thứ anh thích để đập, hiện tại em nhất định rất ức chế, thứ gì cũng đập nát, em nhất định đang rất giận anh đúng không?”

Nàng vẫn an tĩnh nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt vẫn như trước, không có chút biểu tình.

Hành Chi Thiên than nhẹ một tiếng, kéo nàng ôm vào trong lòng, đứng dậy, bước nhanh hướng về phía hành lang.

Giống như bị quấy nhiễu hoặc là cảm thấy không thoải mái, kẻ đang nằm trong lòng hắn nhúu mày, hơi động dậy.

Hắn cứng người, điều chỉnh lại tư thế, thật cẩn thận, biết rõ nàng không nghe thấy vẫn thấp giọng dỗ, “Chỉ một chút thôi, anh mang em trở lại phòng của mình, gian phòng ngủ này hỗn loạn như vậy không thể tiếp tục ở.”

Phân lượng của thuốc an thần sợ là không nhỏ, nàng giật mình một cái theo bản năng, lăm bằm gì đó, rồi lại chìm vào mê man.

Hành Chi Thiên khẽ cười, cúi đầu xuống áp má vào má nàng, dịu dàng vuốt ve, đôi mắt của hắn êm ả như nước, nàng nằm trong lòng hắn, an tĩnh, không hề giãy giụa.... cũng không phản kháng, nhu thuận giống như lúc còn nhỏ. Ánh mắt của hắn rực sáng, nhìn chăm chăm vào nàng, cứ như ngây ngốc nhìn nàng, cúi mặt xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, đột nhiên hắn sững người, hô hấp trở nên dồn dập, đôi môi của hai người chỉ cách nhau có một tấc, hắn gắng gượng dừng lại, chỉ hôn nhẹ vào hai má nàng.

“Kỳ thiếu gia, ngài không thể xông vào.”

“Kỳ thiếu gia, tiểu thư không có ở trong phòng này.”

Cửa bị đẩy ra.

Ngoài cửa, Trần thẩm có chút ngưng ngừng, đứng ngây ra không biết phải làm thế nào.

Kỳ Tú Minh vừa xông vào, bất giác sững sốt cả người, hắn choáng váng nhìn trần trời vào hai kẻ ở trong phòng cùng với tình trạng hỗn độn, đầy đất toàn là mảnh vụn thủy tinh, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Hành Chi Thiên ôm lấy em gái vẫn duy trì nguyên tư thế ban đầu, thậm chí môi vẫn còn đang dán vào má nàng.

“Người đã làm gì đối với nàng?” Kỳ Tú Minh rống lên, tựa như muốn xông lên, thực tế thì hắn đã vọt tới trước, nhưng bị bọn người hầu ngăn lại.

Hành Chi Thiên cau mày, dùng ánh mắt ý bảo người hầu đem Hành Chi Nhược trở về phòng của nàng.

Tiếng động âm ỉ như vậy, nàng vẫn an tĩnh ngủ giống như một đứa trẻ sơ sinh, phảng phất giống như một mọi việc phát sinh đều không hề liên quan đến nàng.

Kỳ Tú Minh cũng phát hiện ra tình trạng dị thường của nàng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị ôm đi, bọn người hầu đang kiểm chế hần, hần giờ phút này ngay cả giấy giụa còn không được.

“Chỉ có một buổi tối, người như thế nào có thể làm cho nàng biến thành như vậy, người làm sao có thể làm hại nàng thành như vậy, người rốt cuộc đã làm gì Hành Chi Nhược?”

“Người cũng biết nói nàng là Hành Chi Nhược, nàng là em gái của ta, chuyện nhà chúng ta không tới phiên người ngoài nhúng tay vào.” Hành Chi Thiên dõi theo bóng dáng của em gái rời đi, mãi cho tới khi người hầu biến mất ở cầu thang lầu hai, hần mới thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho người hầu thả Kỳ Tú Minh ra.

Bọn người hầu đều thức thời rút lui.

Cả gian phòng vắng vẻ chỉ còn là hai người bọn họ, âm một tiếng, Hành Chi Thiên ôm mặt, cả thân người đâm sầm vào tường, Kỳ Tú Minh tóm lấy cổ áo sơ mi của hần, ngón tay trắng bệch, dùng hết toàn lực nhắc hần lên, khuôn mặt tràn đầy ân hận, điềm tĩnh nói, “Người có phải đã ra tay với nàng rồi hay không, ta nên sớm biết.... chuyện của bốn năm trước, ta chỉ không dám tùy tiện suy đoán, hần là....”

Hành Chi Thiên vung tay đẩy hần ra, cau mày, dùng ngón tay quẹt nhẹ qua vết thương trên mặt, “Người ở buổi biểu diễn gây ra chuyện lớn như vậy, chẳng phải chính là muốn xem thử phản ứng của ta sao, hiện tại chính người cũng đã chứng kiến....”

“Người quả thật không bằng cầm thú.” Kỳ Tú Minh nheo mắt lại, đôi mắt lóe sáng nguy hiểm, nắm chặt cổ áo của hần, tay bởi vì dùng sức quá độ mà phát run, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, “Người đừng quên, nàng là em gái ruột của người.”

Hành Chi Thiên nạy hai bàn tay đang tóm chặt áo sơ mi của mình ra, dễ dàng đẩy Kỳ Tú Minh ra, hần khom người nhặt lấy áo khoác ở trên giường, điềm tĩnh nói, “Lúc đó người đã ngăn không được, hiện tại cũng đừng vọng tưởng xen vào, ta cùng nàng không có quan hệ huyết thống, không bao lâu nữa chúng ta sẽ kết hôn.” (Cesia: đó cuối cùng chính miệng bé cũng đã thừa nhận)

“Hành Chi Thiên....”

Hành Chi Thiên vừa bước tới trước cửa, cả người cứng lại, cước bộ cũng tạm dần.

“Đừng quên, trong lòng nàng người vĩnh viễn chỉ là một ca ca.”

Hần khép cửa lại, trước khi rời đi, còn mỉm cười nhẹ giọng nói, “Vậy thì sao, có thể ở cùng một chỗ với nàng như thế nào cũng không thành vấn đề.”

Cánh cửa lặng lẽ đóng lại.

Bỏ lại căn phòng bao trùm trong bầu không khí tịch mịch, Kỳ Tú Minh ngồi phịch xuống đất, bức rèm cửa bị xé nát không đủ để che khuất ánh mặt trời từ bên ngoài rọi vào, từng chùm tia sáng giống như một dòng thác trút ánh sáng xuống tấm nệm trắng ở trên giường.

Khăn trải giường thấm đẫm hương vị tình dục, đệm chăn hỗn độn.... phảng phất có thể thấy được dấu vết do tối hôm qua hai huynh muội lưu lại.... những mảnh thủy tinh vỡ vụn tản mát đầy trên mặt đất.

“Kỳ thiếu gia, thiếu gia nhà chúng tôi phân phó tôi tiễn ngài về, còn dặn dò về sau nếu không việc gì, đừng tới quấy rầy tiểu thư.”

Kỳ Tú Minh siết chặt tay, trên tai lộ ra chiếc hồng đỉnh, lại ảm đạm không có ánh sáng.

39. Q.3 - Chương 15: Phiên Ngoại Kỳ Tú Minh

Ngay từ thuở nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ trước kia ta chỉ biết ta không có mẹ.

Cha không thích nhìn thấy mặt ta, hần nói ta quá giống mẹ.

Nghe người hầu nói mẹ vốn là một ngôi sao, gả cho cha nên tiến nhập hào môn, nhưng ta chưa bao giờ gặp qua bà, ông nội không thích bà, nói bà là một người phụ nữ không hiền thực, không chịu tuân thủ nữ tắc, may mắn đã chết sớm, bằng không cưới một con hát, đào kép vào nhà sẽ làm mất hết thể diện của Kỳ gia.

Nhưng, ta muốn nói.... hiện tại đã là niên đại nào rồi còn gọi là con hát, ngôi sao quả thật rất nở mày nở mặt nha. Hơn nữa.... cha hẳn là phải rất thích mẹ, bằng không đã lâu như vậy mà vẫn cô đơn lẻ bóng.

Bước vào hào môn sâu như biển.

Hành Chi Nhược nghe xong chuyện của mẫu thân ta, chính là nói với ta câu đó, kèm theo bộ dạng sầu mi khổ mặt, một bộ tình trường thống khổ, giống như nhìn thấu hết thế sự, làm cho ta muốn bật cười.

Nàng chỉ mới có vài tuổi, vẫn còn bé xú, học theo lời thoại của người lớn, lại còn nói bằng một bộ dạng hết sức nghiêm chỉnh, đứng đắn nữa.

Kỳ thật ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã có cảm giác quen thuộc, trần trùng trục.... đi lang thang, cả người đều ướt sũng, tựa như vừa mới tắm xong.

Tiểu quý tinh quá, câu nói bật ra khỏi miệng đều là nói dối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, lém lỉnh cùng với ánh mắt giảo hoạt, sá

40. Q.3 - Chương 16

Tiếng ca yếu ớt, ai oán phát ra từ chiếc máy hát cổ.... tại sao anh không trở lại.

Bức rèm cửa sổ rườm rà màu tím tử la lan che kín ánh sáng từ bên ngoài, trên tấm đệm trắng tinh như tuyết đang ngồi một người, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, ngơ ngẩn chôn đầu giữa hai đầu gối, con người tĩnh lặng lắng đọng như mặt nước ao tù, nàng khẽ ngâm nga theo lời bài hát xưa, triền miên, day dứt, tựa như đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Hành Chi Thiên cau mày, hai tay bưng một chén cháo, đi đến chiếc máy hát, đang muốn tắt tiếng ca ai oán này đi, người ngồi trên giường liền có phản ứng, đôi mắt trong suốt như nước, móng lung ngáp đầu sương mù lướt nhẹ qua mặt hắn, hắn nhất thời chỉ cảm thấy trên mặt tê dại, tâm cũng mềm đi.

Hành Chi Thiên ngưng ngáp cười, rút tay về, thận trọng ngồi xuống bên giường, cầm thìa khuấy cháo, nhẹ giọng nói, “Chi Nhược, ăn một chút gì đi, đừng để bụng đói.”

Nàng mở mắt liếc nhìn hướng khác, vòng vo đầu tránh bàn tay đang cầm muỗng cháo đút vào miệng nàng, trong vô thức vẫn khe khẽ ngâm nga điệu ca quỷ dị.

Đỗ vài lần, cũng không thấy nàng để ý tới, Hành Chi Thiên không khỏi phát cáu, cầm lấy tay nàng hơi siết chặt, có chút tức giận nói, “Đã nhiều ngày như vậy, em làm loạn cũng đủ rồi, trước kia em chỉ đập phá đồ vật, cũng chưa bao giờ tuyệt thực.”

Nàng bị hắn rống, sợ hãi nhìn hắn, vung tay loạn xạ đẩy hắn ra, nức nở giãy giụa, muỗng cháo đặc bị hất đổ xuống giường, nàng cúi đầu xuống, thụi lùi về phía sau, vô thức vòng hai tay ôm lấy vai, ánh mắt né tránh hắn.... có vẻ cực kỳ sợ hãi.

Hành Chi Thiên cố nén đau xót, thấp giọng gọi, “Thực xin lỗi, anh không cố ý.... em không chịu ăn gì hết, anh thật sự rất lo lắng.”

Không nên cùng bệnh nhân tranh chấp,

Nàng.... chỉ là bị bệnh, rồi sẽ khỏe lại thôi.

Hắn chậm rãi đứng dậy, xốc lại chăn bị dơ, đột nhiên nhìn thấy một ít mảnh vụn.... rất giống mảnh vụn của bánh bích quy.

Giật mình tỉnh sốt một lúc lâu hần mới hồi lại thần.

Đôi chân trắng nõn cơ hồ hơi động dậy, tựa như không che giấu được sự bất an của chủ nhân.... drap trải giường bị nàng làm lộn xộn, theo đó cũng quét sạch những mảnh vụn, nhìn thế nào cũng thấy như đang giấu giếm dấu vết.

Cửa bị đẩy ra một khe hở, Trần thẩm đứng ở bên ngoài, vịn vịn hai bàn tay, ngập ngừng nói, “Thiếu gia, bên ngoài có hai đồng học nói là đến thăm tiểu thư.”

Hành Chi Thiên nhíu mày, đang cầm bát cháo ngồi ở đầu giường, hơi có chút hoảng thần, tiếng hát trầm bổng, du dương trong phòng ngủ làm cho hần tâm phiền ý loạn, “Là người nào?”

“Một người tên là Mạch Connie, một người tên là Bạch Lạc Hề.”

Một tiếng than nhẹ từ góc tường truyền đến.

Hành Chi Thiên ngoảnh đầu lại, nhìn thấy em gái rụt ở đầu giường tựa người vào góc tường, đôi con ngươi trong suốt như thủy, ngẩng đầu, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Trần thẩm, ánh mắt cũng không hề trầm lặng như trước, mà giống như đang tức giận.

Vẻ mặt của hần có chút xúc động, vươn tay vuốt nhẹ qua tóc nàng, nửa dỗ nửa khuyên nói, “Em không đến trường, nhưng vẫn còn có nhiều người như vậy nhớ thương em, mau húp cháo....”

“Thiếu gia, có để cho bọn họ vào không?”

Hành Chi Thiên chỉ nhìn chăm chú vào em gái, không lập tức trả lời Trần thẩm, hơi có chút trầm ngâm, khuấy trong tay bát cháo, múc một muỗng, đưa đến bên môi của Hành Chi Nhược.

“Ăn cháo....”

Ngữ khí của hần tuy là khuyên nhủ, nhưng lại mang theo chút uy hiếp.

Nàng ôm đầu gối, cúi đầu, do dự nhích tới trước một chút, giống như không cam lòng, sau một lúc mới ngoan ngoãn sáp đầu lại, hớp một ngụm.

Một muỗng rồi lại một muỗng.

Chén cháo cũng đã vơi đi hơn phân nửa.

Hành Chi Thiên hài lòng lấy ra khăn tay, lau miệng cho nàng, từng chút từng chút một, cẩn thận từng li từng tí, hần đứng dậy nâng tay nhìn hướng ngoài phòng, “Trần thẩm, bà đợi một lát rồi hãy để bọn họ vào thăm tiểu thư, nhưng không được ở quá lâu.”

“Vâng.” Trần thẩm vui vẻ nở nụ cười, giống như thổi phào nhẹ nhõm, vui sướng rời đi.

Hành Chi Thiên khom người vuốt nhẹ đầu nàng, thấy nàng không phản ứng, lại nhanh chóng hôn nhẹ một cái, giống như là chiếm được tiện nghi, hần bật cười thành tiếng, tâm tình vô cùng tốt, “Chi Nhược, anh đến công ty, em phải ngoan ngoãn, biết không?”

Nàng nghe lời an trí ở trong ổ chăn mềm mại, không giãy giụa, chỉ im lặng nắm chặt lấy chăn.

Thời gian cứ thế tích tắc tích tắc trôi qua....

Giọng nữ khàn khàn phát ra từ chiếc máy hát cổ tựa như bị mắc kẹt, phát ra một trận chói tai sau đó liền im bặt.

Hành Chi Nhược nằm trong ổ chăn, cũng không làm ầm ĩ, mắt mở thật to, nhìn lên trần nhà trống rỗng, không nhiễm một hạt bụi.

Cánh cửa rầm một tiếng bị người từ bên ngoài đá văng ra.

“Tiểu Chi!” Một người hùng hổ từ bên ngoài xông vào, một thân áo choàng đỏ rực như lửa, diễm lệ, vô cùng bắt mắt, nàng ngừng lại một chút, thật cẩn thận ngồi xuống mép giường, cực kỳ đau lòng nói, “Cậu như thế nào, mình nghe bên trường học nói cậu tạm thời nghỉ học để dưỡng bệnh, mới có vài ngày không gặp sao đã bị giày vò thành bộ dạng này rồi?”

Vẻ mặt của Hành Chi Nhược có chút hoảng hốt, tầm mắt chậm rãi lướt qua trên người của cô gái ngồi trước giường, dừng lại ở thân ảnh màu trắng đang đứng ở cửa.

Cô gái tiếp tục nói, có chút tự giễu cùng bất đắc dĩ, “Mình vẫn cứ cho là cậu nói giỡn, nguyên lai cậu thật sự là em gái của Hành Chi Thiên, mấy ngày nay chịu khổ...” Thanh âm của nàng bỗng dừng trầm xuống, bàn tay vuốt ve tóc của Hành Chi Nhược, đột nhiên nhận ra điều gì, cô gái nâng khuôn mặt của Hành Chi Nhược lên, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Cậu.... không nhận ra mình sao, mình là Tiểu Mạch.”

Hành Chi Nhược mở to mắt, nước mắt lưng tròng, liếc nàng một cái, liền dời đi tầm mắt.... dáng vẻ như đang tư lự, chìm đắm trong thế giới của riêng mình, chỉ có đôi mắt vẫn cố chấp, nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ.

Đứng ở cửa, Bạch Lạc Hề, đôi mắt trong vắt sáng rõ, ngậy người ra nhìn người đang nằm trên giường, hấn dựa lưng vào cửa, nhẹ nhàng khép cửa lại, đứng từ xa nhìn Hành Chi Nhược, chậm chạp vẫn không bước tới trước.

Mạch Connie bình tĩnh, nắm chặt lấy bàn tay của Hành Chi Nhược, khẽ nói, “Mình đi ra ngoài trước, hai bọn cậu cứ từ từ trò chuyện.”

Nàng khom người xuống, thì thầm vào bên tai Hành Chi Nhược, “Mình từ chỗ của Kỳ Tú Minh cũng đã biết được đại khái, cậu yên tâm, tội mình nhất định tìm cách đưa cậu ra ngoài.”

Nàng bỗng đứng phắt dậy, hướng về phía cửa, vỗ vào vai Bạch Lạc Hề, đẩy hấn về phía giường, sau đó mở cửa, không ngừng gọi to, “Trần thẩm, Trần thẩm.... a, bà làm thế nào lại canh ở cửa, làm phiền bà mang giúp chúng tôi ít nước trà.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

Mọi tiếng động đều bị ngăn cách ở bên ngoài, cả phòng ngủ bao trùm trong tĩnh lặng.

“Anh từ văn phòng của cha nhìn thấy đơn xin tạm nghỉ học mà Hành Chi Thiên thay em viết.” Bạch Lạc Hề cúi đầu, lông mi dày và dài che khuất đầy mắt đang gợn sóng, “Ca ca em nhốt em ở chỗ này....”

Hành Chi Nhược cả người run lên, ngẩng đầu lên nhìn hấn, phe phẩy đầu, dùng tay che lấy hai lỗ tai.

“.... anh đã nghe được chuyện của hai anh em em.”

Hành Chi Nhược thẳng người dậy, quơ lấy gối nằm cùng búp bê vải ném vào kẻ đang đứng cạnh giường, Bạch Lạc Hề cũng không né tránh, loạng choạng bước tới trước, ngược lại máy hát lại bị ném trúng, xoay nhanh....

Hành Chi Nhược ôm lấy đầu, che mặt khóc, tê tâm phế liệt.

“Chi Nhược, Chi Nhược, anh không nói nữa.” Hấn nhăn mày, thở dài, vòng ôm của hấn cực ấm áp, kéo nàng ôm vào lòng, nàng gục đầu chôn ở khuỷu tay hấn cắn chặt lấy áo sơ mi, hai hàng lệ tuôn trào, nghẹn ngào, phát ra tiếng cười như điên loạn.

Bạch Lạc Hề vẻ mặt trầm tĩnh, vòng ôm lại chặt đến mức làm cho người ta phát run.

Ngoài cửa truyền đến dồn dập tiếng bước chân, tiếng gõ cửa thanh thúy lọt vào tai, “Tiểu thư, xảy ra chuyện vậy?”

Là giọng của Trần thẩm, tay nắm cửa xoay vòng, sắp mở ra.

“Trần thẩm, nóng phỏng tay.... mang đến bê giúp tôi, Chi Nhược làm sao có chuyện gì được, chỉ là đồng học đang khuyên giải nhau thôi, bà mau đến giúp tôi mang đến phòng khách, cảm ơn nha.” Tiếng cười của tiểu Mạch càng lúc càng xa, tiếng bước chân ngoài hành lang cũng từ từ nhỏ dần.

Ngoại cửa yên tĩnh trở lại.... chỉ còn lại tiếng đĩa hát xoay vòng, cùng tiếng hát nỉ non phát ra từ chiếc máy hát,

“Em nghĩ anh đã trở về, tại sao anh không trở lại, nước mắt em rơi đầy trên má.”

Ánh sáng ảm đạm hắt ra từ ngọn đèn, hòa cùng làn điệu ai oán của nữ ca sĩ Thượng Hải thuở xưa, phảng phất như cách một thế hệ.

Bạch Lạc Hề đã sớm đứng lại, ngậy người ra một chút, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống.

Hai bàn tay đã bị người ta nắm lấy, vô cùng ảm áp.

Không biết từ khi nào, Hành Chi Nhược đã cầm lấy tay hắn, ánh mắt mang theo kiên nhẫn.

Hay là nàng....

Nhiệt độ tỏa từ hai bàn tay nắm lấy nhau, độ ấm vừa đúng.

Chẳng lẽ nàng thật sự bị bệnh, điên rồi sao?

Bạch Lạc Hề nâng đầu nàng lên, vọng vào mắt hắn là ánh mắt hoảng hốt của nàng, nàng ngoan ngoãn chôn đầu ở khủy tay hắn, chỉ trong nháy mắt, đôi mắt vốn không ánh sáng, tựa hồ trở nên mờ lung, ngập sương mù, vô cùng đáng thương, nhưng khi nhìn kỹ lại, thủy quang lại biến mất không hề lưu lại chút dấu vết.

Bạch Lạc Hề chỉ cảm thấy cái liếc mắt trong thoáng chốc đó, làm cho hô hấp của hắn cứng lại, trái tim đau như bị xé rách.

Ánh mắt này, hắn vẫn nhớ rất rõ.

Khi ấy ở buổi biểu diễn, Hành Chi Nhược bị ca ca nàng bắt đi, nàng cũng như thế nhìn hắn, đáy mắt ẩn chứa khát cầu mang theo bất lực....

“Chi Nhược, em không nên làm cho anh đau lòng như thế.”

“Chi Nhược, em biết không, em giả bệnh kỹ thuật thật sự rất kém.... em không lừa được anh....”

Hắn ôm nàng, thì thào tự nói.

Hành Chi Nhược rũ mắt xuống, khóe miệng giương lên, tuy là cười nhưng lại vạn phần thâm trầm.

Khoảng thời gian này nàng càng thêm sợ bóng tối, chỉ cần một ánh đèn lóe lên, trong đầu của nàng lại thoáng hiện lên rất nhiều những hình ảnh ngắt quãng, tiếng vải áo bị xé rách chói tai, hắc ám làm cho người ngạt thở....

Tiếng thở dốc của nam nhân, âu yếm mơn trớn cùng với sự đòi hỏi không ngừng nghỉ....

Khi nào thì chấm dứt,

Khi nào mới có thể trốn thoát, tình yêu cùng với sự quyến luyến đó làm cho người ta quá mức khổ sở, giống như một tấm lưới thít chặt, càng lúc thít chặt.... khủng hoảng, khiếp hãi, bị nhấn chìm trong vô tận hắc ám, không nhìn thấy được ánh mặt trời....

Hắn lại nói, “Chi Nhược, em giả bệnh kỹ thuật thật sự rất kém.”

Hắn nói, “Em không lừa được anh....”

Một tràng cười điên loạn.

Hành Chi Nhược cười đến nước mắt ứa ra, nàng ôm lấy cổ hắn, chôn ở bên tai hắn, hạ thấp giọng nói, “Em là chính là đang đóng giả, là giả điên.”

Bạch Lạc Hề sửng sốt, ngẩn người ra nhìn nàng, tựa hồ như muốn nhìn thấu nàng, không đến một khắc, vẻ mặt của hắn mềm lại, trở nên nhu hòa cùng với vô hạn yêu thương, hai cánh từ từ siết chặt.

“Chi Nhược, đừng sợ, có anh ở đây.”

Trong lòng bỗng chốc có gì đó vỡ tan, chỉ trong khoảnh khắc....

Hắn chân thành tha thiết lại kiên định như thế.... nhưng....

Hành Chi Nhược cả người run lên, túm chặt lấy áo sơ mi của hắn, liều mạng tìm kiếm sự ôn nhu cùng ấm áp của hắn, “Thời điểm đó, em vẫn luôn luôn chờ, chờ đợi mọi người đến cứu em.”

Bạch Lạc Hề cúi đầu, bàn tay đặt trên lưng nàng vỗ về, trong đôi mắt tràn ngập đau đớn, xót xa, muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

“Nhưng mọi người lại không một ai đến.” Thanh âm phát ra từ cổ họng nàng, khàn khàn, , nức nở, tràn đầy ủy khuất.

“Anh biết không....” Nàng cúi đầu, lấy tay lau mắt, “Em giả bệnh, hắn sẽ không chạm vào em. Buổi tối cũng sẽ không nghĩ biện pháp ép buộc em.”

Bạch Lạc Hề vẫn cúi đầu, chỉ là dùng sức nắm chặt tay nàng, không hề hé răng.

Hành Chi Nhược nằm xuống, dõi theo ánh mắt của hắn, thấp giọng nói, “Em thực muốn biết bốn năm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại lại không dám nghĩ.... em không chịu nổi. Bạch Lạc Hề, anh có muốn biết mấy ngày hôm trước buổi tối em cùng ca ca đã xảy ra chuyện gì không?”

“Chi Nhược,” thanh âm của hắn thật dịu dàng, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào nàng, “Mặc kệ em đã xảy ra chuyện gì, anh cũng đều muốn trải qua cả đời cùng với em.”

Hành Chi Nhược sửng sốt, nở nụ cười, trong nháy mắt giống như cả rừng hoa bùng nổ đầu mùa hạ, đẹp đến khắc cốt ghi tâm, nhưng chỉ trong chớp lát con người của nàng lại ảm đạm xuống, “Đã muộn rồi, em nên sớm nghe theo lời anh, nhưng bây giờ nói những lời này hết thấy đã không còn ý nghĩa.”

Sớm nên nghe hắn, chuyển ra ngoài sống.

Nhưng, nàng có thể ra khỏi tòa thành này được sao, ca ca có thể buông tay sao.

Nàng đang cười, thế nhưng so với khóc càng khiến cho người ta cảm thấy bi thương....

Ánh mắt của Bạch Lạc Hề ưu thương càng dày đặc, dùng chút sức, Bạch Lạc Hề kéo nàng ôm vào lòng, hắn nói, “Vẫn chưa trễ.... sau này cùng sống với anh, anh sẽ không để cho em lại chịu ủy khuất.”

“Đồ ngốc, anh chẳng lẽ nghe không hiểu.... em chỉ muốn anh cùng với Kỳ Tú Minh ca ca cách em thật xa, ca ca của em sẽ không để cho anh mang em đi đâu.”

“Em đã sớm không có chỗ để đi rồi. Bốn năm qua hắn đã làm gì đó với em. Trí nhớ của em không còn nguyên vẹn.... Em sinh ra đã được Hành gia nhận nuôi, em không thể ra khỏi tòa thành này, cả đời này cũng ra không được.”

Nàng mím môi im lặng không nói thêm gì nữa, nhưng đáy mắt vẫn không gạt đi được vết thương hằn sâu ở đó.

“Trước kia em không phải như thế.... có rất nhiều tiểu quý kế, trêu ghẹo tiểu ca ca, tùy ý cười, trong mắt chỉ có vui vẻ, hạnh phúc.” Bạch Lạc Hề nhìn nàng, ngón tay điểm nhẹ vào giữa hai chân mày của nàng, khóe môi gợi lên nụ cười, cô đơn nói, “Anh chưa từng nói qua với em, lúc trước mẹ bởi vì trốn cha anh nên mang theo anh qua rất nhiều thành phố.... nhưng lại gặp phải cả gia đình của em, khi đó anh hạnh phúc hơn rất nhiều so với bây giờ. Gần như mỗi ngày anh đều mong ngóng được nhìn thấy em, nhưng sau đó anh lại bị mẹ mang đến một chỗ rừng núi hoang vu, phong cảnh rất đẹp, nhưng có rất ít người, lại rất yên tĩnh, cho tới khi được cha tìm về.”

Cái đó thì có quan hệ gì với ta....

Vẻ mặt của Hành Chi Nhược lãnh đạm, trong lòng thì đang thầm nghĩ chuyện đó thì liên quan gì tới ta....

“Học viên Hoàng gia tuy là của cha anh, nhưng anh lại không có chút hứng thú, bởi vì nơi đó không có em.... người trong trường học đều nói anh cao ngạo, thanh cao, khó tiếp cận....

Kỳ thật chỉ là anh không biết làm thế nào để tiếp cận với người khác, mãi cho đến khi em xuất hiện....”

Hành Chi Nhược cứng người lại.

Bàn tay của Bạch Lạc Hề gia tăng chút sức, ôm chặt nàng, con ngươi ôn nhu như nước, “Anh đã đi rất nhiều nơi để tìm kiếm em, đi khắp cả thế giới, mãi cho đến khi em xuất hiện.”

“Chi Nhược, em không được lại thương tổn chính mình.”

“Anh đã chuẩn bị tốt...” Về mặt của Bạch Lạc Hề trầm tĩnh, hần đột nhiên nghĩ đến điều gì, chăm chú nhìn nàng, dịu dàng nói, trên mặt tràn ra một nụ cười đầy ôn hòa, bình thản, “Một gian phòng, một nhà bếp, một ban công cùng một buồng vệ sinh, có đủ không? Phòng ở tuy nhỏ một chút.”

Hành Chi Nhược chôn mặt ở gáy hắn, mỉm cười, trong mắt lại ỉn ỉn nước mắt.

Trong văn phòng.

Ầm ầm!!! Xoạt !!! Bút bay tán loạn, giấy rơi lả tả dưới đất.

Hành Chi Thiên chống tay, lạnh lùng nhìn trừng trừng vào màn hình trên bàn làm việc, tâm trạng nóng nảy, rối rắm.

Ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ cửa, “Chủ tịch, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Cút!”

Hành Chi Thiên sững ra một chút, buộc lại cà-vạt bị lỏng, hần im lặng ấn điện thoại, mệt mỏi vô lực tựa vào ghế sofa, điện thoại kết nối.

Hần xoa xoa giữa hai chân mày nói, “Yêu Chi.... Người lập tức về nước.”

41. Q.4 - Chương 1

Trời đã sáng, Hành Chi Nhược kéo rèm cửa sổ ra,

Trên bệ cửa sổ đặt một bình hoa bách hợp, rất tươi, trên cánh hoa vẫn còn đọng lại vài giọt sương, một tờ giấy màu đen được đặt bên trong nhìn vô cùng bắt mắt.

Chỉ có một câu đơn giản: Chi Nhược, anh đến công ty, ngoan.

Mở cửa sổ ra,

Gió bên ngoài rất lớn, Hành Chi Nhược nhếch miệng, vung tay, tờ giấy màu đen theo gió bay đi, xoay tít giữa không trung trong chốn phồn hoa thành thị náo nhiệt.

Phủi phủi tay,

Hành Chi Nhược lại bắt đầu lập lại chu kỳ hằng ngày, đập, phá, ném.... Nửa chừng lại tạm nghỉ một chút, uống một ngụm trà sữa, vô nghĩa chán đến chết, lại một lần nữa xắn tay áo lên, tiến hành một vòng càn quét cùng phá hoại mới.

Vài phút sau, người hầu rót cuộc đã đến.

Các nàng cúi đầu, rất quy củ thu lượm những mảnh vỡ thủy tinh của bình hoa, dọn sạch tấm thảm sũng nước, hết thấy mọi việc đều ngăn nắp có trật tự, ung dung thông thả, có vẻ rất quen thuộc.

Hành Chi Nhược đứng bên cạnh giường, rất vừa lòng nhìn cả căn phòng ngủ bị phá nát, cùng với người hầu đang im lặng quét dọn, sau đó mới chậm chạp mang dép vào đi đến phòng ăn.

Mấy ngày nay, bọn người hầu đều nghị luận,

Nói hiện tại bệnh tình của tiểu thư đã tốt hơn nhiều, trừ bỏ buổi sáng vẫn thường đập phá đồ đạc như thường lệ thì những lúc khác so với người thường cũng không có gì khác biệt, biết đi đến phòng ăn để ăn cơm.... còn rất đúng giờ, một giây cũng không trễ.

Chỉ cần không nhìn thấy thiếu gia,

Tiểu thư cũng sẽ không sinh bệnh.

Trên bàn ăn bữa sáng rất phong phú, một ly sữa đã cạn, trên đĩa còn lưu lại vài mảnh bánh vụn. Xem ra Hành Chi Thiên vừa mới rời đi không bao lâu....

Ngáp một cái, Hành Chi Nhược lười biếng cầm lấy một cái dầu cháo quấy, chậm rãi ăn, một tay dính đầy dầu mỡ.

Tiếng động bỗng dừng từ đâu vọng tới vọng tới, loáng thoáng, chợt xa chợt gần lại dị thường quen thuộc.

Hành Chi Nhược chấn động, cả người cứng lại, động tác rót sữa có chút kịch liệt, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn, cả đại sảnh trống rỗng đến một bóng người cũng không có, nhưng tiếng động vẫn còn vọng bên tai....

- -||

Hình như là từ trong phòng khách truyền đến.

Hành Chi Nhược vứt bỏ thức ăn đang cầm trên tay, tay cũng không thềm lau, nhón chân rón rén đi đến trước cửa phòng khách, chồm người dán đầu vào cánh cửa....

Thanh âm càng lúc càng trở nên rõ ràng,

Nghe giống như tiếng guốc gỗ đập trên đất, thanh thúy, rất có tiết tấu.

Guốc gỗ? !

Chẳng lẽ là....

Nàng do dự một chút, dồn cả trọng lượng toàn thân vào cánh cửa đang khép hờ, phịch một tiếng, cửa bị nàng tông vào mở toang ra.

Một bức tranh chữ mộc mạc treo ở vách tường, trên bức tranh viết một chữ “Nhẫn” theo lối cuồng thảo.

Một bộ trà cụ bằng gỗ tử đàn đặt trên bàn, vẫn còn bốc khói....

“Ô, ta còn nghĩ là ai mà gấp gáp như vậy.” Cánh cửa tủ mở ra che lại đại bộ phận cơ thể, một đôi chân trắng nõn bóng loáng, mang guốc gỗ, sợi dây lưng màu ngọc bích viền bạc rủ xuống mắt cá chân, nửa còn lại bị guốc gỗ giẫm trên đất.

Hắn là....

“Yêu Chi? !”

Hành Chi Nhược cuống quýt bỏ dậy.

Tấm gương trên tủ quần áo phản chiếu vẻ mặt của Hành Chi Nhược, kinh ngạc vạn phần, nàng căng thẳng nuốt nuốt nước miếng, tìm cơ hội định chuồn ra ngoài.

Hình ảnh trong gương lóe sáng, ngón tay thon dài đang vịn vào cánh cửa tủ khẽ cử động, cánh cửa tủ khép lại một chút lộ ra rõ ràng thân ảnh của một người, chiếc cổ tuyệt đẹp, mái tóc đen dài được buộc hờ rũ xuống một bên vai, chiếc áo kimono Nhật Bản hờ hững khoác trên người của hắn, một bàn tay đang đút vào ống tay áo, y bào hoa lệ mềm mại, khiêu gợi tách ra đến thắt lưng. (Cesia: nuốt nuốt nước miếng!!!!!!!)

Nhìn thế nào cũng....

Tại sao y bào tuy là bị cải tiến, nhưng hắn mặc vào nhìn thế nào cũng thấy toát lên vẻ khêu gợi, động lòng người, a shit, nhớ ra một ngụm, Hành Chi Nhược dùng tay áo hung hăng lau miệng.

Một trận cười khế, thanh âm chậm rãi bật ra từ miệng hắn, “Vài năm không gặp, đã nóng ruột như vậy sao?”

A....

Xấu hổ, Hành Chi Nhược thụt lùi về sau, lưng đụng vào ván cửa, cơ hồ tính bỏ chạy.

Hắn thông thả bước tới, đôi mắt mầu quan sát nàng, khuôn mặt mị hoặc đến tận xương, “Không nán lại để thấy ta sao? Nhưng ta thì lại rất nhớ em.... Chi Nhược.”

Yêu Chi nheo mắt liếc nhìn kẻ mang một bộ nửa cười nửa mỉa, nằm úp ngay cánh cửa, đi cũng không dám mà lưu lại cũng không hề muốn Hành Chi Nhược, hần câu miệng cười, càng lúc càng có vẻ thích thú, vẻ mặt rõ ràng không có ý tốt, hần vịn tay vào cửa tủ tự nói với mình, “Như vậy đi, gặp lại cũng không có mang theo lễ vật gì, ta chịu thiệt một chút.... cho em nhìn cho đã mắt.”

Vừa nói xong, cửa tủ phịch một cái đóng lại.

Áo kimono trên người hần cũng theo đó rơi xuống, nằm thành một đống ở trên guốc gỗ....

Cặp chân thon dài, cực kỳ xinh đẹp.... hướng lên trên một chút....

Hành Chi Nhược mặt đỏ bừng, gần như là tông cửa xông ra.

Người nào đó ở trong phòng còn tự than thở với chính mình, “Chỉ là đổi quần áo thôi mà, như thế nào đã bị dọa chạy mất.... thực đáng tiếc....”

Mồ hôi lạnh, thói đời biến hóa quả nhiên là đại bất đồng.

Mỹ nam đồ không thành, người xem không tiếc thì thôi, ngược lại người bị xem lại mang một bộ tiếc hận rên rỉ không thành thép.

Đợi chút....

Yêu Chi như thế nào lại bị mời tới.

Chẳng lẽ là đặc biệt đến để trị liệu cho nàng? !

Hành Chi Nhược sửng sốt, ngồi trên mặt đất, ở trong đầu bất giác hiện lên một ý nghĩ làm nàng sợ tới mức cả người nhũn ra.

Bệnh của nàng là do bác sĩ riêng chẩn đoán, nhưng vị bác sĩ trung niên kia đã nhiều ngày không thấy đến.

Yêu Chi là bác sĩ tâm lý nổi tiếng trên thế giới....

Tâm lý có bị mắc bệnh hay không, hần chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Lần này Hành Chi Thiên mời hần tới, hay là....

Đã phát hiện được điểm đáng ngờ của nàng, cảm thấy nàng đang giả bệnh, cho nên muốn Yêu Chi đến vạch trần nàng.

Quyển ký sự tuổi thơ có nói, Yêu Chi rất giỏi về thuật thôi miên,

Như vậy,

Lúc này hần đến, là.... chỉ đơn thuần là phụ đạo tâm lý....

Hay, lại một lần nữa thôi miên nàng, làm cho nàng quên đi.

Cửa đột nhiên mở ra, một bàn tay đặt trên vai của Hành Chi Nhược, ngón tay thon dài, móng tay chỉnh tề, được chăm sóc vô cùng tốt.

Cửa đột nhiên mở ra, một bàn tay bất thành linh đặt trên vai của Hành Chi Nhược.

Trái tim của nàng thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài.

“Làm sao.... bị dọa thành như vậy.” Tay hần chậm chạp nhích lên trên, chạm vào hai má nàng, nhẹ nhàng lướt qua đường cong ở quai hàm, Yêu Chi sắp đầu lại gần, ánh sáng phản chiếu trong đôi mắt, lấp lánh giống như mặt hồ gợn sóng, tựa như đang cười mà lại tựa như không phải, “Bất thành linh cả kinh cũng không phải là chuyện tốt.”

“Bằng không....” Yêu Chi khép lại mi mắt, hai hàng lông mi thật dài che khuất ánh sáng trong đôi mắt, miệng của hần bất giác nở nụ cười, hần nhích người lại gần một chút, ái muội dán vào bên tai Hành Chi Nhược nói, “Bằng không người khác còn tưởng em thật sự bị bệnh.”

Hần cười đến yêu dã, diễm lệ đến mức khiến người ta hoảng sợ.

Hành Chi Nhược tâm lại càng cảm thấy thật lạnh, thật lạnh.

Hắn sớm nhìn ra.... nàng giả bệnh?

Màn thoát y vừa rồi.... là hấn thử nàng....

-|| Chẳng lẽ một kẻ bị điên thật thì nên điên điên, đứng đực ra nhìn hấn thoát y xong, thay một bộ kimono mới, sau đó giả trò lưu manh, vỗ tay kêu thoát lại lần nữa sao....

Nếu quả thực là phải vậy,

Còn không bằng điên thật cho rồi.

Nhìn hấn cười đến như vậy hữu hảo mà còn rất khêu gợi.

Hành Chi Nhược không tình nguyện môi giật giật, muốn biên ra lời nói sao.... ánh mắt lại cực nhạy bén chăm chú nhìn theo Yêu Chi đưa ngón tay trở lên, mưu toan đặt lên môi nàng.... ngoan ngoãn.... nàng lập tức lấy hai tay che miệng.

Tiện nghi cho ai cũng được, nhưng không thể tiện nghi cho tên yêu nghiệt biến thái này.

Yêu Chi khẽ bật cười, nháy mắt một cái với nàng, ngẩng mặt lên thông thả bước đi, giẫm trên guốc gỗ lướt qua bên cạnh nàng, khí chất cao quý.

Hôm nay hấn mặc một bộ kimono thuần trắng pha trộn với màu xanh lá, mỗi một động tác đều toát lên vẻ tao nhã, lại cực quyến rũ, vài năm không gặp hấn có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều, đối với hấn.... Hành Chi Nhược trong lòng vẫn nảy sinh cảm giác bài xích.

Về hấn, nàng vẫn còn nhớ rõ.... tuy chỉ là chút ít trí nhớ vụn vặt, ngắt quãng nhưng vẫn có thể chấp vá lại thành một bức tranh, ví dụ tuy nàng đã quên hết chuyện của bốn năm qua, nhưng lại nhớ rõ trong bốn năm qua Yêu Chi ở tại tòa thành này.

Nàng biết, Yêu Chi giúp nàng trị bệnh.

Càng khiến cho người ta cười sặc sụa chính là, những dòng chữ Hành Chi Nhược lúc còn nhỏ đã miêu tả Yêu Chi, thêm nữa....

Quyển ký sự tuổi thơ, đã thuật lại rất rõ ràng, trình bày đủ loại khuyết điểm của Yêu Chi, ví dụ như guốc gỗ luôn phát ra thanh âm chói tai, miệng của yêu nghiệt thật sự không tốt, thích chuyện thị phi, lại khoái châm ngòi, gây rắc rối....

Tóm lại, từ những dòng nhật ký có thể suy ra được, Dã cực cứng sâu trong lòng bài xích Yêu Chi.

Bất quá, không thể phủ nhận,

Yêu Chi tuy rằng tính tình khiến cho người ta chán ghét, nhưng khuôn mặt của hấn lại làm cho người ta gặp một lần là không thể quên.

Rõ ràng là con lai, nhưng lại cứ khẳng khẳng thích mặc kimono, tướng mạo cùng khí chất của hấn rất tương đồng với người thời xưa.

Hành Chi Nhược nhìn hấn bước đi trầm ổn, tư thế cùng dáng vẻ đều rất đẹp mắt, nhin không được cười trộm, tên này cho dù không làm bác sĩ tâm lý, đi đóng phim hay làm ca sĩ, tiền đồ cũng sẽ rất sáng lạn nha.

“Còn không mau đi theo.” Yêu Chi đã đi được một quãng khá xa, hấn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Hành Chi Nhược đang cười gian trá, hấn nghiêm túc nhìn nàng, trong đôi mắt hiện lên tia hải hước cùng kinh ngạc, còn có một loại cảm xúc phức tạp, hấn nhếch môi cười, “Em một chút cũng không gấp gáp.”

Gấp cái gì....

Đập phá, quăng ném đồ đạc.

Yêu Chi người có thể làm gì ta, nhiều nhất là bị người vạch trần giả bệnh, Hành Chi Thiên không thể ép buộc ta....

Nhiều nhất thì bị các người bức điên, người không phải đặc biệt vì trị bệnh cho ta mà đến sao.

Hành Chi Nhược vừa suy nghĩ, ngẩng mặt lên nhìn hấn, nở nụ cười càng lúc càng chói lọi, cười nhưng lại mang theo một chút gì đó.... làm cho người ta nhìn không được lo lắng, tim thất lại.

“Cười so với khóc càng khó coi.” Yêu Chi xoay lưng về phía nàng, một câu nhận xét đơn giản, rất phù hợp với tính cách của hấn, sắc bén, chua ngoa không hề có giới hạn.

Trong phòng khách,

Người hầu đã sớm bày trí tốt, bức màn cửa cổ, xa hoa đã được kéo lên.

Yêu Chi thoải mái tựa người vào ghế sofa, nhìn quanh bốn phía, sau đó chính là nhìn nàng cười, nụ cười này.... ý tứ xa xa nha, làm cho người ta nảy sinh rất nhiều xúc cảm....

Hành Chi Nhược trương ra bộ mặt lạnh lùng, đứng ở đại sảnh.

Nàng rất ít xuống lầu đứng vậy....

Tuy là thỉnh thoảng nàng có đập phá tan hoang căn phòng của mình.... nhưng đám người hầu dụng tâm cũng không cần phải công khai như vậy....

Chỉ thấy trong đại sảnh những vật có thể thuận tay chạm đến, di chuyển được đều được đổi thành những thứ không dễ phá không dễ vỡ, đặc biệt là khi Hành Chi Nhược nhìn đến nguyên bản pho tượng Ứng Đại Vệ đặt ở chính giữa phòng đã bị đổi thành tiểu Vệ bằng plastic, nàng không thể không toát mồ hôi....

—||

“Được rồi, chúng ta nói ngắn gọn, lần này đến là chịu sự ủy thác của anh trai em, đặc biệt trị liệu cho em.” Hấn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “đặt biệt”.... Hai bàn tay đan vào nhau, chống dưới cằm, Yêu Chi cười đến quá mức yêu nghiệt, hấn nói, “Đến đây đi, để ta giúp em làm một cuộc kiểm tra toàn thân, cởi hết toàn bộ quần áo ra đi.”

Hả....

A ! ! ! ! !

Hành Chi Nhược vẽ mặt đều đen ngòm, nàng cố kiềm lại khóe miệng run rẩy, gần từng tiếng nói, “Tôi lại không nhớ rõ anh là bác sĩ ngoại khoa.”

Yêu Chi cười xảo trá, đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, “Những chuyện em không nhớ rõ chỉ sợ là còn....”

Sôi máu, người là đồ gà mờ, ngu ngốc cộng thêm lưu manh....

Hành Chi Nhược cảnh giác nhìn hấn.

Ý cười tràn đầy trong đôi mắt của hấn, không giống có ác ý, nhìn thế này thì.... câu nói đùa lúc này rõ ràng là chọc tức người ta.

Chỉ có điều câu nói cuối cùng....

Hành Chi Nhược liếc hấn một cái, cúi đầu cân nhắc, rõ ràng trong thoại có thoại, làm cho người ta phải nghiền ngẫm.

“Bác sĩ Yêu muốn ở đại sảnh giúp tiểu thư trị liệu?” Trần thẩm quan sát Yêu Chi, vô cùng có trách nhiệm bưng lên một đĩa hoa quả thật ngụy cùng ít đồ uống.

Yêu Chi đảo mắt xem xét bốn phía, trong đại sảnh những người hầu cúi đầu làm việc, đều dựng thẳng lưng lên, thỉnh thoảng lại trộm liếc mắt về hướng này, đám người hầu tụ tập càng lúc càng nhiều, hấn cười, hừ nhẹ, “Thế nào? Nhiều người như vậy canh chừng, sợ ta cải tạo tiểu thư nhà các người hay vẫn là sợ bị ta ăn mất?”

Thanh âm của Yêu Chi rất mềm nhẹ, đặc biệt từ “Ăn” phát âm đủ thấp, giống như rên rỉ.

Hành Chi Nhược cả kinh, toàn thân phát run, nàng ngẩng đầu lên, liền phát giác.... cả đám người hầu đều đã lặn mất tăm, một cái bóng cũng không thấy, — —|| đáy lòng không thể không bội phục công lực biến thái của hắn.

Đang lúc Hành Chi Nhược vẫn còn đang cảm thán, bàn tay của Yêu Chi đã chậm rãi bò lên thắt lưng của nàng, nàng nhất thời sửng sốt.... bàn tay của tên Yêu Nghiệt kia càng lúc càng làm càn, trắng trợn, cợt nhả áp sát vào lớp vải áo, cảm giác âm ẩm thấm thấu qua lớp vải, lan tỏa, muốn gạt ra cũng gạt không được, “Vết thương ở nơi này như thế nào rồi?”

Hành Chi Nhược cả kinh! Gạt bàn tay càn rỡ của hắn ra.

Thụt lùi về sau....

Hắn, hắn hắn hắn đang nói gì, hắn làm sao biết trên người nàng có vết thương.

Hắn, hắn hắn hắn đang nói gì, hắn làm sao biết được trên người nàng có vết thương.

Yêu Chi từng bước ép sát lại, khóe môi của hắn nhếch lên hài lòng nở nụ cười, đột nhiên bàn tay của hắn lướt qua đầu nàng chống ra phía sau, “kẹt” giống như tiếng cánh cửa bị đẩy ra, thân mình hắn ép sát lại, đẩy nàng lọt vào trong một gian phòng.

Âm thanh “kéo kẹt” vang lên, cửa bị đóng lại.

Hành Chi Nhược bị ép dán người vào cánh cửa, Yêu Chi cười đuổi tay ra, cả thân mình dán sát vào nàng, sờ soạng ổ khóa, khóa cửa lại.

Căn phòng tối mờ, bức rèm cửa sổ màu tím tử la lan.

Nàng cứng người lại,

Phòng của cha mẹ...

Nàng có chút hoảng thần nhìn Yêu Chi, không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, căn phòng của cha mẹ đối với nàng mà nói là một cơn ác mộng, kỳ thật nàng cũng không sợ Yêu Chi định làm gì nàng, hắn chẳng qua là chỉ là một người khách mà Hành Chi Thiên mời đến, chỉ có điều, vì sao người nào cũng thích mang nàng vào trong này.

Yêu Chi chỉ nhìn nàng không nói gì, khóe miệng hơi cong lên tựa như đang cười mà tựa như không phải.

Một kẻ không an phận, luôn vô cùng có khả năng làm chuyện không an phận.

Hành Chi Nhược cảm thấy khó nhẫn nhịn, cả người hơi co giật, xoay người chụp lấy tay cầm, muốn thoát khỏi đây.

Yêu Chi cười khẽ, xoa nhẹ vào bên hông nàng, cố ý lại như vô ý tăng thêm vài phần lực đạo, trọng lực của toàn thân đều dán trên người Hành Chi Nhược, giọng nói của hắn rất khẽ, “Chỗ này của em có vết thương....” Bàn tay của hắn chỉ bị ngăn cách bởi một lớp vải áo mỏng manh, hơi thở ẩm áp phả lên trên mặt nàng, hắn dừng lại một chút, cười khúc khích, thanh âm êm ái đến mức giống như tình nhân đang tán tỉnh nhau, “Ta đoán.... không chỉ sưng đỏ mà còn có một vết bầm tím lớn bằng ngón tay út, đêm qua mười hai giờ quá ba phút, em nhất định đang chui ở trong ổ chăn tự mình thoa thuốc, đừng nói tới Hành Chi Thiên.... ngay cả ta nhìn thấy cũng đau lòng.”

Ngón tay cái của hắn ấn vào ngay đúng vị trí của vết thương, Hành Chi Nhược mím môi, sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng lại mê mẩn nhìn hắn.

“Về mặt này so với trong tưởng tượng của ta còn điềm đậm đáng yêu.” Yêu Chi cười bỏ tay ra, vén ống tay áo để lộ ra khuỷu tay trơn mượt, trắng nõn, hắn giật giật đuôi tóc, từ tốn nói, “Em rất ngạc nhiên vì sao ta có thể biết rõ?”

Động tác của hắn ung dung thong thả, một mùi hương thanh lịch tao nhã phảng phất theo ống tay áo của hắn bay ra, dường như có tác dụng an thần, Hành Chi Nhược chỉ đứng ngây ra nhìn hắn, quên mất chuyện giục hối.

Hắn kéo ra ở giữa búi tóc lấy ra một vật, bàn tay nắm lại, duỗi về phía nàng, những ngón tay thon dài xinh đẹp, một vật màu đen lạng lẽ nhét vào trong tay nàng.

Hành Chi Nhược nâng tay lên, tỉ mỉ quan sát.... đó là một máy camera loại nhỏ....

Suy nghĩ suy nghĩ.... cái này thật tinh xảo, nhỏ nhắn, nhét ở trong tóc cũng không bị ai nhìn thấy.

“Biết gì không....” Yêu Chi cố ý kéo dài giọng, cúi đầu miệng kề sát vào bên tai nàng nói, “Mỗi chỗ trong tòa thành này từ đại sảnh, hành lang, phòng ngủ, phòng tắm tất cả những chỗ em có thể nán lại đều được lắp đặt thứ này.”

Hành Chi Nhược mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn hắn.

“Ca ca em thực quan tâm em, thật lâu thật lâu về trước hắn đã cho lắp đặt những thứ này, nhất cử nhất động của em cả ban ngày lẫn ban đêm hắn đều muốn xem đi xem lại rất nhiều lần, mà không khéo bốn năm trước lúc ta rời đi, thật không cẩn thận có động tay động chân một chút vào những thiết bị theo dõi đó....” Hắn cười đến phá lệ thuần khiết, “Ngay lúc ca ca em bật màn hình lên, ta thật vinh hạnh trở thành người thứ hai được xem trực tiếp hiện trường.” (Cesia: o_O, hai tên này đều biến thái ngang nhau)

Hành Chi Nhược bưng hai tay lên che miệng, kinh hoàng, trái tim điên cuồng kích động, đầu óc mờ mịt, trong lòng sau khi ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của kẻ đang đứng trước mặt, nàng mới đột nhiên nhớ ra....

Khó trách, khó trách đêm qua lúc tắm rửa, không cẩn thận đạp vào một vũng sữa tắm, trượt chân ngã, thất lưng đập mạnh xuống đất tạo thành vết thương.... rất ghê người, nàng cũng không nói cho ai biết, ban đêm chỉ lén lút trốn trong chăn thoa thuốc, mà cái tên Yêu Chi này cư nhiên mặt không đỏ tim không loạn còn dám nói cái gì vết thương xanh tím, dài ngắn bao nhiêu....

Như vậy buổi tối hôm qua cởi hết đồ để thoa thuốc, Hành Chi Thiên cũng nhìn thấy? !

Quả thật là....

Lão nương của ba người (Tên gọi tắt: con bà nó)

Yêu Chi cố nén cười, quan sát ánh mắt đang cố nhẫn nhịn lẫn lộn với những cảm xúc phức tạp của nàng.... tầm mắt chiếu thẳng vào bên hông nàng....

Hắn chống một tay, cúi người áp nàng trên cửa, yêu nghiệt cười đến mê hoặc chúng sinh, bàn tay khum lấy cằm nàng, hơi nâng lên một chút, học theo tình tiết trong phim cổ đại công tử bột đùa giỡn tiểu nương tử, trườn mặt lại gần.

Trong mắt mang theo bốn cột lại dị thường nghiêm túc nói, “Mấy năm qua, tất cả mọi chuyện của em ta đều rõ như lòng bàn tay. Thậm chí....”

Hắn cố tạm dừng một chút, chạm vào một bên mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Ta cư nhiên chỉ cần nhìn thấy em liền có phản ứng....”

Hắn nói phản ứng,

Nàng hiểu rõ.

Thân áo kimono tuy vừa rộng vừa dài, nhưng lớp vải không dày, thứ ở bên dưới thất lưng đang thúc vào người nàng, cứng ngắc lại nóng rực, quả thật làm người ta không thể phớt lờ.... Tóm lại — —||. . .

.... Người là đồ lưu manh chết bầm.

Hành Chi Nhược giãy giụa muốn đẩy hắn ra, Yêu Chi cự tuyệt, cầm lấy bàn tay của nàng.

“Chi Nhược, em sẽ cầm tới sự giúp đỡ của ta.”

“Nếu trong tòa thành này đều có gắn camera, vậy chuyện anh và tôi thông đồng.” Hành Chi Nhược cười tủm tỉm, cường điệu nghiêng chặt hai chữ “Thông đồng”, “Anh khẳng định anh trai của tôi sẽ không nhìn thấy.”

“Em vẫn thông minh như trước kia,” Yêu Chi tươi cười tán đồng, thái độ hòa khí, nhưng vẻ tươi cười trên mặt của tên yêu nghiệt này lại làm cho người ta không hiểu sao cảm thấy rét lạnh, “Đúng vậy, những nơi

em đi qua đều có gắn camera, ngoại trừ gian phòng này.... Nó không phải vẫn là Căn Phòng Bí Mật sao, nơi này cất giữ rất nhiều những hồi ức ngọt ngào giữa em cùng với anh trai em....”

Hồi ức ngọt ngào?

Là ác mộng vô tận thì đúng hơn.

Hành Chi lập tức thu hồi nụ cười.

Nói vậy, lần đó cùng với Bạch Lạc Hề trong phòng tìm được băng ghi hình cùng với bức thư được giấu ở mặt sau bức tranh.... Hành Chi Thiên không hề biết.

Nhưng, như vậy nói đến....

Nàng tựa như vừa nghĩ ra điều gì, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Cô bé đáng thương, đúng như em đang nghĩ, hết thấy mọi chuyện của em đều bị ca ca em nắm trong lòng bàn tay....” Yêu Chi nhìn nàng, vẻ mặt có chút vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa, học theo câu nói của người nào đó, “Một gian phòng, một phòng bếp, một ban công cùng một buồng vệ sinh....”

Hắn che miệng cười, làm bộ ho khan một tiếng, đôi bích mâu lóe lên thứ ánh sáng câu hồn người, trong nháy mắt lại cười đến ôn nhu, “Em muốn chuyển ra ngoài sống cùng với Bạch Lạc Hề sao? Nếu em không muốn cho Bạch Lạc Hề táng gia bại sản chỉ còn lại hai bàn tay trắng, vậy tốt nhất không cần đi làm chuyện ngu ngốc đó.”

“Em có biết là....” Yêu Chi nâng tay lên, vuốt nhẹ tóc của Hành Chi Nhược, “Hành Chi Thiên chịu không nổi kích thích.”

Hành Chi Nhược trầm mặc.

Đột nhiên cảm thấy bản thân giống như một thằng ngốc bị rất nhiều người vây quanh xem, mọi bí mật đều bị vạch trần.

Thật sự là hoang đường đến nực cười....

Nàng cau mày, nhìn trừng trừng vào Yêu Chi, “Vì sao muốn nói cho tôi biết chuyện này?”

Âm thanh thanh thúy của tiếng cười bật ra, êm ái đến phát run, Yêu Chi dứt tay vào ống tay áo, đứng thẳng người, đôi bích mâu hấp thụ ánh sáng lunh lunh đủ màu sắc, tâm tình của hắn có vẻ như vô cùng tốt, “Cuộc sống rất vô vị, ta chỉ muốn làm cho cuộc sống của mình càng thêm muôn màu muôn vẻ thôi.”

—||

Cái tên này....

“Yêu Chi,” Hành Chi Nhược cúi đầu, buông rũ mi mắt, cong lại một ngón tay, ngoắc ngoắc, ý bảo hắn tới gần, thấp giọng nói, “Anh so với chúng tôi bệnh càng nặng.”

Hắn gật đầu, đôi mắt mang theo ý cười, “Nói một bác sĩ tâm lý nổi tiếng thế giới tâm lý có bệnh là không quá lễ phép đâu.”

A....

Ta có nói hắn là tâm lý có bệnh sao.... tên này cũng rất tự mình hiểu mình đi.

Bất quá nói đi nói lại, thường thường bác sĩ tâm lý nào mà tâm lý không được khỏe mạnh, chỉ sợ là biến thái trong biến thái.

“Không thể ở trong gian phòng này lâu quá, ra ngoài thôi.” Yêu Chi sửa sang lại y bào, mở cửa chậm rãi đi ra ngoài, nhẹ giọng nói một câu, “Hảo hảo phối hợp.”

42. Q.4 - Chương 2

hối hợp.... Đây là hắn bảo phối hợp sao, như thế nào cũng cảm thấy quen thuộc.... nhưng lại quái quái.

Hành Chi Nhược nằm ở ghế dài, nhòm người muốn ngồi dậy, cảnh giác nhìn về phía Yêu Chi.

Một bàn tay đặt trên vai nàng, y bào trắng như tuyết thêu hoa văn xanh thẫm, trông cực kỳ phóng đảng, ánh mặt trời thiếp lên cả người hắt một màu vàng rực, lóa mắt khiến cho người ta thần trí trở nên mê muội, lực đạo của hắc võ phải, đè nàng nằm xuống trở lại ghế.

“Này, anh... không phải lại muốn thôi miên tôi chứ.” Hành Chi Nhược nheo mắt liếc xéo Yêu Chi một cái, nhin không được lâu bầu.

Ngoài ban công, Yêu Chi nghiêng người dựa vào thành lan can, tư thế biếng nhác mang theo điểm yêu mị, cực giống như một yêu tinh đang tắm dưới ánh mặt trời để hấp thụ tinh hoa của trời đất, hắc híp mắt cười, ánh sáng trong đôi mắt mầu lay động giống như một thứ bùa mê hấp thụ tất cả màu sắc, “Nhắm mắt lại.” Ngón trỏ của hắc điểm vào trán nàng, đem cái đầu không chịu an phận kia đặt xuống gối nằm mềm mại, sau đó mới nói, “Mau ngủ một giấc thật ngon.”

Này....

Yêu Chi không nói thêm, chỉ là từ bỏ vị trí ưa thích ở lan can, chậm rãi đi đến bên ghế Hành Chi Nhược đang nằm, bóng của hắc đổ xuống người nàng, ngón tay trắng nõn, thon dài che đi ánh mặt trời lóa mắt, những tia sáng màu vàng ấm áp len lỏi qua khe hở giữa những ngón tay của hắc, làm ọi thứ trước mắt nàng trở nên mờ lung, bàn tay của hắc che lại tầm mắt, làm cho hai mắt nàng khép lại.

Hành Chi Nhược cả người cực độ khẩn trương, bàn tay của Yêu Chi vẫn bất động, không có động tác tiếp theo.

Nàng vội trộm mở mắt ra, liếc nhanh một cái.

Hắc vẫn đứng ở một bên người nàng, nếu đứng từ phía sau nhìn Yêu Chi cúi xuống, tư thế giống như đang im lặng quan sát nàng rất gần, nhưng chỉ có Hành Chi Nhược biết tầm mắt của hắc căn bản không hề dừng ở trên người nàng, tên yêu nghiệt này đang nhìn xuyên thấu qua nàng, mờ lung nhìn về nơi xa xăm nào đó, suy nghĩ trôi dạt, biểu tình cực kỳ quái dị.... gồm có không kiên nhẫn, buồn phiền, thất vọng lại bất đắc dĩ.

Tên này bộ có bệnh sao....

Một kẻ đang còn sống sờ sờ ra đó, dùng thân mình để che nắng còn không tính, lại còn mang theo một bộ tấn hết nghĩa vụ, nhìn vào khiến cho người.... —||

Đợi chút.

Hắc bảo nàng phối hợp....

Mà Hành Chi Thiên gọi hắc về để điều trị tâm lý cho nàng.

Nếu hắc biết rõ trong tòa thành này chỗ nào có gắn camera, chỉ cần che khuất góc nhìn, làm bộ như giúp nàng chữa bệnh.... có thể lừa dối qua được cửa....

Hành Chi Nhược nhin không được lại liếc xéo hắc.

Nhưng, hắc vì sao muốn giúp nàng? !

Tầm mắt của Hành Chi Nhược lang thang quét qua trên người hắc vừa lúc bị Yêu Chi nhìn thấy, hắc hơi động dậy, rút tay về nhìn nàng, trên mặt cười đến yêu dã, đôi mắt đồng tràn ngập mê hoặc mang theo một loại bốn cột, phù phiếm, đôi mắt đồng bỗng nhiên co rút lại, Hành Chi Nhược cả kinh, không kịp thu hồi tầm mắt, gần người bị cuốn vào trong đáy mắt của hắc, trong thoáng chốc đồng tử của hắc trở nên dày mà đặc sệt, đặc đến không thể tan chảy, sâu không thấy đáy, tựa như một lỗ xoáy hút lấy linh hồn của nàng....

Má ơi....

Hành Chi Nhược ai thán một tiếng, ngoảnh mặt sang một bên, nhắm chặt hai mắt.

Giờ chơi sao, tiếp tục nhìn, không phải bị hắc thôi miên, cũng bị ép tới xương cốt không còn.

Đầu rất nặng,

Buồn ngủ quá.

Thời gian tích tắc trôi qua....

Nàng cư nhiên rất không có khí phách, thật sự ngủ mất.

Vào lúc nàng thức dậy, Yêu Chi đã rời đi, bầu trời bên ngoài ban công đầy sao, ánh trăng cực mê người.

Đầu của nàng có chút choáng váng, bắt quá từ sau khi xảy ra sự kiện kia nàng đã lâu cũng chưa có được một giấc ngủ trọn vẹn, khoan khoái lại an ổn như thế.

Đại sảnh không có bóng người, phòng ăn được thấp nền, ánh sáng lung linh chiếu rọi.

“Tiểu thư, cô đã tỉnh?” Trần thẩm cười chỉ huy đám người hầu bày biện đồ ăn, “Tôi muốn gọi cô thức dậy, nhưng Bác sĩ Yêu Chi nói cô nên tự mình tỉnh dậy.”

Yêu Chi....

Hành Chi Nhược đầu óc mờ mịt, vịn vào ghế, trừng mắt liếc hần một cái.

Ta đã nói như thế nào ngủ lâu như vậy.

Châm ngôn quả nhiên là đúng, cầu không đổi được ăn phân (*).... nhất định là do hần động tay động chân, cái đôi bích mâu kia quả thật không thể tùy tiện nhìn vào... Hành Chi Nhược nhăn mày, chậm rãi nhắm hai mắt, lấy tay nện vào đầu mấy cái.

(*) Nguyên bản ‘cầu cải bất liễu cật thi’: ý chỉ những kẻ không thay đổi được thói hư tật xấu.

Yêu Chi còn rất nhàn nhã rót một chén rượu, nhẹ nhàng đưa lên trên môi, đôi bích mâu câu hồn tựa như đang nhìn nàng, “Tiểu thư, buổi chiều ngủ có thoải mái không?”

Tiểu thư....

Tiểu thư cái đầu người.

Bất quả quả thật.... cũng không cảm thấy có gì không ổn, tâm tình cũng khoan khoái hơn rất nhiều.

Yêu Chi, con người này quả là một bí ẩn.

“Tiểu thư, buổi tối hôm nay là món Pháp, cô có muốn đặc biệt thêm món gì không?” Trần thẩm đúng lúc hợp thời chặn lại tầm mắt đang “câu dẫn” nhau giữa hai người, không vội không chậm nói, “Chờ thiếu gia trở về là có thể dọn đồ ăn lên.”

Này, nhắc tới mới thấy có chút đói bụng.

Hành Chi Nhược hơi chép miệng, nói to, “Tôi muốn ăn món salad trộn chiều hôm qua làm.”

Trần thẩm có chút giật mình, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói, “Được, được, tôi đi nói đầu bếp làm.”

Người hầu đứng ở hai bên nhà ăn, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc, kỳ thật người nào cũng đều biết, Trần thẩm chỉ là thực hiện trách nhiệm, thuận miệng hỏi mà thôi.

Trong lòng của bọn họ, chỉ cần tiểu thư không tuyệt thực, cho dù mỗi ngày chỉ ăn có một chút cũng tốt.... hôm nay lại chủ động nói muốn ăn món gì.... thật sự là nước mắt chảy ròng ròng....

“Bà mang mấy quả táo kia đến đây, tôi muốn tự mình gọt vỏ.”

Ai ui, ai ui,

Tiểu thư muốn tự mình gọt vỏ táo.... thật sự là.... nhện không được lại nước mắt ròng ròng.

“Mau đi.”

Trần thẩm vui mừng lau nước mắt đang ào ạt chảy, hấp tấp rời đi.

Ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua màn lụa trắng, rải xuống mặt đất một quang sáng bạc, chiếu sáng cả nhà ăn.

Tiếng đàn vi-ô-lông du dương len lỏi qua mọi góc ngách bên trong căn phòng, trên bàn ăn, những giá nến hoa lệ bằng bạc phát ra ánh sáng mờ ảo.

Chỉ có điều, bầu không khí bao quanh hai người đang ngồi trên ghế có vẻ rất kỳ quái.

Ngón tay trắng nõn thon dài của Yêu Chi đang gõ gõ vào mặt bàn, tiếng vang thanh thúy. Gõ một hồi vẫn không chiếm được người nào đó đáp lại, hần nhin không được kêu to, “Nè.... em rốt cuộc có biết gọt trái cây hay không.”

Một đôi dép lê đang nằm lẫn lóc bên dưới chân ghế.

Hành Chi Nhược ngồi xồm trên ghế, gối đầu ở trên đầu gối, ai oán liếc mắt về phía Yêu Chi, bóp chặt trong tay trái táo đã bị hành hạ tới hoàn toàn biến dạng, hung hăng gọt vỏ.

Điệu bộ này....

Giống như đang xem quả táo như người nào đó liệu chết hành hạ.

Yêu Chi không tự chủ được dịch ghế về phía sau, biết điều không mở miệng nói tiếp.

Đáng chết, buổi chiều dám thôi miên ta.

Gọt người....

Gọt người gọt chết người (lắm bảm niệm)

“Thiếu gia đã về.”

Hành Chi Nhược sững sốt, dựa người vào ghế nhặt lên một quả táo khác.

“Chi Nhược.” Thanh âm ôn nhã vang lên.

Nàng không để ý tới, nhú mày, nghiêm túc gọt vỏ táo, bước chân của Hành Chi Thiên từ chậm đến nhanh, vừa bước vào nhà ăn liền nhìn thấy trên tay nàng đang cầm một sợi dài ngoằng như là vỏ trái cây trơn bóng, ngoằn ngoèo, thông xuống tới chân ghế.

Hành Chi Thiên bước dài tới trước, chờ tới khi hần nhìn thấy rõ cái vật bằng bạc lấp lánh nàng đang cầm trên tay là vật gì, sắc mặt của hần đại biến, “Trần thẩm, sao bà có thể để cho nàng cầm dao?”

“Tiểu thư nói cô ấy muốn tự tay gọt táo, để đầu bếp làm món salad cho các người ăn.”

Tay của Hành Chi Nhược bỗng run lên một chút, vỏ táo bị đứt, bịch một tiếng nằm một đồng trên đất.

— —|| Trần thẩm lỗ tai bà như thế nào lại nghe ra được là ta muốn gọt cho bọn hần ăn.... thà gọt thuốc diệt chuột còn hơn....

Hành Chi Thiên xắn tay áo lên, đứng ở trước mặt nàng, cười đến vô cùng hạnh phúc, áp ứng nói, “Chi Nhược, anh anh đến.”

Hành Chi Nhược lườm hần một cái, hần lại làm như nhìn thấy, trên mặt ôn nhu như nước, hần ngồi xồm xuống nhìn nàng, dịu dàng nói, “Em luôn trốn tránh anh.... đã rất lâu không nhìn thẳng vào anh, hôm nay thật tốt quá.... không chỉ xuống lầu, còn tự tay gọt táo cho anh ăn.” (Cesia: o_O?!!!!)

Lúc hần nói ‘thật tốt’, trong mắt của hần mang theo nồng đậm sủng nịnh cùng một tia hạnh phúc nhỏ nhoi.

Hành Chi Nhược nhất thời có chút hoảng thần.

Vừa lấy lại tinh thần thì phát hiện ra quả táo trên tay đã bị Hành Chi Thiên cướp mất, bàn tay đang gọt trống trơn.

Lửa giận bùng phát....

Hành Chi Nhược giống như khi còn bé, cau mày, gương nanh múa vuốt xông lên cướp lại táo.

Yêu Chi nhàn nhả giống như đang xem diễn, hớp một ngụm rượu chát, “Chi Thiên, ngày mai ta muốn mang em gái người ra ngoài.”

Hành Chi Thiên sửng sốt, quay đầu nhìn lại, tay đưa lên thật cao, di chuyển xung quanh tránh né Hành Chi Nhược bỏ người tới, “Tại sao, có chuyện gì cấp thiết cần phải ra ngoài?”

“Việc trị liệu chú trọng tâm trạng.” Yêu Chi tựa như đang cười mà lại không phải, “Cứ nhốt nàng ở trong nhà cũng không phải là chuyện tốt.”

Hành Chi Thiên nheo mắt, nhìn Chi Nhược đang cố cướp quả táo trên tay hắn, trên mặt hiện lên nụ cười thật ôn nhu, hạnh phúc, “Được, ngày mai ta sẽ bảo chuẩn bị xe cho các người.”

A....

Có thể ra ngoài? !

Hành Chi Nhược nheo lại mắt, cố gắng áp chế trong lòng tiếng kêu gào hưng phấn cùng với niềm vui sướng khó kìm nén.

Tiếng cười khe khẽ của những cô gái, hòa cùng với làn điệu êm dịu của cổ cầm....

Bên ngoài cánh cửa giấy, hiện lên thấp thoáng bóng dáng của cô gái mặc áo kimono cùng với tiếng guốc gỗ rất khẽ.

Trong gian phòng nhỏ thanh tĩnh u nhã, trên bàn bày một bộ trà cụ, khói bốc lên phảng phất trên những chiếc cốc bằng gỗ đàn hương.

“Ở cùng ta mà còn có tâm trạng xem di động sao?”

Hành Chi Nhược hoảng hốt cắt di động đi.

Yêu Chi gạt đầu, duyên dáng vén lên ống tay áo, nhắc ấm trà bằng gổ tử sa lên rót cho nàng một chung trà, trà sôi vừa đủ độ.... toát ra mùi hương ngào ngạt.

“Về sau ta có thể thường xuyên mang em ra ngoài, nhưng chớ chọc ta mất hứng.”

Hắn hai tay bưng lên tách trà đưa cho Hành Chi Nhược, đợi ngay lúc nàng cung kính tiếp nhận, Yêu Chi với người tới trước, đôi bích mâu tràn đầy vẻ cợt nhả không hảo ý, trong nháy mắt, mái tóc đen của hắn lay động, trên mặt tràn đầy vẻ yêu dã, nàng chỉ cảm thấy túi nhẹ hẫng, thật vất vả mới hồi lại thần, liền nhìn thấy Yêu Chi đang chống tay lưỡi biếng tựa vào trường kỷ, dán mắt vào vật hắn đang cầm trong tay. Hành Chi Nhược trở mắt ra, trà cũng không thêm uống, cúi đầu thọc tay vào túi....

- -|| di động không thấy đâu.

“Yêu nghiệt, trả lại ta!”

Hắn nhíu mày, đôi bích mâu nheo lại, trong mắt hiện lên tia nguy hiểm ngó nàng, “Yêu nghiệt? ! Tên rất hay.... để xem em nhắn tin cho ai.”

Hành Chi Nhược nhíu mày, luống cuống tay chân.... không thêm để ý tới hình tượng, gần như phóng qua bàn trà xấn lên tay áo chuẩn bị chém giết cướp đoạt.

Yêu Chi thuận thế ôm lấy nàng, giống như đang chọc ghẹo tiểu nương tử dè dặt nàng xuống.

“Em cũng rất nhớ học trưởng, nhưng tình huống có biến, tạm thời không thể chuyển đến sống cùng anh.” Yêu Chi gần từng chữ, ngón tay ấn mấy cái, hừ một tiếng, “.... Bạch Lạc Hề? !”

Cả người nàng cương cứng, giật lại điện thoại di động, xóa tin nhắn, bỏ trở lại vào túi.

“Chi Nhược, em thích cái tên nhóc thuần khiết như thỏ con kia?” Yêu Chi tựa như buông lỏng tâm, nhắc tách trà lên, hớp một ngụm, thanh âm trầm thấp, “Hắn không cùng loại người với chúng ta, em có lẽ là nhất thời thích hắn, nhưng hắn vĩnh viễn cũng không đầu lại Hành Chi Thiên....” Hắn trầm giọng, bích mâu có chút ngời ngời nhìn nàng, bổ sung thêm một câu, “.... cùng ta.”

Rét lạnh, nàng run cầm cập,

Nuốt nuốt nước miếng.

Cánh cửa giấy bị đẩy ra, một cô gái mặc áo kimono thẹn thùng hành lễ, quỳ gối bên cạnh Yêu Chi, che miệng nhỏ giọng thì thầm gì đó, luồng mắt không nhìn được nhìn về phía Hành Chi Nhược, trong mắt còn mang theo ý cười.

Yêu Chi gật đầu, chậm rãi đứng dậy, “Theo ta.”

Hắn cứng rắn lôi kéo Hành Chi Nhược ra khỏi cửa, trên hành lang rẽ ngoặt mấy lần, lướt qua mấy cô gái mặc áo kimono đứng ở một bên hành lễ, trong mắt của những cô gái này không hề che dấu vẻ kinh diễm cùng hâm mộ.

Yêu Chi, vô luận ở bất kỳ đâu đều có thể trở thành tiêu điểm, bất quá tính tình cùng với tướng mạo của hắn quả thật cũng yêu nghiệt đến cực đoan.

Hành Chi Nhược hoảng hốt suy nghĩ.

Yêu Chi bất thành linh dừng phất lại, trên mặt nở rộ ra nụ cười vô cùng xinh đẹp, hắn đẩy nàng vào một gian phòng hẹp, ngón tay chỉ về phía cô gái mặc kimono này giờ vẫn đi theo bọn họ, ý bảo nàng cũng đi vào.

Hương hoa cỏ....

Phảng phất mang theo mùi hương của tre trúc.

Trong phòng bày biện rất giản dị, một bình thủy trúc, trên bức tường màu trắng treo một bộ kimono đẹp đến mức khiến cho người ta hít thở không thông, áo choàng dài thuần một màu trắng, trên thân áo thêu hoa anh đào quện với màu đỏ ửng át của Chu Tước, cực kỳ bắt mắt, đẹp đến đến thẳng thốt.

- -|| vì sao là kimono. . . chán ghét.

Cô gái mặc áo kimono lấy xuống bộ phục sức hoa lệ trên tường, nâng hai tay lên, cung kính quỳ gối. Không giải thích mà cởi bỏ quần áo của nàng ra, thủ pháp vô cùng lưu loát, thật giống y tú bà trong kỹ viện.

“Cô muốn làm gì...”

“Bộ kimono này được đặt cho cô, vì thế cô nên mặc thử.”

Cô gái giúp Chi Nhược mặc vào áo kimono, đem toàn bộ nội y che ở bên trong, nàng kéo cổ áo lên để điều chỉnh chiều dài vạt áo, ngẩng đầu, tỉ mỉ đánh giá Hành Chi Nhược, khoe miệng lộ ra ý cười, động tác ở tay cũng thật cẩn thận, “Vị tiên sinh kia đối xử với cô thật tốt.”

- -||

Tốt sao?

Là ảo giác đó!

“Đây là lần đầu tiên cô đến sao? Tuy nhiên.... lại cảm thấy rất quen.” Nàng cúi đầu, bàn tay vuốt lại vết nhăn ở thắt lưng, động tác thuần thục, vẻ mặt bình thản, ngẫu nhiên lại dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trộm liếc Hành Chi Nhược, bị Hành Chi Nhược phát hiện nàng lại ra vẻ như không có việc gì tiếp tục công việc của mình, trong chốc lát phần eo được buộc vào một sợi dây lưng mảnh bằng lụa thượng đẳng, dây lưng được thắt nút ở phía sau, nàng đứng ở phía sau Hành Chi Nhược nói, “Bộ y phục xinh đẹp này chỉ được mặc trong những nghi thức phi thường long trọng.”

Hành Chi Nhược sững sốt, nhìn vào hình bóng phản chiếu trong gương.

Không thi phấn điểm trang, tóc dài buông rũ xuống thắt lưng, hoa văn Chu Tước đỏ rực giống như sự hòa trộn giữa máu và nước mắt, chói lọi, rực rỡ, đan xen cùng với những cánh hoa anh đào phân tán theo gió, rõ ràng là màu trắng thuần khiết lại làm cho người ta có loại cảm giác yêu dã động lòng người.

Nghi thức long trọng....

Cô gái mặc kimono quỳ xuống giúp nàng buộc lại vạt áo, sau đó vỗ nhẹ vào lưng nàng, mỉm cười nói, “Nếu là nam nhân tặng cho cô gái mình yêu, như vậy y bào này thích hợp mặc vào nghi lễ kết hôn.”

Trong lúc nhất thời, người nàng có cảm giác như bị câu nói kia đốt phỏng, cả người đều không thoải mái.

Hành Chi Nhược thăm nghĩ kéo bộ y phục xuống khỏi người.

Sầm một cái, quái lạ....

Tiếng kéo cửa.

Cửa mở ra.

“Để ta xem, mặc thế nào....”

Yêu nghiệt, chỉ có yêu nghiệt mới có thể làm chuyện khác thường này, nếu còn chưa mặc xong, chẳng phải là tiện nghi cho hần nhìn đã mắt sao, thật may mắn cô gái kia tay chân nhanh nhẹn.

Cô gái mặc kimônô chấp tay cung kính hành lễ rồi sau đó lui ra, trước khi kéo cửa lại trong mắt của nàng tựa hồ xẹt qua chút khác lạ....

Yêu Chi cũng đã thay một bộ kimônô khác, đen tuyền, tay áo bên trái có vẽ hoa văn, nhìn kỹ là hoa văn hình rồng kim sắc, đai lưng có màu xanh biếc đến choáng váng.

Bất quá nhìn hình ảnh của hai người trong gương, thật đúng là....

“Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của ta rất xứng đôi.” Ánh mắt của Yêu Chi có chút si mê, bàn tay đặt trên vai của Hành Chi Nhược, đôi bích mâu nhìn vào trong gương không hề chớp.

- -||

Giấy giũa đẩy tay hần ra, thụt lùi về phía sau một bước, ánh mắt của Hành Chi Nhược có chút lạnh, “Mang tôi tới chỗ này, bắt tôi thay y phục, anh làm như vậy, đến tột cùng là muốn làm gì?”

Hiển nhiên việc nàng cự tuyệt làm cho Yêu Chi khó chịu, mặt hần tuy đang cười, đôi bích mâu lại từ nông bỗng chốc chuyển thành sâu không thấy đáy, càng lúc càng cô đặc lại.... Hành Chi Nhược cả kinh, né tránh ánh mắt của hần, ý đồ muốn chạy trốn, hần đuổi theo, một tay túm lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng sát vào người, gian phòng vốn không rộng lắm, cùng với sự xâm nhập của hần lại làm cho nó càng trở nên ngột ngạt, chật hẹp. hần ấn nàng vào vách đá, nhẹ giọng nói, “Em chẳng phải muốn khôi phục trí nhớ sao...”

Hành Chi Nhược bị mạnh mẽ cưỡng ép nằm úp trên vách tường đá, Yêu Chi từ phía sau ôm chặt lấy nàng, thanh âm trầm thấp rì rầm mang theo dụ hoặc, “Muốn khôi phục? Hử...”

Vẻ mặt của Hành Chi Nhược trong chốc lát trở nên hốt hoảng, ánh mắt mê mang,

Khôi phục trí nhớ....

Thật sự, có thể sao.

Khóe miệng của Yêu Chi cong lên, áp sát, ghé vào bên tai nàng êm ái nói, “Ta giúp em, nhưng em muốn báo đáp ta thế nào?” Bàn tay đạo đức xấu hần trượt xuống thắt lưng của nàng, ngón tay chỉ cách một lớp vải áo đang sờ soạng, tựa như đang mở cái gì.

Hành Chi Nhược tái nhợt sắc mặt, bỗng chốc nghĩ tới cái gì, vươn tay tóm chặt lấy bàn tay đang ở thắt lưng nàng sờ soạng, run rẩy nói, “Anh muốn tôi lấy thân báo đáp, thật sự không sợ chết.... Khụ khụ....”

Nàng túm chặt lấy tay áo, xoay người lại nhìn Yêu Chi, bàn tay vươn lên nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt yêu dã của hần, vẻ mặt khốn khổ mang theo chút trào phúng, “Nếu làm xong chuyện này.... anh còn có mạng có thể tránh được sự trả thù của Hành Chi Thiên.”

Hần có vẻ không dự đoán được Hành Chi Nhược sẽ có hành động này, nhíu mày, cầm lấy bàn tay của Hành Chi Nhược đang ôm lấy mặt hần, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, ánh mắt của hần chưa bao giờ nóng rực tới như thế, nhìn chăm chăm vào nàng làm cho Hành Chi Nhược cả người đều phát run, hần thì thào thật khẽ, “Em đang đùa với lửa.”

- -|| phải, còn hần là hỏa yêu....

Một trận ong ong chấn động đột nhiên kêu vang lên.

Di động dễ trên trường kỷ đang kêu, tiếng chuông ngân vang réo rắt dội khắp gian phòng.

Hai người gần như cùng ngoảnh đầu lại một lúc, tiếng nhạc ngọt ngào, trên màn hình lóe sáng ba chữ: Bạch Lạc Hề.

Yêu Chi vói chân, đá vào trường kỷ, di động rớt xuống đất văng đi rất xa.... tiếng động thật lớn.

Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhếch miệng trên tức nàng, bộ dạng yêu nghiệt khiêu khích thật đáng bị đánh.

Tiếng chuông vẫn kiên trì reo, bám riết không tha.... tựa như tiếng giục hồn.

Hành Chi Nhược khẽ gật đầu, mỉm cười ngọt ngào,

Ngay sau đó, nàng nghiêng người, dùng hết sức lực đẩy hắn ra, bỏ trên mặt đất sờ soạng tìm kiếm di động.

“Em lại đây cho ta.... không cho phép tiếp.”

Đá, đá....

Đá đá đá chết cái tên yêu nghiệt nhà người.

Thân mình bị giam cầm.

Bên hông đột nhiên cảm giác lỏng lẻo....

Sức ép theo thắt lưng truyền đến.... trời đất quay cuồng....

Gian phòng nhỏ đột nhiên lắc lự, tiếng chuông di động im bật, trong phút chốc ánh vào tầm mắt của nàng là ánh mắt trên tức của Yêu Chi.

Vạt áo tán loạn, những cánh hoa anh đào cùng với chu tước trở nên cực kỳ sống động, tựa như đang vươn cánh bay lên....

Nàng giống như một con quay, hoa anh đào trên áo kimônô nở rộ tựa như có linh khí.... tuyệt đẹp.... cảm thất choáng váng.

Nàng bỗng dừng ngã sắp xuống, cả người mềm nhũn, đầu có cảm giác như đang phình ra đau đớn, bốn phía tựa như đang xoay tít.... bên tai văng vẳng tiếng thở dốc nặng nề.

Yêu Chi giẫm lên vạt áo lỏng lẻo của nàng, hắn đứng thẳng người, ngón tay trắng nõn nà đang kẹp lấy vạt áo kimônô của nàng, vạt áo thật dài trên vạt áo thêu hoa văn màu vàng hoa mẫu đơn, hắn bước tới trước một bước, trong đôi mắt yêu dã của hắn tràn ngập dự vọng cùng chiếm hữu....

Kimônô của Hành Chi Nhược lỏng lẻo, trượt xuống.

Mái tóc đen tán loạn, xỏa tung ra trên y bào màu trắng điểm tuyết những cánh hoa anh đào,

Càng trở nên mềm mại, quyến rũ....

Yêu Chi dấn lên vạt áo, từ trên cao nhìn xuống nàng, nửa ngời xồm xuống, dùng một chút sức, đai lưng của nàng hoàn toàn bị kéo ra, hoa lệ nằm giữa hai ngón tay của Yêu Chi.

Hành Chi Nhược tựa như bị hù dọa, ánh mắt nhìn Yêu Chi tràn ngập kinh hãi cùng bất lực, nàng nằm nghiêng một bên, che khuất ánh mắt, vòng tay ôm che phủ thân người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Biết vì sao ta thích kimônô không?” Yêu Chi nâng ngón trở lên cọ vào mặt nàng, sợi đai lưng giữa hai ngón tay cũng theo động tác của hắn thân mật phất qua hai má nàng, Yêu Chi cúi người xuống nhìn nàng, đôi bích mâu lấp lánh tràn đầy màu sắc, mị hoặc đến tận xương, hắn cố ý kéo dài giọng, từng âm tiết lả lướt lọt vào tai nàng, “Bởi vì.... rất dễ cời, làm chuyện đó cũng tiết kiệm được thời gian.”

Nàng đột nhiên chấn kinh, ngẩng mặt lên nhìn hắn, nước mắt từng giọt ứa ra lăn dài trên hai má, trong ánh mắt trừ bỏ kinh hoàng chỉ còn lại sợ hãi.... nhìn thấy mà đau lòng.

Yêu Chi quỳ gối dưới đất, cười khê, nhích tới nàng một bước, không chút e ngại vạt áo kimônô hoa lệ bị cọ bẩn.

Vạt áo bị hấn nắm trong tay, cẩn thận đùa nghịch vuốt ve. Ánh mắt của hấn hướng về phía nàng, đôi bích đồng co rút lại, đe dọa, kích động, đủ các loại cảm xúc phức tạp đang cuộn trào mãnh liệt, “Ta khiến em nghĩ tới điều gì sao?”

Ca ca....

Không được, xin hãy thả em ra.

“Em nói cho ta biết.... hiện tại em đang nghĩ đến điều gì?”

Nàng trốn tránh, co lại hai chân, ngón tay bấu vào vách tường tái nhợt, xiết chặt vạt áo trước, cả người run cầm cập. Trí nhớ dĩ vãng giống như thủy triều ồ ạt tuôn ra.... căn phòng tối đen như mực, tiếng rên rỉ trầm thấp.

Không được....

Không được, không được.

“Được, biết rồi, thả lỏng, đừng sợ.” Một giọng nói êm ái lẩn quẩn bên tai, đánh vỡ cơn ác mộng, “Nhìn đi, Hành Chi Thiên đã làm gì.”

Hấn chống tay nghiêng người, tay chạm vào hai má của Hành Chi Nhược, nâng cằm nàng lên, đôi bích mâu mang theo mê hoặc, giọng nói cũng có chút cảm thán, “Có chút thất vọng... Hành Chi Nhược trước đây đùa vui hơn một chút.”

Nàng cả người phát run, lực độ ở trên tay cũng không giảm bớt, kiên trì xô hấn ra.

Nhưng vẻ kinh hoàng trong mắt đã từ từ biến mất, chỉ còn lại sự mông lung cùng mờ mịt chiếm giữ.

Yêu Chi mỉm cười, thanh âm rất khẽ, vòng tay ôm nàng từ phía sau, cực kỳ ôn nhu, “Em thật thất lễ, ta cho em biết một ít bí mật được chứ?”

Nàng si dại nhìn vào đôi mắt của Yêu Chi, sương mù trong mắt tan dần, vô tiêu cực, hốt hoảng....

Hai người bọn họ cứ thế quỳ thật lâu, ôm chặt lấy nhau, một kẻ thì quần áo chỉnh tề, một kẻ quần áo lại lộn xộn.... ái muội nói không nên lời.

Yêu Chi cưỡng chế ôm lấy nàng, cúi đầu thì thầm gì đó vào tai nàng, giống như đang khe khẽ hát hoặc đang tự độc thoại, thanh âm khẽ khàng êm ái tựa như một cơn gió nhẹ lơ đãng thổi quét qua, đưa người vào giấc ngủ chập chờn.

Hành Chi Nhược thút thít khóc, giấy dựa phản kháng càng lúc càng yếu dần....

Mùi hương êm dịu lãng đãng trong không khí,

An thần,

Nhưng cũng đưa người ta chìm vào giấc mộng.

Phịch một tiếng, cửa giấy bị kéo ra.

Ngoài cửa, cô gái giúp thay kimônô lúc này đang chắn ở cửa, kinh ngạc nhìn họ.

Yêu Chi cứng người, đẩy người đang ôm trong lòng sâu vào phía trong, che lại nàng giúp nàng sửa sang lại y phục.

Cô gái đứng ở chỉ đứng sững ra trong chốc lát, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, vẻ mặt có vẻ khó xử, không cẩn thận thân mình liền bị đẩy ra, một gã nam tử xông vào, hấn vịn tay vào cửa, cúi đầu, thở phì phò, “Chi Nhược, là em sao?”

43. Q.4 - Chương 3

Nam tử vận một thân âu phục sang trọng, tay vịn vào cửa thở hồng hộc, cúi đầu, chiếc đinh đeo ở trên tai lấp lánh thứ ánh sáng màu đỏ yêu diễm ướt át.

Thần sắc trên mặt của Yêu Chi đã khôi phục lại bình thường, trên mặt hiện lên một tia châm chọc, “Ta tưởng là ai, hóa ra là đại tài phiệt, Chi Nhược em xem.... em thật có bản lĩnh, dẫn dụ cả vị chủ tịch đương nhiệm trẻ tuổi của tập đoàn Kỳ thị đến đây.”

Mọi thứ trong mắt của Hành Chi Nhược chỉ là một khoảng hư vô, tất cả phản chiếu trong đôi mắt không hề có tiêu cự của nàng không dậy nổi một tia gợn sóng.

Kỳ Tú Minh sốt ruột, giày cũng quên cởi ra liền hấp tấp xông vào, quỳ gối trên đất, cẩn thận xem xét nàng.

Hành Cho Nhược vui ở trong lòng Yêu Chi, dường như không hề nhìn thấy Kỳ Tú Minh, ánh mắt tan rã, thần sắc hoảng hốt.

Kỳ Tú Minh nhìn thấy trái tim càng thêm thít chặt, đau đớn....

Hắn không để ý tới Yêu Chi, xoay người lại với người phụ nữ mặc kimono, “Mau đi gọi bác sĩ tới đây.”

Nữ nhân cung kính hành lễ, “Vâng, ông chủ.”

Yêu Chi sững sốt, khóe miệng nhếch lên cười ra vẻ hiểu rõ, càng phát ra vẻ yêu dã, “Hóa ra đã lâu không thấy, mình tình không làm, thì ra là đi làm ông chủ kiêm chủ tịch, chỗ này gây dựng từ khi nào, kinh doanh rất tốt.... Nếu biết chỗ này do người mở, ta nói gì cũng sẽ không mang tiểu Chi đến, tiện nghi cho người.”

“Hãy bớt nói nhảm đi.” Kỳ Tú Minh mím môi, túm lấy bàn tay của Yêu Chi đang vuốt nhẹ hai má của Hành Chi Nhược, hừ một tiếng, “Người đã làm gì Chi Nhược của ta.”

“Của người?” Đôi bích mâu dấy lên tia sáng châm chọc tà ác, yêu mị tận cùng, “Người còn không có tư cách nói câu đó, luận gia sản người không so được với Hành gia, ta là bác sĩ điều trị của nàng, nàng là bệnh nhân của ta.”

Hắn kéo dài giọng, cố ý ôm chặt người đang nằm trong lòng, liếc xéo Kỳ Tú Minh, nhếch miệng cười, khê khàng nói, “.... Hiện tại nàng là của ta.”

Yêu Chi hình như ngại còn chưa đủ, ghé vào tai nàng dùng thanh âm mê hoặc từ từ dụ dỗ, “Đến đây, chúng ta chứng minh cho hắn xem, ngoan.... ôm chặt ta.”

Hành Chi Nhược không có chút ý thức, tùy ý cho hắn thôi miên, vòng tay ôm chặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận chôn ở gáy hắn.

Hành động này không cần nghi ngờ chính là đổ dầu vào lửa.

Kỳ Tú Minh tức giận đến thở hổn hển, túm lấy vạt áo trước của Yêu Chi, xô hắn vào vách đá, gần từng tiếng, “Yêu Chi, người không cần quá đáng!”

Hành Chi Nhược từ trong lòng Yêu Chi lăn mấy vòng trên mặt sàn gỗ, không phát ra tiếng động, cái trán đập vào tường ki, bóp một cái, nàng bị đung tỉnh, quỳ rạp trên đất, ánh mắt mơ hồ trong chốc lát, màn sương mù mệnh mỏng chậm rãi tan đi, vẻ mặt bi thảm ngời dậy.

Kỳ Tú Minh sững sốt, buông ra bàn tay đang nắm lấy áo của Yêu Chi, đưa tay định đỡ nàng đứng lên, nhưng lại bị Yêu Chi chặn lại, nửa cười nửa không nói, “Chuyện của chúng ta còn chưa nói xong, người nói.... ta như thế nào đối với người quá đáng.”

Một kẻ mặc âu phục giày da, khí chất bất phàm, thanh nhã lại mang đến cho người ta cảm giác sáng khoái, dễ chịu.

Một kẻ mặc kimono, quần áo lỏng lẻo, đôi bích mâu đập dềnh gợn sóng, phong lưu yêu mị đến tận xương đang mỉm cười.

Gian phòng nguyên bản vốn không được rộng cho lắm, hai người đàn ông lôi lôi kéo kéo, mặc dù thật sự là đang vận sức chuẩn bị đánh nhau, nhưng ánh vào trong mắt của người nào đó lại là một cảnh tượng chào đón niềm nở, ân cần, giận vui lẫn lộn.

A....

Như thế cảnh đẹp, như thế giai nhân.... thật hưởng phúc nha.

Hành Chi Nhược nuốt nuốt nước miếng, xoa xoa cái trán bị đụng đau, nhìn quanh bốn phía gian phòng nhỏ hẹp, dứt khoát dịch về phía sau, đặt mông ngồi xuống, chống cằm, ngồi xem phiên bản kịch trường được trình diễn trực tiếp.

Người nói.... cả hai người này đều có vẻ ngoài âm nhu.

Ai là công ai là thụ đây.

Yêu Chi bụng dạ nham hiểm, lại biết thôi miên, thích trêu chọc đùa giỡn khiến người ta hận thấu xương.... Kỳ Tú Minh chẳng phải sẽ bị hắn chèn ép, sau đó bị cái kia cái gì cái gì.

“Chi Nhược!” Tiếng gào thét đập vào tai, Hành Chi Nhược mới chật vật thu hồi lại suy nghĩ, đã bị người nọ ôm chặt vào trong lòng, gáy bị đỉnh tai của hắn cọ vào, có cảm giác lạnh lạnh.

Này....

Như thế nào lại chạy trở lại, không phải mới vừa lúc này còn cùng với Yêu Chi mập mờ ái muội sao.

Hành Chi Nhược không biết làm sao nhìn kẻ đang kích động ôm chặt lấy mình, còn có Yêu Chi đang tựa vào vách tường sửa sang lại kimônô, vẻ mặt như đang cười mà lại như không phải, trên mặt hắn có một chỗ sưng đỏ, hình như là bị đánh.

Kỳ Tú Minh cởi ra áo vest ngoài, khoác lên người nàng, đau lòng xoa xoa trán nàng, nhẹ giọng nói, “Bị đụng có đau không?”

“Không, chỉ cảm thấy hơi lạnh thôi.”

Hắn dường như phát hiện ra bất ổn, cúi đầu, nhìn thấy vạt áo bị bung ra, khép lại áo vest, che lại trước người nàng.

“Kỳ ca ca...”

Nàng bị hắn ôm chặt, lấy ngón tay chọc chọc vào cánh tay hắn, liếc xéo xuống dưới, nhìn vào bàn tay đang sờ soạng bên trong vạt áo vest, y bào bị lỏng ra che không được cảnh xuân bên trong, nửa cười nửa không nói, “Cảm giác hoàn hảo hả?”

Kỳ Tú Minh sửng sốt, nhìn nàng trong mắt tràn đầy kinh ngạc, trong nháy mắt màu đỏ ửng lan dần từ hai tai cho đến gáy, nóng rất, hắn khụ một tiếng, “Nói bậy bạ gì đó, anh cũng không phải muốn chiếm tiện nghi của em, dây thắt lưng bị lỏng chỉ muốn giúp em buột lại thôi.”

“Kỳ ca ca...”

Hành Chi Nhược phát nhẹ tay qua đỉnh tai của hắn.

Kỳ Tú Minh liếc nhanh về phía Yêu Chi đang khoanh tay đứng ở một bên nhìn bọn họ tựa như đang xem diễn, hạ giọng nói, “Yêu Chi đã làm gì em?”

“Không có.” Hành Chi Nhược nhìn về phía hắn, vẻ mặt phức tạp, lắc lắc đầu, “Không có, bọn em chỉ đùa giỡn.”

“Đùa giỡn mà thoát thành như vậy, em coi anh là đồ ngốc hả?”

“Kỳ, anh là lần đầu tiên phát hỏa lớn như thế.”

Anh nhất định sẽ cứu em ra....

Ánh mắt của Kỳ Tú Minh nhìn nàng, ả nhân quần quýt si mê còn có một loại quyết tâm bám riết không tha.

Hành Chi Nhược nở nụ cười, xoa lên lông mày của hắn, dịu dàng nói, “Em tốt lắm, thật đó.”

Tiếp theo nàng vùi mặt vào chỗ hõm giữa hai vai hắn, giống như rất nhiều năm về trước, nhẹ nhàng cọ cọ làm nũng nói, “Anh làm cho Dã cực cưng sợ.”

Dã cực cưng....

Dã cực cứng, nàng tự xưng mình là Dã cực cứng.

Kỳ Tú Minh toàn thân cứng ngắc, xoay mặt nàng lại, buộc nàng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khó tin, “Em.... trí nhớ...”

Hành Chi Nhược cười yếu ớt không nói.

Yêu Chi nhìn không được, vỗ vỗ vai, chậm rãi nạy bàn tay của hắn ra, đoạt lại Hành Chi Nhược, cười đến nghiêng nước nghiêng thành, “Ta đang thôi miên trị liệu, ngươi cố tình xông vào, cũng không biết Chi Nhược khôi phục lại được mấy thành trí nhớ, tuy vậy khôi phục hoàn toàn cũng không phải là chuyện tốt, còn lại phải xem tạo hóa.”

Bỏ lại Kỳ Tú Minh trên mặt vẫn còn kinh ngạc, Yêu Chi thích thú mỉm cười sâu xa, vỗ vỗ vai hắn làm bộ như an ủi, nắm lấy tay của Hành Chi Nhược đi ra ngoài.

Bên trong xe, tài xế đang co chân nằm nghiêng trên băng ghế phía sau, ngủ thật say.

Hành Chi Nhược mím mím môi, liếc xéo một chút về phía tên yêu nghiệt đang cầm lái kia, bất mãn nói, “Anh thật là đi đến đâu bản tính cũng không thay đổi, thôi miên không có tác dụng phụ chứ, vạn nhất hắn tỉnh lại còn nhớ rõ anh đã làm gì hắn, đem chuyện này nói cho anh tôi thì làm sao bây giờ?”

“Thôi miên có thể lựa chọn rút đi một bộ phận trí nhớ, cũng có thể tạo ra một bộ phận ký ức giả, em đang lo lắng cho ta sao?” Tầm mắt của Yêu Chi vẫn tập trung nhìn về phía trước, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười.

Hành Chi Nhược vui đầu suy nghĩ một chút, thật thành khẩn lắc lắc đầu, trầm tư nói, “Tôi đang phỏng đoán anh giúp tôi khôi phục trí nhớ có phải bởi vì mấy phần “hảo tâm” trong người anh đột nhiên bị rút ra, hay là...” Nàng cười híp mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng bổ sung, “Cũng giống như tài xế đáng thương kia, bị anh bỏ khuyết vào một ít trò đùa giả dối nào đó.”

Yêu Chi bật cười thống khoái, trong đôi bích mâu tràn đầy tán thưởng, hắn với một tay ra nắm chặt tay nàng đặt trên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt ve nói, “Lúc nhỏ làm những chuyện hoang đường như thế này đều nhớ lại sao? Bộ dạng lúc này của em vẫn là đáng yêu thú vị nhất, trí nhớ của em tuy rằng không trọn vẹn nhưng vẫn chân thật, cho dù ta có có muốn làm giả.... bị Kỳ Tú Minh đột nhiên xông vào, cũng không có thời gian.”

Hắn bày ra trên mặt một bộ vô cùng đau lòng, chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật làm cho em trong tiềm thức đem ta làm vị hôn phu, hẳn là chuyện cực kỳ thú vị.”

- -||

Tên này.... quả thật là....

Hành Chi Nhược rút tay về, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Vì sao không để cho tôi nhớ lại hết thấy mọi chuyện?”

Yêu Chi không nói.

“Tôi muốn biết bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì.”

“Chuyện này.... đối với em không có lợi gì.”

“Nhưng cũng không có hại không đúng sao?”

Xe đột nhiên thắng lại, vẻ mặt của Yêu Chi đột nhiên trở nên nghiêm túc, nắm lấy tay lái, một tay duỗi ra nắm lấy cằm của nàng, màu sắc trong đôi bích mâu dần dần trở nên thâm trầm, cảm xúc cực bất ổn, “Có, có hại lớn nhất chính là em sẽ không còn giống như hiện tại cười thật vui vẻ. Hiện tại em rất tốt...”

Hắn bồi thêm một câu, “Ít nhất còn có thể cười.”

Thật sự là quái nhân....

Hành Chi Nhược chấn động, ngoảnh đầu sang một bên không nhìn hắn, ngược lại ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Yêu Chi lấy danh nghĩa trị liệu mang Hành Chi Nhược ra khỏi tòa thành, kỳ thật cũng chỉ vì giúp nàng giải sầu.

Nhưng mọi chuyện lại chuyển biến như thế, hai người cũng không có hứng thú, vì thế liền sớm trở về tòa thành.

Trong phòng khách, áo khoác của Hành Chi Thiên vứt bừa bãi trên ghế sofa, nhưng không thấy bóng dáng của hắn ở đâu, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ tan tầm sớm.

Yêu Chi bưng tỉnh đại ngộ tươi cười, nhếch môi lên, hé ra lại hợp lại rõ ràng đang nói, “Xem ra anh em vì lo lắng cho em, vội vã tan tầm trở về để trông chừng hai chúng ta.”

Hừ....

Hành Chi Nhược tức giận gầm bầm, trừng mắt liếc Yêu Chi, xoay người nói với Trần thẩm đang bận bịu, “Giúp tôi chuẩn bị nước ấm, tôi muốn tắm rửa.”

“Vâng, tiểu thư.”

Yêu Chi vừa nghe thấy, đôi bích mâu lại trở nên thâm trầm sòng ngằm mãnh liệt, nhếch môi tựa như cười mà tựa như không, vẻ mặt phải gọi là yêu nghiệt, chỉ có điều nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt cùng không có hảo ý.

Hành Chi Nhược toát hết cả mồ hôi, không để ý tới ánh mắt đang bám riết phía sau, tựa như xuyên thấu cả vào trong xương cốt, cởi ra đôi dép nhung, chân trần bước vào phòng tắm.

Bên trong tràn ngập hơi nước.

Gương bị sương mù bao phủ, bóng phản chiếu trong gương cũng trở nên mơ hồ.

Xắn lên tay áo, Hành Chi Nhược cúi đầu cẩn thận xem xét hai khủy tay, quả thật rất bẩn.

Nhớ lại lúc ở trong gian phòng kia bị Yêu Chi đặt trên vách đá, lại không hiểu thế nào lăn mấy vòng, trên người bị bám đầy bụi.... bẩn muốn chết....

- -||

Mỗi lần Trần thẩm đều mở nước rất lớn, hơi nước trắng xóa, phủ vào mặt, nhìn cái gì cũng giống như là ngấm hoa trong sương mù.

Bà ấy nói, như vậy tiểu thư tắm mới ấm. Kỳ thật ai cũng biết trong phòng tắm vốn có máy sưởi, không cần phải làm như thế, nhưng Hành Chi Nhược cũng biết bà ấy cố tình không mở máy thông hơi, để cho sương mù tràn ngập trong phòng tắm.

Bởi vì....

Nàng biết, Trần thẩm là muốn bảo hộ nàng.

Tuy rằng không giống như Bác Cẩm che chở nàng, nhưng cũng thương tiếc nàng.

Chung quanh tòa thành đều có gắn camera, như vậy.... trong phòng tắm có hay không....

Sương mù bám vào cánh tay trần của nàng, bọt nước ướt sũng, tẩy sạch những vết bẩn trên da.

Nàng kiễng chân ngó trái ngó phải....

Hơi nước đủ nhiều, thời cơ vừa đúng.

Khom lưng, dùng vài giây thời gian cởi hết quần áo ra, bao lấy khăn tắm, ngâm mình vào trong bồn nước, miệng nàng bất giác mỉm cười, ánh mắt giảo hoạt.

Khôi phục trí nhớ, nhớ lại được rất nhiều chuyện trước đây....

Không bằng, tặng cho Hành Chi Thiên một phần kinh hỉ khó quên.

Nàng đùa giỡn trong nước một lát, bàn tay lướt trên mặt nước, bộ dáng có vẻ buồn chán.

Đầu gối lên thành bồn, làm bộ như buồn ngủ.... thân mình từ từ thả lỏng, trong bồn dòng nước đang mát xa, cả người từ từ trượt xuống, đầu cũng dần dần chìm vào trong nước.

Mặt nước yên tĩnh.

Sương mù càng lúc càng dày đặc, trên mặt nước âm áp nổi lên khăn tắm, nhưng vẫn không thấy người nổi lên.

Dường như đã trôi qua rất lâu, lại giống như chỉ trong chớp mắt.

Ngoài cửa vang lên dồn dập tiếng bước chân, do dự, rốt cuộc có người nhện không được xông vào.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, gió lạnh thổi vào, sương mù tiêu tán không ít.

“Chi Nhược.” Hành Chi Thiên sốt ruột bước nhanh đến, gấp gáp, trên mặt lộ ra lo lắng, ngực phập phồng thở dốc, cúc áo phía trước đều bung ra, thở hổn hển, quỳ gối bên thành bể.

Trên mặt nước nổi lênh bênh khăn tắm cùng với mái tóc đen dài tán loạn tựa như rân, nhưng bên dưới mặt nước trong vất bọt nước lay động, đang nằm một người, nhắm mắt, vẻ mặt an tường.

Hành Chi Thiên kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt, tay áo cũng quên xắn, chồm người xuống với tay kéo nàng từ trong nước lên, ôm nàng vào lòng, vẻ mặt tràn ngập hoang mang. Nàng không tiếng động chôn trong ngực hắn, chiếc khăn tắm sưng nước bao lấy người nàng, thấm ướt quần áo của hắn, lưu lại một mảng nước lớn, làm cho trái tim của hắn bất giác cũng giá lạnh theo.

“Tĩnh tĩnh dậy đi,” hắn vỗ vào khuôn mặt hồng nhuận của nàng, dùng tay ấn xuống giúp nàng bài trừ nước ra khỏi phổi.

Không biết có phải do tay run rẩy hay là không ấn đúng chỗ, nàng nghiêng đầu sang bên, nhưng không hề phun ra chút nước nào.

Hành Chi Thiên không biết phải làm thế nào, siết chặt hai tay, cẩn thận đặt nàng nằm trên đất.

Hô hấp nhân tạo,

Đúng rồi, làm hô hấp nhân tạo.

Hắn vừa cúi người xuống, cổ liền bị người ôm lấy, thân mình mềm mại bên dưới dán sát vào người hắn, nhiệt độ ấm áp của cơ thể, cảm giác ẩm ướt, chân thật như thế....

“Ca....”

Hành Chi Thiên có loại cảm giác như vừa đánh mất lại tìm về, ôm nàng, gắt gao ôm nàng, áp chế nghi vấn trong đầu muốn hỏi đây là chuyện gì, chỉ là thì thào tựa như đang nói mê, “Anh cứ nghĩ đến em.... không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

“Em đương nhiên là không có việc gì.”

Hành Chi Nhược mở to mắt, tươi cười ôm lấy hắn, chôn mặt vào gáy hắn, “Gỡ bỏ hết camera trong tòa thành đi.”

Hành Chi Thiên cứng người lại.

Tay của Hành Chi Nhược trượt ở trên lưng hắn, giống như thuở nhỏ mềm mại rúc vào trong lòng hắn, ngữ khí ngọt lịm như đường, nhưng lời nói lại làm cho Hành Chi Thiên rét lạnh thấu xương, “Nếu em phát hiện anh lại giám thị em, em sẽ chết thật anh coi.”

Hành Chi Thiên nói lỏng lực độ trên cánh tay, cúi đầu kinh ngạc nhìn người trong lòng, vẻ mặt tràn đầy phức tạp, tựa như là nhìn không đủ, nhìn chăm chăm vào mặt nàng thật lâu không nói lời nào.

Kia một khắc,

Ở trên mặt nàng, nở rộ ra nụ cười đã biến mất rất lâu.

Nụ cười đã từng rất quen thuộc, thuộc về Dã cục cưng, giảo hoạt, mang theo điểm tiểu thông minh, không phải đẹp nhất nhưng lại tối rung động, khảm sâu vào tâm hồn của hắn nhất....

Tháng 5 ngày 1 trời quang.

Hôm nay là một ngày đáng giá kỷ niệm, camera trong tòa thành dưới sự theo dõi của ta rút cuộc toàn bộ đã được tháo xuống.

Mấy ngày căng thẳng thần kinh cũng được thả lỏng, nhưng vẫn có tiếc nuối....

Trí nhớ của ta đã từng chút khôi phục, nhưng thủy chung vẫn không thể nhớ lại được đoạn trí nhớ quan trọng kia.

Đoạn trí nhớ bị thất lạc trong bốn năm.

Suốt bốn năm, đến bây giờ ta vẫn không thể thu hồi lại nó.

Bất quá đáng ăn mừng là, khi trí nhớ ồ ạt tuôn trào, giống như một thước phim.... ngẫu nhiên bắt gặp lại hiện lên trong óc, trùng lặp với những gì đã ghi trong bản ký sự tuổi thơ, bao trùm, thậm chí những hình ảnh càng lúc càng chồng chất.... hạnh phúc đầm ấm cùng thương tâm.... ngọt ngào sinh sôi, nhiều đến mức muốn theo trong lòng ta trào ra ngoài.

Cha lớn cha nhỏ cùng mẹ còn có Bác Cầm quản gia đã biến mất trong tòa thành.... Dáng vẻ, ngôn ngữ, cử chỉ của bọn họ đều hiện lên sống động trước mắt ta, ta đã không biết, nguyên lai bọn họ đã như thế khắc sâu trong tâm trí ta. Năm xưa chuyện cũ, những kỷ ức thuở bé cứ từng chút từng chút một tích tụ giống như một bình rượu để lâu năm, nay bình rượu được mở ra, một mùi thơm nồng bay ra, càng lúc càng say nồng, hết thấy tựa như một món trân bảo đã đánh mất nay tìm lại được, làm cho ta không thể không càng cố gắng bảo vệ cùng trân quý bọn họ.

Không thể để cho bọn họ lại vì sự tùy hứng của ta mà chịu thương tổn.

Ta giống như là chỉ trong một cái chớp mắt, từ Dã cực cực quá độ sang Hành Chi Nhược, cứ như thế bất ngờ không kịp phòng bị, tư duy tính cách thuở nhỏ hiện tại đang bắt đầu tập kích cùng dung nhập vào nhất cử nhất động của ta.

Thậm chí đối với Hành Chi Thiên.... ta cũng có chút thấu hiểu hần, nhưng chỉ một chút xíu.

Cẩn thận ngẫm lại, từ ngày đầu tiên Hành Chi Thiên ôm ta đến tòa thành, tựa hồ liền đem ta giống như tình nhân đối đãi. Chỉ có điều hần thật ngây thơ, mà ta cũng không biết.

Một lần xúc động cùng thương tổn kia, đối với hần mà nói chính là sử dụng phương pháp cực đoan nhất để giữ lại tình yêu.

Còn đối với Hành Chi Nhược mà nói, chính là một hồi ác mộng cũng với nỗi đau tê tâm phế liệt, thân phận anh trai cùng với tình nhân trong lúc đó bỗng dưng lột xác chuyển biến, là hành vi man rợ mà thiên lý khó dung cùng với trần trụi thương tổn.

Mà đối với Dã cực cực mà nói, chuyện này cũng chẳng có gì to tát cùng lắm thì.... tựa như một đêm mờ tối cha ôm nhỏ nhỏ cực cực, khi đó vết thương cũ trên trán nàng lại phát đau, khuôn mặt nhỏ nhắn không cần phải nói tràn ngập ủy khuất, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt ngân ngấn nước, một bức lã chã sắp khóc. Cha nhỏ dịu dàng dỗ dành, khuôn mặt tuần tú có chút đau lòng, xúc cảnh thương tình nhẹ giọng nói, đau cũng không có gì to tát, thân thể thương tổn lưu lại đau đớn chỉ trong chốc lát, quên thì tốt.... chỉ cần trong lòng đừng lưu lại vết sẹo, thời gian sẽ làm phai nhạt mọi thứ.

Trước kia ta không hiểu....

Hiện tại mới lĩnh hội được.

Cha lớn cha nhỏ cùng mẹ luôn đem những triết lý nhân sinh sâu sắc mà bản thân lĩnh hội để dạy bảo cho Dã cực cực, tuy rằng khi đó vẫn còn rất ngây thơ, tuy rằng phương thức dạy của họ có chút đặc thù, nhưng mỗi câu đều là chân lý.

Cứ canh cánh trong lòng không phải tác phong của Dã cực cực, ngày còn dài, ta còn có người cần phải bảo vệ cùng hy vọng....

Mười mấy năm, rất nhiều chuyện đã xảy ra, rất nhiều người đều thay đổi.

Kỳ Tú Minh đã không còn là cậu thiếu niên tóc vàng, dẫn theo chú chó Xcốt- len, chui lỗ chó để chuồn ra ngoài, hắn đã trở thành một minh tinh nổi tiếng trên toàn thế giới, sau đó trong một đêm tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, cậu thiếu niên ngả ngớn đã lột xác thành một công tử hào hoa, hắn chậm rãi trưởng thành trở nên cường đại.

Hành Chi Thiên không còn là mỹ thiếu niên nhân nhả trầm tĩnh ôn nhu lúc trước, ở thương trường hắn trầm ổn cường thế, đối với tình yêu lại dùng chiếm hữu giam cầm không từ bất kỳ thủ đoạn, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Mà ta....

Cũng từ một cô nhóc ngây thơ hồn nhiên chỉ biết đùa giỡn lưu manh Dã cục cứng trở thành một cô gái yếu ớt không chịu nổi một kích, thậm chí cần điều trị tâm lý Hành Chi Nhược.

Chỉ có, Bạch Lạc Hề.

Lại vẫn giống như lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cứ như thế trong suốt, bất nhiễm bụi trần, sạch sẽ tới mức làm cho người ta không đành lòng vậy bản.

Nhớ lại hắn đã nói, một gian phòng, một phòng bếp, một ban công cùng một buồng vệ sinh, đủ không? Phòng ở tuy nhỏ một chút....

Tuy rằng phòng ở nhỏ một chút....

Ta nghĩ ta lúc ấy nhất định là đang cười, tuy rằng trên mặt vẫn còn lưu lại lệ.

Hắn mang đến cho ta hứa hẹn,

Ở thời điểm mà ta bị thương tổn sâu nhất, bất lực nhất, cần đến sự bảo hộ nhất.

Ở dưới sự áp lực vô hình cùng với thế lực của Hành Chi Thiên, ngay cả Kỳ Tú Minh cũng không dám nói hay làm như thế, hắn lại làm, ngữ khí thật lãnh đạm, nhưng ẩn chứa sự cương quyết cùng nhẫn nại làm cho người ta muốn dựa vào.

Hắn sợ ta ghét bỏ phòng nhỏ,

Nhưng ta biết, đó chính là tất cả mọi thứ hắn có thể cho ta.

Từ bỏ thân phận con trai độc nhất kế thừa Hoàng Gia học viện, buông tha cho cuộc sống xa hoa của giới thượng lưu, thậm chí gia tộc có thể vì sự tùy hứng của hắn mà bị Hành thị phong tỏa kinh tế.

Hắn gánh vác hết thảy mọi thứ,

Chỉ để đổi lấy sự tự do cho ta, trong mắt hắn ta là một kẻ lạc đường, hắn giúp ta tìm kiếm lối đi, giống như hứa hẹn trước đây.

Hắn vẫn giống như trước đây, tùy ý cho ta đòi hỏi vô chừng mực, lại chỉ vẫn lặng lẽ đứng ở một bên mỉm cười, cứ như vậy hạnh phúc.

Hạnh phúc vĩnh viễn chỉ là ngắn ngủi.

Ta chỉ biết rằng từng có một người vì ta trả giá, không cần hồi báo, cứ như thế là đủ.

Cho dù Yêu Chi có hay không xuất hiện đúng lúc, nói cho ta biết trong tòa thành có gắn camera theo dõi, nói cho ta biết Hành Chi Thiên nắm trong tay nhất cử nhất động của ta, ta cũng cũng không thể cùng Bạch Lạc Hề rời đi.

Bạch Lạc Hề, người mà hắn yêu chính là cô nhóc hồn nhiên quỷ linh tinh quái trước kia, vô ưu vô lự Dã cục cứng.

Mà không phải kẻ đã bị vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, bị thương Hành Chi Nhược.

Hắn nên vĩnh viễn bảo trì sự đơn thuần kia,

Không nên bị cuốn vào sự phân tranh của Hành thị.

Ta còn có rất nhiều thứ cần bảo vệ....

Có cha lớn cha nhỏ mẹ mà ta vĩnh viễn yêu thương, còn có.... hần người mà ta trân quý.

44. Q.4 - Chương 4

Hành Chi Thiên vừa trở về tòa thành liền phát hiện không khí có chút khác thường.

Đám người hầu ngày thường thông minh lanh lợi, lúc này đều tay chân lóng ngóng, vẻ mặt bối rối.... Đúng rồi, còn có chút mặt đỏ tai hồng nữa.

Hắn nghi hoặc liếc nhìn bọn họ, cởi áo khoác ra, theo thói quen hỏi, “Chi Nhược ở đâu, đang làm gì?”

Hay thật, một câu vừa mới ra khỏi miệng làm cho người hầu đang thu áo khoác lập tức toàn hai chân phát run, đầu cúi gằm tựa như giá quần không phải đang ở bên cạnh mà là chôn ở dưới đất.

-|| Có vấn đề....

Hành Chi Thiên vội vã đi tìm, dạo quanh một vòng, phòng ngủ không có người, phòng tắm không có người, nhà ăn không.... kết quả đảo trở lại phòng khách thì phát hiện nàng.

Mồ hôi lạnh, như thế nào lại không phát hiện ra một người lớn như vậy ngồi đang chinh ỉnh ngay giữa phòng khách, a, còn tồn hơi thừa sức đi càn quét một vòng, quả nhiên nóng vội không nên chuyện.

Chung quanh thật im lặng, trên bàn trà bày rất nhiều đồ ăn, TV truyền đến hỗn loạn tiếng kêu la.

Hành Chi Nhược đang ngồi trên ghế sofa, Yêu Chi ngồi cách khá xa bên sườn phòng khách.

Trong phòng khách một người hầu cũng không có, có vẻ trống trải.

Hành Chi Thiên ngáp ngừng liếc nhìn hai người bọn họ, tạm thời không nhìn ra có chuyện gì ám muội.... Vẻ mặt hai người đều tự nhiên, nghiêm chỉnh ngồi, chuyên chú dán mắt vào màn hình TV, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười khẽ tự trách mình quá đa tâm, nói lỏng cà-vạt, khom người bưng lên tách trà trước mặt Hành Chi Nhược, hớp mấy ngụm, còn chưa kịp định thần.

Thanh âm của Hành Chi Nhược giống như u linh mang theo vài phần ai oán vang lên, “Ca.... anh đang che em.”

Trong lòng hắn thật cao hứng, muội muội từ sau sự kiện kia cũng không chủ động nói chuyện với hắn, lúc này.... lúc này.... miệng hắn bất giác nhếch lên cười, dịch sang một bên, hướng bên cạnh nàng ngồi xuống, ánh mắt của Hành Chi Nhược vẫn khóa chặt vào màn hình, giống như bị tình tiết trên TV hấp dẫn. Hắn lại nhìn nàng, đôi mắt tỏa sáng, hớp một ngụm trà, nghỉ một chút, tầm mắt đảo một chút về phía màn hình TV.

Phun....

Bị sắc thiếu chút nữa nghẹn chết.

Phim khiêu dâm.

Ba người nhìn không rõ nam hay nữ nằm ở trên giường.... vẻ mặt mê ly....

Phấn nộ!

Màn hình phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hành Chi Nhược đang xem một cách mê say, Yêu Chi thì ở một bên vừa xem vừa nghiền ngẫm.

Hai người này....

Ta đã nói như thế nào hôm nay người hầu đều có vẻ thất thường, phòng khách không có kẻ nào phục dịch.

Hành Chi Thiên cơn giận đã bay ngút trời, lao tới bàn trà chớp lấy điều khiển từ xa, ấn đại một nút.

Màn hình chợt lóe, hình ảnh biến đổi, đổi thành hình ảnh hai người đàn ông vừa nói vừa cười bận rộn trong phòng bếp.

Hành Chi Nhược đứng bật dậy, cảm tức nhìn hấn, ánh mắt tràn ngập chỉ trích cùng lên án.

Yêu Chi đột nhiên ho khan dữ dội đứng lên, hiển nhiên là có gì đó đã làm cho hấn bất ngờ không kịp phòng bị, cho nên bị sặc, mảnh vụn bánh cookie rải đầy trên áo kimono màu xanh của hấn, che miệng chéch đầu sang một bên, ho khan dữ dội.

Hành Chi Nhược nghi hoặc nhìn yêu nghiệt, lại quay đầu hướng về phía màn hình.

Màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt, hình ảnh mập mờ, đèn bếp đã tắt, đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ, giống như khó nhịn hưng phấn kèm theo giọng nói trầm thấp khàn khàn của đàn ông, “Bảo bối, chúng ta làm đi.”

Tình tiết đột biến, hai nam nhân thân thể ái muội dán dính vào nhau, có vẻ như định ở trong phòng bếp cầu hòa.

A. . .

A a a a a a a a

Phần khích.

Hành Chi Nhược im lặng ngồi xuống, lần này ánh mắt hướng về phía Hành Chi Thiên tỏ ý khen ngợi.

Hành Chi Thiên không thể nhịn được nữa, tay lại lần mò về phía điều khiển từ xa, kết quả bị tóm chặt.

Nàng dịu dàng nói, “Cái này so với cái hồi nãy hay hơn, đừng chuyển!”

Hành Chi Thiên á khẩu, khóc thầm ở trong lòng, bàn tay bị nàng nắm, để không được mà rút cũng không xong, mu bàn tay của nàng dán vào da thịt hấn truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại.... quyến luyến, muốn cứ như thế cả đời nắm lấy tay nàng....

Kết quả nàng lại đang nhìn chăm chăm vào hai nam nhân đang kịch liệt kia, ăn một miếng khoai tây chiên, rất tốt có chết hay không lại bồi thêm một câu, ca, cũng là anh tinh mắt nhất.

- -|| diên rồi.

Hành Chi Thiên bắt đắc dĩ lấy mắt đảo về phía Yêu Chi, nguyên bản muốn hấn bày tỏ chút ý kiến, kết quả tên yêu nghiệt kia thay đổi bộ dáng lả lơi ngày thường, cuộn người ở trên ghế sofa, nhìn xem hết sức chuyên chú, còn phát biểu cảm tưởng, “Chắc chắc.... nguyên lai hai nam nhân có thể dùng tư thế này.”

Được rồi,

Hiểu thấu.

Quả là vật hợp theo loài.

Hành Chi Thiên chán chường ngồi thõm trên ghế sofa.

Nếu là mười mấy năm trước, hấn còn có thể nhanh chóng quyết đoán làm cho cái tiết mục đêm khuya đó từ nay về sau hoàn toàn biến mất, nhưng.... hiện tại, đối mặt với Hành Chi Nhược, hấn có loại cảm giác đánh mất lại tìm về, hấn muốn chiều chuộng nàng.

Thanh âm truyền ra từ màn hình càng lúc càng dâm loạn.

Hấn xấu hổ nuốt nuốt nước miếng.

Thân hình đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt của hấn phức tạp liếc nhìn Hành Chi Nhược.

Người sau vẻ mặt vô tội nhìn thẳng hấn, đôi mắt xinh đẹp mở to, chớp chớp mắt nhìn hấn, bộ dạng cực giống trước đây, chỉ có điều bàn tay đang sờ soạng giữa hai chân hấn thật không thành thật chút nào.

Nàng có biết chính mình đang làm gì không....

Hành Chi Thiên cố chịu đựng, chiếc quần tây đang che lấp dục vọng không thể phát tiết, cương lên.

Hành Chi Nhược ngửa mặt lên, mỉm cười thật đơn thuần, “Ca, ôm Chi Nhược.”

Trong đầu ầm một cái, ngũ lôi oanh đỉnh.

Ôm....

Ôm ý tứ là.

Hành Chi Thiên có chút không chắc chắn nhìn vào đôi mắt đang mở to trong suốt, cười đến như ngọn gió xuân thảng thột của cô em gái, cân nhắc ý tứ trong lời nói của nàng, nàng thuần khiết, hay là ý nghĩ của bản thân rất không thuần khiết.

Ngay trong lúc hấn còn đang hoảng thần.

Hành Chi Nhược thuận tiện lật người, giống như trước đây, tìm đúng vị trí, động tác rất quen thuộc, tư thế mê người ngồi ở trên đùi hấn, choàng tay ôm lấy hấn, nhu thuận tựa đầu chôn ở gáy hấn, khẽ khàng nói, “Xem mệt.”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, âm điệu trong lời nói mang theo mệt mỏi.

—|| xem mệt.... Bọn họ rốt cuộc tổng cộng đã xem hết bao nhiêu bộ a, thật sự là táng tận lương tâm.

Màn hình phản chiếu hình ảnh của hai người vẫn còn đang rên rỉ, nếu là một nam một nữ hoàn hảo, nhưng hai người đàn ông lại một đường loạng choạng từ phòng bếp lẫn đến trên giường, thật sự là không có ý vị.

Hành Chi Thiên sâu sắc cảm nhận cơ thể mềm mại ảm áp của nàng trên đùi, mùi thơm độc hữu của nàng xâm nhập vào khứu giác hấn.

Hơi thở ảm áp phả vào sườn tai, ổn định, rất khẽ, làm cho người ta tâm thần nhộn nhạo.

Đối một người đàn ông trưởng thành mà nói, đó chính là cực đại cảm dỗ cùng tra tấn, nàng lại còn ôm chặt hấn, hai mắt nhắm lại không ầm ĩ không náo loạn nhu thuận chôn đầu ở gáy hấn, an ổn ngủ.

Thân hình của Hành Chi Thiên có chút ngo ngoe, bàn tay trượt tới bên hông của nàng siết chặt lại, giam cầm nàng trong ngực, tựa như phút chốc muốn đem nàng hàn chặt vào trong xương tủy của chính hấn.

Không đủ,

Vẫn không đủ.

Tiếng rên rỉ phát ra từ màn hình, cực độ kích tình, hấn có chút loạn trí, bàn tay trượt vào trong áo nàng sờ soạng.

Thân hình của Hành Chi Nhược trong phút chốc cứng lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, chống tay ngồi vào giữa hai chân hấn, vẻ mặt có chút hoảng hốt, “Ca, anh đang làm gì....”

“Anh lại muốn chạm vào em, em chán ghét anh làm vậy.”

Nàng rũ mắt xuống, lông mi dài che khuất ánh sáng giảo hoạt lóe lên trong mắt, cực nhu thuận dịu ngoan vùi đầu vào ngực hấn, thủ thủ, “Em chỉ muốn dựa vào anh nằm một chút, anh đừng lộn xộn.”

Yêu Chi nằm nghiêng ở trên ghế sofa cách đó không xa, quan sát bọn họ, khóe môi cong lên, nửa cười nửa không, chiếu tầm mắt về phía tay hấn, tựa hồ muốn nói, người nếu lại dùng tới sức mạnh, ta cũng sẽ không giúp người thôi miên.

Hấn nhúu mày cố nhẫn nhịn, ôm lấy người yêu dấu, ôn nhu nhìn nàng, đôi mắt của nàng ngập nước, đang chớp chớp.

Bàn tay vuốt ve trán nàng, nhìn nàng say ngủ trong lòng hấn, cảm giác mà hấn cảm nhận được lúc này, cứ như thể khắc sâu, đau đớn trộn lẫn với hạnh phúc.

Hành Chi Thiên cẩn thận đặt nàng xuống giường, đắp chăn, sau đó ngồi ở bên giường nắm lấy tay nàng.

Im lặng ngắm nhìn vẻ mặt say ngủ của nàng.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng không thương kẻ khác, không tranh cãi ầm ĩ muốn bỏ đi cùng người khác.

Dục vọng, cố kiềm chế cũng không sao.... Hắn có thể chờ.

Chỉ có điều, nàng khôi phục lại trí nhớ, tính cách càn quấy thích đùa giỡn lưu manh, không biết sẽ trêu chọc đến bao nhiêu người.

Đến lúc đó bản thân hắn cũng không biết có thể nhẫn nhịn bao lâu....

Tối đen như mực, không khí khô nóng.... tầm mắt phiêu dang, rất xa ở trên giường lớn một cơ thể lỏa lồ chôn hai vai trong tấm nệm trắng, thân hình của hắn khẽ run, diện mạo có chút mơ hồ nhìn không rõ. Trong không khí đặc quánh mùi vị tình dục, tiếng rên rỉ thống khổ thoát ra từ miệng của kẻ đang nằm dưới thân hắn, trong khoảnh khắc nàng bỗng dưng rõ ràng, kẻ đang vô lực rên rỉ kia, khuôn mặt nhăn nhúm, hai tay cố sức xô đẩy, hai chân giãy giụa.... hình dáng đó, vẻ mặt đó.... rõ ràng chính là mình.

Sợ hãi lan tràn....

Trong lòng điên cuồng gào thét, nàng biết rõ đây là một giấc mộng, muốn tỉnh lại, nhưng không cách nào mở ra được hai mắt, mí mắt giống như bị keo dán, lồng ngực tựa như bị một tảng đá đè nặng, vô lực phản kháng.

Một giọng nói tựa như dòng suối mát róc rách chảy vào trong tai, làm tan biến trong chốc lát nỗi bất an cùng phiền muộn, “Thử đi về phía bên trái, đừng xem.... xoay qua một chút, đúng rồi chính là chỗ đó, nhìn thấy chưa.... bên trong có thứ người muốn nhất.”

Muốn nhất sao....

Tầm mắt không còn mơ hồ, hai cơ thể quấn lấy nhau trên giường cũng đã cùng nhau biến mất, cảnh vật trước mắt dần dần trở nên rõ ràng, trong bóng đêm nàng nhìn thấy một cái hộp màu đen đặt trong ngăn tủ lớn, chiếc hộp đen có hoa văn kim long giường móng tựa như muốn cắn nuốt cái gì đó....

Một đôi tay vừa thử chạm vào, còn chưa đụng tới, chiếc hộp đen liền tự mở ra, màu sắc chói lọi.... huyết đỏ tươi tanh tưởi.... nhìn thấy rợn cả người....

A?

A a.... đây là cái gì vậy a? !

Hành Chi Nhược bật người ngồi dậy, tim đập thành thịch, kịch liệt, đầu căng phồng vô cùng đau đớn.

Nằm mơ thấy ác mộng....

Ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ ngọn đèn ở đầu giường, cửa sổ mở ra, lụa mỏng phát phơ, bầu trời treo đầy các vì sao, ánh trăng cũng phát ra ánh sáng nhợt nhạt, ảm đạm.

Rạng sáng hai giờ rưỡi.

Cửa phòng khóa, không giống như có người đã vào,

Nhưng.... giọng nói ở trong mộng rất thật, như là gần trong gang tấc.

Rốt cuộc ngủ không được, Hành Chi Nhược sờ soạn ngăn kéo tủ tìm nến, thắp sáng, xuống giường, qua loa xô dép vào đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong tòa thành, từ sau khi Bác Cầm đi rồi liền không còn ai gác đêm, bên ngoài vẫn còn vắng vắng tiếng chó sủa, nhưng toàn bộ đèn trong tòa thành đều tắt, tối như mực....

Chỉ còn ánh sáng le lói phát ra từ ngọn nến trên tay Hành Chi Nhược.

Tất cả cánh cửa phòng đều đóng chặt.

Hành lang yên tĩnh đến đáng sợ.... nhưng Hành Chi Nhược không dám bật đèn, sợ quấy nhiễu người hầu.... cùng ca ca.

Nàng nín thở, mờ mịt đứng giữa đại sảnh, trong lòng nàng thật hoảng hốt cũng có chút hưng phấn.

Ánh nền mang thân ảnh của nàng kéo thật dài, thẳng đến cánh cửa một gian phòng, nằm ở phía tây, là phòng của cha mẹ.

Nếu nàng không nghe lầm....

Đi về phía trái, rẽ ngoặt, chính là gian phòng ngủ này.

Ánh vào mắt vẫn là chiếc giường thật lớn trải nệm trắng, đáng tiếc hiện tại không có ai trình diễn đông cung đồ.

Hành Chi Nhược mím môi, tiếp tục mục đích của mình....

Bức tranh chân dung của cha mẹ lúc trẻ vẫn còn để trong góc, khi đó bên trong cất giấu một phong thư.

Đúng đúng đúng, cái góc đó nàng đã từng lục soát qua, không có vật gì.... chỉ cất một cuốn băng ghi hình.

Vậy chỉ có....

Hành Chi Nhược chéch đầu sang một bên, hết sức tập trung nhìn chằm chằm vào giá sách nằm ở sườn phía đông, cực khổng lồ, to đến mức ngã xuống có thể đè chết người.

Rất giống cái tủ trong mộng.

Để nền sang một bên, gợn gàng khóa trái cửa phòng lại.

Hành Chi Nhược xắn tay áo lên, không nói một lời.... di chuyển một cái ghế đến, hải cũng không cởi, thô bạo nhảy lên trên ghế, nhón chân xem xét xung quanh phía trên tủ, trống rỗng, cũng không có bụi.... lau cũng thật sạch nha.

Phía dưới tủ đóng chặt, cũng không có khả năng che dấu thứ gì.

Có cảm giác bị đùa giỡn....

Trong đầu trống rỗng, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm gì.

Trong giá sách đều là những quyển sách cũ, các loại sách đều được phân loại rõ ràng, tiện tay lấy ra một quyển, cẩn thận lật từng tờ, có vài trang còn lưu lại bút tích, nét bút cứng cáp mạnh mẽ, khí thế bàng bạc —|| cuồng thảo, cuồng thảo, chỉ có điều nàng không hiểu viết cái gì.

Hành Chi Nhược cho tay vào giá sách bắt lấy một quyển khác.... kết quả cả người cứng lại.

Nàng nghi hoặc thò đầu vào bên trong xem xét, liếc mắt một cái trong khoảnh khắc nàng cảm thấy bị trắng vụn phần.

Con mẹ nó....

Giá sách đều có tường kép, may mắn bản nhân là người có văn hóa, còn biết lấy ra một quyển sách để xem, nếu đến là một kẻ không có văn hóa.... vậy cũng đừng mơ phát hiện được.

Âm,

Thật âm hiểm.

Bên trong tường kép, vẫn là một vài quyển sách, bất quá tất cả đều bám đầy bụi, người hầu hần không biết cho nên mới không quét dọn, có lẽ trong tòa thành căn bản không có người biết giá sách bí mật này, cho nên tự nhiên cũng sẽ không có người đi bảo quản.

Cơ thể tự nhiên giống như là phản xạ có điều kiện....

Nàng vói tay vào bên trong, chạm tay vào một quyển sách dày, cảm giác quen thuộc, trong đầu có cái gì đó sắp hiện ra.

Lấy ra....

Bìa sách thật dày, không trơn, sờ lên có chút thô ráp, màu đen, hình vẽ trên bìa màu sắc đã nhòe đi không rõ ràng, nhưng dưới ánh nền có thể nhìn thấy mờ mờ hình một con rồng uốn lượn.

Hít vào một hơi,

Không khí lạnh xâm nhập vào phổi, trong đầu cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Hành Chi Nhược dẫm chân trên ghế, tay vuốt ve bìa sách, do dự trong chốc lát, muốn mở ra, trong lúc nhất thời.... trượt tay một cái.

Có gì đó rơi xuống đất.

Hành Chi Nhược lổ tai ong ong, đầu óc cực kỳ hỗn loạn.

Trang giấy bay lả tả giữa không trung, phân tán xung quanh nàng.... hỗn độn rơi trên mặt đất.

Một chiếc hồng đình chói mắt, cách một tiếng rơi trên nền đất, bị ánh nến chiếu vào lóe lên ánh sáng nhợt nhạt yếu ớt....

Đó chính là chiếc đình tai bên tai trái do chính Kỳ Tú Minh tháo xuống đưa cho nàng làm “tín vật đính ước.”

Mà những trang giấy rơi vãi trên đất kia chính là....

Chính là, chính là....

Hành Chi Nhược run rẩy, trèo xuống ghế, quỳ trên mặt đất, nhặt lên quyển sách, quyển sách mở ra, bên trong bị cắt xén rỗng ruột hợp lại thành một cái hộp, một quyển sách tốt bị thay đổi thành một cái “hộp thư”.

Nàng sờ soạng thu nhặt lại những trang giấy....

Trên trang giấy lộ ra những dòng chữ quen thuộc,

Được đánh dấu ngày tháng cùng số trang.

Nàng bưng hai tay che miệng, cắn lấy ngón tay, cố kiềm nén cơn run rẩy cùng hưng phấn sắp trào ra trong lòng.... còn có một thứ gì đó khác nữa.

Những trang giấy phân tác này.

Chính là phần còn lại của quyển ký sự tuổi thơ.... bị xé đi.... quá khứ bị che dấu.

Những trang giấy phân tán trên mặt đất bị Hành Chi Nhược nhặt lên, chồng chất lên nhau nắm trong lòng bàn tay, sờ vào không có cảm giác mềm mại của giấy mà lại truyền đến cái cảm giác lạnh như băng xuyên thấu qua đầu ngón tay thấm thấu vào trong lòng.

Ánh nến chập chờn lay động làm cho người ta hoa cả mắt....

Những dòng chữ trên trang giấy cũng càng ngày càng rõ nét.

Mở ra một tờ.

Tháng chín ngày 13 trời âm u

Ta chưa bao giờ nhớ mình có thói quen viết nhật ký, nhưng từ hôm nay phải bắt đầu....

Nguyên bản ta có thể xem như là có một cuộc sống hạnh phúc, tuy rằng bị canh giữ trong tòa thành không thể ra ngoài chơi đùa, nhưng mỗi ngày ca ca đều dành rất nhiều thời gian ở bên cạnh ta, Kỳ Tú Minh ca ca cũng gửi đến rất nhiều những poster có kèm chữ ký của các ngôi sao, trong thư kể cho ta biết rất nhiều chuyện thú vị của giới nghệ sĩ.... Hắn càng ngày càng nổi danh, lại còn thường xuyên mang đến cho ta rất nhiều thứ đồ để ta vui vẻ.

Kỳ thật ta hẳn là rất hạnh phúc....

Mãi cho đến một ngày ta phát hiện bản nhật ký kia.

Nó giấu trong ngăn tủ đầu giường ở tầng áp chót, lúc ta mới bắt đầu lật xem.... tưởng là trò đùa dai của ai, hoặc là một quyển tiểu thuyết viết tay còn chưa có viết xong, chăm chọc là, bút tích mặc dù còn non nớt, nhưng rõ ràng là do tự tay ta viết.

Những chuyện vụn vặt thời thơ ấu, từng chi tiết một gom lại, nhìn thấy rộn cả người.

Những chuyện ghi lại trong quyển nhật ký, có vài việc vẫn còn lưu lại trong đầu, có việc ta lại không hề có một chút ấn tượng.

Chuyện đã bị quên lãng cũng không nhiều....

Thật sự chỉ có chuyện về cha lớn, cha nhỏ, mẹ, Bác Cẩm, cùng với việc ta là trẻ mồ côi được ca ca tìm về.

Ta vẫn nghĩ ta cùng với ca ca cùng nhau lớn lên, vẫn luôn sinh hoạt trong tòa thành này.

Nguyên lai hết thảy đều là giả.

Hắn vì sao muốn gạt ta?

Vì sao trí nhớ của ta cùng với những gì ghi trong quyển nhật ký lại không ăn khớp....

Nhật ký chỉ viết đến ngày 21 tháng 12, hiện tại.... một năm đã trôi qua, nếu không phải tìm được quyển nhật ký ta còn sẽ bị giấu giếm đến hai năm, ba năm.... thậm chí là cả đời.

Nhật ký chỉ viết có một nửa, phía sau trống rỗng.

Ta quyết định.... dùng thời gian còn lại để bổ khuyết nó.

~Tháng chín ngày 15 trời quang

Trần thẩm hôm nay rất tức giận, di ấy nói hệ thống cửa tự động ở cửa lớn bị người ta phá, vô duyên vô cớ tự động mở ra, còn có một người đàn ông càn rỡ xông vào, bộ dạng rất tuần tú, thoạt nhìn có vẻ cũng có thân phận địa vị, tự nhiên nói là muốn tìm con gái.

Trần thẩm lắc đầu nguây nguây, vẻ mặt bất đắc dĩ, che ở trước mặt ta, gọi bảo an mời hắn ra khỏi tòa thành, còn gọi điện thoại tựa hồ là muốn trình báo với ca ca.

Tìm con gái....

Là cha nhỏ sao? !

~Tháng 9 ngày 20 trời nắng chói chang

Nghe nói bọn họ lại tới nữa.

Ca ca lại đem bọn họ đuổi ra ngoài....

Ta căn bản không được phép xuống lầu, bọn người hầu giám thị, trông chừng ở bên người ta.

Ta chỉ có thể đứng ở ban công xa xa nhìn bọn họ, cha lớn cha nhỏ cùng mẹ.

Bọn họ so với trong trí tưởng tượng của ta còn muốn anh tuấn xinh đẹp mê người.

Bọn họ muốn xuất ngoại sao, cho nên mới đến từ biệt? Vì sao ca ca lại không cho ta gặp bọn họ.... chẳng lẽ việc ta mất trí nhớ không phải là sự cố ngoài ý muốn mà là một sự cố ý an bài tỉ mỉ.

Tựa như,

Giống như trong nhật ký đã viết.... là do bị thôi miên.

Mẹ....

Nàng úp vào một nam nhân khóc nức nở, trong lòng ta tự nhiên cảm thấy rất đau.

Hình dáng dung mạo của người phụ nữ đó rất quen thuộc, từng có một lần ta cầu xin Trần thẩm mang ta ra bên ngoài, nàng cũng đã từng khóc như thế, nhìn ta ôm ta thật chặt, gọi ta là Dã Dã.

Lúc ấy ta rất sợ hãi....

Đám vệ sĩ kéo nàng ra khỏi ta, bọn họ che ta lại, cũng ngăn chặn bóng dáng của nàng.

Mãi cho đến khi Trần thẩm mang ta rời đi.

Ta cũng không thể nhận ra nàng....

Ánh mặt trời thật đẹp, rạng rỡ đến chói mắt.

Bóng dáng của bọn họ càng ngày càng mờ hồ.... Rõ ràng thời tiết đẹp như thế, nhưng trái tim của ta lại chỉ là một mảnh hoang liêu.

~Tháng 9 ngày 25 trời đầy mây

Bệnh kén ăn.

Cả ngày buồn ngủ nằm ở trên giường.

Trần thẩm nói, ca ca rất lo lắng cho ta....

Bác sĩ riêng mỗi ngày đều đến chẩn trị, ca ca thậm chí muốn mời Yêu Chi về nước.

Ca ca hẳn là có chút sinh nghi, nhưng ta có thể làm sao bây giờ, nói với hắn rằng ta đã xem quyển nhật ký trước kia nên biết được hắn đã dùng cường chế thôi miên đối với ta, tuy rằng không biết nguyên nhân là gì.... nhưng xin hắn hãy đem trí nhớ trả lại cho ta, đúng rồi, người nếu có hảo tâm, cũng nên đón đường phụ dưỡng mẫu của ta trở về, ta muốn cả nhà đoàn tụ một chút.

Khôi hài....

Thật là một chuyện quá mức khôi hài.

Gió thổi ánh nến lóe lên chớp tắt, giọt nến chảy xuống, vang lên tiếng tách tách.

Khép lại trang giấy, sắp lại ngay ngắn cả chồng giấy thật dày....

Đúng vậy, thật quá mức khôi hài.

Cười đến chảy cả nước mắt.... Rút ra một trang giấy, Hành Chi Nhược gắt gao nhìn chăm chăm vào trang giấy kia, các đốt ngón tay bấu chặt vào trang giấy đến tái nhợt, trong lúc nhất thời đầu óc nàng quay cuồng bể tắc. Tại sao lại thế.... chuyện này cùng với trong tưởng tượng của nàng không giống nhau, quyển ký sự tuổi thơ không phải lúc trước bị nàng giấu trong ngăn bí mật ở góc tường sao, vì sao trong này lại viết rằng nàng vô tình phát hiện được nó ở ngăn tủ giường tầng áp chót.... Hơn nữa khi viết những dòng chữ này hoàn toàn là lúc nàng mất đi trí nhớ, tình trạng này....

Nàng bỗng dưng cả kinh,

Chẳng lẽ bản thân không chỉ bị thôi miên một lần,

Vậy có thể giải thích.... Trong khoảng thời gian bốn năm mất đi trí nhớ, có một năm là bị thôi miên đã quên đi quá khứ, vậy còn lại ba năm đầu....

Vì sao sau khi tìm lại được quyển ký sự tuổi thơ nàng lại một lần nữa quên đi thân thế của mình, vô tri vô giác sống cho đến bây giờ? !

Một ý niệm bỗng nhanh chóng lóe lên trong óc, không kịp bắt giữ, nàng gục đầu xuống, ngồi xõm ở góc tường, tiếp tục lật giở những trang còn lại.

Tháng 10 ngày 1 trời quang

Kỳ Tú Minh đã trở lại, ta có nên hỏi hắn hay không....

Cuối cùng ta cũng không dám mở miệng, một mình ngồi xõm trên ghế sofa đùa giỡn đòi lấy chiếc đinh tai của hắn, lại bị ca ca bắt gặp.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy ca ca giận dữ đến thế, túm chặt lấy bả vai của ta, không ngừng hỏi ta vì sao muốn lấy thứ đồ chết tiệt đó, có phải để ý tới người ta rồi không, muốn bức chết hắn.

Khí lực của hắn rất lớn, siết chặt lấy hai bả vai của ta rất đau.

Trong lúc nhất thời ta cũng nhịn không được, đem tất cả ủy khuất bấy lâu toàn bộ phát tiết, ta la hét gào khóc, đem cha mẹ trả lại cho ta trả lại cho ta.

Hắn sưng sốt, vẻ mặt khác thường, trong mắt tràn đầy phần nộ, là do Kỳ Tú Minh kể cho em sao.... Anh hỏi em có phải hay không!

Ca ca cũng không rống ta, hung dữ với ta.

Nhìn vẻ mặt kích động của hắn, trong lúc nhất thời ta không biết nên làm thế nào cho phải, hắn bóp chặt lấy cánh tay ta đau điếng, ta cực kỳ hỗn loạn, vừa sợ vừa vội, trong lúc nhất thời ùn ùn trút ra những câu nói mà không kịp suy nghĩ, cha mẹ ruột là bị anh hại chết có phải không, bởi vì anh hận bọn họ chỉ dẫn em đi bỏ lại một mình anh, cho nên anh mới đối xử với em như thế.... Vì sao sau khi gia gia mất anh lại đem em trở về, không có người cùng anh cướp đoạt gia sản không phải tốt lắm sao....

Tay hắn buông lỏng,

Ta cũng sưng sờ.

Ánh mắt của hắn như thế bị thương phần hận, em đang nói cái gì.... em có biết chính mình đang nói cái gì hay không!

Ta không biết.... không phải cố ý.... thật đó, ca ca.

Nhưng ta rút cuộc cũng không giải thích nên lời.

Tại sao ta lại có thể có những ý nghĩ ti tiện như thế, ta thật ngu ngốc.... vì sao ta lại muốn thương tổn một kẻ cũng đồng dạng mất đi cha mẹ, huống chi hắn còn là ca ca ruột của ta.

Hắn nổi cơn thịnh nộ, tựa hồ muốn đánh ta.

Bình thường cho dù hắn tức giận tới cỡ nào cũng không nhấc tay, bộ dạng giống như muốn đánh người.... Ta muốn chạy trốn, hắn lại túm lấy ta, áo bị xé rách.

Ta đóng cửa phòng, gọi điện cho Kỳ Tú Minh, cầu xin hắn dẫn ta đi, rời khỏi tòa thành này.

Mọi thứ trong tòa thành đều làm cho ta cảm thấy xa lạ....

Cảnh sắc lạnh như băng, quen thuộc mà lại xa lạ ca ca.

Cửa cuối cùng cũng bị phá, dây điện thoại bị cắt đứt.

Hắn nói, em nhất định phải thương tổn trái tim của anh sao, anh yêu em, em có biết anh yêu em nhiều đến thế nào không.

Ngay sau đó, hắn liền ôm ta rất chặt.

Ca....

Buông ra, buông ra anh đang làm gì.

Chúng ta không có quan hệ huyết thống, không có, chúng ta là trời sinh một đôi, em là của anh, ai cũng đừng nghĩ cướp đoạt, anh sẽ không cho phép bất luận kẻ nào mang em đi.

Thanh âm của hắn thậm chí có chút nức nở.

Hắn nói, kể từ ngày hắn mang ta trở về tòa thành, hắn liền không hề xem ta như muối muối, bởi vì chúng ta căn bản không có quan hệ huyết thống....

Không huyết thống,

Mang đến....

Năm chữ này đủ làm cho ta cảm thấy thiên hôn địa ám, hoang mang lo sợ, cả người lập tức giống như nhấn chìm trong mộng.

Vì sao lại trở thành như vậy....

Nếu không có quan hệ huyết thống, vì sao lại còn muốn đem ta trở về, bởi ở bên cạnh hắn trong tòa thành này.

Ta liều mạng vụng bưng cánh tay của hắn ra, nhưng bất lực.

Hắn ôm ta rất chặt, ngực rất đau, toàn bộ không khí giống như đã bị rút ra khỏi phổi, huyết thái dương ầm ầm đau, ta mơ hồ nghe được tiếng mở cửa ở dưới lầu, giọng nói của Trần thẩm.... còn có Kỳ Tú Minh....

Nhưng cả khí lực kêu lên cũng không có,

Bên tai ong ong, trước mắt một mảnh tối đen,

Cảnh vật bốn phía chao đảo....

Cuối cùng chìm vào hắc ám.

45. Q.4 - Chương 5

Hành Chi Nhược hít vào một hơi thật sâu, không khí rét lạnh xâm nhập vào phổi, nhưng lại mang đến cho nàng cảm giác nóng rực đau đớn, bóng của ánh đèn cây kéo dài, nàng có cảm giác như cảnh tượng đó vẫn còn đang diễn ra trước mắt, ngay cả thất lưng sườn bụng cũng có cảm giác bị kéo căng, tựa như cánh tay của Hành Chi Thiên vẫn còn giam cầm ở nơi đó.... Cảm giác rất thật.

Hành Chi Thiên là nghiêm túc.

Lúc còn nhỏ bản thân thật ngây thơ, lại thật xem hắn như anh trai thân thiết nhất, cho dù hắn có làm ra cử chỉ thân mật gì nàng cũng chỉ xem như đó là biểu hiện sự yêu thương giữa anh trai và em gái, lại không hiểu được lòng của hắn.

Hắn hẳn rất bất lực, thống khổ.

Từ đầu chí cuối hắn đều yêu một cách cực đoan như thế, yêu đến bệnh tâm thần, lại đau khổ ầm ầm, một khi bùng nổ tựa như một ngọn lửa hùng hục thiêu đốt, làm cho người ta sa vào, bị thiêu rụi không có lối thoát.

-|| đợi chút, lửa cháy? !

Hành Chi Nhược quỳ gối dưới đất, nắm lấy tờ giấy đưa lên mũi ngửi ngửi....

Này,

Như thế nào lại có mùi khét.... kỳ quái.

Mặt giấy sạch sẽ, có lẽ là do để lâu ngày có chút ẩm mốc, chỉ có điều ánh lửa phản chiếu qua trang giấy mỏng manh lại còn rất lớn, rọi lên giấy có vẻ trong suốt.... Chính là, ánh đèn cây bộ lớn như vậy sao?

Ngay từ thuở bé đã tuân theo chế độ bồi dưỡng tinh thần hoài nghi, nàng cúi đầu vừa nhìn thấy,

A

A a a a

Ngọn nến không ngừng lắc lư, đầu mối nằm ở ngay bên cạnh, chính là xấp giấy ở trên đất bị gió thổi cuốn vào ánh đèn cây bốc cháy, ngọn lửa xanh hơi ngả sang vàng đang bùng bùng phấp phới, có vài tờ đã cháy thành tro.

Nàng phục hồi một chút tinh thần, ‘y’ lên một tiếng, ngay lập tức bật dậy.

Không nói hai lời.... đập đập đập.

-|| nhưng bản thân lại đang mang dếp lông mềm.... lửa càng cháy nhanh hơn.

Rốt cuộc lần qua lần lại hết nửa ngày, nàng cuối cùng cũng dập tắt được ngọn lửa, đèn cây cũng bị đập nát bét, đôi dếp lông bị hơi lửa cực nóng làm cho quăn lại, lông cũng trở nên cứng nhắc còn có dấu vết bị cháy sém.

Trong phòng....

Tối đen như mực, chỉ có ánh trăng trút xuống len lỏi qua khung cửa sổ.

Hành Chi Nhược neho mắt, cực kỳ đau lòng, run run thu gom những trang nhật ký còn sót lại ôm vào ngực, phải đi một chút tro tàn, lần mò dưới đất đem quyển từ điển màu đen cất trở lại vị trí cũ trong giá sách.

Phịch một tiếng.... đầu đụng vào giá sách, ai nha.... kít.... thật vất vả mới leo xuống được khỏi ghế, vừa mới di chuyển chân lại đã phải chân ghế, đau nhe răng trợn mắt.

Không còn đèn cây.... nàng một đường mò mẫm xuyên qua hành lang tối đen như mực, rốt cuộc cũng sống sót mò được về phòng.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi,

Cả buổi tối giống như đi ăn trộm, trộm những tờ giấy cũ nát, thiếu chút nữa đem căn phòng đốt cháy rụi, ép buộc bản thân đến hơi tàn lực kiệt.

Nằm trên giường, Hành Chi Nhược bật đèn ở đầu giường lên, lấy những trang giấy mở ra xem.... thiếu chút nữa bị thiếu dưỡng khí.

Có mấy trang giấy bị cháy khét, biến thành tro quẩn lại, không còn nguyên vẹn, phần giấy còn lại bị cháy vàng cũng chỉ cỡ một bàn tay.... tuy vậy chữ viết vẫn còn đọc được, chỉ có điều những chỗ bị cháy thành tro quả thật vô phương.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, cùng với tiếng ho khan cổ nén của Trần thẩm, tiếng sột soạt....

Những người hầu đã rời giường rồi sao?

Hành Chi Nhược lật người, chống tay xuống giường, nhón cổ quét mắt về phía bức tường, rạng sáng bốn giờ.

Nàng cuống quýt ngồi dậy, cầm trong tay những trang giấy đem giấu....

Cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi ngã xuống giường, tùy tiện kéo chăn đắp lên người.

Không bao nữa ngoài cửa sổ trời sẽ tờ mờ sáng, Hành Chi Thiên ước chừng 6h40 rời giường.... Sau đó sẽ vào phòng của nàng vụng trộm tặng cho nàng một nụ hôn buổi sáng, đây là việc hẩn vẩn kiên trì thực hiện bao nhiêu năm nay.

Mí mắt nhú lại, nặng trĩu. Trước cứ chợp mắt một lúc, bảo dưỡng đầy đủ tinh thần, lại tiếp tục cùng hẩn đầu.

Nhắm mắt lại, đầu choáng váng, một mảnh tối đen, tối nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ôm gối đầu mềm mại, tinh thần của nàng đột nhiên thả lỏng, cả người mệt đến mức muốn hư thoát, nàng chỉ cảm giác như có gì đó đang thu hút kéo nàng trầm xuống, trong đầu chấn động ong ong.... Linh hồn của bản thân tựa như thoát ra khỏi cơ thể, rõ ràng là mệt đến kiệt quệ, nhưng thần trí lại thanh tỉnh, mi mắt không mở ra được, cơ thể lại giống như đang lướt nhẹ.

Một giấc mộng....

Hành Chi Nhược làm một giấc mộng, một giấc mộng chỉ kéo dài ngắn ngủn mấy giờ cũng đủ để nàng hiểu rõ cái gì gọi là nhìn thấy mà kinh hoàng.

Trong mộng, nàng nhìn thấy chính mình trong phòng khách bị Hành Chi Thiên ôm trong lòng, rất chặt.... Hành Chi Thiên ôm lấy nàng chậm rãi bước lên lầu, quay đầu nhẹ giọng nói với một người, nàng đã điện thoại cho người? Ta không biết.... chúng ta cãi nhau, tuy vậy bây giờ đã hòa hảo, nàng thật tùy hứng, cố ý để cho người chạy một chuyến không công đến đây, thật có lỗi.

Trong đại sảnh, Trần thẩm đang xoa xoa hai tay, vẻ mặt vụn vẹo, ý bảo người hầu bên cạnh tiễn khách.

Chỉ lưu lại một mình Kỳ Tú Minh ở dưới lầu, ánh mắt khó hiểu mang theo chút mê mang.

Hành Chi Thiên bước lên lầu, thanh âm phát ra rất khẽ, cước bộ cũng rất nặng nề, rõ ràng không hề có tiếng động, nhưng tại sao trong đầu nàng lại bị chấn động, tiếng tim đập theo mỗi bước chân của hẩn thành

thịch gấp rút, nhìn theo khuôn mặt của chính mình lộ ra ở khủy tay của Hành Chi Thiên, nhắm mắt, ngủ cực kỳ an ổn.

Có một giọng nói đang gào thét, vỡ nát trong lòng, không được.... không được để cho hắc mang vào phòng.

Nhưng nàng chỉ có thể bàng quang đứng nhìn, giống như một người ngoài cuộc, nhìn theo mấy năm trước bản thân bị ca ca ôm, vào phòng.... bất lực, không thể sử dụng một chút sức, cho dù là đang ngủ say Hành Chi Nhược hay là hiện tại chính mình.

Cánh cửa lạnh như băng cản trở hết mọi tầm nhìn.

Nàng đứng ngoài cửa, chậm rãi không dám đi vào, cánh cửa không dày.... lại giống như ngăn cách cả hai thế giới, nàng biết đáp án mình vẫn luôn tìm kiếm đang ở bên trong, nhưng.... khi khi ngày này đến, nàng cuối cùng lại không dám bước thêm một bước.

Ván cửa, nàng cũng không dám chạm vào.

Không lâu sau, nàng nghe được tiếng khóc của chính mình, đứt quãng giống như đang cầu xin tha thứ.

Tiếng giấy giũa.... tựa như tiếng gì đó ngã xuống đất, thanh thúy cực kỳ chói tai, có lẽ là cái bàn....

Thanh âm của Hành Chi Thiên lại kích động, nói rất nhanh, dồn dập, nghe không rõ lắm, nhưng câu anh sẽ biến em thành người của anh, từng chữ từng chữ lại rất rõ ràng, tựa như phát ra từ phế phủ đau triệt nội tâm, từng chữ mang theo run rẩy.

Một đêm lạnh lẽo, vắng lặng....

Tòa thành u tĩnh, tiếng thét chói tai truyền ra từ cánh cửa làm cho người ta tim đập dồn dập, nhức buốt, kéo theo tiếng thở dốc nặng nề cùng với đau đớn khó dồn nén.

Ngực của nàng cứng lại, không chút suy nghĩ đưa tay chạm vào cánh cửa, một cổ sức mạnh từ bên trong truyền ra, giống như có một sức hút vô hình kéo nàng vào bên trong phòng.

Giường hỗn loạn, tản mát ra hỗn loạn mùi vị hoan ái, trên tấm nệm trắng tinh loang lổ lạc hồng, làm cho người ta kinh hãi.

Hành Chi Thiên trần trụi, một tay giam giữ hai cổ tay đang giãy giụa của nàng, tay còn lại dùng sức ôm chặt nàng vào trong lòng, vẻ mặt của hắc lại cực kỳ ôn nhu, ngữ điệu mang theo tuyệt vọng, thật tốt.... cuối cùng chúng ta cũng thân mật kết hợp cùng một chỗ, không ai có thể so với anh càng yêu em, Chi Nhược em hãy nhớ thật kỹ.... không còn bất luận kẻ nào.... có thể chạm vào em.

Tóc của nàng ẩm ướt.... bởi vì nước mắt của hắc, nóng rực, tuyệt vọng lại mang theo chút mỏng manh chờ đợi khao khát, sa vào trong thống khổ yêu say đắm.... sâu nặng như thế.

Không, không cần như vậy, Hành Chi Nhược nhìn hết thấy cảnh tượng trước mắt.

Tiếng kéo kẹt phát ra từ giường, rất có tiết tấu....

Nàng đột nhiên nhìn thấy Hành Chi Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về hướng mình đang đứng, ánh mắt chuyên chú, trong bóng đêm chỉ nhìn thấy đôi mắt của hắc sáng ngời giống như ngôi sao bị vỡ vụn, tươi cười mang theo ưu thương, yêu sâu đậm đến mức không tiếc kiên quyết giục giã phá hủy.... nặng nề khiến cho những ý nghĩ bị áp lực đè nén phát tiết đi ra.

Trên thực tế.... Hành Chi Nhược cũng thế.

Giật mình bừng tỉnh, nằm ở trên giường, vừa mở mắt ra đập vào mắt chính là khuôn mặt phóng đại của Hành Chi Thiên làm nàng sợ tới mức đứng tim, nửa ngày mới hồi lại thần, đưa một tay lên xoa trán,

Cả người đều nhóp nhép mồ hôi, áo ngủ dán vào da thịt thật không thoải mái.... Hành Chi Thiên mím môi cười, nhẹ giọng nói, “Bị ác mộng?”

Đồng hồ treo tường chỉ tám giờ....

Lúc này hắc chẳng phải là đến công ty sao.

Nàng mỉm cười ôm lấy chân, ngồi dậy, “Không.... ừ, chỉ một chút. Ca.... anh đến lâu rồi sao?”

Hành Chi Thiên ngồi ở trên giường, cũng không đáp lời, giống như có chút đắm chiêu vô ý lướt mắt qua đôi dép lông dưới sàn, “Dép... bị cháy?”

Rèm cửa màu trắng bằng lụa mỏng theo gió lay động, thảm trải sàn đỏ sẫm, còn có cánh cửa phòng đen ngòm làm cho người ta hoa mắt choáng váng, phòng ngủ thật tĩnh lặng.

“Dép.... bị cháy?”

Trong phòng thực yên tĩnh, Hành Chi Nhược mỉm cười ngượng ngập xoay người nhướn cổ lên nhìn về phía đôi dép nằm ở dưới sàn, đêm qua tối đen như mực, nhìn không được rõ lắm, lúc này cả căn phòng tràn ngập ánh sáng ban mai, nhìn thấy rõ đôi dép lông bị quẩn lại vô cùng thê thảm, — —|| nếu sớm biết lộ rõ như vậy đêm qua nàng nên đem nó vứt bỏ cho đỡ phiền phức.

“Ừm, cái này.... là....” Hành Chi Nhược cúi đầu, cân nhắc xem nên giải thích như thế nào.

Nhưng tục ngữ nói, giải thích chẳng khác nào che đậy.

Im lặng là vàng....

“Chi Nhược cũng sắp mười tám rồi ha.” Vẻ mặt của Hành Chi Thiên điềm tĩnh, dịu dàng nói.

A....

Chuyện này cùng với chuyện kia thì có gì liên quan, vị này đổi đề tài cũng quá nhanh đi.

“Ừ, còn mấy tháng nữa là đến sinh nhật.” Hành Chi Nhược ngẩng đầu lên, ôm gối đầu, cười tủm tỉm giống như một bé mèo ngoan.

“Thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt một cái em đã trưởng thành rồi.” Hắn gục gặt đầu, khóe miệng mang theo ý cười, ánh mắt nóng rực nhìn nàng.

Đột nhiên một bàn tay chui vào chăn bắt lấy mắt cá chân của nàng, nàng cả kinh, phản xạ có điều kiện giật người về sau, bàn tay kia giống như một cái cùm sắt khóa chặt cổ chân của nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Đừng nhúc nhích....

Chỉ ba chữ đơn giản, dễ hiểu lại làm cho đôi mắt xinh đẹp của Hành Chi Nhược trừng thật to, vẻ mặt lo lắng quan sát ca ca.

Hành Chi Thiên xoắn lên chân, cầm lấy chân nàng tựa như một bảo bối trân quý nhất nhẹ nhàng đặt ở giữa hai chân hắn, cúi đầu tỉ mỉ quan sát, động tác tuy thô bạo nhưng vẻ mặt hắn lại ôn nhu vạn phần, “May mắn không làm bị thương chân.”

Hắn vén tóc của Hành Chi Nhược lên, sau đó ấn một nụ hôn lên trán nàng, “Chào buổi sáng, Chi Nhược của anh. Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa, sau này không nên chạm vào lửa.”

Tay hắn dùng sức, cảm xúc trong mắt hắn dần dần trở nên đông đặc, ngữ điệu cường ngạnh có thể xem như uy hiếp.

“Biết rồi.” Hành Chi Nhược cười, ngồi ở trên giường, xoay người duỗi hai tay ra ôm lấy Hành Chi Thiên, cọ nhẹ môi vào sườn mặt của hắn, nụ hôn ngọt ngào, “Ca, chào buổi sáng.”

Hành Chi Thiên giật mình sửng sốt, cánh tay không tự giác xoa xoa khuôn mặt của mình, nhưng chỉ hoảng thần trong nháy mắt liền khôi phục lại thần thái trầm tĩnh, ung dung ngày thường.

Nàng đã lâu không đối xử thân mật như thế với hắn.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn mỗi buổi sáng đều hôn trộm nàng, ngắm nhìn vẻ mặt ngủ say thương tâm, ảm đạm của em gái, rồi sau đó một mình lặng yên rời khỏi phòng nàng.

Lần này, lần này....

Hắn nhìn không được lại đưa tay chạm vào mặt, cảm giác đôi môi ấm áp của muội muội tựa như vẫn còn lưu lại ở trên mặt.... bảo bối thật biết cách tàn nhẫn tra tấn người.

Hành Chi Nhược chống cằm, ngồi ở trong chăn, quan sát vẻ mặt thất thần của Hành Chi Thiên, khóe môi nhếch lên, tươi cười, nhưng ánh mắt lại trong trẻo lạnh lùng, ca....

Anh muốn em đối xử như thế với anh đúng không.

Em sẽ làm thật tốt.

“Hách xì.”

Hành Chi Thiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, nàng mang theo bộ dạng ngoan ngoãn, ủy khuất nhìn mắt cá chân trơn bóng của mình vẫn còn bị hấn nắm, ôm chặt lấy gối đầu, xấn tay áo không ngừng quệt mũi.

“Là do anh sơ ý, bị lạnh,” hấn xoay người giống như đi lấy cái gì, “Mang giày vào.”

Nàng muốn rút chân về....

Lại bị hấn nắm quá chặt, một chút cũng không nhúc nhích được, hấn dùng hơi ấm của lòng bàn tay phủ ấm chân của nàng, sau đó chậm rãi mang tất vào cho nàng, tiếp đó xỏ giày vào.

Nhẹ nhàng vỗ về nàng, đợi cho nàng hoàn hồn, Hành Chi Thiên mỉm cười, “Trần thẩm hấn đã chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng cho em, mau xuống lầu ăn sáng đi.”

Không đợi Hành Chi Nhược trả lời, liền lôi kéo tay nàng đi xuống lầu.

Bàn tay đang nắm chặt tay nàng kia truyền đến hơi ấm, xâm nhập vào trái tim của Hành Chi Nhược, ấm áp.

Hoàn hồn, hoàn hồn.

Nàng nhìn chằm chằm vào bàn tay kia, suy nghĩ, bàn tay vừa mới nắm chân mình, bây giờ lại không biết liềm sờ nắm lấy tay mình....

— | | thật bẩn.

Rửa mặt xong.

Ầm ỉ một hồi đã đến 8 giờ rưỡi, phòng ăn đơn giản bài trí vài ly sữa, Yêu Chi đánh gấp một cái, điệu bộ cực kỳ tao nhã ngồi ở trên ghế, có vẻ như hấn cũng vừa mới thức dậy không bao lâu. Tuy nhiên không nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Trần thẩm trong phòng....

“Trần thẩm....” Hành Chi Thiên ngồi xuống ghế dựa, trên bàn chỉ có sữa là món duy nhất hấn có thể rót cho em gái uống, hấn nhíu mi, vẻ mặt có chút tức giận, cao giọng hô to, “Trần thẩm, buổi sáng tại sao còn chưa dọn ra?”

Trần thẩm cũng không biết từ nơi nào xông tới, hoang mang lúng túng, chỉ tay ra ngoài, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Sao lại như thế này?”

“Thiếu gia, tôi qua hình như có trộm vào nhà, tôi vừa mới định bưng khay đồ ăn ra, thì nhìn thấy căn phòng trước kia của phu nhân....”

“Nói rõ ràng, đừng dài dòng.”

“Cửa phòng của phu nhân đã mở, hơn nữa bên trong còn có dấu vết có người, tôi đang kiểm tra.... xem có bị mất trộm thứ gì hay không.”

Hành Chi Thiên đột nhiên đứng dậy, đá văng ghế ra, vội vàng vừa muốn chạy đi xem, đột nhiên hấn xoay người lại, nhìn thoáng qua hai kẻ đang vùi đầu chuyên tâm mút sữa, châm biếm nói, “Ngày thường có chuyện gì nóng nảy hai người các người đều tranh nhau đi xem, lúc này lại im lặng khác thường.”

Mồ hôi lạnh....

Lời nói mang tới cảm giác giống như có một trận gió lạnh thổi quét qua, hai người chỉ cảm thấy cả người đều run cầm cập.

Hành Chi Nhược dồn sức nốc cạn ngụm sữa cuối cùng, dùng khăn lau miệng, chỉ chớp mắt công phu liền giắt giắt tay áo của Hành Chi Thiên, “Ca, anh không phải không cho em bước vào phòng của cha mẹ sao, bây giờ muốn em đi cùng với anh thì cứ việc nói thẳng, đừng ngượng ngùng dùng lời nói đó để lấp liếm.”

Nàng vò vò tay áo của Hành Chi Thiên, tinh quái giảo hoạt cười, sau đó bổ thêm một câu, “Bất quá, Yêu Chi mới thật quái lạ nha, khó mà nhìn thấy được hẳn không nói tiếng nào.”

Một tiếng cười khê câu hồn người bật ra.

“Trong tòa thành thủ vệ nghiêm ngặt như vậy, sợ là người bên ngoài không cách nào vào được, vạn nhất bị trộm gì đó nhất định là nội tặc.” Yêu Chi câu môi lên, hơi có chút ngấm ngấm nhìn Hành Chi Nhược, lười biếng tựa người vào ghế, không vội không hoãn nói, “Việc xấu trong nhà không thể ngoại truyền, ta là ngoại nhân cũng không tốt xen vào quấy rối.”

— || Tên yêu nghiệt này, miệng lưỡi lúc nào cũng độc như vậy.

Hành Chi Nhược bĩu môi, hung hăng trừng mắt liếc hẳn một cái.

Cánh cửa sườn phía tây, phòng của cha mẹ.

Khóa cửa lỏng lẻo bị cạy bung ra.

Trần thẩm chỉ vào nó nói, “Lần trước bị rỉ sét, tôi đã cho thay một cái khóa mới, nhưng sáng nay lại nhìn thấy nó bị cạy ra.”

Hành Chi Thiên chỉ liếc mắt một cái liền đẩy cửa đi vào.

Nhìn khóa cửa bị cạy liền biết thủ pháp của người này thật sạch sẽ lưu loát.

Đầu của Hành Chi Nhược lại bắt đầu choáng váng, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn Trần thẩm, đêm qua lúc nàng đốt đèn rõ ràng không có khóa, nàng nhớ rất rõ.... nhất định không hề nhìn lầm, lúc nàng đẩy, cửa liền mở ra.

Tại sao lúc này khóa cửa lại là bị cạy hư.

Là Trần thẩm sợ Hành Chi Thiên trách tội, mất bò mới lo làm chuồng cố tình xếp đặt.... hay là có người đã mở khóa chờ nàng đi vào, sau đó phá hư khóa để ngụy trang....

Hy vọng là tình huống trước,

Nếu là tình huống sau, quả thật rất khủng bố.

Phòng coi như cũng sạch sẽ, không có dấu vết bị lục lọi, đồ vật bày trí trong phòng không có gì khác so với thời điểm đêm qua nàng rời đi.

Hành Chi Nhược không được tự nhiên đảo mắt một chút về phía giá sách, mặt kính được lau sạch sẽ, bóng loáng, đêm qua lúc đứng trên ghế lật xem sách, nàng đã rất cẩn thận không lưu lại dấu vân tay ở trên kính.

Trần thẩm còn dẫn Hành Chi Thiên đảo một vòng xem xét, không biết đang thì thầm cái gì.... thanh âm rất nhỏ.

Hành Chi Nhược quả thật không có lá gan theo sát bọn họ để nghe, nàng thật ra là hơi có tật giật mình.

Yêu Chi lười biếng tựa cả người vào giá sách nhìn nàng, khóe miệng hơi nhếch lên tựa như cười mà lại như không.

Nàng toàn thân phát lạnh, tránh đi luồng mắt của hắn, làm bộ ngoảnh đầu xem xét chung quanh.

Hình ảnh mờ nhạt lướt qua mặt kính sáng bóng....

Rèm cửa sổ màu tím tử la lan, bức họa quen thuộc, bóng phản chiếu cũng rất rõ ràng.... tựa như một tầng xuyên thấu qua mặt gương.

Nàng cau mày, cẩn thận nhìn chằm chằm vào nó.

Có chút quái dị, lại không thể nói rõ quái ở chỗ nào.

Mặt kính thủy tinh hơi chấn động, lung lay làm cho người ta mê mang, hai bên huyết thái dương ầm ầm đau, tình trạng này cùng với tối hôm qua lúc nằm mơ rất giống nhau, nàng cố chịu đựng cơn khó chịu trong người, nhắm chặt hai mắt, cả người suy yếu tựa vào tủ.

Trái tim đập thình thịch....

Trong đầu hỗn loạn, giống như có rất nhiều giọng nói đang ở bên tai nàng lằm bằm, nhưng nàng cố hết sức vẫn không thể nghe rõ được.

Rất ảm ỉ, cảm miệng.... tất cả cảm miệng.

Tối đen như mực.

Tiếng thở dốc nặng nề.

Ánh sáng trong căn phòng tựa hồ đột nhiên tắt ngúm, bức rèm cửa màu tím tử la lan trở nên cực kỳ ảm đạm, một chút ánh sáng lóe qua, nàng nhìn thấy cả căn phòng trống rỗng không còn một ai, cách bày trí cũng không giống.

Tiếng khóc nức nở mãnh liệt từ trên giường truyền đến....

Nàng nhìn thấy chính mình, tuổi có vẻ nhỏ hơn hiện tại, mặc rất ít, áo ngủ phong phanh, bên ngoài da thịt lộ ra đầy những dấu vết xanh tím cùng với hồng ửng.... dường như là dấu hôn ngân cùng với ngược đãi không thể tiêu trừ....

Nàng giống như đã bị xâm phạm, ánh mắt ảm đạm mất đi sức sống.

Cửa phòng gia tăng thêm một tầng cửa sắt, bị xích lại.

Nàng nhìn thấy chính mình té xuống giường, giống như phát điên, điên cuồng lôi kéo dây xích sắt, thả em ra ngoài, van cầu anh.

Van cầu anh....

Đây....

Là bốn năm trước?

Nàng bị nhốt.... trong phòng của cha mẹ?

Một bóng đen bỗng nhiên phủ xuống, tiểu Chi Nhược suy sụp té liệt ngồi dưới đất, trên mặt tràn ngập hoảng sợ, túm chặt lấy cửa, vô lực phe phẩy đầu.... Ca, đừng lại đây.

Ca?

Cảm giác sợ hãi chân thật như thế, tuyệt vọng xâm nhập vào trong cốt tủy.

Ca đem nàng bí mật giam giữ, nhốt ở trong phòng của cha mẹ, sau đó.... ba năm?

Hành Chi Nhược toàn thân đều cứng lại, đột nhiên ngay lúc đó một bàn tay chụp lên vai nàng làm cho nàng bình tĩnh, mở mắt ra.... toàn bộ hoang tưởng đều biến mất, những hình ảnh trong đầu nổ tung ầm ầm chấn động.

Hành Chi Nhược thân mình hoàn toàn cứng lại, đột nhiên ngay lúc này một bàn tay chụp lên vai nàng làm cho nàng bình tĩnh, mở mắt ra.... Toàn bộ hoang tưởng đều tan biến, đôi bích đồng của Yêu Chi phóng đại chiếu vào đồng tử của nàng, khóe miệng hằn hơn nhếch lên, giống như đang cười mà lại như không phải, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt toát lên vẻ tà nịnh cùng yêu mị, vẻ mặt của hắn rõ ràng đang nói, Chi Nhược, đang vui vẻ xem thứ gì đó sao....

Đầu của Hành Chi Nhược căng ra đau đớn, nàng có chút hoảng thần nhìn người trước mắt, muốn biết rõ hắn rốt cuộc đã làm gì chính mình, một trận đầu văng mắt hoa lại ập đến, hai bàn chân di động lại có cảm giác lâng lâng, đứng cũng không vững, trong đầu giống như nổ tung ầm ầm....

Bàn tay của Yêu Chi đang đặt ở đầu vai nàng kịp thời dùng sức, âm thầm đỡ lấy nàng, trên mặt hấn phá lệ xuất hiện một tia lo lắng, hấn lặng lẽ cúi người xuống, nhẹ giọng nói, “Phát gốc cái gì, ca em đang gọi em kìa.”

Hành Chi Thiên....

Trong đầu nàng bỗng dưng hiện lên bóng đen kia, cùng với sợi xích thô dày khóa lại cánh cửa vĩnh viễn không thể phá mở, giống như một cái vực không đáy cắn nuốt cả linh hồn nàng, trong lúc nhất thời nỗi sợ hãi đánh sâu vào trong tim, sau lưng tựa như bị giá rét ngấm vào cực kỳ giá buốt.

Hành Chi Thiên đưa lưng về phía nàng, đang cùng Trần thẩm nói gì đó, cũng không phát hiện sự khác thường của nàng.

Nàng chậm rãi lê từng bước tới phía sau hấn, không tình nguyện liếc Yêu Chi một cái, người ở phía sau chính là tựa vào giá sách, hứng thú nhìn hai anh em bọn họ, Hành Chi Nhược mím môi, hừ một tiếng, thăm hỏi mười tám đời tổ tông của tên yêu nghiệt kia, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nhìn bóng dáng của Hành Chi Thiên, sợ hãi đan hai bàn tay vào nhau vụn vụn, tiếng ‘ca’ còn chưa kịp ra khỏi miệng, Hành Chi Thiên cũng không quay đầu lại liền chuẩn xác nắm chặt tay nàng, giống như đã dự đoán trước nàng sẽ đứng phía sau hấn . . . ——||

Tay hấn nắm rất chặt, giống như sợ nàng né tránh, cánh tay cũng thuận thế kéo về, đem nàng thuận lý thành chương vòng tới trước ngực của hấn. Trốn cũng không kịp rồi, Hành Chi Nhược ngẩng đầu lên ngượng ngùng cười, nhìn về mặt nghiêm túc của ca ca.

Hấn hé miệng nhưng không nói tiếng nào, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói, “Sắc mặt của em sao lại tái nhợt như thế, có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Rất thoải mái, chỉ có điều anh ôm em hơi chặt.”

Đôi mày xinh đẹp của Hành Chi Thiên nhíu lại, cúi đầu nhìn muội muội ở trong lòng, trong mắt hiện lên ý cười, “Hôm nay em đối xử với anh thân thiết hơn rất nhiều, nhưng càng như vậy....” Hấn hạ giọng, hơi thở ẩm ướt nóng nực phất qua vành tai của nàng, mang lại cảm giác vô cùng ngứa, “Em đối với anh càng thân mật, anh lại càng cảm thấy trong lòng em có quỷ.”

——||

Tên này tên này, trực giác cũng quá chuẩn đi.

Hành Chi Nhược ho nhẹ một tiếng, bảo trì sự im lặng trước sau như một, ngó đông ngó tây....

Trần thẩm đang đứng ở một bên ném cho nàng ánh mắt tràn ngập lo lắng, tựa hồ như muốn nói gì đó.

Hành Chi Nhược giật mình sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy một tràng cười khẽ.

Hành Chi Thiên ôm lấy nàng nghiêng người tựa vào bàn, một tay chặt chẽ giam cầm nàng, tay còn lại thì gõ vào mặt bàn, “Nhưng anh thật ra muốn biết chỗ này như thế nào lại bị cháy....”

Trên mặt bàn bóng loáng có một mảng màu đen bị cháy, còn rải rác vài vụn sáp đèn cầy.

“Thật rõ ràng a, nền gạch, bị ngọn nến đốt cháy.” Hành Chi Nhược mím môi, liếc xéo hấn, một bộ rõ ràng đang nói người thật ngu ngốc.

Hành Chi Thiên vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, cảm xúc trong mắt tựa như có mà lại tựa như không, trong vô ý lại mang theo một chút cố ý liếc xuống đôi dép lông của Hành Chi Nhược, khóe miệng lơ đãng cười, nhẹ giọng nói, “Anh đã cảm thấy kỳ quái, giày của em như thế nào bị cháy sạch, nguyên lai là do nền gạch, như thế nào dập lửa? Em mang giày rồi dùng chân đạp đúng không?”

Ô....

Rất có năng lực suy một ra ba nha.

——|| Rét lạnh Hành Chi Nhược run run trong một lúc.

Bề mặt bị cháy lớn như vậy không có khả năng là do chính mình lưu lại, đêm qua nàng đã rất cẩn thận.... cánh cửa thần bí bị cạy, vết cháy ở trên bàn, bằng chứng này.... tối hôm qua sau khi nàng rời đi nhất định đã có người đến sau.

Hành Chi Nhược đột nhiên toàn thân đều không thoải mái, kẻ ẩn nấp trong bóng tối nhất định là cố ý châm ngòi ly gián cảm tình giữa hai anh em bọn họ, để Hành Chi Thiên phát hiện cửa phòng bị cạy, làm cho hắn hoài nghi nàng....

Thật sự đủ độc ác.

“Ca, từ nhỏ anh đã mời thầy về dạy cho em, nhưng chưa bao giờ dạy em cạy khóa, anh cứ khẳng định em lên vào phòng này, có phải rất không có căn cứ?”

Hành Chi Thiên chỉ cười không nói, ôm nàng càng chặt, thanh âm rất nhẹ, “Kỳ thật gian phòng này cũng không có gì quý giá, chỉ có điều trước kia em không thích nó lắm, cho nên từ sau khi em mất trí nhớ, anh liền khóa nó lại, sợ em ngẫu nhiên nhìn đến, dẫn đến thương tâm bệnh lại tái phát.”

Không thích....

Đúng vậy, cực kỳ không thích.

Nếu cánh cửa sắt cùng với dây xích là thật, vậy những hoang tưởng kia là có thật, bất luận là ai cũng không thích bị giam cầm trong căn phòng của chính mình.

Hành Chi Nhược giãy giụa muốn cách hắn xa một chút, độ ẩm từ lòng bàn tay của hắn ngấm vào lưng nàng nóng rực, tuy cách một lớp vải áo nhưng vẫn khiến cho nàng có cảm giác như một chiếc bàn ủi đang dấn vào da thịt nàng, nóng rực như thế, thít chặt như thế, sự phản kháng của nàng cũng trở nên nhỏ bé không đáng kể.

“Chi Nhược, chúng ta đính hôn đi.”

Hành Chi Nhược mãnh liệt hóp một ngụm khí, ngẩng đầu lên vẻ mặt thất kinh nhìn hắn, ánh mắt giống như ngày tận thế đã đến.

Hành Chi Thiên bật cười, trên tay hơi dùng sức, véo nàng bên hông tê rần, hắn tức giận nói, “Đính hôn với anh khiến cho em khó xử như vậy? Quên rồi sao, anh đã nói sẽ chịu trách nhiệm với em.”

——|| Chỉ sợ đây mới chính là mục đích thật sự của hắn, lúc trước làm ra chuyện đó, chính là bước đệm cho hôm nay.... Chịu trách nhiệm, ước gì người nào đó không cần chịu trách nhiệm thì quá tốt.

Đương nhiên những lời này chỉ có thể giữ lại oán thầm, không dám nói ra khỏi miệng.

Hành Chi Nhược ngượng ngập cười, túm lấy vạt áo hắn, lắc nhẹ, “Ca, anh không cần chịu trách nhiệm với em, em đã muốn tốt lắm rồi, em cũng không còn là Hành Chi Nhược yếu ớt chỉ chút chuyện cũng chịu không nổi trước kia, anh không cần vì một đêm mà đối với em chịu trách nhiệm, thật đó.”

Hành Chi Thiên nhìn vạt áo bị nàng túm nhãn, vẻ mặt hiện lên chút bi thương, có chút tự giễu nói, “Em đây là đang uyển chuyển cự tuyệt sao.”

“Ca, em vẫn còn nhỏ, phòng của cha mẹ không biết có phải bị trộm hay không, anh không quan tâm, lại đột nhiên đề cập chuyện này với em.”

Hành Chi Thiên dường như phát cáu, nắm chặt tay nàng, nhìn sâu vào mắt nàng, gần từng tiếng nói, “Anh mỗi ngày mỗi đêm đều lo sợ hãi hùng, sợ em đột nhiên nhớ ra chuyện gì, sợ em rời khỏi anh, phòng cha mẹ bị cạy anh cũng không sợ bị mất này nọ mà là sợ em lại tìm được cơ hội rời xa anh, lại đối xử với anh như người xa lạ, cùng với như vậy, anh nghĩ thông rồi, tuy rằng em còn chưa đến tuổi kết hôn nhưng chúng ta có thể đính hôn, anh muốn làm cho em vĩnh viễn ở cùng anh, Chi Nhược, chuyện này không liên quan đến vấn đề trách nhiệm hay không trách nhiệm, anh yêu em.”

Yêu mà như thế thương tổn.

“Ca....” Hành Chi Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt ưu thương nhìn người trước mắt, bàn tay xoa nhẹ khuôn mặt hắn, dịu dàng nói, “Sợ em rời đi, anh sợ em nhớ ra điều gì.”

Có liên quan đến chuyện giam lỏng...

Dùng danh nghĩa yêu để thương tổn muội muội tuổi nhỏ khờ dại vô tri sao.

Nếu đây chính là tình yêu mà hắn luôn miệng nói, như vậy cũng quá cố chấp, quá tàn nhẫn.

Hành Chi Thiên ngoảnh mặt đi, có chút không được tự nhiên, trong mắt tựa như đang ẩn nhẫn gì đó, cuối cùng hắn cũng không nói gì. Di động trong áo vest của hắn rung lên, hắn nhíu mày không kiên nhẫn tiếp điện thoại, cánh tay vẫn như trước bám riết không tha ôm lấy nàng, bá đạo không nói đạo lý.

Âm thanh truyền ra từ di động rất lớn, ồn ào, mơ hồ nghe được ba chữ “Kỳ tập đoàn”, vẻ mặt của Hành Chi Thiên hơi biến đổi, Hành Chi Nhược nghiêng đầu chăm chú lắng nghe, di động cúp, “Chi Nhược, công ty có việc, chuyện chúng ta về sau lại nói tiếp.”

Ngài đi mạnh khỏe, tốt nhất cả đời cũng không cần nói tiếp.

Hành Chi Nhược nhìn hắn tủm tỉm cười.

“Thiếu gia, vậy căn phòng này...” Trần thẩm do dự, ngó xung quanh.

“Bà kiểm kê sửa sang lại một chút, nếu không mất vật gì quý giá cũng không cần báo cảnh sát, đổi lại cái khóa khác kiên cố hơn.” Hành Chi Thiên vội vàng cầm lấy áo khoác, trước khi rời đi còn liếc Yêu Chi một cái.

46. Q.4 - Chương 6

“Chi Thiên đối xử em gái như em thật sự quá tốt.” Yêu Chi nghiêng người tựa vào giá sách, híp hai mắt, vuốt tóc, cả người tản mát ra một loại không khí yêu dã, đôi bích mâu của hắn lung linh đầy màu sắc, đột nhiên liếc về phía vết chấy trên mặt bàn, hắn cúi đầu, lông mi che khuất cảm xúc trong đáy mắt, câu môi, nhìn Hành Chi Nhược, giống như đang cười mà lại như không, “Còn tưởng rằng có kịch vui để xem, kết quả, cứ vậy không truy cứu.”

Hành Chi Nhược tốt tính gật đầu một cái, “Ảnh không truy cứu, Yêu Chi, hai chúng ta có thể tâm sự một chút.... Anh xem ra không có tinh thần, đêm qua ngủ rất trễ sao?”

Hắn giống như biết Hành Chi Nhược muốn hỏi cái gì, ánh mắt hàm chứa ý cười liếc nhìn nàng, “Không thể sớm hơn em.”

Hắn ngửa đầu liếc nhìn lên phía trên, chạm tay vào giá sách trên cao, có chút tiếc nuối, vẻ mặt kia rõ ràng là đang nói chuyện gì hắn cũng biết, lại lười nhác nói, “Đi thôi, gian phòng này một lát sẽ được thay khóa mới, cũng không biết là sẽ bị khóa lại bao nhiêu năm nữa đây.”

Yêu Chi giống như khách quen, xoay người hướng phía cửa đi ra.

Hành Chi Nhược nóng nảy, chạy tới vài bước, túm lấy ống tay áo của hắn, kimono tuy làm bằng chất vải mềm mại nhưng rất lạnh, làm nàng thiếu chút nữa trượt tay, “Yêu Chi.... tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Hắn dừng lại, chậm rãi quay đầu, giọng nói rất trầm thấp, “Hử?”

“Anh rốt cuộc biết được bao nhiêu, có phải còn rất nhiều chuyện không nói cho tôi biết.... Tôi cũng không có hoàn toàn khôi phục được trí nhớ đúng không...”

“Chi Nhược, ta biết rõ mối quan hệ của em với gia tộc này, em chính là một bộ phận của nơi đây, ta biết hết thấy mọi chuyện của em, ta so với bản thân em càng hiểu rõ em.”

“Cho nên...”

“Cho nên ta càng thích hợp với em.” Đôi mắt hắn tràn đầy trêu tức, không được đứng đắn cho lắm.

“Anh không định cho tôi biết sở hữu hết thấy mọi chuyện sao?”

Hắn cười, khó lý giải, chính là nắm lấy tay nàng, rất chặt, “Ta đáp ứng em hôm nay dẫn em ra ngoài, thời điểm cũng không còn sớm, chờ ca ca em xong việc thì trễ mất.”

Trên xe, lái xe đang nằm ở băng ghế phía sau mê man bất tỉnh.

Hành Chi Nhược cầm di động, đùa nghịch, mắt liếc xéo Yêu Chi đang lái xe, mím môi, trong lòng cân nhắc, nếu Hành Chi Thiên mà biết tài xế hần phải tới giám thị hai người bọn họ, mỗi lần đều bị Yêu Chi thôi miên bất tỉnh nhân sự, trên mặt không biết sẽ có biểu tình gì.

Di động đang cầm trong tay ong ong rung lên vào cái, nàng cúi đầu nhìn lướt qua màn hình, lại vội vàng nhấn tin trở về.

Yêu Chi liếc nhanh Hành Chi Nhược, mở miệng nói, giọng điệu có chút chăm chọc, “Như thế nào, lại liên lạc với tên tiểu bạch kiểm kia?”

“Bạch Lạc Hề không phải là tiểu bạch kiểm, anh mới chính là nhất yêu nghiệt.”

Hần hừ một tiếng, xoay mạnh tay lái, cua gấp, Hành Chi Nhược đổ vào trong lòng hắn, bộ dạng của hắn đầy vẻ hưởng thụ, cười tủm tỉm “hảo tâm” bổ sung một câu, “Sao lại bất cẩn như thế.”

Cánh tay đương nhiên trượt xuống vòng lấy eo nàng, “Hắn cũng chính là bạn nhỏ thanh mai trúc mã của em, nhưng ta lại biết trên người em có bao nhiêu nốt ruồi, nằm ở chỗ nào...” (Cesia:)

“Người...”

Tay hắn không an phận ở trên eo nàng vuốt ve, thủ pháp phải gọi là vô cùng ái muội.

Hành Chi Nhược lập tức thụt lùi lại thật xa, ngồi ở trên đệm ghế mềm mại, vẻ mặt bình tĩnh, “Anh không phải thỏa mãn chút ít ham muốn xem trộm sao, camera trong tòa thành đều đã bị tôi dỡ xuống, anh còn có thể làm gì tôi, đừng cho là tôi sẽ tin là anh yêu tôi.”

“Yêu? Đó là chuyện Hành Chi Thiên làm.” Hắn nhíu mày, làm bộ lắc đầu, đôi bích mâu có chút nghi ngại nhìn nàng, hắn có vẻ như đang nói với chính mình, “Nhiều nhất, ta cũng chỉ là có hứng thú đối với em.... hoặc là, dục vọng.”

——|| người này. . .

Có phải đối với ai đều có thể động dục hay không.

“Yêu Chi, chỗ đó.... ở nhà sách phía trước ngừng lại một chút, tôi có chút việc phải đi xuống.”

Xe đột nhiên thẳng lại, kết một cái rất lớn.

Cổ tay của Hành Chi Nhược bị người tóm lấy, đôi bích mâu của Yêu Chi tràn đầy lửa giận, “Em thật đúng là hẹn với tên tiểu tử kia? Em bảo ta mang em ra ngoài, chính là muốn lấy ta nguy trang?”

“Đúng vậy.” Hành Chi Nhược cười tủm tỉm, vang vang dội dội đáp lại.

“Cho nên....” Đôi bích mâu của Yêu Chi nheo lại nguy hiểm.

“Cho nên anh trước cứ lái xe đi dạo phát tiết một chút dục vọng, sau đó một hai tiếng sau, chúng ta gặp lại.” Hành Chi Nhược bày ra vẻ mặt lưu manh liếc hắn, “Dù sao anh đối với tôi cũng không phải là yêu, tội gì phải ép buộc tôi, một kẻ xứng đáng với tiêu chí nhất giới mỹ nam như anh sẽ có rất nhiều phụ nữ hứng thú đối với anh, tùy tiện kiểm đại ai đó cũng được, đóng cửa tắt đèn, ai cũng thấy không rõ ai, đàn bà không phải đều cùng một dạng...”

“Hành Chi Nhược! !” Khuôn mặt tuần mỹ của Yêu Chi bởi vì tức giận mà đỏ bừng càng tăng thêm vẻ yêu dã, “Em không cần quá đáng!”

Hành Chi Nhược ngây thơ nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp mở to, thuần khiết chớp chớp, vẻ mặt vô tội.

“Ta không tức giận.” Yêu Chi hít sâu vào một hơi, thu hồi tức giận, khôi phục vẻ mặt bình thường, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không trúng kế khiêu khích của em, không cần thiết phải phát giận với em.”

Hành Chi Nhược nhu thuận gật đầu.

“Ta là bác sĩ điều trị của em, cho nên, phải cùng em như hình với bóng.”

Rét lạnh....

Khuôn mặt của Hành Chi Nhược suy sụp xuống, người này.... tại sao cứ luôn căn lấy người ta không chịu nhả a, trêu ai chọc ai.

Nàng xoay người lại, lo lắng liếc nhìn phía trong nhà sách, vẻ mặt đáng thương túm lấy áo hần, khăn cầu, “Vậy anh ở trong xe chờ 5 phút đi, tôi sẽ lập tức quay lại.”

Yêu Chi gật đầu, đôi bích mâu cực kỳ chuyên chú nhìn chăm chăm nàng.

Đợi cho nàng mừng rỡ như điên mở cửa xe, thân mình của Yêu Chi miễn cưỡng xê dịch một chút, duỗi tay ra, rầm một cái, cửa xe bị khóa lại.

Hành Chi Nhược cứng đờ, đôi mi thanh tú nhú lại, giống như đối đãi giai cấp địch nhân nhìn Yêu Chi.

Yêu Chi cả thể xác và tinh thần đều hưởng thụ đắm chìm trong ánh mắt đỏ của nàng, bộ dạng giống như đại lão gia, thoải mái an trí ngã lưng vào đệm xe, liếc xéo nàng, “Hoặc là cùng đi, bằng không, cứ để cho ca ca em tự mình đến chỗ này đón em.”

Tức giận....

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? !”

Đôi mắt của Yêu Chi lơ đãng đảo qua khuôn mặt nàng, mâu quang nhẹ nhàng quét qua, liền nhìn về phía sau nàng, thất thần trong chốc lát, rồi đột nhiên khước miệng của hần nhếch lên, cực kỳ yêu mị, ngón trỏ lướt nhẹ qua khước môi, “Em hôn ta, một phút liền thả cho em đi một tiếng, hai phút liền hai tiếng.”

A....

Không phải chỉ là hôn thôi sao.

Đơn giản à,

Lão nương ta ngay từ nhỏ đã là tiểu lưu manh....

Cứ coi như bị chó cắn đi. (Cesia: hôn mỹ nam mà bé xem như bị chó cắn, ta cũng muốn bị chó cắn nha)

Hành Chi Nhược xắn tay áo lên, hai tay chống hai bên vai hần, nhích lại gần ngồi lên trên đùi hần, chất vải kimono quả thật cực kỳ mềm mại, trơn bóng đến mức ngồi lên cứ cảm giác bị trượt, Yêu Chi cười, tự chủ đưa đầu lại gần, mùi trúc hương thanh nhã phảng phất đập vào mũi, làm cho Hành Chi Nhược có chút hoảng thần.... tên yêu nghiệt này dùng mùi hương cũng thật khác biệt....

Môi hần thật ngọt, có hương vị của rượu.... đầu lưỡi giống như đang cố ý tránh né, lẩn trốn khắp nơi, ngay sau đó lại mang theo tính xâm lược xâm nhập miệng của nàng, tùy ý càn quấy lục lọi, thẩm thấu hương vị nam tính.... rốt cuộc phân không rõ là ai đang hôn ai....

Đầu óc của nàng thoáng chốc có cảm thấy choáng váng.

Làm cho nàng cơ hồ muốn vứt bỏ áo giáp chạy trốn, thân hình nghiêng về phía sau, hần một tay chống lấy bánh lái, đầu lại ép sát tới gần nàng, một nụ hôn hết sức triền miên.

1 phút....

Thời gian kéo dài tựa như một ngày bằng một trăm năm, chỉ có tiếng tim đập quanh quẩn trong không khí.

Một đạo màu trắng chói mắt ngừng lại bên cạnh xe bọn họ, tiếng cốc cốc gõ vào kính thủy tinh vang lên.

Hai người tách ra ôm ấp....

Bên ngoài ánh mặt trời thật đẹp mắt, một thiếu niên thanh tú, một thân áo sơmi trắng, lặng yên đứng ở bên ngoài xe....

Bạch Lạc Hề.

ị một đôi mắt trong suốt, không có một chút vấy bẩn như thế ưu thương nhìn, làm cho nàng có lỗi giác bị ánh mắt ấy tổn thương.

Giống như là....

Bất kể thông dân.

Trong đầu của Hành Chi Nhược đột nhiên hiện lên bốn chữ này.

Cửa xe bị mở ra, Bạch Lạc Hề không chào hỏi cũng không đánh nhau, liền nắm lấy tay của Hành Chi Nhược kiên quyết kéo nàng từ trên đùi của Yêu Chi ra khỏi xe....

Bạch Lạc Hề còn không quên liếc Yêu Chi một cái.

Trên y bào rộng thùng thình của Yêu Chi lưu lại vài nếp nhăn, đai lưng thêu hoa văn trúc xanh không biết là có phải là do Yêu Chi tự mình kéo ra hay không mà có chút lỏng lẻo, theo Hành Chi Nhược rời đi trượt xuống giữa hai chân.... Mơ hồ có thể thấy được xương quai xanh tuyệt mỹ lộ ra bên dưới vạt áo bị hở, cùng với....

Yêu Chi chống lại ánh mắt của Bạch Lạc Hề, mị ý trong đôi bích mâu lưu chuyển, thần sắc biếng nhác, ngón tay thon dài trắng nõn giống như vuốt nhẹ đai lưng, rồi mới thắt lại, cúi đầu sửa sang lại kimono, hàng lông mi dài che khuất đôi bích mâu tràn đầy treu tức cùng tà nịnh, hắt đối với Hành Chi Nhược nói, thanh âm rất khê, người bên ngoài lại có thể nghe được rõ ràng, trong câu nói mang theo nồng đậm tình yêu, “Bảo bối, đừng để ta chờ lâu quá.”

Hành Chi Nhược cảm thấy bàn tay đang nắm chặt tay nàng, đột nhiên siết chặt một chút.

Vẻ mặt của Bạch Lạc Hề bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ, chỉ lôi kéo nàng không ngừng đi tới trước.

Yêu Chi một người ngồi ở trong xe, cười đến càng yêu nghiệt.

—||

Có thể khẳng định, tên đó có ý.

Bên trong thư viện thật yên tĩnh, vận mệnh cũng thật xảo diệu.

Hành Chi Nhược cuộn tròn cả người trên ghế sofa, uống nước ép hoa quả.

Giữa mỗi giá sách có một khoảng không gian dành cho khách, rượu và thức uống có thể tự phục vụ, một chiếc ghế sofa mềm cùng với giá sách khổng lồ cách ly bọn họ với những người khác, tựa như một không gian đơn độc chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Bạch Lạc Hề từ lúc đi vào tới giờ vẫn cúi đầu, lật xem một quyển sách rất dày, vài phút trôi qua, quyển sách vẫn dừng lại ở trang 123.

“Em....” Hắn rút cuộc vẫn là nhin không được mở miệng hỏi, ngẩng đầu lên nhìn Hành Chi Nhược, trong mắt lộ ra nhẹ nhẹ thương cảm, “Lâu như vậy không liên lạc với anh, là bởi vì người đàn ông vừa rồi sao.”

Hành Chi Nhược thần sắc tối tăm.

Quả nhiên cảnh tượng vừa rồi vẫn là kích động hắn.

“Cái kia....” Hành Chi Nhược thận trọng lựa chọn từ, “Yêu Chi là bác sĩ điều trị tâm lý của em, chúng em không có quan hệ gì hết, chính là anh ta nói nếu em hôn anh ta, sẽ cho em một mình đi gặp anh.”

Bạch Lạc Hề lông mi khê run, thật dài, cong vút mê người, nở nụ cười, đó là nụ cười thật thà nhưng đầy tín nhiệm, khoe miệng hắn cong lên, khuôn mặt càng phát ra xinh đẹp thanh tú, “Em không cần phải làm thế, anh chỉ là muốn gặp em.... Nếu hôm nay không được, hoặc là bất tiện, em có thể hẹn anh ngày khác.”

Nếu dựa theo logic của người khác, sẽ cho rằng nàng đang nói dối, hơn nữa lại là một lời nói dối cực kỳ thất bại.

Nhưng, nếu đối phương là Bạch Lạc Hề, thì không cần bàn luận.

Tâm tư của hắn luôn tinh tế sạch sẽ, lại đối với Hành Chi Nhược là trăm phần trăm dung túng cùng tín nhiệm.

“Nhược Hề, chuyện em nhờ anh như thế nào rồi?”

Bạch Lạc Hề cúi đầu lật qua một trang sách, ngón tay đang cầm trang giấy có chút tái nhợt, giống như giận dữ, “Cha lớn cha nhỏ cùng với mẹ em đã ra xuất ngoại, anh liên lạc với rất nhiều người quen tốt cuộc đã có tin tức của họ, trước mắt là di dân đến đất nước của Mạch Connie, cô ấy nói sẽ nghĩ hết mọi biện pháp bảo hộ cho bọn họ chu toàn.”

Hành Chi Nhược thở dài, tựa như yên tâm.

Bạch Lạc Hề có chút do dự, liếc nhìn nàng, rốt cuộc vẫn nói, “Chi Nhược, đừng làm chuyện điên rồ. Anh cùng Kỳ Tú Minh đều rất quan tâm em, đừng khiến bọn anh lo lắng, được không?”

Hành Chi Nhược hơi mỉm cười, chuyển hướng đề tài, “Tú Minh ca ca hiện tại thế nào?”

Trên mặt Bạch Lạc Hề rõ ràng lộ vẻ thất vọng, nhìn chằm chằm vào môi nàng nói, “Hắn gần đây mở rộng quy mô công ty, hình như muốn lũng đoạn những lĩnh vực không thuộc Hành thị, hắn tựa hồ muốn tuyên chiến với Hành Chi Thiên.... Em, không muốn hỏi chuyện gì có liên quan đến anh sao....”

Trong mắt hắn rõ ràng lộ ra mất mát, giống như chú chó nhỏ ướt sũng bị vứt bỏ bên đường không có người hỏi thăm.

Trái tim của Hành Chi Nhược đột nhiên co rút, có chút chua xót đau đớn trào ra, anh chàng ngốc này.... Hắn không biết người mà nàng quan tâm nhất chính là hắn sao.

Ánh mặt trời lọc qua không khí theo cửa sổ rơi xuống người hắn, hắn ngồi trên ghế sofa, một thân áo sơ mi trắng, liền cứ như vậy nhìn nàng, ấm áp như ngọn gió xuân.

Một bóng đen bất ngờ bao trùm xuống nàng,

Hắn khom người, vươn tay chạm vào khóe miệng của nàng, thật cẩn thận vuốt ve....

“Anh cũng muốn cùng em thân mật.”

Trong đầu của Hành Chi Nhược oanh một cái nổ tung, có chút không tin tưởng nhìn hắn.

Hai bên tai của hắn ửng hồng, đôi mắt cực kỳ trong suốt lại như cũ bám riết không tha gắt gao nhìn chằm chằm vào môi nàng, thì thào, “Em đừng để cho cái tên không quan hệ kia chạm vào em, anh bình thường ngay cả nắm tay em cũng là hy vọng xa vời.”

Thanh âm của hắn đầy ủy khuất, hỗn loạn mang theo nồng đậm tình yêu, cái đó cùng với tên Yêu Chi gặp dịp thì chơi kia không giống nhau, nó mang theo một chút cam chịu cùng tràn ngập ôn nhu.

Hắn chưa từng ở trước mặt Hành Chi Nhược thẳng thắn bộc lộ những lời này.

Xem ra, hành động hôm nay của Yêu Chi quả thật kích thích đến hắn.

“Em có thể không để cho hắn chạm vào em được không.... tối thiểu lần sau đừng để anh nhìn thấy, được không.”

Ngón tay hắn lạnh lẽo phớt qua môi nàng, nhẹ nhàng chà lau, giống như muốn đem hơi thở Yêu Chi từng lưu lại toàn bộ tẩy sạch.... tuyệt không lưu lại.

Về mặt của hắn nghiêm túc, mím môi, động tác lưu loát, không sai biệt lắm là đang muốn dùng khăn tay giúp nàng hoàn toàn tiêu độc.

Thật sự là.... bình thường cũng không thấy hắn có bệnh yêu sạch sẽ.

“Anh đến giúp em rửa sạch được chứ?”

Hành Chi Nhược nắm lấy bàn tay đang bận bịu của hắn, hắn mở mắt nhìn nàng, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

Giây tiếp theo, nàng liền lấp kín môi hắn, chỉ để lại đôi con ngươi đang mở thật to, trong nháy mắt hắn liền hiểu được, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nhẹ nhàng hôn.

Tựa như trước đây, vào một buổi tối, mỗ Dã cực cứng bá vương cứng rắn thượng cung, lưu manh đến cực điểm. (Cesia: có một phiên ngoại viết riêng về ‘êm đầu tiên’ của Dã cực cứng với tiểu Bạch, ừm được rồi đừng hiểu lầm là em ngủ chung đầu tiên, lúc đó hai bé vẫn còn con nít)

Chính là cực cứng giờ đây đã biến thành một thực nữ yếu điệu.

Tiểu nam sinh đã biến thành một chàng trai tuần tú.

Có điều, mọi thứ cũng không thay đổi nhiều lắm.

Từ lúc còn bé gặp được nàng cho đến bây giờ, tùy ý để cho nàng cưỡng hôn hần không biết bao nhiêu lần, sợ là muốn đếm cũng đếm không hết.

Hần giống như không chịu nổi sức nặng nàng đột nhiên áp tới, cả người ngã xuống ghế sofa, ngực phập phồng, hô hấp trầm trọng.

Khuôn mặt tuần tú xinh đẹp, nóng bừng, ngay cả đuôi lông mày cũng nhiễm một chút màu hồng ái muội, lại còn vòng tay cẩn thận ôm lấy nàng, sợ nàng ngã xuống sofa, cực kỳ sùng nịnh.

“Lạc Hề...”

“Ừm.”

“Cho em sờ.” Thanh âm khàn khàn hạ thấp, bàn tay theo bụng hần lặng lẽ trượt vào bên trong áo sơ mi, khuôn mặt đỏ bừng, cái này chính là gọi hưng phấn, đôi mắt lạnh lợi đầy ý vị, sáng long lanh.

Bạch Lạc Hề có chút hoảng thần, cảm giác lạnh lạnh ập tới làm cho hần khê run, bàn tay cách một lớp vải áo không chịu an phận kia, hần vừa vội vừa giận nói, “Đây là thư viện, nhóc con em định làm gì.”

Hành Chi Nhược rút tay về, ôm cổ hần, cười sắc súa, “Ai bảo anh nói là em lạnh nhạt với anh, em muốn làm cho anh biết là em quan tâm đến anh nhiều thế nào.”

Ho nhẹ một tiếng, bổ sung thêm một câu, “Không tiếc hy sinh sắc tướng, ở thư viện trước mắt bao nhiêu người chứng minh tình hữu nghị giữa đôi ta.”

Bạch Lạc Hề bật cười, bán khép mắt, buộc chặt cánh tay ôm sát nàng.

“Nếu có thể mãi mãi cùng một chỗ như thế này thì tốt quá.”

“Mọi chuyện xong xuôi, em sẽ ở cùng anh.”

Thư viện đột nhiên huyền ảo.

Cách một cái giá sách vẫn có thể nghe thấy giọng nói âm dương quái khí của mỗ yêu nghiệt, “Nhưng ta lại không cảm thấy...”

Giá sách xoay tròn mở ra, đó là cánh cửa tự động, Yêu Chi trong trang phục kimono, sải bước tiến vào bên trong, đẩy giá sách khôi phục lại nguyên trạng, cũng che khuất ánh mắt kinh sợ, ái mộ của những kẻ khác.

“Chi Nhược, đã qua một tiếng ước định, chơi cũng đã rồi.”

47. Q.4 - Chương 7

Bầu không khí ái muội quẩn quanh nhà sách, một quyển sách dày cộm nằm trên đất, trên ghế sofa Hành Chi Nhược đang nằm sấp trên người của Bạch Lạc Hề cũng không hề có ý đứng dậy, chỉ nhìn Yêu Chi, vẻ mặt có vẻ như xem hần là một vị khách không mời mà đến.

Yêu Chi trên mặt đeo một nụ cười lạnh, lạnh lùng nhìn hai người.

Bạch Lạc Hề nằm trên ghế sofa, vỗ nhẹ Hành Chi Nhược một chút, sau đó cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, vuốt lại áo sơ mi, đứng dậy, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười nói, “Anh là bác sĩ điều trị của Chi Nhược? Yêu Chi, tôi đã nghe qua không ít tin đồn về anh.”

“Người cũng không ngoại lệ, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Đôi lông mày thanh tú của Yêu Chi nhướn lên, bộ dáng giống như hơi có chút sáng tỏ, một tay chậm rãi vuốt về tay áo rộng thùng thình, tay còn lại chìa ra, ngón tay thon dài, hai người bắt tay nhau, ánh mắt của họ mặc dù đang cười, nhưng nụ cười lại cự tuyệt nhập vào đáy lòng, bầu không khí nhất thời trở nên quái dị, mùi thuốc súng bay nồng nặc bốn phía.

Đột nhiên Yêu Chi rũ mi mắt xuống, hai hàng lông mi dài run rẩy, bộ dáng có chút giống như đang suy nghĩ, sau đó nhìn chằm chằm vào Bạch Lạc Hề, càng lúc càng phát ra vẻ yêu mị, chỉ có ánh sáng chớp động trong đôi bích mâu lấp ló hồn người, lung linh tràn ngập màu sắc, sắc xanh thắm trong đôi mắt của hắn dần dần lắng đọng lại, cảm dỗ mê hoặc đem linh hồn của đối phương hút vào trong....

——||

Thôi miên? !

Yêu chi đến tột cùng muốn làm gì.

Hành Chi Nhược đứng bật dậy, kéo cánh tay của Bạch Lạc Hề, vẻ mặt khẩn trương, lại không nghĩ tới Bạch Lạc Hề cúi đầu nhìn nàng mỉm cười, thần trí hoàn toàn minh mẫn, đôi con ngươi trong veo như dòng suối mát thấy cả đáy, dập dờn gợn sóng mang theo ý cười, giống như không hề phát hiện nguy cơ, còn hỏi nàng một câu, “Làm sao vậy? Em đột nhiên khẩn trương chuyện gì, sắc mặt tái nhợt.”

Về mặt của Hành Chi Nhược đen ngòm, lấm bầm, “Không có việc gì.”

Trong lòng bổ sung thêm một câu, đồ ngốc, sợ ngươi trúng chiêu của tên yêu nghiệt kia.

Bất quá....

Có vẻ không có bị ảnh hưởng gì.

Ngược lại vẻ mặt của tên yêu nghiệt mới khó coi, một bộ bị nhục.

Trên đời này chỉ có duy nhất hai loại người có thể không bị Yêu Chi thôi miên.

Một loại là lực ý chí phi thường mạnh mẽ, Hành Chi Thiên thuộc loại này, thường thường ở ngay lúc gần bị thôi miên có thể bắt buộc mình thu hồi lại thần....

Một loại khác sợ là sẽ giống như Bạch Lạc Hề, đơn thuần, tinh khiết, không bị tạp niệm cùng dục vọng nhuộm bẩn, không bị kẻ khác mê hoặc cùng thôi miên.

Thật đúng là.... vận cứt chó (*).

(*): Cứt chó vận chính là châm biếm người có vận khí tốt, cũng có thể nói trong cái rủi còn có cái may.

Nghĩ vậy Hành Chi Nhược không khỏi bật cười ra tiếng, nhìn kẻ đang sinh hồn dỗi đi một mình ở phía trước Yêu Chi, tâm tình của nàng rất tốt, đề cao giọng nói, “Yêu Chi, anh có bị suy sụp cũng không nên kéo tôi cùng chịu tội với anh đi, làm mất xe cũng không sao, đừng khiến hai chúng ta đều phải đi bộ trở về, đứng rồi...”

Nàng ra vẻ nghi hoặc kéo dài giọng, nhìn thấy Yêu Chi thoáng dừng lại một chút.

Hành Chi Nhược cố nhịn cười tiếp tục nói, “Anh làm sao vậy, không phải lúc này ngay cả việc thôi miên tài xế cũng quên luôn đi?”

Yêu Chi nguy hiểm nheo mắt lại.

Nguyên vốn tưởng rằng hắn sẽ thổ phỉ phò, vung tay áo, vứt lại nàng chạy lấy người, không nghĩ là tên yêu nghiệt này lại không trúng chiêu, hắn chậm rãi xoay người, đôi bích mâu trong vắt gợn sóng, nhìn nàng cười đến mị hoặc, “Ở đây phong cảnh thật là đẹp, buổi tối phỏng chừng còn có thể gặp được vài đôi tình nhân, gia tăng thêm tình thú.”

Câu gia tăng thêm tình thú, được nói bằng chất giọng trầm thấp, âm điệu triền miên khiến cho người ta toàn thân đều cảm thấy ngứa ngáy, lạnh đến mức làm Hành Chi Nhược rung mình một cái, nàng cười ngượng ngập, đảo mắt ngoảnh chung quanh.

Bốn bề vắng lặng.

Cây cối xanh um, bóng cây nương theo ánh trăng trải rộng ra xung quanh, loang lổ, đong đưa....

Con đường nhỏ vắng vẻ, âm u, bàn tròn bằng đá, ghế được làm bằng gỗ thô.

Bọn họ hình như là theo đường nhỏ đi lên công viên này.

Trừ bỏ âm thanh xào xạt của lá phong lay động theo gió, cẩn thận lắng nghe tựa hồ còn có thể mơ hồ nghe được tiếng tán tỉnh, rên rỉ thở dốc của đôi tình lữ truyền đến từ bụi cây tối đen như mực.

Âm thanh lọt vào tai....

“Yêu Chi, chúng ta mau....”

Một bàn tay lần mò ôm lấy eo của Hành Chi Nhược, tay kia thì nắm lấy tay nàng, xoay tròn một cái, vật áo kimono tung bay, mùi trúc hương thanh nhã lướt lơ quẩn quanh trong không khí, Yêu Chi mỉm cười, nhắc cả người nàng lên áp vào thân cây thô ráp, “Thế nào, sợ, muốn nói mau chút trở về tòa thành”

Tay hắn chậm rãi mơn trớn mặt nàng, nhẹ giọng nói, “Ta còn ghen cả một bụng đây, muốn cùng em tán gẫu....”

Cái này xem như là sắc đẹp cảm dỗ sao sao sao sao....

Hành Chi Nhược nuốt nuốt nước miếng, rất có dũng khí nhìn chòng chọc vào mặt hắn, “Tôi là muốn nói, chúng ta mau đi rình coi một chút đôi tình nhân đó đang làm gì.... Ách, anh có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi, bất quá, đừng có sát lại gần tôi như thế, cả người ép vào tôi có chút chật.”

Yêu Chi giật mình sững sốt, hoảng thần trong chốc lát, ý cười trong đôi con ngươi càng sâu, “Em luôn làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, nếu em là của ta thì thật tốt.”

“Kiếp sau đi, nếu không....” Hành Chi Nhược bật cười, “Tôi trước giúp anh dự tính?”

“Ta đối với em chờ không kịp làm sao bây giờ. Kiếp sau đối với ta mà nói là rất xa xăm....” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, ghé đầu vào gáy của nàng ái muội cọ cọ, đột nhiên nàng có cảm giác mát, có vật gì đó ẩm ướt, linh hoạt liếm qua da nàng.

——||

Trong đầu của Hành Chi Nhược bỗng dưng hiện lên một câu, Yêu Chi con mẹ nó quả nhiên chỉ biết nói yêu, không nói chuyện tình yêu.

Nàng cau lại đôi mày thanh tú, đang muốn co chân, đá vào bảo bối của hắn, Yêu Chi lại ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười đến khó lường, “Hành Chi Nhược có biết sự tồn tại của Tiểu Bạch đối với hắn có bao nhiêu uy hiếp không?”

Hắn nói những lời này là có ý gì....

“Đối với Hành Chi Thiên em chỉ là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, kẻ mà em chân chính yêu chính là cái tên Bạch Lạc Hề mang bộ mặt thánh khiết kia đúng không?”

Vậy thì sao....

Hành Chi Nhược đe dọa nheo lại mắt, Yêu Chi lại nở nụ cười, bỗng nhiên ôm lấy mặt nàng, ghé đầu hung hăng hôn lên môi nàng, nụ hôn mang theo trừng phạt, hương vị mặn chát tràn ngập trong khoang miệng, thân mình của hắn đột nhiên thả lỏng khôi phục lại sự điềm tĩnh, đầu lưỡi cũng trở nên ôn tồn hơn, vừa liếm vừa cắn vừa thì thào, “Em không sợ ta sẽ nói cho Hành Chi Thiên biết? Tin tưởng ta đến thế, đáng tiếc ta dự định sẽ nói cho hắn....”

Nửa người bên dưới của hắn cũng không an phận, cương lên, cực kỳ nóng rực, cách một lớp vải vuốt ve khiêu khích làm cho tim nàng nhảy dựng lên, hoảng hốt.

Hành Chi Nhược khép lại hàm cắn mạnh xuống, mùi máu tươi gia tăng thêm vị chát tràn ngập trong miệng. Yêu Chi thân hình hơi co giật một chút, nhũ mào buông nàng ra, lấy ống tay áo lau miệng, cắn đứt da, miệng vết thương đau buốt.

“Tiểu mèo hoang phát hỏa?”

Hành Chi Nhược vươn đầu lưỡi liếm đi vết máu còn lưu lại, cười đến đơn thuần vô tội, “Anh cứ nói cho anh tôi biết, xem thử hần tin anh hay là tin tôi.”

Yêu Chi nhướn mày, lần đầu tiên phá lệ đến như thế hàm súc.

Tòa thành lúc này so với bất kỳ thời điểm nào đều phải náo nhiệt....

Đèn đuốc sáng trưng, trước cửa sắt đứng mấy chục bảo tiêu, một người bị vây ở trung tâm đang trách mắng một người khác đang ủ rũ cúi đầu, một chiếc xe đồ ngay bên cạnh, nhìn có vẻ quen mắt. . . .—||

Đáng thương tài xế.

Vô duyên vô cớ đánh mất Chi Nhược cùng với Yêu Chi, Hành Chi Thiên không lột da rút gân hần cũng coi như nhân từ.

Tuy khoảng cách khá xa, đứng ở trung tâm lại bị nhiều người bao vây nhưng Chi Nhược chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng vụn vặt của Hành Chi Thiên, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị cực kỳ tái nhợt, đứng giữa đám người ồn ào, trán nhăn chặt, đang ấn điện thoại trên tay....

Tiếng chuông êm ái vang lên trên bầu trời đêm làm người ta hít thở không thông.

Yên tĩnh, gió lạnh thổi mềm một góc nào đó trong trái tim của Hành Chi Nhược....

“Ca.” Nàng nắm lấy di động để ở trong túi quần, nhìn theo bóng dáng của người kia, hần ăn mặc mỏng manh, vẫn như cũ đứng lặng yên trong gió lạnh, đối diện với đôi con người đen như mực, dịu dàng nói, “Em đã trở về.”

Hành Chi Thiên nhìn nàng, mày giãn ra, có vẻ thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng một cái, đôi mắt lại mơ hồ liếc qua Yêu Chi, khóe miệng tươi cười đột nhiên biến mất, trong nháy mắt liền xụ mặt, đầy ngập lửa giận, “Trễ vậy tại sao không ngồi xe nhà trở về, em cứ muốn làm cho anh lo lắng như vậy mới được sao? Lái xe vừa rồi hồi mấy lần cũng không biết, anh sợ em xảy chuyện.”

Tay hần rất lạnh, tựa như đã bị ngâm trong gió lạnh rất lâu.

Liên lụy nhiều người, cứ như vậy đứng ở cửa....

Đã đợi, rất lâu đi.

Thật sự là, có điểm giống một cậu bé bốc đồng.

Hành Chi Nhược phá lệ không tranh cãi, chỉ mỉm cười kéo lấy tay hần, lần đầu tiên lộ ra bộ dạng làm nũng chân chính phát ra từ nội tâm, ngoan ngoãn nói, “Không phải còn có Yêu Chi đi cùng sao?”

Tay nàng bị hần nắm rất chặt, tựa hồ chỉ có như vậy Hành Chi Thiên mới cảm thấy an tâm, thanh âm của hần rất khê, khê đến chỉ có một mình Chi Nhược là có thể nghe thấy, giống như đang lẩm bẩm, “Chỉ vì ở cùng với hần, mới lo lắng.”

Hành Chi Nhược toàn thân chấn động, còn chưa kịp hiểu thấu ý tứ trong câu nói kia, bên người đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi quét qua, nàng dùng khóe mắt liếc nhìn thì thấy Yêu Chi bị hai huynh muội văng vể, phất tay áo, hung hăng đi vào tòa thành, trước khi đi vào, còn không quên dụng tâm kín đáo liếc Hành Chi Nhược một cái.

Quỷ dị....

Lúc này Hành Chi Nhược muốn làm bộ không phát hiện cũng không được.

Trong đầu nhớ tới những lời Yêu Chi đã nói với nàng lúc ở công viên, để cho Hành Chi Thiên biết bí mật giữa em với Tiểu Bạch thì sẽ như thế nào.... Chỉ có một mình ta gánh vác thật không đáng, giấu giếm sao, thứ gì tốt ta tất nhiên phải cùng với Hành Chi Thiên chia sẻ.

—||

“Chi Nhược.... Chi Nhược....”

“A?”

“Em đang suy nghĩ chuyện gì? Từ lúc vào cửa đến giờ thất thần.” Hành Chi Thiên kéo nàng ngồi xuống ghế sofa, chính hần thì bận rộn ở trên ghế sofa tìm điều khiển từ xa,捏 mắt, điều chỉnh độ ẩm trong phòng.

Ba mươi độ.... Mồ hôi lạnh, hần không biết nóng sao.... nếu lạnh như thế sẽ không nên không biết sống chết chạy ra bên ngoài cùng đứng với đám người kia.

“Không có việc gì, chỉ là đang nghĩ một số việc trước đây.” Hành Chi Nhược mở to mắt nói dối.

Hành Chi Thiên im lặng.

Chỉ cần nhắc tới chuyện trước đây, hần liền dị thường an phận, mắt tự nhiên muốn chuyển hướng đề tài.

Chỉ có kẻ trong lòng có quỷ mới như thế bất an, không nghĩ tới một kẻ cường giả đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm, người thừa kế của tập đoàn Hành thị cũng có lúc không giữ được điềm tĩnh.

Yêu Chi co người ở trên ghế sofa, âm dương quái khí hừ một tiếng, lấy tay lột vỏ cam quýt, móng tay bén nhọn, mười ngón tay tiêm dài, được chăm chút cẩn thận, so với nữ nhân còn trắng nõn, xoạt xoạt vài cái, vỏ cam bị xé rơi xuống đất mấy mảnh lớn....

Hành Chi Nhược nuốt nuốt nước miếng.

Quên mất chuyện đang băn khoăn, liếc hần một cái, rúc vào ghế sofa.

Tri nhân tri diện bất tri tâm.... Hải thủy bất khả đấu lượng (*)

(*) Hải thủy bất khả đấu lượng: không thể dùng tầm mắt nhỏ hẹp để tự kết luận sở hữu mọi chuyện, bởi vì có rất nhiều việc so với tưởng tượng của chính mình vĩ đại hơn rất nhiều.

Yêu Chi hẹp hòi, lại thích đùa giỡn ngoan tâm, tuyệt đối không thể khinh thường.

Còn có....

Chi Nhược nhìn Hành Chi Thiên, ánh sáng hắt ra từ màn hình TV chiếu rọi khuôn mặt hần, tâm trí của nàng rối bời, giống như một thước phim điện ảnh, nàng trở mắt nhìn dung mạo tuần tú nho nhã lại không kém phần bá đạo trước mắt, từng dòng chữ được ghi trong những trang giấy bị xé ra từ quyển ký sự tuổi thơ đột nhiên hiện lên trong óc, những chữ nhá nhem che dấu những bí mật đen tối, tựa như một lá bùa đòi mạng, làm cho ngực nàng phát lạnh, trong lòng sinh hờn dỗi, nhìn không được lại liếc hần, không thể tưởng tượng được người này bộ dạng giống người.... lại làm ra việc đến cầm thú cũng không bằng.

“Đến, há miệng ra.”

Hành Chi Thiên cầm một múi cam quýt, vuốt ve môi nàng, sủng nịnh nói, “Muốn ăn ca ca lột cho em ăn, đừng có nhìn chằm chằm trong tay người khác.”

Quýt thật ngọt.... vỏ cam quýt khá dày không dễ lột, Chi Nhược cũng không thích ăn cam quýt dùng dao cắt.

Nàng tinh tế nhắm nuốt, không phát ra tiếng.

Đôi con ngươi xinh đẹp cực kỳ trầm tĩnh dõi theo Hành Chi Thiên dùng khăn trắng lau tay, sau đó lại tiếp tục kiên nhẫn nhặt lên một quả khác.... không ngại một tiếp tục lột vỏ, thủ pháp sạch sẽ lưu loát.

——||

Nhìn thế nào cũng không giống một kẻ táng tận lương tâm.

Tiếng lột vỏ quýt vang lên đều đều ở ghế sofa.

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng cổ nhện đau hút không khí.

Yêu Chi cuống quýt đứng dậy lấy khăn tay dè lên khoe miệng, chán nản bỏ xuống trái quýt đang ăn dở ở trong tay.

“Yêu Chi, miệng ngươi bị sao vậy?” Hành Chi Thiên dừng lại động tác trên tay.

Hành Chi Nhược cười tủm tỉm bồi tiếp một câu, “Bị em cắn.”

Trong lúc nhất thời vài đạo ánh mắt sáng quắc xoát xoát đều tập trung bắn về phía nàng.

Phức tạp kinh ngạc lại vạ phần rối rắm là.... Yêu Chi.

Một đôi mắt bốc hỏa, tiếp giáp với phần nộ xuất phát từ phía Hành Chi Thiên bên cạnh.

Hành Chi Nhược nhu thuận ghé đầu sát lại, tự động ngậm lấy mũi quạt đang kẹp giữa hai ngón tay của Hành Chi Thiên, đầu lưỡi linh hoạt còn không quên cuốn lấy ngón tay của hắn, cẩn thận liếm sạch nước.

Hoàn toàn không để ý tới thần sắc phức tạp trong mắt Hành Chi Thiên, nàng đưa cả hai tay ra ôm lấy cổ hắn, tựa vào một bên tai hắn thổ thỉ, “Ca, đừng để cho hắn lại mang em ra ngoài, hôm nay Yêu Chi muốn hôn em, sau đó em liền cắn hắn.”

Thanh âm của nàng mang theo nghi hoặc càng nhiều giống như là đang tự nói với mình, “Em thậm chí cũng không biết miệng hắn khi nào thì kè sát lại.... Thuật thôi miên của hắn thật lợi hại.”

....

Mặt sau liền tự giác tĩnh lược, cứ để cho sức tưởng tượng nguyên bản vốn phong phú của ca ca tự mình nghiền ngẫm nghiền cứu.

Quả nhiên, Hành Chi Thiên hai hàng lông mày rối rắm nhú chặt lại.

“Đúng rồi, tài xế đâu rồi, em muốn hỏi ông ta tại sao lại bỏ lại em một mình quay về?” Hành Chi Nhược lại lấy một trái cam quạt khác, ý bảo hắn tiếp tục lột vỏ, vẻ mặt vô tội hỏi.

“... Hắn cũng nói không rõ ràng, giống như bị mất trí nhớ, ngay cả việc các người đi đâu cũng không nhớ rõ.” Đôi mắt sắc bén của Hành Chi Thiên nhìn nàng, tựa hồ như muốn từ biểu tình của nàng tìm xem nàng có đang nói dối không.

Nét mặt của Hành Chi Nhược cũng không có gì biến đổi lớn.

Nhưng phản ứng của Yêu Chi mới quỷ dị, trái quạt ở trong tay đột nhiên rơi xuống, thân hình dao động... về mặt đầy oán giận nhìn Hành Chi Nhược, đôi bích mâu cuộn trào mãnh liệt.

Hành Chi Thiên vẫn rất trầm tĩnh ôm chặt Hành Chi Nhược, nhẹ nhàng nói, “Yêu Chi, người hắn là biết tính của ta, bảo bối của ta người cũng dám động vào.”

Chi Nhược ủy khuất rúc ở trong lòng hắn, mi mắt buông xuống, hàng lông mi thật dài che khuất ánh sáng lóe lên trong mắt, trong lòng chỉ hận không thể giơ lên hai ngón tay, biểu tượng thắng lợi.

Một bàn tay sờ lên tóc nàng, thanh âm vô cùng thâm mật, “Chi Nhược bệnh đã tốt rồi đúng không?”

“Ừm.”

“Không còn cảm thấy khó chịu trong lòng, ví dụ như sợ hãi,... linh tinh?” Thanh âm của Hành Chi Thiên mềm mại tựa như lông chim phớt nhẹ qua tai.

“Ừm.” Nhu thuận đáp, đáng vẻ ngây thơ, tựa như có chút nghe không hiểu.

Hành Chi Thiên cong khóe môi lên, cười quả quyết nói, “Vậy là không cần đến bác sĩ tâm lý.”

Khóe miệng của Yêu Chi giật giật, tựa hồ muốn nói gì đó.... cuối cùng cũng không mở miệng, trừng mắt nhìn đôi huynh muội qua sông đoạn cầu kia, phất tay áo bỏ đi, trên bàn trà tiếng vang thật lớn, vài trái quạt được lột sạch vỏ nảy lên, tro rơi lả lốc trên mặt kiếng thủy tinh.

Nàng nắm chặt áo sơ mi trắng của Hành Chi Thiên, lặng im gồi đầu lên vai hắn, khóe miệng ngả ngón cười, dõi theo thân ảnh của Yêu Chi lên lầu, tấm lưng kia rõ ràng là, muốn nói lại bị nghẹn, hừ, cho người nghẹn chết.

Hắn muốn nói gì....

Nói là muốn ở lại tòa thành tiếp tục thôi miên trị liệu tâm lý.

Hay là muốn làm rõ, kỳ thật là Chi Nhược đang nói dối, kỳ thật là nàng đi gặp Bạch Lạc Hề, hơn nữa quan hệ của hai người đã thăng lên mức tình nhân.

Hành Chi Thiên sẽ tin ai,

Một kẻ biết thôi miên Yêu Chi vĩnh viễn cũng chỉ là một người ngoài,

Huống hồ lúc này trên miệng hắn còn lưu lại rõ ràng vết thương bị cắn, Hành Chi Thiên trong lòng có cái gai, phỏng chừng còn chưa kịp làm rõ, hắn nhìn một lần liền phát hỏa một lần.

Yêu Chi là một kẻ thông minh, về điểm ấy hắn tất nhiên là nhìn thấu.

Thật quá tốt....

Hiện tại, thiên hạ thái bình.

Cùng với người đang cố gắng sắm vai một vị ca ca hòa ái dễ gần Hành Chi Thiên, bóc hạt dưa.... ăn hoa quả, xem TV, Hành Chi Nhược một môi ươn thẳng người, phỉ trong tay vụn hạt dưa, dùng hai bàn tay đen thùi, ôm lấy mặt của Hành Chi Thiên, in một nụ hôn thật to lên sườn mặt hắn, “Ca, chúc ngủ ngon.”

Hành Chi Thiên thụ sủng nhược kinh.

Cười đến phải gọi là mê người, cả khuôn mặt nghiêm nghị mang theo hai dấu độc thủ ấn trở nên rạng rỡ hẳn lên.

——|| Chẳng lẽ, đây chính là nét mặt tỏa sáng trong truyền thuyết.

Thật chuẩn xác.

Nàng vừa lên lầu vừa ngâm nga trong miệng đồng dao, hành lang tối đen như mực, giơ hai bàn tay cũng nhìn không thấy ngón, trong bóng đêm mờ hồ vang lên tiếng hít thở rất nhỏ.... cảm giác giống như bị một đôi mắt nhìn chòng chọc quỷ dị làm cho người khiếp hãi.

Hành Chi Nhược nghi thần nghi quỷ quét mắt ra bốn phía, xoay người muốn bật đèn hành lang, lại giống như đạp phải thứ gì....

....Mềm nhũn, một cánh tay duỗi ra chặt chẽ giam cầm cả người nàng.

Có gì đó bị nghẹn ở trong cổ họng, tim đập điên cuồng, sợ hãi xâm nhập mỗi góc ngách trong cơ thể, ngay sau đó nàng muốn hét lên, miệng lại bị bịt kín.

Mùi trúc hương thanh nhã theo động tác của người nọ lan tràn xâm nhập vào khứu giác, phất qua chớp mũi, đem sự bình tĩnh kéo trở về, nàng bỗng dưng hiểu ra, đành chỉ giãy giụa, khóe miệng cong lên.

Xem ra Chi Nhược có vẻ như đã chọc giận người kia.

Một cổ sức mạnh ập tới, tóm lấy nàng, kiềm chặt trong bóng tối, “Em cũng thật biết cách kích thích ta, em yêu Bạch Lạc Hề, nhưng cũng chiều theo Chi Thiên, ngày mai ta phải rời khỏi đây, nhìn không được các người ân ái ái ái, em chắc là rất cao hứng.”

Hành Chi Nhược không thèm để ý.

Đôi con ngươi màu xanh yêu dã quỷ dị của Yêu Chi lay động trong bóng đêm, tay hắn ôm lấy hai má nàng, cắn nhẹ vào vành tai, hơi thở cực nóng của hắn phả lên da làm cho Hành Chi Nhược thân hình khẽ run, hắn bật cười ra tiếng, tiếng cười mang theo mỉa mai, “Em có vẻ cũng không chán ghét vị ca ca yêu em đến tận xương kia, ta Yêu Chi, không chiếm được Hành Chi Thiên cũng đừng hòng chiếm được.”

Ai cũng không chiếm được....

Đôi bích đồng của hắn híp lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt của Hành Chi Nhược.

“Người muốn làm gì? !”

Kia trong khoảnh khắc, hắn tùy ý cười giống như một đóa độc hoa đang nở rộ....

“Chi Nhược bảo bối, em không phải muốn khôi phục lại đoạn ký ức bị bám bụi sao.” Hắn buột chặt hai cánh tay, trên mặt mang theo ưu thương muốn nói lại không thể, “Ta toàn bộ trả lại cho em.”

48. Q.4 - Chương 8: Yêu Chi Phiên Ngoại

Từ nhỏ ta đã có một đôi bích mâu....

Ta thật chán ghét nó. Nhưng cho dù không thích thì thế nào.... đám đàn bà vô tri không người nào lại không bị nó mê muội.

Mỗi khi ta soi gương, phản chiếu trong gương là khuôn mặt quen thuộc nhìn ta cười quỷ dị, từ trong nụ cười đó ta nhìn thấy tội nghiệt.

Ta cũng không phải máu lai,

Đã có....

Tóc đen, da trắng, mắt xanh.

Mẫu thân không muốn nhắc đến ta, cha nuôi vẫn luôn lo lắng cho ta.

Đồn đãi, ta chính là kết quả của họ hàng gần kết hợp....

Thân thể của mẫu thân là một ẩn số, bà ngay cả phụ thân ta là ai cũng rất ít đề cập đến.

Lời đồn đãi vĩnh viễn cũng chỉ là lời đồn đãi.

Yêu nghiệt,

Hai chữ này, ta đã nghe rất nhiều lần.

Duy độc từ trong miệng nàng nói ra lại làm cho toàn thân ta có cảm giác tê dại, giống như bị điện giật.... hưng phấn ngay cả cơ thể đều có phản ứng.

Hành Chi Nhược, bởi vì có sự tồn tại của nàng ta cảm thấy thật may mắn vì đã học mười năm chuyên ngành tâm lý.

Thuở bé nàng giống như một câu đố....

Tròn vo lạch bạch trượt đi trên mặt đất giống như một quả dưa hấu tròn ươm, da xanh bóng.... Gọt bỏ lớp vỏ ngoài mới biết được phần ruột bên trong đỏ tươi, ngọt liềm.

Có lẽ hình dung hơi có chút biết thái.

Nhưng những bí mật bị nàng chôn dấu sâu kín bên trong nội tâm đã bị ta trong một lần vô tình trệ lộ thôi miên kích thích lộ ra, ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ cùng tò mò.

Hoặc là nói, đối với một người lấy sinh tồn làm chức nghiệp như ta mới là chân chính có hứng thú.

Tập đoàn Hành thị, ta khinh thường.

Những người trong tòa thành làm ta chán ghét đến cực điểm, nhưng duy nhất có nàng....

Đầu ngón tay lướt nhẹ qua tóc nàng, nàng lằm bằm một tiếng, không an phận nhúc nhích nhưng vẫn chìm vào mộng đẹp.

Nàng mệt mỏi, cuối cùng cũng ngủ.

Bộ áo kimono mà ta thích nhất bị nước mắt của nàng thấm ướt, dán dính vào da thịt.... lạnh lẽo, thân mình của nàng liền như vậy mềm mại ngã vào người ta, ta ôm nàng, nàng lại mang hơi thở ấm áp phất qua vật áo ẩm ướt trước ngực, ta lại không hề cảm thấy khó chịu, nhìn những giọt lệ lưu lại trên đôi lông mi cong vút....

Chỉ cảm thấy,

Mất hồn....

Hành Chi Thiên còn ở dưới lầu,

Chúng ta chỉ cách nhau chiếc cầu thanh uốn lượn,

Ta lại ở ngay dưới mắt hần, dùng thứ mà ta sở trường nhất thôi miên thức tỉnh trí nhớ của em gái thân yêu nhất của hần.... toàn bộ....

Nhớ lại trong khoảnh khắc trước khi nàng nhắm mắt lại, vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định nắm lấy vạt áo của ta, ánh mắt mang theo khát vọng nhìn ta, van cầu, “Yêu Chi, anh có phải lại đùa giỡn hay không, ca ca của tôi sẽ không đối xử với tôi như thế, cầu xin anh...”

Cầu xin ta cái gì?

Cầu xin ta nói với nàng, trong đầu của nàng lúc này những hình ảnh mây mưa thất thường cùng với sự tra tấn cùng giam cầm mà Hành Chi Thiên đối với nàng đều là giả sao?

Tội gì phải lừa mình dối người như thế.

Không phải nàng cũng đã nắm rõ đại khái sao.... chỉ có điều không có thiết thân thể nghiệm, bây giờ toàn bộ trí nhớ đã quay trở lại, nỗi đau khắc cốt, sỉ nhục cùng sợ hãi càng trở nên sâu sắc, rõ ràng.

Bảo bối, ai bảo nàng yêu là bọn hần, mà không phải là ta.

“Nghiệt, đây đều là nghiệt.” Nàng giật mình sửng sốt, bật cười khê nói, nước mắt lại lăn dài xuống hai má, thần sắc tràn ngập đau thương, đôi con ngươi bởi vì trắng qua một lớp nước mắt mà sáng long lanh như ngọc.

Bảo bối đáng yêu của ta không biết sao, ta yêu nhất chính là dáng vẻ tươi cười mang theo nước mắt đau thương của nàng, chỉ cần nhìn thấy.... ta liền cảm thấy hưng phấn khó ức chế, tay không tự giác chạm vào bên dưới thân, lớp vải dẹt trắng mịn lại không đủ để thỏa mãn ta.

Nàng nhất định không biết....

Ta đã đối với nàng tiến hành một loạt ám chỉ tâm lý.

Cạy khóa, nửa đêm canh giữ ở trước giường của nàng, đánh thức nàng đi đến phòng của cha mẹ, tiềm thức nói cho nàng biết những trang còn lại của quyển ký sự tuổi thơ ở nơi nào....

Đêm đó ta đã đứng lặng ở cửa, lắng nghe động tĩnh trong căn phòng ở sườn phía tây, ta biết cô nàng tiểu mơ hồ kia.... không cần thận làm nấn đỏ, vì thế sau khi nàng rời đi ta liền làm rõ thêm dấu vết bị cháy.... mặt bàn bị thiêu cháy.

Ta rất thích xem bộ dáng nàng thất kinh.... lại giống như quỷ tinh linh nghịch ngợm lừa dối qua quan của nàng.

Bảo bối trong lòng ta ngủ không an ổn, mặt nhăn lại, ta sẵn sóc mát xa hai huyệt thái dương cho nàng, trí nhớ mãnh liệt thức tỉnh, bị một xung lượng lớn đánh vào não bộ, cảm giác đau đớn chính là tuyệt vời như thế.

Bảo bối, ai làm cho em thống khổ....

Nhớ rồi chứ, nhớ kỹ, đừng quên.

Hành Chi Thiên....

Xem đi, hần rốt cuộc vào không được lòng của nàng, thật tốt.

Tiểu bảo bối của ta, sau khi khắc sâu những gì mà bản thân đã trải qua, cùng với đoạn ký ức ba năm bị ngược đãi, tra tấn, ta thật muốn biết nàng còn có thể cùng với Bạch Lạc Hề kết giao bình thường được sao.

Đáp án chắc chắn là....

Ta đưa tay vuốt tóc nàng, quan tâm, đem đầu nàng gối lên trước ngực ta.

Nàng có vẻ đang bị ác mộng đeo bám, không ngừng tự lẩm bẩm với mình, cắn chặt lấy áo của ta, tiếng khóc nức nở đứt quãng, cứ lặp lại không ngừng câu nói, không được ca ca.... chỉ bởi vì ta được nhận nuôi, cho nên đáng phải chịu tất cả những chuyện này sao....

Nàng ở trong lòng ta,

Ta nguyên bản tâm tình đang rất tốt, chỉ bởi vì câu nói này của nàng mà trở nên ảm đạm.

Thân mình nhỏ bé của nàng run rẩy không ngừng.

Ta lại càng thêm tâm phiền ý loạn.

Đây là tại sao....

Hủy diệt, không chiếm được liền toàn bộ hủy diệt, đây chẳng phải là kết cuộc ta muốn sao.

Vì sao, ta lại càng cảm thấy bi thương.

Vuốt đôi lông mi run rẩy của nàng, nàng mệt mỏi đang ngủ, trong khi ta lại càng thanh tỉnh.

Ta còn nhớ rõ ngày đó, ta vô tình đi vào phòng của Hành Chi Thiên, lúc ấy chỉ là túy ý đi dạo, không khéo lại đạp phải điều khiển từ xa đang nằm dưới đất, màn hình đối diện đột nhiên sáng lên, nguyên vốn tưởng rằng chỉ là chương trình TV bình thường.... sương mù mờ lung....

Ta lại nhìn thấy Hành Chi Nhược, khi đó nàng vừa mới phát dục....

Vô tâm không phé trong lúc tắm rửa đều phô bày hết ra, toàn thân trắng mịn, cặp vú lộ ra theo dòng nước chảy xuống, làn da trắng nõn, mịn màng.... đôi mắt bị nước vào mà nửa mở nửa khép, cặp chân xinh xắn đứng thẳng....

Trong khoảnh khắc, dục vọng ở nửa thân dưới của ta bộc phát.

Tiếng nước ào ào kia giống như đang ngay tại bên người, thật muốn hung hăng ôm nàng.... đem nàng nghiền nát khảm tiến vào trong thân thể của chính mình.

Trên màn hình có chín hình ảnh.... ảnh chiếu bất đồng góc độ trong tòa thành, chỉ cần chỗ nào có Hành Chi Nhược.... là có thể nhìn đến thân ảnh của nàng.

Đột nhiên, ta thật ghen tị với Hành Chi Thiên.

Hắn mỗi đêm đều ở trên giường của mình, có thể hay không vuốt chính mình tự an ủi.

Hắn là có đi,

Nhưng nàng là em gái ruột của hắn, thật sự là.... biến thái.

—|| Cảm thán xong mới phát hiện, nguyên lai trên đời này còn có kẻ hành vi cử chỉ so với ta càng cực đoan, thật sự là thiên ngoại hữu thiên, núi này cao còn có núi cao hơn.

Hồi tưởng lại một chút, có lẽ....

Cũng chính là ngày đó, ta bỗng nhiên mới phát hiện, Dã cực cương nay đã muốn lột xác thành một cô gái.

Một cô gái chỉ thuộc về Hành Chi Thiên.

Hành Chi Thiên muốn ta đối với nàng tiến hành ba đợt thôi miên làm cho nàng mất trí nhớ.

Lần đầu tiên, nguyên lai chỉ là đơn thuần chữa khỏi chứng bệnh sợ tối của nàng.

Nhưng ta lại từ trong đầu nàng nhìn trộm đến bí mật của tòa thành, cùng với việc nàng đối với Hành Chi Thiên, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nàng là một cô dâu nuôi từ bé, lúc nào cũng mang vẻ mặt cười hề hề ngốc nghếch?

Không, trước khi nàng còn chưa biến thành một con báo khó thuần dưỡng, tiểu Chi Nhược vẫn còn là một chú mèo con nhu thuận.

Những ngày nhạt nhẽo trong tòa thành làm cho ta rất nhàm chán, vì thế ta chủ động nói cho Hành Chi Thiên biết kết quả ta đã khám phá được, nhưng ta chỉ nói một nửa chân tướng với hắn, cũng “hảo tâm” giúp nàng bảo lưu quyền ký sự tuổi thơ.... cùng với ước định mười tám tuổi của nàng cùng Bác Cầm.

Chỉ có như vậy sự tình mới thú vị.

Bác Cầm....

Sớm hay muộn cũng sẽ là một tai họa, vì thế ta liền bày kế để đuổi hắn đi.

Ai cũng không thể quấy nhiễu ta xem diễn, cho đến khi tấm màn che của trò chơi được kéo lên.

Cô nhóc còn muốn thông minh hơn so với trong tưởng tượng của ta.

Nàng còn tìm được quyển ký sự tuổi thơ trước thời hạn mà ta dự tính, tiểu nha đầu hoa đào rất nhiều, cũng chính bởi vì vậy mà nàng bị Hành Chi Thiên cường bạo.

Hành Chi Thiên đối với kẻ khác cực kỳ nhẫn nại, trên thương trường luôn hành xử rất điềm tĩnh, nhưng đối với em gái của hắn vĩnh viễn cảm tính luôn bị kích động lẫn áp lý tính.

Ta bị hắn từ nước Mỹ xa xôi gọi trở về, tình cảnh trước mắt thật sự làm cho ta hoảng sợ.

Hắn cư nhiên dám đem em gái của mình nhốt trong phòng của cha mẹ, toàn thân nàng đều phủ đầy những vết thương xanh tím.

Bọn họ cứ như thế ngày ngày đêm đêm lao lực không ngủ không nghỉ sao....

Thương thế của Chi Nhược rất nặng, nàng dùng chính thân mình tông vào cửa sắt.... ánh mắt bất lực, bóng ma trong lòng vô luận dùng bất kỳ phương pháp trị liệu tâm lý nào cũng không thể chữa khỏi, nàng thủy chung không chịu phối hợp....

Nàng ngay cả biểu tình thất kinh cũng vô lực biểu hiện.

Trên người lưu lại dấu vết bị chà đạp, làm cho ta cuối cùng tâm trí rối bời.

Vì thế....

Lại một lần nữa thôi miên.

Kỳ thật không cần đến Hành Chi Thiên nói, ta cũng sẽ giúp nàng quên đi hết thấy mọi chuyện, còn mèo nhỏ không những không biến thành báo tử.... ngược lại đem nguyên bản móng vuốt sắc bén đều thu hồi.

Đây không phải là kết quả mà ta mong muốn,

Cũng không phải là người mà ta muốn nhìn thấy.

Vì thế cứ như thế lặp đi lặp lại,

Ta đối với nàng tiến hành một loạt ám chỉ tâm lý.

Tiểu báo tử rốt cuộc có chút phát huy, nhưng lại tàn nhẫn làm bị thương ta.

Nàng cư nhiên ngay ở trước mặt ta đè Bạch Lạc Hề xuống, làm nũng, cường hôn.... hai người cứ thế vô cùng thân thiết....

Bạch Lạc Hề,

Hắn có tư cách này sao? !

Nhưng cố tình cũng chỉ có hắn lại có thể bình yên như thường không chịu sự mê hoặc của ta, thôi miên của ta lần đầu tiên đối với người khác vô dụng, điều này làm cho ta thật ảo não, thậm chí vô thức....

Hắn chính là người mà Chi Nhược yêu nhất?

Có lẽ nàng thật sự yêu ai, chính bản thân nàng cũng không biết.

Dù sao....

Người đó sẽ không phải là ta.

Nhiều năm như thế....

Tất cả kế hoạch ta tỉ mỉ thiết kế, sắp có kết quả.

Hành Chi Thiên,

Mối bất hòa đồng lứa, những ân oán oán giữa chúng ta trong lúc đó, ta không nghĩ đề cập tới.... đó là do Hành thị tạo nghiệt....

Nhưng là hiện tại, không phải của người người vì sao còn muốn cướp,

Người đã cướp đoạt của ta hết thấy.... vẫn còn chưa đủ sao....

Chỉ một câu Chi Nhược không cần bác sĩ tâm lý, đã muốn đem ta đuổi ra khỏi tòa thành.

Ta thức tỉnh trí nhớ của nàng....

Nàng đã bị tra tấn gần như hồng mắt,

Đây là vận mệnh sao....

Có lẽ không phải,

Bởi vì, sinh nhật mười tám tuổi của nàng cũng sắp đến, nét vẽ cuối cùng của bức họa vẫn còn chưa hoàn thành.

Chi Nhược mười tám tuổi,

Người chờ mong sao?

Ta.... nhưng lại đang rất chờ mong....

49. Q.4 - Chương 9

“Chi Nhược,” Hơi thở ẩm áp như gió xuân thảng ba của Hành Chi Thiên phất lên da thịt lỗ lổ của nàng, chất giọng đậm chất đàn ông kêu gọi phảng phất có thể làm cho lòng người mê đắm, Hành Chi Thiên rũ mắt xuống, hàng lông mi thật dài che dấu vẻ bá đạo nhu tình cùng dục vọng khó kiềm nén, “Chi Nhược, yêu em làm cho anh rơi vào khổ ải.”

Hắn dùng hai tay ôm lấy mặt nàng, ánh mắt mê loạn, gần như điên cuồng, “Nói, em yêu anh.”

Ánh mắt của Hành Chi Nhược hốt hoảng, chậm rãi nhắm lại, nghiêng đầu không nhìn tới hắn, lệ chảy xuống thấm ướt tay hắn.

Hắn cúi xuống, hai bàn tay dùng sức ôm chặt nàng, không để ý tới nàng vì đau kịch liệt mà rên rỉ cùng vô lực giãy giụa, ở trước ngực nàng hạ tiếp một nụ hôn cực nóng, đầu lưỡi cuốn lại, hàm răng nhẹ nhàng cắn xuống da thịt để lại loang lỗ dấu vết.

Không khí thật khô nóng....

Căn phòng tối đen, tràn ngập hương vị tình dục.

Thô to cực nóng, ở giữa hai đùi nàng chậm rãi rời khỏi rồi lại đâm thật sâu vào.... nhịp nhàng....

Rên rỉ, phóng thích, thoát phá thành mảnh nhỏ.

Không khí loãng ra, những hình ảnh không chịu nổi nhập nhòa, lay động giống như mặt nước bị gợn sóng.... bốn bề sóng dậy....

Cảnh tượng chà đạp vô cùng thâm thúy, kéo dài đến mấy tiếng đồng hồ, cùng là căn phòng đó, chỉ có điều lúc này là hình ảnh Hành Chi Nhược mặc một chiếc áo ngủ đơn bạc, tựa như một u linh, chân trần đạp xuống mặt sàn rải đầy những mảnh vỡ thủy tinh.

Ra ngoài, ra ngoài....

Ta muốn ra ngoài, làm ơn thả ta ra ngoài.

Ánh mắt của tiểu Chi Nhược quét qua bức họa của cha mẹ treo trên tường.... Khát vọng nhìn về phía cửa, cánh cửa bị quán chặt bằng rất nhiều vòng khóa sắt lạnh lẽo tựa như đang quán chặt lấy trái tim cuồng loạn của nàng, một giọng nói không ngừng ở dưới đáy lòng gào thét.... nhưng đáp trả chỉ là sự bất lực.

Cửa mở, người hầu đưa cơm vào, trên khay thức ăn bằng bạc vẫn là món bánh donut vàng óng, xốp giòn.

Tiểu Chi Nhược vung tay quăng đổ món bánh ngọt mà nàng từng yêu thích nhất, giầy giụa chạy ra khỏi phòng....

Nhưng nàng có thể chạy đi nơi nào,

Tòa thành này vĩnh viễn là một chốn khôn cùng tối tăm, hắc ám, là cơn ác mộng vĩnh viễn không thể đào thoát.

Một cơn đau đầu dữ dội, kịch liệt kéo tới, nàng té xỉu....

Nửa tỉnh nửa mê, nàng mơ hồ cảm giác được mình bị ai đó ôm lấy, “Không ngoan, em như thế nào lại có thể không ngoan, anh yêu em như thế.... tại sao em lại cam lòng rời bỏ anh.”

Thanh âm của hắn tràn ngập cảm tính, lại giống như ác ma kéo nàng tiến nhập vào địa ngục sâu thẳm, “Đừng tưởng rằng hôn mê, không tỉnh là có thể dùng tuyệt thực để làm cho anh đau lòng.”

Có thứ gì đó lạnh lẽo lướt qua môi nàng, cạy miệng nàng ra, hắn cẩn thận đút vào miệng nàng một miếng bánh donut, động tác vô cùng ôn nhu, thanh âm rất nhẹ nhàng hòa ái, “Ăn đi....”

“Phải nhớ thật kỹ, anh vĩnh viễn yêu em.”

Ác mộng....

Đừng, đừng ép ta nữa.

Ngón tay của Hành Chi Nhược túm chặt lấy lớp vải đệm, cơn đau đớn từ đầu ngón tay truyền thẳng đến trái tim, giống như cực lực muốn tỉnh lại, nhưng mí mắt lại không cách nào mở ra được, bên tai văng vẳng giọng nói yêu đã lại cực độ mê hoặc của ai đó, “Bảo bối, ai làm cho em thống khổ như vậy.... Hãy nhớ thật kỹ những đau đớn, thống khổ, tù ngục này. Hành Chi Thiên.... hắn rút cuộc vào không được trái tim của em.”

Đây là....

Giọng nói của Yêu Chi? !

Hành Chi Nhược bỗng nhiên mở mắt, trước mắt một mảnh mông lung, hoảng hốt trong chốc lát, vách tường màu trắng, bé gấu đáng yêu, khung cảnh quen thuộc, đây chính là phòng của mình, nàng đỡ lấy đầu, chưa sót nở nụ cười, vừa rồi chính mình đang nằm mộng.

Nhưng đó thật sự là một giấc mộng sao....

Trí nhớ toàn bộ khôi phục, nàng cũng không rõ đây là chuyện xấu hay chuyện tốt.

Đột nhiên truyền đến tiếng thanh âm của thủy tinh bị vỡ.... cực kỳ phá hủy thần kinh.

Toàn thân nàng chấn động, chậm rãi quay đầu lại.

Hành Chi Thiên đang ngồi ở đầu giường, gần sát bên nàng.

Hắn chỉ lặng yên nhìn nàng không nói tiếng nào, bầu không khí bị kéo căng, cặp mắt tràn ngập đe dọa của Hành Chi Thiên nheo lại, “Yêu Chi? ! Em vừa gọi tên Yêu Chi.”

Hành Chi Nhược không nói, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú mê người của hắn, giống như muốn nhìn thấu xem nội tâm của một con người.

“Em có biết em mê man bao nhiêu ngày, anh vẫn thức trắng đêm không ngủ không nghỉ trông chừng em, nhưng câu đầu tiên em mở miệng lại là gọi tên hắn? Em mơ thấy Yêu Chi....”

Vẻ mặt của hắn cực kỳ thất vọng, thậm chí có chút khó có thể diễn tả.

Hành Chi Nhược cúi đầu nhợt nhạt cười, không có sức sống, nụ cười nơi khóe miệng không hề có độ ấm như xưa.

Nàng giống như có như không né tránh ánh mắt của hắn, đẩy hắn ra, nhẹ nhàng nói, “Ca, em đã nhớ lại hết thấy.”

Thân mình của hắn run lên, biểu cảm trên mặt trong chốc lát sụp đổ tan rã.

“Không cần nói, anh không muốn nghe.” Hắn tránh né tầm mắt của nàng, ôm lấy nàng, “Chúng ta không đề cập tới...”

Không đề cập thì có thể không nói sao....

Ánh mắt của Hành Chi Nhược thăm dẫm bi ai.

Hắn ngoảnh đầu sang bên, sườn mặt mang theo vẻ lạc lõng, cô độc cùng nỗi đau đớn khôn cùng, sự hối hận khắc sâu vào ánh mắt hắn, một kẻ khí thế oai hùng, hồn nhiên thiên thành tràn đầy khí phách lại bị những câu nói này mà ma diệt bấy, tám phần, thanh âm của hắn run rẩy mang theo khẩn cầu, “Chi Nhược, em đói bụng đúng không, anh xuống lầu mang thức ăn lên cho em.”

Trên bàn nhỏ ở đầu giường bày một tô cháo thanh đạm, tổ yến.... còn có bánh donut.

“Em vừa mới tỉnh, không thể ăn thức ăn có nhiều dầu mỡ, đây đều là những món ăn em thích trước đây.”

Vàng óng, xốp giòn, ngọt ngào....

Bánh donut.

Hắn nhìn theo ánh mắt của nàng, nghiêng người, dùng thìa cẩn thận gấp một khối bánh, còn chưa đưa tới miệng nàng.

Trong đầu nàng bắt gặp hiện lên hình ảnh những chiếc bánh donut rơi vãi trên mặt đất hỗn loạn loang lổ những vết máu cùng mảnh vỡ thủy tinh trong căn phòng tối tăm hắc ám.

Nôn....

Hành Chi Nhược úp người xuống, ngã vào cạnh giường, kịch liệt nôn mửa.

Trong nháy mắt, hai cánh tay mang theo tuyệt vọng cùng điên cuồng, ra sức ôm chặt lấy nàng, “Chúng ta đính hôn được không?”

Ánh mắt của hắn tràn ngập ủy khuất....

Đầu óc của Hành Chi Nhược mờ mịt, chỉ cần rằng, cố gắng đẩy hắn ra, cố áp chế cơn buồn nôn dâng lên trong lồng ngực, cực lực chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể.

Một luồng mắt nóng rực như muốn xuyên thấu thân thể của nàng.

Vẻ mặt hắn trở nên sáng bừng, gần như điên cuồng, khó kiềm chế hưng phấn nói, “Em không phải là có...”

Có? !

Làm sao có thể....

Lần đó đã cách đây rất lâu, không có khả năng hoài thai.

—|| Trừ phi hắn ở trong tình trạng mà mình không biết còn chạm vào mình....

Bất quá nhìn biểu tình của hắn, tựa hồ không phải không có khả năng.

Khó trách lại làm mộng xuân.

Nếu thật sự như lời hắn nói.... Hành Chi Nhược đưa tay xoa bụng, vẻ mặt hồ hững, còn không bằng không cần.

“Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra....” Hành Chi Thiên ôm nàng, hai cánh tay siết thật chặt, lại sợ bị thương đến nàng, “Sinh bao nhiêu đứa mới tốt đây?”

Hành Chi Nhược hoàn toàn đại ra.

Trên mặt hần vẫn tràn đầy kinh hỉ, “Chi Nhược hôm nay tròn mười tám tuổi, nếu anh có thể làm ba ba thì thật tốt quá, một đứa.... Không, hai đứa là tốt nhất.”

“Con gái ngoan ngoãn giống em, còn con trai thì giống anh.... Em nói xem có bao nhiêu tốt....”

“Sinh hai đứa là tốt nhất.... con gái thì giống em, con trai giống anh.... em nói xem thật tốt bao nhiêu.” Thanh âm của hần bỗng dừng trở nên nhu hòa, mềm mại kéo dài, trên mặt lộ ra ba phần vui sướng cùng bảy phần yêu thương.

Đầu của Hành Chi Nhược bị hần ôm lấy, cường chế gối lên trên ngực hần, so sánh với vẻ kích động của hần, vẻ mặt của nàng lại cực kỳ mê mang.

Nàng phải làm mẹ sao....

Mới chỉ có mười tám tuổi.

Mình đã bao lâu không có tới nguyệt sự? Bất tri bất giác đã trôi qua bao nhiêu ngày nàng cũng không biết.

Giương mắt lên nhìn vẻ mặt sủng nịnh mang theo hạnh phúc của Hành Chi Thiên, tay nàng siết chặt lấy lớp drap trải giường.... Chỉ nghĩ đến sắp sinh hạ con của hần, da đầu của Chi Nhược liền cảm thấy tê dại.

Hành Chi Thiên cảm nhận được sự khác thường của nàng, cúi đầu hỏi, “Em rất lạnh sao? Hôn mê nhiều ngày mới tỉnh lại, đừng để bị cảm. Mau khoác thêm áo vào....”

Nàng xoay mặt đi, không được tự nhiên né tránh, cự tuyệt sự quan tâm của Hành Chi Thiên.

Áo khoác vẫn là bị hần phủ lên người.

Bàn tay của Hành Chi Thiên từ vai của nàng, trượt dọc theo chiếc cổ trơn bóng lướt qua vành tai, hai má, hần ghé đầu sát lại, vô cùng thân thiết cọ cọ vào Chi Nhược, biểu tình ôn nhu mang theo yêu thương say đắm, đôi mắt của hần trầm xuống, dẫn theo vẻ hung tợn, bá đạo, “Không được phép có ý đồ gây hại đến tiểu bảo bối, em phải sinh nó ra....”

Thân mình của Hành Chi Nhược run lên.

Khóe môi nhếch lên lạnh nhạt cười, đôi mắt tràn ngập lãnh ý không hề có ngày xưa độ ấm, “Em....”

Hành Chi Thiên đang ngồi ở mép giường, đứng dậy, ra hiệu bảo nàng đợi một lát, móc di động từ trong túi ra, đi đến bên cửa sổ tiếp điện thoại.

Dáng người của hần cao và mảnh khảnh, cực kỳ xinh đẹp.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, rải từng chùm tia nắng ấm áp lên trên người hần, càng làm nổi bật thêm khí chất nho nhã, làm cho hần thoát nhìn có vẻ cao quý không thể chạm tới.

Giờ phút này, hần nhìn giống như một thân sĩ, gia thế hiển hách, đối với Chi Nhược tuy rằng dung túng lại yêu đến điên cuồng, nhưng cố tình một kẻ cố chấp đối với tình yêu, liều chết cũng phải yêu như hần, ngôn hành cử chỉ lại luôn biểu hiện như một thân sĩ nho nhã, lễ độ.

Hành Chi Nhược cúi mặt xuống, xoa xoa cổ tay, bên trên vẫn còn lưu lại dấu tay đỏ bầm khi nãy bị hần nắm.

Hần dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, thân hình đứng lặng yên bên cửa sổ, cầm điện thoại, quay đầu lại hướng nàng mỉm cười, nụ cười thật ấm áp, cực kỳ ôn nhu, ánh mặt trời bên ngoài thiếp lên người hần một quang sáng chói mắt....

Hành Chi Nhược nằm yên trên giường, lấy tay che mắt, luồng sáng màu vàng sắc sỡ đâm vào mắt nàng đau nhói.... kéo theo ngực của nàng cũng dâng lên từng trận chua xót, khổ sở.

Những ngày tháng sau này phải làm sao bây giờ....

Trong ngực lại dâng lên một cỗ phiên giang hải đảo buồn nôn, phải khó khăn lắm nàng mới có thể áp chế nó, miễn cưỡng nằm ở trên giường dõi mắt theo Hành Chi Thiên, nhìn thấy thần sắc trên mặt hần càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, khớp ngón tay cầm điện thoại cũng trở nên tái nhợt.

“Cái gì? ! Hợp đồng của công ty không ký thành? Khách hàng bị Kỳ tập đoàn đoạt đi?”

Kỳ tập đoàn....

Chẳng lẽ là Kỳ Tú Minh?

Hành Chi Nhược giật mình, nhin không được ngồi thẳng dậy.

Hành Chi Thiên liếc thấy động tĩnh, mày hơi cau lại, bước tới một tay tiếp điện thoại, một tay cầm lấy cái gối mềm cẩn thận giúp Chi Nhược gối lưng.

“Mấy ngàn vạn tờ danh sách bị đánh mất còn chưa tính, hôm nay tôi không muốn thảo luận công việc, tôi muốn cùng em gái trải qua sinh nhật.”

Điện thoại bị hắt dứt khoát cắt đứt.

Hành Chi Nhược trợn mắt há hốc mồm....

Còn muốn nghe tiếp a, người này.... động tác cũng quá mức lưu loát đi.

Danh tiếng quả nhiên đúng như trong thương giới đồn đại mạnh mẽ vang dội.

— ||

Bất quá, nói.... Kỳ Tú Minh rốt cuộc định làm gì, dám trắng trợn chẳng kiên dè gì cướp lấy mối làm ăn từ trên tay của Hành Chi Thiên, hẳn không sợ bị Chi Thiên trả thù sao.

Hoặc là hẳn nắm được trong tay tin tức xác thực gì đó, cho nên mới không kiêng nể gì, làm mạnh tay?

“Như vậy không sao chứ?” Sự tò mò cuối cùng cũng chiến thắng tâm lý bài xích, Chi Nhược chạm nhẹ vào tay của Hành Chi Thiên hỏi, “Công ty có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Em là tất cả của anh, tiền không có còn có thể kiếm.” Tay hắn lướt nhẹ qua tóc của Hành Chi Nhược, động tác như là đang an ủi, “Không có em anh chính là hai bàn tay trắng, trái tim cũng bị bóp nghẹt không thể hít thở, nhất định sẽ chết.” (Cesia:)

Ghé môi hôn lên mắt nàng.

“Thức ăn bị lạnh rồi, anh mang đi cho người ta hâm nóng lại.”

Hành Chi Nhược nằm ở trên giường lẳng lặng nhìn theo khuôn mặt anh tuấn, khắc sâu vẻ bá đạo khí phách của hắn, có chút hốt hoảng.

Cửa bị khép lại.

Hành Chi Thiên bưng theo khay đồ ăn, chậm rãi ra khỏi phòng, nhưng cũng mang theo toàn bộ suy nghĩ của Hành Chi Nhược.

Tay nàng bất giác vuốt ve bụng, nhiệt độ ấm áp từ cơ thể truyền vào lòng bàn tay khiến cho trái tim của nàng không hiểu sao cũng đi theo đập dồn dập, nơi này thật sự có một sinh mệnh nhỏ bé đang hình thành sao....

Một bàn tay đột ngột xuất hiện nắm lấy tay nàng, rất chặt, xúc cảm lạnh lẽo từ bàn tay nọ truyền đến làm cho lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, bàn tay kia dường như cố tình gia tăng sức ép, ở trên bụng nàng dùng sức ấn xuống.

Không....

Nàng theo tiềm thức cả kinh, đẩy tay hắn ra.

Đôi mắt của Hành Chi Nhược thất kinh chống lại một đôi bích mâu không có hảo ý.

Một khuôn mặt đầy yêu dã đang phóng đại ở trước mặt nàng, khóe miệng cong lên, ánh mắt câu hồn người có chút giống như vô ý liếc về phía bụng của nàng, “Sờ cái gì.... vừa tỉnh dậy liền đóng cửa cùng với Hành Chi Thiên ở trong phòng bí mật thâm thì, đừng quên, hẳn đối với em không được tốt cho lắm.”

Đúng vậy....

Nhưng, Yêu Chi người cũng chẳng khá hơn nơi nào.

Hai người hợp lại cùng một chỗ, kẻ tám lạng người nửa cân.

Hành Chi Nhược mấp máy môi, muốn nói gì đó.... Nhưng cuối cùng vẫn là buông tha, thần sắc thản nhiên lãnh đạm nhìn hần.

Hần nhưng lại thật rất có tự giác, cố ý chọn từ nói, “Em muốn hỏi ta, tại sao vẫn còn ở trong tòa thành không bị Hành Chi Thiên đuổi đi có đúng không...”

Trầm mặc tiếp tục trầm mặc.

“Ta còn muốn xem một chút em cùng với Bạch Lạc Hề như thế nào tu thành chánh quả, làm thế nào bỏ được rồi đi...”

Hần từ từ khom xuống, vén tóc nàng lên, vô cùng thân mật vuốt ve, khoe miệng cười phá lệ mỉa mai hoặc lòng người, “Em có biết em mê man bao nhiêu ngày, mấy tên bác sĩ lang băm kia đều chẳng làm gì được, ta thân là bác sĩ tâm lý hàng đầu thế giới đương nhiên là bị bắt buộc miễn cưỡng lưu lại, hôm nay em tròn mười tám tuổi.... Ta tin tưởng em nhất định sẽ tỉnh lại, bởi vì em không có khả năng bỏ lỡ trò hay sắp diễn ra.”

Một hần trí nhớ còn tốt như vậy....

Nhớ tới phần di chúc mà Bác Cẩm trước đây có đề cập với nàng, vậy thì thế nào....

Dù sao nàng cũng không phải người của Hành gia, đơn giản chắc là lão nhân gia quy định cổ phần mà con dâu của Hành thị thừa kế đi, nàng không thương cũng không tiếc.

Hướng chi.... nàng còn không có cùng Hành Chi Thiên kết hôn đâu.

Hành Chi Nhược hừ một tiếng, đem lời nói châm ngòi trào phúng của Yêu Chi theo tai này lọt qua tai kia, hết thấy mọi gút mắc còn không có kết thúc, trong chuyện dùng danh nghĩa yêu để thôi miên cùng giam cầm, nếu nói Hành Chi Thiên là chủ mưu thì Yêu Chi cũng là đồng lõa.

Người ta là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi....

Còn hần ngay ngày đại tuyết thế nhưng lại còn tổng cho người ta sương giá, hơn nữa thường thường vào mùa hè nóng bức, xắn tay áo đẩy cho người ta một chậu than còn bỏ thêm củi lửa.

Tính chiếm hữu của bọn họ so với yêu quá mức mãnh liệt.

Chỉ có, Bạch Lạc Hề vẫn giống như một tờ giấy trắng, thuần khiết như thế, chỉ một câu, đúng là đúng mà sai là sai, không khiến cho người ta cảm thấy áp bách, cũng sẽ không nhân lúc người ta xoay lưng mà thọc cho người ta một dao.

Nói nàng yêu nhất là Bạch Lạc Hề....

Còn không bằng nói cách yêu của hần khiến người ta cảm thấy an tâm, không yêu cầu hồi báo, chỉ là thật tâm đối xử tốt với người, tâm cũng đi theo trở nên an ổn thư thái.

Bàn tay lạnh lẽo của Yêu Chi lại đặt lên bụng của nàng vuốt ve, tay còn lại thì nắm chặt lấy cằm nàng, hai mắt nhắm lại nhìn xéo từ trên xuống, đem vẻ bồn chồn bất an của nàng thu hết vào trong mắt, nhan sắc trong đôi mắt mâu trở nên quay cuồng thâm trầm, tràn ngập giận dữ, “Em nói thử xem.... trong đầu em rốt cuộc là đang suy nghĩ gì?”

Hành Chi Nhược liếc về phía tay hần đang đặt trên bụng nàng, có chút vô lực.

Nghĩ tay của người luôn đặt ở vị trí mẫn cảm đó, có phải có ý định mưu sát nhân mạng không.

Hành Chi Nhược mím môi, rõ ràng đối với cách cư xử thái quá của hần không thêm để ý tới.

“Ta mới này ở ngoài cửa nghe được một chút chuyện, em ới nữa cảm thấy không thoải mái sao?” Bàn tay của hần đặt ở bụng nàng bắt lưu dấu vết ấn xuống một chút.

Hành Chi Nhược lập tức kinh hoảng.

Nàng không nghĩ muốn đưa nhỏ....

Nàng không nghĩ sinh ra con của nàng cùng Hành Chi Thiên.

Nhưng khi bàn tay của Yêu Chi ấn xuống, từ sâu trong đáy lòng nàng bắt giác dâng trào một cảm giác khủng hoảng trước nay chưa từng có, trước khoan nghĩ tới động cơ của hắn là gì, nhưng nàng không nghĩ một tiểu sinh mệnh bị hắn hủy diệt.

Nếu....

Nàng thật sự đã hoài thai.

Hành Chi Nhược vươn tay bắt lấy bàn tay không có hảo ý tự tiện đặt trên bụng nàng, cau chặt đôi mày thanh tú, khó chịu híp mắt lại, túm lấy ống tay áo của hắn kéo hắn sát lại gần, vô lực tựa vào ngực hắn, cả người run run, lại bắt đầu cảm thấy buồn nôn, mùi trúc hương tao nhã, tươi mát thản nhiên toát ra từ người hắn chui vào mũi, áp chế cơn buồn nôn đang dâng lên trong ngực, nhưng nàng vẫn không cam tâm, lôi kéo vạt áo của hắn, toàn tâm toàn ý.... ới ra.

Nhìn vạt áo rườm rà hoa lệ dính đầy vết bẩn cùng với mùi chua thối, tâm tình của nàng trở nên vô cùng tốt, đẩy ra hắn đang kinh ngạc nhìn nàng.

Ai ngờ vẻ mặt của Yêu Chi lại không hề mang thù, kéo nàng ôm trở lại trong lòng, ôm thật chặt, xúc động nói, “Đây là hậu di chứng sao, không cần nghĩ tới quá khứ khiến em buồn nôn, Hành Chi Thiên nhất định nghĩ là em mang thai. Bảo bối.... quên hết đi, ta sẽ không lại thôi miên em, ta sai lầm rồi.”

Hành Chi Nhược run lên, luống cuống tay chân che mũi, muốn thoát ra khỏi ôm ấp của hắn.

Hắn lại cố tình không để ý tới ô uế ở trên người, lại gắt gao ôm nàng thật chặt, khí lực rất lớn.... không cho nàng giãy.

—|| người này nhất định là cố ý. (Cesia: bạn yêu nghiệt này trả thù cũng quá ư nham hiểm đi)

Khuôn mặt của Hành Chi Nhược bởi vì bị hắn cưỡng ép ôm mà chà xát vào bào phục, bắn thử mang theo mùi vị tanh tưởi, ẩm ướt.

Nàng sắp hôn mê.

Bị ghê tởm muốn chết, ta nhỏ ta nhỏ ta nhỏ, đồ yêu nghiệt.

Dưới lầu bổng dựng vang lên tiếng ầm ĩ chói tai, đánh văng hai kẻ đang trình diễn màn “ôm nhau” ra.

Xảy ra chuyện gì....

Hành Chi Nhược lập tức cảm thấy hoang mang, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, mí mắt chưa bao giờ giật lợi hại như vậy.

Nàng liếc nhìn Yêu Chi.

Đôi bích đồng của Yêu Chi đột nhiên híp lại, tia sáng hưng phấn khó ức chế lóe sáng trong mắt hắn, nỗi bất an trước nay chưa bao giờ có trào dâng trong lòng nàng càng lúc càng trầm trọng.

Ngày này rốt cuộc đã đến.

“Bảo bối, có dám cùng ta đi xuống lầu xem không? Trò hay sắp mở màn.”

50. Q.4 - Chương 10

Trên hành lang người hầu bị dọa đứng ngậy ra như phỗng, ngừng hết mọi công việc trong tay, nín thở, vẻ mặt ngây dại, tất cả đều dồn mắt về hướng dưới lầu.

Trong đại sảnh cửa mở toang, lập tức có rất nhiều người lạ xông vào, cái bánh sinh nhật to lớn bị đụng ngã, những mảnh bánh vỡ vụn tán loạn trên mặt đất, kem bị rất nhiều dấu chân đạp lên.

Trần thắm luống cuống tay chân, muốn ngăn cản nhưng bất lực.

Hành Chi Thiên khoanh tay trước ngực, tức giận nhìn những kẻ xâm nhập trái phép vào tòa thành, toàn thân tỏa ra một cỗ ngạo khí bức người làm người ta không dám đến gần.

“Ca, đã xảy ra chuyện gì?” Hành Chi Nhược vịn vào tay vịn cầu thang, thanh âm có chút khiếp đảm, vẻ mặt bất an nhìn những khuôn mặt lạ lẫm đang đứng đầy trong đại sảnh, trong đó có mấy kẻ thân hình cao lớn, hình như là mặc đồng phục cảnh sát.

Sao lại thế này?

Nàng đang do dự có nên xuống lầu hay không?

Một tiếng thở dài, Hành Chi Thiên đang nhíu mày lập tức lại giãn ra, biểu tình cũng trở nên ôn nhu, “Không có việc gì, em trở lên lầu nằm nghỉ đi tạm thời đừng đi ra.”

Bàn tay đang nắm tay vịn hơi siết lại một chút, Hành Chi Nhược đứng thẳng người, sắc mặt tái nhợt không có vẻ gì là muốn đi.

Một thân ảnh bóng xuất hiện trong đám người xa lạ, hồng đình bên tai, phá lệ bắt mắt.

Hành Chi Nhược nheo mắt, truy đuổi theo thân ảnh của hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ quen thuộc trước đây, hiện tại càng phát ra vẻ thành thực....

Nam tử kia nâng đầu, ngẩng mặt lên nhìn nàng, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, cậu thiếu niên trong trí nhớ hiện tại tuy rằng đã rời khỏi giới showbiz nhưng khí chất vẫn chói lọi như thế, thanh âm của hắn vẫn vậy, giống như tiếng nhạc trời làm cho lòng người say mê, hắn vẫn giống như trước đây cười đến vô tâm không phể, gọi, “Chi Nhược, sinh nhật mười tám vui vẻ.”

Kỳ Tú Minh? !

Hành Chi Nhược giật mình sửng sốt, bàn tay đang nắm tay vịn khẽ run, trong lúc nhất thời trong lòng dậy sóng, cực kỳ kinh hãi, đập thang bước xuống, dưới chân bị trượt....

“Cẩn thận!”

“Coi chừng dưới chân!”

Hai nam tử ở dưới lầu cùng lúc kêu to, chỉ còn kém không phóng lên.

Hành Chi Nhược trước mắt một mảnh tối đen, chân nhũn ra, trời đất quay cuồng, mắt thấy khuôn mặt sắp tiếp cận đại địa.

Một sợi dây cột tóc, tẩm đấm hương vị thanh nhã của rừng trúc, xướt qua hai má nàng, trắng tinh lạnh lẽo, nàng nhất thời hoảng thần....

Một bàn tay chụp lên vai nàng, hơi thở tràn ngập nam tính phất qua cổ, một cánh tay vòng qua ôm sát lấy nàng, kịp thời túm lấy thân hình lung lay sắp đổ của nàng ôm vào trong ngực, mới tránh cho nàng thoát khỏi màn kịch lẫn lộn xoắn xuýt cầu thang.

Hết thở động tác giống như quay chậm....

Chỉ nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

Buông tay....

Hành Chi Nhược vặn ra bàn tay của Yêu Chi đang giam cầm hông, độ ẩm từ da thịt nàng truyền vào lòng bàn tay hắn, lớp tơ lụa mỏng manh tựa như một tầng giấy chỉ cần đầu ngón tay của hắn dùng một chút sức là có thể xé rách, áp suất không khí chung quanh trở nên quái dị, làm ọi người không hiểu sao cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Hành Chi Nhược bị nhiều ánh mắt như vậy chiếu vào người cảm thấy quẫn bách không chịu nổi, cả người đều mất tự nhiên.

“Muốn ta buông tay?” Yêu Chi cố ý ghé sát vào, thở ra một hơi, thấp giọng nói, “Ta không buông....”

Hắn dùng cánh tay ở trước ngực ôm lấy cổ nàng, liếc xéo về phía hai người ở dưới lầu, trong khoảnh khắc trên mặt hắn phẳng phất nở rộ ra một nụ cười tuyệt đẹp như hoa, hắn lười biếng chỉ tay.... Ý bảo Hành Chi Nhược nhìn, chính mình thì cổ tình tăng cao thanh âm, “Xem, hai người bọn họ, về mặt đó.... Chặt chặt chỉ còn kém không giết chết ta, thú vị.”

- -||

Hắn lại cổ tình ôm nàng chặt hơn.

Cặp mắt của Hành Chi Thiên cùng Kỳ Tú Minh sáng quắc nhìn trừng trừng vào bàn tay đang chiếm lấy Chi Nhược, chỉ hận không thể đem tên Yêu Chi đang có động tác vô cùng thân thiết kia quăng ra xa tám trượng.

Không khí chung quanh càng lúc càng rét lạnh thấu xương....

Cuối cùng vẫn hành động.

Cũng không biết kẻ nào di chuyển trước, dù sao cầu thang đều nhanh muốn sụp.

Hành Chi Thiên giành trước.... nắm lấy tay nàng, kéo nàng cách xa khỏi vòng ôm áp của Yêu Chi, về mặt nghiêm khắc, môi mím chặt, rõ ràng đang cực mất hứng.

Một bàn tay bỗng giữ chặt lấy bàn tay bá đạo của hắn, Kỳ Tú Minh cười khê túm lấy tay của Hành Chi Thiên, dùng năm sáu phần lực đạo, quan sát ánh mắt của hắn, gần từng tiếng, “Từ hôm nay trở đi, người đã không có cơ hội.”

Hành Chi Thiên nhú mày có chút tức giận nhìn hắn nói, “Thật không? Chưa chắc, nơi này là tòa thành của ta, Chi Nhược là em gái của ta, nếu người không phải đến chúc mừng sinh nhật nàng, ta có thể mời người đi ra ngoài.”

Trên mặt của Kỳ Tú Minh lại lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn của siêu sao cực kỳ chói lọi, vỗ vào vai của Hành Chi Thiên, thân nhiên kéo Hành Chi Nhược ra phía sau hắn, giống như trấn an, vụng trộm nắm chặt tay nàng.

“Chi Thiên, lời nói của người quả là vẫn cay nồng. Hôm nay ta dẫn theo một người đến gặp người, người nhất định có hứng thú.”

Hành Chi Thiên có chút nghi hoặc nhìn hắn, biểu tình trong mắt không kiên nhẫn.

Kỳ Tú Minh cười, hướng về phía cửa ra vào hơi bĩu môi, cầm gương lên.

Hành Chi Nhược mở to đôi mắt xinh đẹp, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cửa ra vào.

Mặt trời nghiêng mình rải những tia sáng ấm áp vào trong đại sảnh, một cái bóng đen gầy yếu che khuất nửa khung cửa.... mái tóc bạc trắng như tuyết....

Hắn là,

Bác Cầm? !

Rất cuộc không có thời gian đi chú ý tới biểu tình trên mặt của Hành Chi Thiên,

Hành Chi Nhược đẩy ra mọi người chạy vội qua đó, trong đầu của nàng lúc này hiện lên những hình ảnh khi còn bé, Dã cục cứng bướng bỉnh làm nũng....

Trong nhất thời nàng có cảm giác như thể mọi chuyện chỉ mới xảy ra mới ngày hôm qua.

Từng ký ức rõ ràng hiện lên trước mắt.... làm cho người ta hoài niệm thời gian....

Nàng hô hấp dồn dập, thả chậm cước bộ, dừng lại ở trước mặt của lão nhân, có chút do dự, ngực phập phồng, thanh âm cũng có chút khàn khàn, “Quản gia, thật là bác sao.... mấy năm nay bác.... đi đâu vậy.”

Nói xong lời cuối cùng lại có chút tủi thân....

Vì sao bỏ lại một mình ta ở tòa thành này....

Ta nghĩ đến bác không cần Dã cục cũng.

“Tiểu thư.” Ánh mắt của Bác Cẩm đau xót nhìn Hành Chi Nhược, miệng mấp máy, rốt cuộc cũng không nói nên lời.

Chi Nhược tiểu thư, gầy....

Vẻ tươi cười đã không còn sáng lạn như trước, đây là tạo cái gì nghiệt, sớm biết như thế không nên nghe theo lão gia, không nên nghe theo lão gia, nếu lão gia còn tại thế, nhất định sẽ hối hận lúc ban đầu đã quyết định.

May mắn, còn có thể vãn hồi, mọi thứ còn không tính quá trễ.

Bác Cẩm trong lúc nhất thời nước mắt rơi đầy trên mặt, “Nhiều năm như vậy thật khổ cho cô....” Lão nhân gục đầu xuống, run rẩy cầm lấy tay áo lau nước mắt, cổ họng ồm ồm.... Ánh mắt của ông gắt gao nhìn chăm chăm vào Hành Chi Nhược, vẻ hòa ái lộ rõ trên mặt ông, sau đó mới vui vẻ gật đầu, thật cẩn thận lấy từ trong lòng ra một phong bì bằng da trâu, mặt trên có dấu niêm phong nổi bật của gia tộc.

“Sau khi tôi bị đuổi ra khỏi tòa thành thì chuyển về nông thôn sống, trông coi bảo quản di chúc của lão gia, tiểu thư còn nhớ trước kia Bác Cẩm có kể chuyện xưa cho cô nghe?”

Chuyện xưa....

Ước định mười tám tuổi.

Hành Chi Nhược chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, huyết thái dương co rút dữ dội, nàng kinh sợ nhìn lão nhân, trong lòng dâng lên một cảm giác hãi hùng, trực giác nói cho nàng biết.... Bác Cẩm hôm nay đến là cùng nàng có liên quan.... Những kẻ xa lạ xuất hiện ở đây, bầu không khí kỳ quái đang bao trùm đều cùng nàng có liên quan.

“Tôi từng là luật sư riêng của lão gia, phụ trách xử lý rất nhiều chuyện, cho nên lúc ở tòa thành vẫn giả vờ câm điếc, không nói nhiều mới không có nhiều sai.”

“Tôi.... biết chuyện bác giả câm.” Hành Chi Nhược nhẹ giọng nói, “Sau khi bác đi rồi, các ca có đề cập qua với tôi.”

“Thật không,” lão nhân cười, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở trên người Hành Chi Thiên vài giây, cuối cùng nhìn về phía Yêu Chi, vẻ mặt của lão nhân có chút ngưng trệ, thần sắc cổ quái, nhưng cuối cùng vẫn suy sụp cười, không kiềm được lắc đầu, “Thật khéo, Yêu thiếu gia cũng có mặt, vừa vặn, không cần kéo dài thêm thời gian, tôi sẽ tuyên đọc di chúc.”

“Di chúc?”

“....Thật sự là di chúc? !”

Hành Chi Thiên vẻ mặt kinh ngạc, có vẻ như không dự đoán được, nhìn Hành Chi Nhược lại nhìn về phía quần gia.

Nhưng thật ra Yêu Chi lại một bộ tự nhiên như không.

“Di chúc của lão gia từng có một bản, bản này mới là bản sửa chữa cuối cùng, lão gia đã phân phó không đến thời điểm cuối cùng không thể nói, phải đúng ngay thời điểm tiểu thư tròn mười tám.”

Trong đại sảnh thoáng chốc im lặng....

Không khí thật quỷ dị.

Kỳ Tú Minh tùy tiện ngồi xuống sofa, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ cười khanh khách, con người nhảm thẳng khuôn mặt của Hành Chi Thiên, tìm tòi.

Yêu Chi cau lại đôi mày thanh tú, có chút bất an liếc nhìn Hành Chi Nhược, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Hành Chi Thiên vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Hành Chi Nhược đứng thẳng, sắc mặt tái nhợt, cuối cùng vẫn nhịn không được, “Bác Cẩm.... tôi vẫn muốn hỏi, vì sao lão gia phải chờ đến tôi mười tám tuổi mới cho ông đến tuyên đọc di chúc.”

Tôi chỉ là bị nhận nuôi....

Không phải sao.

“Tiểu thư, cô có yêu thiếu gia không? Cô có muốn cùng cậu ấy kết hôn không?” Bác Cẩm không trả lời mà hỏi lại.

“Bác đang nói cái gì.... Bác Cẩm, tôi....” Hành Chi Nhược cúi đầu, vẻ mặt phức tạp, không tự giác đặt tay lên bụng, khóe miệng nhếch lên cười nhưng không hề có độ ấm, “Nếu cùng ca ca kết hôn mới có thể chia cho tôi một chút di sản, tôi sẽ lựa chọn buông tha....” Nàng nhìn thẳng Bác Cẩm, gần từng tiếng kiên định nói, “Tôi không nghĩ kết hôn, tôi không muốn ở lại tòa thành, cho dù có hai bàn tay trắng, tôi nhất định cũng phải rời khỏi.”

Yêu Chi đột nhiên nheo lại đôi bích đồng, bàn tay lặng lẽ ôm lấy eo của Hành Chi Nhược....

‘Chát’ một tiếng....

Hành Chi Thiên lãnh mặt, thần sắc lạnh nhạt, bên kia Yêu Chi nhe răng trợn mắt ôm lấy bàn tay đỏ bừng, trên mu bàn tay hiện rõ ràng năm dấu ngón tay, hết sức dẫn nhãn ghé mắt.

Bác Cẩm đem hết thủy thu vào trong mắt, khóe miệng nhịn không được run rẩy, cổ nghẹn cười, nhưng trong mắt lại không dấu được vẻ bi ai, ông khẽ ho khan một tiếng, “Được rồi, cũng đã đến lúc tôi nên tuyên đọc di chúc.”

Tòa thành cực kỳ tĩnh lặng, không khí có chút áp bách.

Người hầu đều cúi đầu thức thời lui xuống, lại có vài kẻ lăm chuyên cổ vánh tai lên muốn nghe lén....

Vẻ mặt của Hành Chi Thiên hờ hững, lãnh đạm, không hề lộ ra chút cảm xúc nào, trong đôi mắt lại có một phần nhu hòa, tầm mắt không hướng về phía Bác Cẩm đang chuẩn bị đọc di chúc mà thủy chung vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Hành Chi Nhược, vẻ mặt của hắn giống như khao khát, lại nói không nên lời, kháng kháng liều chết ôn nhu mang theo chín phần bi thương.

Hành Chi Nhược thoáng chốc đỡ dẫn mở to hai mắt, sau đó lại cứng rắn thu hồi tầm mắt, trong lòng có chút buồn bực.

Bác Cẩm đứng ở trước bàn, mở ra dấu niêm phong bằng sáp màu đỏ, yên lặng, rút ra một tờ giấy, liếc nhìn Yêu Chi rồi lại chậm rãi hướng về phía Hành Chi Thiên, thở dài một hơi, “Hiện tại chính thức tuyên đọc di chúc.”

“Ta, Hành Sở Thiên, sau khi trải qua nghiêm túc suy nghĩ do đó tuyên bố, dưới đây là phần di chúc về việc xử lý tài sản lưu lại sau khi ta mất: Hành thị sở hữu di sản, bất động sản cùng 95% cổ phần công ty để lại cho Hành gia cháu gái ruột Hành Chi Nhược kế thừa, 3% tặng cho con trai của đứa con gái đã thoát ly quan hệ cha con của ta Yêu Chi, đối với dưỡng tôn Hành Chi Thiên, nếu trước khi tuyên đọc di chúc Hành Chi Nhược đáp ứng cùng Hành Chi Thiên kết hôn, như vậy hắn sẽ nhận được 2% cổ phần còn lại, nếu Hành Chi Nhược trong lòng có người khác, vậy 2% còn lại quy trở về cho Hành Chi Nhược phân phối.

Bản di chúc này ở Hành Chi Nhược mười tám tuổi bắt đầu có hiệu lực. Đây là bản di chúc duy nhất tồn tại có hiệu lực. Sau khi ta chết, nếu tìm thấy phần di chúc trước kia có liên quan đến việc xử lý tài sản, toàn bộ đều vô giá trị.”

Cái gì? !

Đầu ngón tay của Hành Chi Nhược bấm sâu vào lòng bàn tay, cực kỳ đau đớn, tim đập hỗn loạn, trong đầu cũng hoàn toàn mờ mịt.... Giống như bị lạc vào trong mộng, nàng cố gắng trợn to mắt, hoảng hốt nhìn chăm chăm vào miệng Bác Cẩm hé ra rồi hợp lại, đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía Hành Chi Thiên đang cao ngạo đứng nơi đó.

Hành Chi Thiên không được phân chia tài sản? !

Hắn....

Hắn không phải người của Hành gia....

Vì sao lại như vậy, nàng vẫn nghĩ đến hắn mới chân chính là người thừa kế, cho nên mới có thể đối đãi như thế với một kẻ thân là dưỡng nữ như nàng.

Nhiều năm qua nàng vẫn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhận mệnh thỏa hiệp.

Kết quả, tất cả chỉ là một trò đùa dai của vận mệnh.

Chính mình mới người chiến thắng lớn nhất trong di chúc.

97%....

Trong khi Hành Chi Thiên một phần cũng không hề có.

Nhiều năm như vậy....

Nhiều năm như vậy, thật sự là một trò cười, cười đến nước mắt đều ngừng không được.

Nhất định là có chỗ nào sai lầm rồi.

“Nhất định là có chỗ nào sai lầm rồi.” Yêu Chi kéo tay áo lên, khoanh tay trước ngực, nhướn mày, lưỡi biếng tựa người vào vách tường, nhìn Bác Cẩm, “Lão quần gia, ông khẳng định bản di chúc này là thật, ta cũng không cần phần tài sản xui xẻo vật vãnh đó của Hành gia.... bắt quá...”

Hắn quay đầu lại, liếc nhìn Hành Chi Thiên, lại nhìn về phía vẻ mặt đang muốn khóc Hành Chi Nhược, nhú mày, vẻ mặt rối rắm hỏi, “Ông khẳng định Hành Chi Nhược mới là cháu gái chân chính huyết thống của Hành Sở Thiên? !”

“Đúng vậy, Hành thiếu gia.”

“Đừng gọi ta Hành thiếu gia, ta chỉ là Yêu Chi, thu hồi vẻ mặt dối trá của lão nô ông, Hành gia chẳng có kẻ nào là người tốt, lúc trước khi mẫu thân của ta bị đuổi ra khỏi nhà, các người phản ứng ra sao.... chắc chắn trong lòng thầm nghĩ may mắn nữ nhân bại hoại thanh danh đó rốt cuộc cũng đi? Hiện tại lão già kia mới nhớ tới muốn bồi thường chút ít để an ủi, hắn cũng đừng quên bắt đầu từ ngày đó, ta đã không còn chút quan hệ nào với Hành gia.” Yêu Chi xoay mặt sang hướng khác, đôi chân mày tuyệt đẹp hơi hơi cau lại, có vẻ như đang cố kiềm nén gì đó, thoáng chốc hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hành Chi Nhược, đôi bích mâu lung linh tràn ngập ánh sáng tựa như đông kết từ ánh trắng, cuối cùng lại trở nên ảm đạm, hắn cũng không tiếp tục nhìn Hành Chi Nhược, bởi vì buồn bực cùng phần nộ, lỗ tai cùng sau gáy của hắn đỏ bừng.

Thanh âm của Yêu Chi rất thấp, ôm một tia may mắn cùng không cam lòng, “Chi Nhược từ khi sinh ra liền được Hành gia nuôi dưỡng đúng không, Hành Chi Thiên là do lão già kia nhận nuôi, ta mới là chân chính huyết thống Hành gia, hiện tại ta nên thay thế Hành Chi Thiên cưới Chi Nhược, chẳng lẽ không đúng sao...”

“Yêu thiếu gia, tiểu thư Chi Nhược là em gái ruột của cậu, dòng máu đang chảy trên người cậu đã đủ nghiệt luân, xin đừng chấp mê lại một lần nữa làm cho thế hệ này tái diễn nghiệt luân.”

Chát một tiếng....

“Đừng theo ta nhắc tới hai chữ thế hệ này....” Yêu Chi tức giận đến cả người phát run, vung tay áo hất đổ mọi thứ ở trên bàn.... bao gồm cả bản di chúc.... giấy bay tán loạn, quay cuồng ở trước mặt bọn họ, bạc nhược rơi xuống, “Yêu Chi.... Yêu Chi, chết non chẳng phải tốt hơn sao, ta ngay từ lúc ra đời đã là một sai lầm.” Thanh âm của hắn có chút run rẩy, vòng qua Bác Cẩm, đi thẳng đến trước mặt Hành Chi Thiên, ánh mắt phần hận ngoan độc nhìn hắn, “Ngay từ đầu người đã biết ta là người của Hành gia đúng không.... cho nên mới phóng túng mặc cho ta càn quấy, nhưng người có thể tưởng tượng được bản thân sẽ có hôm nay, ta không phải là kẻ chiến thắng lớn nhất, nhưng người lại là kẻ thua thảm hại nhất.... Chi Nhược, tài sản không có, người có thể tưởng tượng mình có hôm nay? !”

Hành Chi Thiên vẫn đứng thẳng, không hề dao động, không mở miệng nói lời nào.

Ánh mắt của Yêu Chi càng trở nên âm độc, đột nhiên xô Chi Thiên ra, bật ra một tràng cười điên cuồng, “Người người đều nói ta khờ, biến thái quy biến thái.... Lão già Hành Sở Thiên đem người dạy càng ngốc

càng biến thái, Chi Nhược em nhìn thấy không.... Hấn vì em cái gì cũng không cần, Hành gia.... thật đáng sợ.”

“Yêu Chi.” Hành Chi Nhược nhin không được đi tới nắm lấy tay áo của hấn, “Đừng....”

Đừng như vậy.

Yêu Chi bỗng nhiên nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt đờ đẫn, giống như đột nhiên hiểu được điều gì, khóe miệng bất giác mỉm cười càng phát ra âm thanh, “.... Ta hiểu được, chỉ có em là thủy chung vẫn không hiểu, bảo bối của ta.” Hấn cúi đầu xuống, ghé sát vào tai nàng, “Em có biết không, biểu tình của em nói cho ta biết, lòng của em đang rất đau, đau vì Hành Chi Thiên.”

Hành Chi Nhược cả kinh, ngoảnh mặt sang một bên, thần sắc có chút mất tự nhiên.

Yêu Chi đứng thẳng người dậy, đưa tay lên, nhìn về phía vẻ mặt nhàn tình ngồi ở ghế sofa Kỳ Tú Minh, khóe miệng nhếch lên yêu dã cười, “Người hôm nay đạo diễn tốt lắm, thời gian tính cũng thật chuẩn, không hề từng là diễn viên, cùng một lúc loại trừ hai đối thủ rất cao hứng đúng không, bất quá ta có thể khẳng định....” Hấn quét mắt về phía Hành Chi Nhược, giống như đang cười mà cũng như không phải, “Người chiến thắng cuối cùng sẽ không phải là người.”

“Người....” Kỳ Tú Minh đứng lên, đôi hồng đình ở trên tai lóe sáng, chiếu rọi ở trên mặt bởi vì tức giận mà hơi nhiễm hồng.

“Lười cùng các người ở chỗ này phí thời gian.” Yêu Chi ném cho hấn nụ cười khinh miệt, hừ một tiếng, hướng về phía cầu thang, ngón tay trắng nõn bắt lấy tay vịn, ống tay áo dài rũ xuống, đôi bích mâu phức tạp liếc Hành Chi Nhược một cái, cuối cùng xoay đầu đi, nhắm mắt, vẻ mặt giãn ra, cũng không quay đầu lại đi thẳng lên lầu, vẻ mặt đó tựa như ly biệt khắc sâu vào mắt.

Hành Chi Nhược thở ra một hơi nhẹ nhõm,

Trong đầu lộn xộn rối nùi tựa như một đồng len sợi bị rối, muốn sắp xếp lại suy nghĩ lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hành Chi Thiên....

Từ lúc Yêu Chi gây náo loạn cho đến giờ, hấn vẫn im lặng, thần sắc hờ hững xa cách, hấn có dự đoán được sẽ có ngày hôm nay.... hay là căn bản không hề nghĩ tới gia gia cuối cùng lại lưu lại nhất kích, đau lòng cho nên mới trầm mặc.

Không có người biết.

Trong đầu của Chi Nhược vẫn còn vọng lại câu nói trong bản di chúc kia.

Đây là bản di chúc duy nhất tồn tại có hiệu lực. Sau này nếu phát hiện bản di chúc trước kia có liên quan đến việc xử lý tài sản, toàn bộ đều vô giá trị.

Bản di chúc trước kia là thế nào?

Có lẽ trước đây, sở hữu tài sản cùng công ty của tập đoàn Hành thị vẫn thuộc về Hành Chi Thiên, hấn từ nhỏ vẫn được bồi dưỡng như người thừa kế, ưu tú lại lãnh tình.

Trước khi chưa có vở hài kịch hôm nay, hấn đều có thể hỉ giận không hề biểu lộ trên mặt, hiện tại hai bàn tay trắng....

Trong lòng Chi Thiên có lẽ vẫn xem chính mình là người của Hành gia.

Hấn đối với gia gia tôn trọng lại ân cần.... Tuy rằng hấn chưa từng nói ra, nhưng Chi Nhược có thể quan sát được từ trên nét mặt của hấn, mỗi ngày, hấn luôn lấy hình của gia gia lau một lần rồi lại một lần. Khi đó chỉ có hai ông cháu bọn họ ngụ tại tòa thành to lớn này, có lẽ rất ấm áp.

Nhưng Hành Sở Thiên một kẻ ở thương trường hô phong hoán vũ, một lão nhân già cả lại cô đơn, cuối cùng là khôn khéo, thiên về lý tính nhiều hơn cảm tính.

Bản di chúc này....

Cư nhiên, ngay cả một chút cũng không lưu lại cho hắn.

Bác Cầm thở dài, giống như đang xin lỗi, liếc nhìn Hành Chi Thiên thật lâu, khắp khiêng đi tới, từ trong lòng rút ra một tập hồ sơ, lấy ra một phong thư.

“Thiếu gia, đây là lão gia lúc sinh tiền để lại cho cậu. Bảo sau khi tuyên đọc di chúc nhất định phải giao nó cho cậu.”

“Cám ơn Bác Cầm.”

“Thiếu gia.... cậu đây là....” Bác Cầm cúi đầu, che dấu vẻ khổ sở trong mắt.

Tiểu thiếu gia là do hắn trông nom từ nhỏ đến lớn.

Hôm nay chịu đả kích lớn như thế, vẫn cứng rắn chống đỡ, ngôn hành cử chỉ vẫn duy trì lễ phép cơ bản như trước, trong lòng cậu ấy có bao nhiêu khổ sở.... chỉ sợ là chỉ có chính cậu ấy mới biết rõ.

Kỳ Tú Minh chống tay xuống sofa, không ngừng xoay xoay cổ tay, nhìn lá thư trên tay của Hành Chi Thiên, tựa hồ rất có hứng thú đối với lá thư.

Hành Chi Nhược mở to mắt nhìn....

Hành Chi Thiên rũ mắt xuống, bàn tay đang cầm bức thư khẽ run, biểu tình rốt cuộc có biến hóa, vẻ mặt cổ quái, không biết dùng từ gì để hình dung....

Làm cho người ta có chút lo lắng.

Một tiếng ho khẽ cắt ngang bầu không khí thình lặn, vang lên trong đại sảnh nghe có vẻ phá lệ chói tai, Kỳ Tú Minh ngồi ở trên ghế sofa đưa mắt ra hiệu, nhóm người mặc đồng phục cảnh sát đứng ở một bên, lập tức lấy lại tinh thần.

Hành Chi Thiên thân mình rung động....

Bức thư màu vàng,

Theo đầu ngón tay của hắn trượt xuống....

“Di chúc cũng đã đọc xong, chúng ta cũng nên làm việc.” Cảnh sát đưa ra lệnh bắt giữ, đón nhận ánh mắt của Hành Chi Thiên, “Tai nạn máy bay mấy năm trước, chúng tôi hoài nghi anh có liên quan, đây là lệnh chính thức bắt giữ.”

Bắt....

Có phải lầm lẫn rồi không, ca ca sẽ không làm chuyện đó.... hắn cũng không có khả năng làm....

Ánh mắt của Hành Chi Nhược mang theo cầu xin nhìn về phía Hành Chi Thiên, lại quét qua những khuôn mặt nghiêm túc của cảnh sát, miệng trương trương, chân không nghe sai bảo bất giác đi tới, bàn tay đưa ra muốn kéo lấy cánh tay hắn.

Kỳ Tú Minh bất thành linh túm lấy cánh tay Hành Chi Nhược kéo nàng trở về, “Chi Nhược, đừng cản trở cảnh sát thi hành công vụ.”

Chi Nhược đỏ mặt nhìn Kỳ Tú Minh,

Đôi mắt của hắn hiện lên chút ý cười, bổ sung thêm một câu, “.... Anh cũng thật quan tâm đến cái chết của bá phụ bá mẫu, dù sao Hành, Kỳ hai nhà vẫn là thế giao.”

“Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Nếu ngoài ý muốn, cảnh sát sẽ không đến.” Kỳ Tú Minh điềm tĩnh nói, ngữ khí khẳng định, liếc Hành Chi Thiên.

Hành Chi Nhược có chút chần chừ, tầm mắt cũng chậm rãi đuổi theo thân ảnh của hắn, không buông tha bất kỳ biểu tình nào trên mặt hắn.

Vẻ mặt của Hành Chi Thiên vẫn không thay đổi, vẫn lặng im không nói lời.

Hành Chi Nhược ánh mắt ảm đạm.

Không phải là thật....

Mau nói gì đi, anh không hiểu rõ tình huống sao.

Hành Chi Thiên vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, kể từ lúc xem xong lá thư Bác Cầm đưa cho hắn, hắn vẫn đứng như thế, khuôn mặt tuần mỹ cực kỳ hờ hững.

Hành Chi Nhược siết chặt hai bàn tay, ánh mắt bi thương nhìn hắn.

Hắn, không thừa nhận cũng không cự tuyệt....

Cái chết của cha mẹ, thật sự có liên quan đến hắn sao.

Lòng bàn tay đau xót, móng tay cắm sâu vào da thịt, đau đớn không chỉ ở lòng bàn tay.... mà còn ở trái tim.

“Tai nạn máy bay lần đó tôi cũng có mặt, tuy rằng còn bé nhưng trong đầu vẫn còn lưu lại chút ký ức. Chuyện xảy ra đã lâu như vậy.... hiện tại mới tiến hành điều tra, các người có chứng cứ gì?” Chi Nhược mở miệng, lại cảm thấy thanh âm khàn khàn cực kỳ mờ mịt, tựa như phải dùng hết khí lực mới chậm rãi hỏi xong câu hỏi đã sớm nghe không ra ngữ điệu.

Một cảnh sát mập mạp cung kính bước tới, thần sắc trên mặt cố ý lấy lòng, “Hành tiểu thư là như vậy, đêm qua cấp trên có người đặc biệt lên tiếng, nói muốn lật lại bản án tử, cho nên.... chúng tôi mới đem hồ sơ cũ ra điều tra, quả thật tìm thấy vài chỗ khả nghi, bởi vậy mới.... mời Hành thiếu gia đi trợ giúp điều tra, nếu không có gì liên có thể phóng thích.”

“Nói vậy các người cũng không có đầy đủ chứng cứ xác thực, như vậy còn dám tùy tiện bắt người.” Hành Chi Nhược cảm thấy lửa giận ở trong lòng bùng phát, thiêu cháy cái cảm giác nôn nóng, luống cuống cùng phần uất đang cuộn xoáy trong lòng, thanh âm cũng đột nhiên tăng cao.

Kỳ Tú Minh cố chấp nắm lấy tay nàng, im lặng nắm chặt.

Khuôn mặt của Hành Chi Thiên có biến hóa, vẻ mặt hờ hững dần dần được ôn nhu thay thế, đôi mắt nhìn về phía nàng phảng phất hiện một thứ gì đó.... muốn nói lại thôi....

Kỳ Tú Minh làm như vô ý dùng thân mình chặn lại thân ảnh của hắn, cúi đầu, nhẹ nhàng dỗ, “Chi Nhược, muốn điều tra, cứ để cho bọn họ điều tra vài ngày, tốt xấu cũng còn cho Chi Thiên một cái trong sạch.”

Trong sạch là tất nhiên....

Chính là, vì sao thời gian lại khớp như vậy, cố tình chọn ngay đúng thời điểm Hành Chi Thiên cái gì cũng không còn.

Là trùng hợp hay là sắp tâm....

Hành Chi Nhược có chút bàng hoàng.

Đồng tử của Kỳ Tú Minh trở nên thâm trầm giống như mắt mèo, mắt đột nhiên nheo lại, tầm mắt dừng lại ở trên người của nhóm cảnh sát, thấp giọng nói, “Tại sao còn chưa đi? Không phải nói muốn bắt người sao?”

“Vâng. Vậy xin mời Hành thiếu gia đi theo chúng tôi tới cục cảnh sát một chuyến.”

Hành Chi Thiên nhíu mày, mắt lạnh quét qua bọn họ một cái, không kiêu ngạo cũng không tự ti xoay người không nói lời nào đi theo cảnh sát ra cửa.

“Ca....”

Hành Chi Nhược đẩy ra bàn tay của Kỳ Tú Minh vẫn âm thầm nắm lấy đầu vai của nàng từ nãy đến giờ, chạy ra cửa, cước bộ chậm rãi ngừng lại, gương mặt nhìn theo Hành Chi Thiên sợ hãi hô to, “Ca....”

Ca, đừng đi.

Tai nạn máy bay căn bản không hề có liên quan đến anh đúng không....

Anh chính là bởi vì cảm thấy không thể ở lại tòa thành, cho nên mới cảm thấy đi đâu cũng không sao cả đúng không.

Chính là, những lời này rốt cuộc cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

Hành Chi Nhược hoảng hốt nhìn theo sườn mặt hắn, trong mắt tràn ngập sương mù, vẻ mặt mờ mịt, vô thức, chỉ không ngừng gọi hắn, ca....

Hành Chi Thiên bị cảnh sát lôi kéo, cánh tay vung lên, đột nhiên vọt trở về, ôm lấy đầu nàng, ngấu nghiến hôn.

Cảm giác ở trong miệng thật hỗn loạn, bị ai, yêu say đắm, cùng một thứ gì đó hình như gọi là ly biệt, vị mặn chát tràn ngập trong khoang miệng, đầu lưỡi quay cuồng, quán quýt, thấm ướt....

Hắn cắn nàng, khoe môi tràn ra vị tanh của máu.

Hôn thật đau, tâm lại càng đau.

Hết thấy, tựa như nụ hôn ly biệt.

Nàng không nghĩ tới, hắn đột nhiên ôm nàng, hôn nàng, không có một chút ôn nhu thậm chí động tác còn rất kịch liệt.

Cũng chưa từng nghĩ tới đem hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

Ánh mặt trời ấm áp, rơi vào người hắn trở nên phá lệ chói mắt, làm cho người ta hoa mắt đầu choáng váng muốn ngất đi.

Huynh muội yêu nhau, là nghiệt.

Thanh âm của hắn rất thấp, nhưng từng chữ vẫn rõ ràng truyền vào tai nàng, “Chi Nhược, anh yêu em.”

Chính là bao nhiêu năm như thế trôi qua, hắn ôn nhu, hắn bá đạo, hắn sủng nịnh, hắn làm cho nàng thống khổ, cảm giác gì cũng đã nếm trải, đau cũng đau.... Cho đến ngày cuối cùng, hắn lại vẫn làm cho nàng đau....

Thời gian của bọn họ không nhiều lắm. Nhưng lòng của nàng có một chỗ đang bắt đầu mềm hóa,....

Một cái chớp mắt trong lúc này chính là cả đời, làm cho trái tim cũng đi theo quặn đau.

“Ca....”

“Cô bé ngốc.” Hành Chi Thiên thoáng dừng lại, xoay người, cúi đầu nhìn xuống nàng, vuốt ve hai má nàng, “Em kêu anh đã hơn mười năm, kỳ thật anh đã sớm muốn nói với em anh không phải là anh trai của em, nhưng nếu anh nói ra, anh liền cái gì cũng đều không có.... Chi Nhược.”

Đôi mắt của hắn tràn ngập bi thương, nhưng vẫn cười đến chói mắt.

“Chi Nhược,” hắn nhẹ nhàng thở dài, giơ lên vẻ mặt tươi cười so với khóc còn khó coi, “Anh không nỡ rời xa em, nhưng, em phải tin tưởng anh....”

Ánh mắt của hắn sáng quắc, mang theo điểm bi thương.

Đã sống cùng nhau lâu như thế, vẫn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn....

Trái tim của của Hành Chi Nhược cũng đi theo quặn thắt lại.

Kỳ Tú Minh nhú mày, rõ ràng đang tức giận. Cảnh sát thức thời đến kéo người.

Không....

Hành Chi Nhược chỉ có thể đứng nhìn theo hai ba cảnh sát vây quanh, kéo Hành Chi Thiên ra ngoài, kỳ thật lực xô đẩy cũng không nhỏ.

Người bị mang đi.

Thật im lặng, tâm cũng trống rỗng, tựa như bị thiếu đi một khối, làm thế nào cũng không thể lấp đầy.... Đây là mất mát sao.

Lần đầu tiên ném trái cảm giác này....

Nàng còn nhớ rõ bóng dáng đó, sườn mặt đó, chỉ im lặng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ôn nhu cùng đau đớn,

Không nói một lời nào.

Chỉ si ngốc nhìn nàng.

Muốn nói lại thốt không nên lời.

Kỳ Tú Minh khi nào rời đi, nàng cũng không biết.

Chỉ cảm thấy chính mình cô độc ở trong tòa thành trống rỗng, cuộn mình ở trên ghế sofa, ôm chân, ngẩn người thật lâu.

Mãi cho đến khi Bác Cam cúi xuống nhặt lên bức thư rơi vãi trên đất, mới làm cho nàng lấy lại một chút tinh thần.

Tinh thần đột nhiên tỉnh táo....

Nàng muốn biết rõ gia gia rốt cuộc suy nghĩ gì, đến tột cùng đã viết gì cho Hành Chi Thiên.

Trang giấy, mở ra.... !

51. Q.4 - Chương 11

Nét chữ già dặn, cứng cáp....

Từng chữ từng câu tựa hồ đang kể ra nỗi khổ sở cùng bất đắc dĩ.

“Cháu ta,

Khi thời điểm cháu đọc lá thư này, chắc hẳn quần gia đã tuyên đọc xong di chúc.

Đừng hận gia gia.

Ta, cần một người thừa kế tập đoàn Hành thị.

Cháu là kẻ may mắn....

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cháu, ta liền nhận định đó là cháu.

Trong ánh mắt của cháu có một cỗ đơn thuần mang theo kiên định, lộ ra nghị lực cùng quật cường, gan dạ cùng sáng suốt.

Nếu cháu ruột của ta giờ phút này ở bên người ta,

Có lẽ nó cũng lớn bằng cháu, cũng đáng yêu, có chút bá đạo như thế.

Cháu đối với Chi Nhược hết thấy động tác nhỏ, ta đều xem trong mắt.

Nhìn ra được, cháu rất thích cô em gái nhỏ này.

Cháu thích, ta liền cho cháu quyền lợi thích,

Ta Hành Sở Thiên bồi dưỡng ra người thừa kế sẽ không so với bất cứ kẻ nào kém....

Nhìn hai đứa nhỏ các cháu ngồi xổm ở trên cỏ, xắn tay áo, cả mặt và tay đều lấm bùn, cùng một chỗ đùa giỡn với gia gia, làm cho ta nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, chính là khoảng thời gian tốt đẹp, hôm nay hết thấy đều đã tan biến.

Cháu rất giống ta, thật sự rất giống.

Vô luận là ánh mắt hay động tác....

Đều bá đạo mãnh liệt không phân rõ phải trái, lại quật cường, cẩn thận từng li từng tí.

Cực kỳ giống với ta trước đây, thời điểm ta đối đãi với chị gái của mình cũng giống như cháu, ngốc nghếch lại tràn đầy hạnh phúc.

Cháu à, cháu có biết không, Hành gia rất nhiều thế hệ....

Đều bị cuốn vào mối quan hệ huyết thống phức tạp, bởi vì đau khổ yêu mà không thể chết già.

Kỳ thật, trước khi ta thu dưỡng cháu, ta còn có một đứa cháu trai.

Chính là....

Cháu có nguyện ý nghe ta kể hay không, đó là một câu chuyện xưa thuộc về tòa thành này....

Hành thị là một gia tộc bị nguyên rủa, rất nhiều thế hệ đi trước đều công trên vai mỗi tình trái với luân thường, ta từng mê luyện chị gái của mình, nhưng cuối cùng cũng không thể đi đến kết quả. Sau khi thành lập gia nghiệp, con gái ta cùng với anh trai ruột của nó ở sau lưng ta nếm trộm trái cấm, sinh hạ ra nghiệp chướng mà thế tục không thể chấp nhận, đứa nhỏ thân thể rất yếu ớt, còn có một đôi bích đồng làm cho người ta liếc mắt một cái rất khó quên.

Đứa nhỏ này, không thể giữ lại.

Chuyện này liên quan đến tiếng tăm của gia tộc, không thể làm cho họ hàng gần gũi pha bôi nhọ thanh danh của đại gia tộc Hành thị.

Họ hàng gần ái ân sinh hạ đứa nhỏ, tám chín phần mười là bị tàn tật, nhược trí, cũng có khi là thiên tài.... nhưng cơ hội chỉ có một phần vạn.

Hắn từ nhỏ lại có một đôi bích đồng.

Mỗi thế hệ thừa hưởng gen di truyền vĩ đại của gia tộc Hành thị không cho phép đứa nhỏ tồn tại trên đời.

Yêu chiết chi (chết non)....

Đây là lời chúc của ta đối với bảo bối tôn tử.

Nhưng nữ nhi của ta nói, phụ thân, cầu xin ngài bỏ qua cho đứa nhỏ, hắn là cháu ruột của ngài.

Cháu ruột?

Hành gia sẽ không cho phép tồn tại nghiệt tử trái với luân thường đạo lý.

Vì thế, ta trở mắt nhìn đứa con gái mà ta yêu thương nhất quật cường ôm đứa nhỏ rời khỏi ta.

Nàng là một bác sĩ tâm lý xuất sắc, có thể thôi miên mọi người, lại duy độc thắng không được chính bản thân của mình.

Vì làm cho ta buông tha mẹ con bọn họ....

Trước khi đi dựa theo ước định, nàng đã xóa sạch hoàn toàn trí nhớ của con trai ta....

Nàng, làm cho con trai ta quên đi nàng.

Chính mình lại quên không được đoạn nghiệt duyên này.

Nàng là cô con gái mà ta thương yêu nhất, nếu không có đứa nhỏ vô tội đó, nếu nàng chịu thỏa hiệp, ta nhất định sẽ tìm cho nàng một người tốt nhất để gả.... Ta sẽ mang đến cho nàng một cuộc sống hạnh phúc nhất....

Đứa nhỏ của Hành gia đều cố chấp như thế.

Nàng dứt khoát rời đi.

Trải qua lần đó.

Tính tình của con trai ta trở nên lãnh đạm, không biết có phải bởi vì lần thôi miên đó, hắn đã quên hết mọi chuyện có liên quan đến em gái mình, trong đầu bị cưỡng chế xóa đi một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm, thậm chí đối với xí nghiệp Hành gia cũng chẳng thêm quan tâm.

Hắn, bị hủy trong tay một người phụ nữ.

Ta, toàn bộ tập đoàn Hành thị cũng thiếu chút nữa bị hủy hoại trong tay con gái ruột của mình....

Ta thủy chung vẫn còn nhớ rõ, ngày con trai ta cùng con dâu kết hôn, yến tiệc náo nhiệt linh đình, giữa tiếng ồn ào chúc mừng cùng chúc phúc của mọi người tham dự hôn lễ, có một bóng người phụ nữ nắm tay một cậu bé có đôi bích đồng đứng lặng lẽ cô độc giữa đám đông.

Ta làm như vậy, là đúng hay sai.

Thời khắc này ta có thể cảm nhận được sâu sắc cái cảm giác yêu say đắm cùng đau đớn khắc sâu vào tận cốt tủy, loại tình yêu này chính là nghiệt, đến cuối cùng vẫn không thể kết ra thiện quả.

Chi Thiên,

Ta đã không có tôn tử, lại thu dưỡng cháu.

Cho nên, nếu cháu cùng tiểu Chi Nhược có thể hạnh phúc,

Hai đứa không cần phải bắn khoăn gì cả, ta cũng không trái ngược với tâm ý chia rẽ hai đứa.

Ta hy vọng các cháu có thể hoàn thành những nuôi tiếc của những thế hệ đi trước, hạnh phúc sống cùng nhau, làm ỏi nghiệt luân đã vậy khốn, luân hồi qua biết bao thế hệ của gia tộc Hành thị có thể chấm dứt....

Chi Thiên, ta biết cháu rất muốn đem tiểu Chi Nhược lưu lạc ở bên ngoài trở về.

Cháu thậm chí còn ở sau lưng thầm oán ta, vì sao ta có thể nhẫn tâm để cho cháu gái ruột của mình sống chung với những kẻ không có chút quan hệ.

Nhưng cháu có từng nghĩ đến,

Vừa nhìn thấy mặt của tiểu Chi Nhược, ta sẽ nhớ lại tai nạn máy bay, cùng với hình ảnh của con trai và con dâu ta cả người đều là máu.

Còn có đứa con gái đã sớm rời nhà đi cùng với đứa bé trai có đôi bích đồng kia.

Ta, Hành Sở Thiên tung hoành trên thương trường cả đời, đến lúc tuổi già lại rơi vào kết cục thảm đạm một mình sống bơ vơ, trợ trợ.

Cháu à, ta biết sau khi ta mất, cháu nhất định sẽ đón Chi Nhược trở về.

Cháu thương Chi Nhược đến như thế.

Như vậy....

Ta cho cháu mười mấy năm thời gian để làm cho cháu gái ruột của ta yêu thương cháu.

Đợi cho con bé mười tám tuổi....

Nếu các ngươi có thể trở thành thân thuộc, thật tốt biết bao, cũng giải quyết xong tâm nguyện nhiều năm của ta.

Nếu, cùng sống chung mười mấy năm vẫn không thể làm cho nàng yêu thương cháu.

Như vậy, cháu thật sự không thích hợp với tiểu Chi Nhược của ta.

Nếu quả thật là như thế ta cũng nên tỉnh lại, có lẽ kết cục này chỉ là do ta nhất sương tình nguyện.

Chi Thiên, cháu là một người rất có năng lực,

Chỉ vì phần năng lực này, ta sợ cháu sẽ làm ra chuyện thương tổn đến Chi Nhược cùng tập đoàn Hành thị.

Nếu cháu không thể vì Hành gia sử dụng....

Ta nguyện ý bẻ gãy đôi cánh muốn bay cao của cháu,

Đừng hận ta,

Gia gia thủy chung vẫn thương yêu cháu.”

Giấy vò nát ở trong lòng bàn tay....

Hành Chi Nhược trừ bỏ khiếp sợ cùng kích động, rốt cuộc cũng không thể tưởng tượng ra được cái gì có thể sửa chữa cùng biểu đạt tâm trạng của mình lúc này, thật sự là biến thái đến tột đỉnh, mối nghiệt duyên của thế hệ trước cứ nhiên lại muốn tái tục ở thế hệ này, còn công khai, không thềm che đậy.

Lão nhân tiếc nuối sâu sắc tới vậy sao....

Muốn cho đôi huynh muội không có huyết thống trình diễn một đoạn huynh muội yêu nhau oanh oanh liệt liệt.

— —||

Hành Chi Nhược nhìn tòa thành trở nên lạnh lẽo cô quạnh.... đầu óc mờ mịt, máy móc đi tới giường, kéo chăn che đầu, lăn qua lộn lại một hồi lâu vẫn không ngủ được....

Ít nhất,

Từ lá thư có thể đoán ra, tai nạn máy bay của cha mẹ chỉ là rủi ro ngoài ý muốn.

Bằng không, căn cứ vào thủ đoạn cùng quyền thế của gia gia, không có khả năng để cho hung thủ nhỡ như ngoài vòng pháp luật.

Tính tình của Hành lão gia tử biến thái như thế....

Nếu thật sự là do Hành Chi Thiên làm, chỉ sợ là đã sớm bị lão nhân giày xéo đến xương cốt không còn, tuyệt đối không thể sống đến ngày quản gia đến tuyên đọc di chúc.

Hành Chi Nhược cuộn mình trên giường, ôm gối đầu, ôm thật chặt.... híp mắt, cọ vào lớp vải dệt mềm mại, lắng nghe tiếng tim đập từ trong ngực truyền đến.

Gia gia,

Rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu hẳn biết được tất cả những chuyện mà mấy năm qua Hành Chi Thiên làm với nàng.... còn có thể dung túng sao.

Ánh sáng mỏng mang lọt qua khe cửa truyền vào phòng.

Trên hành lang vọng lại tiếng guốc gỗ, từng tiếng từng tiếng một, theo tiếng tim đập lọt vào tai.

Đã trễ thế này, Yêu Chi còn chưa ngủ, xem ra tối nay kẻ mất ngủ không chỉ có một mình nàng.

Yêu Chi, là anh trai ruột.

Năng lực thôi miên của hắn nhất định là do mẫu thân của hắn dạy, thật lợi hại.

Hành Chi Nhược nheo mắt, ngừng thở, vênh hai lỗ tai lên lắng lắng lắng nghe động tĩnh.

Tiếng guốc gỗ dừng lại ở trước cửa phòng nàng, im lặng trong chốc lát, Yêu Chi tựa hồ do dự một lúc, rốt cuộc vẫn rời đi.

Hành Chi Nhược lật người, trong đầu hiện lên tất cả những chuyện mà Yêu Chi đã làm ở tòa thành, không khỏi bật cười, những suy nghĩ gian xảo trong đầu hắn, cùng với cái bản tính e sợ cho thiên hạ bất loạn, nhất định là ở trong tiềm thức hắn thay mẫu thân trả thù Hành gia.

Hắn, thật ngốc.

Phụ thân thật sự có lỗi với mẫu thân của hắn sao?

Kỳ thật rất khó nói.

Thật lâu thật lâu trước kia, Hành Chi Nhược tìm được một hộp giấy trên tầng cao nhất của tòa thành, trong đó có rất nhiều quyển sổ bầm đầy bụi, bên trong có hình của một người phụ nữ tuyệt mỹ, mặc áo kimono hoa lệ, tay cầm dù, mỉm cười thật xinh đẹp, mặt trái còn có bút tích của phụ thân, tình yêu, 1980.

Lúc đó nàng vẫn cho rằng đó là mối tình đầu của phụ thân.

Nguyên lai, người đó chính là người cô đã rời khỏi gia tộc.

Phụ thân, có thật là đã quên nàng sao....

Thôi miên thật sự có thể làm cho người ta trọn đời lãng quên tình cảm chân thành đã khắc cốt minh tâm sao.

Có lẽ, cũng không thể.

Chân chính khắc cốt yêu vẫn giữ lại ở tận đáy lòng, không gợi dậy, chỉ có thể ở trong lòng tinh tế nhấp nháy cả đời.

Lãng quên chỉ là lừa đời, lừa người, lừa chính bản thân.

Còn tình cảm của nàng đối với Hành Chi Thiên,

Là lừa mình dối người, hay là....

Đêm qua ngủ không yên giấc, giống như mơ thấy ác mộng, tỉnh lại cả đầu đều ướt đầm mồ hôi, giống như đã quên cái gì đó, tựa hồ là một chuyện rất trọng yếu, nhưng nàng một chút cũng không thể nhớ rõ.

Hành Chi Nhược ngồi dậy, xoa xoa hai mắt, ngẩng đầu nhìn, lọt vào tầm mắt là khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của Yêu Chi.

“Muội muội của ta, rốt cuộc cũng tỉnh dậy, ngủ say đến giống như heo.” Yêu Chi thẳng lưng, hơi nghiêng người, khoe miệng ôm lấy nụ cười như ẩn như hiện, nâng lên ống tay áo màu lục sắc dưới ánh sáng tản mát ra một cổ nhu hòa, Hành Chi Nhược theo phản xạ rút lui thân mình tính trốn, vai lại bị hất đè lại, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi ướt đầm trên trán nàng, mỗi động tác của hắn đều toát lên cảm giác ôn như nàng chưa bao giờ thấy.

Bị hất như thế trên choker vuốt ve, Hành Chi Nhược hoảng sợ không nhẹ, trong lòng vừa động, lòng bàn tay siết lại, bật thốt lên, “Yêu Chi, anh anh anh sao lại ở đây. Vào bằng cách nào?”

Quái, cửa vẫn đóng.

Sống cùng Hành Chi Thiên lâu như thế, tự nhiên cũng dưỡng thành thói quen khóa trái cửa ban đêm, nhưng người này vào bằng cách nào? !

Yêu Chi cười tủm tỉm, hảo tâm nói, “Cạy khóa.”

-|| Cạy khóa? !

Đúng ha, người này ngay cả khóa cửa của căn phòng sườn phía tây cũng có thể cạy, càng đừng nói tới cái chui khóa vật vãnh này.

Thật hết chỗ nói.

Hai cái tên làm ca ca người ta này.

Một tên thì đặc biệt cất giữ sở hữu chìa khóa của toàn bộ phòng trong tòa thành.

Một tên thì kỹ thuật nạy khóa thuộc cấp bậc sư phụ.

Thật sự là....

Nhưng, hôm nay đã mất đi một người.

Về mặt của Hành Chi Nhược trở nên bi thương, hít sâu một hơi, ngũ khí cố hết sức làm êm nhẹ, “Anh không phải muốn học theo Hành Chi Thiên đi, sáng sớm tâm tình tốt, thế nào cũng phải chạy lại đây tự tay hầu hạ tôi mặc quần áo rồi mới chịu?”

Yêu Chi sững sốt, hai tay khoanh ở trước ngực, cười đến yếu dã, “Nghĩ đến mỹ, là em hầu hạ anh thì có.”

Hắn làm bộ đứng dậy muốn rời đi, nhưng động tác lại cực kỳ thông thả, một bộ muốn đi không đi, muốn lưu cũng bắt lưu.

Trong nháy mắt, Hành Chi Nhược cảm giác được trong lòng bàn tay có vật gì đó khẽ chuyển động, lạnh muốn bị rút ra....

Nàng cúi đầu nhìn xuống, trong tay nàng lúc này đang túm chặt lấy vải áo của Yêu Chi, nhả nhúm....

Sao lại thế này?

Nàng ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn hấn, đôi con ngươi xinh đẹp, chớp chớp.... lại chớp chớp, vô tội.

Yêu Chi bất đắc dĩ nhìn nàng, “Em sợ chết túm lấy anh, anh muốn đi cũng không được. Đêm qua nghe thấy tiếng em vật vã trong phòng, mới tiến vào xem, ai biết em nằm mơ không an ổn, bị em túm lấy, chỗ áo bị túm ở.... đành phải ở lại bên cạnh em suốt một đêm.”

Hành Chi Nhược cúi đầu, bị ai.

Có lẽ, là bị ác mộng....

Nhưng túm cũng thật khéo nha, như thế nào lại túm ngay phần bên dưới bắp đùi.... tám chín phần mười là do người này nhét vào trong tay của chính mình.

Hành Chi Nhược liếc trộm hấn một cái, nhìn thấy vẻ mặt hấn cười đến dương dương tự đắc, sắc mặt của nàng lập tức đen ngòm, càng thêm xác định ý nghĩ của mình.

Không thể không thừa nhận,

Tên yêu nghiệt này là anh trai nàng, anh trai ruột.

Trong nhà ăn.

Trên bàn bày rất nhiều mỹ thực làm cho người ta hoài niệm.

Quản gia rời đi tòa thành lâu như vậy mà tay nghề vẫn không hề bị thuyên giảm chút nào.

Nhưng nhìn thấy chỗ ngồi của Chi Thiên, trống rỗng.... trong lòng nàng bỗng dưng cảm thấy mất mát, thật sự có chút không quen.

Cái tên đang mặc kimono kia thì đang húp canh sồn sột.

- -|| một kẻ nhìn tao nhả như thế, động tác ăn canh thật không khác biệt gì so với trư đang ăn cám chắc chắc.... thật không muốn nói hấn.

“Tiểu thư, hôm nay cô phải đến công ty một chuyến.” Quản gia cười tủm tỉm múc thêm một chậu canh đưa cho “trư”.

“Tại sao?” Vừa mới nói xong Hành Chi Nhược liền á khẩu.

“Di sản của lão gia công bố, cổ quyền tài sản cần được phân bố lại, Hành thiếu gia Hành....” Đảo mắt Yêu Chi một cái liền sửa miệng, “Hành Chi Thiên lại không ở đây, cho nên mọi chuyện lớn nhỏ cô phải tiếp nhận.”

Hành Chi Nhược có cảm giác như trong lòng đang bị một khối đại thạch đè nặng, không quên liếc nhìn về phía Yêu Chi, tên kia lập tức phản ứng lại, ngã vào ghế, nửa người dựa lưng về phía nàng, một bên sườn mặt liếc mắt nhìn nàng, không có hảo ý cười, “Đừng nhìn anh, anh sẽ không nhúng tay, anh chỉ có 2% cổ phần của công ty, dù muốn ra mặt cũng không tới phiên anh nói chuyện.”

“Anh....”

Đôi mắt của Yêu Chi tối trở nên âm đạm, cười khổ, yếu ớt nói, “Hơn nữa, cổ quyền này anh cũng không muốn, anh.... từ đầu tới cuối cũng không muốn làm người của Hành gia.”

Ánh mắt của Yêu Chi rất quái lạ, lại rất khó diễn tả đó là cảm xúc gì, nhìn thoáng Hành Chi Nhược, ánh mắt sáng ngời lại cực nóng, giống như đâm vào lòng người, biểu tình trên mặt lại làm cho người ta đi theo lo lắng, nhói đau.

Vì thế, cuối cùng....

Hành Chi Nhược bị quản gia cộng thêm vệ sĩ cả đám người vừa kéo vừa lôi tiến cánh cửa lớn của công ty.

Tập đoàn Hành thị, không hổ là tập đoàn tài chính độc quyền lớn nhất của toàn Châu Á.... Cánh cửa của tổng công ty quả thật đủ khí phái. Ngắn ngủn chỉ trong thời gian ngắn cũng không biết là ai đi mật báo, ngay từ lối vào đã trải thảm đỏ, giày cao gót giẫm lên cảm giác mềm mại. Hành Chi Nhược nhìn bốn phía mọi người vẻ mặt đều tràn đầy ý cười, nhiệt tình dào dạt, làm cho nàng bất giác có chút hốt hoảng....

Thời gian tựa như đang đảo ngược,

Hoảng hốt nhớ tới thật lâu thật lâu.... trước kia, khi lần đầu tiên nàng đặt chân vào tòa thành, Hành Chi Thiên ôm nàng đi vào, nàng liền chính thức trở thành thành viên của đại gia tộc Hành thị, sau đó bị nhốt tại tòa thành một năm rồi lại một năm.

Hành Chi Nhược ngửa đầu lên nhìn tòa nhà cao ngất trắng lè, ánh mặt trời lóa mắt từ trên cao rơi xuống bất giác làm cho người ta có chút choáng váng....

Hôm nay đi vào, chỉ sợ là phải dùng thời gian nửa đời sau bồi táng ở đó, một năm rồi lại tiếp một năm.

- -||

Nghĩ cái gì chứ...

Nàng dùng sức gõ đầu mình vài cái, hít sâu vào rồi thở ra một hơi, bi phần bước vào công ty.

Rất kỳ quái....

Tuy là ngày đầu đến công ty, nhưng các nhân viên tựa hồ đều nhận thức nàng, ngay cả không cần chủ quản giới thiệu, mọi người đều dừng công việc đang làm, đứng dậy, trên mặt lộ vẻ tươi cười hòa nhã, không có bất kỳ một hành vi vô lễ nào, cực kỳ hữu lễ, không hổ là thành phần tri thức tinh anh của một tập đoàn lớn, mỗi người hô một tiếng, Hành tiểu thư, kêu đến Hành Chi Nhược đầu có chút hôn mê.

Cười đến cả khuôn mặt đều cứng ngắc, cơ bắp có chút run rẩy.

Sau khi hoàn thành xong chuyến đi dạo vòng quanh tổng công ty, cả hai chân nàng đều tê đến mức muốn lên men....

Lúc đầu còn không cảm thấy có gì đó không thích hợp....

Nhưng đợi cho đến khi nàng chuẩn êm vào toilet, một thím làm vệ sinh trên tay cầm theo túi rác, đến gần nàng quan sát nàng một lúc lâu, trên mặt bỗng nhiên hiện ra nụ cười rất hòa ái, thân thiết kêu nàng một tiếng Hành tiểu thư, nàng hoàn toàn ngã quy.

Đây là lần đầu tiên nàng đến nha,

Nhưng toàn bộ viên chức trong công ty từ trên xuống dưới, ngay cả thím đổ rác cũng đều giống như là rất quen thuộc với nàng a....

Sự ảo diệu trong đó, sợ là nàng phải về nhà từ từ nghiền ngẫm một thời gian mới được.

Hành Chi Nhược xối nước vào mặt, lấy khăn giấy lau tay, hướng về phía quản lý đang đợi ở ngoài nói, “Có thể mang tôi đến văn phòng của Hành Chi Thiên được không?”

“Vâng, xin mời đi theo tôi.”

Một mình độc hữu một khoảng không gian cực rộng lớn, từ bên ngoài có thể nhìn thấy được cửa chớp vẫn đóng im ỉm.

Cửa không khóa, Hành Chi Nhược có chút sửng sốt trở mắt, không biết vì sao bàn tay đang nắm tay nắm cửa khẽ run, tim đập thình thịch, cả lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Hành tiểu thư, tôi sẽ không đi vào, cô có việc gì cần phân phó.” Quản lý xoa xoa tay, tựa hồ muốn rời đi.

“Được rồi, cảm ơn.” Hành Chi Nhược gật đầu, “Ngài đi làm việc đi, tôi muốn ở trong này một lúc.”

Quản lý tựa hồ như trút được gánh nặng, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Cửa mở,

Căn phòng có chút tối tăm....

Trên bức tường của văn phòng treo một bức ảnh đen trắng cực lớn, ảnh chụp một cô gái rất quen thuộc, cười đến vô cùng thuần mỹ thiên chân, đó là một nụ cười cực kỳ thuần khiết.

Hành Chi Thiên khi nào thì chụp ảnh bức ảnh này....

Đại khái chính là ngày đó tháng đó ở trên ghế sofa cùng hấn giành giật điều khiển từ xa, một tay còn nút bơ, một tay tranh cướp điều khiển từ xa, cười đến vô tâm không phể.

Hành Chi Nhược khép hờ mắt, khung cảnh trước mắt có chút mờ lung mơ hồ.

Những tia sáng mặt trời xuyên thấu qua khe cửa chớp, tràn vào phòng.

Nháy mắt mang đi về tắm tối trong căn phòng, một cơn gió lướt qua những văn kiện giấy tờ trên bàn làm việc.

Một người đàn ông đang đứng bên dưới bức ảnh chụp treo trên vách tường, bóng dáng cao lớn quen thuộc, lúc này hấn đang ngửa đầu lẳng lặng nhìn bức ảnh chụp, có vẻ rất chú tâm.

Hấn là....

Chi Thiên....”

Hấn, nhìn từ xa bóng dáng rất quen thuộc.

Mái tóc mềm mại rũ xuống, bên tai mơ hồ có thể thấy được một viên hồng chui, dưới những tia sáng mặt trời chiếu rọi càng phát ra bắt mắt.

Rõ ràng không nên nhận sai....

Nhưng hốt hoảng vẫn đem hấn trở thành Hành Chi Thiên.

Hấn cảm giác được Hành Chi Nhược đã đến, không nhận thấy được nàng thất thố, xoay người, đột nhiên hơi hé miệng cười, khóe miệng nhếch lên, có chút.... nụ cười phơi phới vô cùng xinh đẹp, chỉ trong chốc lát một quang sắc trắng mỏng manh tràn ra từ khuôn mặt so với ánh mặt trời càng lóa mắt.

“Em đã đến rồi, anh chờ em đã lâu.”

Ngực của Hành Chi Nhược cứng lại, cuống quýt cúi đầu, chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Bàn làm việc bằng gỗ đàn hương, một xấp văn kiện được sắp xếp chỉnh tề, trên bàn còn bày một khung ảnh màu, mặt kính thủy tinh được lau chùi sạch sẽ, Hành Chi Thiên hơn mười tuổi ôm tiểu Chi Nhược, hai người vô cùng thân thiết, cười đến thoải mái, hồn nhiên.... có cảm giác tựa như không có bất kỳ ai có thể xâm nhập vào thế giới của bọn họ....

Đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt non nớt trên tấm hình, thoáng dừng lại, tinh tế vuốt ve.

Trong lòng bỗng dưng dâng trào đau đớn, hốc mắt nóng lên, lỗ mũi chua xót.

Miễn cưỡng đè ép xuống....

Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Kỳ Tú Minh vẽ mặt tìm tòi nghiên cứu đang nhìn nàng, ánh mắt của hấn sáng quắc, cực kỳ chuyên chú, tầm mắt cũng đi theo động tác của nàng lia đến bức ảnh chụp, hấn nhú mày, tựa hồ đang tức giận.

Hành Chi Nhược quả thật không còn gì để nói, có chút muốn bật cười.

Hấn thật có bản lĩnh, văn phòng của chủ tịch tập đoàn Hành thị mà hấn cũng có thể một mình ở trong này.

Còn xem không vừa mắt nàng vuốt ve.... ảnh chụp? !

Hắc! Nàng càng vuốt sờ, nhìn xem hấn có thể làm được gì.

Kỳ Tú Minh nâng tay lên, che miệng ho khan một tiếng, né tránh ánh mắt khiêu khích của nàng.

“Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, anh đặc biệt đến gặp em, chỉ có ngày hôm nay là rảnh rỗi....” Hấn cúi đầu, liếc nhìn xấp tài liệu sắp xếp trên bàn, bàn tay tùy ý lật, giống như đang tìm đề tài để nói, “Văn kiện chồng chất quả thật rất nhiều.”

Hành Chi Nhược nhú mày, để lại tay hấn, không dấu vết đem văn kiện đóng lại, giọng nói rất mềm nhẹ, “Anh vào bằng cách nào?”

“Như thế nào? Không muốn nhìn thấy anh?” Kỳ Tú Minh cúi đầu, đôi đồng tử giống như mắt mèo vọng tiến thật sâu vào mắt nàng, gắt gao bắt giữ mỗi một cảm xúc phức tạp thoáng qua trên khuôn mặt nàng, quần quýt si mê đối diện, thở dài một hơi, thần sắc trên mặt cũng trở nên ôn hòa, “Anh nhớ em.”

“Chủ tịch tương lai của tập đoàn Kỳ gia, chạy tới văn phòng của tổng tài Hành thị.... Chuyện này ảnh hưởng e là không được tốt, bọn họ cư nhiên còn mở khóa cho anh đi vào? Trên bàn toàn văn kiện cơ mật....”

Cánh tay của Hành Chi Nhược bất thành linh bị hấn bóp lấy, vặn xoay lại, một trận đau đớn đánh úp tới, bị bắt nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Chi Nhược, em đang nói cái gì.” Khuôn mặt của Kỳ Tú Minh hiện lên phần nộ, trong mắt tràn ngập tổn thương, “Em còn không biết sao.... Anh làm tất cả mọi chuyện là vì em.”

Biết....

Bởi vì biết, cho nên mới muốn làm cho anh bị tổn thương.

Kỳ Tú Minh, anh có biết không, em ti tiện chộc cho anh tức giận là để che lấp sự phân tâm của chính mình, em đang làm sao vậy.... cư nhiên lại bởi vì người đang đứng ở chỗ này không phải Hành Chi Thiên mà trái tim lại cảm thấy mất mát đến như thế.

Hành Chi Nhược hoảng hốt nhìn người trước mắt, lặng yên thầm nói ở trong lòng, mà không dám phát ra tiếng.

Kỳ Tú Minh bị vẻ bi thương bất chợt xuất hiện trên mặt của Hành Chi Nhược làm giật mình, nhất thời quên mất phải làm gì.

“....Đau”

Hành Chi Nhược ủy khuất lườm hấn một cái rồi liếc ngược trở lại cánh tay vẫn còn bị hấn siết chặt, đôi mắt mở to chớp chớp, trong mắt tràn ngập sương mù.

Chiều này hiển nhiên đối với Kỳ Tú Minh rất có hiệu quả, vẻ giận dữ trên mặt biến mất không còn, hấn lập tức buông lỏng tay ra.

Hành Chi Nhược cười khổ, gục đầu xuống không hé răng.

“Chi Nhược....” Hấn dè dặt gọi tên nàng, đem cảm xúc của nàng từng chút một xem ở trong đáy mắt, ổn định lại hơi thở nói, “Anh đến vì muốn đưa cho em một thứ. Bởi vì nó rất quan trọng cho nên nhân viên trong công ty mới mở cửa, cố ý an bài anh ở trong này đợi em.”

Tay hấn chạm vào một xấp văn kiện, ngón tay trắng nõn thon dài.... đẩy nó vào tầm mắt nàng.

“Đây là bản hợp đồng lúc trước liều mạng cùng Hành Chi Thiên tranh đoạt mới có được, anh muốn đưa nó cho em làm quà tặng nhân dịp em tiếp nhận Hành thị.”

Giấy trắng mực đen, một xấp tài liệu được đóng lại chỉnh tề, được bảo rất tốt, có thể thấy được dụng tâm của chủ nhân.

Tên của khách hàng có chút quen thuộc.

Bản hợp đồng này....

Tựa hồ có chút ấn tượng.

Khi đó Hành Chi Thiên nói muốn cùng nàng trải qua sinh nhật mười tám tuổi, cho nên bản hợp đồng trị giá hơn mười triệu nhân dân tệ hấn cũng mặc kệ không thèm để ý, khi đó hấn còn nói cái gì, nàng là toàn

bộ đối với hắn, tiền không có còn có thể kiếm, nếu không có nàng hắn chỉ có hai bàn tay trắng, ngay cả tâm cũng trở nên trống rỗng, vô vọng....

Hiện tại, lời nói cũng đã nghiệm chứng,

Hắn quả thật hai bàn tay trắng, nhưng tâm trống rỗng lại chính là nàng.

Trong lòng một trận đau đớn, chua xót dâng tràn, trong lúc nhất thời toàn bộ cảm xúc đều bị ưu thương xâm chiếm.

Nàng kiềm không được thân mình run lên, mãi đến khi hồi phục lại tinh thần thì nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Kỳ Tú Minh gần trong gang tấc, hơi thở nóng hổi của hắn phả lên da thịt nàng, đi theo một tiết tấu làm cho nàng cảm thấy cực ngứa, bộ dạng của hắn quả thật rất đẹp mắt, đôi con ngươi xinh đẹp lười nhát híp lại, khuôn mặt càng lúc càng gần, tựa hồ chỉ cần nhích lên chút xíu là có thể hôn lên môi của hắn.

“Kỳ Tú Minh....” Hành Chi Nhược tùy ý khoát tay lên gáy hắn, thân mình cũng không hề lùi về sau, để mặc cho hắn dụ hoặc đôi môi nàng, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Anh tính làm cho Hành Chi Thiên ngồi tù?”

Ngay lúc này lại đi hỏi ra những lời này quả thật là phá hoại không khí.

Quả nhiên, Kỳ Tú Minh dừng lại động tác tiếp theo, tính tính phải tốt lắm mới không phát hỏa, gương mặt nhìn về mặt còn thật đứng đắn, nghiêm túc của Hành Chi Nhược.

Hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận, trên mặt không có biểu tình gì.

“Anh cùng anh ấy không phải là bạn tốt sao, Hành Kỳ hai nhà qua lại thân thiết mấy đời chẳng phải đều là thế gia.”

“Nguyên nhân là vì thế gia.” Kỳ Tú Minh nở nụ cười, sờ sờ tóc nàng, “Anh càng không thể lại để cho hắn ức hiếp em, anh chỉ thực hiện hứa hẹn của mình.”

Hứa hẹn....

Có lẽ thời điểm thực hiện hứa hẹn tốt nhất chính là ngay lúc bị thương tổn, hiện tại hết thảy đều đã muộn, hiện tại hứa hẹn sẽ chỉ làm cho thương tổn càng sâu... càng đau....

“Anh không biết lời hứa của anh đã chậm rồi sao, nói là hứa hẹn nhưng thật ra càng giống với hành vi giậu đổ bìm leo.”

“Không cảm thấy.” Kỳ Tú Minh chống tay lên bàn, dùng thân mình giam cầm nàng, nâng mặt nàng lên, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm vào nàng, cực kỳ chuyên chú, “Anh chỉ biết là.... hiện tại, chỉ có chúng ta mới là xứng đôi với nhau nhất.”

Tính tình của Kỳ Tú Minh trở nên bá đạo, quyền lợi cùng dục vọng thật sự có thể khiến cho con người ta thoát thai hoán cốt thành một con người khác sao, rất khó mà tưởng tượng được người đàn ông thành thực đang đứng trước mặt nàng cùng với cậu thiên niên tuấn mỹ tươi đẹp như ánh nắng cầm microphone đứng trên vũ đài là cùng một người.

Lúc này hắn đang nhìn nàng im lặng không nói.

“Thả anh ấy đi, anh ấy hiện tại cái gì cũng không có.”

Kỳ Tú Minh dựa sát vào nàng, bàn tay áy muội vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt cực nóng toát ra một cỗ áp bức, giống như đang cười lại như không phải.

Vẫn là khuôn mặt quen thuộc như thế nhưng biểu tình hoàn toàn xa lạ, làm cho người ta tim đập trở nên gấp gáp.

Hành Chi Nhược nuốt nuốt nước miếng, “Mặc kệ anh đã bịa đặt ra chứng cứ gì, thả anh ấy.”

Kỳ Tú Minh không đáp, chỉ là nhìn nàng có chút suy nghĩ, “Đêm mai có một buổi tiệc, em tới.... anh liền thả hắn.”

52. Q.4 - Chương 12

Đồng hồ trong tòa thành đã muốn chỉ hướng bảy giờ rưỡi.

Còn nửa giờ nữa buổi tiệc sẽ bắt đầu.

Hành Chi Nhược thở dài một hơi, ngồi trên ghế có chút không an phận, đằng sau vây quanh một số nhà tạo hình đứng đầu siêu lóa mắt đang khoa tay múa chân đối với nàng, tóc bị người ta cầm trong tay, nàng muốn nhúc nhích cũng không được, cứ thế trợn mắt ngồi ngây ra.

Nàng lớn chừng này, chưa từng tham gia yến tiệc.

Tuy rằng lễ nghi đều biết, nhưng...

Một tiếng cười mất hồn làm cho chúng sinh khuynh đảo đúng lúc vang lên ở trên đỉnh đầu nàng.

Yêu Chi phong tư trác tuyệt cúi xuống, vòng tay ở trước ngực ôm lấy nàng, liếc về phía tấm gương nhìn thấy nàng đang nhú lại đôi mày thanh tú vẻ mặt lo lắng, hần nở nụ cười.

“Để anh nhìn kỹ em chút nào.”

Hần còn chưa dứt lời, đầu đã ghé sát lại, một tay nâng mặt nàng lên, neho lại đôi bích mâu hứng thú nhìn vào tấm gương trên đài trang điểm, tay còn lại vòng ôm lấy nàng, cánh tay còn cố ý dùng sức ép hai người gần sát nhau.

Hành Chi Nhược hoang mang nhìn Yêu Chi, chỉ cảm thấy lúc này khóe miệng của hắn cong lên làm cho nàng có cảm giác không ổn.

—|| người này, một khi bày ra biểu tình này liền chuẩn xác không có chuyện gì tốt.

Hai người nhìn có vẻ như vô cùng thân thiết.

Một cái hưng trí dào dạt.

Một cái thì vẻ mặt giống như đập phải phân chó.

Đứng ở một góc bên cạnh gương, Bác Cẩm muốn cười lại cực lực nhẫn nhịn, quay lưng về phía bọn họ, hai vai không ngừng run rẩy.

Yêu Chi đối với phản ứng của nàng tuyệt không thêm để ý, ánh mắt của hắn khóa chặt vào mặt nàng, đầu ngón tay mềm nhẹ lướt qua giữa hai lông mày.... tình tế vuốt ve, trong đôi bích mâu của hắn ẩn chứa ý cười pha lẫn với một loại cảm xúc phức tạp rất khác biệt, “Em thật là em gái của anh sao, trừ bỏ mặt mày, hai chúng ta bộ dạng một chút cũng không giống.”

Hành Chi Nhược chấn động, lập tức vùng vẫy muốn thoát đi.

Yêu Chi cười đến dị thường xinh đẹp, cánh tay dùng sức đè nàng xuống ghế, không cho nhúc nhích, “Nhà tạo hình, hóa trang hơi nhạt, giúp nàng tô đậm thêm chút nữa.” Cuối cùng, hắn còn dùng ngón tay thon dài trắng nõn nâng cằm nàng lên, đôi bích mâu giả hoạt ném ra một cái mị nhãn, thanh âm bật ra tựa như tiếng rên rỉ, cực kỳ mềm nhẹ, “Em gái của ta cũng không thể làm cho người ta xem thường được, nên họa quốc cứ họa quốc, nên yêu nghiệt cứ yêu nghiệt.”

!!!!

Biết ngay, bị hắn tóm được đúng là chẳng có chuyện gì tốt!

Vì thế dưới sự đích thân chỉ đạo của Yêu Chi, Hành Chi Nhược bị các nhà tạo hình lần qua lần lại từ đầu cho tới chân suốt nửa tiếng đồng hồ.

Màn che kéo ra.

Xung quanh ồ lên tiếng hút không khí.

“Có gì không thích hợp sao?” Tầm mắt của Hành Chi Nhược lướt nhanh qua bọn họ, sau đó cúi đầu kéo kéo vạt áo, ban đầu Yêu Chi vốn đưa đến cho nàng một bộ kimono hoa lệ, nhưng nàng cự tuyệt muốn đổi

thành một thân sườn xám, nói giỡn sao.... Cho đến chết nàng vẫn nhớ rõ lúc trước vị ca ca ruột thịt này như thế nào cởi ra thắt lưng kimônô của nàng, giật một cái kéo một cái, thoát một cái phải gọi là lưu loát gọn gàng, kimônô sao, thoát quá thuận tiện, chỉ được cái tiện nghi cho tên biến thái nào đó. Người Trung Quốc vẫn nên mặc áo sườn xám truyền thống bảo thủ của người Trung Quốc.

Chỉ có điều....

Hành Chi Nhược buồn bực, kéo kéo vạt áo.

Vải có thiếu một chút, xẻ có ột chút, những chỗ khác tựa hồ cũng không tệ lắm.

Vạt áo phía trên hở ra, không tay, thân áo họa tranh thủy mặc của Trung Quốc, xẻ bên hông, thiết kế đơn giản ôm gọn lấy đường cong của cơ thể, chất lụa tơ tằm sáng bóng, rục rở nhưng không kém phần tao nhã....

“Thật sự rất kỳ cục sao? Vậy tôi đi đổi.”

“Đừng....”

Đôi bích mâu của Yêu Chi trở nên thâm trầm, hỗn loạn chất chứa rất nhiều những tình cảm rối rắm, trong đôi mắt của hắn rõ ràng tràn đầy kinh diễm, thì thào nói, “Rất đẹp.”

A?

Thật hay giả.... Nghe được lời ca ngợi thốt ra từ miệng của kẻ mỹ đến hại nước hại dân Yêu Chi thật đúng là hiếm thấy nha.

Trái tim của Hành Chi Nhược lập tức nhảy dựng lên.

Nàng nghiêng đầu, xem xét chung quanh, rốt cuộc tìm được thứ muốn tìm đang nằm ở trên bàn trang điểm, với tay bắt lấy nó, động tác nhẹ nhàng ung dung, đeo chiếc đinh tai độc nhất chói mắt vào tai, màu đỏ kiêu diễm ướm át.

Yêu Chi im bật.

Quần gia kích động, trong khoảnh khắc vẽ mặt hoàn toàn thay đổi, “Quá giống, động tác thần thái cùng tiểu thư khi đó giống nhau như đúc.”

Tiểu thư?

Là mẫu thân của Yêu Chi sao?

Hành Chi Nhược bỗng chốc ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn chằm chằm vào gương.

Hình bóng phản chiếu trong gương, khuôn mặt trắng nõn óng ánh như ngọc, má hồng phớt nhẹ, tóc búi cao, một cây trâm hình trăng lưỡi liềm ghim xéo vào mái tóc, toát ra một cổ ý vị truyền thống. Mái tóc dài tản mát xuống lưng, mang theo một loại khí chất hờ hững, xa cách. Cặp mắt quyến rũ hữu thần, phủ một lớp phấn mắt màu đỏ, càng lộ ra xinh đẹp, bên trong vẻ ngây thơ còn có một loạt kinh tâm động phách mị hoặc.

Phối hợp với một thân sườn xám....

Nàng khó khăn nuốt nuốt nước miếng.

Má ơi.... đây chính là mình sao, thật lạ lùng.

— —||

“Chi Nhược, đưa tay đây.” Yêu Chi nhìn nàng, cười đến có chút không biết nói như thế nào.

Hành Chi Nhược cảnh giác lùi về sau một bước, nghĩ nghĩ, lại thụt lùi thêm một bước, “Anh, gì chứ.”

Yêu Chi chồm người tới, thô bạo túm lấy cánh tay đang giấu sau lưng của nàng, không hề do dự lấy trong lòng ra một hộp trang sức.

“Anh anh anh.... anh đây là cái gì, em nhắc nhở anh, đừng nghĩ đeo nhẫn vào cho em, cả hai chúng ta cơ bản không có khả năng.”

Yêu Chi bắt đầu cười.

Hành Chi Nhược chỉ cảm thấy cổ tay chợt lạnh, đập vào trong mắt là một chiếc vòng ngọc bích, chất ngọc mát lạnh, ôn nhuận, màu sắc tuyệt đẹp, giá trị chắc chắn không rẻ.

“Đây là mẹ anh thích nhất, cũng chính là.... trang sức của cô ruột em, cho em mang.... là thích hợp.” Yêu Chi nhìn nàng cười, nhưng nụ cười kia lại làm cho tim nàng cảm thấy đau nhói.

“Mau lên một chút, em đã muộn rồi.”

Mặt của Hành Chi Nhược bị hắt nheo, hắt lại khôi phục trở về thần khí dĩ vãng, “Trở về kể cho anh biết tên tiểu tử kia rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì, Hành gia chúng ta không sợ hắt, luận tài lực quyền thế hắt so không qua kịp Hành gia, luận biến thái hắt càng so không kịp anh.” (Cesia:)

—||

Những lời này của hắt, cực kỳ.

Nói trúng đáy lòng của người nào đó đi.

Nàng nhìn vào gương chậm rãi xoay một vòng, cầm lấy ví, hít sâu một hơi, một bộ thấy chết không sờn.

Bên ngoài xe đã chuẩn bị xong.

Giai điệu quen thuộc, giọng ca nữ bi thảm du dương, một ca khúc xưa của Thượng Hải.

Hành Chi Nhược im lặng ngồi, có chút mệt mỏi nhắm lại hai mắt.

Bên ngoài trời đang mưa, từng giọt từng giọt tí tách tựa như bầu trời đang trút nỗi bi thương.

Tuy rằng đoạn đường từ tòa thành đến Kỳ gia không phải cách nhau rất xa, nhưng nàng vẫn đến trễ buổi tiệc.

Vốn cũng định âm thầm tiến vào....

Xem ra chính là mong muốn hảo huyền.

Nàng vừa xuất hiện ở cửa đại sảnh, hàng trăm con mắt đều đổ dồn về phía nàng, có kinh ngạc, hứng thú, kinh diễm, nóng bỏng còn có ghen tị....

Tóm lại, thật sự là cấp bậc đãi ngộ của khách quý, làm hại nàng xấu hổ đến toát mồ hôi.

Hành Chi Nhược cười yếu ớt, phong tư trác tuyệt, nhìn quanh bốn phía, giống như đang tìm người, một thân sườn xám phôi bày trọn vẹn những đường cong tinh tế, linh lung đầy đặn của cơ thể, độc đáo lại thoát tục, nhưng vẫn có nét ngây thơ độc hữu của thiếu nữ, hòa trộn với vẻ xinh đẹp kiều mị cùng mị hoặc hút hồn người.

Đây chính là người thừa kế chiến thắng cuối cùng của Hành thị, cháu gái của Hành lão gia, Hành Chi Nhược.

Các phái công tử cao quý của yến tiệc đều bị nàng hấp dẫn, còn các nữ nhân thì khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Chỉ thấy nàng thu hồi nụ cười yếu ớt, cự tuyệt một người đến mời, nụ cười nở rộ càng thêm sáng lạn, đôi mắt tỏa sáng, hướng một người nam nhân đi tới.

Nam nhân này không ai khác chính là Bạch Lạc Hề, sắc mặt của hắt có vẻ thiếu kiên nhẫn, đang bị một bầu oanh oanh yến yến vây xung quanh, thúc thủ vô sách.

Chỉ có điều nàng còn chưa tới được gần hắt....

Một cánh tay bỗng dưng xuất hiện ôm lấy eo của Hành Chi Nhược, cưỡng đoạt ôm nàng vào trong lòng của chính mình.

Một cánh tay bỗng dưng xuất hiện ôm lấy eo của Hành Chi Nhược, chiếm lấy ôm nàng vào trong lòng.

Cảm giác ấm áp quen thuộc, mùi hương nhẹ nhàng tươi mát của nam nhân....

“Em đến trễ.” Khóe miệng Kỳ Tú Minh gợi lên, tươi cười, vòng tay ôm nàng buộc chặt.

Hành Chi Nhược thuận theo tựa đầu chôn ở gáy hắn, bờ vai trắng mịn mảnh khảnh bị hắn ôm, nâng lên đôi má tinh xảo, khuôn mặt hàm chứa ý cười, đôi mắt trong suốt long lanh như thủy nhìn về phía Bạch Lạc Hề đang bị một đám con gái vây quanh.

Cặp mắt của Bạch Lạc Hề nheo lại, tựa hồ là đang cảm thấy phiền chán bởi đám người nhàm chán vây xung quanh, lơ đãng ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Hành Chi Nhược, trong khoảnh khắc thần sắc của hắn đột nhiên thay đổi dần dần trở nên ôn nhu, vẻ mặt tràn ngập khó tin, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh diễm.

Hành Chi Nhược gối đầu trên vai Kỳ Tú Minh, không có hảo ý cười, đôi mắt lười nhác nhú lại, ngón trỏ đặt lên môi, nhẹ nhàng phất ra, gợi cho hắn vốn đang đứng ngây người một nụ hôn gió, vẻ mặt cực kỳ nghịch ngợm, đáng yêu.

Chung quanh ồ lên một trận hút không khí.

Đám nữ nhân đổ kị nhìn nàng, cảm hận nghiêng răng, vài kẻ tu dưỡng không tốt cái chén trong đầu mau bị bóp nát.

Bạch Lạc Hề có vẻ như thật hưởng thụ, đôi mắt trong suốt sáng long lanh, cười đến thật nhu hòa, khuôn mặt thanh tú có một loại vẻ đẹp mông lung tựa như một viên minh châu đang phát sáng rực rỡ, hắn giờ lên ly rượu cầm trong tay hướng về phía nàng.

Hành Chi Nhược nhợt nhạt cười.

Giống như cảm giác được người trong lòng không an phận, Kỳ Tú Minh nhú mày, ôm lấy cái đầu không chịu an phận ngó nghiêng xung quanh kia, nhẹ giọng nói, “Em một khắc cũng không chịu yên tĩnh sao?”

“Đúng vậy, cho nên anh đừng có trêu chọc em.”

“Em thật đúng là bé con nghịch ngợm.”

“.... Đừng sờ lưng tung.”

Tay hắn trong lúc vô ý chạm phải vật gì đó, do dự một lát, ngón tay lại nhẹ nhàng chạm vào vật ở vành tai nàng, chỉ khoảnh khắc nụ cười nở rộ trên mặt hắn. “Em đang đeo vật đính ước anh đã đưa cho em, anh còn tưởng rằng em đã quăng mất, em đeo đẹp lắm, anh rất thích em thế này.”

“Anh ôm em rất khó chịu, đừng ôm chặt như vậy.” Hành Chi Nhược chống tay đẩy hắn ra, nhưng chẳng dùng được chút khí lực nào.

Kỳ Tú Minh cười, ôm eo nàng, nguyên bản lúc đầu chỉ là cái ôm tượng trưng tính lễ tiết hắn lại càng ôm càng chặt, cánh tay gia tăng sức lực.... Cái ôm của hắn tựa như là miếng bọt biển đang hút nước dần dần phình to ra, nặng trĩu, làm cho người ta không thể hít thở, Hành Chi Nhược nghe rõ tiếng tim đập thình thịch phát ra từ lồng ngực hắn, thật rối loạn. Đã đến nước này, hắn còn không quên uy hiếp nói, “Không cho phép em lại trêu chọc cái tên tiểu tử họ Bạch kia, đừng quên lý do vì sao em tham gia buổi tiệc hôm nay, bé con không ngoan, cần phải bị phạt.”

“Không quên, em vẫn nhớ rất rõ ràng.” Hành Chi Nhược cười khế, uyển chuyển rời khỏi ôm ấp của hắn, “Ca của em đâu?”

Kỳ Tú Minh nhú mày, mang theo vẻ phong lưu cáu kỉnh khi còn là một ngôi sao, nhưng chỉ trong chớp mắt liền khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Anh chỉ nói em đến anh sẽ thả hắn, cũng không nói hắn cũng có tư cách tham dự, dù sao hắn đã không còn là người của Hành gia, thân phận địa vị bất đồng với ngày xưa.”

“May mắn em không phải bị nhận nuôi.” Hành Chi Nhược cười khế một tiếng, xoay người đối diện với bàn thức ăn tự chọn, dùng tay bốc lấy một miếng thịt dê lạnh, cắn một miếng, “Bằng không chẳng phải em cũng không có tư cách đến đây?”

“Em không giống.” Vẻ mặt của Kỳ Tú Minh phức tạp, cầm lấy tay nàng, đầu dần dần ghé sát lại, cắn lấy miếng thịt nàng đang ăn dở, đầu lưỡi cuốn lấy ngón tay liếm hết nước dư còn lưu lại trên đầu ngón tay, nhìn xoáy vào nàng gần từng tiếng, “Nếu em bị nhận nuôi, anh sẽ không phải phí nhiều công phu như thế. Ít nhất những cặp mắt nóng bỏng ái mộ của những gã đàn ông ở đây.... có thể thiếu đi phần nữa.”

Hắn chỉ ra, cười có chút mệt mỏi, cúi người xuống thấp giọng nói, “Đêm nay em thật xinh đẹp, thật không nên để em đến đây. Nhìn xem, ánh mắt của bọn họ đều tìm không được muốn nuốt người thừa kế như em vào bụng...”

Ánh mắt của bọn họ có phải muốn đem nàng nuốt sống hay không....

Nàng không thèm để ý.

Giờ phút này nàng chỉ để ý là, nên xử trí như thế nào ngón tay bị hắn ngậm trong miệng....

- -||

Đầu ngón tay lạnh lạnh, ướt sũng.

Dù sao cũng không thể đem nước miếng chùi vào sườn xám của mình đi.

Một miếng khăn giấy đúng lúc xuất hiện, Bạch Lạc Hề vô thanh vô tức xuất hiện phía trước Hành Chi Nhược cùng Kỳ Tú Minh, cúi đầu, thấp phần nghiêm túc thêm vạn phần cẩn thận giúp nàng lau tay, động tác mềm nhẹ, ánh mắt lại khẳng khái.

Kỳ Tú Minh ghen hòng.

“Anh có thể mời em điệu vũ thứ nhất không?” Kỳ Tú Minh ho khan một tiếng, che giấu vẻ xấu hổ, khom người bày ra một động tác thân sĩ, tư thế tuyệt đẹp.

Dựa vào hồ lô để vẽ ra cái bầu ai chẳng biết, động tác của Bạch Lạc Hề cũng mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, mê loạn ánh mắt của chúng nữ nhân.

“Hy vọng em cự tuyệt hắn, cùng khiêu vũ với anh.”

Hai người gia thế đều tốt, nhiều tiền, chưa hôn, tuổi mỹ phi phạm.

Hai người đồng thời mời, đổi lại nữ nhân khác chỉ sợ là đã hưng phấn, kích động đến nói không nên lời.

Nhưng, đối phương lại là Hành Chi Nhược.

Liền, khác đừng bình luận.

Hành Chi Nhược tả nhìn một cái, hữu nhìn một cái, nàng ngượng ngùng cười, vẻ mặt không được tự nhiên vén tóc ra sau tai, để lộ ra chiếc đinh tai đỏ rực như máu vẫn bị che khuất, ý nghĩa của động tác này làm cho Kỳ Tú Minh kiềm không được run lên, trong đôi mắt tràn đầy phấn khởi cùng vui sướng, mỉm cười, nụ cười trong nháy mắt sáng lạn đến mức làm cho thiên địa cũng xúc động.

Đáng tiếc, bảo bối nữ nhân làm cho hắn hưng phấn khó nhịn lại đưa tay về phía Bạch Lạc Hề.

Giai điệu du dương vang lên.

Một đôi nam nữ ôm nhau, rảo bước theo tiếng nhạc.

“Em không nên mặc thiếu vải như vậy.” Thanh âm của Bạch Lạc Hề có chút áp úng.

“Đẹp không?”

Cảm xúc phức tạp quay cuồng trong mắt hắn, tựa hồ như đang cân nhắc, cuối cùng nhụt chí, nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Bọn họ vẫn cứ nhìn chăm chăm vào em, anh thật mất hứng.”

“Lạc Hề,” Hành Chi Nhược gổi đầu lên vai hắn, miệng ghé sát vào tai hắn thấp giọng nói, “Anh nhất định phải giúp em.”

Đêm nay....

Không biết Kỳ Tú Minh định làm gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết nhất định sẽ không dễ dàng như vậy buông tha nàng.

Bạch Lạc Hề cũng không nói gì, chỉ ôm chặt nàng, trên người hắn truyền đến độ ấm làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Vũ khúc trở nên sôi trào....

Sườn xám bởi vì xoay tròn làm cho vạt áo bay lên, mọi người chung quanh chuyển động theo tiết tấu của vũ khúc thay đổi bần nhảy.

Ánh đèn mờ ảo,

Hành Chi Nhượng thoát ly khỏi vòng ôm ấm áp của Bạch Lạc Hề, nháy mắt đã có người bá đạo tiếp lấy nàng.

“Khiêu vũ cùng với hần rất thỏa thích? Hai người có nhiều lời để nói đến vậy sao?” Kỳ Tú Minh hừ một tiếng.

“Anh đang ghen.” Hành Chi Nhượng cười nói.

“Phải.... Anh cũng không hề giấu giếm tình cảm của mình đối với em, ngày từ nhỏ đến lớn, sôcôla ngày lễ tình nhân hằng năm anh gửi cho em ăn cũng không ít.”

“Em còn nghĩ là anh gửi cho Hành Chi Thiên chứ.”

“Đừng nhắc tới hần, hần đã hại em thành như vậy.” Trong lúc nhất thời trong lời nói của hần ẩn chứa hận ý.

“Nhưng chính anh ấy đã nuôi em lớn, hơn nữa còn quản lý kinh doanh Hành thị nhiều năm....”

“Em vẫn chưa bắt tay vào quản lý công ty đúng không?” Kỳ Tú Minh đột nhiên chuyển đề tài, khéo miệng gọi lên nụ cười như ẩn như hiện, “Nếu có một người có năng lực xuất sắc như Hành Chi Thiên, em có thể bớt ý lại vào hần hay không?”

“Anh có ý gì.” Hành Chi Nhượng đột nhiên bưng tỉnh.

Tay hần chậm rãi trượt xuống dưới, chạm đến hông của nàng, ôm nàng dính sát vào người hần, cúi đầu thì thầm vào tai nàng, ngữ khí rất khẽ, “Em hiểu rõ ý anh hơn bất kỳ ai khác.”

Hần hạ thấp giọng, dùng âm điệu chỉ có hai người mới có thể nghe được, “Trò hay bắt đầu. Vô luận thế nào.... buổi tiệc hôm nay cũng sẽ làm cho Hành Chi Thiên chết tâm.”

Một luồng sáng mạnh mẽ đột nhiên không kiêng nể gì chiếu thẳng vào hai người bọn họ.

Chớp mắt, làm đau đớn ánh mắt của Hành Chi Nhượng.

Đưa tay che mắt, khó khăn thích ứng, đôi mắt cay xè đến ứa nước.

Nam nhân đang ở trước mắt nàng, cao lớn, chiếc hồng đình trên tai càng phát ra ánh sáng chói mắt, hần đang cười nhưng nụ cười không hiểu sao lại làm cho lòng của nàng hốt hoảng.

Nàng nắm chặt hai tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đau đớn.

Có lẽ bởi vì thần kinh quá căng thẳng, bụng bắt đầu có cảm giác khó chịu, co rút nhói lên, nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống.

Nụ cười của hần ôn nhã sáng ngời, thanh âm ôn hòa trong sáng, “Vài năm trước tôi đã vì một người tổ chức một buổi buổi diễn, cũng bởi vì nàng rời khỏi giới nghệ sĩ tiếp nhận Kỳ gia, hôm nay tôi đã thực hiện được những hứa hẹn của mình, tổ chức buổi tiệc lần này là hy vọng mọi người có thể chứng kiến tình yêu của tôi dành cho nàng.”

Toàn bộ đại sảnh đều im phăng phắc.

Hần quỳ gối xuống một chân, vẻ mặt ôn nhu, “Chi Nhượng, anh mang theo toàn bộ cổ phần của tập đoàn Kỳ gia.... chỉ hy vọng em có thể gả cho anh.”

Toàn trường đều khiếp sợ, ồ lên xôn xao.

Hành Chi Nhượng giật mình sững sờ, cả người vẫn không nhúc nhích, trong lúc nhất thời vẫn không thể hồi lại thần.

Thằng nhóc này! ! !

Gan lắm....

Cư nhiên lại chơi trò này, buổi biểu diễn mấy năm trước còn chưa đem mình đùa chết, hôm nay còn dám tái diễn? !

Cuộc sống nhàm chán của xã hội thượng lưu cuối cùng cũng có điểm lạc thú, không đứng yên, một đám vì Kỳ Tú Minh trợ hứng.

Kỳ Tú Minh ngửa đầu nhìn nàng, bên trong đôi mắt mèo nồng đậm tình yêu còn kèm theo một phần thẹn thùng, hai phần chờ mong còn có.... bảy phần uy hiếp....

Ánh mắt đó tựa hồ muốn nói, Hành Chi Thiên ở trong tay anh, em có thể suy nghĩ thật cẩn thận.

Vẻ mặt của Hành Chi Nhược trong lúc nhất thời kích động, Bạch Lạc Hề nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng an ủi, thần sắc trong mắt lại kiên định, vẻ mặt thanh tao lịch sự, giống như đang đưa cho nàng một lời hứa hẹn không lời.

Hành Chi Nhược nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mặt cũng trắng bệch.

Tay nàng nhẹ nhàng đặt ở bụng, ngón tay túm chặt lấy lớp vải áo, vừa kéo một chút bụng lại cảm thấy đau nhói, càng lúc càng khó chịu.

Vẻ mặt của Hành Chi Nhược là hỗn hợp quỷ dị giữa giảo hoạt hòa với đau đớn, nhẹ đẩy ra Bạch Lạc Hề, vẻ mặt tựa như đang cảm động, nhìn Kỳ Tú Minh ánh mắt tràn ngập ưu thương.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, quỳ gối trên mặt đất.

Sườn xám, vạt áo xẻ cao.... Tư thế vừa quỳ vừa ngồi này....

Bạch Lạc Hề không nói lời nào che ở bên cạnh Hành Chi Nhược, cổ áo khoác ra khoác lên người nàng, gần như che khuất cảnh xuân tiết ra ngoài, vô cùng sẵn sàng.

Hành Chi Nhược cũng không dư thừa để ý tới, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy hai má của Kỳ Tú Minh, vỗ về, ánh mắt ẩn tình đưa tình, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ không thể nói nên lời.

Kỳ Tú Minh nheo mắt.

Hành Chi Nhược nhẹ ôm hân, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe, “Anh lại dùng chiêu này, muốn diễn trò đúng không.... em phụ hợp bồi đến cùng.”

Kỳ Tú Minh chấn động.

Chung quanh đang khe khẽ nói nhỏ, “Hành tiểu thư.... nàng đang đeo chiếc đinh tai không phải vừa vặn cùng chiếc đinh tai của Kỳ Tú Minh hợp làm một đôi sao.”

“Đúng vậy, nghe nói đó là vật đính ước, nhiều năm qua chỉ nhìn thấy hân đeo một chiếc, nguyên lai là đưa cho nàng.”

“....”

Hành Chi Nhược cúi đầu, chậm rãi gỡ xuống đinh tai, vẻ mặt khổ sở vén tóc hân lên, ái muội vuốt ve hai má của hân, lướt qua chiếc nhĩ đinh.... đeo vào tai hân.

Ánh đèn huỳnh quang chung quanh chợt lóe sáng....

Tình cảnh quả thật quỷ dị, không khí cực ái muội.

Giống như đang trao đổi nhãn cưới, lại không quá giống, có chút làm người ta khó hiểu.

Ánh mắt của Kỳ Tú Minh oán giận nhìn nàng, giống như đã hiểu được, lại không dám phỏng đoán.

Nàng chậm chạp buông tay, rời khỏi ôm ấp, giống như đang khắc sâu hình bóng hân vào tâm khảm, ánh mắt như đang hoài niệm mang theo ai oán, “Anh vì sao không sớm một chút cầu hôn, em đã chờ anh lâu như thế. Hiện tại hết thấy đều đã quá muộn.”

Hành Chi Nhược đứng dậy, chậm rãi hé lộ nụ cười có chút thâm lương, nàng kéo lấy cánh tay Bạch Lạc Hề, “Em đã muốn cùng anh ấy ám đột trần thương(*).”

(*) Âm độ trần thương: phép ẩn dụ ý chỉ nam nữ tư thông.

Em....

Kỳ Tú Minh phát giận, sắc mặt xanh mét, hấn đứng dậy chụp lấy tay nàng, bóp thật chặt.... cuồng bạo kéo nàng ôm vào trong lòng, “Em làm sao có thể nói vậy, đây không phải chuyện có thể lấy ra đùa.”

Bạch Lạc Hề nắm lấy cánh tay hắn, ngắn gọn nói, “Làm việc gì cũng phải có chừng mực.”

Hành Chi Nhược sắc mặt trắng bệch, tươi cười có chút suy yếu, “Anh cũng biết đây không phải chuyện có thể lấy ra đùa, đúng vậy.... không phải lời nói đùa vậy đây là anh uy hiếp em?”

Kỳ Tú Minh sững sốt, thần sắc có chút ảm đạm, “Là anh tùy hứng, xem như anh chưa nói.... quên nó đi, quên nó đi được chứ.”

Đối với tình huống đột nhiên chuyển biến, ánh đèn huỳnh quang chung quanh phần khích không ngừng chuyển động, mọi người xung quanh thấp giọng nghị luận.

Hành Chi Nhược túm chặt vải áo, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay mà vẫn không cảm thấy đau đớn, sắc mặt của nàng tái nhợt không còn chút máu, “Em mệt, đi về trước.”

“Anh đưa....”

“Lạc Hề sẽ đưa em.”

Buổi tiệc tan rã trong bầu không khí không vui.

Ngoài trời gió thật lạnh, ánh đèn đường mờ nhạt, rơi vào bóng người có chút lung lay sắp đổ.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt của Hành Chi Nhược, chống đỡ lấy vách tường ven đường, ngồi xuống.... Hai tay ôm bụng, trong giọng nói mang theo một trận rên rĩ áp lực thống khổ, “Bạch Lạc Hề, đưa em đến bệnh viện.”

Đứa nhỏ,

Đã mất rồi sao....

Hành Chi Thiên từng hỏi nàng có phải hoài hài tử của bọn họ hay không, nàng không phải không nghĩ tới, chỉ là mỗi lần nghĩ tới lại làm nàng cảm thấy khủng hoảng.

Nếu, thật sự hoài thai....

Đứa trẻ không phải là sự kết tinh từ tình yêu.

Trên người truyền đến đau đớn, cảm giác co rút tê dại tựa như truyền nhiễm khuếch tán khắp đi khắp tứ chi toàn thân, khiến thần kinh của nàng cực độ khẩn trương, nàng cuộn chặt người nằm trên đệm xe. Đứa nhỏ....

Đứa nhỏ, trăm ngàn lần không thể có việc gì.

Bạch Lạc Hề toàn thân đều cứng đờ, vẻ thanh tao lịch sự đã không còn trên mặt, nắm chặt tay lái, khẩn trương nhìn chăm chăm tiền phương....

Xe phóng đi rất nhanh, ánh đèn đường ở hai bên đường lướt qua mặt hắn có chút mơ hồ, hắn có vẻ như đã nhận ra điều gì đó, nhưng không nói gì, chỉ im lặng vươn một tay lau khô mồ hôi trên mặt nàng, cầm lấy tay nàng, thật chặt.... giống như đang tiếp thêm dũng khí cùng sức mạnh cho nàng, “Chi Nhược, nhẫn nại một chút, sắp đến rồi.”

Xe lao vút như bay, mặt đường lổm chổm, không bằng phẳng, thân xe xóc nảy dữ dội....

Hành Chi Nhược nhăn chặt mày, sắc mặt trắng bệch, rên rĩ nói, “.....A.... Lạc Hề, anh chạy chậm một chút cũng không sao, van anh chạy ổn định một chút.”

Cứ nghĩ tới cực kỳ có khả năng bị mất, nàng liền cảm thấy một nỗi sợ hãi bất an trước nay chưa từng có.

Đến tận cùng là nàng làm sao vậy.... không phải là một đứa con hoang sao.

Sắc mặt nàng càng lúc càng trắng bệch, cười có chút vô lực thảm hại.

Là không bỏ xuống được đứa nhỏ trong bụng.

Vẫn là không bỏ xuống được đoạn nghiệt tình giữa nàng và Hành Chi Thiên.

Xe rốt cuộc thắng lại, cửa mở ra.

Bốn bề đều vắng lặng, trời tối đen đến mức làm cho người ta có cảm giác ngạt thở, tựa như toàn bộ cô hồn dã quỷ đều đã bị bóng đêm cắn nuốt. Cả người lâng lâng, nửa tỉnh nửa mê nàng cảm thấy bị người nào đó ôm lấy, trên người của hắn toát ra một mùi hương rất dễ chịu, ôm ấp đáng giá để dựa vào, cánh tay khỏe mạnh, mang đến cảm giác thật an tâm.

“Bác sĩ... bác sĩ đâu.... mau....” Hắn sốt ruột la to, ngực phập phồng.

“Đứa nhỏ.... a....” Hành Chi Nhược cuộn tròn người, sắc mặt tái chợt.

“Không có việc gì, em nhất định không có việc gì.... Chi Nhược.” Bạch Lạc Hề dùng sức ôm chặt nàng trong lòng, thanh âm nhuốm đầy vẻ cầu xin, “Chịu đựng một chút, bác sĩ lập tức sẽ tới.”

Một cơn đau đón truyền tới.

Đầu chảy đầy mồ hôi, nhắm mắt, nhú chặt mày.

Đột nhiên cảm thấy có chút bị thương.

Hành Chi Thiên....

Hắn hiện tại tự thân còn khó bảo toàn, trước kia đối xử với nàng như thế.

Đứa nhỏ này cho dù sinh ra cũng sẽ không có cha.... không bằng cứ để cho nó mất đi.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Bạch Lạc Hề an ủi hôn vào tai nàng, có gì đó ẩm ướt chảy xuống thấm gáy nàng, “Đứa nhỏ không có việc gì, chúng ta kết hôn, anh sẽ yêu thương nó giống như cha ruột.”

Bàn tay của Hành Chi Nhược đan vào tay hắn, mười ngón tay dùng sức, nắm thật chặt.

“Chi Nhược, anh yêu em.”

Khuôn mặt của nàng có thể là vì đau đớn hay vì cảm động, bị mồ hôi thấm ướt, lại càng mỹ đến làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Tiếng ồn ào.... bước chân vội vã....

Ánh đèn sáng rực, làm cho người ta cũng choáng váng, mơ hồ.

Hành Chi Nhược chỉ cảm giác lưng chạm vào lớp đệm mềm mại.

Có tiếng người ồn ào ở bên tai nàng nói gì đó, nhưng nàng cũng không cách nào nghe rõ.

Bạch Lạc Hề nắm chặt tay nàng,

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ lo lắng cùng đau lòng.

Nàng muốn cười, lại vẫn không thể cử động được khóe miệng.

Mãi cho đến khi,

Bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Nụ cười đó so với khóc càng khó coi hơn.

Sáng sớm.

Những tia sáng mặt trời rơi xuống tấm dra giường màu trắng.

Bạch Lạc Hề gõ cửa, bưng một bát canh vào.

Hành Chi Nhược ôm đầu chôn ở trong chăn, chỉ lộ ra có đôi mắt, hơi hơi khép lại, cười yếu ớt lẫn chút then thưng, màu da ở trên trán đều nhiễm đỏ ửng.

“Cô bé hồ đồ, em thật là.” Bạch Lạc Hề đặt bát canh xuống, ngồi xuống đầu giường, cách một lớp chăn cầm lấy tay nàng, động tác vô cùng thân thiết, “Viêm dạ dày cấp tính bị em biến thành mang thai, em nha.... về sau muốn thế nào sống đây.”

“Em làm sao biết, nguyệt....” Hành Chi Nhược thấp giọng lầm bầm, xấu hổ đến thiếu chút nữa nghẹn thở, “Kính nguyệt vẫn không đến.”

“Bác sĩ nói là do em thần kinh quá mức căng thẳng, phải thả lỏng, bằng không.... coi chừng mất kinh.”

Gối đầu bị ném bay qua.

Bạch Lạc Hề né tránh, đôi con ngươi trong veo lấp lánh, mang theo chút ánh sáng nhu hòa, nhìn nàng vẻ mặt ôn nhu. Bàn tay cũng nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, “Chi Nhược, mấy ngày nay cứ để anh chăm sóc em.”

Hành Chi Nhược hơi trở mắt nhìn hắn.

Bạch Lạc Hề thở ra một hơi dài, giống như cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, “Anh biết đêm qua ở buổi tiệc là vì cự tuyệt Kỳ Tú Minh cho nên em mới nói như thế, anh cũng hiểu được. Tuy rằng không phải là thật.... nhưng khoảnh khắc đó là khoảnh khắc mà anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến như thế.”

“Lạc Hề....” Hành Chi Nhược trong mắt nổi lên chua xót.

Bạch Lạc Hề cười nói, “Dạ dày em không tốt, không thể ăn đồ lạnh, buổi tiệc hôm qua nhất định là ăn bây bạ gì đó cho nên mới đau thành như thế, đêm qua làm anh sợ muốn chết, em không thể lại làm hại anh lo lắng nữa biết không, anh muốn em dưỡng hảo thân mình, đáp ứng anh.... đừng cự tuyệt anh được chứ.”

“Vâng.”

Trong đôi mắt của hắn thấp thoáng có thể nhìn thấy được những gợn sóng êm ả, nhu hòa của đại dương, tầng tầng lớp lớp sóng cuộn nối tiếp nhau.... hơi thở mang theo quyến luyến, lan tràn sắp chạm đến cái phần ôn nhu.

Hành Chi Nhược nhìn bất giác có chút hoảng hốt.

Tay nàng không tự giác xoa nhẹ bụng của mình, bằng phẳng lại trống rỗng.

Đứa nhỏ mối liên hệ duy nhất giữa nàng và Hành Chi Thiên đã không có.

Không đúng, chưa bao giờ có làm sao có thể mất đi....

Hành Chi Thiên,

Hiện tại đã không bao giờ nữa có thể ở trên người nàng lưu lại dấu vết gì.... điều này có phải dự báo cho nàng....

Nàng có thể bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống hạnh phúc thuộc về chính mình.

Cửa sổ phòng bệnh bị Bạch Lạc Hề mở ra.... Không khí thanh tân tươi mát lẫn với mùi bùn đất của buổi sớm theo cửa sổ tràn vào phòng, bóng dáng cao lớn của hắn dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa như thiên sứ lạc xuống phạm trần.

Bạch Lạc Hề tươi cười, bưng bát, múc một muống canh, thổi thổi, “Lại đây, uống một chút canh đi.”

“Nóng.”

“Thật không, thật xin lỗi.”

“Lạnh.”

Bạch Lạc Hề còn nghiêm túc cúi đầu, lông mi rủ xuống run rẩy, lại múc một muống canh, thổi, đặt ở trên miệng liếm qua một chút, thử độ nóng, “Bây giờ không nóng vừa uống, canh đã hầm hơn nửa đêm, hương vị đậm đà.”

Hắn cũng không biết tức giận sao, tính tình quá mức ôn.

“Lạc Hề....”

“Hử?”

“....”

“Không thích, trước nếm một chút, buổi tiệc hôm qua chỉ ăn có thịt dê lạnh, em muốn ăn gì đợi lát nữa anh đi mua cho em.”

“Lạc Hề, Lạc Hề....”

Hành Chi Nhược ghé đầu vào vai hắn, ôm lấy cổ hắn, có chút phiền muộn nói, “Anh đối với em thật quá tốt.”

Không cần hỏi báo, cứ thế im lặng trả giá....

Thân mình hắn chân động, dùng thanh âm rất nhẹ nói với nàng, “Sau này anh sẽ đối đãi thật tốt với em.”

Hành Chi Nhược ôm chặt cổ hắn, thân thiết hôn lên đó, hắn chỉ ngẩn ra trong chốc lát, lập tức nở nụ cười, hai cánh tay buộc chặt, để tiện cho nàng tùy ý xâm lược, thật quan tâm săn sóc.

Hắn vĩnh viễn vẫn ôn nhu như nước, tỉ mỉ im lặng săn sóc.

Chiếc tủ kê đầu giường đột nhiên ầm một cái, giống như có vật gì đó rớt xuống đất, bể nát.

Tiếng động mặc dù không lớn cũng đủ làm cho hai kẻ đang quấn quýt lấy nhau bị dọa giật mình.

Bát canh rơi xuống đất, còn lại hơn phân nửa nước canh tràn ra thấm ướt mặt báo.

Báo? !

Thần sắc của Bạch Lạc Hề có chút mất tự nhiên, ngồi xuống nhặt lên tờ báo muốn giấu, động tác vụng về.

“Lạc Hề, anh đưa cho em.”

Hắn cầm lấy trang giấy sũng nước, ngượng ngùng tới cho nàng, còn có chút buồn bực lầm bầm, “Kỳ quái, rõ ràng đã nhét kĩ trong ngăn tủ, như thế nào lại chạy ra.”

— ||

Giấu đồ động tác lại vụng về như thế, còn không biết nói dối,

Anh chàng này....

Còn có thể sống sót tới bây giờ quả là chuyện đáng kinh ngạc.

Chỉ là báo chí thông thường....

Chỉ có điều cả xấp báo dày, đầu mỗi trang đều in dòng tít bắt mắt về tin tức đính hôn.... “Người thừa kế của Hành thị cùng Bạch gia vụng trộm tự định chung thân” “Ngôi sao Kỳ Tú Minh bị cự hôn, người thừa kế Hành thị tự định chung thân.”....

Hành Chi Nhược gian nan nuốt nuốt nước miếng.

“Hành Chi Thiên bởi vì tội danh không thành lập đã được thả ra, hiện tại đầy đường đều là tin tức đính hôn của chúng ta.” Bạch Lạc Hề tiếp lấy xấp báo trong tay nàng, cuộn lại, chậm rãi nói, “Sáng nay anh vừa nhìn đến cũng bị hoảng sợ, vốn định đem giấu kỹ, xử lý xong mọi chuyện mới nói cho em biết, anh sẽ làm sáng tỏ với giới truyền thông.”

“Không cần, như vậy cũng tốt.” Hành Chi Nhược khẽ thở dài, một lần nữa nằm xuống, khép lại mắt.

.... Hành Chi Thiên nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng, như thế cũng tốt.

53. Q.4 - Chương 13

Ở trong bệnh viện điều dưỡng mấy ngày, mỗi ngày trải qua đều thật an bình, không khí thanh tân quyện với mùi hương tươi mát của lá cây, không có người đến quấy rầy, chỉ có Bạch Lạc Hề ở cùng nàng, tri kỷ chiếu cố.

Ngày trôi qua thật mau, nhোáng một cái đã qua ba tháng, khoảng thời gian này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có thể phát sinh rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Hành Chi Thiên biến mất khó hiểu....

Lại ví dụ như nàng cùng Bạch Lạc Hề như hình với bóng, tin tức đính hôn của bọn họ đã truyền đi khắp thế giới.

Nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó....

Mọi thứ trong tòa thành vẫn không thay đổi, phòng của Hành Chi Thiên vẫn được người hầu quét dọn sạch sẽ, căn phòng không có gì thay đổi, vẫn giống như ngày hắn rời đi.

Hành Chi Nhược nhẹ nhàng khép cửa lại, hoảng thần trong chốc lát, đảo mắt quanh bốn phía.

Chăn đệm được xếp gọn gàng.

Trên giường còn thoang thoảng mùi long hương cổ xưa.

Lúc hắn đi không mang theo bất kỳ thứ gì, sau khi được vô tội phóng thích cũng không trở về, công ty cũng không đi, ví tiền, quần áo cũng không lấy.

Tìm lần hết khách sạn cũng không tìm được người, hắn sống ở đâu....

Nàng cầm lên chiếc áo sơ mi trắng bên cạnh, vùi đầu, hít sâu vào một hơi.

Trong ánh mắt lộ ra bi thương....

Căn phòng đã không còn ai, trống rỗng.

Mở ra tủ quần áo của hắn, lướt qua những bộ tây trang được sắp xếp ngay ngắn.... Những bộ quần áo từng mặc ở trên người hắn, cả những bộ hắn chưa từng mặc qua.... Chất lượng vải tuyệt hảo, cọ qua da thịt có chút ngứa ngứa, cảm giác từ đầu ngón tay truyền vào lòng.... kéo theo từng đợt co rút, trái tim cũng đau buốt.

“Chi Nhược.” Một giọng nói trong trẻo vang lên từ dưới lầu, có chút ngập ngừng, “Có thể xuống giúp một chút không?”

“Đến đây.” Hành Chi Nhược thu hồi thần, vỗ vỗ hai má, sửa sang lại mọi thứ xong, đi xuống lầu.

Một người hầu đang che miệng cười trộm, nhìn thoáng qua Hành Chi Nhược liền vội vã đi ra nhà ăn.

Trong phòng bếp một người đàn ông cao lớn đang mặc tạp dề, tay áo sơ mi xắn lên, hắn cúi đầu thật cẩn thận lột xương cá chép, động tác có chút lóng ngóng, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra nụ cười yếu ớt nhu hòa.

“Giúp anh thái hành.”

“Được rồi, hôm nay làm món gì ngon đây? Bác Cầm đâu, sao lại không để bác ấy hỗ trợ?”

“Anh muốn tự mình làm vài món cho em.”

“..... Anh biết làm?”

“Trong sách có ghi, cá chép lột xương cắt lát, bỏ vào nồi, sau đó thêm rau xanh, gừng, hành, tỏi, muối, nấu 20 phút, bỏ đậu vào, sau đó nêm hạt tiêu, hoa tiêu, hồ tiêu, bột ngọt, trộn với mỡ heo nấu là có thể ăn. Rất đơn giản.”

Nói dĩ nhiên đơn giản....

Có sách nấu ăn nào lại đi viết phức tạp, thật là.

Hành Chi Nhược không nói gì.

Bạch Lạc Hề mỉm cười, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, đôi con ngươi trong suốt thấy đáy liếc nàng, bổ sung thêm một câu, “Mấy ngày nay khẩu vị của em không tốt, trong sách nói canh cá vân sơn có thể kích thích thêm ăn.”

Nói xong cúi người, thuần thục mở bếp, thêm dầu vào nồi.

Hai mắt của Hành Chi Nhược có chút cay cay, có lẽ bị khói hun, có lẽ là vì cảm động.... Trong đầu có thứ gì đó dần dần mềm hóa, giống như khối mỡ heo đang nổi lên bênh trong nồi nước sôi kia.

Phi....

So sánh kiểu gì.

Hành Chi Nhược xoa xoa mắt, nhìn theo bóng dáng bận rộn của hân.

Nếu không phải khi đó hân ôm lấy nàng nói, chúng ta kết hôn đi, nếu quả thật có đứa nhỏ anh sẽ tự tay nuôi nấng nó, thì có lẽ cho đến bây giờ nàng vẫn còn đang bàng hoàng....

Ba tháng trầm lặng có hân làm bạn bên người, hân thủy chung vẫn trả giá không cần hồi báo.

Có lẽ hân thật sự yêu nàng.

Vậy còn nàng?

Nàng không phân biệt rõ tình cảm đối với hân lúc trước là mê luyến hay là yêu, bất quá trải qua nhiều chuyện như vậy, mất đi lại có được, nay Hành Chi Thiên đã biến mất, bỏ lại cả tập đoàn Hành thị, mỗi ngày nàng đều phải đi đối mặt với dục vọng cùng quyền thế, nàng mệt mỏi.... Có lẽ, về đến nhà, có Bạch Lạc Hề mang lại cho nàng cảm giác thanh khiết, khoan khoái thật đáng để nàng dựa vào.

“Giới truyền thông đem tin tức kết hôn của chúng ta truyền đi khắp thành phố.” Bạch Lạc Hề cầm trong tay nguyên liệu nấu ăn, động tác dừng lại một chút.

Trong giọng nói có chút không xác định, thấp giọng hỏi, “Em thật sự quyết định y theo nguyên kế hoạch đính hôn với anh?”

“Vâng.” Hành Chi Nhược ngoan ngoãn gật đầu.

Bạch Lạc Hề mỉm cười yếu ớt, khoảnh khắc này trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập cảm động, hân gục đầu xuống hạnh phúc hầm canh, “Anh giống như đang nằm mơ.”

Hành Chi Nhược tựa mặt vào lưng hân, vùi đầu, từ phía sau ôm chặt lấy hân, thanh âm rầu rĩ, “Anh một ngày hỏi đến mấy lần, không chán sao.”

Bạch Lạc Hề xoay người, vòng tay cũng buột chặt, ôm nàng vào lòng, vui vẻ nói, “Tuy rằng mỗi ngày đều hỏi anh vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ, lơ lửng giữa chín tầng mây, không có cảm giác chân thật.”

Giống như bị lời nói lơ đãng của hân đâm trúng chỗ đau, thân mình của Hành Chi Nhược không lộ ra dấu vết run rẩy một chút, đẩy ra hân, “Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, việc còn lại cứ để em.”

Bạch Lạc Hề không lên tiếng đáp lại, đứng thẳng người, một lúc lâu mới nhẹ giọng thốt ra, “Em đang đợi hân sao.... Em thoát nhìn tâm tình không tốt.”

Hành Chi Nhược chấn động, ngoảnh mặt sang hướng khác, khẩu thị tâm phi nói, “Không có.”

Bọn họ đều biết, “hân” trong miệng là chỉ ai.

Bạch Lạc Hề giống như tự an ủi, khẽ cười, “Công ty nhiều việc như thế, em cũng không đến làm, anh biết em đang đợi hân trở về, hân hiện tại cái gì cũng không có, tiền cũng không.... Anh giúp em tìm Chi Thiên về.”

“.... Vì sao.... muốn tìm anh ấy.” Hành Chi Nhược túm lấy áo hân kéo về, “Đừng nhắc tới anh ấy nữa được không?”

Bạch Lạc Hề sững sốt, trong sáng nở nụ cười, khom người ôm lấy nàng, vò vò tóc nàng. Hành Chi Nhược bị bắt vùi đầu trước ngực hắn, nhìn thấy trên áo sơ mi trắng của hắn dính vài vết dầu mỡ, có lẽ là lúc này hầm canh không cẩn thận bắn lên, trong ấn tượng của nàng Bạch Lạc Hề hơi có chút bệnh nghiệm sạch sẽ, trước kia hắn chưa từng xuống bếp, nhưng hôm nay lại học nấu ăn, sợ bệnh bao tử của nàng lại tái phát, đau chết đi sống lại, sợ khẩu vị của nàng không tốt.... luôn nghĩ biện pháp làm ra món ngon cho nàng....

Hành Chi Nhược bắt giác có chút hoảng hốt.

“Anh không muốn nhìn thấy em không vui. Em có biết không, mỗi khi nhắc đến tên của người kia, anh có thể cảm giác được em bất an, anh hiểu được, anh đều biết.”

Trong ánh mắt trong suốt cổ chấp của hắn hiện lên điểm đau thương, rõ ràng đang nói, anh đều biết, em không muốn nói, anh cũng sẽ không nói.

Canh hầm từ từ, lửa nhỏ.

Nước canh không sôi trào, cũng không có hơi nước bốc lên.

Nhưng vẫn làm cho Chi Nhược cảm thấy nóng hổi.... chính là cái loại cảm giác bị ánh mắt trong suốt kia xuyên thủng, thấu suốt, làm nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Phòng bếp nhỏ, nóng quá...” Hành Chi Nhược cười, nhú mày, chuyển hướng đề tài, “Được rồi, anh ra ngoài trước đi, việc còn lại cứ để em.”

Hắn đi mỗi bước lại ngoảnh đầu lại nhìn.

Ánh mắt có chút không cam nguyện, bướng bỉnh.

“Trong ngăn tủ phía dưới có DVD, anh mở xem đi.”

Nước canh đậm đặc, mùi hương mê người lan tỏa theo không khí.

Nàng lau dọn sạch sẽ xong trở lại đại sảnh.

Bạch Lạc Hề đang ngoan ngoãn nghe lời ngồi trên ghế sofa, khoanh chân, một tay chống đầu, ánh mắt trốn tránh, đáng vẻ tựa hồ như muốn nhìn lại không dám nhìn....

Màn hình chớp sáng.

Khuôn mặt của hắn đỏ rực, cực kỳ giống như màu tôm luộc.

Âm lượng mở rất lớn, thanh âm của một đôi nam nữ đang tán tỉnh chơi đùa ở trong nước.

“Ừ.... Ha.... Chậm một chút.... Ừm....”

“Bảo bối, thật chặt.... Ừm....”

Giận!

Cái tên Yêu Chi này.... bỏ phim quái gì ở trong ngăn tủ.

Tiếng kêu của cô nàng kia phải gọi quá mức lẳng lơ, kêu đến nửa người nàng đều bị tê dại, một Bạch Lạc Hề còn có thể chống đỡ được lâu như vậy.

Phim AV....

“Chi Nhược, này.... Anh không phải muốn xem, thân thể là lạ, không thoải mái.”

“Điều khiển từ xa, chuyển kênh.”

Hành Chi Nhược cũng sắp xấu hổ muốn chết, xem xét ánh mắt Bạch Lạc Hề đang nhìn nàng, nhìn thế nào cũng cảm thấy vẻ mặt của Tiểu Bạch nhìn nàng có chút ủy khuất thêm một chút bất hảo tâm.

Sẽ không phải là....

Đây là nhà của bọn họ, ngày thường rảnh rỗi bỏ phim X vào giải trí.

Chờ Yêu Chi trở về, nhất định phải tự tay bắt hắn ra.

Thân mình của Bạch Lạc Hề càng lúc càng cứng ngắc, lưng thẳng đứng, vẫn không nhúc nhích.... Muốn bảo hần đi tắt TV là không có khả năng.

Hành Chi Nhược với tay bắt lấy điều khiển từ xa, trượt.... thân mình bị nghiêng đi, chân mềm nhũn lão đảo ngã nhào vào người hần, mà cái tay kia cũng thật khéo đụng tới chỗ đó của hần.... cách lớp vải quần, nàng cũng có thể chạm đến vật gì đó nóng rực, cứng rắn, đang trương lên, Bạch Lạc Hề phát ra tiếng rên rĩ, ánh mắt càng phức tạp liếc nhìn nàng, Hành Chi Nhược giống như bị điện giật, lập tức rút tay về.

Nàng dám thề với trời, nàng thật không phải cố ý.

Nàng cứ nhiên cứ như thế bổ nhào vào người hần.... sờ....

Không phải, còn đụng phải cái kia của hần.

Rõ ràng đã rút tay về, nhưng cảm giác dường như vẫn còn đọng lại nơi tay, mặc cho vẩy hay lau thế nào cũng không xóa đi được, cái cảm giác cứng rắn lại cực nóng rất chân thật....

Chân thật, chân thật.

Hành Chi Nhược chôn đầu, ngồi dưới đất, tay không ngừng chà xát vào người.

“Chi Nhược, anh trên người không có bẩn.” Bạch Lạc Hề nhìn động tác của nàng, vẻ mặt có chút ủy khuất nói, “Không tin.... em....”

Ngừng!

Đình chỉ....

Nói thêm gì nữa, nhìn bộ dáng tiểu bạch ngoan ngoan cùng với đôi môi đang mấp máy của hần, chỉ sợ không biết lại phát ngôn ra câu nói gây choáng nào chẳng hạn như, không bẩn, không tin em sờ lần nữa thử xem....

Hành Chi Nhược vẻ mặt đề phòng nhìn hần, nhịn không được lùi về sau ba bước.

Bạch Lạc Hề bất đắc dĩ nở nụ cười, cúi xuống, kéo nàng lên ghé sofa, miệng vô cùng thân mật dán vào tai nàng, thanh âm cực thấp, “Rõ ràng là em giữ trò lưu manh với anh, như thế nào thoág cái lại biến thành anh bắt nạt em, em ngã xuống lúc này đè lên làm anh đau quá, không biết nặng nhẹ sao?”

Tay hần cố ý đè lại tay nàng, bàn tay mở ra bao lấy tay nàng, nhiệt độ phát ra từ cơ thể hần thức tỉnh lại việc nàng tưởng đã quên đi, thủ pháp này.... tư thế nào giống như lúc này nàng đụng phải cái kia của hần, hần học cũng quá mau đi.... cảm giác bốc cháy theo đầu ngón tay truyền đến gáy, nhiễm đỏ một mảnh, mặt nóng tựa như bị nấu chín, đón nhận đôi mắt trong suốt sáng ngời của Bạch Lạc Hề, nàng xấu hổ đến muốn tìm lỗ để chui.

Người này....

Tư tưởng cũng quá thâm,

Nhưng đôi mắt vẫn cứ trong suốt thấy đáy.

Tên tử tiểu Bạch này là phần trư ăn lão hổ, hay bởi gần mực thì đen gần đèn thì sáng.... ở cùng một kẻ có đầu óc đen tối như nàng lâu quá, chính hần cũng bị ô nhiễm....

Bạch Lạc Hề cười, càng ôm nàng chặt hơn.

Nhiệt độ từ cơ thể hần làm nàng tim đập thành thịch, cảm giác cực bối rối bất an.

Đặc biệt còn truyền đến âm thanh lập thể tiếng nam nữ rên rĩ động lòng người vờn quanh, làm cho nàng....

“Nóng muốn chết, anh cách xa em một chút.”

Hành Chi Nhược cố ý thô lỗ đẩy hần ra để che giấu cảm giác hoảng hốt lúc này của mình, kỳ thật sofa ở đại sảnh không quá lớn, không dễ làm kịch liệt vận động, cho nên cũng không biết là hần sợ nàng ngã nên ôm có vẻ chặt, hay là nàng xô hần ra lực đẩy không quá lớn, tóm lại....

Nàng đẩy hần, hần vẫn không buông tay.

Vì thế hai người ngồi không vững, một người ngã kéo theo người còn lại cũng ngã theo.

Thảm rất êm, Bạch Lạc Hề một cánh tay đệm ở dưới đất ôm lấy vai nàng, tránh cho nàng ngã đau....

Chính là một người nằm ngửa, một người nằm sấp đè lên người kia, hòa hợp với âm hưởng “động lòng người” cùng với hình ảnh kích thích trên màn hình.

Rất làm người ra thở không nổi.

Đầu của Bạch Lạc Hề cách nàng rất gần, hô hấp rơi xuống hai má nàng, rất ngứa.

“Chi Nhược....”

“Ừm?” Hành Chi Nhược cũng không biết vì sao lại đáp lời, tổng cảm thấy hấn gọi nàng không phải muốn nói cái gì mà là muốn làm cái gì....

Quả nhiên, hấn cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng một chút, giống như đang ném thử mùi vị, lại thấp đầu xuống khắc sâu thêm nụ hôn, lần này đầu lưỡi cũng luồn vào, hấn có vẻ say mê khép hờ mắt, màu sắc trong đôi mắt trở nên đậm đặc, không còn thanh khiết có chút hoảng hốt còn thêm một cái gì đó.... tạm thời có thể gọi là tình dục....

Mãnh liệt cảm tình.

Hành Chi Thiên cũng từng hôn qua nàng, nhưng là dùng cách thức trực tiếp nhất, bên trong ôn nhu lại mang theo chút nhói đau, sẵn sốc lại mang theo bá đạo, khiến cho người cả đời khắc sâu hấn.

Phương thức biểu đạt tình yêu của Bạch Lạc Hề bất đồng, hấn lúc nào cũng bận tâm đến cảm thụ của nàng, ôn nhu giống như một cơn gió mát thảng ba.... ngẫu nhiên xen lẫn vài cơn mưa, những cơn mưa phùn lất phất mù sương, cả người đều có cảm giác không đúng thật.

Bạch Lạc Hề biểu đạt cảm tình rất hàm súc, làm cho người ta tìm tòi nghiên cứu, trái ngược với lúc đầu tiên là thẹn thùng muốn né tránh hấn. Hành Chi Thiên lại vừa vận tương phản, ánh mắt của hấn vĩnh viễn sáng ngời làm cho người ta không dám nhìn thẳng, áp lực mà lại thâm trầm dày đặc tình yêu, làm cho nàng không thở nổi, cho đến bây giờ nàng vẫn không dám cùng hấn đối diện thẳng nhau.... Bởi vì hấn luôn luôn chỉ cần một cái liếc mắt, cũng có thể làm cho người ta trầm luân, rơi vào vạn tượng vực sâu. (Cesia: Ô ô ô.... ta nhớ bé Thiên quá!)

Còn có....

Rất nhiều rất nhiều.

Hành Chi Nhược có chút hốt hoảng.

Tại sao, giờ phút này.... nàng lại so sánh hai người họ với nhau.

Không phải sắp kết hôn sao,

Vì sao còn muốn nhớ tới người kia....

Một tiếng rên rỉ trút xuống miệng nàng, mang theo cảm giác kiềm nén khó nhịn cùng với muốn tìm bất mãn.

Nàng thất thần, hấn cũng sững sốt, lập tức ôn nhu nở nụ cười, rất đẹp.

Hành Chi Nhược lập tức phục hồi tinh thần.

Tên vô lại này, đang sờ chỗ nào....

Hấn cúi xuống, miệng ngậm lấy núm áo ở ngực áo, đầu lưỡi cuộn lại, mở ra cổ áo.... chất vải mềm mại dán vào da thịt, có chút lạnh lạnh.... lập tức bị hơi thở nóng rực của hấn thay thế, đầu óc nàng mờ mịt, bụng bốc lên cảm giác khác thường, có chút hư không.

“Lạc Hề.... Lạc Hề....”

Hấn cũng không đáp lại, thấp đầu xuống hôn lên cổ nàng, tinh tế tỉ mỉ.... tay cũng thuận thế len vào bên trong vạt áo nàng, sờ soạng....

Nắm, đầu ngón tay vuốt ve, động tác ôn nhu lại ngây ngô.

Chi Nhược cong người, thân thể giống như không chịu nổi chế, nàng rõ ràng là muốn trốn, bàn tay lại vô lực túm chặt lấy ghế sofa....

Tay của Bạch Lạc Hề từ hông nàng trượt xuống dưới, chậm rãi di chuyển xuống quần jean của nàng, len vào bên trong, kéo xuống khóa kéo....

Hô hấp của Hành Chi Nhược dồn dập, bầu lấy vai hắn, gắt gao ôm hắn, tay cũng trượt xuống lớp vải sơ mi lạnh lẽo, vói vào bên trong....

Thân mình của Bạch Lạc Hề bỗng dừng cứng đờ, hắn hít sâu vào một hơi, tựa hồ nhận ra bản thân xúc động, không thỏa đáng, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng đặt vào lòng bàn tay hắn, vòng tay ôm siết lấy nàng, thật chặt.

“Thật xin lỗi.” Sự kích thích trong mắt hắn vẫn chưa tan đi, chỉ là đã tỉnh táo lại rất nhiều, “Anh không nên khẩn cấp như vậy.”

Hắn ôm nàng dậy, khép lại cổ áo, chậm rãi cài lại nút áo ở ngực nàng.

Khuôn mặt hoàn mỹ ghé lại gần, hôn lên hai má nàng.

Đôi mắt mang theo ý cười, tràn đầy ôn nhu, “Ngày kết hôn, anh muốn em chân chính thuộc về anh.”

Trong mắt của Hành Chi Nhược ngân ngấn ánh lệ, ôm chặt vai hắn.

Tim hắn đang đập rất nhanh. Thành Thịnh.

Mặt cũng đỏ bừng, giống như đang cực lực khắc chế bản thân, người đàn ông này trân trọng nàng.

Đợi cho tình dục biến mất, đầu óc thanh tỉnh lại mới phát hiện canh cá trong phòng bếp đã muốn cạn sạch.... đáy nồi cũng bị cháy khét, hai người bất giác cảm thấy có chút buồn cười.

Vì thế nấu chút sủi cảo, tôm bóc vỏ cùng nấm hương, chấm với tương ớt, ăn cũng rất no bụng.

Chỉ có điều Bạch Lạc Hề vẫn luôn mang theo vẻ mặt xin lỗi, hận không thể đem sủi cảo cắt thành từng miếng nhỏ, từng chút một dứt cho nàng mới an tâm, sợ nóng, sợ nước lạt, sợ nàng ăn không quen dạ dày lại bị đau.

Hắn thật sự cực sủng nàng....

Có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt hắn, ôn nhu cùng tình yêu nói không nên lời.

Hành Chi Nhược nở nụ cười, cảm giác thương cùng đau hòa trộn.

Hắn vẫn còn là xử nam đi.

Hắn không nghĩ cứ như vậy hoàn thành lần đầu tiên của bọn họ.

Hắn không để ý đến quá khứ của nàng, nhưng nàng để ý....

Thân thể của nàng....

Từng hoàn toàn thuộc về một người đàn ông.

“Chi Nhược....” Bạch Lạc Hề xoa tóc nàng rối tung, ngũ khí vô cùng thân thiết, ánh mắt của hắn vẫn trong suốt thanh khiết, “Còn gần người, bắt đưa anh đi gọi người dọn sạch, anh em sắp trở về, anh đi trước.”

Ca! ?

Hành Chi Nhược run lên, chống lại ánh mắt nghi hoặc của hắn một lúc mới nhận ra hắn là đang nói Yêu Chi, bất giác có chút phì cười, “Anh ấy về anh trốn cái gì?”

“Anh ta vẫn xem anh không vừa mắt, nghĩ biện pháp ép anh....”

A....

Có sao, ít nhất Yêu Chi ở trước mặt nàng bản tính thích châm ngòi gây chuyện cũng đã giảm bớt hẳn nhiều.

“Có lẽ là do.... anh miễn cảm.” Bạch Lạc Hề mặc dù nói vậy, hành động vẫn lưu loát nhanh nhẹn như cũ, đứng dậy, đổi giày.... giống như đang tranh thủ từng giây từng phút.

Quả nhiên, hần bên này vừa cảm giác cửa mở, Yêu Chi mộ thân kimônô khí chất phi phàm bước vào, “U.... tiểu tử, ta vừa về người lại vội vàng đi à.”

“Không phải, anh Yêu Chi, học việc hoàng gia còn có vài việc cần đi xử lý.”

Yêu Chi gật đầu, cười tủm tỉm kéo hần, một tay chụp vào hông hần, chuyển thành vuốt ve, đôi bích mâu tràn đầy vẻ trên tức.

“Cùng đi uống rượu với ta.”

Vẻ mặt đó.... giống như muốn nói, tiểu tướng công, cùng gia tiêu khiển trong chốc lát.

Hành Chi Nhược trợn mắt há hốc mồm.

Có thể nói là đại khai nhãn giới.

Bạch Lạc Hề thân mình chấn động, ánh mắt trong suốt như nước suối nhìn nàng, vẻ mặt tràn đầy đáng thương.

Hành Chi Nhược đồng tình liếc hần một cái, gật gật đầu.

Được ngầm đồng ý, Bạch Lạc Hề nhíu mày, gạt ra bàn tay hạnh kiểm xấu của Yêu Chi, cạch một tiếng, lập tức đóng cửa lại, nhanh như chớp lao vút đi....

Tòa thành thật im lặng.

“Yêu Chi, anh ấy là chồng sắp cưới của em, anh không nên đùa giỡn như thế.”

“Em xác định....” Yêu Chi kéo dài giọng, trong đôi bích mâu hàm chứa phức tạp cảm xúc mang theo ý cười, “Em thật muốn kết hôn với hần, không hề hối hận?”

“Yêu Chi.”

“Em cũng không kêu anh là ca,” Yêu Chi cười có chút bất đắc dĩ, “Nhưng quan hệ huyết thống của chúng ta cũng không thể xóa bỏ.”

Hần vuốt ve hai má nàng, cúi đầu nhìn xuống cổ áo nàng, “Thật hy vọng anh là người kia, em gọi là hần là ca, lại.... không có quan hệ huyết thống.”

Hần giống như nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên nheo mắt lại, nhan sắc trong đôi bích mâu đột nhiên trở nên thâm trầm, quay cuồng, hỗn loạn đủ loại tình tố làm cho người ta hô hấp cứng lại, Hành Chi Nhược lập tức cúi đầu xuống, phát hiện thấy rõ ràng dấu vết hôn ngân ngay chỗ xương quai xanh, màu đỏ chói mắt, nàng đỏ mặt lên, cuống quýt khép lại cổ áo, mỉm cười gượng gạo, “Cái đó....”

Cái đó, tổng không thể nói hai tuần theo công bình đãi ngộ, người tới ta đi, lăn xuống thăm, thuận tiện hạ xuống hôn ngân.

“Anh không muốn biết, không cần phải nói.” Yêu Chi có vẻ cực kỳ mệt mỏi, từ từ nhắm lại hai mắt, xoa xoa huyết thái dương, tư thế tuyệt đẹp, thanh âm mềm nhẹ, giống như hạ quyết tâm nói, “Gần nhất có tin tức của Hành Chi Thiên, em muốn nghe hay không?”

“Không muốn nghe.”

“Thật không....” Yêu Chi cúi đầu, đưa tay lên chạm vào eo của Hành Chi Nhược, dùng chút lực kéo nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve, ý cười nhợt nhạt pha lẫn ưu thương hiện lên trong đôi bích mâu, “Em càng như thế anh càng muốn nói.”

Ngón tay trắng nõn thon dài của hần chậm rãi lướt qua hai má nàng, lạnh lẽo đến tận xương, “Hần bị tập đoàn Kỳ gia đuổi tận giết tuyệt em có biết không?”

Sét đánh kinh thiên!

Môi của Yêu Chi mấp máy, tựa hồ như đang nói gì đó, nhưng một chữ cũng không lọt được vào tai Hành Chi Nhược, trong đầu cứ ong ong....

Toàn bộ đều trắng xóa, không thể suy nghĩ.

Thân thể giống như không còn thuộc về chính mình, mất đi tri giác.

Nửa năm thời gian, chờ nàng lấy lại tinh thần đã thấy mình ngồi ở trên xe, nước mắt chảy đầy mặt.

“Đi tìm Kỳ Tú Minh.... Lái xe.”

Yêu Chi nói, cuộc sống hiện tại của Hành Chi Thiên rất thê thảm.

Một người vĩ đại như thế, đột nhiên trong một lúc mất hết tất cả, tài sản, cô em gái tự tay nuôi lớn, cả sự kiêu hãnh cũng đánh mất....

Yêu Chi nói, em thật sự yêu tiểu Bạch mới muốn kết hôn với hắn hay là.... muốn làm cho Kỳ Tú Minh đem tâm tư dời khỏi Hành Chi Thiên, em làm ra động tĩnh lớn như thế sẽ không phải bởi vì muốn Hành Chi Thiên xuất hiện đi?

.... Em gái ruột của anh, em đang đợi Chi Thiên trở về Hành thị sao? Em còn không biết tính cách của hắn.... Hắn sẽ không trở về. Tại buổi tiệc tuy rằng Kỳ Tú Minh đã đáp ứng em, thả hắn vô tội phóng thích, nhưng cuối cùng em lại đi cùng Bạch Lạc Hề. Kỳ Tú Minh sẽ không bỏ qua cho Hành Chi Thiên, lại càng sẽ không để cho hắn vào những công ty có quan hệ với tập đoàn Kỳ gia. Toàn bộ công ty tài chính hiện nay, nếu không phải là của Hành gia thì cũng là do Kỳ gia nắm giữ....

Nếu hắn không đến Hành thị, toàn bộ công ty tài chính của Kỳ gia cũng sẽ không thuê hắn,

Còn có công ty nhỏ nào lại dám đắc tội với tập đoàn Kỳ gia thuê mượn hắn.... Hành Chi Thiên xong rồi, cuộc đời này của hắn đều xong rồi.

Không tiền không quyền, không tương lai....

Một đứa con nuôi bị vứt bỏ bi ai.

Cửa xe mở ra, một đôi giày cao gót bóng loáng chạm đất.

Hành Chi Nhược vén tóc lên, vẻ mặt ưu thương, thân mình đứng ở trong gió càng phát ra động lòng người.

Ánh sáng trong quán bar mờ ảo, Kỳ Tú Minh đang ngồi ở vị trí dễ dàng đập vào mắt, ánh sáng mờ lung rọi xuống người hắn, tuy rằng chung quanh thật náo nhiệt, nhưng không có ai dám quấy nhiễu hắn, cả quầy bar chỉ có một mình hắn tịch mịch ngồi đó, bartender không ngừng rót thêm rượu vào ly cho hắn, ly rượu trong suốt, chất lỏng đỏ rực hừng hực như lửa.

Rất nhiều người đang nhỏ giọng bàn tán, không ngừng có những ánh mắt cực nóng pha lẫn ái mộ của phụ nữ quét về phía hắn, nhưng không có ai dám đến gần.

“Anh uống nhiều quá rồi.”

Hắn giống như không nghe thấy, bưng chén rượu lên, ngửa đầu, tự chúc say bản thân.

Khủy tay của Hành Chi Nhược chống xuống quầy bar, ra hiệu ý bảo cũng muốn một ly, nhìn thẳng vào Kỳ Tú Minh, cười nói, “Anh dường như rất hận Hành Chi Thiên?”

Kỳ Tú Minh thân mình bỗng dưng cứng đờ, cánh tay cũng đình trệ, cứ thế đờ đẫn nhìn Hành Chi Nhược, nhìn trừng trừng, vẻ mặt có chút hốt hoảng, thì thào, “Chi Nhược, là em sao....”

Cuối cùng phản ứng lại cười giống như tự giễu, “Làm sao có thể là em, em không phải đang bận rộn cùng Bạch Lạc Hề chuẩn bị hôn lễ sao, làm sao có thể có thời gian rảnh rỗi để ý đến anh.... rót thêm cho tôi một ly.”

Bartender có vẻ bị dọa, sững ra nửa ngày mới run run rót.

Hành Chi Nhược nắm chặt lấy bàn tay đang cầm ly rượu của hắn, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, giọng nói có chút run rẩy, “Anh đừng uống nữa, em đưa anh về.”

Thân mình của hắn mềm mại nhích tới gần, đầu gác lên vai của Hành Chi Nhược, nghiêng đầu nhìn nàng, đột nhiên khẽ bật cười, tay cũng loáng một cái chỉ vào nàng, miệng phun ra nồng nặc hơi rượu, ý nghĩa trong lời nói cũng mơ hồ không rõ, “Giấc mơ thật đẹp, cảm giác rất chân thật, ngay cả hương vị trên người cũng giống...”

“Anh cứ muốn lừa mình dối người như vậy sao, anh biết em vì chuyện gì tìm đến anh.”

Hắn hoảng hốt cười, tràn đầy men say, đôi mắt mèo bỗng dưng nhúu lại, “Biết.... biết, em cũng sẽ không bởi vì chuyện của anh mới đến tìm anh...”

Đầu của hắn lạnh lạnh ẩm ướt, cọ vào gáy nàng, mái tóc mềm mại dính vào da làm cho người ta có cảm giác ngứa ngứa lẫn với chút đau đớn, “Lần này đến là vì ai...”

Hành Chi Nhược không nói tiếp, chỉ cúi đầu, muốn đẩy hắn ra, động tác quá mức thân thiết làm cho nàng có chút luống cuống không biết làm sao, bàn tay vừa chạm vào sườn mặt của hắn, nàng có chút sững sờ nhìn tóc của hắn cùng.... tai....”Đỉnh tai của anh.”

“Vật đính ước bị người ta cự tuyệt còn mang làm gì, chộc người khác chê cười sao.”

“Đừng như vậy, anh có biết.... giữa chúng ta không có khả năng.”

Hắn nắm lấy hai vai của nàng, vọng tiến vào mắt nàng, mày nhúu chặt, trong đôi mắt khó kiềm chế đau đớn, “Anh làm sao có thể so kém bọn họ.... So với tên tiểu tử họ Bạch kia anh có tiền có thể anh thậm chí có thể đem toàn bộ cổ phần của Kỳ gia tặng cho em, vì sao em muốn gả cho hắn. Anh biết trong lòng em trách anh đã hãm hại Hành Chi Thiên, nhưng ngay cả chuyện hắn đã làm với em, em cũng có thể quên có thể tha thứ cho hắn, tại sao em không thể đối xử tốt....”

Một cái tát, tại quán bar trắng đêm cuồng hoan vẫn đặc biệt thu hút tầm mắt của nhiều người.

“Em bị như thế, vậy thì sao.” Hành Chi Nhược mắt đau xót, gần từng tiếng nói, “Bởi vì vậy nên nhất định phải gả cho anh sao....”

Rất nhiều người đều im thin thít, hướng tầm mắt về phía bên này.

“Đó không phải cự ngụ sao Kỳ Tú Minh sao....”

“Cô gái đó chẳng phải người thừa kế của tập đoàn Hành thị đăng trên báo?”

Một trận thì thầm bàn tán.

“.... Chi Nhược.” Kỳ Tú Minh đau lòng kéo lấy cổ áo của nàng, môi giật giật nhưng không phát ra được tiếng nào.

“Anh lợi dụng quyền thế tài phú nghĩ biện pháp trả thù anh ấy, ép buộc em tham gia buổi tiệc tử mĩ thiết kế em phải gả cho anh, hiện tại còn bức Hành Chi Thiên đã hai bàn tay trắng vào tuyệt lộ, anh làm thế so với anh ta trước đây tốt hơn ở chỗ nào.... Mọi chuyện anh làm chỉ làm cho em càng sợ hãi, anh đã thay đổi....”

“Không! Em không thể đem anh so sánh với hắn.” Kỳ Tú Minh giống như phát cuồng, dùng sức túm lấy Hành Chi Nhược, trước mặt mọi người trong quán bar, giữ chặt lấy hai má của nàng che kín miệng nàng, hôn lên, tựa như mặt trời hạ xuống, cuồng loạn, mang theo cảm xúc kích động ngọc thạch câu phần cùng chấp nhất, cứ như thế điên cuồng hôn.

Giờ phút này nụ hôn của hắn mang theo ý muốn hủy diệt, chua xót hỗn loạn với đau thương, làm cho trái tim của nàng cũng thắt chặt lại đau đớn.

Đứng dậy, mùi rượu cay nồng lan tràn trong khoang miệng, còn có từng trận đắng chát, giống như mùi vị của nước mắt.

“Chi Nhược, chúng ta đừng nói về hắn nữa được không.” Hắn nhẹ nhàng cắn mút môi của Chi Nhược, môi run run nói, “Anh sẽ sửa, anh sẽ đối xử thật tốt với em.”

Hành Chi Nhược bình ổn lại cảm xúc, hơi đẩy hắn ra, “Anh say....”

“Anh không có say, anh tỉnh táo hơn bất cứ ai.” Kỳ Tú Minh giống như phát điên ôm lấy nàng, dùng sức siết chặt, thì thào, “Anh không cho em đi, Chi Nhược.... Anh yêu em, ngày từ lần đầu tiên gặp em ở Hành gia, anh đã yêu thương em”

“Tú Minh....” Hành Chi Nhược kéo vai hắn, mềm nhẹ nói, “Vào cái đêm mấy năm trước nếu anh có thể cứu em, mọi chuyện có lẽ đã khác, hiện tại giữa chúng ta đã không có khả năng, đã trải qua nhiều chuyện như thế.... em đã không còn là em trước kia.”

Hắn liều lĩnh túm chặt lấy tay nàng, thanh âm run rẩy mang theo khẩn cầu, “.... Chi Nhược, anh cũng không phải là anh trước kia, anh đã nỗ lực bảo hộ em thực hiện hứa hẹn trước đây, tất cả mọi hứa hẹn.”

“Nhưng em hiện tại cũng đã không cần, không phải sao.”

Hành Chi Nhược cười khổ, rút tay ra, quay mặt đi nhẹ giọng nói, “Tú Minh, xem quan hệ giữa hai nhà chúng ta xin anh đừng lại gây khó dễ cho anh ấy. Bằng không....”

Nàng hít vào một hơi, nhin xuống, lời nói kế tiếp không thốt ra miệng, cuối cùng đứng thẳng dậy, cầm lấy túi xách, xoay người rời đi.

Lưu lại cả quán bar kinh ngạc cả nam lẫn nữ.

Kỳ Tú Minh vẻ mặt đau đớn nhìn theo nàng, siết chặt ly rượu trong tay, men say mông lung tràn ngập trong đôi mắt đang tiêu tán, nhưng lại chưa bao giờ từng có thanh minh.

54. Q.4 - Chương 14

Một người đàn ông bảo vệ giữ gìn cô gái mà mình yêu hơn mười năm ngay cả cửa cũng không cho nàng bước ra, nếu biết cô gái đó kết hôn mà chú rể không phải mình, hắn sẽ phản ứng như thế nào? Không ai biết....

Hôn sự của người thừa kế của tập đoàn Hành thị cùng con trai độc nhất của đồng sự học viện Hoàng Gia rầm rộ huyền ảo cả giới truyền thông.

Nhưng Hành Chi Thiên vẫn không xuất hiện.

Tòa thành mấy ngày nay thật im lặng.

Cuối mùa xuân đầu mùa hạ, giữa trưa ánh mặt trời gay gắt, tiếng ve sầu kêu rên ầm ĩ giữa những tán cây, ngẫu nhiên có một trận gió thổi qua nhưng vẫn không thể giảm bớt đi cái nóng.

Hành Chi Nhược khiêng một cái ghế nằm ra ban công, chân trần lười biếng cuộn mình trên chiếc ghế mây.... nhắm mắt....

Mơ mơ màng màng.

Tựa hồ nàng nghe được tiếng than nhẹ, thanh âm của một người đàn ông, ôn tồn, tựa hồ như đang nói, nhóc con, lười thế này, thật không làm người ta bớt lo.

Mặt trời gay gắt, nàng có thể cảm giác được da thịt bỏng rát, bị phơi nắng đến sắp tổn thương.... rất bỏng, chớp mũi cũng đầm mồ hôi.

Nhưng vẫn bướng bỉnh nhắm chặt hai mắt....

Người nọ đang giúp nàng che nắng, cúi xuống cầm lấy bàn chân đang lấm tấm mồ hôi của nàng, săn sóc giúp nàng mang hài vào.

Lòng bàn tay của hắn thật ấm, rất giống với một người.

Người kia cũng đã từng yêu thương quan tâm săn sóc nàng như thế, sợ nàng nóng sợ nàng lạnh, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay lại sợ người ta cướp mất.

Buổi tối, sẽ lên lút xuyên qua mật thất đi đến giường nàng, ôm nàng cùng ngủ.

Những lúc trời mưa sấm sét, hắn sẽ giúp nàng che hai lỗ tai, dỗ nàng nín khóc.

Còn ở những ngày mùa đông rét lạnh, bên cạnh lò sưởi, dùng tấm lông ôm chặt lấy nàng.... dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm cho nàng, hai người không mở máy điều hòa, chỉ nằm ườn ở trên ghế sofa, xem tivi, hẳn ngẫu nhiên lại cười tủm tỉm điểm vào chóp mũi của nàng, đút cho nàng đồ ăn vặt.

Những chuyện đó đã là quá khứ....

Hết thấy mọi thứ bị nàng xem nhẹ nay cũng đã thành quá khứ.

Hành Chi Nhược đột nhiên cảm thấy thật thương cảm, những đoạn ký ức vụn vặt giữa hai người giống như máy chiếu lướt qua óc nàng, những chi tiết thật bình thường lại khắc sâu không thể xóa nhòa.

Thanh âm của người đàn ông kia hỗn loạn thở dài, bàn tay duỗi ra xoa hai má nàng, lệ nóng bỏng thấm ướt tay hắn.

Hành Chi Nhược đột ngột mở choàng mắt, “Chi.... Thiên....”

Ánh mắt trời thật mãnh liệt, chói mắt làm cho nàng không khỏi nheo lại mắt. Hành Chi Nhược ngồi bật dậy, nắm chặt tay hắn, đầu có chút choáng váng, sau một hồi mới tỉnh táo lại, đập vào mắt nàng là khuôn mặt của Yêu Chi, nàng bắt giác có chút ngượng ngùng.

Yêu Chi giật mình sửng sốt, hơi kéo tay về, cười có chút không được tự nhiên, “Lại nằm mơ? Đừng phờn nắng, nhìn em xem đầu óc đều không tỉnh táo, sắp kết hôn.... lại không biết quý trọng bản thân,” hắn giương mắt cười, đưa tay xoa mái tóc rối bù của nàng, vuốt lại ngay ngắn, ôn nhu nói, “Phời đến đen thui giống như người Châu Phi, đến lúc đó xem em như thế nào mặc áo cưới màu trắng.”

Ánh mắt của Hành Chi Nhược có chút ảm đạm, chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, dùng tay áo lau.... ảm ướt.

“Em cứ nghĩ anh ấy.... đã trở lại.”

“Không có.” Yêu Chi đơn giản phun ra hai chữ, ngữ khí thật khẳng định.

Trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng động nhỏ, hình như từ phòng của Hành Chi Thiên truyền ra.

Hành Chi Nhược sổ chết tròng Yêu Chi, nheo mắt, đột nhiên đẩy hắn ra chạy về hướng lầu.

Là hắn sao....

Mất tích đã lâu Hành Chi Thiên, hắn rốt cuộc đã trở lại sao.

Cửa ầm một cái, mở ra.

Hành Chi Nhược thở hổn hển vịn cửa, ngẩng đầu kích động nhìn quanh phòng, cửa sổ mở ra, gió lùa vào phòng, mang lại cảm giác khô nóng không chịu nổi.

Trong phòng không có bóng người, chỉ có những vật dụng bày trí lạnh như băng cùng với Trần Thẩm vẽ mặt khiếp hãi đứng đó, trên tay bà đang cầm một hộp giấy.

Nụ cười trên mặt của Hành Chi Nhược tắt ngấm, cực kỳ thất vọng.

“Trần Thẩm, bà đang làm gì ở đây?”

“Tiểu thư, thiếu gia không còn ở đây, tôi muốn dọn dẹp một chút, nhân tiện vứt bỏ một số đồ không cần dùng.”

“Ai nói anh ấy không còn ở đây, anh ấy chỉ là ra ngoài.... sẽ trở về, bất cứ thứ gì trong phòng này cũng không được phép chạm vào.”

Hành Chi Nhược nói xong có chút kích động, đoạt lại hộp giấy, đẩy Trần Thẩm ra ngoài, đóng cửa lại.

Bên trong hộp giấy quả thật chứa một vài đồ vật không còn sử dụng....

Bút máy, tờ giấy xếp hạc đã bị cắt một nửa, còn có cái yếm đã bị rách thêu hình mặt cười của bé gấu.

Những thứ này đều là đồ chơi trước đây của Hành Chi Nhược, chơi chán vứt bỏ mới dùng lấy lòng đem tặng cho Hành Chi Thiên.

Nếu không phải Trần Thắm lấy ra, nàng căn bản đã quên mất.

Nhưng....

Hắn vẫn còn giữ lại trong phòng, nhất định là để ở chỗ thường xuyên có thể nhìn thấy được, bằng không Trần Thắm cũng sẽ không nhìn thấy định đem vứt bỏ.

Hành Chi Thiên....

Đến tết cùng anh đang trốn ở đâu, vì sao không đến gặp em.

Hành Chi Nhược nhào vào giường, mặt nhẹ nhàng cọ vào nệm giường, hít sâu vào, cầm lấy bức ảnh bọn họ chụp chung nằm ở đầu giường, ngón tay từng chút từng chút một vuốt ve, bức ảnh chụp ở trước tòa thành chàng trai nhìn cô gái nhỏ, ánh mắt tràn ngập sung sướng, tại sao lại làm cho lòng của nàng đau đến thế....

Thứ năm tuần sau sẽ là buổi lễ đính hôn của nàng cùng Bạch Lạc Hề.

Nếu nói, nàng có chuyện gì không yên lòng,

Thì chính là Hành Chi Thiên....

“Anh sẽ đến tham dự hôn lễ của em sao?” Hành Chi Nhược thì thầm tự nói.

Nụ cười của chàng trai trong ảnh như thế lóa mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn, nhin không được run run, trái tim đau đến không thở nổi.

Chi Thiên,

Anh thật ngốc, nơi này là nhà của anh, tập đoàn Hành thị cũng nên là của anh, mọi thứ đều từng do anh quản lý.

Một tờ di chúc, buồn cười huyết thống, có thể phủ định tất cả những cố gắng anh đã làm mấy năm qua sao....

Vì sao anh không trở lại.

Anh không biết.... em đang đợi anh sao....

Em sắp kết hôn,

Chờ anh tới tham gia hôn lễ của em.

Hành Chi Thiên biến mất đã lâu,

Cho dù không có hắn, ngày vẫn cứ trôi qua, một ngày nhanh chóng nối tiếp một ngày.

Có người nói ở sân bay gặp qua Hành Chi Thiên, có người lại nói ở một góc phố náo nhiệt từng nhìn thoáng qua sườn mặt của hắn....

Cũng có người nói ở một nhà hàng ở Luân Đôn nhìn thấy hắn cùng một người phụ nữ xinh đẹp tóc vàng dùng bữa tối.

Nhưng tất cả cũng chỉ là.... có người nói....

Người nào đó ở trà dư tửu hậu ngẫu nhiên nói đến một đề tài tiêu khiển để rồi sau đó lại quên ngay.

Nhưng Chi Nhược lại chưa từng quên.

Sân bay, khu phố sầm uất, nhà hàng ở Luân Đôn.... một lần rồi lại một lần nhờ người tìm kiếm, nhưng vẫn không hề có tin tức.

Nàng rốt cuộc vẫn không thấy được bóng dáng hắn.

Hôn lễ đang cận kề, có rất nhiều việc cần làm, chọn áo cưới, nhẫn kim cương, bày trí tổ ấm....

Mỗi lần Hành Chi Nhược tay trong tay cùng Bạch Lạc Hề đi dạo phố nàng luôn cảm thấy trong đám đông có ánh mắt quen thuộc đang nhìn nàng, nhưng mỗi khi quay đầu lại không tìm thấy được người đó.

Nàng cảm thấy nơi nơi đều có bóng dáng của hắn, nơi nơi đều có....

Hôm nay ánh mặt trời rạng rỡ, bầu trời trong xanh không gợn chút mây, trên quảng trường bồ câu vù vù đập cánh, che khuất cả thảm ánh sáng chói mắt.

Hành Chi Nhược thở dài, đẩy cửa bước vào một quán cà phê.

Hai chiếc bàn trà màu gỗ, mùi cà phê thơm phức, cả dải nắng xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh rọi xuống mặt bàn, nàng ngồi xuống, gọi một tách cà phê.

Cách đó không xa ở đài phun nước giữa quảng trường có một chàng trai đang ôm một cô gái nhỏ xinh xắn.

Chàng trai vẻ mặt ôn nhu, nhưng cô gái lại cau mày, đùa nghịch, tùy rằng không tình nguyện bị hắn ôm, nhưng trong mắt lại loáng thoáng nhìn thấy được vẻ vui thích.

Hành Chi Nhược cúi đầu, khuấy cà phê, mỉm cười.

Hình ảnh ở quảng trường rất giống bọn họ trước kia.

Cho dù có bỏ bao nhiêu đường vào cà phê nàng vẫn cảm thấy đắng.... khuấy một, đơn giản đẩy tách cà phê sang một bên.

Nếu thật lâu trước kia nàng cùng Hành Chi Thiên có thể dứt khoát yêu nhau không biết hiện tại sẽ như thế nào.

Nhưng hôm nay....

“Em đến lâu rồi hả? Thật xin lỗi....” Bạch Lạc Hề vội vàng chạy tới, khuôn mặt tuần tú lấm tấm mồ hôi, vẫn như cũ mê người, hấp dẫn ánh mắt của mọi khách nữ trong quán.

Hành Chi Nhược sững sốt, hồi phục lại tinh thần, nở nụ cười, “Không, em cũng chỉ vừa mới tới.”

Hiện tại, cuộc sống của nàng đã rẽ sang một hướng khác, rồi cuộc không thể quay đầu lại.

“Đây là thiệp cưới, thiết kế em xem có thích không?”

“Ừ.” Hành Chi Nhược nheo mắt. Nhợt nhạt cười, lại vẫn nhìn không được hướng tầm mắt qua vai hắn nhìn ra ngoài cửa sổ tìm kiếm bóng dáng của đôi tình nhân kia.

Đôi tình nhân không thấy....

Kính thủy tinh lại lộ ra một thân ảnh khác.

Hành Chi Nhược đột nhiên run lên, Bạch Lạc Hề đã nhận ra, có chút khó hiểu nhìn nàng, vẻ mặt quan tâm nắm chặt tay nàng.

Một người đàn ông đang ngồi bên đài phun nước, ngấu nghiến hộp cơm trên tay, hơn phân nửa thân ảnh của hắn giấu phía sau đài phun nước, không thấy được rõ ràng.

Từ trong điểm đi ra, cảnh vật chung quanh đều trở nên mờ ảo....

Chỉ vài bước chân lại giống như trải qua ngàn năm,

Mỗi một bước đều làm cho trái tim nàng đập kinh hoàng.

Hành Chi Nhược chỉ cảm giác được trái tim đang thít chặt lại, đau đến không thể hô hấp.

Người đàn ông đưa lưng về phía họ, đang cầm hộp cơm ăn mấy miếng lại nức nở, rất nhiều bồ câu đều bay đến đậu bên chân hắn, hắn vui đùa ăn, thanh âm thực bi thương, tràn ngập thống khổ.

Một người đàn ông phát ra tiếng khóc đau triệt nội tâm.

Người này....

Áo somi trắng hơi cũ, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng thân ảnh ấy cực kỳ quen thuộc với nàng.

Trên mặt có cái gì đó nóng nóng đang chảy xuống, Hành Chi Nhược chỉ cảm thấy giờ phút này hai chân nặng như chì, mỗi bước đi đều gian nan, chỉ mới nhìn thấy bóng dáng của hắn trái tim nàng đã giống như

bị đao cắt ra thành từng mảnh, huyết thái dương nhảy thành thạch, cả người cạn kiệt, đầu óc ong ong giống như sắp nổ tung.

“Chi Nhược.” Bạch Lạc Hề vươn tay đỡ nàng, nhẹ giọng gọi.

Người đàn ông ngồi ở tuổi phồn thịnh thân hình bỗng cứng đờ, đột nhiên đứng dậy, đưa lưng về phía bọn họ, ngẩng đầu về mặt khảm trưng nhìn về hướng quán cà phê.... Dựa vào cửa sổ vị trí đã không có bóng người, tay hắn có chút run rẩy thu nhập hộp cơm thừa, đầu cũng không dám hồi, trong nháy mắt muốn bỏ chạy.

“Ca....”

Hắn ổn định lại thân mình, thanh âm thật thô ráp, “Cô nhận sai người rồi.”

“Hành Chi Thiên, anh là Hành Chi Thiên.” Hành Chi Nhược giãy ra bàn tay Bạch Lạc Hề đang đỡ nàng, bước nhanh đến trước mặt người đàn ông kia, trong đôi mắt tràn đầy kịch liệt đau đớn cùng bị thương.

“Không phải, ta không phải họ Hành.”

Một thân quần áo cũ, tóc rối bời, trên mặt lún phún râu, người cũng gầy đi rất nhiều, đôi mắt đẹp không che lấp được vẻ mệt mỏi, so với dĩ vãng đã có thêm rất nhiều xúc cảm, hắn trốn tránh ánh mắt của nàng....

Mấy tháng nay, Hành Chi Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn lại biến thành thế này.

Mới gần gũi mấy tháng, một kẻ nguyên lai tư thế oai hùng, chói lọi, khí phách lẫm liệt vì sao có thể trở nên chật vật, sa sút đến thế kia.

“Ca, theo em về nhà.”

“Anh không phải anh trai của em, em đã quên rồi sao.” Hắn nâng tay lên muốn xoa mặt nàng, giống như trước đây giúp nàng lau khô nước mắt, nhưng đến nửa chừng lại dừng lại, cuối cùng cười khổ nói, “.... Tay của anh.... bẩn.”

Hành Chi Nhược túm lấy tay hắn, áp vào mặt mình, nín khóc nở nụ cười, “Hồi nhỏ đói kém, anh thay quần cho em cũng không sợ bẩn, bây giờ lại ghét bỏ chính mình.... Ca, anh theo em trở về có được không. Mỗi ngày em đều tìm anh.... rất nhớ anh, mọi thứ trong tòa thành vẫn như cũ, em không cho Trần thẩm vứt bỏ, em biết anh sẽ trở về, em cứ chờ nhưng anh vẫn không quay về, anh không cần Chi Nhược sao.”

“Chi Nhược.” Hành Chi Thiên gọi tên nàng, kéo nàng ôm vào lòng, lại không nói tiếp, ôm nàng thật chặt.

Bạch Lạc Hề đứng ở một bên ánh mắt ưu thương.

“Ca, anh biết không, thứ năm em sẽ kết hôn.”

“Ca, có thể tìm được anh thật tốt.”

“Em rất hạnh phúc, ca.... Anh không nên tiếp tục cuộc sống thế này, gia gia hắn lão nhân gia cả đời làm sai rất nhiều chuyện, em đã quyết định rồi, sau khi lấy chồng, em đem Hành thị trả lại cho anh.”

Hành Chi Thiên cứng người lại, lực đạo trên tay cũng buông lỏng.

Con đường trở về tòa thành rất dài, dường như không bao giờ đi được đến điểm cuối....

Hành Chi Nhược cầm chặt tay hắn, cố ý xem nhẹ vẻ trầm mặc của hắn, một mình nói huyền thoại, vẻ mặt tươi cười, hớn hờ.

Trong lòng đang tính toán, qua lối đi bộ, xe của bọn họ đỗ phía trước cách đó không xa, lên xe liền đem Hành Chi Thiên trói lại, sau đó mang hắn về nhà, làm cho hắn thay một bộ quần áo thoải mái, thuận tiện giúp hắn cạo sạch râu lởm chởm trên mặt.

Đúng rồi.... còn phải nói Bác Cam và Trần thẩm làm mấy món đồ ăn hắn thích.

Ca....

Tìm được anh thật tốt quá, hai huynh muội chúng ta cuối cùng lại có thể sống cùng nhau, vĩnh viễn cùng một chỗ.

Đàn bồ câu ở quảng trường giống như bị cái gì đó nhiễu loạn, vũ cánh bay loạn ở trên bầu trời.... che phủ ánh sáng lóa mắt....

Tâm của Hành Chi Nhược bỗng căng thẳng, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi....

Tiếng phanh xe bén nhọn,

Không biết là nàng bị Bạch Lạc Hề phía sau kéo ra, hay là Hành Chi Thiên buông tay nàng ra, trong nháy mắt.... hình ảnh vĩnh viễn dừng lại....

Mặt trời vẫn nóng gắt.

Rơi xuống làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt, trước mắt là một mảnh ánh vàng rực rỡ, choáng váng hoa mắt không nhìn rõ được bóng người.

Trái tim tức thì đau đến không thể hô hấp.

Nàng cứ như vậy đứng lặng ở đó, không nhúc nhích....

Vì sao lại có xe lao tới, giống như đã có sẵn dự mưu.

Chiếc xe gây ra tai nạn đã vòng qua ngã rẽ, thân xe màu bạc làm đau đón ánh mắt của nàng.... lao vút đi mất hút khỏi tầm mắt.

Một vũng máu, không ngừng tràn ra.

Bốn phía đám đông hỗn loạn, tựa hồ có rất nhiều người đang nói gì đó nhưng nàng một chữ không nghe lọt được vào tai....

Trong đầu trống rỗng.

Áo sơ mi cũ màu trắng nhiễm huyết, Hành Chi Thiên nằm ở trước mặt nàng, lẳng lặng nằm, gương mặt, ánh mắt tan rã....

Cứ thế nhìn nàng,

Giờ khắc này thời gian giống như dừng lại, tĩnh lặng.

Trên người hắn chảy ra rất nhiều máu, trên mặt lại đang mỉm cười, tựa như đang nói, cô bé ngốc đừng khóc.... không đau....

Khuôn mặt anh tuần giờ phút này nhìn thấy ghê người,

Một giây cuối cùng, nụ cười trên mặt hắn tiêu tan....

Hành Chi Nhược nghe được trong lòng có tiếng của mảnh gì đó đang vỡ nát.

Cơn đau đớn từ ngực trái lan tràn đi khắp toàn thân, đau đến chết lặng, trong mắt đắng chát, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể chảy ra được một giọt nước mắt.

Bầu trời xanh thẳm, ngẫu nhiên lại có một chú chim bồ câu trắng bay qua.

Hoảng hốt nàng nghe được một giọng nam cực dễ nghe đang nói bên tai, Dã cực cưng.... đây là nhà của em, từ nay về sau ngôi nhà chỉ thuộc về hai chúng ta.

Chi Nhược, anh yêu em, như vậy em yêu anh không?

Chi Nhược, anh làm sao vậy.... yêu em đến không tiếc hủy hoại em, nếu có một ngày em không còn thuộc về anh, anh sẽ lựa chọn buông tay....

Chân chính buông tay.

55. Q.4 - Chương 15: Bạch Lạc Hề Phiên Ngoại

Drap trải giường màu trắng tản ra thoang thoảng vị thuốc, chai nước biển treo trên cao đang truyền vào thân thể cao lớn đang nằm trên giường, hần đưa lưng về phía ta, trên đầu quấn băng gạc, vẫn lặng im, tựa hồ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đã nhiều ngày trôi qua, xem ra bệnh tình của Hành Chi Thiên vẫn không có chuyển biến tốt.

Chi Nhược có lẽ rất mệt mỏi, cánh tay của nàng vắt ngang đầu giường, đầu gối lên trên nệm giường, cứ như thế ghé trong phòng bệnh ngủ say.

Tư thế ngủ vẫn bất nhả như trước, mày nhíu lại, lệ vẫn còn ẩm ướt nơi khóe mắt....

Rất muốn giúp nàng lau khô nước mắt,

Rất muốn an ủi dỗ dành nàng.... nhưng như thế vẫn không thể đủ.

Ta không biết mình đã thích nàng bao lâu, lớp bụi thời gian đã làm phai nhạt đi rất nhiều.

Trước kia chỉ cần có thể đứng ở bên cạnh nàng cả người liền cảm thấy thoải mái, loại cảm giác này không giống với tim đập gia tốc trước đây, mà giống như mặt nước êm ái hiền hòa, chảy xuôi bất tận, có lẽ tựa như cha ta từng nói, chính là vợ chồng thiên trường địa cửu.

Ta đã từng cho rằng chúng ta không bao lâu nữa sẽ kết hôn, sau đó có thể sống bên nhau trọn đời.

Tiệc rượu chiêu đãi tân khách đã chuẩn bị đâu vào đó, áo cưới cũng đã thử.... thuần trắng không tỳ vết, màu sắc mà nàng yêu nhất, giáo đường cũng là hai chúng ta cùng nhau chọn.

Nhưng giấc mộng rồi đến một ngày cũng phải tiếp cận hiện thực.

Kể từ khoảnh khắc di chúc tuyên bố, Hành Chi Thiên bỗng dưng biến mất.

Kể từ ngày Hành Chi Thiên được an trí ở phòng bệnh này, giấc mộng của ta cuối cùng vẫn phải tan biến.

Bị nàng từ hôn, không phải ta không nghĩ đến....

Nhưng khi cái ngày này đến vẫn làm cho ta tay chân luống cuống, bàng hoàng.

Nàng nhấn mạnh từng chữ nói, thật xin lỗi.

Tuy rằng ta đã sớm dự đoán được sẽ có ngày này,

Trái tim vẫn không thể tránh khỏi buốt đau.

Ta biết, nàng yêu Hành Chi Thiên, cho dù nàng từng dùng ánh mắt si mê nhìn ta, vuốt ve khuôn mặt ta nói nàng yêu ta, khi đó ta vững chắc tin tưởng lời của nàng.... bên trong sự mãn nguyện ta cũng hiểu được, đó chính là mê luyện.... không phải tình yêu.

Cô bé ngốc này, sống bao nhiêu năm, ngay cả chính mình trong lòng đến tận cùng yêu ai cũng không biết.

Ta đối với em chẳng phải cũng đang lừa mình dối người sao.

Nàng vẫn luôn tìm tung tích của Hành Chi Thiên.

Ta giúp nàng....

Sự lo lắng cùng mệt mỏi của nàng,

Nhất cử nhất động của nàng ta đều xem ở trong mắt, lúc này Hành Chi Thiên ngay tại trên giường im lặng nằm.... nàng rốt cuộc có thể ngủ một giấc an ổn, hai người nắm chặt tay nhau.

Nàng canh giữ bên người hần....

Ta canh giữ bên người nàng.

Không biết là mỉa mai, ta lại cảm thấy hình ảnh thật đẹp.... Nét mặt ngủ say của hai người bọn họ, đẹp như một bức họa, nhưng bên trong bức họa lại không có vị trí của ta.

Đau lòng, lại bởi vì cười mà đau đớn.

Yêu Chi nói đúng, Chi Nhược có thể hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của nàng không phải do ta mang lại.

Tuy rằng ta từng hết lần này đến lần khác tự nhủ với mình, ta sẽ tận hết mọi khả năng, cho dù chỉ là một chút hạnh phúc nhỏ nhoi ta cũng muốn mang lại cho nàng.

Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh của Hành Chi Thiên ngồi xổm trước đài phun nước ngẫu nhiên hộp cơm trong tay, nhìn đến trên mặt của Chi Nhược toát ra vẻ thương cảm cùng vui sướng,

Nhìn đến Hành Chi Thiên ngã xuống trong vũng máu....

Về sợ hãi cùng vô tận bị thương trên mặt của Chi Nhược đã đâm sâu vào mắt ta.

Nàng không khóc cũng không ầm ĩ.... chỉ đứng đó, hoảng hốt nhìn hắn, tựa như đang dùng hết mọi khí lực khắc sâu hình bóng của hắn vào trong xương, trong tâm khảm.

Giây phút đó ta cảm thấy sự tồn tại của mình là dư thừa.

Có người từng nói quá mức bị thương tâm sẽ chết, đau đến mức tận cùng lệ không thể tuôn rơi.

Ta từ trên mặt của nàng nhìn thấy được vẻ mặt đó,

Nàng càng đau bao nhiêu thì chứng tỏ nàng càng yêu hắn bấy nhiêu....

Bác sĩ nói Hành Chi Thiên mất máu quá nhiều, não bị chấn thương nặng, không biết khi nào sẽ tỉnh lại, có lẽ là một hai ngày, có lẽ là hai ba tháng.... có lẽ là cả đời.

Chi Nhược quyết đoán thối hôn, đẩy ta rời khỏi nàng, nhốt mình ở trong phòng bệnh cự tuyệt gặp bất kỳ ai.... Vẫn như thế ở cùng hắn, ta cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn hai người bọn họ.

Nàng biểu hiện kiên cường.... kiên cường đến làm cho ta đau lòng....

Đây có thể xem như người hữu tình sẽ trở thành thân thuộc sao,

Vậy còn ta.... tính là cái gì....

Kỳ thật, ta sớm nên đoán trước được sẽ có ngày này, mỗi đêm đều ôn đi ôn lại cảm giác này rất nhiều lần, trừ bỏ đau khổ còn có chút khoái hoạt, hạnh phúc không phải mỗi người đều có thể đạt được, chỉ cần Chi Nhược có.... vậy đủ rồi.

Tình yêu chỉ có hai người mới gọi là tình yêu.... có thêm sự chen vào của nhiều người, tình yêu sẽ chỉ trở thành bi kịch.

Sự ra đi của một người có thể đổi lấy hạnh phúc của hai người, đủ.... cũng đáng giá. (Cesia: Ô.... ô.... trái tim ta bắt đầu rục rịch rồi, ta cũng yêu Bạch Lạc Hề, Chi Thiên cứ để cho Chi Nhược đi, tiểu Bạch của ta.)

Giờ đây ta đã có thể giải thoát, còn Kỳ Tú Minh?

Hắn khi nào thì biết được tâm tư của Chi Nhược?

Có lẽ ngay từ đầu hắn đã biết, bằng không cũng sẽ không trăm phương nghìn kế dồn ép Hành Chi Thiên.

Ngay cả khi tin kết hôn giữa ta và Chi Nhược truyền ra, hắn vẫn bình chân như vại.

Hắn từ đầu tới cuối không thèm để ý đến ta, chỉ liên tiếp tìm Hành Chi Thiên phiên toái, một kẻ đã sa sút, trắng tay.... có thể đối với Kỳ gia tạo thành uy hiếp gì, nhưng hắn vẫn cứ bám riết không tha.

Hắn thanh tỉnh....

Từ đầu đến cuối hắn so với bất kỳ ai đều thanh tỉnh,

Hắn cùng Hành Chi Thiên không có thâm cừ đại hận gì,

Duy nhất mối hận chính là.... Hành Chi Thiên đã cướp đi trái tim của Hành Chi Nhược.

Quảng trường kẻ lái chiếc xe màu bạc đâm vào Hành Chi Thiên kia.... đã bị cảnh sát bắt.... vụ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn cùng hắn thoát không được quan hệ.

Yêu sâu, hận sâu, thương càng sâu.
Bên cạnh yêu là hủy diệt hay thành toàn, lui một bước có lẽ trời cao biển rộng.
Không phải ta yếu đuối,
Ta chỉ hy vọng nàng có thể hạnh phúc.
Lòng của ta thật sự rất đau, ta lại chỉ có thể dùng mỉm cười để đối mặt với nàng,
Ta muốn nàng biết, từng có một người rất yêu nàng.... yêu say đắm, và vẫn sẽ tiếp tục đến trọn đời....
Chi Nhược, em có hạnh phúc không....
Lần gặp mặt tiếp theo, em nhất định phải cười nói với anh, em rất hạnh phúc.

56. Q.4 - Chương 16: Đại Kết Cục

Phòng bệnh thật im lặng.
Hành Chi Nhược ngồi ở đầu giường, ánh mắt mang theo thống khổ, con người ngẩn lệ giờ phút này đang ngóng nhìn chàng trai đang nằm trên giường, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, nhịn không được run run.
“Kẻ lái xe gây tai nạn đã bị bắt, cũng đã bị tuyên án, nhưng cảnh sát nói chuyện này không có liên quan đến Kỳ Tú Minh, là thật sao?”
Chi Thiên, anh vì sao còn không tỉnh lại...
Anh đang trả thù em sao,
Hắn vẫn không đáp lại, mặc cho nàng vuốt ve.
Thanh âm của Hành Chi Nhược nghẹn lại nơi yết hầu, cúi đầu, ánh mắt triền miên dừng lại trên khuôn mặt hắn, ngón tay nhẹ nhàng lướt dọc theo cằm hắn, “Anh lại mọc râu, em giúp anh cạo được không.”
Hắn không gạt đầu, cũng không cự tuyệt, chỉ nhắm chặt hai mắt, nằm ở trên giường, về mặt an tường.
Nàng cố gắng nở nụ cười, qua loa gạt lệ, tiếp tục tự nói, “Em không bao giờ chọc cho anh tức giận nữa, cũng không mê sảng đòi rời khỏi anh, em đã từ hôn, chỉ cần anh tỉnh lại chuyện gì em cũng đều nghe theo anh.”
Hành Chi Thiên hô hấp trầm ổn, vẫn không có động tĩnh, giống như một đứa trẻ cáu kỉnh an ổn ngủ say.
Nếu, hắn vĩnh viễn không tỉnh lại...
Vậy nàng cứ canh giữ hắn cả đời đi.
Ánh mắt của Hành Chi Nhược kiên định, tay vói vào trong chăn, nắm chặt lấy tay hắn, mười ngón tay đan chặt vào nhau, vĩnh không phân ly.
Đời người, nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn, cũng chỉ mấy chục mùa nóng lạnh mà thôi.
Thời gian thấm thoát thoi đưa, hạ đi thu đến, qua một đêm bông tuyết đã phủ kín vạn vật, lúc này tuyết lại tan, cây lại đâm chồi.
Một năm sau.
Lộc cộc lộc cộc, tiếng giày cao gót nện xuống sàn dồn dập vang lên trong khoảng không tĩnh lặng của bệnh viện, đặc biệt thu hút sự chú ý của nhiều người.
Sáng sớm có điện thoại từ bệnh viện gọi tới.
Bác sĩ nói, Hành Chi Thiên tình huống có biến....
Tin tức này đối với Chi Nhược vẫn luôn đau khổ chờ đợi hắn mà nói chính là một đả kích.
Phòng bệnh của Hành Chi Thiên cách không xa,

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc, Chi Nhược có cảm giác như mình mất cả đời mới đi tới được gian phòng kia, ngay cả hành lang cũng trở nên mờ mịt lung lay đảo....

Bốn phía thật im ắng, khiến cho người ta sinh ra cảm giác hoảng loạn.

Vịn vào vách tường nghỉ ngơi trong chốc lát, bởi vì một đường gấp rút chạy tới, lúc này nàng đang kịch liệt thở gấp, bên tai chỉ vọng lại tiếng hít thở dồn dập của chính mình, nhịp tim nên thành thịch cuồng loạn giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Hành tiểu thư, cô đã đến.” Bác sĩ đứng ở cửa, có vẻ như luôn đang đợi nàng đến, tìm tòi trên nét mặt ông ấy vẫn không tài nào biết được đã xảy ra chuyện gì.

“Bác sĩ, Chi Thiên thế nào rồi?”

“Cô đừng vội.”

“Ông nói Chi Thiên tình huống có biến, bệnh tình là chuyển biến xấu.... hay là làm sao?” Hành Chi Nhược bỗng nhiên kích động, túm lấy cánh tay của bác sĩ, túm thật chặt, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng luống cuống, “Ông mau nói, còn có thể cứu hay không.... Không, ông nhất định phải cứu anh ấy.... cứu....”

“Bệnh nhân đã tỉnh lại.”

A....

Hành Chi Nhược trở mắt, không có phản ứng.

Ông ấy nói Hành Chi Thiên tình huống có biến, ý là muốn nói anh ấy hôn mê lâu rồi cuộc đã tỉnh lại? !

Thật sự....

Hành Chi Nhược ôm ngực, lòng tràn đầy vui sướng.

“Bất quá cũng xin chuẩn bị sẵn tâm lý.” Bác sĩ nói xong câu đó, hít một hơi nói tiếp, “Người tuy đã tỉnh....”

Bác sĩ chậm rãi nói rất nhiều, đại khái chính là bệnh nhân bởi vì mới tỉnh lại, thân thể còn rất suy yếu, trí nhớ cũng bị tổn hại, hy vọng đừng quá kích thích hắn. Hành Chi Nhược cái hiểu cái không, càng nghe nụ cười trên mặt càng mất dần, thần sắc cũng trở nên thương cảm.

Nàng hít sâu một hơi, tay vịn vào cửa phòng, cuối cùng cũng đẩy cửa vào.

Cửa sổ trong phòng mở toang, trong phút chốc những tia sáng vàng rực ủa vào mắt làm nàng không thể mở mắt ra, hoảng hốt trong chốc lát....

Ánh mặt trời ấm áp, thật ấm áp.

Hành Chi Thiên ngồi ngay ngắn trên xe lăn, hai tay giao nhau, vì ngủ đã lâu hai gò má hằn lên vài tia mỏi mệt, ánh mặt trời rơi xuống người hắn, phân tán trên mái tóc cùng áo sơ mi trắng, lấp động thành một quang sáng nhạt. Đẹp như thế.

Bên cạnh y tá đang cúi đầu cập nhật nhiệt độ cho hắn, nàng ta tay cầm sổ ghi chép hướng Hành Chi Nhược mỉm cười, cúi xuống nói gì đó với hắn, sẵn sóc giúp hắn đẩy xe lăn đến bên giường, sau đó đi ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Hành Chi Nhược vẫn đứng ngây ra tại chỗ, không biết có nên tiến đến hay không.

Hành Chi Thiên này giờ vẫn im lặng nhìn chăm chú nàng, ánh mắt ấm áp như nước hồ mùa xuân, mềm mại êm ái, hữu hảo, xinh đẹp, vẫn đang cẩn thận quan sát, nghiên cứu nàng.

Cổ họng của Hành Chi Nhược giống như bị tắc nghẽn, hai mắt cay xè, đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gọi tên hắn, “Chi Thiên....”

Trong mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc cùng mờ mịt,

Hành Chi Nhược gục đầu xuống chôn ở trên đùi hắn, vẻ mặt mệt mỏi, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống tuôn rơi, thấm ướt quần hắn, cũng thấm mềm trái tim của nàng, rất ủy khuất.

Nàng nức nở nói, “Anh đã quên em rồi sao?”

Hành Chi Thiên sững sốt, mắt nhú lại nhìn nàng, tựa như đang suy nghĩ, thời gian chờ đợi kéo dài, giống như đã trôi qua cả một đời, hần thể nhưng lại mỉm cười, giống như một cậu bé nhu thuận.

“Chi Thiên, là tên của anh sao?”

Hành Chi Nhược cố nén nước mắt, nhẹ giọng nói, “Phải.”

“Em tên gì...”

“Hành Chi Nhược.”

“Tên rất êm tai, Chi Thiên.... Chi Nhược...”

Hắn có vẻ suy tư, im lặng thật lâu, không nói tiếp.

Biểu cảm trên mặt hắn có chút tịch mịch, còn có điểm gì đó khác nữa, trong trẻo vắng lặng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, thần sắc nhu hòa lại không nhập vào mắt.

Hắn đã quên....

Hắn rốt cuộc đem quá khứ hoàn toàn quên hết.

Cũng tốt, với hắn mà nói thân phận bỗng dừng trong phút chốc biến hóa, một kẻ kiêu ngạo như hắn, quên đi những sai lầm trong quá khứ cũng xem như là một loại giải thoát.

“Anh ngủ đã lâu, cả người đều không có khí lực, anh đã quên rất nhiều chuyện.... lập tức có thể nhớ lại.” Ánh mắt hắn thoáng dừng lại trên mặt nàng, nhẹ giọng nói, “Em đừng khóc có được không?”

“Em chỉ là rất cao hứng, không khóc.” Hành Chi Nhược lung tung gạt đi nước mắt, nhẹ nhàng vuốt lên chân hắn, thanh âm có chút run rẩy, “Anh chỗ này còn đau...”

Hắn giống như không nghe thấy, sau một lúc mới quay đầu đi, nghi hoặc nhìn nàng, thanh âm mang theo giọng mũi, “Hửm?”

Hành Chi Nhược nhẹ nhàng giúp hắn mát-xa, cẩn thận từng chút một, chân giấu bên trong quần bó thạch cao, vết thương tuy đã lành nhưng nhìn thấy hắn ngồi xe lăn, trong lòng của nàng lại khổ sở.

“Đau cứ nói...” Hành Chi Nhược đau lòng nói, động tác cũng thật cẩn thận, “Tuy bác sĩ đã nói chân của anh không có vấn đề gì, nhưng bị xe tông phải không đơn giản chỉ bị phá da, nói không chừng di chứng để lại do xương bị dập nát ngay cả bác sĩ cũng không phát hiện thấy.”

“Không đâu, anh vừa mới tỉnh lại, thân thể không có khí lực cho nên đứng không vững, chờ thêm một đoạn thời gian nữa là không cần dùng đến xe lăn.”

Hắn nói xong, do dự một chút, liếc nhìn bàn tay đang không ngừng gãi rôm trên đùi hắn, vẻ mặt tựa hồ như muốn dời tay nàng khỏi đùi mình.

Đột nhiên, nàng túm thật chặt, quật cường dõi theo biểu cảm trên mặt hắn, liều mạng túm chặt không buông.

Hốc mắt của Hành Chi Nhược ngân ngấn, có chút luống cuống nhìn hắn từng chút một vịn ngón tay của nàng đang bám chặt đùi hắn ra.

Hắn, không cần nàng.

Ngay cả đụng chạm cũng làm cho hắn chán ghét.

Lệ dâng lên lăn dài xuống hai má, muốn ngừng lại ngừng không được.

“Chi Nhược,” bật ra một tiếng thở dài, hắn tuy rằng vịn tay nàng ra, nhưng lại khom người cầm lấy tay nàng, nắm chặt.

Hành Chi Nhược bị động tác của hắn khiếp sợ, trong lúc nhất thời luống cuống không biết phải làm thế nào.

Hành Chi Thiên khoe môi cong lên, mỉm cười nhìn nàng, nhiệt độ cơ thể theo lòng bàn tay của hắn thẩm thấu vào lòng nàng, ấm áp, “Chi Nhược, em không cần phải xoa bóp chân cho anh, anh không sao, đừng lo lắng được không?”

Hai tiếng Chi Nhược thốt ra từ miệng hắn cực ôn nhu, ngữ khí rất giống trước đây.

Hành Chi Nhược run lên, trở mắt ra chống lại ánh mắt của hắn.

Nhưng trong đôi con ngươi kia đã không còn vẻ bá đạo của ngày xưa, không còn sừng nịnh, chỉ trong suốt thấy đáy, vẻ tươi cười ôn hòa lan tràn trên mặt, một nụ cười sạch sẽ, tinh khiết, bất nhiễm bụi trần.

Hai tiếng Chi Nhược ôn nhu vừa rồi chẳng lẽ chỉ là ảo giác do nàng nhất sương tình nguyện sao.

Mất đi rồi rốt cuộc không thể tìm lại được.

Ánh mắt của Hành Chi Nhược trở nên âm đạm.

Hành Chi Thiên nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, nhìn lướt qua chồng hồ sơ lộn xộn đặt ở trên bàn, thắc mắc, “Đó là cái gì?”

Hành Chi Nhược khôi phục thần sắc, cười đứng dậy sắp xếp chồng hồ sơ ngay ngắn lại, ôm vào trong lòng nói, “Nghe bác sĩ báo tin tức của anh, em một đường chạy vội tới, cuống quýt cho nên đem luôn văn kiện của công ty tới đây.”

“Anh có thể xem không?”

“Đương nhiên....” Hành Chi Nhược đưa cho hắn, chính mình thì nhắc một chiếc ghế chuyển tới bên cạnh hắn ngồi xuống.

Hắn lật xem, động tác vẫn giống như trước đây, không thay đổi.

Hai mắt nhú lại, hơi mím môi, thần sắc nghiêm túc.

Thần thái đó, tư thế đó, thậm chí ngay cả gờ tay nhắc chân vẫn còn lưu lại ít dấu vết từ thói quen trong cuộc sống lúc trước.

Hành Chi Nhược nhìn hắn, có chút hốt hoảng,

Người này cho dù mất đi trí nhớ, nhưng vẫn còn nhớ rõ một ít thói quen nhỏ trước đây.

Nhưng chính nàng sống cùng hắn hơn mười năm, từng thói quen nhỏ cùng hắn tồn tại, hắn lại cố tình đem nàng quên hoàn toàn triệt để, không còn lưu lại dù chỉ một chút.

Buồn phiền, thương cảm trong khoảnh khắc đánh sâu vào trái tim nàng.

Động tác trên tay của Hành Chi Thiên bỗng dừng đình trệ, biểu cảm trên mặt thật tinh mịch, đột nhiên nghiêng đầu hỏi một câu, “Em bảo anh là Chi Thiên.... Anh họ gì?”

“Anh là chủ tịch tập đoàn Hành thị, họ Hành, anh gọi là Hành Chi Thiên.”

“Chữ đó viết như thế nào?”

Nàng mở tay hắn ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay hắn.

Hắn cúi đầu im lặng nhìn,

Nàng ghé đầu lại, thật dụng tâm viết, theo lòng bàn tay kia truyền đến độ ấm làm cho nàng hết sức lưu luyến, không muốn xa rời, thậm chí cứ thế này vĩnh viễn nắm lấy....

Thời gian nếu có thể dừng lại ngay giờ phút này, thật tốt biết bao.

Ánh mặt trời ấm áp rọi xuống người họ, phết lên một tầng sáng nhu hòa.

“Vậy anh cũng là người của Hành gia?” Nụ cười trên mặt hắn bỗng dừng ngừng trệ, “Chúng ta có quan hệ gì....”

Hành Chi Nhược trong chốc lát không biết phải trả lời như thế nào, có chút ậm ờ nói, “Anh....”

“Là người yêu đúng không,” hắn cướp lời, ngữ khí có chút chần chờ mang theo ý tứ thăm dò, nhấc tay lên chạm vào tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Anh nhất định rất yêu em đúng không.”

Hành Chi Nhược sững ra một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, lệ lại trào dâng trong hốc mắt, có chút không dám tin.

“Chỉ là nhìn em, trái tim của anh lại rất đau.” Hắn trầm ngâm, tự như đang lẩm bẩm với chính mình, “Anh nghĩ trước kia anh nhất định là rất yêu em.”

Cảm giác này không lừa anh.

Anh yêu em....

Hành Chi Nhược ngưỡng mặt lên, nước mắt tràn ra lăn dài xuống hai má....

Trong đầu ong ong, không ngừng lặp lại câu nói vừa rồi của hắn, cảm giác chua xót quặn lẫn với vui sướng đến phát điên mất mà tìm lại được.

“Em ở cùng anh như thế này không có vấn đề gì sao....” Hắn đoán đo nói, “Vị hôn phu của em, làm thế nào bây giờ?”

Sét đánh kinh thiên!

Người này.... hắn làm thế nào còn nhớ rõ Bạch Lạc Hề, đến tận cùng là mất trí nhớ thật hay là đang giả đồ.

Hành Chi Nhược ngây ra nhìn hắn, vẻ mặt không thể tin được, nhẹ giọng nói, “Chi Thiên, anh nhớ ra được gì?”

“Không.” Hắn giật mình sững sốt, cười chỉ vào chồng báo dưới đất, “Anh xem trong báo, bất quá hình như là một năm trước, hai người chắc đã kết hôn rồi.”

Nụ cười của hắn có chút thương cảm, còn có chút cô quạnh, tịch mịch giống lúc đầu.

Hành Chi Nhược nắm chặt tay của Hành Chi Thiên, thành khẩn thẳng thẳng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Em cùng Bạch Lạc Hề đã sớm chia tay.”

Hắn nở nụ cười, “Anh trước kia là người thế nào?”

“Tuổi trẻ có chút kiêu ngạo.”

“Là người tốt sao....”

Chi Thiên, anh vì sao muốn hỏi lời này, anh vẫn là người tốt.

“.... Anh đối xử không tốt với em sao.”

Tốt, anh đối xử với em rất tốt, chỉ là em lại không biết quý trọng.

“Em vì Bạch Lạc Hề mới rời khỏi anh sao....” Vẻ mặt của hắn thật cô quạnh, đột nhiên bật ra câu hỏi.

Không, hoàn toàn ngược lại, em vì anh mới rời khỏi anh ấy.

“Trước kia chúng ta rất yêu nhau đúng không....”

Phải.

“Anh hỏi em, em vì sao không trả lời, nếu trước kia anh đối xử không tốt với em, anh sẽ sửa....” Hắn nóng nảy, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn Hành Chi Nhược, nhú mày, thật cẩn thận hỏi, “Nếu anh đối xử tốt với em, em sẽ yêu anh sao?”

“.... Sẽ....”

“Anh muốn uống canh.” Hắn được đến đáp án vừa lòng, cực kỳ cao hứng, lập tức giống như trẻ con.

Từ ngày biết Hành Chi Thiên nàng chưa từng thấy qua mặt này của hắn, huynh trưởng như cha, hắn sủng ái nàng, từ trước đến nay đều là bá đạo vì nàng xử lý hết thảy mọi chuyện.

Hiện tại....

Như vậy cũng tốt, không phải sao.

Bên ngoài ánh nắng nhuộm sáng vạt vật.

Ngoài cửa sổ không khí thấm đẫm sắc xuân,

Trong phòng bệnh, Hành Chi Thiên bán nằm húp canh.

“Cho em một miếng.” Hành Chi Nhược nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói.

Hắn lấy tay che lại, vô cùng hưởng thụ cầm thìa húp một tiếng thật lớn, “Không.”

“Keo kiệt.... còn húp sùm sụp lớn tiếng như vậy, cũng không xem xem canh là do ai nấu.”

Hành Chi Thiên cười đến thoải mái.

Hành Chi Nhược nằm sấp ở đằng kia, mặt co mày cau, vặn vẹo xấp hồ sơ trong tay, gãi đầu.... làm cho đầu rối tung như ổ quạ, xấp giấy trên tay cũng bị vặn bung.

“Anh xem xem....”

“Anh biết sao.... lo uống canh của anh đi, đừng quấy rầy em, phiền muốn chết.”

“Bút.”

Hành Chi Nhược ngoan ngoãn đưa qua.

Hành Chi Thiên xem vài lần, xoay xoay vài nét chữ viết xuống, “Chỗ này cần sửa, còn có chỗ này.... Không hợp lý.”

Hành Chi Nhược hốt hoảng nhìn hắn.

Hắn cau mày, trầm tĩnh, động tác nhàn nhã thanh tao, tràn ngập khí phách, tất cả đều cực kỳ giống Hành Chi Thiên trước đây.

“.... Ký tên của anh được chứ?”

“Đương nhiên.”

Chữ ký từng nét rồng bay phượng múa.

“Anh nhớ được chuyện gì rồi?”

Hắn ném bút, “Đau... đau đầu....”

— —|| lại giở trò làm nũng....

Giữa trưa

“Đến, uống thuốc đi.”

“Anh không có bệnh.”

“Uống....”

“Anh đau đầu, rất đau.”

“Thật sao, em đến xem.” Hành Chi Nhược vẽ mặt kích động, vô cùng lo lắng, “Đau lắm sao, hay để em đi gọi bác sĩ?”

“Trước đem thuốc đổ đi, chỗ đó....”

“Chỗ nào?”

“Kia.... đó.” Hành Chi Thiên hoạt bát, nhanh nhẹn nhòm người ngồi dậy, chỉ vào bồn hoa tiểu tùng bách nằm ở góc, “Cứ đem thuốc đổ vào đó là được.”

Hành Chi Nhược hai tay bảo vệ thuốc, cảnh giác liếc xéo hắn, “Anh hết bệnh rồi? Đầu không còn đau nữa?”

“Ai ui.... Đau chết mất.”

“....”

(Cesia: Super cute!!!! Bé Thiên dễ.... dễ.... dễ.... thương quá.....)

Hành Chi Nhược bật cười, có lẽ quên đi quá khứ, hẳn mới có thể sống thật với chính mình, tựa như một tiểu hài tử, lại vẫn không ngừng được khiến cho người ta đau lòng.

Thật hy vọng cuộc sống có thể vĩnh viễn thế này.

“Chi Thiên, sau khi xuất viện, chúng ta kết hôn được không.”

“Nể tình em đối xử rất tốt với anh, anh liền miễn cưỡng đáp ứng em.” Hắn liếc xéo nàng, bày một bộ như là ta sẽ gắng gượng thu nhận người.

Hành Chi Nhược cười có chút bất đắc dĩ, xoa xoa hai mắt, “Được, sau này em nhất định sẽ hầu hạ anh thật tốt.”

“Mệt sao, ngủ một giấc đi.” Ngực khí của hắn thật ôn nhu, nâng tay lên vuốt nhẹ tóc nàng.

“Ừm, tới giờ cơm nhớ gọi em dậy.”

“Nhất định.”

“Nhất định.”

Nàng thuận theo ngoan ngoãn rúc vào trong lòng hắn, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Thời gian trôi qua,

Mặt trời chiều ngả về tây, nắng chiều nhuộm vàng mặt kiếng trên cửa sổ.

Tiếng guốc gỗ dội lại từ hành lang.

Cửa bị đẩy ra.

Yêu Chi chậm rãi tiến vào, đảo mắt qua Hành Chi Nhược đang rúc vào hắn ngủ say, ngẩng đầu nhú mày nhìn Hành Chi Thiên, như sợ đánh thức Hành Chi Nhược, ghé sát lại, cúi xuống, ghé vào tai hắn thấp giọng, hung hăng cảm tức nói, “Người đang giả đồ.”

Yêu Chi thẳng người dậy, cách xa hắn, trong đôi bích đồng phủ lên một tầng trào phúng, “Ta cũng không dám tưởng tượng một kẻ ngạo mạn như Hành Chi Thiên lại trốn ở chỗ Hành Chi Nhược có thể nhìn thấy cầm cơm hộp ăn...”

Hắn thở dài, im lặng đi đến trước giường, lục sắc kimono mặc trên người hắn tăng thêm vài phần thương cảm, hắn nhợt nhạt cười, “Chúng ta đều cùng một loại người, ta hiểu người hơn so với bất kỳ ai. Nếu ta thật sự chật vật, nghèo túng, ta sẽ không để cho Chi Nhược nhìn thấy, sẽ biến đi rất xa, nhưng người lại xuất hiện ngay trong tầm nhìn của nàng, làm cho nàng tìm được người. Kỳ Tú Minh làm việc sẽ không xúc động như thế, người như thế nào trên chợ hắn? Chiếc xe màu bạc tông vào người rất giống với xe của hắn, người làm cách nào sai khiến được tên tài xế kia tông vào người, trả giá bao nhiêu?”

“Người thẳng, người dùng trăm phương nghìn kế, đơn giản chính là chờ đợi ngày này. Chi Nhược đã thật sâu yêu thương người, ai cũng không thể chia rẽ các người, cao hứng đúng không?” Yêu Chi nói xong, xoay người tìm tòi nghiên cứu vẻ mặt hắn, giống như muốn từ biểu cảm trên mặt hắn tìm ra điều gì.

Đôi mắt của Hành Chi Thiên vẫn trong suốt thấy đáy, có chút mờ mịt.

Nhan sắc trong đôi mắt của Yêu Chi thẫm lại, đôi bích đồng bỗng dưng co rút, cả người toát ra hơi thở yêu dã, “Không nói thật? Người cho là ta không dám sử dụng thôi miên đối với người.”

Hành Chi Thiên ngẩng đầu, khóe mắt hơi cong lên, vô cùng nhàn nhã, nụ cười nở rộ nơi đáy mắt, ảm áp thân thiết nhìn hắn, có chút không rõ trạng huống.

Hành Chi Nhược rúc vào đùi hắn ngủ có chút không an ổn, giật giật.

Yêu Chi sửng sốt, đôi bích mâu khô phục nhan sắc dĩ vãng, phức tạp liếc nàng, có chút nhụt chí nói, “Chuyện của các người về sau ta sẽ không xen vào, Chi Nhược trông chừng người thật lâu, người.... sau này phải đối xử tốt với nàng.”

Hắn hung hăng trừng Hành Chi Thiên một cái, quăng một xấp hồ sơ xuống bàn, “Người là giả đồ hay là mất trí nhớ thật, đều tùy người, việc công ty.... còn có đồng hợp đồng chết tiệt này, người cũng tiếp quản luôn đi, đừng nghĩ tới chuyện bắt ta tiếp tục xử lý.”

Hừ, Yêu Chi phát tay áo rời đi, dáng điệu vô cùng tiêu sái.

Hành Chi Thiên lẳng lặng chăm chú dõi theo bóng dáng của hắn, bàn tay vỗ về Hành Chi Nhược, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vẻ mặt của hắn cực kỳ thuần khiết, đôi mắt vẫn trong suốt, thanh thấu bất nhiễm mang theo một tia khó hiểu, cực giống với thần tiên không dính thế tục, vẫn dõi theo cho đến khi hắn rời đi, chỉ trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên thu hồi biểu tình hồn nhiên, vẻ mặt khí phách, sừng nịnh nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình, đưa tay vuốt ve hai má nàng, ôn tồn mà triển miên.

Khóe miệng của Hành Chi Thiên cong lên, đôi môi đẹp hơi mím lại, họa thành một hình dạng đẹp mắt.

Trong lòng hắn, Chi Nhược ngủ mơ ưm một tiếng.

Hắn từ từ chuyển tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ,

Ánh sáng đang tắt dần nơi chân trời, tiếp cận hoàng hôn....

Vạn vật tràn đầy sức sống, chồi non mơn mẩn, xuân sắc dạt dào....

Đây là một kết cục nhưng cũng là một bắt đầu, bởi vì cuộc sống vẫn luôn tiếp diễn.

HẾT

57. Q.4 - Chương 17: Phiên Ngoại 1: Dã Cự Cưng Dụ Đỗ Bạch Lạc Hề Đêm Đầu Tiên!

“Mẹ nói, khuynh hướng giới tính của anh có vấn đề rồi, anh không thể nắm tay con gái, ca ca thì phải nắm tay ca ca.”

Xe cộ đông nghịt, Dã cự cưng đứng ở lề vạch dành cho người đi bộ, thân mình bé nhỏ thẳng tắp, nhấn từng tiếng dạn dò ca ca xinh đẹp đột nhiên vô duyên vô cớ vượt đèn đỏ túm chặt lấy tay bé đang đứng ở trước mắt.

Tiếng kèn ô tô rền vang.... trên đường lớn đôi tiểu uyên ương không tuân thủ luật giao thông làm như không hề nghe.

Ca ca xinh đẹp mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt tròn to, có vẻ không hề đoán được bé sẽ nói vậy, ngượng ngùng muốn rút tay về.

Hừ một tiếng, Dã cự cưng ngược lại nắm chặt tay hắn, túm thật chặt.

Ca ca xinh đẹp nhìn cô bé đáng yêu như công chúa Bạch Tuyết trước mắt, lại cúi đầu xem xét bàn tay bị bé nắm chặt đỏ au, lập tức đỏ bừng như bị phát sốt, màu đỏ từ tai lan dần đến cổ.

Thần trí mơ hồ bị kéo băng qua đường.

“Em.... em về sau không được vượt đèn đỏ, rất nguy hiểm!”

“....”

“Em mau buông tay.” Tiếng gọi không có lực, “.... Cười cái gì.”

“Ca ca xinh đẹp vừa rồi không phải cũng vượt đèn đỏ sao, chính Dã cự cưng mới là người kéo anh qua đường nha.”

“Đó bởi vì nhìn thấy em bị nguy hiểm, anh.... mới.... mới không phải ca ca xinh đẹp, gọi thế.... Em! Đùa giỡn lưu manh.”

Cậu bé dậm chân, rất nhiều người đi đường đều đang quay đầu nhìn, hẳn muốn rút tay ra nhưng có chút lưu luyến, lại sợ phải đẩy cô bé.

Hai người một lớn một nhỏ ngược ngịu dắt tay nhau đi trên đường, không ai buông tay.

Cô nhóc giỡn đầu, thanh âm như tiếng muỗi kêu, “Em lạc đường.”

Kết quả là....

Bạch Lạc Hề đã bị bé mơ đồ lừa gạt về nhà.

Tại sao nói lừa gạt.... Bởi vì Dã cục cưng tuy là nói lạc đường, nhưng lại tùy ý nắm lấy Bạch Lạc Hề, quẹo qua vài con hẻm, vòng vo vô số vòng, chính xác không hề lầm lẫn nắm lấy Bạch Lạc Hề, đem một người sống sờ sờ quẹo về biệt thự nhà mình.

Biệt thự rất lớn, toàn gia đều rất nhiệt tình tiếp đón khách.

Mẹ một bộ thấy nhưng không thể trách, cười tủm tỉm sờ soạng tiểu Bạch Lạc Hề một phen, mới đi làm bữa tối.

Cha lớn thì buông tờ báo trong tay xuống, nhấp một ngụm cà phê, lười nhác dựa vào ghế sofa đánh điện thoại, gọi tới sở cảnh sát và nhà trẻ, báo người mất tích, một bé nam, ước chừng bảy tám tuổi, tướng mạo cực phẩm là một mỹ nam bại hoại, mời đến nhận lãnh.

Trình độ nghiệp vụ vô cùng thành thạo, ăn nói lưu loát, mặt không đổi sắc tim không lỡ nhịp, làm cho người ta nhìn thế là đủ.

Cha nhỏ chống cằm, ngồi xồm ở ghế sofa, vẽ mặt ghen tị nhìn tiểu Bạch Lạc Hề xinh đẹp, lại nhìn về phía Dã cục cưng đang quần quýt lấy hẳn chơi đùa, lại nhìn sang màn hình tivi.... Tầm mắt lơ đãng không tự chủ lại rơi xuống trên người Bạch Lạc Hề.

Hừ một tiếng, nhìn trừng trừng màn hình, một bộ hình tượng của người cha hiền đang vô cùng đau đớn bởi vì bị tiểu tặc đoạt mất con gái ngoan của mình.

Đêm đã khuya, hầu hạ hai tiểu tổ tông ăn uống tắm rửa xong.

Cha lớn cha nhỏ cùng mẹ ba người vỗ vỗ tay, đóng cửa phòng lại, mỗi người tự bận bịu việc của mình.

Trên chiếc giường lớn ấm áp thoải mái, tiểu Bạch Lạc Hề quy quy củ củ mặc áo ngủ trước đây của cha nhỏ, chúc cô nhóc ngủ ngon, an phận nghiêng người nằm xuống nệm, chuyện phát sinh ban ngày rất rối loạn, hẳn còn bận suy xét, làm thế nào hẳn có thể đưa một kẻ bị lạc đường, quẹo tới quẹo lui một hồi lại có thể an toàn đưa trở về biệt thự, trong khi chính mình ngược lại lại quên mất đường về nhà, còn phải làm phiền đến ba mẹ người ta, thật sự là mất mặt a.

May mắn, cô nhóc đột nhiên nhớ ra đường về nhà.

Bằng không hai đứa nhỏ đêm nay khẳng định là ngủ bờ ngủ bụi ngoài đường.

Thật sự ít nhiều cũng nhờ có Dã cục cưng....

Một thân hình bé nhỏ đột nhiên chui vào trong chăn của hẳn, dọa hẳn nhảy dựng, cuống quýt ngồi dậy, ngực có cảm giác nặng trĩu, giống như có người đang đè lên người hẳn.

Quả nhiên, một cái đầu rối tung chui ra từ trong chăn đã được sắp gọn gàng, khuôn mặt mềm mại trắng nõn, đôi mắt rực rỡ như ánh sao trên bầu trời đêm, tiểu Bạch Lạc Hề hoảng thần, cứng đờ nhìn chăm chăm của bé, ta than, thật sự là một công chúa nhỏ xinh đẹp.

“Ca ca xinh đẹp, ôm cục cưng một cái.” Dã cục cưng cười tủm tỉm, mắt giương lên giống như trăng lưỡi liềm, cánh tay mềm mại mồm mỉm chủ động ôm lấy Bạch Lạc Hề.

“Em em....” Màu đỏ nõ tung lan tràn khắp khuôn mặt của Tiểu Bạch Lạc Hề, hẳn ngồi bật dậy, câu đùa giỡn lưu manh rốt cuộc cũng không thể thốt ra miệng.

Bị bé giống như bạch tuộc quấn chặt lấy, mặt tiểu Bạch Lạc Hề đỏ rực như ăn ớt, trên đỉnh đầu thậm chí có thể nhìn thấy hơi nóng bốc lên.

Cô nhóc kia còn bày ra vẻ mặt lưu manh, ngửa đầu nhỏ lên, nghiêm túc chính xác nhấn mạnh từng chữ, “Anh thật xinh đẹp, anh là ca ca xinh đẹp nhất mà Dã cực cứng từng gặp, chúng ta thành hôn đi được không.”

— —||

Nhóc con này gan quá lớn đi.

Ai ôi....

Tiểu Bạch Lạc Hề bị sờ soạng,

Áo ngủ bị xốc lên, tay hần liền chết túm chặt lấy áo.

Hần thất kinh trợn trừng đôi mắt xinh đẹp, đôi mày thanh tú nhăn chặt, tựa như đang cực lực nhẫn chịu đau đớn, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại trước mặt hần.... miệng bị bé cắn đau quá.

Sau một lúc lâu, cô nhóc mới đành chỉ ngược đãi hần, xắn tay áo lên hung hăng lau miệng, táp táp miệng nói, “Tốt lắm, chúng ta đã muốn thành hôn.”

A....

“Đến lúc anh mang thai sinh tiểu bảo bảo, em sẽ chịu trách nhiệm với anh.” Dã cực cứng son sắt thề, mình nhỏ thẳng tắp.

[Dã Cố Giai: — —|| Mồ hôi lạnh, ta nói nhóc con nhà ngươi không phải là xem nam nam sinh con đi, ai nói cho hần nam sinh kết hôn sẽ sinh đứa nhỏ. Giận a! Dường thai không cần làm tốt sao.

Cha nhỏ liếc xéo một cái:thôi đi, nếu không phải em viết truyện đam mỹ nam nam sinh con, con bé làm sao biết nói lời này.

Cha lớn vỗ mạnh xuống bàn:các ngươi ai cũng không được nói, bảo bối của ta vẫn còn là bé con nha, hết thấy thuyết minh tư duy của con bé vượt bậc so với người thường.

Độc giả: Không nói gì.]

Tiểu Bạch Lạc Hề ngây thơ, trong sáng, sợ tới mức run lấy lấy, ngón tay run run chỉ vào chóp mũi của Dã cực cứng, chỉ trích, “Nam sinh sẽ không sinh con, muốn sinh cũng là em sinh.”

Dã cực cứng cúi đầu không nói, bàn tay thọc vào chăn sờ soạng nửa ngày, không bắt lấy gì chỉ kéo ra một quyển sách, trên bìa có hình một nam tử mặc cổ trang ôm một thiếu niên, bụng của thiếu niên phình to, giống như có bầu, trên tay còn bế một em bé trắng nõn.

— —||

Tiểu Bạch Lạc Hề hoàn toàn sụp đổ.

“Em thật sự sẽ chịu trách nhiệm với anh?” Thanh âm của cậu bé có chút không xác định cùng ủy khuất.

“Nhất định!” Thanh âm non nớt của bé gái vang dội đáp lại.

“Đây chính là ước định của chúng ta!”

“Vậy về sau em bị lạc đường, vô luận anh đang ở đâu cũng nhất định tìm ra em, đưa em trở về nhà.”

Bọn họ cuộn người trong chăn, lộ ra....

Hai ngón út, ngoắc chặt vào nhau.

Vững chắc không rời.

58. Q.4 - Chương 18: Phiên Ngoại 2 — Ngày Cá Tháng Tư

Sáng sớm, lại là một ngày đẹp trời.

Trong đại sảnh vang lên tiếng ầm ầm bịch bịch xen kẽ với tiếng bước chân khe khẽ cùng với tiếng trẻ con đùa giỡn nhau, rất náo nhiệt, ngay cả chó săn trong tòa thành cũng hòa theo sủa rền vang khắp tòa thành.

Hành Chi Nhược mở cửa phòng bước ra, xoa xoa thắt lưng đau nhức, vẻ mặt bi phần đi xuống lầu.

Nàng cố ý vòng qua phòng khách, lén lút đi đến phòng ăn, mở tủ lạnh, cầm lấy hộp sữa tươi, vừa mới ngửa đầu uống.

“Mẹ, chào buổi sáng.”

Nàng bị sặc, khụ khụ.

Nhìn quanh bốn phía, thân mình đột nhiên cứng ngắc, chỉ nhìn thấy trên bàn ăn đang ngồi hai tiểu hài tử ra vẻ như người lớn, một đứa khoảng chừng bảy tuổi, vẻ mặt cực lạnh, quét mắt liếc nàng một cái liền không quá quan tâm, chỉ cúi đầu chăm chú lật một quyển từ điển dày cộm, xem có vẻ giống như là từ điển Oxford, bên dưới còn đề một xấp hợp đồng.

Một đứa khác thật khiến cho người ta yêu thích, mặc một thân áo sơ mi trắng, ngồi ở bên cạnh cậu bé bảy tuổi kia, ánh mắt trong vắt sáng ngời nhìn Hành Chi Nhược, trên tay cầm một chén sữa đang mút, miệng dính đầy sữa, còn không quên vừa uống vừa nói, “Mẹ, trên bàn có sandwich, là cha con đặc biệt làm ẹ ăn.”

“Là cha hai.” Tiểu hài tử bảy tuổi đột nhiên ở dưới bàn đạp cho hắn một cước, quăng cho hắn cái liếc mắt.

Tiểu soái ca áo sơ mi trắng vẻ mặt có chút ủy khuất, muốn nói gì đó cuối cùng vẫn là mím môi nhịn xuống.

Hành Chi Nhược mỉm cười có chút cứng ngắc mắt tự nhiên, “Tiểu Thiên, không được ăn hiếp em trai con.”

Đột nhiên một bọc gấm xanh thẫm nhỏ xíu giống như một trận gió thổi quét tới, nhào vào người của Hành Chi Nhược, ôm chặt lấy chân của nàng, ngửa đầu, du dương non nớt gọi một tiếng, “Nương.”

Hành Chi Nhược ôm lấy bé, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

May mắn không có ai đi theo sau, ngoại trừ một cậu bé khoảng năm tuổi, đẹp rục rịch, trên tai còn đeo một chiếc hồng đình, “Mẹ, các cha đang tìm mẹ đó.”

A a a....

Quả nhiên mấy tên oan nghiệt kia đều rời giường.

Hành Chi Nhược lập tức đưa tay lên suýt một cái, ánh mắt giống như kẻ trộm.

Cậu nhóc bảy tuổi vẻ mặt xem kịch vui nhìn, còn tiểu soái ca áo sơ mi trắng thật ra có chút lo lắng.

“Mẹ, hôm nay mẹ thức dậy thật sớm nha. Cha hai với cha ba cha bốn cả đêm đều không ngủ, bọn họ muốn hỏi mẹ có chuyện gì lại cùng với cha lớn nói suốt cả đêm.”

Nghĩ đến màn oanh oanh liệt liệt tối hôm qua....

Trên mặt nàng lập tức dâng lên một trận khô nóng.

“Cứ để cho bọn họ tìm.” Nói xong, nàng thu hồi vẻ mặt oán giận, dè dặt nói, “Đừng nói cho cha của các con mẹ đang ở chỗ này.”

“Dạ.”

“Vẫn là Kỳ nhi ngoan nhất.”

Cậu nhóc năm tuổi cười tủm tỉm, sờ sờ vào chiếc hồng đình trên tai, dùng giọng thật to nói, “Con tuyệt đối sẽ không nói cho các cha mẹ đang ở phòng bếp.”

Giống như để bày tỏ ruột gan, hai chữ cuối cùng “phòng bếp” cơ hồ là rống lên.

-||

Là ảo giác sao.... Như thế nào cứ cảm thấy thăng nhóc này bỏ đá xuống giếng, giậu đổ bìm leo, nhất định là ảo giác, nhìn xem.... hần cười hồn nhiên đến thế nào a.

Hành Chi Nhược vẽ mặt ngượng ngùng.

Nhưng cái bọc gấm xanh thắm trong lòng nàng lại không chịu nổi tịch mịch, thân hình nhỏ xíu của hần bám riết không tha không ngừng cọ cọ, thanh âm cực kỳ non nớt rít lên the thé, “Nương....”

Đôi bích đồng ngập nước nhìn nàng, khỏi cần nói có bao nhiêu đáng yêu.

“Thấp giọng một chút.” Hành Chi Nhược rơi lệ ở trong lòng, che lại miệng của bé, “Bé con, con làm sao lại quay trở về thời cổ đại a, cho dù không gọi mẹ gọi má cũng được, như thế nào sữa kêu nương a.... sao không gọi ngạch nương luôn cho rồi.”

“Ngạch nương.”

—||

Bé con này, đầu óc cần đem đi kiểm tra một chút.

Cậu nhóc ôm chân nàng sung sướng làm nũng, cắn cắn cắn cắn, ánh sáng giống như mặt nước bông bênh trong đôi bích mâu, làm cho váy ngủ của nàng cũng bị đắm nước. (Cesia: bộ nhóc là cậu sao?)

Cậu nhóc này, sức sống hơi bị dư thừa đi....

“Mẹ, Yêu muội muội khó nhìn thấy được mẹ xuống lầu, lúc này mới cao hứng tới vậy, mẹ đừng trách em ấy liếm lung tung.”

“....”

“Nương....”

“Chiêu nước miếng công kích của Yêu muội muội quả thật lợi hại, lần trước con bị em ấy làm cho cả người đều là nước miếng, còn phải đi thay áo sơmi khác.”

“Muội muội em ấy....”

“Ngạch nương ngạch nương....”

Ngừng! ! ! ! ! !

Hành Chi Nhược ôm lấy bé con tiểu Yêu, khóa chặt chân tay của bé, không cho bé náo loạn, vẽ mặt đúng là khóc không ra nước mắt, “Tiểu Yêu là con trai, các con phải gọi em ấy là em trai.”

Hành Chi Nhược nâng lên khuôn mặt của tiểu Yêu, mắt cong cong, đôi bích mâu long lanh trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ lại yêu đã không biết sau này sẽ tai họa bao nhiêu người.

—|| đợi chút, hình như có chỗ nào không đúng.

Ai mặc cho bé một thân nữ trang kimônô, trên đầu còn cắm một cây trâm bạc, cổ tay còn đeo một cái vòng tay lục lạc.

Nổi da gà....

Con trai hóa trang con gái.

Hành Chi Nhược ngắt véo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Bé nhú lại đôi tiểu lông mày, bên má hần lên dấu ngón tay út đỏ au.

“Đau hả....” Nhịn không được lại véo.

“Đau.” Bé chớp chớp đôi bích mâu, mắt ngân ngấn nước, vẽ mặt lại vô cùng hưởng thụ.

Đồ mồ hôi, không phải đang nằm mơ, nhóc này từ nhỏ đã có khuynh hướng ngược cuồng.

Đến tột cùng là ai đã ặc bé....

Bác Cầm không có khả năng, Trần thắm cũng không có lá gan này.

Trừ bỏ người kia....

“Nương....” Bé nhào vào lòng nàng, làm nũng, tay nhỏ vuốt ve bụng nàng, thấp giọng non nớt nói, “Có muối muối? Lúc này nên sinh muối muối ra chơi với con.”

“Ai nói cho con mẹ sinh em bé? Người người người.... không được trốn.”

Thằng nhóc chết tiệt bọc gấm kimono xanh thẫm kia vội vàng vàng chạy trốn khỏi nàng, lao thẳng về hướng cậu bé bảy tuổi, bỗng dưng có vẻ như bị vẽ mặt của hắn làm khựng lại, bất thành linh chuyển hướng nhào vào đùi của tiểu soái ca áo sơ mi trắng, giả chết thều thào, “Anh hai.... Ôm một cái....”

Tiểu soái ca áo sơ mi trắng nở nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về hắn, biểu tình trên mặt thật ôn nhu, “Mẹ, tứ muối.... không, tứ đệ còn nhỏ không hiểu chuyện, trong nhà em ấy là nhỏ tuổi nhất, cũng bởi vì muốn có em gái cho nên mới hỏi thôi.”

Tên tiểu yêu nghiệt vui vẻ làm nũng không ngừng ở trong lòng hắn cọ cọ.

—|| Hai đứa con này, nhìn thế nào cũng thấy có chút vượt quá tình cảm huynh đệ bình thường, ngày thường YY người khác còn chưa tính, YY chính con mình, quả thật là hết thuốc chữa a.

Hành Chi Nhược cúi đầu ực vào một ngụm sữa to, ngăn chặn tiếng tim đập bình bịch.

“Năm nào mẹ cũng gạt con nói là muốn sinh muối muối, mỗi năm đều cho ra lò toàn là đệ đệ, nhìn phát chán, tiểu tứ....” Đại nam hài bảy tuổi dựa vào tiểu soái ca áo sơ mi trắng, nắm lấy tiểu Yêu xem xét trong chốc lát, buông tay, nghiêm trang điểm vào mũi của tiểu Yêu, “Người cho đời này người có thể đợi được muối muối sinh ra sao? Hết hy vọng đi.”

“Anh cả, anh nói gì.” Kỳ nhi nhắc ghế đến ngồi bên cạnh bọn họ, “Các cha đều nói, nhất định sẽ làm ra một muối muối cho chúng ta.”

....

Nghẹn họng.

Đám nhóc này, trong mắt chúng còn có người mẹ này hay không.

Ra lò....

Từ này thốt ra từ miệng của tiểu Thiên, thật sự là.... chịu ảnh hưởng của người nào đó, Hành Chi Thiên nếu mà biết.... thật không dám tưởng tượng.

Các cha “làm ra” muối muối.

Tư tưởng gia giáo phải đặt nền móng ngay từ nhỏ, ba tên kia đã không có khả năng cứu chữa, có lẽ tiểu Yêu còn có thể uốn nắn một chút.

Hành Chi Nhược làm bộ ho khan một tiếng, “Tiểu Yêu, đừng luôn quần quýt lấy ca ca, một nam tử hán không thể tùy ý để cho người ta mặc cho con thành bất nam bất nữ thế này.... Ách, mẹ thừa nhận tuy rằng rất đáng yêu.... nhưng....”

“Sao lại thế này, mới sáng tinh mơ đã không chờ gặp con anh.” Yêu Chi chậm rãi đi tới, dựa vào cửa phòng, liếc xéo về mặt tuy chính khí nhưng thân hình đang run run Hành Chi Nhược, đôi mắt cực kỳ phóng đảng kỹ càng rà soát toàn thân của nàng từ trên xuống dưới không bỏ sót chỗ nào.

Hành Chi Nhược bị ánh mắt của hắn càn quét, khí diễm lập tức xẹp xuống, miễn cưỡng đứng vững, “Anh cũng biết đây là con anh, sao lại biến hắn thành con gái.”

Yêu Chi đi tới tiếp lấy cái bọc xanh thẫm trong tay của tiểu soái ca áo sơ mi trắng, ôm vào lòng, lấy tay đùa nghịch, “Anh lại cảm thấy rất đẹp mắt, không thích sao?”

Cậu nhóc miết miết miệng, lắc đầu, “Không thích, con không giả trang em gái, con muốn có em gái thật cơ.”

Yêu Chi nhếch miệng cười, “Con anh không thích kìa, bằng không.... sinh thêm một cô con gái thế nào?”

Người nói sinh thì sinh được sao....

Hừ.

Hành Chi Nhược kéo ghế, ngồi vào bàn ăn, không thèm để ý tới.

“Ôi, nôn nóng như vậy không muốn nán lại gặp anh?” Yêu Chi tinh thần tỉnh táo, khoan thai đi đến gần, “Đêm qua đi đâu.... Rõ ràng là thứ năm, nói rõ chủ nhật hai tư sáu là của hần, thứ ba là tiểu Bạch, thứ bảy là Kỳ tiểu tử, thứ năm là của anh, em ngược lại tốt lắm đem cho tên họ Hành kia.”

Hành Chi Nhược xấu hổ nuốt nuốt nước miếng, vói tay cầm lấy miếng sandwich ở trên bàn cắn một miếng, ánh mắt loạn quanh né tránh.

Yêu Chi xắn tay áo nện vào mặt bàn, rầm một tiếng, ngay cả đĩa sandwich cũng run run, “Em mau nói cho rõ ràng!”

“Lão tam, đừng dọa Chi Nhược.” Bạch Lạc Hề nghe hỏi đi tới, muốn dịu đi không khí căng thẳng, bên cạnh còn kéo theo Kỳ Tú Minh, “Để cho nàng ăn xong đã, xem nàng ấy bị ghen kìa.”

Kỳ Tú Minh thuận tay rót một ly nước đưa cho Chi Nhược.

“Ca của em đêm qua không phải đã nói nhức đầu sao, em giúp anh ấy xoa.... xoa.... liền....” Hành Chi Nhược hớp một ngụm nước, nói xong từ cuối cùng liền im bặt.

Xoa xoa.... xoa một hồi liền lăn một đêm ở trên giường, lời này vụn vụn không thể nói ra.

Hừ một tiếng, người nào đó không cam lòng.

“Kêu Hành Chi Thiên ca thật thân thiết đó.... Anh là anh trai ruột của em còn chưa bao giờ nghe em kêu một tiếng, cũng không thấy thương anh, đáng thương cho ta ngồi canh giữ suốt cả đêm ở trong phòng.” Yêu Chi ra vẻ tội nghiệp đưa tay làm bộ lau nước mắt, nhưng một giọt nước mắt cũng không có.

.....

Giả bộ cũng rất giống đi.

Hành Chi Nhược mím miệng, hung hăng cắn một ngụm sandwich.

Yêu Chi thấy nàng không quan tâm, nhúu mày, thu hồi dáng vẻ đáng thương, phong lưu phóng khoáng đùa giỡn với bé con trong lòng, xoay người đối với mấy nhóc xung quanh nói, “Các con, các con biết không, lúc trước có một người cướp đi vị hôn thê từ tay của cha hai các con, còn vu oan cho cha bốn, nói hần phóng xe tông người gây tai nạn, làm hại mẹ các con có một đoạn thời gian đối với cha bốn giống như kẻ thù, bây giờ còn độc chiếm mẹ các con, ngay cả phúc lợi sinh hoạt của các cha cũng muốn chiếm đoạt.”

Mấy cậu nhóc nghe được sững sốt.

“Lão tam....” Kỳ Tú Minh huých nhẹ khủy tay vào Yêu Chi, nháy mắt ra hiệu.

“Mọi người thức dậy sớm.” Đầu bên kia, Hành Chi Thiên mặc áo tắm về mặt nhân nhả từ lầu hai đi xuống, bưng một ly cà phê, ánh mắt đảo qua bên này.

“Đương nhiên chỉ có mình người buổi tối mệt nhất.” Yêu Chi nhỏ giọng lầm bầm một câu, lập tức im miệng, giả vờ giả vịt xem báo.

“Cha lớn chào buổi sáng.” Mấy cậu nhóc đồng loạt lên tiếng, âm thanh phải nói là vang dội, so với nhìn thấy cha ruột còn thân thiết.

“Chào buổi sáng.”

Hành Chi Thiên cười, vỗ vỗ vào đầu của cậu nhóc bảy tuổi, tựa như không hề phát hiện thấy không khí bất thường trong phòng ăn, liếc xéo Yêu Chi vẫn còn đang ra vẻ nghiêm túc xem báo, lại hướng cậu nhóc hỏi, “Văn kiện trong công ty xem hiểu không?”

“Không sai biệt lắm có thể ký, hợp đồng không có vấn đề.” Cậu nhóc bảy tuổi thần sắc nghiêm nghị mang theo dáng dấp của một người lớn.

“Tiểu Thiên ngoan lắm, cha còn đang suy nghĩ nếu con không hiểu cứ đưa nó cho cha ba của con xem, dù sao gần đây hẳn rất nhàm chán, miệng cũng thật nhàn rồi.”

Yêu Chi thân mình ngấm ngấm run lên một chút, làm bộ không có nghe thấy, chỉ vào tờ báo nói với Bạch Lạc Hề đang ngồi bên cạnh, “Người xem tin tức này....”

Chỉ có điều chỉ chỉ chỉ.... chỉ lung tung nửa ngày cũng không biết muốn Bạch Lạc Hề xem cái gì.

Nhưng trái lại đang nhìn chăm chăm vào một chỗ trên mặt báo Bạch Lạc Hề thần sắc khẩn trương, kéo, muốn đứng dậy.

Hành Chi Nhược giật mình, lập tức giật lấy tờ báo, nhìn vào mục bản tin giải trí, lưu loát đọc đo từng chữ, “Ngôi sao Kỳ Tú Minh cùng nữ minh tinh XX có quan hệ ái muội, nghi ngờ phim giả tình thật?”

Ái muội....

Còn phim giả tình thật? !

Tuyệt, phản rồi!

Hành Chi Nhược nổi cơn tam bành.

Thế là một bữa ăn êm đẹp, bị nháo cho gà bay chó sủa, oanh oanh liệt liệt.

“Họ Kỳ kia, người đứng lại cho ta, tiểu Bạch anh mau giúp em bắt hắn.”

“Này.... Chi Nhược.... nhất định là có ẩn tình, không bằng em cứ nghe cậu ta nói trước đã.” Tiểu Bạch miệng khuyên bảo, tay thì đề chặt lấy Kỳ Tú Minh không cho hắn trốn.

“Ai ui, lão nhị, ta có cừ oán với người à, người nhẹ tay một chút.”

“Lão tứ, người mau nói đi.... bằng không chọc giận Chi Nhược. Vậy đêm thứ bảy của người nhường luôn cho ta đi, dù sao bỏ cũng lãng phí, vừa vặn có thể bù lại thứ năm bị mất của ta.”

“Hiểu lầm hiểu lầm, buổi quay phim hôm đó cô ta muốn câu dẫn anh, anh nói anh đã kết hôn còn có con.... cô ta không tin, còn nói anh không có giấy chứng nhận kết hôn. Em nói xem.... giấy kết hôn không phải em cùng lão đại ký sao, quan hệ với ba người bọn anh vốn chỉ có thể ở trong bóng tối, làm sao có thể có giấy chứng nhận kết hôn, cho nên nhất thời dây dưa không cách nào nói rõ với cô ta mới bị đội chó săn chụp được.”

Thế là yên tĩnh....

Cuối cùng lão đại Hành Chi Thiên buông ra một câu làm cho cả đại sảnh đều an tĩnh, “Lão tứ, người vẫn là rời khỏi giới nghệ sĩ đi, hiện tại đêm Kỳ gia cùng Hành thị đều giao cho ta cũng không phải biện pháp, ta thật bận bù đầu.... người đến công ty giúp ta.”

Toàn thể chấn động, lập tức ai về vị trí nấy.... một đám an phận thủ thường ăn sáng.

Phòng ăn to như thế chỉ nghe thấy tiếng khóc thét đứt gan đứt ruột của Kỳ Tú Minh tru lên, “Lão đại, ta sai lầm rồi còn không được sao.... Ta không bao giờ dính vào mấy vụ xì căng đan tình cảm nữa, giấy chứng nhận kết hôn giữa ta với Chi Nhược cũng không.... ta cũng không đòi hỏi, tập đoàn công ty vẫn là người quản lý đi, ta vất vả lắm mới có thể rảnh tay, người không thể lại kéo ta xuống hố.”

Tập thể, bi ai.

Ngày hôm sau ban đêm, tòa thành lầu hai trong phòng của người nào đó.

Rèm cửa sổ đóng chặt, ánh đèn mờ nhạt.

Hành Chi Nhược nằm ở trên giường giãy giụa nhưng vô lực, hai tay bị dây lưng bằng sa tanh xanh thẫm trói vào cột giường.

“Đáng chết.... anh đang chơi trò gì, mau thả em ra.”

Yêu Chi ngồi ở trên người nàng, đôi bích mâu phát ra ý cười bất hảo, chống tay nhào người xuống vuốt ve hai má của nàng, “Chi Nhược, chúng ta ai cũng muốn có con gái, chỉ xem ai động tác nhanh hơn, anh tuy là xếp thứ ba cũng không thể thua.”

Yêu Chi nằm sấp trên người nàng, híp mắt, rải những nụ hôn từ cổ nàng lan dần xuống bên dưới, vạt áo kimono đi theo động tác của hắn chảy xuống bên hông. Một mảnh xuân sắc lộ ra ngoài....

Không được, muốn chảy máu mũi.

Ầm một tiếng, cửa phòng mở toang.

“Lão tam, người không phân rõ phải trái, hôm nay là thứ bảy.... lại giam giữ người của ta.” Kỳ Tú Minh tràn đầy phẫn nộ vọt vào bên trong.

Yêu Chi nhú mày, tay vẫn bám riết không tha vuốt ve ngọc thể dưới thân, “Người làm sao có được chìa khóa phòng ngủ của ta.”

Còn sờ nữa.... cần chết người.

Hành Chi Nhược bắt lực bị trói, oán hận trừng mắt nhìn thủ phạm.

“Đừng quên, trong tòa thành này không có cánh cửa nào ta không mở được.” Hành Chi Thiên lắc lắc trong tay xâu chìa khóa, thuận tiện đem cửa phòng đóng lại.

Đương nhiên cũng đem Bạch Lạc Hề thả luôn vào bên trong.

“Nói, việc này xử lý thế nào, không thể mặc cho người phá hỏng quy củ.”

“Ta mặc kệ, kẻ phá hỏng quy củ trước tiên là người, người dựa vào cái gì cướp thứ năm của ta, vậy thứ bảy đương nhiên là đến phiên ta.”

“Ách.... người đứng là không chịu nói lý, lão đại đoạt của người.... Người làm gì chiếm của ta.” Kỳ Tú Minh phẫn uất bất bình phản bác.

Yêu Chi trợn mắt khinh thường liếc hắn, “Người chẳng lẽ không thể cướp của lão nhị.”

Bạch Lạc Hề thân mình nhất thời run lên, nhin xuống, vẫn thật cẩn thận trốn tránh bọn họ cưỡi trời cho Hành Chi Nhược.

Hành Chi Nhược được cưỡi trời, vẻ mặt ủy khuất ôm lấy hắn, khẽ rên lên, “May mắn anh đến kịp.”

Bạch Lạc Hề nhẹ nhàng ôm nàng, vỗ về, động tác thật ôn nhu, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Lời vừa ra lập tức khiến cho sóng to gió lớn.

Ba giọng nam cùng lúc gầm lên, “Tiểu Bạch, người buông tay cho ta.”

“Người giỏi lắm ti bỉ tiểu nhân.”

“Dám đục nước béo cò....”

“Mau đi quản lý công ty cho ta.”

“A.... các người như thế nào lại trói ta lại, a.... đáng ghét....”

Trong lúc nhất thời trong phòng náo loạn, một trận ầm ầm bịch bịch vang lên, thanh âm cũng trở nên kỳ quái.... Tiếng động ầm ĩ, tiếng rên rỉ thở dốc truyền ra từ cửa phòng đóng chặt, còn kèm theo tiếng giường kịch liệt lay động.

“Đừng nhúc nhích, bảo bối.”

“Chi Nhược, cho anh.... nếu không, em sờ sờ anh.”

“Em đã đáp ứng bọn anh sinh một cô con gái....”

Nam nữ thở dốc, rên rỉ....

Np? !

(Cesia: Ta đi cầm máu... mũi đây.....)

Ngoài hành lang, một đám nhóc con tụ tập cùng một chỗ, đang dán tai vào ván cửa nghe ngóng động tĩnh.

“Anh nói xem lần này có muối muội hay không?” Trên mặt của tiểu Yêu tràn đầy hưng phấn, áo kimono màu hoa đào ánh cả khuôn mặt nhỏ nhắn thành một màu hồng phấn, vô cùng chói lọi.

“Có..... có lẽ là không chỉ một cái.” Tiểu Thiên vẻ mặt nghiêm nghị, ho khan một tiếng, nghiêm trang nói.

“Vậy sinh bốn đi, vừa vặn chúng ta mỗi người có một muối muội để cưng chiều.” Kỳ nhi cười tủm tỉm, chiếc hồng đình trên tai sáng rực rỡ, lóa mắt.

Tiểu soái ca áo sơmi trắng ôn hòa mỉm cười.

Ánh đèn trên hành lang mờ nhạt, bên ngoài tòa thành tiếng chó sủa sủa không ngừng.

Ngồi xổm ở bên ngoài phòng bốn cậu nhóc lúc này trên mặt đều đang cười giống như đám tiểu tặc cùng nhau chia của ăn trộm được.

Ánh trăng tròn vàng vạc, đêm hầy còn dài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-nien-ky-su-bo>